DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

K. KÜBRA BERK

UNUTULMUŞ Kuşlar GÖĞÜ

EPHESUS

Evera Alfen ya da yalnızca Era.

Bu genç kızın yaşadığı toprakların yer aldığı Yuva'da kurallar basittir:
Ormana adım atma.
Sınırları sakın geçme.
Öncü'ye bağlı kal.
Ve son kural: Asla yalan söyleme.

Halkı gibi o da kurallara sadık kalır.
Ta ki bir gece cani bir ok kardeşinin göğsüne saplanıp onu hayattan koparana dek. Evera Alfen, yıllardır bağlı kaldığı kuralları kanlı bir intikam uğruna hiçe sayar:
O katili bulacaktır.

Ormanın dışına, gidilmesi yasaklanan Vahşiler'e kaçar.
Geri dönüşü olmayan bu yolda kardeşinin ona emanet ettiği kuşların kanat seslerini kalbinin derinliklerinde duyar.
Ve sonra göğe bakar.
O ilk başkaldırandır.

Mavi Gece; **Rüzgârın Sesi** ve **Operatöre Bağlanıyorsunuz** serilerinin yazarı K. Kübra Berk'ten okurları kuşların ve gökyüzünün fantastik sesini duymaya davet eden yepyeni bir roman daha:
Unutulmuş Kuşlar Göğü...

"Kuşlar da uçmayı böyle öğrenirler,
demişti hıçkırıklarımın arasında.
Defalarca düşmezlerse kanatlarını keşfedemezler."

K. KÜBRA BERK

UNUTULMUŞ Kuşlar GÖĞÜ

Penceremden baktığımda bu hikâyeyi yazmama
ilham olan tüm kuşlara...

"Bir gece...
Ansızın, derin bir uykunun kucağında, kan ter içinde kaldığın rüyanda...
Gümüş kanatlı kuşlar gördüğünde ne olacak zannettin?
Huzursuzca kıpırda buzdan farksız yatağında, titreyen kirpiklerin ve göz kapaklarının ardında, soluk soluğa; sanki, sanki sen hiç doğmamışsın gibi bir varoluş acısıyla, gecenin kör vakti, yakarışlarla, kanat sesleri ruhuna sert darbelerle çarpa çarpa.
Söyle bana, fısılda...
Kuşları gördüğünde ne olacak zannettin?
Aynı kişi değildin.
Onlar gibi olamadın.
Eskisi gibi kalamadın.
Ah, sen, küçük kız.
Zaten kalmamalıydın."

Bölüm 1: KUŞLARI HATIRLA

"İyi uykular, Zey."

Soğuk, ayak uçlarımdan saç tellerime dek tenimin üzerinde sivri bir bıçak gibi gezinirken ürperdim. Titrek bir iç çekiş ciğerlerime kaçarken hislerimi bile dondurabilecek kadar kuvvetli bir ayazın pustuğu geceye uykuyu çağırdığımı unutmayı denedim, göz kapaklarım usulca kapandı.

Neredeyse buz kestiği için uyuşmaya başladığını hissettiğim parmaklarım, avuç içime doğru kapandı; ellerim artık titriyordu. O an bunu görmezden geldim ve yorganın altında kıpırdanıp duran küçük çocuk dışındaki hiçbir şeye aldırmamayı seçtim.

Kaçtığım şeyi ne kadar çok düşünürsem, onun zihnimde bir çığ gibi büyüyeceğini ve beni ezip geçeceğini biliyordum. Soğuğu düşünmek yerine yapabileceğim en iyi şeyi yaptım, avuç içlerim yanımdaki ufaklığın sıcak vücudunu buldu ve ona yapıştı. Zey, yaptığım şeyle kıkırdamaya başlarken kafasını yastığının altına soktuğu için sesi boğuk çıkıyordu. Ona aldırış etmeden, kaçmasını engelleyerek iyice sokuldum. Parmaklarım; karnını, koltuk altını, ardından çok huylandığını bildiğim diz kapaklarının arkasını bulunca, kıkırtıları giderek yükseldi. Çok geçmemişti ki babam uyarırcasına odanın diğer ucundan hafifçe öksürdü, minik oğlanı güldürmeyi bıraktım.

"Sabah tören var. Uyuyun, çocuklar."

Kollarımın arasından sıyrılan Zey kıkırdamayı bıraktı. Yorganın altından başını kaldırdı ve karanlığa baktı. İçeride birbirimizi görmeye yetecek kadar ışık yoktu ancak her birimiz diğerlerinin nerede olduğunu bilirdik.

"Baba?"

"Evet, oğlum."

"Bu, Hürmet Töreni mi?"

Babam yanıt vermedi. Zey ile karanlık odada yıpranmış tavanı izlerken bir süre sessizce bekledik.

Kendi kendime gülünce omuzlarım titredi.

"Uyuyakaldı."

Zey, yorganın altındaki minik ayaklarını benim ayaklarıma doladı. "Hep uyuyakalıyor."

Yatakta ona doğru dönerken, "Çünkü çok yoruluyor, bir tanem," dedim.

O da beni taklit etti, vücudunu tamamen bana çevirdi. Ellerini yanağının altına sıkıştırınca şirin yüzü mümkünmüş gibi daha sevimli bir hâl aldı. İri gözlerini benimkilere çevirdi, karanlıkta parlıyorlardı. Yastığa dağılan kıvırcık saçlarına uzanıp onları karıştırdım.

"Haydi, sen de uyu."

"Bana Hürmet Töreni'nden bahseder misin biraz?" diye sordu.

Sesinde merak tınısı vardı, uyumaya niyeti olmadığını gösterir gibi iyice dibime girip heyecanla dudaklarıma bakmaya başladı. Bu kadar meraklı bir çocuk olması bazen beni eğlendiriyordu, dayanamadım ve sırıttım.

"Bunu şimdi konuşursak annem, uyanıp bizi boğmak isteyebilir, Zey," diye fısıldadım.

"Böylece ısınmış oluruz, Era. İyi fikir."

Kendi söylediği şeye gülerken dudaklarını parmaklarıyla kapatmış, sesi çıkmasın diye çabalıyordu. Fakat benim tebessümüm usulca yok oldu. Bakışlarım donuklaştı. Farkında olmasa da bu cümle hayli yıkıcıydı. Küçük bir çocuğun ısınmayı dert etmek zorunda kalması içimi burkuyordu, onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. Hatta öyle sıkı sarıldım ki birkaç dakika içinde bunalıp kıpırdanmaya başladı. Bense derin derin nefes alıp veriyordum.

Yakacak malzememiz bitmek üzereydi, gecelerdir iyi ısınamıyorduk. Bu ayın başında gerçekleşen dağıtım gününde, hanemizin payına düşen malzemeleri çoktan almıştık. Üstelik fazlasını istemek için de cesaretim yoktu. İstesem ne değişecekti ki? Dışarıdan açgözlü gibi görüneceğimizi biliyordum, buradaki herkese kendine verilenle yetinmesi gerektiği öğretilmişti.

Sabah bu işe kesin bir çözüm yolu aramaya karar verdim. Kim bilir, belki Hürmet Töreni'nden faydalanabilirdim. Taşlık Meydan hiç olmadığı kadar kalabalık olacaktı ve bu sorunu çabucak çözebilecek birçok önemli insanı görebilecektim.

"Anlatmayacak mısın?"

İç çektim. Erkek kardeşimin bu kadar meraklı olması karşısında teslim olmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Sonra uyuyacak mısın?"

"Evet."

"Söz mü?"

"Söz, Era."

"Hürmet Töreni'nde İles'i göreceğiz," diye fısıldadım, sesimde büyülü bir tını vardı. Zey, onun adını duyduğu an nefesini tuttu.

"Sa... Sahiden mi?"

"Evet," diye yanıtladım. Küçükken ben de onun kadar meraklıydım, bunu hatırlayınca gülümsedim. "Muhtemelen ona yaklaşamayız ama uzaktan da olsa görebileceğiz."

"Bu çok güzel," diye heyecanlandı. "Peki, sonra?"

Konunun ciddiyetine bürünerek, "Taşlık Meydan'da birçok önemli insan olacak," dedim. "Biliyorsun, biz burada güvenli ve mutlu yaşayabilelim diye onlar hep çok çalışıyor. Fazlasıyla meşguller, bizlerle iç içe olma fırsatı bulamıyorlar. Ama yarın bizimle sohbet edip neler yaptığımızı soracaklar. İhtiyaçlarımızı, isteklerimizi öğrenecekler. Sonra... Sonra evimize Gözcüler gelecek," diye açıkladım.

Küçük çocuk, huysuz bir homurtuyla sözümü kesti:

"Onların evimize girmesinden hoşlanmıyorum."

Ardından belime iyice sarıldı, düşüncesi bile huzursuz olmasına yetmişti.

"Bakışları çok kötü," diye sessizce sürdürdü.

Başımı aşağı eğip yüzünü şefkatle okşadım. "Hayır, Zey," dedim uyarıcı bir tonla. "Onlar, bizim için geliyorlar. Eğer gelmezlerse sıkıntılarımızdan onlara bahsedemeyiz. Öncü İles hepimizi önemsiyor. Biz, onun için değerliyiz."

Zey yanıt vermedi. Dokuz yaşındaki bu ufak çocuğun zihninde, henüz yerine oturmayan taşlar vardı. Anlıyordum ancak zamanla bütün sorularına yanıt bulabilecek, tıpkı bizler gibi doğru olanı anlayacaktı. Yalnızca zaman gerekiyordu.

"İles bunun karşılığında bizden hiçbir şey almıyor mu?" diye sordu.

Birkaç saniye yanıt vermeden bekledim. Çok zekice bir soruydu. Olaylara nesnel bir gözle, dışarıdan bakıyordu. Bu, bir yandan onun zekâsına hayranlık duymama sebep oluyor, bir yandan da beni ürkütüyordu.

"Hayır," diye yanıtladım. "Ulu İles, bizden bağlılık dışında hiçbir şey talep etmiyor, Zey. Etmez de... O, tanıyabileceğin en iyi insan, bunu biliyorsun."

"Eğer o bir insansa neden ona *ulu* diyoruz, Era?" diye homurdandı. "Bu bana doğru gelmiyor."

Dudağımı ısırıp bir süre tavanı izlemeye devam ettim. Belki de Zey'in inançlarımızı anlaması için düşündüğümden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı, şimdi bunun yeri ve zamanı değildi.

Bu konuyu kısa bir süreliğine rafa kaldırmayı seçtim.

"Uyuyalım, Zey. Sabah törende anlatacağım."

Ona yanıt veremediğimi fark ettiğinde üstelemek yerine gözlerini kapattı ve başını göğsüme yasladı. Kafasının içinde onlarca farklı düşüncenin kaynadığını biliyor, bu keskin soruların çarpışma sesini âdeta duyuyordum. Saçlarına bir öpücük kondurdum.

Küçükken, ben de dokuz yaşındaki Zey'e benziyordum. Etrafımda olup bitenlere mana veremiyor, insanların niçin farklı davrandıklarını anlayamıyordum. Zamanla her şey eksik parçaları olan bir yapbozu tamamlamışım gibi yerine oturmuştu, şimdi manzaraya uzaktan bakarken her şey son derece kusursuz görünüyordu. Birbirinin ucuna bağlanmış iplerden incecik bir yoldu sanki yürüdüğümüz, düşmemek için gayret etmek zorundaydık. Kurallarımız vardı ve bunlar bizi yaşama bağlayan yegâne şeylerdi. Zey bunları hemen anlayamazdı ancak büyüdükçe onun da kafasındaki bulantı durulacak, berrak bir hâl alacaktı. Tıpkı ablası gibi... Her şey gözüne pürüzsüz göründüğünde ne büyük bir şans ile doğduğunu fark edecek, barışın gücüne bizler gibi hayran kalacaktı.

Annemin beni büyütürken o masalsı sesiyle anlattıklarını düşündüm. Bundan yaklaşık kırk sene evvel, insanlar bugün yaşadığımız topraklardaki huzura sahip değilmiş. Birbirlerine sevgi ve inançla bağlanmak yerine acı çektirmeyi, kıskançlığı, çıkar ilişkilerini düşünürlermiş. O zamanlar, sadece varlıklı aileler refah içinde yaşar, varlıklarına varlık katıp yükselirken bir diğerinin sefaletle acı çektiğini görmek işlerine gelmezmiş. Acımasız hisler beraberinde vahşiliği de getirmiş, toplum giderek yoğun bir nefrete sürüklenmiş. Hiç unutmam, annem beni dizinin dibine oturtup, bunları anlatırken gözlerinde hep o buğulu ifade yer edinirdi. Bunları yaşarken çok küçük olmasına rağmen, ailesinin çektiği çile sanki bugününe bile işlemişti. İç çekişlerinden anlardım, ruhu o kötü günleri hâlâ hisseder gibiydi...

Ve bir gün, o vahşi toplumda hiç beklenmeyen bir şey gerçekleşmiş: Cesur bir adam, bu çirkin düzene isyan etmiş! Evet, bu büyük bir intiharmış, canını hiçe saymakmış ancak o durmamış. Yaşadığı topraklara ihanet etmekle suçlansa da bu düzenin değişmesi gerektiğini, barışı ve sevgiyi öğütlemiş. Ölüm tehlikesi artıp, peşine o vahşi topluluk düştükten sonra kendine inanan bir avuç masum insanı himayesi altına alıp yaşadığı toprakları terk etmek zorunda kalmış...Öncü İles, bugün yaşadığımız huzurlu Yuvamızı inşa etmek için işte böyle büyük acılar çekmiş. Fakat hiçbir şey onu pes ettirememiş, bütün kötülüklerden uzak olan bir avuç toprağımızı merhametiyle sarıp ailem gibi savunmasız olan zavallılara yüce gönüllülüğünü bahşetmiş.

İles, barıştı. Bizse barışın izcileri. İles bize yuva olmuştu, bizse ona sonsuz sevgisini veren sadık evlatlar.

Küçük kardeşim yatakta yeniden kıpırdandı ve sağ tarafımızdaki tek ayağı kırık olduğu için yamuk duran eski sehpaya elini uzattı.

"Uyuman gerekiyor," diye mırıldandım.

"Uyuyacağım. Kuşumu alıyorum."

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. "Kuş mu?"

Zey heyecanla yorganın içine kaçtı, bu kez elinde karanlıkta net göremediğim minicik bir kâğıt parçası vardı.

"Bu da nedir?" diye annemi uyandırmamak için alçak sesle sordum.

Zey yanıt vermedi ve minik eliyle parmaklarımı kavradıktan sonra elimi diğer eline götürdü, parmak uçlarım usulca kâğıda dokundu.

"Burası kanatları," diye mırıldandı biraz yüksek sesle. Heyecanına yenik düşmüştü.

Fısıldayarak konuşması için parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Uyanacaklar."

"Era, biliyor musun? Bunu ben yaptım! Gövdesi, kuyruğu, kanatları... Şurayı hissediyor musun? Dokun oraya. Bak, orası ufak bir gaga."

"Ah, Zey," dedim şaşkınca. Anlamak için iyice dokundum. "Gerçekten bir kuş yapmışsın. Hem de kâğıttan. Nasıl becerdin bunu?"

"Biraz yükseğe kaldıralım, belki görürsün," diye kıpırdandı. Kâğıdı parmaklarımdan çekip tavana doğru kaldırdı, yine de ışığımız olmadığı müddetçe göremezdik.

"Sabah detaylıca inceleyeceğim," diyerek gülümsedim. "Sen çok yeteneklisin."

"Yarın sana da bir tane yapayım mı?"

Dönüp ona bakarak, "Olur," diye kocaman sırıttım. Ne kadar heyecan duyduğu, karanlıkta parlayan gözlerinden belli oluyordu.

"Bana bir solucan yapalım," diye ekledim.

"Hayır!" diye kesin bir dille reddetti. "Senin de bir kuşun olacak."

"Neden kuş?" diye yandan bir bakışla sordum.

Bu sırada annemin öksürdüğünü işitip yorganı hızla üzerimize çekiverdik. Uyumadığımızı görürse bizi fena paylardı.

Zey kollarını belime doladı.

"İyi geceler, abla," diye fısıldadı. "Umarım güzel bir sabaha uyanırız."

Sonra kendi kendine konuşur gibi sessizce mırıldandı: "Çünkü kuşlar özgür."

Ufuktan doğan güneş odanın penceresine vurduğunda gözlerim yarı kapalıydı. Düşüncelere kapılmış, uyuyakalmıştım. Sabahın ışıkları evimizi

aydınlatmaya başlarken, Zey huzursuzca kıpırdanıp bana biraz daha sokuldu. Yorganı boynuna kadar çekip ona biraz daha sarıldım. Minik bedeni tir tir titriyordu. Sancılı bir iç çekiş dudaklarımdan ciğerlerime süzüldü, bunu yaşamaktan nefret ediyordum. Babam kurallara ne kadar uyarsa uysun, payımıza düşen kaynaklar son zamanlarda bize yetemez hâle gelmişti, sebebini anlayamıyordum. Açlık daha katlanılabilirdi ancak soğuk, sizi yerinize mıhlayan ve hareket etme yetinizi sonsuza dek elinizden alan korkunç bir düşman gibiydi. Kendimi önemsediğimden değildi ama Zey'in üşümesine katlanamıyordum.

Annem bir şeyler homurdanarak yattığı yerden kalktığında gözlerimi çabucak kapattım. Geçtiğimiz aylarda bu iki odalı, ufak evi ısıtamadığımızı kabul etmemizi büyük bir başarı olarak tanımlıyordum. Tek odada hep birlikte uyumaya başlamıştık. Annemi ikna etmek hiç kolay olmamıştı, tabii. Herhangi bir şeyden şikâyet etmek ya da eksiklerimizden yakınmak onun için İles'e karşı büyük bir saygısızlık demekti ve bu düşünce onu çılgına çeviriyordu. O zamanlar bize hiç olmadığı kadar kızgın oluyor ve söylemediği şey kalmıyordu. Onunla tartışma düşüncesini defettim ve yorganın altından Zey'in ellerini tuttum.

"Artık uyanın, koca bebekler."

Annem perdeleri tamamen sıyırınca göz kapaklarımın ardına yeni bir ışık hüzmesi hücum etti. Yüzümü buruşturdum.

"Sen de öyle, Valor," diye söylenmeye devam etti.

Tek gözümü açtım. Annem ayak parmağının ucuyla babamın omzunu dürtüklüyordu, çift kişilik yatağı bize verdikleri için onlar uzun süredir yer yatağında uyuyorlardı. Babam bir şeyler mırıldanıp anneme sırtını döndü. Kıkırdadım.

"Evera, sırıtmayı bırak da kardeşini uyandır. Kahvaltı yapmadan çıkmak istemezsiniz. Uzun bir gün olacak."

Bu bir tehditti. Hızla yataktan fırladım. Saatler sürecek olan Hürmet Töreni'ne aç karılmak tam bir zulüm olurdu.

"Zey, bebeğim, uyan," diye nazikçe dürtükledim. "Geç kalıyoruz."

On beş dakika içinde hepimiz bir şekilde uyanmış, kahvaltı masasını çevrelemiştik. Evden çıkmak için yalnızca birkaç dakikamız vardı. Patatesleri hızla ağzıma tıkıştırdım. Babam bu hâlime gülerken annem alışık olduğum yandan bakışıyla, "Ne ayıp!" diye homurdanıyordu.

Ona aldırmadan tıkındım.

Annem, benim aksime nahif bir hareketle uzandı ve Zey'in tabağına birkaç parça patates daha ekledi. Bu, aramızda yazısız bir kural gibiydi, ben de tabağımda kalan son üç patatesi Zey'in tabağına boşalttım. Bugün en çok o yorulacaktı. "Sen ye, Era," diye reddetti. "Ben doydum."

"Onları çabucak bitir," diye uyardım.

"Ama sen dün gece de hiçbir şey yemedin."

Bunu fark etmiş olması can sıkıcıydı, içimden sessizce yanıtladım: *Çünkü yiyecek fazla bir şeyimiz yok, ufaklık.*

İç çektim. "Bu beni ilgilendirir. Lokmaları mı sayıyorsun sen? Tabağını bitir, Zey. Bugün çok fazla ayakta dikileceğiz. Güçsüz kalmak istemezsin."

Sessiz kalıp tabağındakileri bitirdi. Bu sırada annem sanki bunları duymuyormuş gibi aynı sakinlikle masayı topluyordu. Yine o garip tavrına bürünmüştü. Sanki hakkında konuşmadığımız zaman açlık ya da soğuk peşimizi bırakacaktı, annem bunu anlayamıyordu. Bu lanet yokluk, üstümüze yapışıp kalmıştı ve uzun süre de bir yere gidecekmiş gibi görünmüyordu.

"Bir çaresine bakacağım, Era," diye mırıldandı babam. Boş tabakta gezdirdiğim çatalımı bırakıp başımı kaldırdım, onunla göz göze geldik. Annemi nasıl seyrettiğimi fark etmişti, bana buruk bir tebessüm bahşetti. Yakalanmıştım.

"Sorun bunlar değil ki, baba," diye fısıldadım tıpkı onun gibi. Annem bugün eve geç döneceğimiz için telaşla etrafı toparlamaya başlamıştı. Artık bizi duymuyordu.

"Nedir o hâlde, kızım?"

"Annemin düşünceleri," dedim esefle iç çekerken. "Üşümekten bahsetmememiz, üşümediğimiz anlamına gelmiyor. Bunu anlaması gerekiyor. Bu, İles'e saygısızlık yapmak istediğimiz için değil, bize daha fazla yakacak vermesini istediğimiz için."

Babam bir süre gözlerime baktı. Beni annemden daha iyi anlayabileceğini biliyordum. Yanıt vermedi ancak uzanıp omzumu okşamayı da ihmal etmedi. Sanki sessiz bir anlaşma imzalamıştık, aynı anda masadan kalktık. Zey bitirdiği tabağını annemin yanına götürüp tezgâha bıraktı. Annem işlerini bitirmişti. Ellerini kurularken, "Haydi," diye seslendi. "Bir an önce meydana gidelim."

Giyebileceğimiz en güzel kıyafetlerimizi giydik. Genellikle karman çorman görünen saçlarımı bugüne özel olarak ördüm, annem törenler için sakladığı şık tokalarından birini saçıma iliştirdi. Yanağıma bir öpücük kondurdu, vakit daraldıkça mutluluğunun arttığını görebiliyordum. Pek sık rastlamadığım bir ruh hâlindeydi: Heyecanlı ve sabırsız.

Hazırlıklarımızı tamamlayarak evden çıktık. Hepimiz uzun zamandır olmadığımız kadar bakımlı görünüyorduk. Ne babam güzel mavi şapkasını bahçede toprak içinde debelenirken takıyordu ne de annem gündelik telaşın içinde saçlarına güzel çiçeklerden elde ettiği mest edici kokuyu sıkıyordu. Yorgun ve bitik bedenlerimiz ancak İles için güzel görünürdü, onun önünde her zamankinden daha çok insana benzemeliydik.

"Rosto nerede?"

Annem hızlı adımlarla sağımızdaki toprak yola geçerken ayağı bir taşa takıldı fakat buna aldırmak yerine Zey'in elini daha sıkı kavrayıp onu meydana çıkan yola neredeyse sürüklercesine çekti. Onlara koşar adım yetişmeye çalıştım.

Babam da büyük adımlarla peşimizden gelirken, "Bilmiyorum," dedi. Neredeyse hiçbirimiz anneme yetişemiyorduk. Babam nefes nefese, "Belki onlar, diğer komşularla erkenden gitmişlerdir," diye devam etti.

"Biz de daha erken uyanmalıydık. Önlerde olmak istiyordum. Meydan tıklım tıklımdır!"

Annem hayıflanarak tekrar sola saptığında, bu kez sessizliğimizi koruyarak peşinden yürüdük. İkaz edip bu acelesinin bana saçma geldiğini söylesem ağzımın payını verirdi. Çünkü İles'i her zaman en önden seyretmek isterdi. Onu yakından görmek, bütün detaylarını ezberlermişiz gibi zihnimize kazımak bir lütuftu ve yalnızca Hürmet Töreni'nde buna erişebiliyorduk. Hızlı adımlarımız yolun sonunda nihayet durduğunda nefes nefese kalmıştık. Sahiden annemin söylediği gibi herkes erkenden yerini almıştı. Yaşlılar, gençler ve çocuklar her yerdeydiler. İki yüz kadar insan meydanı tamamen doldurmuştu. Yüzleri tek tek inceledim.

Herkesten daha yüksekteki tepeye beklenti ile bakıyor, merakla aralarında konuşuyorlardı. Tek arzuları vardı, İles'i görmek istiyorlardı.

"Bana anlatacak mısın, Era?" diye sordu Zey. Annemin elini bırakmış, yanıma sıvışmıştı.

Kalabalık beni bir miktar ürküttüğü için onun elini sıkıca tuttum. "Burası çok kalabalık. Elimi sakın bırakma, Zey."

Minik parmakları, parmaklarımı hafifçe sıktı. "Peki, anlatacak mısın? Söz vermiştin."

"Evet," diye mırıldandım gözlerim tanıdık simaları ararken.

Onu geçiştiriyordum. Kendimize ayakta dikilecek güzel bir yer bulmak zorundaydım. Birkaç kişi öne doğru ilerlemeye çalışırken fark etmeden bize çarptı. Zey homurdanıp iyice bacağıma yapıştı. Gözlerim ileride bir noktada durduğunda sonunda aradığımı bulduğum için sırıttım. "Oradalar."

Babam, gösterdiğim yere gözlerini çevirdiğinde, Rosto elini kaldırıp bizi yanına çağırdı. Babamdan daha uzun, yaşlıca bir adamdı. Gri, gür sakalları yüzünü çevrelemişti; bize gülümsüyordu. İri bedeniyle diğerlerinin arasında hemen ayırt ediliyordu. Aslında bu şaşılacak bir şey değildi çünkü Rosto eski bir Gözcü'ydü.

Gözcüler, Yuva'nın içinde güvenliğin sağlanmasından ve dışarıdan gelebilecek tehditlere karşı korunmasından sorumlu, seçilmiş görevlilerdi.

Rosto, bu yüzden beden olarak oldukça güçlü ve eğitimliydi. Aynı zamanda kapı komşumuzdu. Bahçelerimizin bitişik olduğu yan evde karısı Berta, çocukları Arvin ve Aryan ile yaşıyorlardı. Yuva'da dünyaya gözlerimi açtığımdan beri Arvin, Aryan, ben ve Olven hep beraberdik. Yaşlarımız çok yakındı ve günlerimizin çoğu birbirimizden ayrılamaz hâlde geçiyordu. "Rosto amca!" diye seslendi Zey. Biz kenetlenmiş kalabalığı aşıp, onların yanına ilerlerken annem biraz da olsa ön sıralara geçebildiğimiz için mutluydu. Rosto, babama selam verip sarılırken, arkasında öylece dikilen oğlu Arvin bir şeyler hakkında mızmızlanıp duruyordu. Kalabalıktan hiç hoşlanmazdı ve oldukça çekingen bir çocuktu.

Göz göze geldiğimizde sırıttım. "Selam."

"Merhaba," diye homurdandı aksi bir sesle. "Şuna bir bak! Oksijen bana ulaşamadan tükeniyor."

Omuzlarım sarsılarak gülmeye başladım ancak annem Arvin'e hayatımda gördüğüm en kötü bakışlarından birini yolladı. "Bu söylediğin şey hiç hoş değil, çocuğum."

Herkes gibi Arvin de annemin bu tavırlarına fazlasıyla alışkındı. "Affedersiniz," diye mırıldandı.

Rosto olaya erkenden müdahale edebilmek adına anneme muzip bir sesle takıldı: "Merhaba, Gala. Seni görmek çok güzel."

"Seni görmek de öyle, Rosto," dedi annem düz bir sesle.

"Yerime geçmek ister misin? Buradan daha iyi görünüyor."

Annem mutlu bir mırıltıyla öne sıvıştı. "Teşekkürler, çok naziksin."

Aslında bu, annemin şiddetli tutkunluğundan kurtulmak için yaptığımız bir hamleydi. Babam ve ben tekrar gülmeye başladığımızda Rosto bize muzipçe göz kırptı. Ben, Zey'in elini daha sıkı kavrayıp, çocukların yanına geçerken onlar başka bir konu hakkında konuşmaya başlamışlardı. Aryan ve Arvin kardeşler, birazdan İles'in teşrif edeceği tepeyi seyrediyorlardı.

Arkalarında Olven'in parlak gözlerini gördüğümde sevinçle sırıttım. "Selam, serseri."

Olven kaşlarını çattı. "Seni pataklamamı özlemiş gibisin."

"Dene bakalım," diye meydan okudum. Bu sırada Zey başını yukarı kaldırmış, ikimizi dinliyordu.

"Ona neden serseri diyorsun, Era? Kaba birisi mi?"

"Değilim, Zey," diye homurdandı Olven. "Ablan kıskanç bir cadalozun teki."

"Seni mi kıskanıyorum?" diye alay ederek omzuna bir tane indirdim.

Sırıttı. "Yakında gerçek bir Gözcü olacağım, bunu kıskanmadığını söyleme bana. Geceleri uyumadan önce gizlice ağlıyorsun."

Kahkahaları dudaklarımdan taşarken, "Salak çocuk," diye neşeyle cıvıldadım. "Senin adına mutluyum."

Gözlerinin içi gülüyordu. Çocukluğundan bu yana gri gözleri hep sisli ve kederli görünürdü, oysa şimdi en parlak hâline bürünmüşlerdi.

"Ben de mutluyum," dedi tebessümü dudaklarından usul usul silinirken.

Bir süre birbirimize baktık. Bu, aramızdaki sessiz bir diyalog gibiydi, kelimeleri telaffuz etmiyor ancak konuşabiliyorduk. Bakışlarımız, birbirimizi anlamamız için yeterliydi. Olven benim çocukluğumdu. Birçok insanla arkadaştım ancak onun yeri her zaman bambaşka olmuştu. Doğumunda annesini kaybetmiş, çok geçmeden babası da bu dünyadan göçüp gitmişti. Kalbimin bir parçası, Olven için her zaman buruktu. Annem sık sık onu akşam yemeğine davet eder, Olven ise bu teklife minnet duyardı. Aile sıcaklığına öylesine muhtaçtı ki... Son zamanlarda yiyecek ve yakacak sıkıntısı yaşadığımız için onu pek davet edemiyorduk. Böyle zamanlarda Rosto'nun evinde zaman geçiriyordu. Eski bir Gözcü olduğu için durumları her zaman bizden daha iyi olmuştu. Yuva'yı korumak için Gözcülük yapmışsanız, hayatınızın geri kalanını bolluk ve refah içinde geçirebilirdiniz, önemli insanlara ulaşmak sizin için her zaman daha kolay olurdu. Babamsa hiçbir zaman Gözcü olmak istememişti. Kendimi bildim bileli ufak bahçemizdeki toprakla uğraşır, bol bol sebze yetiştirirdi. Belki de böyle önemli bir görevi üstlenmek için kendini yeterli hissetmemişti, onu rahatsız etmemek adına hiçbir zaman bunu sorgulamamıştım.

Ancak ben kesinlikle iyi bir Gözcü olacaktım.

Yuva'da halktan biri, yani İzci olabilirdiniz. Bir üst seviye olarak tanımlanan Gözcülük bunun devamında gelirdi.

Ve son basamak, Seçkinlerdi. Yuva'da ulaşabileceğiniz en önemli vasıftı. Bu kişiler her zaman İles'in yanında bulunur, Yuva hakkında büyük sorumluluk sahibi oldukları yetmezmiş gibi son derece üst düzey yetkilerle kuşatılırlardı.

Olven kolunu omzuma attığında ona gülümsedim. Onun için mutluydum, bu tarifsiz his içimden taşıyordu. Bu ikimizin de hayaliydi ve nihayet birimiz gerçekleştirebilecektik. Gözcü olmak için gereken becerilere sahipti, İzci Evi'nde eğitim alıyordu. Testlere katılma hakkı kazanmış, sonunda seçilmişti. Son günlerini de başarılı bir şekilde tamamlarsa bir Gözcü olacak, hayatının geri kalanını huzur içinde geçirecekti. Bunu hak ediyordu.

"Doğum gününe çok az kaldı, değil mi?" diye tebessüm ederken sesi heyecanlıydı. Hevesle başımı salladım. "Evet. Sadece bir hafta."

"Çok güzel, Era," dedi sabırsızca. "Sen de İzci Evi'ndeki eğitimlere katılabileceksin. Daha çok görüşeceğiz."

İzci Evi'nin bazı kuralları vardı. Bunlardan ilki yirmi yaşından küçük olmamaktı. Burada, Öncü İles ve Yuva hakkında detaylı bilgiler ediniyor, kapsamlı bir eğitim alıyordunuz. Daha sonra birçok teste tabi tutuluyordunuz. Eğer gereken fiziksel ve zihinsel becerilere sahipseniz Gözcü olmak için aday olabiliyordunuz. Aksi bir durum yaşanmadıkça birçok genç İzci Evi'nden Gözcü olarak mezun olup hayatını iyi bir şekilde sürdürebilirdi.

Gözcülükte üstün başarı gösterenler ise Seçkinlerden biri olmaya hak kazanabilirdi. Ancak bu ilki kadar kolay sayılmazdı, kulağa ne kadar basit gelirse gelsin Seçkin olmak için çok özel yeteneklerinizin olması beklenirdi. İles'in en yakınında bulunan insanlar Seçkinlerdi ve Yuva'yı bir nevi onlar ayakta tutuyordu. Sayıları bir elin parmaklarını geçmiyordu.

Arvin bize, "Hey, gelenlere bakın," dediğinde dibimize girmişti. İri gözlerini merakla açmış, parmak uçlarında yükselmişti.

Ah, Arvin... Onunla aynı yaştaydık ancak öylesine içine kapanık bir gençti ki hayallerimiz birbirine hiçbir zaman benzememişti. Kendisinden iki yaş büyük olan kız kardeşine benzediğini de söyleyemeyecektim. Ablası Aryan, düşüncelerimi işitmiş gibi sağ tarafımda yerini aldığında ona tebessüm ettim. Kız, sert duruşunu bozmadan bana nazik bir selam verdi. Erkek kardeşine göre daha atılgan biriydi. O da tıpkı Olven gibi İzci Evi'nde eğitim alıyordu. Çenesini dikleştirmiş, erkek kardeşininkine benzeyen keskin gözlerini Taşlık Meydan'ın en tepesine dikmiş, gelenleri gözetliyordu.

Düşününce, onları biraz kıskandığımı kendime itiraf edebilirdim. Sanki aldıkları eğitimler Olven ve Aryan'ı şimdiden olgunlaştırmış gibi hissediyordum.

"Başlıyor mu, Era?"

Zey'in sessiz mırıltısı kulağımı okşadı, bir kedi yavrusundan farksızdı. Elini daha sıkı tuttum.

"Başlıyor, bir tanem," diye yanıtladım yumuşak bir tonla. "Kulaklarını açıp iyi dinlersen çok güzel şeyler öğrenebilirsin. Neden burada olduğumuzu ve törenle ilgili merak ettiğin diğer şeyleri."

Uslu uslu başını salladı. "Peki. Dinleyeceğim."

İnsanların işaret ettikleri yöne baktığımda Gözcüler ve Seçkinlerin tepeye çıkmaya başladıklarını gördüm. Kalabalık durulmaya başlamıştı. Bir adım geriye gidip başımı dikleştirdim. Gözlerim etrafı ve yüksek tepeyi taradı. Burası, törenler için en uygun yerdi çünkü yaşadığımız toprakların büyük çoğunluğu düzlüklerden oluşuyordu. Yalnızca Taşlık Meydan küçük bir tepecikten ibaretti ve İles'i en net görebileceğimiz alan burasıydı.

Bizler, tıpkı yüzlerce karınca misali kalabalıkta kaynarken İles tepede durmuş, hepimizi seyrediyordu. Göğsüm birkaç derin nefesle havalanıp indi.

Gözlerim ona değdiği ilk an garip bir his bedenimi kuşattı. Önce yutkundum, sonra derin soluklar alıp verdim. Parmak uçlarımda farklı bir karıncalanma hissi vardı ancak bunun heyecandan olduğunu biliyordum. Erkek kardeşimin elini daha sıkı tuttum.

Gözlerini net bir şekilde göremiyordum, ona çok uzak sayılırdım. Sureti daha da çökmüş, gözleri kör kuyuda parlayan birer boncuk gibi üzerimize dikilmişti. Bizi seyrederken ne düşündüğünü merak ederdim her zaman. İşte, İles bütün ihtişamı ile orada oturuyordu. Her zamanki gibi beyazlar içindeydi, boynundan omuzlarına kadar çok değerli olduğu belli olan, parlak taşlarla süslenmiş bir kumaş vardı, ona uzaktan baktığınızda ışık saçıyor gibi görünüyordu. Hayır, bu bir yanılsama değildi. Gerçekten göz kamaştırıcı olması için özenilmişti. Belki yüzünü tam olarak görememe ihtimaliniz vardı ancak orada olduğunu net bir şekilde anlayabiliyordunuz. Sanki çevresine kudretini yayıyordu.

Biraz zayıfladığını fark ettim. Son zamanlarda onun hasta olduğuna dair birçok duyum alıyorduk, temennimiz bunun bir dedikodu olması yönündeydi. Oysa manzara bu duyumları destekler nitelikteydi, yaşlı adamın bedeni oturduğu yerde hafifçe çökmüş, kamburlaşmıştı. Yaşı yetmişten fazlaydı. Yine de hiçbirimiz ona hastalığı yakıştıramıyorduk, belki de onun yokluğunun ihtimali bizi korkutuyordu.

Hemen sağında Seçkinler yan yana dizilmişlerdi. Hepsi bacaklarını bir omuz genişliğinde açarak ellerini arkada bağlamış, İles'in emirlerini bekliyorlardı. İfadesiz yüzleriyle direkt olarak kalabalığa bakarlarken pürdikkat onları seyrediyordum. Bunlar Yuva'nın düzeninden sorumlu, herhangi bir sorunla baş edemediğimizde doğrudan müdahale edecek en yüksek yetkililerdi. İles'in yanından bir an bile ayrılmaz, onun buyruklarını bize iletirlerdi.

İzcilerden sorumlu kırklı yaşlarının sonundaki Başseçkin Erele; İles'in hemen sağında, oldukça dinç görünen bedeniyle dikiliyordu. Zeki bir adamdı, kendinden emin bir ifadeyle kalabalığı izliyordu. Uzun boyuyla diğer Seçkinlerin arasında hemen dikkat çekiyordu. İlk konuşmayı o yapacaktı, her Hürmet Töreni'nde bu tekrarlanırdı. Bu adamın hitabeti gerçekten çok güçlüydü, bu konuda ona her zaman hayranlık duymuştum.

Celesa denilen kadın, onun sağ tarafında kalabalığı keskin gözleriyle tarıyordu. Saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla toplamış, sivri yüzünü ön plana çıkarmıştı. Kaşları çatıktı, onu gülerken hiç görmediğimi fark ettim. Hemen yanında Sina ve Sintera kardeşler vardı. Sina, az evvel yüzünde sert bir ifadeyle bekleyen Celesa'ya tezat, daha yumuşak bir izlenim uyandırıyordu, sakin bakışları kalabalığın üzerinde gezinirken dudakları tebessüm etmek üzereymiş gibi hazırda bekliyordu. Onu bir periye benzetiyordum; uzun ve ince bedenini bol, beyaz elbisesi ile kapatmıştı. Siyah saçları omuz-

larından aşağı dalgalanıyordu. Bakışlarım yanına, erkek kardeşi Sintera'nın üzerine kaydı.

O ise diğerlerinin aksine kendine daha dar bir beyaz kumaş seçmişti, giydiği forma tipi elbise bacaklarını sarmış, boynuna kadar bütün bedenini kuşatmıştı. Çenesi gergindi, uzakta olmama rağmen damarlarının korkunç bir şekilde kabarıp belirginleştiğini görebiliyordum. Diğerleri gibi ayaklarını iyice açmış, ellerini arkasında birleştirmiş, *hazır ol* duruşunda beklercesine kuvvetle yere basıyordu. Sanki savaşçı kimliğine bürünmüştü. Her an birine çıkışacak gibiydi, doğrusu bu adamdan hep ürkmüştüm.

Seçkinlerin önünde Gözcüler vardı. Diğerlerinin aksine onlar kalabalığın içine karışıyorlardı, devamlı hareket hâlindeydiler. Güvenlikten sorumluydular. Aramızdaki husumetleri çözemediğimizde, kendimizi tehlikede hissettiğimizde başvuracağımız ilk kişiler onlardı, bu yüzden her zaman içimizdeydiler. Seçkinler ve İles'e ulaşmak hiçbir zaman kolay olmazdı ancak Gözcüler her an bizimleydiler. Bunların dışında, sınırlarımızı korumak onların asli göreviydi, belirli bir nöbet sistemleri vardı ve buna daima uyarlardı. Hayatları Yuva'yı korumak ve kurulu düzeni aksatmamak üzerineydi, aileleri ya da bireysel ihtiyaçları onlar için geri planda olurdu.

Gözcüler seçilirken kimsesi olmayan İzcilere öncelik verilirdi. Kan bağı ile bağlı oldukları kimse olmazsa kendilerini daha kolay riske atabilecekleri düşünülürdü. Biliyordum ki Olven de bu yüzden kısa sürede bu kadar ilerleme kaydetmişti, anlattığına göre İzci Evi'nde onu çok seviyor ve destekliyorlardı.

Sıra bana geldiğinde ne olacağını bilmesem de bir gün onların arasından bu kalabalığı izleyebilecek olmayı umuyordum. Kendimi buna adamak...

Bir Gözcü tüm gücüyle ıslık çalınca uğultulu kalabalık duruldu. Erele uzun boyuyla tepeye adım attığında hepimiz sus pus olduk. Artık vızır vızır kaynayan o insan sesleri değil, yalnızca birkaç kuşun ötüşü kulaklara çalınıyordu. Erele'nin beyazlar içindeki kıyafetleri her zamanki gibi ona biraz küçük gelmişti, yaklaşık iki metreyi bulan boyu ve kalıplı vücudu onu görmemeyi imkânsız kılıyordu. Erele'nin kıyafetlerinin küçüklüğünü anlamsız bulurdum. Yuva'da terzilerimiz vardı, Öncü İles ve Seçkinler için özel bir çaba sarf ediyorlardı. Onlar her zaman temiz ve bakımlı görünmeliydi.

Buna rağmen Erele bazen dağınık görünmeyi umursamıyor gibiydi. Oysa törenlerde gereken özeni göstermesini beklerdim. Keskin bakışlarım onun üzerine dikilmişken gür sesiyle bağırdı.

"Öncü İles'e saygılarımızı ve teşekkürümüzü sunmak için toplandığımız Hürmet Töreni'ne hoş geldiniz, İzciler!"

Kalabalık alkışlamaya başladı. Arkalardan birkaç kişi İles'in adını bağırınca kaşlarım çatıldı. Bu, ne niyetle yapmış olursanız olun yasaklardan biriydi, İles'in önünde bağıramazdık. Bir grup Gözcü'nün hızla arka tarafa ilerlediklerini gördüm. Muhtemelen gereken uyarıyı yapacaklardı. Erele bir adım geri giderek bizi âdeta İles ile baş başa bıraktı.

"Yüce İles sizi selamlıyor."

Nefesimi tuttum. Sahiden büyülü bir anda gibiydik. İles'in kısık gözleri kalabalığın üzerinde gezindi; sanki hepimizi tek tek görüyor, içimizi okuyordu. Hislerimiz, düşüncelerimiz, kalbimiz ve bütün varlığımız ona aitti. Onun karşısında hem mağrur hem de korkaktık, bütün tezatları zihnimizde yaşıyorduk. İles içimizin perdesini sıyırmış gibi öylece bizi seyrederken savunmasız hissediyorduk. Başımı hafifçe öne eğip ellerimi kalbime götürdüm. Tıpkı onlarca insan gibi.

Sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından Erele'nin gür sesi tekrar duyuldu, başımızı kaldırdık.

"Barışın yıl dönümünde hepinizi sevgiyle kutluyor!"

Kalabalık heyecanla alkışlamaya başladı, Zey şaşkınca onları izliyordu. Ona alkışlaması gerektiğini fısıldadım, ellerini gönülsüzce birbirine çarptı. Mantığına oturmayan şeylere saygı besleyemiyordu ve tören onun için hâlâ anlamsız bir toplantı günüydü. Neyse ki zamanla bizleri anlayacaktı, öyle olmasını umuyordum.

Erele öksürdü, kalabalık bir kez daha sustu.

"Yıllar önce Vahşiler bizlere zulmetmek, bizi katletmek istediğinde onlara bütün gücüyle karşı çıkan Yüce İles... Ona inanan ve peşinden gelen İzcileri... Hepimiz kutluyuz!"

Çığlık tufanı koptu. Bu defa Gözcüler bile kimseyi durduramazdı, onlar da İles'in adını haykırıyordu. Herkes bu ana kendini kaptırmıştı. Sakinliğini koruyan tek grup Seçkinlerdi. Geriye kalan insan güruhu kendini kaybetmiş gibiydi. İles uzaktan bizi seyretmeye devam ediyordu. Elini usulca kaldırınca, insanlar dinginleşerek sustu. Erele fırsattan istifade edip sözlerine devam etti:

"Ona acı çektirdiler! Sevdiklerini öldürdüler. Ancak o yılmadı. Vahşilerden kurtuldu. Kaçtı. Ve yanında atalarımızı getirdi. Bu topraklara ulaşana dek pek çok bedel ödedi. İşte, onun kurduğu bu Yuva'da bugün huzurla nefes alabiliyorsak, acı ve zulüm bizlerden uzaksa, hepsi Yüce İles'in cesaretinin eseridir. Ölü doğabilirdik, doğmadık! Barışa doğduk, nefrete ve kana değil! Evlatlarımız sevgiye gözlerini açtı. Yuva'mız, sınırlarımız İles sayesinde güvende. Hürmet Töreni, hepimizin teşekkürüdür."

Herkes saygı ve minnetle elini kalbine götürüp, başını eğerken gözlerim annemi buldu. Ön sıramdaydı. Omuzlarını kendine çekmiş, küçül-

dükçe küçülmüş gibi kendine sarılmıştı. Dudakları titriyordu. Neredeyse ağlamak üzereydi. Babam ve Rosto, Erele'nin sözlerini dinliyorlardı fakat annem ya da Rosto'nun eşi Berta kadar etkilenmişe benzemiyorlardı. Olven gülmüyordu, onu gördüğüm en ciddi hâllerinden birindeydi. Arvin'in kaşları çatılmıştı, biraz ürkmüştü, bakışlarından anlıyordum. Aryan ve ben ifadesiz bir suratla tepeyi izlemeye devam ediyorduk.

Zey parmaklarını şaklatarak bir şarkı söylüyordu. Neyse ki bu gürültüde kimse ona dikkat etmedi.

"Şimdi sizleri Öncü İles ile baş başa bırakacağım."

Put kesilmiştik. İles'in sesini günler sonra ilk kez duyacaktık. Susamış köpekler gibiydik, beklentiyle ona bakıyorduk. İles oturduğu yerden ağır ağır kalktı. Birkaç adım atıp en önde durdu. Seçkinler iki adım gerilediler. Böylece en yüksekte o kaldı. Bu, eşsiz bir manzaraydı. Kudretini anlatmak için kelimeler yetersizdi.

"Kırk yıl önce bugün..." diye söze başladı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kalabalıkta birkaç kişinin iç çektiğini duydum. İles'in bizimle konuştuğuna inanamıyor gibiydiler. O ulaşılmazdı. "Huzurla yaşadığım bir toplulukta yaşayamaz hâle gelmiştim. Ailem ve sevdiklerim acı çekip zulme uğruyorlardı. Bu topluluktaki insanlar yüzlercemize, binlercemize işkence ediyordu; hiçbir şey yapamıyorduk. Üstünlük kurmaktan, savunmasız olmamızdan zevk alıyorlardı."

Sustu ve derin bir nefes verdi. Yaşadığı acı günlerin, mazinin kederli hatıralarının zihninde bir yansımasını izliyor gibiydi, gözlerini usulca kapattı. Pürdikkat onu dinlemeye devam ettim. "O zamanlar kaçmak hep imkânsızmış gibi gelirdi. Buna kimse cesaret edemezdi, konuşmaya bile korkardık. Ancak birimiz bu zorlu görevi üstlenmek zorundaydı. Bu, ben oldum."

Birkaç kişi yere çöktü. Dizlerinin üzerinde İles'i izlemeye başladılar. Sanki minnetlerini gösteriyorlardı. Gözlerimi onlardan çekip tekrar yaşlı İles'e çevirdim. "Bana inanan çok az insan vardı. Belki yirmi kişiydik. Ve ufak çocuklar... Ne kadar ölümcül olduğunu bildikleri hâlde yollarından geri dönmediler, arkamdan yürüdüler. Onlar izimden gelen ilk İzcilerdi."

Elimi yavaşça kalbime götürdüm. İzci olmanın şerefini kanımda hissediyordum.

"Yanımızda biri daha vardı: Nayala. Hiçbirinizin tanıma şerefine erişemediği o eşsiz insan, yüce kadın. Kurtuluşumuza inanan ilk İzci... Ailesine, bize zulmeden babasına meydan okuyan, topraklarından benimle kaçan cesur Nayala!"

İnsanlar, Nayala'nın adını kederle anmaya başladılar. Fısıltılar yükseliyordu. Hepimiz onun ismini duyduğumuz için buruktuk. Nayala ölmüştü.

"Onun benimle kaçacağını duyan zalimler, bizlere her zamankinden daha çok zulmetmeye başladılar. Bize mâni olmak için işkence çektirdiler, yollarımıza tuzaklar kurdular. Ancak bunlar bizi yıldırmadı. Kaçtık. Vahşilerden kurtulduk çünkü biz kurtuluşa çok inandık! Barışa inandık!"

İnsanlar tekrar kendini kaybetmeye başladı. Bir kısmı yere, dizlerinin üzerine çökerken diğerleri İles'e doğru çığlık atıyordu. Bazıları ağlıyordu, annemin hıçkırık seslerini duyuyordum. Babam ve Rosto başlarını öne eğmişti. İles bizim ne kadar etkilendiğimizi gördüğü için sözlerine bir nefeslik ara verip devam etti: "Kaçış başarılıydı ancak hayatta kalmak o kadar da kolay sayılmazdı. Onlardan uzaklaşmak için dağları aşmamız gerekiyordu. Zorlu yollardan geçtik. Bizi bulamayacakları yerlere göç ettik. Hastalandık, geride kaldık, bitap düştük. Ve pes etmedik. Hiçbir zaman! Bunu hiçbir zaman düşünmedik! Ölürken bile!"

Gözleri doldu. Bu katlanılmaz bir andı. "Ölürken bile barış ve sevgi doluyduk. Nayala çektiği acılara daha fazla dayanamayarak yolda zavallı hâlde can verdi. Bu bizi kahretse de yıldırmadı, ölmeden önce bizden istediği şeyi yapmak zorundaydık. Meydan okumuştuk, duramazdık! Yola devam ettik. Kendimize bir yuva bulmalıydık. Bir avuç insan, kurtuluşa inanan biz zavallılar, bir yolunu bulup hayatta kalmalıydık! Kaldık da! Sahip olduğumuz bu kıymetli topraklara kavuştuk. Kırk yıl boyunca çok çabaladık. Sınırlarımızı çizdik. Ormanın gerisindeki o vahşi dünyadan kurtulduk. Zalimleri ve vahşeti geride bıraktık. Biz barışın izini sürdük ve İzciler olarak hak ettiğimiz huzura kavuştuk. Birçoğumuz burada evlat sahibi oldu, onları büyüttü, yetiştirdi. Bu sıcak ve merhametli Yuva'ya onlarca bebek gözlerini açtı. Şimdi barış dolu iki yüz insanız. Topraklarımız az, sınırlarımız dar ancak sevgimiz ölçülemez! Ne yazık! Kıymetli Nayala bugünleri göremedi. Ama eğer bizi gökyüzünde izliyorsa, bugün mutluluk gözyaşları döküyor olmalı. Güzel Nayala'm..."

Meydana ağır bir sessizlik usul usul çöktü. Karanlıkta kalmış gibiydik. Ayakta pek fazla kişi yoktu artık, insanlar duyduklarının katlanılamaz hüznü ile yere kapanmışlardı. İles'in ayaklarının altına serilmek, şükretmek istiyorlardı. Annemi yere oturmuş, ağlarken görünce titrek bir nefes aldım, uzandım ve yanına oturdum. Elimle hafifçe omzunu okşadığımda bana hiç bakmadı. Omuzları sarsılarak, iç çekerek ağlamaya devam ediyordu. Gerçek bir acıydı hissettiği. Kendini herkesten soyutlamış, kalbinde İles ile baş başa kalmıştı.

Zey yanıma gelip kulağıma fısıldadı: "Era, korkuyorum."

Başımı hafifçe sağa çevirip ona baktım. Gözlerini irice açmış, etrafında hıçkırarak ağlayan insanlara bakıyordu. Sahiden korkmuştu. "Sessiz ol, Zey," diye fısıldadım. "Acı çekiyorlar. Bırak, ağlasınlar. Doğru olan bu. Korkma."

"Eve gitmek istiyorum," dedi titrek dudaklarını birbirine bastırırken. İç çektim ve onu kucağıma aldım. Birkaç kişinin ön sıralarda bayıldığını görüyordum, bu kahreden bir manzaraydı. İles tekrar yerine oturduğunda sanki üstümüze kapkara bulutlar çökmüştü, aldığımız hava kirlenmişti. Ciğerlerimiz hüsranla dolup taşmıştı.

"Bu gece saat on ikiyi geçmeden önce herkesin gelip Öncü İles'e bağlılığını sunması, hediyelerini vermesi gerekmektedir. Yuvamızı kurduğu için ona ne sunarsak sunalım yetmeyecektir ancak sevgimizi ona göstermek İzcilerin asli görevi olmalıdır."

Erele gereken duyuruyu yapınca önce bir uğultu duyuldu. Sonra bütün kalabalık aynı anda ellerini kalbine götürerek hep bir ağızdan, "Çok yaşa, İles!" diye haykırdı. Zey iyice dibime girip kıyafetimin bir ucunu minik parmakları ile sıkıca kavramış, avucuna sıkıştırmıştı.

"Çok yaşa, İles," diye fısıldadım. "Kurtarıcı, bağışlayıcı, barış öncüsü İles."

"Era, ne olursun gidelim."

Ona bakıp kaşlarımı çattım. "Tören bitmek üzere, Zey. Sabret."

"Annemden korkuyorum," derken gözleri dolu doluydu. Sözleriyle tekrar anneme döndüm, başını dizlerine doğru eğmişti, uzun saçları yere değiyordu. Gözlerini sıkıca kapatmış, ağlayarak bir şeyler fısıldıyordu. Ne dediğini anlayamıyordum.

"Eski hâline dönecek," diye fısıldadım. "Özel bir an yaşıyor sadece. Bağlılık hissediyor."

Zey cevap vermedi. Sanki artık tanıyamadığı anneme ürkek gözlerle baktı. Onun elini sıkıca kavrayıp ayağa kalktım. Rosto ve ailesi çoktan gitmişlerdi. Meydan'ın çıkışına doğru yürüyorlardı. Babam ise sakin bir şekilde annemin arkasında ayakta dikiliyordu. "Onu bekleyecek misin?" diye sordum.

Düşünmeden başını salladı. "Evet."

"O hâlde biz gidiyoruz. Zey kalmak istemiyor, baba."

Babam şefkatini derinden hissettiğim gözlerini Zey'e çevirdi, uzanıp yanağına bir öpücük bıraktı.

"Elbette gidebilirsiniz. Tören bitti."

"Akşama doğru eve geliriz," dediğimde başıyla onayladı.

Hızlı adımlarla Aryan ve Olven'in peşine takıldık, kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlardı. Arvin'i göremiyordum. Annesi Berta ile önden gitmiş olmalıydı, bu oğlanın sessiz ve çekingen tavrı beni hiç şaşırtmıyordu. Bizimle ablası kadar çok vakit geçirmezdi.

"Akşam geç kalmayın, çocuklar. Gece on ikiden önce hediyelerimizi sunmak için toplanacağız."

Rosto uyarıcı bir tonla bize seslendiğinde sakince başımı salladım. "Tam saatinde orada olacağız."

"Benim verecek hediyem yok," diye bir homurtu yükseldi. Aryan'a şaşkınca baktım, dudağını büzmüştü.

"Sessiz ol. Böyle söyleme."

Omuz silkti. Zey'in elini daha sıkı kavrayıp kalabalıktan uzaklaştım, artık koşar adım ilerliyordum. Çocuklar peşimden yürümeye başladılar. Taşlık Meydan'dan biraz uzakta kalan, her zaman birlikte vakit geçirdiğimiz kayaya doğru ilerlemeye başladım.

"Gözcü olduğumda seni cezalandıracağım," diye alay eden Olven, Aryan'ı sıkıştırıyordu. "Sözünü geri al, çabuk."

"Ben de Gözcü olacağım, ahmak!" diye karşılık verdi kız cesurca. "Üstelik senden daha iyi bir Gözcü olacağım. Karşılık olarak ben de seni cezalandırabilirim."

"Didişmeyi kesin," diye homurdandım. "Başım ağrıyor."

Bir süre bana uyum sağlayıp sakince yürüdüler. Tekrar bir şeyler hakkında atışmaya başladıklarında çoktan kayaya gelmiştik. Zey elimi bırakıp oraya doğru koştu. Hızla kayaya tırmandı.

"Dikkat et," diye seslendim. "Düşeceksin."

"Kuşlara bak, Era!" diye haykırdı. "Ne çoklar!"

Aryan onun bu hâline kıkırdarken Olven yanıma sıvışıverdi. Gözlerinde her zamanki sevecen bakış yer edinmişti, merakla beni izliyordu. "Sen iyi misin?"

Yere oturduktan sonra dizlerimi kendime çekerken, "Evet," dedim. Olven hemen dibimde bağdaş kurmuştu. Şakaklarımı ovalıyordum, sahiden başım ağrımaya başlamıştı.

"Törenlerde annem kendini gereğinden fazla kaybediyor. Bugün Zey çok korktu."

Olven derin bir iç çekti, elindeki çubukla toprağı eşeliyordu. "Yuva'daki çoğu kişi böyle, Era. Anneni garipseyemeyiz, biliyorsun."

Biliyordum. Sessiz kaldım. İles'e bağlılığımız söz konusu olduğunda ne söylesem eksik kalıyordu. Bunu eleştirmek, eksik ya da fazla bulmak benim haddime değildi. Doğrusu, hiç kimsenin haddine değildi. Ancak annemin bu durumu bazen katlanılmaz bir şeye dönüşüyordu, hâliyle etkilenmekten kendimizi alamıyorduk. Bu da üzücü bir gerçekti.

"Zamanla Zey de alışacak," diye sırtımı sıvazladı Olven. "Emin ol."

Omzumun üstünden geriye baktım. Zey kayalığın üzerinde neşeyle zıplıyor, uçan kuşları Aryan'a gösteriyordu. Çok heyecanlıydı. İkisi de gülüyordu.

"Haklısın," diye mırıldandım. "Teşekkürler, Olven. Beni anlayan tek kişisin."

Kıvırcık saçlarını yana atıp bana sıcacık gülümsedi. "Sen de öyle, Evera Alfen."

Nefes nefese yanımıza oturan Aryan, "Yoruldum," diye homurdandı. "Kardeşin çok meraklı, Era. Her şeyi açıklamamı istiyor."

Kıkırdadım. "Evet. Bazen beni de yoruyor."

"Era! Yanıma gel!"

Olven ve Aryan, İzci Evi'ndeki Gözcüler hakkında dedikodu yapmaya başladıklarında yerimden kalkmış, kayaya yürüyordum. Zey, heyecanla gökyüzünü işaret etti. "Kuşlara bak!"

"Bakıyorum," diye mırıldandım gözlerim havada gezinirken. Bir sürü kuş uzaklara uçuyordu. Kanat çırpışlarını izledim.

"Hani buradan başka dünya yoktu, Era?" dedi Zey nefes nefese. Çok heyecanlanmıştı.

"Yok," dedim.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evet, Zey," diye mırıldanırken ofluyordum. "Sınırlarımızın dışında başka bir dünya yok. Orada yalnızca Vahşiler var. Bunu sana defalarca anlatmıştım."

"Era," diye fısıldadı iyice dibime girerken. Kayalığın üzerinde olduğu için yüzü yüzüme daha yakındı, meraklı gözlerini irice açmıştı. Kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırıyor, sıcak nefesi suratıma çarpıyordu. "Anlamıyor musun?" diye fısıldadı. "Kuşları hatırla."

Gözlerim göğe usul usul değdi yeniden. Zey kulağıma yaklaştı.

"Eğer tüm dünya ayaklarımızı bastığımız bu topraktan ibaretse, kuşlar her gün nereye uçuyorlar?"

Nefesini tuttu. "Baksana, Era. Uzaklara gidiyorlar. Kayboluyorlar."

Kalp ritmim aniden hızlanırken şaşkınca ona baktım. "Zey... Sen..."

"Kuşlar, Era!" dedi bir kez daha. "Kuşları hatırla."

Tanrı'm, bu yaştaki bir çocuk bu cümleleri nasıl kurabiliyordu? Gözlerini kapatıp başını kaldırdığını gördüm; çok özel bir anda, çok yoğun duygular içinde gibi görünüyordu. Sanki kuşların kanat sesini bir nefes uzağında duyuyordu.

Benimse bedenim buz kesmişti, âdeta donup kalmıştım. Gözlerim göğü delip geçen kanatlara takılı kalmıştı, kuşlar sahiden de sınırımız

olarak belirlediğimiz ve devamında hiçbir şeyin olmadığına inandığımız yerlere doğru uçuyorlardı. İşin tuhafı hiçbirine bir şey olmamasıydı. Korkunun bedenimi sardığını hissettim. Bildiğiniz şeylerden korkmazdınız. Peki ya bilmedikleriniz?

Gözlerim orada kaldı. Hem de çok uzun bir süre... Devamında bir yaşamın olmadığına inandığımız gökyüzünde.

"Eve gitmeliyiz," dedim aceleyle. Vücudumdaki bu aptal karıncalanma hissinden hiç hoşlanmamıştım, bugün bunu ilk hissedişim değildi. Öne atıldım, Zey'in elini tutup kayalıktan indirdim. "Gel benimle."

"Neden düşünmüyorsun?" diye çıkıştı. Elini benden kurtarmaya çalışıyordu. "Baksana, Era! Anlasana!"

"Seni anlıyorum," diye tersledim. Bir an önce onu buradan götürmek istiyordum. "Merakın doğal ancak..."

"Onları gördün!"

Sözümü kesti, bunu sık yapmazdı. Bana olan saygısını daima korurdu, bu demek oluyordu ki sinirlenmişti. Zey'e yanıt vermedim; küskün bir sesle arkamdan bağırıyordu, onu duymazdan gelmeye çabaladım. Fakat küçük kardeşim buna izin vermedi.

"Tıpkı anneme benziyorsun!" dedi hışımla.

Bu cümle beni yerime çivilemeye yetti. Yavaşça arkamı dönüp ona baktım. Tek kaşımı kaldırdığımda toprağa boş bir tekme savurdu. "Üşüdüğümüzü söylemeyince hiç üşümemişiz gibi davranabileceğimizi sanıyor! Sen de onun gibisin!"

Boğazımı temizleyip öksürdüm. "Zey..."

"Kuşları unutsan bile onlar uçmaya devam edecekler!" dedi gözleri dolu dolu. Hem bağırıyor hem de anlamam için bakışlarıyla yalvarıyordu. "Orada, gökyüzünde başka bir dünya var. Göremediğimiz yerlere gidiyorlar. Hiç mi merak etmiyorsun, Era? Söylesene!"

Avuç içlerim terliyor, bu ufacık çocuğun hiddetine karşı ne diyeceğimi bilemez bir hâle bürünüyordum. Konuşurken sesim titredi: "Zey, lütfen böyle yapma..."

"Asıl siz ne yaptığınıza bir bakın!" dedi.

Çıktığı kayaya geri döndü, dizlerini kendine çekip oraya oturdu. Küçük, küskün bir çocuk gibi görünüyordu. "Eve gitmeyeceğim."

İç çekip, adımlarımı tekrar kayaya yönlendirirken sabrımın taşmak üzere olduğunu hissediyordum. Olven ve Aryan'a göz ucuyla baktım. Hâlâ bıraktığım gibiydiler, hararetle bir şeyler konuşuyorlardı.

Zey'in yanına ilerledim, temkinliydim. Bazı şeyleri daha iyi anlaması için zamana ihtiyacı vardı ve ben, bu ufak çocuğun zihnindeki ürkütücü

soru işaretleri ile nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum. Onun önünde diz çöktüm. Şimdi aynı boyda sayılırdık, uzanıp ellerini avuçlarımın içine nazikçe aldım.

"Bak..." diye fısıldadım yumuşacık bir sesle. "Küçükken ben de tıpkı senin gibiydim. Sınırı merak ediyor ve ilerisinde başka bir dünya olup olmadığını düşünüyordum. Ancak büyüdükçe bunun var olamayacağını anladım. Çünkü öyle olsaydı İles bize mutlaka söylerdi."

Tutuk bir nefes verdim. "Kendimizi korumak için Yuva'da yaşamalıyız, Zey. Aslında her şey bundan ibaret. İles'in dibinde olmalıyız, yanında diz çökmeliyiz. Dışarıda güzel bir dünya var olsaydı orada insanlar birbirlerini öldürmezdi, huzur içinde yaşardık. Oysa törende duydun, orada sadece kan akıyor. Sınırdan dışarı adım attığımızda hayatta kalamayız. İles'in bağı çözülür." Gözlerine baktım, beni anlaması için âdeta yalvardım. "Bizi artık koruyamaz," diye fısıldadım.

Beni uzun bir süre sessizce dinledi. Sözlerimi bitirdiğimde, kirpiklerini kırpıştırarak suratımı izliyordu.

"Sen hiç dışarı çıktın mı?" diye sordu alçak bir sesle. Sakinleşmişti.

"Hayır," dedim.

Dokuz yaşındaki bir çocuktan beklenmeyen bir durgunlukla, "O zaman bize anlatılanların doğru olduğunu nereden bilebiliriz, Era?" dedi.

Gözlerimi kapattım. Yıllardır ezberlediğim cümleler zihnimde dört dönüyor, harfler birbirine dolanıyordu. Küçük erkek kardeşim belli ki uzun zaman önce bizim dünyamıza inanmayı bırakmıştı. Bunu yeni fark ediyordum. Ancak ne yanıt vereceğimi bulamıyordum. Kafamı karıştırıyordu.

"Çünkü İles bu hayattaki en güvenilir insandır," diye açıkladım sabırla. "Üstelik babam da İles'in bahsettiği kaçış sırasında onların yanındaydı. Beş yaşındaydı. İstersen eve gidip onunla biraz konuşabiliriz, belki bize daha iyi anlamamızı sağlayacak anılarını anlatır."

Zey ile bir süre bakıştık.

"Bağlılığımız karşılığında İles'in bizden hiçbir şey almadığını söylemiştin..." dedi. "Ama törenden sonra ona bahçemizden, sebzemizden, zar zor kazandıklarımızdan hediyeler sunacağız, Era."

"Hayır," dedim hızla. Başımı iki yana salladım, sarı saçlarım savruldu. "Bunu biz istiyoruz. İles bizden talep etmiyor, Zey. Ona kurtuluş için teşekkür borçluyuz."

"Beni sınıra götürür müsün?" diye sordu aniden. Şaşkınca ona baktım. "Ne?"

Uzanıp yanağıma sıcacık bir öpücük bıraktı. Ah, öyle güzeldi ki... Tüm dertlerimi unutturuverdi sanki. İrice açtığı gözlerini yine gözlerime dikmişti.

"Beni sınıra götür, lütfen. Söz veriyorum, bir daha sana bu soruları sormayacağım. Sadece merak ediyorum," dedi.

Sesi yumuşacık, bakışları masumdu. Ona kıyamıyordum.

"Seni anlıyorum ama hava kararkığında dışarıda kalmamız yasak çünkü tehlikeli. Biliyorsun, Zey," dedim.

Uzanıp ellerimi tuttu. "Ama bu akşam herkes İles'in evine gidecek. Kimse bizi fark etmez ki, Era. Hemen döneriz."

Derin bir iç çektim. Karşımda durmuş, yavru bir kedi gibi bana bakarken onu reddetmek çok güçtü. Zey benim her şeyimdi ve onu herhangi bir sebeple üzmek bu hayatta beni en çok kahreden şeydi.

"Söz mü?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Sonra bu konuyu kapatacak mısın?"

Hevesle başını salladı. "Söz."

Bu düşünce, biraz olsun huzura kavuşmamı sağladı. Daha önce İzci Evi'nin sınırlarımız hakkında bilgi vermek için yaptığı geziye Olven ve Aryan'la birlikte katılmıştım. Topraklarımız çok geniş bir alana yayılmadığı için katedeceğimiz mesafe oldukça azdı.

Diz çöktüğüm yerden kalkıp ona elimi uzattım. Zey küçük bir çocuğun heyecanıyla kayalıktan hızla atlayıp elimi tuttu. Gülümsüyordu. Ah, kardeşimdi işte. Başımın tatlı belasıydı.

"Çocuklar, biz biraz gezeceğiz..." diye seslendim Olven ve Aryan'a. "Akşam görüşürüz."

Olven gözlerini bize dikti, şaşırmıştı. "Nereye?"

Zey elimden tutup beni ileriye çekiştirirken, "Sır!" diye bağırdı.

Kıkırdadım ve onlara el salladım. Zey ile yavaş yavaş yürümeye başladık. Heyecandan yerinde duramıyordu. Hatta neredeyse yürümüyor, sadece zıplayarak ilerliyordu. Bu hâli beni eğlendirdi. "Anneme bundan bahsetmek yok," diye uyardım. "Bu söylediklerini duyarsa çok sinirlenir."

"Merak etme," diye bilmiş bir tavırla bana döndü. "Ben sadece beni anlayacağını bildiğim insanlarla konuşurum."

Dudak kıvırdım. "Bak sen!"

Sırıttı. "Bunun hemen olması gerekmiyor. Sen de beni anlayacaksın, Era. O zamanların geleceğini düşündükçe çok heyecanlanıyorum."

İç çekip başımı iki yana salladım. Ben, onun bizim gibi olmasını beklerken o, beni kendisine benzetmeye niyetliydi. Zeki bir çocuktu ve kesinlikle kolay ikna olmuyordu. Bu konuyu annem duymadan halletmeliydim.

"Peki," diye mırıldandım ilk heceyi uzatarak. "Sınıra gidelim ve bugün bu meseleyi kapatalım."

Bana yanıt vermek yerine uzanıp elimi tuttu. Ormanlık alana doğru yaklaşık on beş dakika yürüdük. Güneş batmıştı, birazdan herkes İles'e gitmeye başlayacaktı. Elimizi çabuk tutmazsak yolda birileriyle karşılaşacaktık çünkü Yuva dar bir alandaydı, en uzak yere gitmek için yirmi dakika kadar yürümeniz yeterliydi. Birileriyle karşılaşmak kaçınılmazdı.

Hava iyiden iyiye karardığında artık hiç kimsenin olmadığı orman sınırlarına ulaşmıştık. Adım seslerimizden başka bir şey yoktu, etraf tenhaydı. Akşam olduğu için hava çok daha fazla soğumuştu ve ikimiz de titriyorduk. Bir an evvel eve dönmek istiyordum.

"İşte," diye mırıldandım karanlığa doğru. Zey de adımlarını durdurdu. "Geldik, küçük adam."

Bir sis bulutunun içinde gibiydik, göz gözü görmüyordu. İri ağaçlardan başka hiçbir şey net değildi. Zey'in elini daha sıkı kavradım.

"Anlatıldığı gibi değil," diye mırıldandı düşünceli bir sesle.

Ardından elimi bırakıp karanlığın içine doğru ilerlemeye başladı. Peşinden gittim. "Bu da ne demek?"

"İnsanların çoğu, sınırdan sonrasının boşluk olduğuna inanıyor, Era. Çünkü birçoğu buraya gelmeyi hiç akıl etmemiş."

Huzursuzca kıpırdandım. "Boş ver, Zey. Gördün işte. Artık gidelim."

Hızlı adımlarla önümden ilerlerken, "Olmaz," diye mırıldandı. "Görmek istediğim bu değil."

Nefesimi tuttum. "Neden bahsediyorsun, Zey?"

Ve her şey yalnızca bir dakikadan daha kısa bir sürede oldu. Zihnim, gördüklerime yetişemedi. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Zey bir anda önümdeki korkunç karanlıkta kayboldu. Korku dolu bir çığlık attım: "Zey!"

"Gel, Era!" dedi heyecanla. Nereden bağırdığını anlamak için karanlıkta kendi etrafımda döndüm, dehşete kapılmıştım.

"Zey!"

"Sınırı geçtim. Yanıma gel!"

Dehşet damarlarımdaki kana karışıp, beni bir yılan gibi kıskıvrak yakalarken boğazım acı verici bir hisle yandı. "Zey! Hemen geri dön!"

Şarkı söyler gibi mırıldandı: "Kuşların kanat sesini dinle, abla."

Sisin içine doğru iki adım attım. Biraz daha yürürsem ormanın içine girmiş olacaktım, bu kesin olarak sınırı geçmek demekti ve Yuva'nın ilk kuralı İles'in emrettiği sınırlar içinde yaşamaktı. Büyük bir yasağı çiğniyorduk.

"Zey," dedim titrek bir sesle. "Beni korkutuyorsun. Lütfen, geri gel."

"Geleceğim!" derken sesi yankılandı. Sanki ormanın içindeydi fakat ufak bedeninin silüetini göremiyordum. Parmaklarım havalandı ve karanlıkta etrafa dokunmaya çalıştım. Kimse yoktu.

Zey yoktu. Etrafım boşluktan ibaretti.

"Sadece adım at, Era," diye fısıldadı. Hem yakın hem çok uzaktı. Buraya gelme amacının çok daha farklı olduğunu anlamalıydım, kendime delice kızdım.

Bu sırada küçük kardeşim beni yüreklendirdi. "Göreceksin. Haydi, sadece adım at."

"Yapma," diye mırıldandım. Sınır çizgisindeydim. "Seni göremiyorum. Yanıma gel." Çıldırmış gibi saçlarımı çektim. "Eve gider gitmez seni pataklayacağım, Zey! Çabuk, buraya..."

"Kuşlar!" diye bağırdı. İnce sesi bir yerlerden yankılanıp bana tekrar dönüyordu. "Unutulmuş kuşlar! Gökyüzünde kanat çırpıyorlar, Era!"

Dudaklarım öfkeyle aralandı, ona sabrımın tükendiğini bağırmak üzereydim ki karanlıkta içimi ürperten bir şey oldu. Rüzgâr kulağımın dibinde bir fırtına gibi esti. Bir şey hareket ediyordu.

"Zey?"

Korku dolu sesime yanıt gelmedi. "Zey! Neredesin?" diye seslendim. Korkudan ağlayacak gibiydim.

"Burada biri var!"

Zey'in çığlığı kulağıma çalındığında, belki de bütün ömrüm boyunca cesaretimi toplayıp yapamayacağım bir şeyi yaptım. Sınırı koşarak aştım.

"Yanıma gel, Zey!" dedim dolu gözlerle. Dehşetle şakaklarımı ovdum, karanlıkta önümü göremeden delirmişçesine koştum. Onu bulamıyordum. "Ablana gel, bir tanem!"

"Abla!" diye bağırdı.

Biri beni tokatlamış gibi irkildim. Sesinde korku vardı. Dudaklarım titredi.

"Burada mı..."

"Ah!"

Ses aniden kesildi. Sert bir çarpma sesi duydum. Dudaklarım tamamlanmamış cümlemin burukluğuyla açık kalırken bedenim buz tuttu. "Zey?"

Ses yoktu. Çığlık attım; ellerim, önümü göremediğim karanlıkta delirmiş gibi etrafa savruluyordu. "Zey!"

Acınası bir çaresizlikle birbirine dolanan ayaklarım ormanın girişine ulaştığında, bir şeye takılıp düştüm. Ellerim sert taşlar ve toprak yüzünden

acımaya başlarken hayatımda hiç olmadığım kadar korkak hissediyordum. Ağlamaya başladım.

"Zey, bu sen misin?"

Hiç ses gelmedi. Avuç içlerim az önce üzerine basıp, düştüğüm bedene dokunmaya başlarken çığlık attım. Karanlık kardeşimi benden söküp almış, onu kendi zifirî koynuna sokmuştu.

"Konuş benimle, Zey," diye fısıldadım. "Kardeşim."

Zey yerde hareketsiz yatıyordu. Parmaklarım yüzünü, dudaklarını, gözlerini okşarken kalbim sivri tırnaklar tarafından hunharca parçalanıyormuş gibi canım acıdı. Vücudu hâlâ sıcacıktı, az önce aldığı ılık nefeslerin son kırıntıları parmak uçlarımı okşadı. "Zey..." diye yalvardım.

Ellerim göğüs kafesine indi. Gerçek; sert bir darbe yemişim gibi yüzüme çarptı. Göğsüne sivri bir ok saplanmıştı.

"Hayır," diye yalvardım. "Hayır, hayır... Zey, lütfen kalk. Zey, seni çok seviyorum. Ne olur, şaka yaptığını söyle."

Ses yoktu. Telaşla haykırdım: "Hiç komik değil! Hemen kalk, haydi gidelim, Zey!"

Gözyaşlarım yüzümü sırılsıklam hâle getirirken çaresizce hıçkırdım. Karanlık sesimi yutuyor, acımı toprağa gömüyordu. Zey'in kanıyla ıslanan kıyafeti avuç içlerimde buruştu. "Hayır," diye yakardım.

Dokuz yaşındaki ufak bedeni kollarımda ruhunu teslim ederken dudakları hafifçe kıpırdadı. Yüzümü yüzüne eğdim. "Ölme!" diye bağırdım. "Gitme!"

"Kuş... Kuşla.."

Son nefesi kulağımı okşadı. Onu öptüm. "Hayır, Zey... Hayır, gitme. Özür dilerim. Seni seviyorum."

"Kuşları unutma, Era..."

Ve buz gibi havanın içimi yakarak ciğerlerimde tıkandığı, tenim kadar ruhumun da acı acı sancıyarak can çekiştiği soğuk bir akşamda, kardeşim karanlık ormanın kucağında, kollarımda son nefesini vererek sonsuza dek gözlerini kapattı.

Zey öldü.

Bölüm 2:
ACINI UNUTMA

Ölümün vicdanına dokunabilmek isterdim.

Şayet ölüm bir yerden bizi usulca seyrediyorsa bir kez olsun, ölüme seslenebilmek isterdim. Bu ızdırap, bu acı; katlanılamaz bir sızı olup, tüm bedenime büründüğünde sıcak gözyaşlarım kardeşimin cansız bedenini buğulu bir görüntüye buluyor, onun masumiyetini benden gizliyordu, göremiyordum. Oysa ölüm bizi görüyordu. Baş ucumuzdaydı. Varlığından bihaber olduğum bu kalp ağrısı içime ilmek ilmek işlenirken, ölümün mahvolmuş hâlime acıyıp bana merhamet dilemesini istedim.

Ölüm, Zey'i söküp almıştı. Bu ufak çocuğun kalbini avuç içlerime bıraksın istedim. Onu çekip uzaklara götürmesin, benden acımasızca koparmasın istedim. Ağlamaktan harap olmuş gözlerim artık etrafı göremez bir hâl aldığında başım, kollarımdaki ufak bedenin göğsüne hüsranla yaslandı.

Nefes al, Zey. Nefes al, küçüğüm.

Hıçkırıklarım sessiz ormanda yankılanırken usul usul ağladım. Zamanda asılı kalmıştım. Her şeyden geçmeye razıydım, canımı bile verebilirdim. Keşke kardeşimin bu soğuk toprağın kucağından uyanıp bana parlak gözleriyle bakmasının bir çaresi olduğunu duyabilseydim. Yoktu. Bu yok oluşu fark etmek dünyadaki en kötü şeydi. Keşke ben de yok olsaydım.

"Gitme, Zey..." dedim acıdan çatallaşan sesimle. "Gitme, ne olursun... Zey, yalvarırım..."

Bu kez hıçkırıklarım başımı yasladığım hareketsiz göğsünde değil, küçük çocuğun boynunda boğuk boğuk can çekişti. "Ben ölürüm," dedim yalvarırcasına isyan ederken."Ne olursun, sen ölme..."

İçim donuyordu. Parmak uçlarım, buz tutmuş ellerim, kalbim, ruhum... Üzerimize soğuk bir rüzgâr esince, cansız vücudunu göğsüme çekip onu korumak istedim. Oysa hiç hareket etmiyordu. Artık hiç hissetmiyordu. Gerçek, beni kuytu ormanda çaresizce yakaladı.

Uyanmayacaktı.

"Koruyamadım," dedim dudaklarım tir tir titrerken. "Koruyamadım seni. Yetemedim, değil mi? Yapamadım, küçüğüm."

Her şeyin bir dakikadan kısa bir süre içinde nasıl mahvolabildiğini düşündüm. Hafızam bana bir oyun mu oynuyordu? Bu akılalmaz felaket sa-

hiden yaşanmış mıydı? Bir saat önce neşeyle etrafta koşan kardeşim şimdi kollarımda böyle ruhsuz, böyle cansız, böyle çaresiz miydi?

Böyle üşürken ölmüş müydü?

"Akşam seni ısıtacaktım," dedim omuzlarım hıçkırıklarla sarsılırken. Yeniden bedenine kapandım; sıkı, canımı acıtacak kadar sımsıkı sarıldım. Hüngür hüngür ağlamaya devam ediyordum. "Sana böyle sarılacaktım ama şimdi sen yoksun. Seni sıcacık yapacaktım, ablacığım. Hiç üşütmeyecektim, zarar görmene izin vermeyecektim. Bunu nasıl yaptın, bir tanem? Neden gittin? Neden gittin, küçüğüm?"

İçimde bir yanardağ vardı, gözyaşlarım birer lavmışçasına tenimi yaka yaka Zey'in saçlarına akıyordu. Bağırdım. Sarıldım. Bir kez daha bağırdım. Başımı kaldırıp ıssız ormana baktım, yaprak dahi kımıldamıyordu. İsyan ettim, çığlıklar atıp toprağı tırnaklarımla kazdım, belki de hiç farkında olmadan kendimi yaraladım. Tek istediğim yardımdı, muhtaçtım.

Biri duysun istedim. Bir çaresi var mıydı? Feryadımı duyan bir fani, ölüme karşı koyabilir miydi? Zey'i diriltebilir miydi? Canımı versem, canını bana geri verebilir miydi?

Kaybetmişliğin hazin sonunu yaşıyordum. "Gittin..." diye fısıldadım. Omuzlarım içine kapandı, küçüldü, küçüldü... Yok olmak istedim. Bitmek istedim. İçime gömülen acı da benimle biterdi belki, kalbim durursa bu sızı son bulurdu...

O soğuk toprağı avuçladığım korkunç birkaç saatte hava aydınlandı. Gözlerimi göğe kaldırdım. Islanmış kirpiklerim, orada asılı kalan birkaç damla soğumuş gözyaşı... Güneş...

O hiç üzülmeyecek miydi böyle kara bir sabahı aydınlattığı için? Kollarımdaki ufacık bedenin cansız vücudunu ısıtmaya yetecek miydi gücü? Ölümün merhametsizliğiyle yüz yüze geldiğinde hiç utanmayacak mıydı doğduğuna? Zey'in parlak gözleri hiçbir güne açılmayacaktı artık. Güneş batmak istemeyecek miydi hüzünle?

Kaçamıyordum. Zihnimden kaçamıyordum, parmaklarımın dokunduğu yumuşak saç tellerinden kaçamıyordum, Zey'in donmuş suratından kaçamıyordum. Terk edilmekten kaçamıyordum. Gün doğumu ilk kez felaketlerin habercisiydi. Ölümü hiçbir yere saklayamıyordum. Gün, acılarımın üstüne doğuyordu.

Bir an için bu dünyaya gözlerimi açtığım ilk anı anımsamak istedim. Annem, insanın içini ısıtacak kadar sıcak bir gün doğumu olduğundan bahsederdi özlemle. Her zaman soğuk olan Yuva toprakları, o gün belki ilk defa sıcacık bir güneşle ısınmış; tenlerimiz bu alışılagelmedik hisle sarıp sarmalanmıştı. Soğuğu evi belleyen bu insanlar, Tanrı sanki onlara sıcak bir nefes üflemiş gibi ürpermişti. Annem on dokuz yıl önceki bir gün doğu-

munu işte böyle özlemle anlatırdı.

Gün; kimilerini bu hayata doğurmuş, kimilerini öldürmüştü. Gün, bana can vermiş ve kucağımdaki kardeşimin yirmi kiloluk bedenindeki yaşamı çekip almıştı. Sıcak bir gün doğumunda dünyaya gözlerimi açmıştım. Soğuk bir gün doğumunda Zey kollarımda ölmüştü.

"Keşke daha çok yemek yeseydin, Zey..." diye fısıldadım. Dudaklarım artık ölü olan bu bedenin boynunda soluklanıyordu. "Keşke istediğin her şeyi sana alabilseydim."

Hıçkırdım. Gözyaşlarım, kardeşimin çenesinden boynuna doğru akarken ellerim, onu bırakmayı kabullenemezmişçesine sımsıkı yapışmıştı. Buz gibi toprağa oturmuş, kardeşimin cansız bedenini dizlerime çekmiştim. Eğilmiş, tıpkı bazı sabahlar yorganın altında oynarken yaptığımız gibi onu sıkıca sarmalamıştım.

"Keşke oynamak istediğinde, *sonra oynarız,* demeseydim, Zey..." diye fısıldadım omuzlarım derin hıçkırıklarla sarsılırken. "Keşke dün sabaha dönebilseydik."

Yaşam, ölülerin bedenini büyük bir yükten arınmışçasına terk mi ederdi? O yüzden mi zavallı kardeşim kollarımda hiç olmadığı kadar hafifti?

"Kuşları seyretmediğim için özür dilerim," dedim saçlarının arasına ağlarken. "Keşke istediğin ne varsa yapsaydım seninle. Ertelemeseydim... Keşke istediğin o kırmızı kazağı alsaydım son paramla. Keşke yağmur yağarken dışarı çıkmak istediğinde çıksaydım seninle, alt tarafı ıslanırdık. Hastalanırsın sandım, Zey. Özür dilerim."

Acı, genzimden yukarı yakıcı bir sıvı gibi yükselirken, artık bağırarak ağlıyordum. Bir ölüden af diliyor, merhametine sesleniyor, onun donmuş ufak bedenine sığınmaya çalışıyordum.

"Çok üşüdün!" dedim ellerim suratına, boynuna, avuçlarına hızla dokunurken. "Çok üşüdün, Zey. Hissettiğin son şey soğuk muydu? Böyle mi öldün, Zey? Artık hep üşüyecek misin? Üstümüzü örtemeyecek miyim hiç, seni koruyamadım mı, Zey? Gitme... Gitme, yalvarırım. Söz veriyorum, ısıtacağım seni. Ne olur, geri dön."

Başım; hüsranla, kaybetmişliğin verdiği yıkımla, yenilginin çaresizliğiyle, kardeşimin sonsuza dek beni terk edişinin kalbime saplanan sızısıyla düştü. Yerde yatan ufak bedene alnımı yaslamış, hüngür hüngür ağlıyordum. Orman acımasızdı. Bize biraz bile merhamet etmiyordu. Geceden beri buz gibi bakışlarıyla ölü kardeşimi ve onu sıkıca sarmalamış bu âciz kızı seyrediyordu. Belki bizimle alay ediyordu. Onu koruyamadığımı hatırlatıyordu bana, *tutamadın,* diyordu.

Zey'in ellerini tutamadın. Keşke tutsaydın. Kayıp gitti.

"Gitmedin..." diye fısıldadım titrek sesimle. "Sen tek başına gidemezsin ki... Korkarsın, Zey. Geri dön, küçüğüm."

Ufak bir kıpırtıdan bile yoksun olan avuçlarını sımsıkı tuttum, okşadım. Dudaklarıma götürdüm, avuç içlerini öptüm. Sıcak nefesim, soğumuş parmaklarına temas etti. Parmaklarını defalarca göz kapaklarıma bastırdım. Gözyaşlarımı hissetsin, onun için hissettiğim bu sönmek bilmeyen ateşi duyumsasın istiyordum. Reddediyordum. Gerçekler ağır geliyordu. Ölümü kabullenmek her insanın harcı değildi. Ya da ruhum içimden öyle bir çekilmişti ki belki de artık insan değildim.

Hissizleşen sesimle, "Olmaz," dedim bir süre sonra. "Seni kimseye vermem. Olmaz."

Bir çırpıda ayağa kalktım. Toprağa bulanmış ellerimle gözyaşlarımı sildim. Perişan hâldeydim fakat aldırmadım. Yere uzandım, onun ufacık göğsüne saplanmış oku tek hamlede çıkardım. Ellerim kanlı, titrek, suçluydu. Bu eller artık yeterince güçlü değildi. Oka baktım, o ana kadar hiç fark etmemiştim ancak üzerinde tuhaf bir harf şekillenmişti. Sanki bunu gizlersem, kimse Zey'in öldüğünü anlamazmış gibi oku kazağımın içine soktum, pantolonuma sıkıştırıp sakladım. Kardeşimin kollarımda ufacık kalan bedenini hızla kucakladım. Başı omzuma yaslandı, kolları boşluğa düşmüş gibi aşağı sarkıyordu. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Her şeyi zihnimin gerilerine itip güç bela birkaç adım attım.

Sınırdaydık.

"Korkma, bir tanem," diye fısıldadım saçlarının arasından. "Ablan seni evine götürecek. Kimseye vermeyecek."

O, karanlıktan çok korkardı. Toprak onu nasıl koruyacaktı ki?

Telaşlı adımlarla Yuva'nın topraklarında ilerlemeye başladım. Bir süre sonra kucağımdaki ufak bedeni sımsıkı göğsüme yapıştırmış, delicesine koşuyordum. Gördüğüm hiçbir şey gerçek değilmiş gibi geliyordu. Yanından koşarak geçtiğim sıralı ağaçlar, adım seslerimden korkup kaçan birkaç yavru kedi, basarken kötü seslerin kulaklarımda çınladığı kuru yaprak ve taş birikintileri...

"Az kaldı," dedim soluk soluğa. "Geldik, Zey. Üşümeyeceksin."

Yuva'nın merkezine yaklaştığımda adımlarım yavaşladı. Evlerin yıkık dökük çatılarını uzaktan görebiliyordum. Evimize ulaşmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Tekrar koşmaya başladığımda yakınlardan bir yerlerden insan sesleri kulağıma çalınmaya başladı. Durmadım. Koştum.

Sesler iyice duyulur hâle geldi. Birileri bağırıyordu.

"Era!"

Nefes nefese durdum. Olven tekrar bağırdı. "Era!"

Adım sesleri işittim. Daha uzak bir yerden başkalarının da bana seslendiğini duyabiliyordum. "Evera! Neredesin? Evera!"

Soğuktan çatlamış dudaklarımı ısırırken, "Bizi arıyorlar, Zey," dedim. "Duydun mu?"

"Era?"

Olven ufuktan doğan bir güneş gibi kayalıkların ardından bana yaklaşmaya başladı. Elinde bir meşale vardı, belli ki yeni sönmüştü. Delirmiş gibi görünüyordu, saçları birbirine girmişti, üstü başı dikenlerle doluydu. Saatlerdir dışarıda olduğunu fark ettim.

Bulamamıştı. Vaktinden önce beni bulamamıştı! Yetişememişti! Çünkü ben... Çünkü ben hiç yapmamam gereken bir hata yapıp çok uzaklara yol almıştım. Ben sınırdaydım.

Oraya bakmak kimsenin aklına gelmezdi ki...

"Era?" dedi korkusunu buram buram hissettiğim titrek sesiyle. Tedirgin edici bir telaşın pusuya yattığı o andaydık, bu kahrolası ürkeklik ve korkaklık canımızı alacak gibi kalplerimizi çarptırıyordu. Olven'in masum bakan gözleri kucağıma odaklanmıştı. Gördüğü şey ise hiç masum değildi. Suratı bembeyaz kesildi.

Zey'e bakıyordu.

Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken, "Geldik," dedim. "Geldik, Olven."

"Era..." dedi bana iki adım daha yaklaşırken. Dibimize girdi. Adım atmaya çekiniyordu, bana doğru uzandı. Kaçmama izin vermedi, iyice yaklaştı ve eğildi. Yavaşça Zey'in suratına baktı. Hızla geriye kaçtım, biri canımı yakmış gibi sıçradım. "Uyudu, Olven! Çok üşüyordu. Uyuyakaldı."

Zoraki bir tebessüm dudaklarımı kıvırdı, uyumamış mıydı? "Zey uykuyu çok sever."

Olven donakaldı. Saatler evvel benim fark ettiğim gerçeği şimdi o da fark ediyormuş gibiydi; gerçek, suratına bir tokat gibi çarparken olduğu yerde düşmemek için sendeledi. "Ne... Ne oldu?"

"Bir şey yok!" dedim çabucak. Ardından Zey'in suratına öpücükler kondurdum. "Üşüdü. Sadece üşüdü, bak."

"Era, ona..."

"Bir şey yok!" diye bağırdım, boğazım patlarcasına ağlıyordum. "Sakın! Sus!"

"Öl... Öldü mü?" dedi korkuyla açılan gözlerini Zey'e sabitlerken. Acı dolu bir çığlık attım. "Uyuyor! Uyuyakaldı, görmüyor musun? Neden böyle söylüyorsun? Yapma! Baksana, o uyuyor!"

Ağlayarak dizlerimin üzerine düşerken Olven'in gözleri doldu. Dudakları titremeye başlarken yanıma, dizlerinin üzerine çöktü. Sıcak nefesini hissedebileceğim kadar dibime girdi. "Era..." diye fısıldadı ağlamaklı bir sesle. "Kendine gel."

"Çok güzel uyuyor, bir melek gibi..." dedim kardeşimin yanağına öpücükler bırakırken. "Bu kadar güzel uyuduğu için mi uyanmak istemiyor?"

Olven zangır zangır titreyen elleriyle ellerimi tuttu, parmaklarını parmaklarıma geçirdi. Kardeşime yapışan ellerimi gevşetmeye çalıştı.

Dünyam bir kez daha başıma yıkılırken, "Uyanmıyor..." diye hıçkırdım. "Uyanmıyor, Olven. Neden uyanmıyor? Söyle de uyansın. Ne olursun, uyansın..."

Zey'in saçlarını öpmeye başladım. "Yalvarırım, Zey. Seni çok özledim."

Ne yapacağını şaşırmış hâlde omzuma dokunan Olven, "Era, bırak onu," dedi. Başımı iki yana salladım. Kana, toprağa, ölüme... Hepsinin pisliğine bulanmış saçlarım yüzüme düştü. "Bırakmam. Nasıl bırakayım?" diye sordum gözyaşlarım usul usul akarken. "Bırakamam ki."

"Tanrım, yardım et bize."

Olven kendi kendine konuşuyor gibiydi, öyle korkmuştu ki... Kafayı yemiş hâlim onu dehşete sürüklemişti. Elindeki meşaleyi yere fırlattı. Kayıplara karışan beni ve kardeşimi belli ki saatlerdir arıyorlardı. Birimizi ölü bulacaklarını kim bilebilirdi?

"O uyanmazsa ben de uyurum!" diye bağırdım hırçınca. "Ben de giderim onunla! Yalnız bırakamam."

"Bana ver," dedi usulca dibime sokulan Olven. "Haydi, Era. Kardeşini bana ver."

"Zarar verme sakın," dedim titreyen dudaklarımla. Olven dikkatle uzandı, kucağımdaki ölü bedeni kendi kucağına çekti. Ardından yavaşça ayağa kalktı. "Gel, Era," dedi. "Gitmemiz gerekiyor."

Ayağa kalktım. Bakışlarım korku doluydu, hüznün kara bulutlarına esir olmuştu. "Kimseye söyleme, olur mu?" diye fısıldadım ona. "Uyuyor. Eve götürelim. Sonra uyanacak."

Olven'in dolu dolu gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Söylemem, Era."

Teşekkür edercesine başımı salladım. Önümden yürümeye başladı. Adımlarım yere sağlam basamıyordu, tökezledim. Olven kucağındaki bedenin ölmüş olduğu ihtimaline hâlâ inanamıyormuş gibi sürekli eğilip nefesini kontrol ediyordu.

Oysa ben bütün gece dinlemiştim. Tek bir soluk hatırası bile kalmamıştı.

Kollarımı kendime çaresizce sararken, "Uyuyor," diye seslendim ona. "Merak etme, Olven. Eve gidelim."

Olven'in omuzlarının sarsıldığını, ağladığını görmüyormuş gibi yaptım. Eğer sorarsam alacağım cevaptan korktum, o zaman ne yapacaktım? Sormadım.

"Onları buldum!" diye seslendi uzaktaki kalabalığa. Şimdi tamamen ağlıyordu, sessiz kalamıyordu. Kucağındaki Zey'i sıkıca tuttu. Sanki birazdan yıkılacakmış gibiydi.

Ellerinde meşalelerle bize doğru koşan insanlara baktım. Annemi görüyordum. Kalbime bir hançer saplandığını hissettim. Zey'i ilk annem görecekti.

"Ölmedi," diye fısıldadım boşluğa dalan gözlerimle. "Ölmedi."

Babam, korkusunu okuyabildiğim yüz ifadesiyle bize doğru koşuyordu. Peşlerinden diğerleri geliyordu. Bir an için Rosto'yu gördüm. Yüzü dehşetle çarpılmış gibiydi. Donakalmıştı. Neyi gördüğünü düşünmek istemedim. Aryan'ı gördüm. Zey ile kuşları seyreden Aryan'ı... Ardından annesi Berta geliyordu. Arvin put kesilmişti, oğlanın korkuyla büyümüş gözleri beni buldu. Arkalarından diğerleri de koşuyordu. Herkes belli ki kaybolmuş bu iki zavallıyı saatlerdir arıyordu.

Annemin çığlığı kulaklarıma değdiği an bir kez daha yere düştüm. Ölümü ilk kez böyle kuvvetle arzuladım; damarlarım ilk kez kanıma yuva olmasın, bedenim burada öylece parçalanıp bir cesetten ibaret olsun istedim. Annem, Zey'in ölüsüne sarılıp feryat ederken toprağın altında kaybolmak istedim.

Tıpkı saatler önce benim yaptığım gibi onun cansız vücuduna sarılırken, "Oğlum!" diye haykırıyordu. Saçlarını öpüp kokluyordu. "Uyan, yavrum!" diye ağladı hüngür hüngür. Babam ayakta duramadı, dizlerinin üzerine yavaşça çöktü. Zey'e bakamıyordu. Gözleri usulca gözlerime değdi. Daha çok ağlamaya başladım. Dudaklarım af dilemek için aralandı. "Baba..." dedim küçük bir kız çocuğu gibi. "Baba, uyuyor..."

Kalabalık dehşete düşmüştü, sessizdi. Yalnız annemin çığlıkları duyuluyordu; bağırıyor, kucağındaki çocuğa sarılıyor, isyan ediyordu. Boğazı parçalanırcasına ağlıyordu, kendi yansımamı bir aynada seyrediyor gibiydim. Birkaç saat evvel ben de tıpkı böyleydim. İşte, bu manzaradaki çaresizlikle yakarıyor, geri gelmeyeceğini bildiğim birini zavallıca diliyordum, hıçkırıklarım nefesimi kesiyordu.

"Ölmüş mü?" diye sordu Berta, sesi korkuyla titriyordu. Rosto'nun usulca başını salladığını gördüm. Arvin ayakta durmakta zorlanıyor gibiydi, anneme daha fazla bakamadı. Zey'in artık hareket etmeyen bedenini seyredemedi, arkasını döndü. Aryan kardeşine sarıldı.

Tanrı'm, ne olur, kalbimi bedenimden sök. İnsanlar kardeşlerine sarıldığında hep böyle nefessiz mi kalacağım?

Gördüğüm manzaranın hissettirdiği korkunç yalnızlıkla kollarımı kendi bedenime sardım, kimsem yok gibiydi. Tükenmiş, mahvolmuş, bitmiştim. Annem, Zey'i babamın kollarına bırakıp, yanıma ilerlerken çöktüğüm yerde bir ileri bir geri sallanıyordum. Kendime acıyacak takatim bile kalmamıştı.

"Özür dilerim, anne."

Sesim titriyordu. Ellerimle af dilercesine yüzümü kapattım; utanç, keder, pişmanlık... Hislerimde boğuluyordum.

"Koruyamadım..." diye fısıldadım. Feryadım, insanların kulaklarına bir yıkımın habercisi gibi ilişiyordu. Bu, ölümün ilanıydı.

"Ben..."

"Sen ne yaptın? Bunu nasıl yaptın?"

Annem çığlıklar atarak yakama yapıştığında daha çok ağladım. İkimizin de omuzları hıçkırıklarla sarsılıyor, acının dayanılmaz ızdırabıyla kendimizden geçiyorduk. Kıyafetlerimi avuçlarında sıkıp, beni bir kez daha sarstığında elleri boğazıma kayıyordu, benimse gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Korumadın!" diye haykırdı yere yığılırken. "Yapamadın..."

"Özür dilerim," diye fısıldadım son bir defa. "Keşke ben ölseydim."

Çaresizce ağladım. "Özür dilerim, anne."

Annem son bir kez gözlerime baktığında orada daha önce hiç görmediğim bir nefretin varlığını hissettim, zaman geçtikçe bakışlarındaki karanlık büyüyordu. Dudakları derin bir nefesle, zehrini kusmak için aralandı. Bu öyle korkunç bir bekleyişti, öyle acı bir andı ki sanki biri bana vurmak için elini kaldırmış gibi gözlerimi sıkıca yumdum.

Sanki annem bana Zey'in değil, benim ölmem gerektiğini itiraf edecekmiş gibi... Sanki aldığım her nefesin nankör olduğunu söyleyecekmiş gibi... Sanki beni sözleriyle diri diri gömecekmiş gibi...

Onun sert parmakları arasından kurtulup, hızla koşmaya başlarken ciğerlerim patlamak üzereydi, suratımda soğuk gözyaşlarının bıraktığı yalnızlığın izleri vardı. Rüzgâr yüzüme bir tokat gibi çarparken, titreyen dudaklarımı parmaklarımla örterek koştum.

Kaçtım. Herkesten kaçtım; öfkeyle bakan, acıyla kahrolan, hüzünlü bulutların çaresizliğine teslim olmuş dolu dolu gözlerden kaçtım. Bakışlardan kaçtım. Zey'den... Ölümden kaçtım.

Artık gözüme eskisinden çok daha kötü, sessiz, kimsesiz görünen evimizin arka bahçesine hastalıklı bir titremeyle yığıldım. Yaralı bir hayvanın

usul usul çıkardığı iniltiler ruhuma işlermiş gibi sessizce hıçkırıyordum. Annemin gözleri zihnimdeki iki kara delik gibiydi; kaybolmuyor, yok olmuyor, peşimi bırakmıyordu. Yakarışım nafileydi, beni içine hapsediyor ve bir kez daha fısıldıyordu:

Yapamadın. Koruyamadın.

Yoksa bu seslerle mi yaşayacaktım artık? Bu vicdan azabı, ölümü arzulatacak kadar acıtıyordu.

Yüzümü, kendime çektiğim dizlerimin arasına yenilgiyle gizlerken, "Anne, yapamadım..." dedim. Öyle çok ağlamıştım, kalbim öyle paramparça olmuştu ki kırıkları bedenime batıyordu. Sancılar içinde kavruluyordum, binlerce defa nefesim kesiliyor, tekrar kaybetmenin cezasını çekebileyim diye acının içine doğuyordum. Omuzlarım titrerken kirden keçeleşmiş uzun, sarı saçlarım yüzüme döküldü. Orada gizlenebilmeyi dilerdim.

"Avuçlarımdan kayıp gitti. Ben ölseydim ama o gitmeseydi, anne," diye fısıldadım toprağın yapıştığı avuç içlerim yüzümü örterken.

Başım geriye düşüp arkamdaki duvara yavaşça yaslandı. Gözlerimi çaresizce yumdum. Bitmez miydi bu gözyaşları? Bitmez miydi bu acı? Yok olmaz mıydı zihnimdeki yakıcı hatıralar? Zey'in çaresiz sesi silinmez miydi bir daha kulaklarımdan?

Kuşlar hiç düşmez miydi gökten, yok olmazlar mıydı, kanatlarında hep zavallı kardeşimi mi görecektim? Artık hiç gülümseyemez miydi o ufak çocuk? Ölüm, aldığını vermez miydi bu harap olmuş hâlime acıyıp?

"Evera..."

Olven temkinli adımlarla yaklaşıp, ürkütmeden yanıma oturduğunda kalbimi yakan acının çığlıklarıyla onun kollarına yapıştım. "Ne olur, öldür beni. Ne olur, al bu acıyı. Kurtar beni, Olven, yalvarırım!"

"Evera..." diye fısıldadı bir kez daha. "Yapma."

Gözlerim artık kardeşimin var olmadığı dünyayı bulanık bir manzaraya çevirirken, "Dayanamıyorum," dedim. Sanki biri hiç açmamak üzere ışıkları kapatmıştı, karanlığa düşmüştüm.

"Kalbim sıkışıyor," dedim titreyen ellerimle göğsüme dokunurken. "Şurası çok yanıyor. Keşke söküp atabilsem."

Olven dolan gözleriyle bana baktı. Hâlim içini yakmış gibiydi. Beni kollarının arasına çekip, sıkıca sarıldığında ona sığınmaktan başka çarem yoktu. Belki saatlerce iç çekerek ağladım. Kulağıma yumuşak sesiyle bir şeyler fısıldıyordu, anlamıyordum fakat ağlamaya devam ediyordum. Dudaklarımdan feryatlar, ağıtlar, pişmanlık dolu yakarışlar dökülüyordu.

Ellerim tir tir titriyordu, onları alıp sıcacık avuç içlerine hapsetti. "Era..." dedi canı yanarmış gibi kısık çıkan sesiyle. "Ne olur, daha fazla ağlama."

"Geri gelmeyecek," dedim. Gerçekler, bedenimdeki bütün kemikleri kıran bir darbeymişçesine beni parçalayıp atıyordu. "Gitti. Gitti, Olven."

"Kendine gelmen gerekiyor," dedi sakin tutmak için direndiği ses tonuyla.

"Çok küçüktü..." dedim dudaklarım titrerken. Bir damla yaş çeneme doğru süzüldü. "Büyüyecekti. Hayalleri vardı. Merak ettiği bir sürü şey vardı. Keşifler yapacaktık beraber, bir sürü kuşu olacaktı onun. Bir sürü masal anlatacaktım ona. Anlatamadım."

Olven'in soğuk ellerimi okşayan parmakları tıpkı sesim gibiydi, deli gibi titriyordu. Gözlerini çaresizce kapattı.

"Era..."

"Yaşayacaktı," dedim başım hüsranla önüme düşerken. Kalbime hançerler saplanıyordu, biri beni diri diri yakıyordu.

Böyle bir acının tarifi var mıydı, bilmiyordum. Nefesimin sıkışıp kaldığı göğüs kafesime dokundum. "Büyüyecekti," diye fısıldadım buz gibi havaya. "Büyüyemedi. O artık hep dokuz yaşında kalacak. Hiçbir hayali gerçek olamayacak. Gitti, Olven, beni böyle çaresiz bırakıp gitti."

Saçlarıma şefkatli öpücükler bırakırken Olven'in de ağladığını duyuyordum.

"Keşke elini hiç bırakmasaydım. Onun ölümüne ben..." Acıyla yutkundum. "Ben sebep oldum."

Gökteki bulutlardan bastığım toprağa kadar; ağaçlardan, çiçeklerden, soluduğum havadan ciğerlerime giden nefese kadar her şeyi yakıp kavuran bir sessizliğe teslim olduk. Kelimeler yetmiyordu, gözyaşlarım tenimde inliyordu. Konuşamıyorduk. Öyle parçalanmış bir zamandı ki duygularım, gözlerimden yaşlarla beraber taşıyor gibiydi; yalnız acı vardı. Hep daha çok acı. Bir yıkımın böyle mahvedebileceğini önceleri bilmezdim, oysa şimdi bir harabeydim.

"Böyle söyleme," dedi Olven kendini tekrar toplayabildiğinde. Uzandı, parmaklarıyla çenemi tuttu. Ona bakmam için gözlerimi zorla kendi gözlerinin hizasına getirdi. Ardından yavaşça fısıldadı: "Sen onu koruyabildiğin kadar korudun. Bunu..."

"Yapamadım," dedim başımı iki yana sallarken. "Yapamadım, Olven."

"Yaptın!" dedi inatla. Bakışları yumuşadı. "Senin üzülmeni hiçbir zaman istemezdi. Ne olursun, ağlama."

Dudaklarım aralandı. Boğazım düğümlendi. Bir şey söylemek istiyor ancak bunun ne olduğunu bilmiyordum. Dilimin ucunda ölüm vardı. Kokusu bir is gibi üstüme sinmişti, atamıyordum. Zavallı parmaklarım Olven'e çaresizce tutunurken bakışlarım bir anda yükseldi, göğe değdi, orada takılı kaldı.

Baş ucuma beyaz bir kuş kondu.

Olven nefesini tutup, öylece beklerken ıslanmış kirpiklerim birkaç kere kırpıştı, yanımdaki hayvanın parlayan siyah gözlerine baktım. Ürkmesinden korktum, hiç hareket edemedim.

Belki de saatler sonra ilk kez düşünme yetimi kazanabildiğimde, "Kuşları hatırla..." diye fısıldadım. Kuş kıpırdandı, penceremizin önünde durmaya devam ediyordu.

"Ne?" dedi Olven sessizce.

"Kuşları hatırla," dedim, sesim az evvelkinden daha yüksek çıkıyordu. "Kuşlar, Olven."

Beyaz güvercin, o güzel kanatlarını göğe doğru çırparak havalandı. Yalnız penceremden değil, sanki içimden de uçup gitmişti. Zihnim bir su gibi berraklaşmaya başladı.

"Anlamıyorum," dedi Olven kafası karışmış hâlde. "Sen..."

"Sakladım," diye fısıldadım telaşla. Parmaklarım kazağımın içine girdi, oturduğum yerden doğrulduğum gibi kıyafetlerimin arasına sıkıştırdığım oku çıkardım. Olven'in gözleri korkuyla büyüdü. Ellerim titriyordu. "Bak, Olven."

"Era..." dedi neredeyse nefesi kesilmiş hâlde.

Saçlarımı geriye attım. Omuzlarım kendiliğinden dikleşti. Belki de ilk kez bu kadar güçlü bir duygunun pençesine düşüvermiştim; sesim, hırsın cesur rengine büründü.

"Onu bununla öldürdüler," dedim elimdeki oku parçalamak istermiş gibi sıkarken.

Parmak boğumlarım beyazladı, dişlerimi sıktım. Okun üzerindeki garip simgeye bakarken, baş ucuma konan kuşun bana bir nefes üfleyip kaçtığını anladım. Yaşam nefesi... Gözlerimdeki alevler, okun ucundaki işarete değdi. Ne anlama geldiği hakkında hiçbir bilgim yoktu.

İntikam sanki sinsi bir yılan gibi bedenime, zihnime, ruhuma dolandı. Beni kıskıvrak çevreledi. O andan itibaren yalnızca bu duygunun körüklenmiş ateşiyle yanmaya başlamıştım. Artık duyduğum tek bir şey vardı: Kanat sesleri. Zey'in, küçüğümün sözleri içime ince ince işledi:

Kuşları hatırla.

"Orada biri vardı," dedim hırçınca. "Kardeşimi öldürdü, Olven. Bununla öldürdü. Gözünü bile kırpmadı. Ve sonra onu kurtarmama bile izin vermedi. Oracıkta can vermesine göz yumdu. Duyuyor musun, Olven? Orada acımasız bir katil vardı."

Olven gözlerini irice açmış, gerim gerim gerilmiş bedeni ve rengi atmış suratıyla dibimde öylece duruyordu. Pürdikkatti. Sözcükler, hayatımdaki kara bir lekenin izini hatırlamışım gibi dudaklarımdan döküldü: "Onu bulacağım."

"Bu simge kime ait?"

Parmaklarımın arasındaki oku yavaşça ellerimden aldı. Ucunda kardeşimin soğumuş kanının kaldığı bu korkunç şeyi inceliyordu. Gözleri kısıldı, derin bir nefes verdi. İkimiz de önünü alamayacağımız bir anın içine sürüklendiğimizi biliyor ancak tek kelime edemiyorduk.

"Sana yardım edeceğim," dedi dakikalar sonra. Oku yeniden bana uzattı. Aramızda bir fark vardı: Ben artık titremiyordum ancak o telaşlı ve korkaktı. Haklıydı.

Oku var gücümle avuçlarımın içine hapsettim. Bu duygu yoğunluğunun içinde başım dönüyordu, ayaklarım sanki yere değmiyordu. Acım katlanarak büyüyordu, set çekemediğim bir başka hissin önüne geçtiğini biliyordum. Nefret, hayatımda belki de hiç tatmadığım bir lanetti ve şimdi onu damarlarımdaki kan kadar yakınımda hissediyordum. Ona ihtiyacım vardı.

Bu katili bulmak için, kardeşimin ölmüş hayallerinin intikamını alabilmek için nefrete ihtiyacım vardı.

"Beni duydun mu?" diye fısıldadı Olven. "Seninle konuşuyorum. Sakın yanlış bir şey yapma. Beraber bulacağız, Era. Anladın mı?"

Sesi sanki uzaklardan geliyordu. Omuzlarımdan tutup beni sarstı.

"Sakın!" dedi bakışlarımdan ürkerek. "Kendini tehlikeye atmayacaksın!" dedi. Sanki zihnimin içinde gözleri varmış ve oradan pürdikkat beni izliyormuş gibiydi. Düşüncelerimi görebiliyordu.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldadım yalnızca. Hayatında belki bir karıncayı bile incitmekten korkan ben, birinin canını almaktan bahsediyordum. Ama asıl korkutucu olan hissettiklerimdi. Gözümü kırpmadan öldürebileceğimi hissediyordum.

"Hayır!" dedi Olven telaşla. Yüzümü tuttu, kendisine çevirdi. Kurumuş dudaklarını ıslattı, bu genç adamı ilk kez böylesine korkmuş görüyordum. Yüzümde neyi fark edebildiğini bilmiyordum, tek bildiğim bundan hoşlanmadığıydı.

"Kimseyi öldürmezsin sen. Yapmayacaksın. Birlikte üstesinden geleceğiz," dedi sıcak nefesi suratıma çarparken. "Bana güveniyor musun?"

Artık kimseye güvenmiyordum.

"Era," dedi, çaresiz çıkan sesi kulağımı okşuyordu. "Evera! Bunu birlikte halledeceğiz. Tamam mı? Söz veriyorum, kardeşinin intikamını almana yardım edeceğim. Ama böyle olmaz. Yanlış bir şey yaparsan seni..."

Seni de öldürürler.

"Gitmeliyim, Olven," dedim güçlükle duyulan bir mırıltıyla. Şakaklarımı ovunca bir nebze kendime geldim. Sonra kaybedecek vaktim olmadığı için üstümdeki toprak kalıntılarını çırptım. Eve doğru koşar adım yürümeye başladım. "Sabah konuşuruz. İyi değilim."

"Hava aydınlandığında kapının önünde olacağım!" diye seslendi arkamdan. "Bu yolun sonuna dek seninleyim. Duydun mu? Unutma!"

Cevap vermedim. Boğazımda büyük bir yumru vardı, yutkunamıyordum. Tek katlı, derme çatma, iki odadan oluşan evimizin kapısını araladığımda anılar zihnime akbaba gibi üşüşmeye başladı. Zey'i düşünüyordum. Sabah buradan ne büyük bir hevesle ayrıldığını, bitmek bilmeyen sorularını, tükenmeyen merakını... Heyecanla parlayan gözlerini düşünüyordum.

Gözlerim yatağımıza değdi. Kalbim korkunç bir sızıyla ağrıdı. Nefesim göğsüme battı, belki de yaşamaya utandım.

İntikam hırsıyla dolan gözlerim oraya takılıp kalırken, "Bulacağım," diye fısıldadım. "Seni benden alanı bulacağım. Ve ona, bu dünyada hiç yaşayamayacağı bir acı yaşatacağım."

Tuttuğum nefesi verdim. "Beni affet, küçüğüm."

İyi bir abla olamadım, beni affet, Zey.

Bölüm 3:
ARKANA BAKMA

Korkunç gecenin yirmi dördüncü saatini dolduruyorduk.

İnsan; sevdiği birinin sonsuzluğa uğurladığı siması zihnine aniden düştüğünde, nefesini tutup geri bırakmaya utanıyordu. Bir daha onunla hiç gülemeyeceğini, hiç bakışamayacağını hatırlıyordu. Bir nefes uzağında, uzansa dokunabileceği kadar yakınında olan o bedenin artık toprak olduğunu kabulleniyordu yavaş yavaş; soluğu titreyip kalıyordu ciğerlerinde. Bir fısıltı gibi sessizce yayılıyordu keder ruhuna, paramparça hissediyordu bu yokluğun verdiği azapla. Ağlıyordu, ne çok ağlıyordu. Sanki geri gelecekmiş, getirebilecekmiş gibi.

Ölüm, kaybettiklerimizin ardından döktüğümüz gözyaşlarına merhamet edecek olsaydı geceleri yorganın altına sakladığımız hıçkırıkların sonu gelmez miydi? Oysa biz acının yoğurduğu parçalanmış kalbimizle hâlâ için için ağlıyorduk.

Gözlerimi kapattım.

Gün bizi acılarımıza terk edip, yerini yalnızlığımda boğulduğum ıssız geceye bırakmışken artık hissizleşen bedenimle öylece yatıyordum. Bu dört duvar, günler sonra belki ilk kez bunca insan görmüş; ağlayan kalabalığın uğultusunu işitmişti.Yuva'daki herkes zavallı kardeşim için yas tutuyordu. Her zaman tenha ve soğuk olan bu oda, ilk kez böylesine boğucu ve sıcaktı. Ruhumu cayır cayır yakıyor, kardeşimin özlemini körüklüyordu.

"Şurada oyun oynardı," dedi annem buz gibi çıkan sesiyle. Biraz sonra ağlama krizi baş gösterecekti, ses tonundan anlayabiliyordum. Yorganın içine biraz daha sokuldum, uyuyor gibi yaptım.

Uyumadığımı bildiklerini biliyordum.

"Şurada..." diye fısıldadı acı dolu bir sesle. "Yemeğini şurada yemişti. Daha dün sabah şu köşede resim yapmıştı. Akşam sana sürpriz yapacaktı, Valor."

Babamın titrek iç çekişi kulağıma ilişti. Olduğum yerde küçülmek, mümkün olsa yok olmak istedim. Nefesimi tuttum.

"O bizi izliyor," dedi anneme göre daha sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. Kaybımıza böyle güçlü direnen tek kişi babamdı. Ya da dışarıdan böyle görünüyordu. "Bu yüzden artık ağlamaya son verin. Oğlum görseydi üzülürdü."

Tuttuğum nefesi bıraktım.

"Sen de, Era."

Yorganın altından usulca başımı çıkardığımda kızarmış gözlerim anneminkileri buldu. Sessizce bakıştık. Ondan bütün gün kaçabilmiştim, acımız için baş sağlığı dileyen birçok insanın arasında yok olup gitmiştim ancak günün sonunda, bu kahrolası evde yine yalnızca biz kalmıştık ve onun karanlık gözleriyle bakışıyordum.

Başı, babamın dizlerine yavaşça düşerken, "İzliyor," diye fısıldadı annem. Babam annemin saçlarını okşadı. Ardından parmaklarıyla onun gözlerini kapattı. Annem tanımadığım birine dönüşmüş gibiydi, dün sabah törene giderken kendine has duruşu ve güçlü inancı olan kadın gitmiş, yerine bitap düşmüş bir kadın gelmişti. Saçları dağılmış, burnu ağlamaktan kızarmıştı. Omuzları çökmüştü, gözleri küçücük kalmıştı; onlara o kadar korkarak bakmıyor olsaydım belki ben de ilk bakışta bunu fark edemezdim. İki gündür aynı kıyafetleri giyiyordu, mahvolmuştu. Hepimiz birer harabeydik.

"Biraz uyumalısın," dedi babam, annemi yatması için ikna etmeye çalışırken. Annem başını iki yana salladı. Yemek yemiyor, uyumuyorduk. Aramızdan birisi bunu yaparsa sanki kardeşime ihanet etmiş olacaktık, sessiz bir yemin etmiş gibiydik. Dudaklarımı birbirine bastırıp yatağın boş tarafına baktım.

Artık hep boş kalacaktı.

"Yaşam, yeni dikilmiş fidanlara benzer..."

Babamın sesi kulaklarımı okşarken parmaklarım Zey'in yastığını okşadı. Kokladım.

"Ve sen ne kadar emek verirsen ver, eğer ömrü bitmişse o fidan büyüyemeden belki de bir fırtınada kopup gider. Belki suya muhtaç kalır, belki bir gün rüzgâra direnemez. *Belki*ler sürüp gider. Oysa yaşayan her şey, kendi kaderiyle beraber doğar. Ve ne zaman bu hayata veda edeceğini kaderinden başka hiç kimse bilemez."

Annem, babamın dizlerine kapanıp, hıçkırıklarla ağlarken bir damla yaş yanağımdan süzülüp Zey'in yastığına düştü. Onun sıcaklığını bedenimin her zerresiyle arıyordum, onu deli gibi özlemiştim. Uzanıp yastığa başımı koydum; ardında bıraktığı, bana kalan tek hatırası olan kokusunu öptüm. Dudaklarımda izi kalsın istedim, kardeşimin gitmemiş olmasını diledim. Ellerim çarşafı okşadı.

"Güçlü olmalıyız," dedi babam titreyen sesini sabit tutmaya çalışarak. Hafifçe öksürdü. Ardından daha tok bir sesle konuştu: "Yıllar önce Melera'yı kaybettiğimizde, bundan daha kötüsü olmadığını düşünerek kendimizi kahrediyorduk. Lanetler yağdırıyorduk."

Yıllar önce, onu tanıma fırsatına hiç erişemeden ölen ablamın adını duyduğumda yattığım yerden usulca kalktım, babama baktım. Annemin yüzünü okşuyor, kendisini dinlemesi için âdeta ısrar ediyordu. Ablamın kaybı hakkında hiçbir zaman konuşmazdık, nedenini hiç anlayamamıştım ancak sormaya da korkardım. Ve babam, seneler sonra ilk defa bir bebekken kaybettiği kızının adını anıyordu.

"Sonra Evera dünyaya geldi. Değil mi, Gala? Dünyalar bizim olmuştu. Ardından hiç umudumuz yokken Zey doğdu. Hatırlasana. Bunun bize bir lütuf olduğunu söylemiştik. Sanki acımızı dindirmek için bir merhemdi onlar bize."

Annem; babamın dizlerinden kalkıp kızarmış gözlerini ona çevirdi, çıtını bile çıkarmıyordu. Yalnız onun uysal sesini dinliyordu. Dudakları titredi, iç çekti. O günleri hatırladığını görebiliyordum.

"Ve biz oğlumuzu kaybettiğimiz için bugün yıllar önceki gibi isyan edersek acımızda boğulmaktan öteye gidemeyiz. Hayat bu değil. Bu bizim mücadelemiz değil. Sen bu değilsin, Gala. Sen güçlü bir annesin. Sana ihtiyacı olan bir çocuğun var. Ona bak."

Annem çökmüş gözlerini bana çevirdiğinde kalbim sıkıştı. Titreyen ellerimin parmaklarını birbirine geçirdim. Başımı yavaşça önüme eğerken annemin pişmanlık ve hüzünle beni seyrettiğini görüyordum. Babamın sözleri odaya ağır ağır çökmüştü.

Beni korumak istiyordu. Ve koruduğu kişi annemdi.

Ne acı bir itiraftı, zihnim kabullenmemek için bir süre direndi. Oysa yapamadım. Çaresizce gözlerimi yere dikip idamını bekleyen bir zavallı gibi boşluğa baktım.

"Bizim birbirimize ihtiyacımız var," diye fısıldadı babam. "Her zaman olacak."

Uzun bir sessizliğe hapsolduk. Çıtımı çıkaramıyordum. Bundan sonra neler olacağını bilmiyordum. Her sabah güneş yeniden doğacaktı ve ben sızlayan vicdanımla annemin gözlerine bakmak zorunda kalacaktım. Belki de babam, beni artık onun suçlayan bakışlarından korumak zorunda kalacaktı.

Bilmiyordum. Bilinmezliğe doğru kayboluyordum.

Sanki birisi bu anı bekliyormuş gibi, acı bir sessizliğe büründüğümüz gecenin bu vaktinde sertçe kapımızı tıklattı. İrkildik. Bu saatte hiçbir zaman kapı çalmazdı çünkü Yuva'da akşamları dışarı çıkmamız yasaktı. Yataktan kalkıp, dış kapıya ilerlerken babamın da peşimden geldiğini görüyordum. Annem boş gözlerle etrafa bakmaya devam ediyordu.

Berta, Rosto ve çocuklar gideli çok olmamıştı. Gelen onlardan biri olamazdı.

"Bu saatte bu da kim?" dedi babam kaşları çatılırken. Ardından benim önüme geçip kapıyı yavaşça açtı. Geniş omzunun üzerinden uzanarak geleni görmeye çalıştım.

"Valor Alfen."

Babam sakince geriye çekildiğinde gözlerim şaşkınca açıldı. Kapıdaki kişilerle göz göze geldik. Bir anda istemsizce dehşete kapılarak ağzımdan bir şaşkınlık nidası kaçırdım. Adamla bakıştık.

Seçkinlerin en önemli ismi Erele, evimizin kapısının önünde bekliyordu.

"Hoş geldiniz," dedi babam kapıyı sonuna dek açarken. En az benim kadar şaşırdığını biliyordum ancak temkinli hareket ediyordu. Bu sebepsiz ziyaretin anlamını bilmiyorduk, şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Erele yerinde kıpırdandıktan sonra söze girmek için hafifçe öksürdü.

"Yuva'da acı bir kayıp yaşadığımız zamanlarda, İzcilerin yanında olabilmek için Öncü İles ziyaret düzenler," diye açıkladı. Keskin gözleri öyle kurnaz bakıyordu ki ne kadar saklamaya çalışsak da şaşkınlığımızı anında yakalamıştı. Bizim aksimize ses tonu sakin ve bakışları düzdü. Acımızı paylaşmaktan çok bize kötü bakışlar atmak için gelmiş gibi hissettiriyordu. Bir adım geriye gittim.

"Öncü İles'e teşekkür ederiz," dedi babam. Sesi bir insandan çok bir robota ait gibi çıkmıştı, sanki sadece cevap vermek zorunda hissetmişti. Sesinde biraz bile minnet yoktu, bunu fark etmemiş gibi yapmak zorunda kaldım, huzursuzdum.

Erele sağa doğru iki adım gerilediğinde önce Sina ve Sintera kardeşlerin yüzlerini seçebildim, karanlıkta kamufle olmuşlardı. Ancak sonrasında gördüğüm şey beni çok daha fazla ürküttü.

İles doğrudan babama bakıyordu.

Babam da en az benim kadar irkilmişti. O da benim gibi İles'i temsilen yalnızca Seçkinlerin geldiğini düşünmüştü, kendisini burada görmeyi asla beklemiyorduk. Yüzünün ifadesizce donakaldığını biliyordum. İles'e hiç böyle yakın olmamıştık.

"Hoş geldiniz, öncümüz," dedi babam kendine gelebildiğinde. Kapıyı sonuna kadar açtı. "Lütfen, içeri gelin."

İles her zamanki ihtişamıyla evimizin girişindeydi, inanmak önce güç gelse de gözleri benim gözlerimi bulduğunda gerçekliğini ayırt edebildim. Tıpkı babam gibi yavaşça başımı önüme eğerek elimi içeri doğru uzattım. "Hoş geldiniz, öncümüz."

Bize yanıt vermeden evimize girdi, bütün bedenimin gerildiğini hissediyordum. Peşinden giren ilk kişi Erele oldu. Keskin bakışları ile küçük evimizi inceliyordu. Ardından Sina ve Sintera girdiler. Kıyafetleri, asil du-

ruşları, üstten bakışları buraya öylesine tezattı ki manzaraya bir an için inanamadım.

Kesinlikle buraya ait değillerdi.

"Eşim biraz kötü durumda..." diye açıkladı babam onların peşi sıra ilerlerken. Kapıyı kapattıktan sonra ben de arkalarından ilerledim. "Kendine gelebilmiş değil."

"Anlıyoruz," diye cevapladı Sina nazikçe. Bu kadın, diğerlerine nazaran daha yumuşak bir ses tonuna ve bakışlara sahipti. Özellikle her an bizi öldürecekmiş gibi bakan erkek kardeşi Sintera ile kıyasladığımda fark gülünç boyuttaydı. O adamdan ürküyordum.

Nihayet hepimiz odaya girdik, içeride korkunç bir gerilim hissediliyordu. Yutkundum. Kapı girişindeki yaşlı İles, başını bize doğru usul usul çevirdi ve dudaklarını kımıldattı: "Kaybınız için üzgünüm."

Bir an için kardeşimin bir adı olduğunu haykırmak istedim ancak bu sadece ailemi onların gözünde küçük düşürürdü. Çenemi kapalı tutmak için başımı yavaşça yere eğdim.

Gelenleri yeni fark edebilen annem ise aniden ayağa kalktı. Yüzü âdeta şaşkınlıkla çarpılmıştı, çökük gözleri irice açıldı. İles'e baktı; gördüklerine inanamıyor gibiydi, içeri gelen kişilerin hepsini teker teker inceledi. Sonunda bakışları İles'in yüzünde durduğunda nefes alamıyormuş gibi göğsünü tuttu. "Siz..."

"Sizi görmek istedim," dedi İles tok bir sesle.

Ardından yaşlı bedeni ayakta durmaya pek alışkın değilmiş gibi eski koltuğumuza ilerlemeye başladı, Erele hızlı davranıp onun oturacağı yeri eliyle şöyle bir çırptı. İles ağır ağır oraya vardıktan sonra oturdu. Annem bir anda onun ayaklarının dibine koşup, yere otururken ellerinin titrediğini gördüm."Hoş geldiniz, efendim."

"Yaşananlar çok üzücü," diye sürdürdü konuşmasını İles.

Sinirlerimin gerildiğini hissettim. Annem onun dizlerine kapanmıştı ancak o neredeyse gözlerini çevirmiş, yüzüne bir saniye bile bakmamıştı. Belki de normal bir zamanda garipsemeyeceğim bir manzaraydı ancak her şey böyle kötü giderken öfkemin içimde yükselmesine engel olamıyordum. Oysa biliyordum ki herkes onun ayaklarına kapanmak için kendini feda ederdi. İles ise tenezzüle yeltenmiyordu, sanki izlemeye gelmişti.

Duyduğum sert sesle bakışlarımı aniden sağa çevirdim.

"Olayın detaylarını öğrenmek istiyoruz."

Erele'nin sesi oldukça gürdü. Ufacık odamızda, heybetli vücudu ile âdeta korku salıyordu. Kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım. Sözlerini işittiğim ilk anda vücuduma anlamsız bir ürpertinin yayılmaya başladığını

hissettim. Kıstığım gözlerimi onun gözlerine çevirdiğimde direkt olarak bana bakıyordu.

Yaşlı İles'in yavaşça elini kaldırıp onu durdurduğunu gördüm.

"Bekle, İzci. Bu ailenin acısını yaşamasına müsaade et."

Tane tane konuşuyor, hiç acele etmiyordu. Zamana bile hükmedecekmiş gibi bir hâli vardı. *Tanrı'm, bunları bu kadar anlayışsız bulmam normal miydi?*

Erele başını yere eğerken, "Elbette, efendim," diye mırıldandı.

Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissettim. Kardeşim için hissettiğimiz acıya bile yalnız onlar istediğinde sahip olacaktık. Bu... Bu çok caniceydi. O an içimde hiç doğru olmayan bir şeylerin filizlendiğini hissettim.

Bu kadarı biraz fazlaydı.

Erele sustuğunda sanki bir anda onun düşen maskesini görmüştüm. Belli ki benden başka hiç kimse bunu fark etmiyordu. Burada yaşanan şeyler artık doğru gelmiyordu.

Sina ve Sintera, uzun boylarıyla kapıda sessizce durmuş, ayakta dikiliyorlardı. Belki de bu çirkin koltuklarımızda oturmak istememişlerdi, bilmiyordum. Hayalime sığdığından değildi ancak onların eksiksiz şekilde donatılmış evlerini düşündüm. Eminim ki kusursuzlardı. İki odadan çatma bu dört duvar, onları rahatsız etmiş olmalıydı.

Gözlerim köşedeki yatağa takılı kaldı. Bir süre dağınık yorganı seyrettim. Üşümemek için küçük kardeşimle oraya sıkışıp kaldığımız her geceyi... Cansız bedeni zihnime süzülürken yutkunamadım. Asla onların sahip olduğu ihtişamlı hayata sahip olamayacaktık.

Zey ölürken üşüyordu. Zey ölürken açlık çekiyordu. Zey ölürken zavallı bir çocuktu.

Bir şeyler hiç adil değildi.

"Bunu kimin yaptığını bulmak istiyoruz," dedi İles. Kelimelerin zihnimize işlemesi için bize zaman tanıyarak bir nefes arası verdi. Hepimiz pürdikkat ona bakıyorduk. Ciddi ifadesinden bir an bile ödün vermeden dudaklarını kıpırdattı: "Anlatın."

Kırışıklarla dolu yüzüyle önce anne ve babama baktı. Ardından bir çukura benzettiğim gözleri yavaşça üzerime çevrildi. Nefes almayı bıraktım. Hepimiz gerilmiştik ancak babam ileri doğru bir adım attığında bir şeylerin ters gitmeye başladığını fark edebildim.

"Affınıza sığınıyoruz. Nasıl olduğunu biz de bilmiyoruz," dedi düz bir sesle. Sakin görünmek için çabalıyordu. "Kaybımızın acısını yaşıyoruz. Eşim de henüz kendine gelemedi."

Annem, babamın sözlerinden sonra başını kaldırıp İles'e baktı. Hâlâ onun ayaklarının dibindeydi, giderek daha kötü hissediyordum. Onu oradan kaldırma isteğime direnmek için tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Biliyordum ki bu yaptığım hiç hoş karşılanmazdı.

İçimdeki bu öfke de neyin nesiydi? Yoksa kardeşimin onlardan hiçbir zaman hoşlanmadığı gerçeği, puslu bir anı gibi hafızama sokulduğu için miydi bu hisler? Zey'e ihanet etmiş gibi hissetmemin başka bir açıklaması olamazdı.

"Bu toprakları korumak zorunda olduğumuzu biliyorsunuz," dedi güçlü bir ses tonuyla. Dikkatle İles'e baktım. Şimdi o da bana bakıyordu. Bu yaşlı adam, gözüme eskisi kadar dokunulmaz gelmiyordu artık. Sadece oturuşundan bile hâkimiyetini buram buram hissettiriyordu ancak içimde değişen bir şeyler vardı. Düşüncelerim beni korkutmaya başlıyordu.

"Sınırlarımızın ve Yuvamızdaki herkesin güvenliğini sağlamak zorundayız. Bunu çok iyi biliyorsunuz. Bu İzci'yi öldüren katil yakalanmalı. Muhakkak bir kanıt olmalı. Tahminlerimiz..."

Yaşlı adam sustu, gözlerini odadaki herkesin üzerinde dikkatle gezdirdi. Yutkundum. Bakışları tekrar üzerimde durdu. "Vahşilerin bize çok yaklaştığı... Peşimize düşmüş olabilirler."

Odanın gerilimi iyiden iyiye artarken bu konuşmanın devamını zihnimde sürdüremiyordum. Âdeta buz kesilmiştim.

Annem duyduklarıyla irkildi. "Vahşiler mi?"

İles ağır ağır başını salladı. Babamın derin bir nefes verdiğini işittim. "Kim olduğunu bilmiyoruz," dedi çatallaşan ses tonuyla. Bunu açıklamak oldukça zor olmalıydı, biliyordum. Yine de mecburiyetin farkındaydı. Sıkıntılı bir sesle, "Ama eğer bilseydik..." diye devam etti.

İles bir kez daha elini kaldırınca babam susmak zorunda kaldı. Erele ve Sintera keskin bakışlarını etrafta gezdiriyorlardı, adamların aceleci hâlleri dikkatimden kaçmıyordu. Sanki bir şey arıyor gibiydiler. İkisinde de kötü niyet sezmekten kendimi alıkoyamıyordum. Onları buradan yaka paça çıkarmak istedim. Acımıza saygı duymadıklarını haykırmak istedim.

"Bir ok ile öldürülmüş," dedi İles. Sesi otoriterdi. "Bu doğru mu?"

Bedenim bir ürpertinin esiri olurken sorunun muhatabı olduğumun farkındaydım. Nihayet konuşma sırası bana gelmişti. Olayların hangi yöne çekilmeye çalışıldığını bilmiyordum ancak iyi şeyler hissetmediğim kesindi. Omuzlarımı dikleştirdim. Buz gibi bir sesle, "Doğru," diyerek başımı salladım. Evet, onaylamak zorundaydım ancak istediklerini onlara vermeyecektim.

"Peki, ok nerede?" diye araya girdi Erele. Bir kez daha sabırsızlığının kurbanı oluyordu, buraya neden geldiklerini anlamayacak kadar aptal de-

ğildim. Baş sağlığı dilemek umurlarında değildi. Acımız umurlarında değildi. Yoksulluğun esiri, derme çatma evimiz umurlarında değildi.

Kardeşim umurlarında değildi.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ben yalnızca kardeşime bakıyordum."

"Ancak oku almış olmalısınız," dedi İles sakince.

Öfkenin içimde baş gösterdiğini hissettim. Hayır, kaybeden olmayacaktım. Çünkü bu adam, benim aksime çok daha kontrollüydü. Dikleşen omuzlarımın küçülmesine izin vermedim, sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi hareketsiz kalmaya devam ettim. Arkamda bekleyen babam koluma yavaşça dokundu. Öylesine bir dokunuş olmasına rağmen kastettiği şeyi fark edebiliyordum. Sanki beni anlıyordu.

"Kızım kendinden geçmişti. Okun nerede olduğunu hatırlayamaması doğal. Eğer bilseydi söylerdi çünkü o katili bulmak, bizim bu hayattaki tek arzumuz."

Derin bir sessizlik çökerken söylediğim yalanın ağırlığıyla yutkundum. Neden böyle davrandığımı bilmiyordum ancak içimden bir ses bunun koruma güdüsü olduğunu söylüyordu. Bir terslik vardı. Bunca zaman gözüm kapalı güvendiğim bu insanlarda kesinlikle bir sorun vardı. Hayatımda belki de ilk kez Zey'i dinliyordum.

Sorguluyordum.

"O hâlde bununla ilgili bir bilgi alır almaz bana gelmenizi bekleyeceğim," dedi İles. Sanki bir sonuca varamayacağını fark etmiş gibiydi. Yalan söyleyeceğim akıllarının ucundan bile geçmiyordu. Yuva'nın en önemli kuralı bağlılıktı.

Biz, İles'in İzcileriydik. Severdik. İnanırdık. Korurduk. Bağlanırdık.

Asla yalan söylemezdik...

Ve ben, hayatımda ilk kez böyle ağır bir yalanın yükünü taşıyordum. Omuzlarım hissettiğim baskıyla çökerken yaşlı adam ayağa kalktı. Hâlâ ayaklarının dibinde, onun huzurunda bekleyen anneme bir kez bile dönüp bakmadı. Ona delice bağlı olan öyle çok insan vardı ki... Aslında yaptığı öncekilerden farklı değildi.

Farklı olan bendim.

Bedenim düşüncelerimle ürperirken, nefesimi tutup anneme baktım. Bunca zaman nasıl bunu normal karşıladığımı düşündüm. İnançlarım içimde can çekişiyordu. Bir tarafta yıllardır öğrendiğim doğrular, diğer taraftaysa biricik kardeşimin ölmeden önce söylediği son sözler vardı.

Allak bullak olmuştum. Gerçekleri ayırt edemiyordum.

İles dışarı çıkmak için kapıya yöneldiğinde, Erele çabucak ileri atılıp kapıyı onun için tuttu. Üstündeki kaliteli kumaştan yapılmış pelerini hafifçe geriye atan yaşlı adam hiçbirimize bakmadan, ağır adımlarla çıkışa doğru ilerledi. Bileklerinde, boynunda kıymetli taşlar parlıyordu. Muhtemelen bunlar, kendisine saygı duyan halkının hediye ettiği değerli şeylerin yalnızca bir kısmıydı. Önemi yoktu... Çünkü karanlığın çöktüğü bu kuytu odada, şimdi tam yanımda duran İles ve ben, siyahla beyaz kadar tezattık. Birimiz yıkılmışlığın sembolüyken diğerimiz güzel ve eşsiz olan her şeyin timsali gibiydi. Buraya ait olmadığı öylesine açıktı ki durumun garipliğiyle gözlerimi bir kez daha gözlerine çevirme hatasına yenik düştüm.

Gözlerime bakıyordu.

Tören sırasında hissettiğim karıncalanma beni tekrar esir etti. Ayak parmak uçlarımdan saç diplerime kadar yol aldı, tüm bedenimi yokladı. Beni okşadı, bir anlığına şakaklarımda durdu, orayı sızlattı. Göz kapaklarımın kapanma arzusuna yenik düşmemek için direndim ve yaşlı adamdan bakışlarımı çekmedim. Çok farklı bir atmosferde sadece ikimiz kalmış gibiydik.

Dudaklarını araladı, nefesimi tutup bekledim.

"Bir şeyler hatırlarsanız..." Sustu. Kirpiklerimi dahi kırpmadan ona bakmaya devam ettim. "Hemen Seçkinlere gelin, Alfen. Ailenizden biri yanıma geldiğinde bekletilmeden benimle görüşebilecek," dedi.

Sesindeki güven verici tını, korkunç bir hata yapmama sebep oldu. Yavaşça dudağımı kıvırdım. "Öyle mi?"

İçerideki herkes aniden dikkat kesilirken, Erele hızla atılıp, "Öncümüzün söylediği her şeye güvenebilirsiniz, Alfen!" diye seslendi.

Sesi öyle gürdü ki sanki bana değil, bütün Yuva halkına hitap ediyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde bastıramadığım bir güdüye yenik düşmek üzereydim.

Kelimelerim alaycıydı. "Kardeşim öldüğünde çok açtı. Bunu biliyor muydunuz? Çünkü biz, sizin huzurunuza nasıl gelebileceğimizi bilmiyorduk. Payımıza düşenle yetinmemiz gerektiği öğretildi. Öyle de yaptık. Ve şimdi, ne zaman istersek sizinle görüşebileceğimizi söylüyorsunuz."

Karşımdaki Seçkinlerin suratlarına bozguna uğramış bir ifade yayılırken kindar bakışlarımı İles'e çevirdim. Hayatım boyunca güven duymaktan bir an bile şüphe etmediğim Öncü İles'e. Kelimelerim sivriydi.

"Yani... Onun ölmesi mi gerekiyordu?"

İçeriye ağır bir hava çökerken babam uyarıcı bir sesle, "Evera," dedi. Bunun anlamı çok açıktı. Susmamı istiyordu.

Oysa ben, İles'e öylece bakmaya devam ediyordum. Hayatımda hiç bu kadar yakından görme şerefine erişemediğim kurtarıcımız İles'e... Herkesi kurtarıp ufacık kardeşimi koruyamayan Yüce İles'e...

Suçlayacak birini arıyordum. Kendimden başka kimseyi bulamadıkça nefretim körükleniyordu. İçimdeki yangını söndüremiyordum. Belki de hayatımın hatasını yapıyordum; ailemin güvenilirliğini, saygınlığını riske atıyordum. Ne yaptığımı artık kendim de bilmiyordum.

"Evera Alfen."

İles'in fısıltısı; sinsi bir yılan gibi önce bedenime, ardından kulaklarıma usulca dolandı. Keskin gözlerini, gözlerimden bir an bile ayırmadı. "Hiçbir şey bulmadığınıza emin misiniz?" diye ürkütücü bir tonla sordu.

Gözlerimi kırpmadım. Bugün yapmamam gereken son şeyi yaptım.

Ona ikinci kez yalan söyledim. "Eminim."

"Bu konuşma burada bitmiştir."

Yaşlı adam arkasını dönüp çıkarken Seçkinler kapı girişine telaşla üşüştüler, evden apar topar çıkıyorlardı. Erele ve Sintera onun önünden gidip küçük dış kapımızı tuttular. Babam ve annem kapıya doğru ilerlerken yerimden bir an bile kıpırdamadım. Annemin korkunç bakışlarına maruz kaldığımda başımı yere eğmek zorunda kaldım. Her şeye direnebilirdim ancak onun bu bakışları katlanılmaz bir acı veriyordu.

Gözlerim kapıya doğru gayriihtiyari çevrildiğinde Seçkin kardeşlerden Sina'nın arkada kaldığını gördüm. Herkes kapının önüne çıkarken uzun boylu kadın, siyah gözlerini üzerime dikmişti. Ve karanlıkta bakıştığımız o kısa anda hiç anlam veremediğim bir şey yaptı.

Usulca dudaklarını kıpırdattı. Bana fısıldadı: Kaç.

Soluklarım sıkışırken şahit olduğum anı bir an için idrak edemedim. Öyle hızlı yaşanmıştı ki gördüklerimin doğru olup olmadığına emin olamıyordum. Ancak kadın, bunu benim için bir kez daha tekrar etmeye vakti olmadığını bilerek hızla arkasını döndü. Sıkıca topladığı atkuyruğu rüzgârla savrulurken kendini kardeşi Sintera ve Seçkin Erele'nin yanına attı. Çabucak İles'in peşine ilerledi. Hep birlikte karanlıkta gözden kayboldular.

Bütün bedenim buz gibi olurken avuç içlerimi eskimiş pantolonuma sürdüm. Kapıyı kapatan annem, başını bana doğru çevirdiğinde babam çoktan ufak odaya girmişti.

"Öncümüzle nasıl böyle konuşabilirsin?" diye bağırdığında anneme yanıt vermek yerine babamın yanına hızla ilerledim. Yapacağım açıklamayı anlayabileceğini zannetmiyordum.

"Baba..." diye mırıldandım.

Eskisinden daha yorgun görünen adam, yavaşça bana dönerken bakışlarında belirgin bir huzursuzluk vardı. Buna sebep olanın kendim olduğunu bilmek daha kötü hissettiriyordu.

"Kendime engel olamadım," diye fısıldadım mahcup bir sesle. "Ben..."

"Biliyorum, kızım."

Babam kısaca yanıtlayıp konuyu kapatmak isterken annem öfkeyle yanımıza gelmişti. İkimize de bakıp avazı çıktığı kadar bağırdı: "Bizim ailemizde kimse böyle saygısız olamaz! Bunu nasıl kabul edebilirsin, Valor? Söylesene!"

Babam bıkkın bir ifadeyle anneme dönerken kavganın büyüyeceğini hissediyordum. Gergin bir nefes verip, onu nasıl sakinleştirebileceğimi düşünürken annem duyamadığım bir şeyler daha bağırmaya devam etti. Ben orada bulundukça daha da hiddetleniyordu.

"Sakin ol, Gala. O da ne yapması gerektiğini bilmiyor, görmüyor musun? Korkmuş ve üzgün."

"Ben de üzgünüm!" diye bağırdı annem. Ona getirdiğim su bardağını alıp duvara fırlattı.

"Benim evladım ellerimden kayıp gitti! Ama ben... Ben öncümüzle böyle konuşmadım."

Göğsüm hırçın nefeslerime yuva oldu. "Çünkü ayaklarına kapanmakla meşguldün!" dedim dolu dolu olan gözlerimle.

İçerisi bir anda buz kesti. Annem ellerini dudaklarına şaşkınca götürürken babam başını eğmişti. Bense... Bense derin nefesler alıp veriyordum. Dayanamıyordum.

"Sana dönüp bakmadı bile," dedim titreyen dudaklarımla. "Görmedin mi, anne? Senin acını görmeye gelmemişti."

"Tanrı'm! Tanrı'm, bu kıza yardım et!"

Annem, karşımda kafayı yemek üzereydi sanki; ellerini saçlarından geçirip, odada tur atarken dehşete kapılmış gibi dudaklarını kapatıyordu.

"Valor, bir şey yap!" diye haykırdı babama. "Bu kızı durdur! Bu cümleleri nasıl kurabiliyor?"

"Gala, lütfen sakin ol..."

"Eğer inançlarımız hakkında böyle konuşacaksa defolup gidecek!"

Sessiz kaldım. Göğsüme çektiğim nefesler, usulca düzene girmeye başladı. Sanki... Sanki bir yapbozun eksik parçası tamamlandı. Annemin dünden beri telaffuz edemediği o cümle dudaklarından çıkıvermişti. Sımsıkı bağlandığım yerden çözüldüğümü hissettim.

Koparılmış hissettim.

Anneme tekrar bakmaya yeltenmedim. O gözler, her şey için beni suçlamaya devam edecekti. Bense babama yöneldim. Bütün dikkatini anneme vermek zorunda kalmıştı. Onu sakinleştirmek öyle zordu ki zavallı adam beni göremiyordu.

Sina'nın bana gizlice fısıldadığı kelimeyi ona söylemek istiyordum. Neden ya da kimden kaçmam gerektiğini bilmiyordum. Korku, engelleyemediğim bir hızla içime yayılırken daha fazla burada kalmamın bir anlamı olmadığını fark ettim. Arka bahçemize çıkan soğuk odaya ilerlerken annemin çığlıkları kulağımı tırmalıyordu.

Kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Duyduğum son şey, "Tek bildiği şey kaçmak!" diye bağıran annemin sesiydi.

Karanlık odaya girip gözlerimi kapattım. Canım acıyordu. Beni suçlayan her kelimesi, benden nefret eden her bakışı içimde fırtınalar koparıyordu. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp bunu görmezden gelmeyi denedim. Acımı içimde yok etmeyi denedim. Paslanmış kilidi yavaşça çevirip, arkamdan kilitlerken sabaha kadar hiç kimsenin yanıma gelmeyeceğinin farkındaydım.

Babam, annemin yanından ayrılamayacaktı. Kendine zarar vereceğinden endişeleniyordu. Yere eğilip kirlenmiş kıyafetlerimin arasına sakladığım kanlı oku çıkardım. Öyle harap hâldeydik ki fırsatını bulup elimdeki bu korkunç şeyi babama gösterememiştim. Titreyen ellerimle kırık oku pantolonumun içine sıkıştırırken sakin kalmayı denedim. Hızlı adımlarla pencereye ilerleyip camı açmaya çalıştım. Sıkışmıştı, uzun zamandır tamir edemiyorduk. Bütün kuvvetimle pencerenin kolunu geriye çektiğimde sıkışan tahta bir anda geriye doğru hareket etti, düşmemek için sendeledim.

"Nihayet!"

Camdan atlayıp, toprak zemine düştüğümde ellerime batan taşlar tenimi acıttı ancak aldırmadım. Hızla ayağa kalkıp toza bulanan pantolonumu çırptım ve bahçenin çıkışına doğru yürüdüm. Eğer evin önüne çıksaydım, muhtemelen birine görünecektim ve ilk iş bir Gözcü'ye götürülecektim. Bunu yapmak yerine karanlıkta, arka bahçedeki ağaçların arasında ilerlemeye devam ettim.

Çoğu zaman yaptığım şeyi yapıp uzun duvara tırmandım. Zihnim korkunç bir uğultuya ev sahibiydi. Kafam karmakarışıktı. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

Duvarın öteki tarafına nefes nefese atladım, birkaç dakika boyunca sessizce yürüyüp karşımdaki iki katlı eve baktım. Sakin adımlarla beyaz boyalı duvara doğru ilerledikten sonra alçak pencerenin camını iki kere tıklattım. Perde hızla açıldı, karşımda irice açtığı gözleriyle Aryan duruyordu. Parmağımı dudağıma götürüp sessiz olmasını işaret ettim. Kız çabucak başını sallayıp beni onayladıktan sonra pencereyi açtı. Ardından bedenini dışarı çıkarıp bana eğildi.

"Era! Delirdin mi? Burada ne yapıyorsun? Eğer Gözcüler..."

"Sessiz ol!" diye fısıldadım. "Kimse yok. Bahçe yolundan geldim. Olven içeride mi?"

Son zamanlarda Olven akşamlarını onlarla geçiriyordu, biliyordum. Aryan söylediklerimi çabucak kavrayarak, "Bekle," dedi. "Çağıracağım."

"Acele et," diye uyardım.

Eğer pısırık kardeşi Arvin pencereyi açmış olsaydı gitmeden önce kimseye görünmemesini ve dikkat çekmemesini tembih ederdim ancak Aryan'ın buna hiç ihtiyacı olmadığını biliyordum. Zeki bir kızdı, belki de hepimizden cesurdu. Hiçbir zaman yakayı ele vermezdi.

"Kim geldi?"

Olven pencereye şaşkınca baktığında gözlerimiz buluştu. Gecenin bu vakti dışarı çıkmış olmam onu da işkillendirmişti. Çabucak cama yaklaşıp, "Ne oluyor?" diye panikle atıldı. "Sen..."

Aryan, Olven'i sertçe dürtüp, "Annem ve babam yan odada! Sessiz ol," diye uyardı.

"Fazla vaktim yok," diye başımı iki yana salladım. Ardından omzumun üstünden karanlık bahçe yoluna baktım. Issızdı. Ve fazlasıyla tehlikeli görünüyordu.

"Bir şey var," dedi Olven. Gözleri, gözlerimden hiç ayrılmadı. "Bir şey olmuş. Söyle, Era."

"Sana bir ok göstermiştim," dedim sesimin titremesine engel olarak. Hızlı yürüdüğüm için nefes nefeseydim. Yutkundum. "Hatırlıyor musun, Olven? Üzerinde bir simge vardı."

"E... Evet..." diye mırıldandı. "Era, sen..."

"İzci Evi'ndeki eğitimlerinizde size bir kitap verilmişti. Bana onu gösterin."

Sözlerimi kavramak için bir süre ikisi de bana baktı, onları sabırsızca bekliyordum. İkisi de orada eğitim alıyordu ve bana kurallardan söz eden bir kitaptan bahsettiklerine emindim.

"Hangi kitap?"

Olven şaşkınca bana bakıyordu fakat Aryan hiç soru sormadan gözden kayboldu. Ardından yaklaşık iki dakika sonra elinde kalın bir kitapla pencerede belirdi.

"Bundan mı söz ediyorsun, Era?" diyerek bana uzattı.

Aramızdaki bu güven bağını seviyordum. Birbirimize asla zarar vermeyeceğimizi bildiğimiz için hiç tereddüt etmeden yardım ediyorduk.

"Evet, Aryan," derken parmak uçlarımda yükselip kitabı aldım. "Teşekkür ederim."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Era? Söyle artık!"

Olven bana doğru öfkeyle eğildiğinde pencereden neredeyse düşecekti. Kafası iyice karışmıştı. Ona yanıt vermek yerine kitabın sayfalarını hızla taramaya başladım, gözlerimin hiçbir detayı atlamamasını ümit ediyordum. Çok karanlıktı, Aryan biraz kenara çekildi ve odasının ışığının pencereden kitabıma yansımasına izin verdi. Son sayfalara yaklaştığımda oldukça eski olan bu kitabın sayfalarında şekiller görmeye başlamamla duraksadım. Artık parmaklarım daha yavaş hareket ediyordu. Her detaya dikkat kesiliyordum.

"Era!" diye üsteledi Olven. "Sana diyorum!"

"Bu simgenin nereye ait olduğunu bulmaya çalışıyorum, Olven," diye mırıldandım sessizce. "Ters giden bir şeyler var. Seçkinler ve İles evimize geldi."

Pencerede beni bekleyen iki gencin sesi aynı anda kesildi, başımı kaldırıp onlara bakmak yerine gözlerimle sayfayı taramaya devam ettim. Arka sayfaya geçip yeni bir şekli incelemeye başladım. Vaktimin daraldığını biliyordum.

"İles kimsenin evine gelmez."

Aryan'ın âdeta nutku tutulmuştu. Tıpkı Olven gibi şaşkınlıkla kalakaldığını fark ettim.

"Biliyorum, Aryan," diye yanıtladım çabucak. Sayfaları değiştirirken onlara bakamıyordum. "İşte, bu yüzden ters giden bir şeyler olduğunu hissediyorum. Bir şey saklıyorlar. Üstelik..."

Başımı kitaptan kaldırıp, karanlıkta beni seyreden iki arkadaşıma çevirdiğimde suratlarının bembeyaz kesildiğini görebiliyordum. "Sina bana bir şey söyledi," diye fısıldadım. "Korkunç bir andı. Herkes kapıya ilerlediğinde o gizlice bana döndü."

Duraksadım. Bu, bir hayal değilse felaketin habercisiydi.

"Kaçmamı söyledi," diye fısıldadım.

Üçümüzün de soluk alıp verişi yavaşlarken Olven'in yutkunduğunu gördüm. "Sen ne saçmalıyorsun?" diye çıkıştı fevri bir tavırla. "Kimden kaçacakmışsın? Bir suç işlemedin!"

"Oku sakladığımı fark ettiler," dedim düşünceli bir tavırla. "İles'in bakışlarından anladım."

Aryan pencereden yavaşça geri çekildi, bana korkuyla baktığını görebiliyordum. "Era," diye fısıldadı. "Beynim duracak. Neler oluyor böyle?"

"Bilmiyorum!" dedim bir küfür savurup. Ardından kitabın diğer sayfasını hızla çevirdim. Yüzlerce sayfası vardı. "Fazla zamanım yok."

"Seninle geleceğim."

Olven bir bacağını pencereden dışarı attığında başımı panikle kaldırdım. Aşağı atlamak üzereydi. Elimi çabucak kaldırıp, bacağını iterken Aryan da telaşla onu içeri çekmeye çalışıyordu.

"Saçmalama!" diye çıkıştım. Sesimi yükseltemediğim için kendimi sıkmaktan boğazım acıyordu. "Zaten her şey çok karmaşık. Bir de sen yapma, Olven!"

"Yalnız kalmana izin veremem!" dedi öfkeyle. Aryan'dan kurtulmaya çalışıyordu. Neyse ki genç kız onun yaptığı şeyin beni tehlikeye atacağının farkında olarak bütün gücüyle Olven'i geriye çekti. Onun kuvvetli ellerinden kaçamayan genç çocuk aniden içeri düştü.

"Teşekkürler, Aryan," dedim telaşla. "Son birkaç sayfa kaldı."

Aceleyle kitabın son sayfasını açarken gördüğüm şeyle bir anda parmaklarım duraksadı. Sayfanın sağ alt köşesine ufak bir şekil çizilmişti. Altında anlamadığım bir şey yazıyordu. Harfleri seçemiyordum.

"Bu..." diye mırıldandım. Pantolonumdaki oku çıkarıp, sayfadakiyle karşılaştırırken birbirine çok fazla benzeyen iki şekil olduklarını fark ettim. Ama emin olamıyordum, karanlık en büyük düşmanımdı. Ellerim titremeye başlamıştı. Aryan, "Buldun mu?" diye sordu. Bu sırada düştüğü yerden kalkan Olven, pencereye tekrar yaklaşmıştı.

"Sanırım buldum," diye fısıldadım. "En çok bu sayfadakine benziyor. Ama yazanları okuyamıyorum."

Bunun bizim öğrendiğimiz dil olduğunu hiç zannetmiyordum. İç içe geçmiş halkalardan ve tuhaf bir harften oluşan bu şekli incelerken, Aryan yardıma ihtiyacım olduğunu fark edip pencereden elini uzattı. "Bakayım."

İşareti ona gösterdim. Heyecanla gözlerine bakarken, "Okuyabiliyor musun?" diye sordum. "Bunun anlamı ne?"

Kız kaşlarını çatıp, anlamadığım yazıyı okurken Olven yüzüme hâlâ öfkeyle bakıyordu. "Kendini tehlikeye atıyorsun!" dedi sessizce. O da bağıramadığı için boynundaki damarlar belirginleşmişti. "Bu doğru değil. Buna izin vermemi bekleme!"

"Bulmak zorundayım, Olven!" dedim hiddetle. "Anlamıyorsun. Ters giden bir şeyler..."

Birilerinin gürültüyle kapıyı çaldığını işitince aniden sustum. Aryan, başını kitaptan hızla kaldırırken, Olven irkilerek geri çekildi. Pencereden bir adım uzaklaştım.

"Kapınızı yumrukluyorlar."

"Bu da kim?"

Olven hemen içeri koştu, Aryan kaşlarını çatmış hâlde bana bakıyordu. Telaşla, "Ne oldu?" diye sordum. "Gitmem gerekiyor. İncele şunu, çabuk

ol, Aryan!"

"Evera..." diye fısıldadı panikle. "Evera, bu..."

"Acele et!" diye seslendim. "Zamanım yok!"

"Evera, sanırım bu... Vahşiler..."

Kız cümlesine devam edemeden arkasındaki kapı sertçe çarpılarak açıldı. Mükemmel bir refleksle dizlerimi kırıp duvarın dibine oturdum, korkuyla başımı eğip iyice saklandım; Aryan içeri kaçmıştı.

"Baba?" diye seslendiğini duydum. "Ne oluyor?"

Rosto'nun sert sesini işittim. Ve korku bütün damarlarıma işledi. "Gözcüler geldi. Evera'yı arıyorlar."

Âdeta soluğum kesilirken Olven'in de panikle odaya girdiğini duydum. Pencereye doğru adım atarken benim yüzümden onun da kendisini tehlikeye atacağını fark etmem uzun sürmedi. Eğildiğim yerden kalkmadan, ufak adımlarla duvarın dibinden uzaklaştım ve karanlığa doğru sürünerek ilerledim. Birkaç dakika içinde evin bahçesinden uzaklaşmaya başlamıştım, arkamda bıraktığım gürültüyü duyabiliyordum.

Bu saatte hiç kimsenin dışarıda olmaması gerekirken insanların uğultusunu işitiyordum. Sina haklıydı. Beni arıyorlardı. Yalan söylediğimi anlamış olmalıydılar. Gözcüler kapı kapı dolaşıyordu.

"Dayan, Era," diye fısıldadım. Ardından bütün kuvvetimle toprakta sürünmeye devam ettim. Uzamış otlar ve diğer bitkiler bedenimi gizlerken kalbim kulaklarımda atıyordu. Bileklerime asılıp bedenimi ileri ittim. Kendi evimi ve Rosto'nun evini geride bırakırken, önümdeki tellere doğru son gücüme tutunarak süründüm. Ayağa kalktığım an fark edilebilirdim.

Bahçeleri ayıran tellere yaklaştığımda önce bacağımı diğer tarafa geçirdim. Ardından sağ kolumu dikkatle uzattım. Yüzüme batmamasına dikkat ederek kafamı aralıktan soktuktan sonra diğer bacağımı kendime çektim. Bedenimin geri kalanını diğer tarafa geçirmek üzereyken duyduğum tiz çığlık bütün bedenimi ürpertti.

"Orada! Orada biri hareket ediyor!"

Birinin beni fark ettiğini anlayarak aniden panikledim. Telin diğer tarafına hızla atıldım. Ancak kolumu dikkatle çekmediğim için kazağımdaki bir ip telin sivri ucuna takıldı. Korkuyla kazağı yırtarken bir grup insanın karanlık bahçede üzerime koştuklarını görebiliyordum. Can havliyle elimi çektiğimde telin sivri ucu boydan boya kolumu çizdi ve kanın sıcaklığını tenimde hissettim. Kendimi parçalamış olsam da onlardan kurtulmuştum.

Sürünmek nafileydi, beni görmüşlerdi. Ayağa fırlayıp, önümdeki taşlı yola koşarken insanlar arkamdan bağırıyorlardı. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşarken ağlamaya başladım. Nefes alamıyordum. Korku-

yordum. Suçumun ne olduğunu bilmiyordum. Tek istediğim, kardeşimin cinayetini ortaya çıkarmaktı. Buna izin vermeyeceklerdi, biliyordum.

Daha dün sabah bir Gözcü olmanın hayalini kurduğum, korumak istediğim Yuva'mdan dehşetle kaçıyordum. Daha çok ağladım.

"Yakalayın!"

Duyduğum ses, Erele'ye aitti. Rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Onlar da telleri geçmişlerdi. Giderek yaklaştıklarını hissettim. Yere düşmemek için direnerek daha hızlı koşmaya başladığım için ciğerlerime hava ulaşmıyordu. Gözlerim, göğsümün acısıyla bir kez daha yaşardı. Babamı düşündüm. Kavga ederek ayrıldığım annemi... Veda bile edemediğim ailemi...

"Hızlanıyor! Gerekirse yaralı olarak yakalayın!"

Erele'nin gaddar sesini duyduğumda bir kez daha ne kadar vicdansız olduğunu anlamıştım. Bu zamana kadar takındığı maskeyle yüzünü öyle iyi gizlemişti ki acımasızlığını asla fark edememiştim. Ancak şimdi zihnimde bir şeyler aydınlanıyordu.

Ona inat daha hızlı koşarken başımın yanından bir şeyin hızla uçtuğunu hissettim. Kulağımın dibinde rüzgâr vızıldadı. Bana bir ok atmışlardı.

"Hayır!" diye fısıldadım dişlerimi sıkarken. "Diren, Era!"

Karanlık yol bitip de sınıra yaklaştığımda beni köşeye sıkıştıracaklarının farkındaydım. Kalabalıklardı. Onların aksine, ben var gücümle daha da hızlandım. Bacaklarımın dibine bir ok düştü. Ardından bir tane daha...

"Tutun şu haini!"

Bir kez daha çığlıkları işittim, gözyaşlarımı silecek vaktim bile yoktu. Büyük kayalığın üzerinden atlayıp, nefes nefese durduğumda âdeta şok olmuştum. Dün gece geldiğim ormanı tepeden görüyordum. Sınırdaydım. Yuva'mın sınırında. İles'in bağının çözüleceği sınırda...

"Durdu! Yakala çabuk."

Ölümün nefesini ensemde hissediyordum. Aniden geriye dönüp baktım. Üzerime koşan insanların korkunç çehrelerine değil, yıllarca huzur ve güven içinde yaşadığım yuvama baktım. Aileme, arkadaşlarıma, sevdiklerime... Ve sonra zihnime hayatımdaki en korkunç anlar süzülmeye başladı. Sina'nın suratını hayal ediyordum. Genç kadının siyah gözlerini... *Kaç*, diye haykıran dudaklarını... Zavallı kardeşimi hatırlıyordum. Avuç içimde tuttuğum oku... Göğsüne canice saplanan oku...

Eğer burada kalırsam hiçbir zaman gerçeği öğrenemeyecektim. Karanlık beni içine çekerken gözlerime yaşlar doldu. Bunu ona yapamazdım. Bunu küçüğüme yapamazdım...

"Bunu sana yapamam, Zey," diye fısıldadım titreyen dudaklarımla. Başımı göğe kaldırdım. Keşke bir kuş uçsaydı. Yoktu. "Katilini bulmak zo-

rundayım," dedim gözyaşlarım tenimi yakarken. "Bunu sana borçluyum, bir tanem."

Ve yıllardır inandığım her doğruyu bir saniyede yıktım. Ötesindeki hiçbir dünyanın varlığına inanmadığım sınırları tek nefeste, koşarak geçtim. Arkamda bıraktığım güruhun, dehşetle çığlık attığını duyabiliyordum. Beni yakalayacaklarını zannetmişlerdi. Tıpkı onlar gibi benim de sınırı geçemeyeceğimi zannetmişlerdi.

Vahşilere yakalanmaktansa onlara yem olmayı tercih edeceğimi düşünmüşlerdi. Ve ben bütün kuralları yıkıp geçmiştim.

"Öldür!"

Erele'nin haykırdığını işittim. Karanlık ormanın içine aynı anda onlarca ok düştü. Biri tam kulağımın dibinden geçerken, korkuyla başımı eğip koştum.

"Öldürün onu!" diye haykırdı. "İles'i çiğnedi!"

Ben nefes nefese koşarken okların bir kez daha üzerime uçtuğunu işittim. Önümdeki ağaca sivri oklardan biri sertçe saplandığında çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Sınırı geçemeyeceklerini bilerek dizlerimde kalan son güçle direndim. Ciğerlerim artık yanıyordu. Kaçmalıydım. Kardeşim için yalanlardan kaçmalıydım.

"Çekil!"

Sınırın dibindeki Erele'nin sesini son kez işittiğimde artık insanların koşmadığını fark ettim. Bitmişti. Ne ben geri dönebilecektim ne de onlar gelecekti. Korkunç bir yıkımın içimde büyüdüğünü hissederken önümdeki ağaca doğru koştum. Ve her şeyden kurtulduğumu düşündüğüm o anda can alıcı bir acı hissettim.

"Ah!"

Dudaklarımdan bir feryat koparken yere yuvarlandım. Arkamda kalan acımasız adamın attığı büyük bir bıçak, üst bacağıma saplanıp kalmıştı. Yere yığılırken ağlamaya başladım. "Hayır... Hayır..."

İnsanların tekrar koşmaya başladığını duyduğumda acıyla haykırıyordum. Uzaklaşmıştım ancak mesafeyi çabucak kapatıyorlardı. Yakalanabilirdim, biliyordum. Bacağımdaki kanı ve canımı yakan sıcaklığı hissetmemeye çalıştım. Uzandım, etime saplanan bıçağı tek hamlede çekip çıkardım. Dudaklarımdan acı bir çığlık daha koparken üzerimdeki eskimiş kazaktan yırttığım kumaş parçasını bacağıma bastırdım. Titreyen ellerimle onu bağlarken gözyaşlarım yüzümü ıslatıyordu. Soğuk hava hem bacağımdaki açık yarayı hem de gözyaşlarımın bıraktığı izleri yakıp geçti. Üşüyordum.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, Era. Pes etme."

Burnumu çekip ellerimi toprağa dayadıktan sonra vücudumu kaldır-

mayı denedim. Yapamayıp, acıyla tekrar düştüğümde ağlamaya başladım. Bacağım hareket etmiyordu. Biri sanki parçalıyordu.

"Kardeşin için, Era," diye fısıldadım. "Zey için."

Hissettiğim korkunç acıya rağmen düştüğüm yerde doğrulup, vücudumu ileri iteklediğimde sürünebildiğimi fark ettim. Ellerime batan sert taşlar ve dikenleri artık hissedemez hâldeydim. Bacağım öylesine yanıyordu ki ellerimin acısı onun yanında bir hiçti. Parmaklarıma bulaşan kanı hiç görmemiş gibi yapıp karanlıkta sürünmeye devam ettim.

"Nerede?" diye bağırdıklarını duyuyordum. Az evvel yığıldığım yerde kalacağımı düşünmüş, beni göremeyince bocalamışlardı.

Sürünmeye devam edip önümdeki ağacın gövdesine sarıldıktan sonra kendimi hızla ileri çektim. Gözcülerin botlarının bastığı yapraklar hışırdıyordu, nefesimi tutmuştum. Çığlık atmamak için dişlerimi sıkıp tekrar süründüm. Acım katlanılamaz bir hâl almıştı.

"Bulun şunu!" diye haykırdı Erele.

O an tek bir dileğim vardı. Hayır, ölmemek falan değildi. Sadece... Sadece anneme bu insanların hepsinin sınırı geçtiğini gösterebilmek isterdim. Körü körüne bağlı olduğu bu kişilerin beni öldürmek için hiç düşünmeden ormana nasıl adım attıklarını...

Zey haklıydı. Kuşlar vardı. Unutulmuş kuşlar vardı. İnsanlar yalan söylüyordu.

"Affet, Zey," diye ağladım sessizce. Tırnaklarımı toprağa batırıp kendimi bir kez daha ileri çektim. Bacağım artık uyuşmuştu. Kanın sıcaklığını bile hissedemiyordum. Başım dönmeye başlamıştı. "Affet," diye fısıldadım. "Sana inanmadığım için affet."

Bileklerimde kalan son güçle zavallı bedenimi ileri ittim, yaralanan bacağıma batan sivri bir taş çığlık atmama sebep oldu. Korkuyla ağzımı kapatırken ağlamaya başladım. Arkamdaki insanların birbirlerine bağırdıklarını duyuyordum. Fark edilmek üzereydim. Yolun sonuna gelmiştim.

Avuç içimi toprağa bastırıp, yaralanan dizimi bükerek ileriye doğru emekledim. Acım iki katına çıkarken dişlerimi sıkıyordum. Yarayı daha çok kanatıyordum. Dizimi bir kez daha oynattım. Gözlerim korkunç acıyla kapanırken savaşıyordum. Yapamazdım. Bırakamazdım.

Bir kez daha dizimi büktüğümde yaralanan etim iyice gerildi. Uyuşma hissi bir anlığına geçti; sıcaklığın arttığını, tenimin daha çok kanadığını hissettim. Hareket ettikçe yaram açılıyordu. Ancak uzaklaşmak için başka çarem yoktu.

Son kez vücudumu ileri ittim, ellerim bir anlığına hiçbir yere tutunamadı. Önümdeki boşluktan aşağı doğru yuvarlandığımı hissettim. Gözlerimi sıkıca kapatıp, dirseklerimle başımı ve sivri taşların battığı yüzümü

korurken korkunç bir hızla aşağı düşüyordum. Hiçbir yere tutunamadım. Zavallı bedenim tıpkı bir kemik torbası gibi topraktan aşağı yuvarlanırken çığlık atmamak için kendimi kasıyordum. Vücudum bir ağacın dibine çarpıp durdu. Sırtüstü düşmüştüm. Karanlık gökyüzüne baktım. Boynuma dolanan uzun saçlarımı kanlı ellerimle geriye ittim, nefes nefese kalmıştım.

Artık daha fazla devam edemeyeceğimi fark etmiştim. "Özür dilerim, Zey," diye fısıldadım. Bitmiştim. Mahvolmuştum. Biraz bile ilerleyemeyecek kadar kötü yaralanmıştım. Tenim korkunç bir sızıyla kanıyor, başım dönüyordu. Beni bulmaları belki de on dakikayı geçerdi. Bu sürede öleceğimi biliyordum. Dünyam, gözlerimin önünden kayıp gidiyordu.

"Bitti..." diye fısıldadım.

Gözlerim kapanıyor, karanlığa gömülmemek için direnirken gözyaşlarım şakaklarımdan akıyordu. Her şeyin bittiğini hissettiğim o anda, yanımdaki çalılıkların hışırdadığını işittim. Başımı çevirip bakacak gücüm dahi kalmamıştı. İçimden geçen tek şey, vahşi bir hayvanın ortaya çıkması ve beni parçalayarak öldürmesiydi.

En azından Erele'ye yem olmayacaktım. Sadece ölüp giderdim.

"Kimsin?"

Kalbim göğüs kafesimde teklerken dehşetle irkildim. Başımı sağa çevirdim, gecenin sır gibi sakladığı ağaçların arasındaki silüete bakarken korku iliklerime kadar işledi. Dudaklarımı kımıldatıp tek bir ses bile çıkaramıyordum. Karanlığın kendisinden daha koyu bir beden, toprağın ve otların içine yığılmış vücudumun dibinde durdu. Başımda dikiliyordu.

Gözlerine baktım. Zifirî karanlıkta cam gibi parlayan masmavi gözlerine... Korkunçtu.

"Ben..."

Üzerime tuttuğu mızrağa bakarken nefes alamadım. Kirpiklerim yaşadığım acının fazlasına katlanamayarak, usulca örtülürken kan kaybından ölmek, Tanrı'nın benim için seçtiği yollardan biriydi.

Ve dudaklarımda acı bir tebessüm belirdi. Yalanlara mahkûm olmamıştım, o lanet insanlardan kaçmıştım ancak gerçek, baş ucumda öylece dikiliyordu.

Bu gelen, ormanın derinliklerindeki vahşi bir hayvan değildi.

Vahşi bir insandı.

Gözlerinin önünde can vermek üzere olduğum Vahşilerden biriydi.

Bölüm 4: GÜVENME

Karanlık...

Bedenimin hafiflediğini hissediyordum, zihnim sanki uzaklara sürükleniyordu. Ruhum çekilmiş gibiydi. Boşluktaydım. Acılarımın yok olduğunu hissediyordum. Bedenim sızlamıyordu. Oysa böyle olmaması gerekiyordu, biliyordum. Tıpkı kalbim gibi vücudum da paramparçaydı. Yaralarım niçin sızlamıyordu?

Karanlık...

Göz kapaklarımın ağırlığını hissettim. Açamıyordum. Uzaklarda takılı kalan zihnim, tekrar bana dönmek istermiş gibi yavaş yavaş aydınlanmaya başladı. Belki de aydınlık, ilk kez korkunç şeylerin habercisiydi. Işıkta kalmak istemiyordum. Görünmek istemiyordum. Gerçeklerle yüzleşmek istemiyordum.

"Zey," diye fısıldadım acıyla. "Zey... Bir tanem..."

Bedenimin sarsıldığını hissettim. Hareket edemiyordum ancak biri bana dokunuyordu. Vücudum bu ürkütücü dokunuşla irkildi. Geriye sıçrarken gözlerimi açmayı denedim. Dudaklarımdan acı bir inleme çıkarken bana dokunan parmaklar hareket etmeyi kesti. Dışarıdaki dünyaya ulaşmak istiyordum ancak ne yaparsam yapayım zihnimdeki karanlığın esaretinden kurtulamıyordum.

Küçük kardeşimin siması hiç beklemediğim bir anda göz kapaklarımın altında belirip, karanlığı deldiğinde kalbime bir sızı saplandı. Göğsüm hızla inip kalkarken nefes alamadığımı hissettim. Onun canını alan ok, şimdi benim boğazıma saplanıp kalmış gibi soluğumu kesiyordu. Dudaklarım titredi, benim biricik Zey'im o parlak gözleriyle beni seyretmeye devam ederken içimi paramparça eden bir şey oldu.

Bana gülümsedi. "Era."

Hıçkırarak ağlamaya başlarken çırpınıyordum. Dudaklarımdan acı bir feryat koparken, "Zey!" diye bağırdım. Bana gelmiyor, yaklaşmıyor, elini uzatmıyordu. Yalnızca seyrediyordu. Tebessümü kalbime bir hançer saplanırken boğazımdan çıkan hırıltılı nefeslerin, hıçkırıklarıma karıştığını hissettim. Ağlıyor, ağlıyor, ağlıyordum. Bağırıyordum. Feryat ediyordum. Birinin ellerimi sıkıca tuttuğunu hissettim. Ancak o zaman bacağımdaki

korkunç yaranın sancısını tekrar hissetmeye başlayabilmiştim, o ana dek fark etmesem de parmaklarım vücudumu parçalamak istercesine tenimi tırmalıyordu.

"Gitme, Zey," diye yalvardım gözyaşlarım arasında. "Lütfen, gitme."

Sıcak bir el yüzümdeki yaşları silerken Zey gözlerimi perdeleyen sisin içinde usul usul kayboldu. O benden bir kez daha giderken daha şiddetli ağlamaya başlamıştım. Yapamıyordum. Onu kaybetmeye dayanamıyordum. Eğer giderken yanında beni de götürseydi belki canım daha az acırdı. Oysa beni terk ediyordu.

Kardeşim bir kez daha ellerimden kayıp gidiyordu.

Hıçkırıklarım nefes almamı güçleştirirken öksürmeye başladım. Bedenimin sarsıldığı her seferde, bacağımdaki korkunç sızıyı hissetmek zorunda kalıyordum. Tenimin tekrar kanadığını anlayabiliyordum. Islak kirpiklerimi aralamak için acılarıma direndim fakat bu defa içerideki koyu karanlığı delip geçtiğimi hissettim. Göz kapaklarımdan içeri zayıf bir aydınlık kırıntısı süzüldü. Yavaşça dışarıdaki dünyayla buluştum.

Gözlerimi açtım.

Nemli kirpiklerimin altındaki görüntü hafifçe netleşmeye başlarken beyaz tavana baktım. Boynumu hareket ettiremiyordum ancak yavaş yavaş çevremdeki her şeyi fark etmeye başlıyordum. Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Terlemiştim. Uzun sarı saçlarım boynuma, yüzüme, enseme yapışmıştı. Parmaklarımı hareket ettiremiyordum çünkü birisi onları sıkıca tutuyordu.

Başımı yavaşça o tarafa çevirdim. Ve kan kaybından neredeyse ölmek üzere olduğum o anda, gözlerim baygınlıktan kapanmadan önce gördüğüm son renkle buluştum.

Gökyüzü kadar mavi bir çift göz bana bakıyordu.

Tanımadığım bir başkası, "Uyandı mı?" diye sordu. Sesinde endişe vardı. Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmayan adam dudaklarını yavaşça kımıldattı. Sesi toktu.

"Uyandı."

Ölmediğimi ancak başıma ölümden çok daha kötü bir şey geldiğini fark ettiğimde irkildim, parmaklarımı onun güçlü ellerinden kurtarmaya çalıştım. Ardından bütün odada yankılanan kuvvetli bir çığlık atıp yattığım yerde çırpındım. "Bırak! Bırak beni!"

Bu insanlar, Vahşilerden başkası olamazdı. Yalanlardan kaçmıştım ancak en az onun kadar kötü bir şeye yakalanmıştım. "Çek ellerini!" diye boğazım yırtılırcasına haykırdım. Biraz bile geri çekilemiyordum, öyle kuvvetliydi ki çırpındığım için zavallı bileklerim acıyla sızlamaya başlamışlardı.

"Sakin ol!" dedi bir başkası. Bu, az evvel duyduğum yumuşak sesti. Hemen devamında görüş alanıma bir kadın girdi. Fazla yaşlı sayılmazdı, endişeli yüzünü gördüğümde engelleyemediğim bir şekilde içimdeki tehlike çanlarının sustuğunu hissettim. Çırpınmayı bıraktım.

"Sana zarar vermeyeceğiz," diye fısıldadı. Ardından yattığım yatağın dibine kadar çabucak girdi. Telaşlı yüzünü aşağı eğerken bacağımdaki yarayı kontrol ediyordu. "Asıl sen kendine zarar veriyorsun. Şuna bir bak. Mahvetmişsin."

Bacağıma bakmak yerine hâlâ ellerimi sıkıca tutan genç adama bakmaya devam ettim. Keskin, mavi gözlerini bir an bile üzerimden ayırmıyordu. Kadına bakarken gevşeyen bedenimin, bu gözlere baktıkça daha çok gerildiğini hissediyordum. Ellerimi ondan kurtarmak için, "Bırak beni!" diye suratına bağırdım. "Dokunma!"

Yüksek sesim yüzünden bana eğilen sakin kadın kaşlarını çatarken buz gibi donuk olan bu adam hiçbir tepki vermiyordu. Öfkemin kontrolden çıktığını hissediyordum.

"Lütfen, sesini alçalt," dedi kadın bir kez daha yumuşak sesiyle. "Boğazın acımıyor mu?"

Ancak o söylediğinde boğazımın ne kadar yandığını fark edebilmiştim. Sustum. Dudaklarımı birbirine bastırıp yutkundum. Ses tellerim sanki mahvolmuştu. Öksürmeye başladım.

"Ellerini çekebilirsin."

Kadın bu defa sağ tarafa dönüp beni hâlâ sertçe tutan adamla konuşmuştu. İnce kaşlarını çatıp, gözlerini bileklerime indirirken, "Morarmışlar, şuna bak!" diye söylendi. Yanımdaki genç adam, kadın onunla konuşur konuşmaz parmaklarını tenimden uzaklaştırdı. Kan akışımın tekrar eski hâline döndüğünü hissettim. Parmaklarımı yavaşça oynattım.

"Sana bu kadar sert olmanı söylememiştim," diye homurdanmaya devam etti kadın. Bileklerimi sıcak suyla ovaladıktan sonra temiz bir bezle bacağıma doğru eğildi. Genç adam bir adım geriye gitmiş, hâlâ tepkisiz şekilde ikimizi seyrediyordu. Ve ilk kez konuştu:

"Kendini parçalamasına izin mi vermeliydim?"

Sanırım beni şimdilik öldürmeyeceklerdi. Nefesim düzene girmeye başlamıştı.

Kadın sıkıntıyla iç çekti, ayakta dikilen genç adama ters bir bakış attı. Ardından çabucak işine dönüp bacağıma eğildi. O an kanlı pantolonumun üzerimde olmadığını fark edebildim. Belden aşağım tamamen çıplaktı, yalnızca baldırlarım ince bir örtüyle kapatılmıştı. Kadının nazik parmakları üst bacağımdaki korkunç bıçak yarasına dokunduğunda dişlerimi sıktım.

"Acıttım mı? Özür dilerim."

Kadın mahcup bir sesle konuştuktan sonra yüzüme bile bakmadan işine döndü. Yaranın etrafındaki kanı temizliyordu. O hareket ettikçe örtünün iyice açıldığını fark ettim, ellerim istemsizce aşağı uzandı. Kadın bu hareketimle geri çekilmek zorunda kaldığında anlamış, bana bakıyordu.

"Ben..."

Dudaklarımı aralayıp ilk kez konuştuğumda ikisi de pürdikkat beni izliyordu. Gözlerimi, mavi gözlerden kaçırıp doğruca kadına baktım. "Yaraya sadece sen baksan olmaz mı?" diye fısıldadım. Boğazım acıdığı için sesim çok kısık çıkıyordu. Sözlerimi bitirir bitirmez kadın çabucak arkasındaki adama döndü. Ardından elini kapıya doğru uzattı.

"Sen çıkabilirsin, Rans."

Utandığımı fark eden kadın; usulca bana dönüp, hafifçe gülümsedikten sonra elindeki bezi sıcak suyla ıslatıp yarama tekrar eğildi. Bu sırada genç adam olduğu yerden kıpırdamıyordu. Doğruca gözlerime baktı. "Çıkmayacağım. İşini bitir."

Kadın bacağımdaki bezi çekip, bir kez daha arkasına dönerken sıkıntıyla iç çekti. "Sana halledebileceğimi söyledim. Birkaç dakikaya temizlerim."

"Çıkmıyorum."

Sert sesiyle beraber kaşlarımı çatarken bir küfür savurmamak için dişlerimi sıktım. Kadın benim yerime yumuşak tavrından ödün vermeyerek, "Görmüyor musun? Kız rahat hissetmiyor. Çabuk çık, oğlum," dedi.

Konuşmasını bitirdiğinde gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. *Oğlum* mu demişti?

"Çıkmayacağım, anne. Sana zarar verebilir."

Umursamaz bir sesle, sanki ben orada yokmuşum gibi konuştuğunda içimdeki öfkenin tekrar alevlendiğini hissettim. "Ben haydut değilim!" diye çıkışırken sesimi yükselttiğim için boğazımdaki ağrı arttı. Şu hergelenin yüzüne tükürmek istiyordum.

"Kim olduğun beni ilgilendirmiyor. Burada kalacağım."

"Rans! Kız zaten yaralı! Haydi, oğlum."

Kadın, oğluna itiraz istemeyen bir bakışla tekrar baktığında güzel yüzünde bıkkınlık ifadesi vardı. Laf dinlemeyen genç adam, onu umursamayarak omuz silkti. Kollarını geniş göğsünde bağlamış, bir muhafız gibi başımızda dikiliyordu. Başıyla beni gösterdi.

"Öyle yaralı yattığına bakma, tahmin ettiğinden daha güçlü. İkinizi yalnız bırakamam. İşini çabuk bitir de çıkalım artık."

Annesi bıkkınlıkla iç çekip, tekrar önüne döndüğünde artık ona laf yetiştirmekten vazgeçmişti. Yaramı hızla temizlemeye devam etti. Hem duyduklarım hem de yarama değen parmaklar yüzünden dişlerimi sıkarken

öfkeli bakışlarımı beni seyreden mavilere çevirdim.

"Ne kadar güçlü olduğumu test etmeye ne dersin? Yumruğumu yüzüne patlatabilirim."

Dikkatle yaramı temizleyen tatlı kadın birdenbire işini yarıda bırakıp gülmeye başladığı. Göğsüm öfkeyle inip kalkıyordu. Kadının keyifle kısılan gözleri, yüzündeki kırışıklıkları ortaya çıkarırken ona bakmanın bile beni ne kadar sakinleştirdiğini fark ettim. Yumuşacık sesiyle ufak bir kahkaha attıktan sonra tekrar yaraya eğildi.

İsminin Rans olduğunu öğrendiğim budala, ifadesiz bir suratla beni seyretmeye devam ediyordu. Kısacık bir an dudağını kıvırdığını görür gibi oldum. Ancak bu çok hızlı geçti. Tepkisizliği sahiden de can sıkıcı derecedeydi.

"İşte, bitti."

Kadın son derece nazik davranmaya çalışarak pansumanı bitirdikten sonra sağındaki sargı beziyle özenle üstünü kapattı. Canımın yandığını belli etmemek için dişlerimi sıktım, tanımadığım bu insanların karşısında zayıf görünmek istemiyordum. Geri çekilmeden önce örtüyü bacaklarımın üst kısmına örttüğünde kendimi daha rahat hissettim. Başımı kaldırdığım yastığa koydum, derin bir nefes verirken kasılmış vücudum usulca gevşedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım gözlerim yavaşça kapanırken. Bu insanların kim olduğunu bilmiyordum ancak kadına teşekkür etmek zorunda olduğumu kesinlikle biliyordum.

Arkasında düz bir duvar gibi hissiz bakan genç adamın aksine annesi hoş bir tebessümle suratıma baktı. "Sakın kendini zorlama. Birkaç gün içinde tamamen iyileşecektir."

Duyduklarımla aniden irkilirken, "Ne?" diye doğruldum. Dirseklerimi yattığım yatağa dayayıp, bedenimi iyice kaldırırken, "Birkaç gün mü?" diye şaşkınca sordum. "Olmaz."

Kadın tavrıma anlam veremiyormuş gibi kirpiklerini kırpıştırırken söz ettiğim şeyi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. Gergince yutkunurken duyduklarımı tartıyordum. Birkaç gün boyunca burada kalmam mümkün değildi. Nerede olduğumu bilmiyordum, bu insanları tanımıyordum, peşimde bir grup İzci vardı. Gitmeliydim.

Almam gereken bir intikam vardı.

"Burada kalamam," diye fısıldadım çaresizce. Ardından az evvel üstüme örtülen örtüyü tek hamlede çekip attım. Bu yabancıların karşısında tenimin çıplaklığından rahatsız olan ben, şimdi bunu biraz bile düşünecek hâlde değildim. Bacağımı yataktan aşağı attım. Korkunç bir sızı saplandı, canımın acısıyla dişlerimi sıktım. "Ah!"

"Bekle!" dedi tekrar eski telaşına kapılan kadın. Koşarak yanıma geldi, omuzlarımdan tuttu. Ardından beni kalktığım yere yavaşça yatırdı. "Sakın kalkma. Kendine zarar vereceksin."

Dudaklarım titrerken, "Gitmem gerekiyor," diye bir kez daha mırıldandım. Ağlamamalıydım. Güçlü olmalıydım. Kardeşimin öcünü alabilmek için her şeye göğüs gerecek kadar sert olmalıydım.

O kansız katili bulmalıydım.

"Eğer bu hâlde dışarı çıkarsan o kaçtığın ormanda bir saat bile hayatta kalamazsın."

Uzun süredir sessizliğini koruyan genç adam bana doğru bir adım attığında ona baktım. Bu defa kızacak herhangi bir şey bulamıyordum çünkü haklı olduğunu biliyordum. Gözlerimi karşımdaki kadına çaresizce çevirdim, başını yavaşça sallayarak oğlunu onayladı. "Ne yazık ki haklı."

Gözlerim bu kez bacağımdaki korkunç bıçak yarasına indiğinde kadın yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü: "Rans, seni gece buraya getirdiğinde kan kaybından ölmek üzereydin. Neyse ki gereken pansumanı hızlı bir şekilde yapabildik. Eğer biraz daha gecikseydi... Sen..."

Ben ölecektim.

Bakışlarımı Rans'a çevirdim, onu gördüğümden beri fark etmediğim bir şeyi görüyordum. Vahşi diyerek yüzüne tükürmeyi düşündüğüm bu adam, beni ölüme terk etmemişti. Ayaklarının dibine yığıldığımda beni kuytu ormanda bırakıp gitmemişti.

Hayatımı kurtarmıştı.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek, "Ben..." diye mırıldandım, âdeta dilim tutulmuştu. Kekeliyordum. Zihnim allak bullak olmuştu, hiçbir şey düşünemediğimi fark ettim. Bunca zaman öğrendiğim şeyler büyük bir kaosa sürüklenmeme neden oluyordu. Güvende olmam gereken yer Yuva'mdı. Oysa ben canımı almak isteyen İzcilerden kaçıyordum. Beni gördükleri yerde kalbimi söküp almak isteyenler Vahşiler olmalıydı. Oysa onların merhametiyle ayakta duruyordum.

Siyahla beyazın birbirine karıştığını hissederken ellerimle şakaklarımı çaresizce ovaladım. Uzun saçlarımı geriye attım, kendimi kaybetmemek için direniyordum. Zihnimdeki uğultunun tekrar baş göstermemesi için çabalamak zorunda kaldım.

Evime geri dönemezdim. Ancak gidecek başka bir yerim de yoktu.

"Hey..."

Kadının yumuşak sesini işittiğimde eğdiğim başımı kaldırdım. Bakışları en az sesi kadar sakinleştiriciydi. Bir annenin gerçek sevgisini görebiliyordum. Elini uzatıp, dizime hafifçe dokunurken, "İyileşene kadar burada

kalabilirsin," diye mırıldandı. "Bize rahatsızlık vermezsin. Eğer düşündüğün şey buysa..."

"Düşündüğü şey bu değil."

Genç adamın sert sesiyle başımı hızla ona çevirdim. Keskin bakışları bir şeyleri anlamak istermiş gibi yüzümü inceliyordu. Boyu fazla uzundu, başımı kaldırmak zorunda kalıyordum. Elini kısacık kesilmiş saçlarının arasından gergin bir şekilde geçirirken, odanın içinde iki adım atıp tekrar geriye döndü, ciddi bir ifadeyle gerilen suratını benimkine çevirdi. "Sakladığı bir şey var," dedi sanki içimi okurmuş gibi. "Kaçtığı insanları düşünüyor olmalı."

İkaz etmek için dudaklarımı açtığımda, elini uzatıp beni susturdu. "Yalana başvurma bile. Bacağına sağlam bir bıçak sapladıklarına göre öldürülmemek için kaçıyordun."

Alev alev yanan gözleri, gözlerimden bir an bile ayrılmıyordu; kendinden emin bir sesle devam etti: "Üstelik arkandan bağıran insan sesleri duyduğuma eminim. Eğer seni orada bıraksaydım muhtemelen yaralı bedenini bulmuş olurlardı. Yani bir şeyler sakladığın ortada."

Annesi gergin bir sesle, "Rans..." diye sözünü kesti, genç adam bana inatla bakmaya devam ediyordu. Biçimli çenesinde bir kas seğirmeye başladı, belli ki ailesine zarar verecek biri olduğuma kanaat getirmişti. Yalan söylediğime ya da bir şeyler gizlediğime emindi. Bilerek üzerime geliyor, beni sıkıştırmaya çalışıyordu.

Ancak istediği cevabı ona veremezdim. Kardeşimin katilini bulana dek kimseye güvenemezdim.

"Evet," dedim hırçın çıkmasına engel olamadığım bir sesle. "Kaçıyordum. Ancak senden, beni kurtarmanı isteyen olmadı."

Konuyu değiştirmek için çabalamaya başladığımda karşımdaki kadın hafifçe geri çekildi. Muhtemelen nankör olduğumu düşünmeye başlamıştı ancak şu an bunu umursayamazdım. Hayatta kalmak için yalan söylemeye ihtiyacım vardı. Kaybolmuştum ve yolumu çizemiyordum.

Gözlerimi açtığımdan beri hiç tanık olmadığım bir ana tanıklık ettim. İsmi Rans olan bu umursamaz, genç adam tek omzunu yanındaki duvara rahatça yaslayıp gözlerimin içine baktı ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Bir an için kısılan masmavi gözleri ve âdeta bir ressamın ellerinden çıkmış gibi pürüzsüz hatlara sahip yüzündeki tasasız ifade beni afallattı. Gerçek olamayacak kadar kusursuz görünüyordu.

Gerçekten gülümsüyordu.

"Tahmin ettiğimden güçlüsün, evet. Ama..."

Cümlesini devam ettirmeden önce bana göz kırptı. "Tahmin ettiğimden çok daha zekisin."

Alaycı bakışlarını gözlerimden çekmedi, bütün bedenimin gerildiğini ve ısındığını hissettim. Yapmaya çalıştığım şeyi fark etmişti. Bu konuyu kapatamayacaktım. Gerçekleri öğrenmek isteyecekti. Durmayacaktı. Gökyüzü kadar mavi gözlere bakarken tek bildiğim peşimi bırakmayacağıydı.

Bir kapana sıkışmış gibi hissettim. Bacağımı dahi kımıldatamıyorken buradan kaçmam mümkün değildi. Bir yol bulmalıydım. Hızlı düşünmek zorundaydım.

"Anlatmak istediğinde anlatır, kız hasta. Yeter artık, Rans."

Karşımdaki kadın, oturduğu yerden hızla kalkarken elindeki bezi öfkeyle avuçlarında sıktı. Bu umursamaz, genç adama bakarken iyice çileden çıkmışa benziyordu. Neticede o da bir anneydi ve çocuğu yaşında, yaralı bir kıza acımaktan kendini alamadığını görebiliyordum. Duygularından arınmış, umursamaz oğluna rağmen annesi çok daha merhametli bir insana benziyordu.

"Evet, kaçtım!" dedim bir anlık öfkeyle. Sesim yükselince, ikisi de aniden dönüp bana baktılar. Kadın şaşırmıştı. "Kaçtım çünkü ailem beni öldürmek istiyordu! Bunu duymak seni mutlu etti mi? Söylesene, hissiz herif!"

İçeriye kısa bir sessizlik çöktü, zavallı kadının öfkem karşısında iyice şaşkına döndüğünü görebiliyordum. Oğluyla aramdaki bu gerginliğe engel olamıyordu ve yapabileceği bir şey yokmuş gibi çaresizce bizi seyrediyordu.

Kolayca atlatamayacağımı bildiğim genç adam, şüpheci bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Neden?"

Göğsüm hırçın nefeslerle inip kalkarken, bana doğru bir adım atıp yaslandığı duvardan ayrıldı. "Ailen seni neden öldürmek istesin ki?" diye sordu tehlikeli bir tınıyla.

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Açığımı arıyordu. Hızlı düşünülmüş planımda eksik bir nokta bırakmamalıydım.

"Çünkü..." dedim dudaklarım titrerken. "Çünkü onları utandıracak bir suç işledim. Kaçmak zorundaydım, gözlerini nefret bürümüştü. Orada daha fazla kalamazdım. Ben..."

"Ah... Gerçekten yeter!"

Dolu dolu olan gözlerime bakan hüzünlü kadın, bana doğru bir adım atıp az evvel fırlattığım örtüyle üstümü kapattı. Yaşaran gözlerime baktı, sesindeki şefkatli tını sanki kalbimi dağladı. "Devam etmene gerek yok. Sen bu hırçın oğluma bakma. İyileşene kadar burada dinlenebilirsin. Bizim için hiçbir sakıncası yok."

Ardından geriye döndü, öfkeyle bizi seyreden genç adama baktı. "Bu konuyu hemen kapatıyorsun! Bu kız bir suçlu bile olsa onu evimden kovmayacağım! Eğer onu ölüme terk edip ormanda bırakmadıysan burada

kaldığı süre boyunca herhangi bir şekilde kendini rahatsız hissetmesine de sebep olmayacaksın, Rans! Annen olarak seni uyarıyorum."

Rans'ın gözlerinde şimşekler çaktığını gördüm. Gökyüzünü andıran o maviler şimdi sisle kaplıydı. "Peki," dedi dişlerinin arasından. "Nasıl istersen öyle olsun, anne."

Annesi hâlinden memnun bir tavırla tekrar bana dönerken yüzüne eskisi gibi şefkatli bir tebessüm yayılmıştı. Vicdanım mâni olamadığım bir şekilde sızlarken, başımı yere eğip gözlerimi onlardan kaçırdım. Ancak kadın farkında olmadan ona daha çok borçlu kalmama sebep olacak bir iyilik yaptı. "Evdeki herhangi bir durumdan rahatsızlık duyarsan doğruca bana söylemeni istiyorum. Rans da elinden geldiği kadar sana yardımcı olmak isteyecektir."

İmalı bakışlarını oğluna çevirdi. "Değil mi, oğlum?"

Genç adam hırıltılı bir nefes verip içten olmayan bir samimiyetle başını salladı. "Evet."

"Güzel. O zaman artık misafirimizle resmî olarak tanışabiliriz. İsmim Leya, bana bu şekilde seslenmende hiçbir sakınca yok. Evimize hoş geldin."

Kadın sevecen bir tavırla elini uzattı, ne tepki vermem gerektiğinden emin olamıyordum. Yalan söyleme işini biraz fazla abartmış ve insanların duygularıyla oynamıştım. İsminin Leya olduğunu öğrendiğim bu düşünceli kadın, bana sıcacık gözleriyle bakıyordu. Ona doğru elimi uzatırken aklımdaki tek şey iyileşir iyileşmez buradan kaçıp gitmek zorunda olduğumdu. Yapmamam gereken bir şey yapıp, uzattığı eli sıkarken ona bir yalan daha söyledim:

"Melera," diye fısıldadım. "İsmim Melera."

Gerçek kimliğimi öğrenmelerine izin veremeyeceğimin farkındaydım. Yıllar önce ölen ablamın ismini kullanmak o an için iyi bir fikir gibi gelmişti. Üstelik gerçeklere çok da uzak olmayan yalanlar uydurmaya çalışıyordum. Sahiden de ailemin yanında kalsaydım öldürülme ihtimalim olacaktı. Ayrıca Melera, kendi adıma fazlasıyla benziyordu.

Ya da sadece sert parmaklar tarafından sıkılan vicdanımı rahatlamaya çalışıyordum.

"Seni diğerleriyle tanıştırayım. Hepsi uyanmanı bekliyordu."

Vücudum sözleriyle ürperirken o an hiç düşünmediğim diğer ihtimali fark ettim. Bu evde kimlerin yaşadığını bilmiyordum. Şimdiye kadar tanıdıklarım, hırçın mavi gözler ve sıcakkanlı Leya olabilirdi ancak bu, başkalarının olmadığı anlamına gelmiyordu. Yattığım yerde hafifçe doğrulmak zorunda kaldım.

Kadın odanın kapısını neşeyle açıp içeri seslendi: "Millet! Tanışmanız gereken biri var!"

Nefesimi tutmuş şekilde ufak odanın diğer ucuna bakarken kapının salona doğru açıldığını gördüm. Yüzlerini göremediğim insanlar vardı; bazıları yerde, bazıları koltukta oturuyordu. Kalabalıktan hiçbir zaman hoşlanmazdım, bu manzara beni bir anlığına ürküttü. Yutkundum.

Herkese yabancıydım.

"İşte... Misafirimiz Melera. Nihayet uyandı."

Korkulu bakışlarımı başımda dikilen genç adama kısa bir an için çevirdiğimde tepkilerimi dikkatlice izlediğini gördüm. Gerildiğimi fark edebiliyordu. Terleyen avuç içlerimi bacaklarımdaki örtüye silerken içeri giren kişilere bakmak zorunda kaldım.

Bir... İki... Üç...

Yaşları birbirine yakın üç genç adam içeri girdiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim. Hepsi birbirine benziyordu. Tuhaf olan, Rans'ın sert bakışlarının aynısını onların suratında da görmemdi.

Dördüncü kişi de içeriye girdiğinde Leya gözlerini neşeyle bana çevirdi. Bu son gelen, yaşlıca bir adamdı. Muhtemelen evin babasıydı.

"Eşim Lukan. Bu kasabadaki en iyi avcıdır!"

Leya bu gereksiz bilgiyi verdikten sonra kıkırdayarak kocasına baktı. Bu kadının, ortamdaki gerilime inat neşeli hâlini kaybetmemesine anlam veremiyordum. Dudaklarımı beceriksizce kıvırmaya çalıştım. "Mer... Merhaba."

"Merhaba, kızım."

Adam sevecen bir tavırla bana gülümserken sağında sırayla dizilmiş çocuklardan biri atladı. Bu aralarında en ufak görünendi. "Ben Refeyn! Kısaca Feyn diyebilirsin. Bütün gece senin uyanmanı bekledik. Sonunda!"

Çocuk çabucak yanıma koşarken istemsizce ona sırıttım. Benden yaşça küçüktü ve fazlasıyla heyecanlı görünüyordu. Gözlerimin önüne Zey'in yıllar sonraki hâli geldi.

Kalbim acıyla sancırken titrek bir sesle cevapladım: "Merhaba, Refeyn."

Leya, ortadaki genç çocuğu ve yanındaki iri adamı heyecanla gösterdi. "Bu Ritan. Ve bu da en büyük oğlum Rat."

Gözlerimi sırasıyla ikisine de çevirdiğimde içime sebepsiz bir ürperti yayıldı. Ortanca çocuk Ritan, daha sessiz ve ılımlı bir insana benziyordu; Rat ise onun iki katı boy ve kiloya sahip, keskin bakışlı bir adamdı. Tıpkı Rans'a benziyordu.

"İsimleri aklında tutmak zor görünüyor, biliyorum. Ama birkaç güne alışırsın."

Leya yumuşak bir sesle devam ederken ona zoraki bir tebessümle baktım. "Evet."

Kadın, gözlerime öylesine duygu yüklü bakıyordu ki birkaç gün sonra buradan defolup gideceğimi ona söyleyemedim. Kaçacağımı bilmesine gerek yoktu. Şimdilik yalnızca sessizliğimi korumalıydım.

"Sıralamayı şaşırırsan bana sorabilirsin!" diye atladı Refeyn. Burada kiminle daha iyi anlaşacağım şimdiden belli olmuştu. Bu ufak çocuk oldukça sempatik ve sıcakkanlıydı. Abileri gibi ürkütücü bakışları olmamasına sevinmiştim.

"Sanırım şimdiden unuttum, Feyn," diye takıldım. İçeridekiler gülmeye başladılar.

Rans ve Rat hariç.

"Şu korkunç büyüklükteki adama Rat diyoruz! Zaten onu unutman mümkün değil. Âdeta bir dev gibi!"

Refeyn haklıydı. Rat sahiden ürkütücü görünüyordu. Uzun boyu, güçlü ve yapılı bedeni, birbirine karışan uzun siyah saçları ve kirli sakalıyla âdeta bir mağara adamını andırıyordu. Küçük kardeşi eğlenerek ona baktı, iri adam yalnızca homurdanmakla yetindi. "Canın dayak istiyor, Feyn."

Refeyn sırıtarak Rans'ı gösterirken parmağını öne doğru uzatmıştı. "Bu suratsızın adı Rans. Dev Rat ile aralarında yalnızca iki yaş var. Sonra sıra şu pısırığa geliyor. İsmi Ritan."

Geldiğinden beri sakinliğini koruyan Ritan, hiç beklemediğim bir şey yaparak benim olduğum tarafa doğru atıldı ve Refeyn'i ensesinden yakaladı. Ufak bir çığlık atıp, geriye kaçtığımda Refeyn delice bağırıyordu. "Tamam! Tamam, pısırık değilsin!"

"Abine karşı saygılı olacaksın!"

Ritan, ufak Refeyn'i yere yatırıp pataklarken Leya çabucak onları ayırdı. Yüzü kıpkırmızı olan Refeyn hızla yanıma kaçarken Rans'ın sırıttığını gördüm. Âdeta donakalmıştım.

"Ve beni artık tanıyorsun!" diye nefes nefese devam etti ufak çocuk. En fazla on beş yaşında olmalıydı ancak şimdiye kadar gördüğüm en haylaz insanlardan biriydi. Az önce abisi tarafından hırpalanmamış gibi bana otuz iki diş sırıttı. "Bu evde hayati riski olan tek kişiyim."

Ağzımdan ufak bir kahkaha kaçınca dudaklarımı parmaklarımla kapattım. "Affedersiniz."

Yanaklarımın içini ısırıp, gülmemek için direnirken Rat'ın kötü bakışlarıyla karşılaştım. Diğerlerinin aksine gülmüyordu ve burada olmam onu hiç ilgilendirmiyormuş gibiydi. "Ava çıkmam gerekiyor," dedi sert bir ses tonuyla. "Tanışma faslı bittiyse gidiyorum."

Ardından arkasına bile bakmadan çabucak odadan çıktı. Anlaşılan burada olduğum için huzursuzlanan tek kişi Rans değildi. Lukan ve Leya,

oğullarının bu kaba hareketiyle mahcupça yüzüme bakarken, Refeyn hafifçe öksürerek ortamı yumuşatmaya çalıştı.

"Yabaninin teki. Böyle söyleyince hep dayak yiyorum."

Bakışlarımı Feyn'in muzipçe parlayan gözlerine çevirdiğim esnada Rat içerideki odadan gür sesiyle bağırdı: "Seni hâlâ duyabiliyorum, budala! Oraya gelirsem ayı yerine seni avlarım."

Feyn çabucak sesini kesti, ben şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırıyordum. "Ayı mı avlıyor?"

"Postuna ihtiyaç duyuyoruz, tatlım. Rat, kız arkadaşlarına kürk hediye etmeyi seviyor."

Leya durumu bana izah ederken âdeta şoka uğramıştım. O hayvanı nasıl avlayabiliyordu? Rat düşündüğümden daha korkutucu biriydi. Evde uzak durmam gereken kişilerin başına bu adamın ismini yazmalıydım.

"Ben henüz o kadar ilerleyemedim," diye söylendi Feyn. "Sadece tavşan avlayabiliyorum. Eğer iyileşince gezmek istersen sana gösteririm, Melera."

"Era," diye düzeltttim. Herkese yalan söylüyor olmama rağmen bu tatlı, ufak çocuğa sebepsiz bir şekilde yakınlık hissediyordum. Her ne kadar güvenliğimi sağlamak için gerçek adımı kimseye söylemesem de bu çocuğa güvenebileceğimi düşünüyordum. "Bana Era diyebilirsin," dedim.

"Tamam, Era! O zaman yarın..."

"Hiçbir yere çıkmayacak."

Rans'ın keskin sesi, onun tatlı mırıltısını bölerken bakışlarımı donuk suratına çevirdim. Buz gibi soğuk maviler, doğruca küçük kardeşine bakıyordu. "İyileştiğinde buradan gidecek," dedi. "Dışarıdan birileri onu görürse durumu açıklayamayız. Kim olduğunu merak edeceklerdir."

İçerideki herkes aniden gerilirken Refeyn merakla, "Onu burada gizliyor muyuz?" diye sordu. Ardından bakışlarını çabucak bana çevirdi. "Saklanman mı gerekiyor, Era?"

Rans'ın ürkütücü surat ifadesini görmezden gelmeyi deneyerek ciddi bir şekilde başımı salladım. "Evet, Feyn. Peşimde bana zarar verecek insanlar olduğu için yaralandım. O yüzden dışarı çıkamam. Kimseye görünmemem gerekiyor."

Lukan'ın eğildiğini ve Leya'ya bir şey fısıldadığını gördüm. Kadın, durumu eşine çabucak açıkladı. Bu yabancı insanların arasında fazlalık olduğumu fark ederek, daha kötü hissederken, bir kez daha olduğum yerde küçülüp yok olmak istedim. Köşede sessiz bir şekilde bekleyen Ritan, zayıf bileğini havaya kaldırıp bana el salladı. "Umarım çabuk iyileşirsin. Benim de gitmem gerekiyor."

En azından abisi Rat gibi kaba değildi. Ona dudaklarımı kıvırdım. "Teşekkürler, Ritan."

"Ben sana yemek getireyim. Haydi, Lukan, bana yardım et."

Leya yanındaki adamı çekiştirerek odadan çıktı. Aralarında halledemedikleri bir konu olduğunu görebiliyordum. Adam, oğulları Rans ve Rat ile aynı fikirdeydi belki de. Beni burada istemiyordu. Ailesi için bir tehlike oluşturuyor olabilirdim ve son derece haklıydı. Kendi ailemi düşündüm.

Babamı şimdiden çok özlemiştim.

"Moralini bozma. Yemek yediğinde halledemeyeceğin hiçbir şey yoktur. Sana kurabiyelerimden getireceğim, Era."

Feyn bana şirin bir gülücük atıp, odadan koşarak çıktığında arkasından boş gözlerle baktım. Kısa bir süre sonra odada Rans ve benim dışımda hiç kimse kalmamıştı. Başımı yere eğip gözlerimi bacağıma çevirdim. Görünüşe bakılırsa bu insanlarla geçireceğim birkaç uzun günüm vardı. Bu kötü hisse çabucak alışmalıydım çünkü gidecek hiçbir yerim yoktu.

"Bir hafta."

İrkilerek başımı kaldırdım. Rans yatağın yanındaki duvara yaslanmış, oturuyordu. Sert bakışlarını bana çevirdiğinde üşüdüğümü hissettim. "İyileşmen için en az bir hafta var," dedi.

"Ne saçmalıyorsun?" diye çıkıştım fakat yine aynı tepkisizliğiyle beni izliyordu.

"Yapacak daha iyi bir şeyin var mı?" diye sordu. "İyileşmeden ayağa kalkarsan birkaç gün içinde kıskıvrak yakalanırsın."

Haklı olduğunu bilerek sessiz kaldım, boğazıma bir yumru oturmuştu. Leya ve Lukan'ın seslerini işitiyordum. Tartışıyorlardı. Kadın, adama inatla bir şeyler anlatmaya çalışıyor; adam ise itiraz edecek bir şeyler buluyordu.

"Baban haklı," diye mırıldandım. "Sen de haklısın. Peşimde birileri varken aileniz için tehlikeliyim."

Aramıza sessizlik çöktü. Rans hiçbir şey söylemiyordu. Onun da beni burada istemediğini biliyordum. Belki ölüme terk etmemişti ancak annesi kadar merhametli de sayılmazdı.

"Annem hep bir kız çocuğu olsun isterdi," dedi uzun bir süre sonra. Bakışlarımı bir kez daha ona çevirdim. Bana değil, kapıya doğru bakıyordu. "O yüzden seni getirdiğimde yelkenlerini hemen suya indirdi. Birkaç günlüğüne de olsa evde kendisinden başka bir dişinin bulunacak olması fikri hoşuna gidiyor."

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırarak, "Dişi mi?" diye sordum.

Rans buruşturduğum yüzüme bakıp dudağını kıvırdı. "Evet."

Gözlerimi devirip, önüme dönerken bir hafta boyunca evde beş erkekle zaman geçireceğim gerçeğini unutmaya çalıştım. Rans'a hafifçe arkamı dönerken, "Merak etme," diye mırıldandım. "Annene ya da diğerlerine zarar vermem. Bu odadan çıkmayacağım. İyileşir iyileşmez evinizden defolup giderim. Ailen için endişelenmekte haklısın. Ama beni buraya getiren sendin. Yapacak bir şeyim yok."

"Ölmene izin mi vermeliydim yani?"

Sesi hissizdi ancak meraklı tınısını gizleyemiyordu. Beni çözmeye çalıştığını hissediyordum. Ona sırtımı dönüp gözlerimi kapattım. Yapmam gereken şey, zihnimdeki binlerce soruyu gidermekti. Nerede olduğumla başlayabilirdik. Burası tıpkı Yuva gibi bir yaşam alanı mıydı yoksa bambaşka bir yer mi? Geri dönmek istediğimde ne yapacaktım?

Hiçbirini soramadım. Çünkü bunları sormak, kendi boynuma doladığım ipe bir düğüm daha atmaktı. Yaralıydım ve bu hâlde hiçbir yere gidemiyordum. Aksine her soruma karşılık bir soru alacağımı çok iyi biliyordum. Cehennemin dibinde bile olsam gidecek başka bir yerim yoktu. Bu, cevap için yeterliydi. Yapayalnızdım. Yorganın altına saklanmak istedim.

"Belki..." diye mırıldandım. "Ölseydim her şey daha acısız olurdu belki."

İkimiz de sustuk. Bacağımdaki yaradan bahsetmediğimin farkındaydı. Beni o karanlık ormanda kan kaybından ölmek üzereyken bulan, bu mavi gözlerden başkası değildi. Nasıl bir yıkımdan kurtulduğumu çok iyi biliyordu.

"Ailen değildi."

Kulağımın dibindeki fısıltısını hissederken gözlerimi açmadım. Sesi bütün bedenimi, ayak ucumdan saç tellerime dek ürpertti. "Seni öldürmek isteyen ailen değildi," diye fısıldadı.

"Ama unutma. Hiçbir yalanı sonsuza dek saklayamazsın."

Beni seyrettiğini biliyordum. Kirpiklerimi aralamak yerine usulca dudağımı kıvırıp onu taklit ettim. "Tahmin ettiğimden daha zekisin."

Bana söylediği şeyi ona iade etmem hoşuna gitmiş gibi kısık sesle güldüğünü işittim. Aramızda soğuk bir savaş vardı ve bunun sonunun nereye varacağını bilmiyorduk. Annesi burada kalmam konusunda ikna olduğu için bu adamın eli kolu bağlanmıştı ve tek çaresi doğruları söylememi beklemekti.

"Yani, itiraf ediyorsun," diye mırıldandı. Kulağımın dibindeki nefesini hissetmiyormuş gibi yaptım. Parmaklarımın arasındaki kumaşı sıkarken umursamaz çıkmasına çabaladığım bir sesle, "Beni bir hafta idare etsen yeter," diye yanıtladım. "Hepsi bu. Alt tarafı yatağını elinden alacağım."

Yastıktaki bu kokunun, arkamdaki adama ait olduğunu geldiğim ilk anda fark etmiştim. Bir kez daha hafifçe güldüğünü işittim, şaşırdığını hissedebiliyordum. Belli ki detaylara dikkat etmemi beklemiyordu.

Israrcı olup yalanlarımın üstüne gitmek yerine ayağa kalktığını hissettim. Nihayet beni acılarımla baş başa kalacağım uykuma teslim ettiği için huzurla nefesimi bırakırken o hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Eğilip bacaklarımdaki açılan örtüyü kapattıktan sonra kulağıma son kez fısıldadı. Ve ilk kez sözlerinin boşluktan değil, kalbine uğradıktan sonra dile geldiğini hissettim.

"Zey her kimse, gittiği yerde huzurludur umarım."

Bölüm 5: GÖRÜNMEZ OL

Gün doğumu...

Islak kirpiklerimi kırpıştırarak yatağın dibindeki pencereden gökyüzünü seyrediyordum. Gecenin koyu karanlığı, yerini kızıl göğe usul usul bırakmaya başlıyordu. Saatlerdir gözümü dahi kırpmıyor, aynı göğün farklı manzaralarına tanıklık ediyordum. Önce güneş batmış, aydınlık bizi terk etmişti. Sonra korkunç, zifirî karanlığa hapsolmuştum; belki de hayatımda geçirdiğim en uzun gecelerden biriydi geride bıraktığım. Ve şimdi, güneş yavaşça doğuyordu. Hava aydınlık sayılmazdı ancak etrafı görebilmeye başlamıştım.

Kendimi gökyüzü gibi hissediyordum. Tutunamıyordum. İçimdeki güneşi kaybetmiştim. Yıldızları da göremiyordum. Ay beni ışıtmıyordu. Bulutlar gözlerimin önünden akıp gidiyordu. Kimse yoktu. Bir an var olan, bir an sonra yok oluyordu. Yapayalnızdım. Ve ilk kez o an fark ettim. Gökyüzü kadar kimsesizdim.

Annem, dedim içimden. Kirpiklerim göğe kalktı, bir kez daha kendimi seyrettim. Evimdeydim. O geceye dönmüştüm. Karşımdaki kadın beni suçlarcasına bağırıyordu. Bana korkunç bakışlar atıyordu. "Sen yaptın!" diyordu. "Hepsi senin hatan!"

Keşke sırtımı dönüp gitmek yerine ona son bir kez sarılsaydım. Keşke onun gözlerinden kaçmak yerine tam dibine girip, *seni seviyorum, anne,* diyebilseydim. Yapamamıştım. Beni her zaman koruyup kollayan babama, içimdeki özlemin acısını daha da körükleyen anneme... Aileme son bir kez sarılamamıştım. O gece, evden her şeyden habersiz ayrılmış ve şimdi hiç tanımadığım bir dünyada, bu soğuk odanın duvarları arasında tek başıma kalakalmıştım.

Tıpkı Zey gibi onları da kaybetmiştim.

Bir daha evime dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum. Bana ne yapacaklarını bilmiyordum. Artık Yuva'ya kabul edilmeyecektim. Tek bildiğim, sınırları geçtiğim an bütün kuralları yıktığımdı. Artık affedilmeyecektim.

Peki, ben onları affedebilecek miydim?

Zihnimdeki karmaşa beni bir kez daha çıkmaza sürükledi. Anlayamıyordum. Dünyaya gözlerimi açtığım andan itibaren inandığım tek bir şey

vardı. Sınırların ötesi, hiçbir zaman iyilik getirmezdi. Bize öğretilen, orada hayatta kalamayacağımızdı. Yaşam yoktu.

Ölüm vardı. Kan vardı. İles'in bağı çözüldüğü andan itibaren hiçbirini geri alamazdık. Bu bir intihardı.

Öyleyse neden hâlâ yaşıyordum? Yıllarca, ailemi ve sevdiklerimi korumak için Gözcü olma hayaliyle büyümüştüm. Tıpkı Olven gibi, Aryan gibi, Yuva'daki her İzci gibi.

Onları kimden koruyacaktım? Yaralarımı iyileştirip ölmeme izin vermeyen Vahşilerden mi? Peki ya yaralarım... Bu sızıya sebep olan kimdi? Beni canice ölüme terk eden kimdi? Bunca zaman saygı duyup itaat etmekten bir an bile şüphe duymadığım o insanlar, Seçkinler... Erele'nin gaddar sesi kulağımda bir kez daha yankılandı. Her şeyi unuturdum lakin o korkunç anı hiçbir zaman unutmayacaktım.

"Öldürün!" diye haykırmıştı. Bir an bile şüphe etmemişti. Canımı almaya yeminli gibiydi. Oysa biz, İles'in evlatlarıydık. Bunu bana nasıl yaparlardı? Onlara sonsuz bir sevgiyle bağlanan aileme... Bunu anneme nasıl yaparlardı?

"Bir şeyler doğru değil," diye mırıldandım ağrıyan şakaklarımı ovalarken. Gözlerimi usulca kapattım. Zihnimin içinde binbir düşünce dönüp duruyordu. Hiçbirine yetişemiyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Dibini göremediğim bir kuyuya atlamıştım. Sadece düşüyordum. Tutunamıyor, bağıramıyor, sesimi duyuramıyordum. Yolumu ancak kendim bulabilirdim. Düştüğüm gibi kalkmalıydım. Öyle güçlü kalkmalıydım ki sağlam basan ayaklarımı kimse yerden kesememeliydi.

Kardeşim için bunu yapmalıydım. Bunu, Zey'e borçluydum.

"Her şeyi sıraya koy," dedim pürüzlü bir sesle. Ardından gözlerimi açıp bir süre boş duvarları seyrettim. "Aklını karıştırmalarına izin verme," diye öğüt verdim kendime. Bunu yapmak zorundaydım çünkü bana, bunu söyleyecek kimsem yoktu. Bana, benden başka kimse yardım etmeyecekti. Acı bir gerçekti ancak çabuk öğrenmiştim. Hâlime ağlayacak vaktim bile yoktu.

"İlk yapman gereken iyileşmek," dedim kararlı çıkması için çabaladığım bir sesle. "Bunun için, bu insanlara hiçbir şey fark ettirmeden vaktini doldurmalısın."

Daha sonra devamını getirmeliydim. Her detayı eksiksiz şekilde hatırlamalıydım. Kardeşimin katilini bulup öcünü almak için kusursuz bir plana ihtiyacım vardı. Öyle bir yol izleyecektim ki... Bu süre zarfında asla yakalanmamalı, önüme çıkacak her engeli önceden hesaplamalıydım. İhtimaller vardı. İşimi şansa bırakamazdım. Sonunda ölüm bile olsa sevdiğim herkesi benden koparan o caniyi bulmalıydım.

Yattığım yerden kalkmak için doğrulduğumda bacağıma o korkunç sızı saplandı. Belli ki bugün de yürüyemeyecektim. Yalnızca tavana bakarak yatmak, bir zulümden farksızdı. Bana vakit kaybettiriyordu ancak iyileşmezsem planımı sürdüremeyeceğimi de biliyordum. Başımı yastığa çaresizce koyarken derin bir nefes verdim. Bakışlarım odadaki diğer eşyaları taradı. Fazla bir şey yoktu. Yatağın ucunda bir dolap, hemen yanında ufak bir masa ve dibinde kilitli bir sandık. Kapının arkasındaki askılığa birçok kalın kıyafet asılmıştı. Sahiden bir ayının postuna benzediklerini fark ettim, belli ki bu insanlar avcılık işinde son derece ciddilerdi.

Dudağımın bir köşesi acıyla kıvrıldı, oraya daha fazla bakamadım. Bana kardeşimle üşüyerek uyuduğumuz geceleri hatırlatmaktan başka bir şeye yaramıyorlardı. Hepimiz bambaşka bir kaderle doğmuştuk. Sınırların içinde elimizden gelen en iyi şey, bahçemizde kendi yiyeceğimiz şeyleri yetiştirmekti. Bunun daha fazlası yoktu. Bütün ihtiyaçlarımız için İles'e bağlıydık. Ancak onun istediği kadar var olabilirdik.

"Ne yazık..." diye fısıldadım tükürürcesine. Ona duyduğum saygının içten içe yok olduğunu hissederken annemi düşündüm. Bu hâlimi görseydi, eminim ki acımasız bakışlarını üstüme diker ve bu utanca sebep olduğum için ölmem gerektiğini söylerdi. Artık bir evlat yerine konmazdım.

Omuzlarım çöktü, başımı uzatıp pencereden dışarı baktım. Evin girişindeki ufak kapının önünde bir hareketlilik seziyordum. Sesleri duyamıyordum ancak belli ki birileri vardı. Bakışlarım etrafı taradı, pencerenin görmeme izin verdiği kadarıyla çevredeki evlerin buraya pek de yakın olmadığını fark ettim. Geniş çitlerle kaplı bu ev, onlardan daha izole durumdaydı; onlar birbirine yakınken bu ev ormanın girişindeydi. Ava kolayca gidip gelebilmek için bu yöntemi seçtiklerini düşündüm. Diğerlerinden uzak olmaları işime geliyordu, ne olursa olsun dışarıdakiler benim için hâlâ Vahşilerden başkası değildi. Bu evdeki insanların beni öldürmemesinin hiçbir anlamı yoktu, buna ancak şans diyebilirdim. Bildiğim tek şey, etraftakilere asla güvenemeyeceğimdi. Doğru ve yanlışın birbirine karıştığı bu zamanda herkese yabancılaşmıştım. Bu, böyle devam etmeliydi; sonrasında iyileşir iyileşmez buradan defolup gidecektim.

"Şunu al!"

Bakışlarım tekrar pencereye kayınca evin girişindeki hareketliliğin sebebini anladım. Rat, gün henüz tam olarak doğmamış olmasına rağmen âdeta savaşa gidercesine kuşanmış bir hâlde ava gidiyordu. Elinde büyük bir balta vardı, sırtındaki ok ve yaya bakılırsa erken dönmeyecekti. Birisi, ona kapının girişinden büyük bir mızrak fırlattığında kirpiklerimi şaşkınca kırpıştırdım. Rat güçlü refleksi sayesinde tek eliyle mızrağı havada yakaladı ve onu da sırtına geçirdi. Ardından kendisini seyreden kişiye el salladı. "Dikkat et!"

Arkasını dönüp hâlâ fazlasıyla karanlık olan ormanın girişinde kaybolurken gözlerim diğer tarafa kaydı. Önce büyük bir bot gördüm, ardından iki adım ileri çıkıp tamamen görünür hâle geldi.

Mızrağı fırlatan Rans'tı.

Nedenini bilmediğim bir şekilde bedenim gerilirken kalp ritmimin değiştiğini hissettim. Bütün gece uykusuzluğun pençesine düşmemin nedeni, bu keskin bakışların sahibinden başkası değildi. Dün yanımdan ayrılmadan önce kulağıma fısıldadığı son şey, ciğerlerime çektiğim havayı âdeta tüketmişti. Nefes alamamıştım. Arkamı dönüp ona verecek bir cevabım bile olmamıştı.

Çünkü gözlerimi yumduğum her sefer, içten içe ben de aynı şeyi içimden fısıldıyordum: Umarım Zey gittiği yerde huzurludur.

Ormandaki iri ağaç gövdelerinin saklandığı karanlığın ardında kaybolan abisine bakan genç adam, ciddi bir surat ifadesiyle ayakta dikiliyordu. Kaşları çatılmıştı, bakışlarını evin etrafında kısacık bir an gezdirdiğinde neyi ya da kimi aradığını merak ettim. Sadece mavi gözleri bile bütün bedenimi ürpertmeye yetecek kadar keskindi. Başımı usulca geri çektim, yastığıma tekrar yönelmek üzereyken Rans beklemediğim bir anda arkasını döndü ve doğruca pencereme baktı.

Göz göze geldik.

Bakışlarını bir an bile üzerimden çekmiyordu. Kötü bir şey yapıyormuşum hissine kapıldım. Aslında yapabileceğim tek şeyi yaparak hapsolduğum yerden dışarıyı seyrediyordum. Aksi hâlde kafayı yiyecekmişim gibi hissetmekten geri duramıyordum. Gözlerimden çekmediği gözlerini umursamıyormuş gibi yaparak hızla geri çekildim ve yatağa yattım. Başım yumuşak yastığa değdiğinde içim bir kez daha huzursuzlukla doldu. Buradan bir an önce gitmek istiyordum.

"Tık, tık!"

Refeyn'in oyunbaz sesini duyduğumda gözlerim kapıya çevrildi, hissettiğim huzursuzluğa rağmen dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

"Kim o?" diye şakacı bir tavırla cevapladım.

"Evin en yakışıklısı."

Dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçarken sesimin duyulmaması için ağzımı parmaklarımla istemsizce kapattım. Ergenlik çağında olduğu için muhtemelen dış görünüşüne kafayı taktığını anlayabiliyordum. Eve geldiğimden beri onu gördüğüm her seferinde saçlarını suyla ıslatıp havaya dikmiş ya da canı sıkılınca parmaklarıyla tarayarak sağa veya sola yatırmış oluyordu. Tavırları öylesine komikti ki belki de zamanın burada hızlı geçmesine sebep olan tek şey onun tatlı gülüşüydü. Bu ufak çocuğa sempati duymaktan kendimi alamıyordum.

"O hâlde ismin Feyn olmalı," diye kıkırdadım.

Kapımı çabucak açıp odama girdiğinde otuz iki diş sırıtıyordu. Çenesini havalı bir şekilde yukarı kaldırıp, göğsünü kabartarak yanıma yürümeye başladı. Ellerimi gözüme siper ettim. "Çek şu parlaklığını! Kör oluyorum."

Kapıyı açık bıraktığı için salondaki Leya'nın ufak gösterimize kahkaha attığını işittim. Karşıdaki koltukta oturan Ritan bile hafifçe dudak kıvırmış, bizi seyrediyordu. Feyn yaramaz bir tavırla yatağımın ucuna atlayarak, "İyi uyudun mu, Era?" diye sordu.

"Hı hı," diye yalan söyledim. "Sen?"

"Rat öyle çok horluyor ki bir an bile gözümü kırpmadım."

Hoş olmadığını bilsem de bir kahkaha daha patlattım. İkimiz de aynı anda gülmeye başladık, Leya odadan içeri kafasını uzatıp tatlı bakışlarını bize çevirdi. "Kahvaltı hazır."

"Sanırım kalkamayacağım," diye mırıldandım mahcup bir ifadeyle. "Bacağım sızlıyor."

Kadın kaşlarını çabucak çattı, yumuşak yüz ifadesi sertleşmişti. "Hâlâ mı?" diye sordu yorganın altındaki bacağımı incelerken. "Bu çok kötü."

Yanıma hızla ilerleyerek bana sormadan yorganı kaldırdı. Normalde hareketleri ince, tavrı gayet kibar olan bu kadının, söz konusu yaralanmam olduğunda nasıl sert birine dönüştüğünü anlamak mümkün değildi. Güzel yüzü aniden asılıyordu.

"Bir sorun göremiyorum," diye mırıldandı sargı bezini kaldırdığında. "Merak etme. Yakında acı azalacaktır. Ben şu bezi değiştireyim."

"Kahvaltıdan sonra halledebiliriz," diye çabucak açıkladım. "Lütfen, önce karnınızı doyurun."

"Sorun değil, tatlım. Hemen geliyorum."

Kadın çabucak içeri gitti. Biraz sonra temiz sargı bezleriyle yanıma yaklaştığında Feyn meraklı gözlerle yarayı inceliyordu. "Sanırım kusacağım," diye mırıldandığını duyunca sırıttım. "O kadar berbat mı, Feyn?"

"Kızın moralini bozmayı kes! Kıçını kaldır, Refeyn."

Leya aksi bir tavırla Feyn'i yataktan itince çocuk yanımdan kalkmak zorunda kaldı. Ardından baş ucuma gelip bana sırıttı. "Seninle ilgili değil. Bıçaklanan herkes berbat görünür."

"Ah, teşekkür ederim," diye mırıldanırken rahatlamış gibi yapmacık bir nefes verdim.

Leya bir kez daha bu hâlimize gülümsedikten sonra büyük bir ciddiyetle sargımı değiştirmeye girişti. Dişlerimi sıkıp parmaklarının tenime temas ettiği her seferinde hissettiğim acıyı görmezden gelmeye çalışırken Feyn'in gevezelik etmesini izliyordum.

"Rat her sabah erkenden ava gider. Rans ve Ritan ise genelde akşam çıkarlar. Aslında Ritan'ın pek bir şey becerebildiği söylenemez. Hayvanlardan ürküyor."

"Oraya gelirsem neyi becereceğimi sana göstereceğim ve hiç hoşuna gitmeyecek!"

Ritan içerideki koltuktan, yattığı yerden bize seslendiğinde şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. Ağzı bozuk birine benzememesine rağmen bu ufaklık belli ki abilerini çıldırtıyordu. Feyn fırsattan istifade, "Duyuyor musun, anne? Beni böyle tehdit ediyor!" diye ortalığı karıştırmayı denedi. Bu yaramaz hâline iç çektim. Leya ise sargımı ciddi bir tavırla kapatmaya odaklanmıştı. "Dikkatimi dağıtma, Refeyn," diye uyardı.

Refeyn homurdanırken sanki tatmin olmamış gibi aç bakışlarla etrafı süzdü. Kapının önünden geçen babasını gördüğünde haylazca sırıttığını fark ettim. "Babam buraların en iyi avcısı olduğunu iddia etmekle geçinir ama bakma sen, Era. O yaşlı gözlerin işi bitmiş. İki metre önden giden göbeğinden bahsetmiyorum bile. Yakında ikisine de alışırsın."

Lukan az evvel ayrıldığı kapının önüne tekrar geldi, bakışları korkutucuydu. Herkes gibi o da kendisiyle alay edilmesinden hoşlanmamıştı. Yanaklarımı ısırarak gülmemeye çalıştım.

"Kes zevzekliği, Feyn! Çabuk, kahvaltıya!"

Feyn arkama saklanınca sırtımı dikleştirmek zorunda kaldım. "Şuna bak! Babam ve göbeği bir takım olmuş, bana saldırıyor! Koru beni, Era."

Lukan onun bu şımarıklığına daha fazla sabredemeyerek yanımıza ilerledi. Feyn gülerek çığlık attı. Kulağımı sağır edecek kadar yakınımda olduğu için yüzümü buruşturdum, Leya rahatsızlığımı hemen fark etti. "Şu kızı rahat bırakın! Zavallı, zaten acısıyla uğraşıyor."

Lukan, küçük oğlu Feyn'i ensesinden tuttuğu gibi odadan çıkarırken Leya, oğlanın poposuna bir şaplak attı. "Küçük haydut! Hiç saygın yok, değil mi? Sana böyle mi öğrettim?"

Feyn kahkaha atarak babasından kaçıyordu. Ritan'ın âdeta bir çita hızıyla salonda onu yakaladığını gördüm. Çocuğu koltuğa alıp, pataklamaya başladığında Lukan kalın sesiyle homurdanıyordu: "Bu çocuk iyice dayak arsızı oldu. Şuna bak, hoşuna gidiyor."

"Bu çocuk bir mikrop!" diye mırıldandı Ritan onu koltuktan aşağı itip nefes nefese geri çekildiğinde. "Etrafa bulaşmadan rahat duramıyor."

Duyduğum şeyle gülmeye başlarken Leya işini bitirmiş, geri çekiliyordu. Mahcup bir ifadeyle başını salladı. "Kusura bakma, kızım. Bizim sabah kahvaltımız genellikle böyle başlıyor."

Neredeyse keyifli çıkan bir sesle, "Hayır!" diye atladım. "Beni rahatsız etmiyorlar."

"Sana bir tabak hazırlayıp getireyim."

Kadın hızlı adımlarla odadan ayrıldı, diğerlerinin kahvaltı yapmak için masaya oturduklarını gördüm. Bulunduğum yerden salonun bir kısmı görünüyordu ve tek yapabildiğim şey onları uzaktan seyretmekti. Görüş açıma aniden Rans girdiğinde bir an için duraksadım. Ne zamandır orada olduğunu bilmiyordum ancak masaya sakince oturduğunu görünce tuttuğum nefesi bıraktım.

Bu gerilime acilen son vermeliydim.

"İşte, tabağın."

Leya yatağıma dolu dolu bir kahvaltı tabağı bırakınca gözlerim bir süre orada takılı kaldı. Doyurucu görünüyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kadın nahif bir tebessümle yanımdan uzaklaşırken tabağı inceliyordum. Bahçemizde devamlı yetiştirdiğimiz salatalık ve domatesler dilimlenmiş hâldeydi. Yanına patates kızartması eklenmişti. Tabağın boşta kalan kısmına bolca kaymak koyulmuştu. Beni esas şaşırtan şey, payıma düşen üç dilim ekmekti. Her zaman azla yetinmesi gerektiği öğretilen ben, ilk kez gereğinden fazla dolu bir tabakla bakışıyordum.

Aklımdan geçen düşünce, canımı acıtmaya yetti. Keşke Zey burada olsaydı da payıma düşeni yine onun tabağına ekleyebilseydim.

Boğazıma oturan yumru yutkunmama engel olunca, yaşaran kirpiklerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım. Ve gökyüzü kadar mavi bakışların beni seyrettiğini fark ettim. Herkes önündeki tabakla ilgilenirken yalnız o beni izliyordu. Bakışlarımı tekrar tabağıma çevirip ekmeğimden bir parça kopardım.

"Era yalnız yiyor! Onunla yiyeceğim."

Feyn tabağını hızla kapıp, benim odama doğru gelirken Leya arkasından, "Etrafa dökülüp saçma!" diye uyarıyordu. "Dikkat et, oğlum."

Feyn sırıtarak tabağıyla birlikte baş ucuma yürüdü. Uzanıp saçlarını karıştırdım. "Böyle jestler yapmaya devam edersen gönlümü sana kaptıracağım."

Bana çapkın bir bakış atıp, "Amacım buydu," diye kıkırdadı. Ardından yanıma oturduktan sonra yemeğini çabucak yemeye başladı. Öylesine iştahla yiyordu ki aç hissetmediğim hâlde karnımın guruldadığını işittim. Ben iç çekip, önümdeki ekmekten bir parça daha koparırken yanımdaki ufaklık tabağında kalanları sıyırmaya başlamıştı bile. Kaçamak bakışlarımı ona çevirdim. Onu her seyrettiğimde Zey'e biraz daha benzetmekten kendimi alamıyordum. Ve bu, beni düşündüğümden çok daha fazla yaralıyordu. Bunu yapmaya bir an evvel son vermeliydim.

Zey gitmişti. Ve hiç kimseyi onun yerine koyamazdım. Bu, beni mahvederdi.

"Sen neden yemiyorsun?"

Yaşaran gözlerimi ondan gizleyerek ekmekten çabucak ufak bir parça daha kopardım. "Yiyorum, bir tanem."

İkimiz de aniden susunca ne söylediğimi panikle fark ettim. Feyn şaşkınca bana bakıyordu. Aksi gibi salondaki masadan gelen çatal bıçak sesleri de kesilmişti. Belli ki onlar da söylediğim şeyi duymuşlardı. Henüz bir gündür tanıdığım bu ufaklığa gerçekten ablasıymışım gibi yoğun bir duygu beslemem kulağa korkunç geliyordu. Öksürüp önümdeki tabağı ittim. "Affe... Affedersin."

Salona utançla bakarken hepsinin gözünün üzerimde olduğunu görebiliyordum. Yerimde doğrulmaya çalışırken Feyn yumuşak bir sesle araya girdi: "Hey! Sorun yok, Era."

Leya'nın irice açtığı gözleriyle bana ve oğluna baktığını gördüm. Lukan ve Ritan hızla önlerine dönmüş, kahvaltılarıyla ilgileniyormuş gibi yapmaya devam etmişlerdi. Ancak Rans'ın keskin bakışları üzerimden bir an olsun ayrılmıyordu. Sanki mümkünmüş gibi yüzünün eskisinden bile daha sert bir hâl aldığını gördüm. Gözlerimi ondan kaçırıp Feyn'e döndüm. "Kendimi aniden ablan gibi hissettim."

Sözcükler boğazımda düğümlenirken yutkunamadım. Çenem titremeye başladığında, başımı usulca pencereye doğru çevirip bu insanlardan kaçmayı denedim ama nafileydi. Gözleri hep üzerimdeydi. Beni çözmeye çalıştıklarının farkındaydım.

Kimdim? Nereden gelmiştim? Neden yaralıydım? Ne saklıyordum? Onlara zarar verecek miydim?

"Haydi, bitir tabağını," diye mırıldandı Feyn. Hiçbir şeye dokunamamıştım. Küçük kardeşimin hatırası, geceleri beni bırakmadığı gibi gündüzleri de zihnimden kaybolmuyordu. Yediğim tek bir lokmada bile onu düşünmekten, vicdan azabı çekmekten kendimi alamıyordum.

Zey böyle dolu bir tabağı doyasıya yiyememişti.

"Yemeyeceğim," diye fısıldadım titrek bir sesle. "Lütfen, masaya bırakır mısın?"

Kirpiklerimin ıslandığını hissettim, Feyn ne yapacağını bilemez bir hâlde beni seyrediyordu. "Era..." dedi şaşkınca. "Sahiden, sorun yok. Eğer bir abla..."

"Buraya gel."

Rans'ın sert sesi onu böldüğünde, ufak çocuk hiç yapmayacağı bir şey yapıp başını hüzünle eğdi. Neşeli tavrından eser kalmamış hâlde tabağıma

uzandı ve bana son bir kez bakıp odanın kapısına ilerledi. Küçülüp, yok olmak istercesine yatağın içine girdiğimde masada beni seyreden gözlere sırtımı dönmüştüm. Mahvolmuş hâlimi ve utancımı anlayan Feyn, bana bir iyilik yaptı ve çıkarken kapıyı kapattı.

Yalnız kaldığımı anladığım an yorganı başımın üzerine çekip dudaklarımı, titreyen parmaklarımla kapattım. Ağlamamak için direnirken küçük kardeşimin gülüşü bir an bile peşimi bırakmıyordu. Eğer onu son bir defa gülerken görebileceğimi bilseydim bu hayal katlanılmaz bir acı vermemiş olurdu. Ancak biliyordum. Zey bana bir daha o şirin tebessümüyle bakamayacaktı. Parlak gözleri neşeyle kısılmayacak, *abla* diye seslenerek boynuma sarılamayacaktı. Üşüdüğümüz gecelerde yaptığımız gibi birbirimize sarılarak uyuyamayacaktık. Birlikte kıkırdayarak şakalaşamayacaktık.

Zey gittiği yerden dönmeyecekti. Dönemezdi.

"Melera."

Duyduğum sesle irkilerek gözyaşlarımı çabucak sildim. Yorganın altından usulca başımı çıkarırken karşımda içimi ürperten bu gözleri görmeyi beklemiyordum. Rans kapının girişinde dikilmişti. Öyle sessiz hareket ediyordu ki geldiğini bile duymamıştım. İfadesiz bir suratla bana bakıyordu.

"Evet?" dedim kısık bir sesle. Yatakta yukarı kayıp yorganı üstümden çektim.

Bana doğru bir adım atarken, "Feyn yanlış bir şey mi yaptı?" diye sordu. Gözlerimdeki kızarıklığı ondan saklayamıyordum, başımı çabucak iki yana salladım. "Hayır. O çok akıllı bir çocuk."

Konuyu değiştirmek için hafifçe dudak kıvırdığını gördüm. "Emin misin?" diye muzip bir tavırla başını sağa yatırdı. Feyn'in bütün evi birbirine karan yaramaz hâlini düşününce istemsizce tebessüm ettim. "Tamam. Pek sayılmaz."

Rans yatağın dibine kadar geldikten sonra bir şeyleri anlamak istermiş gibi kusursuz gözleriyle yüzümü inceledi. "Öyleyse seni bu kadar üzen ne?"

Bunu ona anlatamayacağımı bilerek iç çektim, elimi boşluğa doğru sallayıp gözlerimi kaçırdım. "Bir şey yok. Sadece burada... Ben..."

Çaresizce etrafıma bakarken penceremin önüne konmuş, içeriyi izleyen kuşu fark ettim. Acıkmış gibiydi, ufak adımlarla sağa sola gidip duruyordu. Bir kez daha kalbimin delindiğini, boğulduğumu hissettim.

"Sanırım burada kafayı yiyeceğim," dedim geldiğimden beri ilk kez dürüst olarak. Buna kendim bile inanamazken karşımdaki genç adamın şaşkınca bana baktığını hissettim. Dikkat kesilmişti. "Ne zaman iyileşeceğimi bilmeden bu odada kalmak.."

Titreyen sesim aniden kesildi, devam edecek gücü kendimde bulamıyordum. Ne yapacağını bilemez bir şekilde başımı yere eğdim, bakışlarım

parmaklarıma indi. Kaçarken yaraladığım ellerimi kucağımda birleştirmiş, öylece seyrediyordum. Belirsizliğe hapsolmuştum.

"Buradan çıkmak ister misin?"

Rans'ın sesiyle başımı kaldırdığımda bakışlarının ilk defa yumuşadığını gördüm. Belli ki bu hâlime acımıştı.

"Nasıl?" diye sordum.

Bana yanıt vermeden arkasına dönüp kapıyı sonuna kadar açtı. "Ritan!" diye seslendi. Onun gür sesini işiten erkek kardeşi, abisinin yanında çabucak bitti. Merakla ikimize bakıyordu.

"Şu yastığı içeri getirmen gerekiyor."

Rans, yastığımı eliyle işaret ettikten sonra yanıma gelip dikkatle üzerime eğildi. Ardından ben daha ne olduğunu anlayamadan tek kolunu bacağımın altından geçirip diğeriyle belimi sıkıca kavradı. Olanlara anlam veremez şekilde kirpiklerimi kırpıştırırken usulca kulağıma fısıldadığını işittim: "Canın biraz acıyabilir, üzgünüm."

Aniden beni yukarı kaldırdığında kollarımı panikle boynuna doladım. Temasımla beraber olması gerekenden çok daha yakın bir mesafeden birbirimize baktığımızda, gözlerinin sonsuz maviliğinde yavaş yavaş yitip gittiğimi hissettim. Hayatımda gördüğüm en eşsiz bakışlara sahip olabilirdi.

"Tutun bana," diye mırıldandı saçlarıma doğru. Ardından beni üzerimdeki yorganla beraber hiç zorlanmadan odanın çıkışına götürdü. Birkaç dakika sonra kendimi büyük salonda bulduğumda etrafa irice açtığım gözlerimle bakıyordum. Mutfaktan çıkan Leya'nın ikimizi şaşkınca seyrettiğini gördüm. Ona açıklayabilecek herhangi bir şeyim yoktu. Rans bunu umursamadan beni köşedeki uzun koltuğa bıraktı, rahatça uzanabilmem için üzerime eğildi.

Bir kez daha fazlasıyla yakındık. Nefesinin dudaklarıma çarptığını hissedince başımı telaşla geri çektim. "Teşekkür... Teşekkürler."

Hiçbir şey söylemeden beni bıraktığında aramızda oluşan bu sessiz anı, yastığı getiren Ritan böldü. "Başını kaldır."

Ritan bana yöneldiğinde, Rans yastığı onun elinden alıp başımın altına dikkatlice yerleştirdi. Bir an evvel aramızdaki bu yakın mesafenin yok olmasını dileyerek kaskatı kesilmiş bedenimle öylece bekledim. Nihayet ikisi de benden uzaklaştığında arkalarında duran Leya bana bakıyordu.

"Yoksa orada sıkıldın mı?" diye sordu. Ardından sanki bunu akıl edememiş olmasına hayıflanır gibi eliyle alnını kaşıdı. "Ah, çok haklısın, hayatım."

"Hayır," diye araya girdim çabucak. "Problem yok. Sadece..."

"Önemi yok. Artık buradasın."

Rans hep yaptığı gibi bir kez daha konuşmamızı bölünce çenemi kapattım. Daima son sözü söylemek gibi kötü bir huyu vardı ancak şu an ona kızma hakkına sahip değildim. Aksine, beni o boğucu yerden kurtardığı için gözlerine minnet dolu bakışlarla bakıyordum.

"Tabağına dokunmamışsın," dedi Leya yüzünü buruşturarak. "Sana meyve getirmemi ister misin, tatlım?"

Ritan, sessizce yanımızdan uzaklaşırken Rans, kendini sağımdaki koltuğa atmıştı. Refeyn ortalarda görünmüyordu, onu şimdiden özlediğimi fark edince duraksadım.

"Teşekkürler, Leya," dedim mahcup bir ifadeyle. "Benim için bu kadar uğraşmana gerek yok. Ben sadece..."

"Hayır!" diye sözümü kesti telaşla. Ardından bacağımı tek eliyle işaret etti. "Bir an önce sağlığına kavuşmak için iyi beslenmelisin. Biraz meyve dilimleyeceğim."

Aceleci adımlarla mutfağa ilerlediğinde söyleyebilecek bir şeyim kalmamıştı. Ardında bıraktığı boşluğu iç çekerek izledim. Bu sırada evin kalan bölümlerini de daha iyi inceleme fırsatı bulmuştum. Açıkça fark ediliyordu ki kendi evimizle kıyaslayamayacağım kadar büyüktü. Salondan içeriye açılan üç kapı daha görebiliyordum. Bunlardan birinin Leya ve Lukan'a, diğerininse Refeyn ve Rat'a ait olduğu tahmin edilebilirdi. Rans'ın yatağını işgal ettiğim için o ve Ritan'ın hangi odada kaldıklarını bilmiyordum.

Bunun haricinde mutfak ve banyo kapıları görünüyordu. Yalnızca bu koltuktan baktığımda bile son derece geniş ve ferah bir ev olduğu gözler önündeydi. Tek geçim kaynaklarının avcılık olup olmadığından emin değildim ancak kendi yaşantımla kıyasladığımda bolluk içinde yaşadıklarını fark edebiliyordum. Bunun neden içimi burktuğunu bilemeyerek gözlerimi kaçırdım.

Bu sırada Rans, her zamanki gibi tepkilerimi seyrediyordu. Belki de artık beni anlamaya çalışmaktan vazgeçmeliydi çünkü kendini benim yerime koyamayacağından fazlasıyla emindim.

"Annem her zaman böyledir," diye açıkladı düz bir sesle. "Bir an önce alışsan iyi edersin."

"Pekâlâ," diye sessizce yanıtladım.

Bakışlarımı ondan ayırıp, tekrar önüme dönerken Leya elinde dolu bir meyve tabağıyla yanıma gelmişti. Baş ucuma çabucak oturdu, âdeta bir muhafız gibi tabağı bitirmem için orada nöbet tutmaya başladı.

"Teşekkür ederim," diye tebessüm ettim. Ardından bir parça elmayı zoraki bir şekilde ağzıma attım. Çiğnedikçe lokmanın ağzımda büyüdüğünü hissetsem de yapacak başka bir şeyim yoktu. İç çekip yutkundum.

"Şuna bak!" diye şaşkın bir nida koydu. "Bir bebekten daha yavaş çiğniyor! Bileklerinin neden bu kadar zayıf olduğu şimdi anlaşılıyor."

Uzanıp ince bileğimi havaya kaldırdı, elini çeker çekmez bir kemik torbasından farksız olan bedenim beni yanıltmadı ve elim güçsüzce kucağıma düştü. Kadının sıkıntılı bir nefes verip, tabağımı bir kez daha önüme iterken, "Hemen bitir!" diye ikaz etmesine sesimi çıkarmadım.

Yeni bir lokmayı çiğnemeye başlarken hayata ne kadar farklı baktığımızı düşünüyordum. O, benim keyfî olarak bunu yemeyi tercih etmediğimi zannediyordu. Oysa ben, yiyecek herhangi bir şeyi tercih etme lüksüne hayatım boyunca hiç sahip olmamıştım. Sahip olduğumuz her şeyi yerdik ve şanslıysak payımıza biraz daha fazla düştüğü zamanlar muhakkak Zey'e yedirirdik. Kaderin bize karşı bu kadar acımasız olması bir kez daha ağırıma gitmişti.

"Orada dikilmene gerek yok," diye mırıldandı Rans. Annesine ters bir bakış attığını gördüm. "Kendisi yiyebiliyor."

Leya ona gözlerini devirip benim tabağıma kaçamak bir bakış attı. "Sahiden bitireceğim," diye söz verdim. Bu kadından kaçışımın olmadığını anlamıştım ve her geçen gün ona biraz daha borçlu hissetmeye başlıyordum. Fazla merhametliydi ve ben gözünün içine baka baka yalan söylemek zorundaydım.

"O hâlde akşam için size güzel bir şeyler pişireyim."

Neşeli bir sesle şakıdı ve yanımızdan ayrılarak mutfağa girdi. Ritan her zamanki gibi sessizce ortalıktan kaybolmuştu. Lukan evde görünmüyordu, Refeyn'i merak etsem de soramıyordum. Onunla aramda duygusal bir bağ geliştirmek, zavallı kalbim için fazlasıyla tehlikeliydi. Bu ufak çocuğu kardeşim yerine koymaktan vazgeçmem gerekiyordu.

"Tabağını bitirmezsen tekrar gelecektir."

Düşüncelerimden sıyrılarak kendime geldim, Rans'ın mavi gözleri üzerimdeydi. Beni neden bu kadar çok izlediğini bilmiyordum. Aklıma gelen tek ihtimal, tamamen bir yabancı olduğum için tehlike sezdiğiydi. Gözünü üstümden ayırmak istemiyordu.

"Bitiriyorum," diye mırıldandım. Ardından bir diğer meyveyi ağzıma attım. Hızla çiğneyip, yutmayı denerken Rans bakışlarını üzerimde tutmaya devam ediyordu. "Yemek seçen biri misin?"

Evimizi ve kahvaltılarımızı düşündüğümde ağzımdan tutamadığım bir kıkırtı kaçtı. "Seçebileceğim kadar yemeğim hiç olmadı. Neden bahsediyorsun?"

Büyük bir elma dilimini daha ağzıma tepiştirirken Rans'ın yanıt vermediğini fark ettim. Tabaktaki son dilimi yedikten sonra başımı kaldırıp ona bakma ihtiyacı hissettim. Önündeki duvara ifadesiz bir şekilde bakıyordu.

Çemesinin kasıldığını, bir şey söylemek ve söylememek arasında gidip geldiğini görebiliyordum. Gereksiz yere gevezelik edip etmediğimi düşünürken içimde bir huzursuzluk baş gösterdi. Onun gergin bakışlarını boş verip tabağı uzattığımda sesimin kibar çıkmasına özen gösterdim.

"Bunu mutfağa bırakabilir misin?"

Mavi gözler bana döndüğünde dudağımı kıvırdım. Yattığı koltuktan kalktı ve usulca dibime girdi. Ardından uzattığım tabağı eline aldı. Bir anlığına parmaklarımız birbirine temas edince bana yaklaştığı her seferinde hissettiğim o ürperti bir kez daha bedenimde kol gezdi. Keşke temasımızı bu kadar arzulamak yerine bir an evvel tabağı alıp geri çekilseydi.

"Era, şuna bak!"

Feyn çığlık atarak, salona girince Rans geri çekildi. Ardından sanki az önceki anı hiç yaşamamışız gibi sakin bir şekilde geriye dönüp tabağı mutfağa götürdü. Feyn kıpkırmızı bir suratla yanıma koştuğunda ona gülümsemeye çalıştım. "Ne oldu?"

"Senin için kâğıt ve kalem buldum," dedi. "Burada sıkılmamış olursun. Sana birkaç oyun öğretmemi ister misin?"

"Çok isterim," diye başımı salladım.

Ciddi bir ifadeyle kalemi tuttuktan sonra, "Şimdi, buraya..." diye söze başladı. Tam işe girişmiş, bir şeyler anlatmaya başlamıştı ki aniden bir çarpma sesi duydum. İlgiyle eğildiğim kâğıttan başımı kaldırdığımda Leya ve Rans'ın mutfaktan koşar adım çıktıklarını gördüm. Köşedeki bir kapıdan Ritan kafasını uzatmış, tıpkı benim gibi ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sadece telaşlanacak bir şeyler olduğunda ortaya çıkması komikti.

"O da ne?" diye mırıldandım gergin çıkmasını engelleyemediğim bir sesle. Dudaklarımı aralayıp yeni bir soru soramadan dış kapının yumruklandığını işittim. Rans hepimizden erken davranarak hemen dibimdeki pencereye yürüdü ve bedenini açık etmeden dışarı doğru başını uzattı. Yalnızca birkaç saniye içinde surat ifadesinin değiştiğine şahit oldum.

"Siktir!" diye küfretti.

Kötü bir şey oluyordu, kâhin olmama gerek yoktu.

"Gelen kişi..."

Hiçbir şey söylememe izin vermeden koltuğumun üzerinden atladı, bir an sonra önümdeydi. Önceki sefer takındığı dikkatli tavrının aksine, acelesiyle elini bacağıma atıp beni kendine çekti. Sadece bir dakika sonra havalanmıştım. Kucağında şaşkınca ona bakarken kalbim hızlı çarpmaya başladı.

"Kim?" diye korkuyla soludum.

Rans belimi sıkıca kavrayarak, beni odaya taşırken kollarımı gayriihtiyari boynuna dolamıştım. Gergin bir surat ifadesiyle içeri girdiğinde, arkasındakilere dönüp son bir kez seslendi: "Biz girdikten sonra kapıyı açın. Bu odaya kimseyi almayın."

Leya'nın endişeli sesini ve Refeyn'in koşan adımlarını işittim. Rans kapıyı üstümüzden kapatıp onlarla aramıza bir set çektiğinde göğsüm korkuyla inip kalkıyordu.

Bembeyaz olmuş bir suratla karşımdaki keskin, mavi gözlere bakarken tek dileğim gelenlerin düşündüğüm kişiler olmamasıydı. Yakalanamazdım. Görünmez olmak zorundaydım.

Çünkü her şeyin başlamadan bitmesine hazır değildim.

Bölüm 6:
GÜÇLÜ KRAL

Mavi gözler, hiç olmadığı kadar tehlikeli bir yakınlıkla beni seyrediyordu. Gözlerimden geçen her duyguyu görebildiğine neredeyse emindim. Bedenimi ne kadar geriye çeksem de ondan uzaklaşabilmem mümkün değildi. Korkuyla etrafta gezdirdiğim bakışlarımda tek bir mana yüklüydü.

Kaçmak...

Kaçmalıydım ancak bunu yapabilecek güce ve yetkiye sahip olmadığımın yeterince farkındaydım. Bedenim güçlü kollar tarafından sıkıca kavranmıştı, işin kötü tarafı beni bıraksaydı da adım atabileceğimi hiç zannetmiyordum.

Gergin bir nefes aralık dudaklarımdan kaçarken, "Kim?" diye fısıldadım. Rans'ın bakışları bir an için dudaklarıma kaydı ancak çabucak gözlerime bakmakta gecikmedi.

"Sessiz ol."

"Beni..."

Korkuyla kıpırdandığım sırada Rans ileriye doğru bir adım atıp beni kapıya yasladı. Düşmemek için kollarımı sıkıca boynuna dolarken cümlem yarıda kaldı. Yutkundum. Suratı ifadesizdi, bana cevap vermemekte kararlı görünüyordu.

Cümlemi, "Beni tanıyan birileri mi?" diye güç bela tamamladım. Bedeninin bu kadar yakınımda olması ve sıcak teması dikkatimi dağıtıyordu ancak kendime gelmeliydim. Çok vahim bir durumun içindeydim.

"Hayır," diye fısıldadı keskin bakışlarını gözlerimden ayırmayarak. "Sadece sessiz ol."

Yeni bir soru sormama fırsat kalmadan bakışlarını kapıya çevirdi. Çenemi kapatmak zorunda kaldım. Yapacak hiçbir şeyim olmadığı için kulaklarımı dikleştirip, içerideki sesleri duyabilmek adına dikkat kesilirken, heyecanla inip kalkan göğsüm, Rans'ın sert bedenine değiyordu. Belki de beni yere bırakması en iyisi olacaktı.

"Bacağım..."

Rans bu defa sabrı taşmış gibi dudağıma işaret parmağıyla dokunduğunda âdeta donup kaldım. Tek koluyla beni hâlâ sıkıca tutarken bedenimi duvara yasladığı için ikimizi de ayakta tutmakta hiç zorlanmıyor gibiydi.

"Sus artık!" diye homurdandı kısık bir sesle. "Kıpırdanıp durma."

Ona çıkışmamak için bir kez daha çenemi zoraki şekilde kapattım. Artık içerideki insan seslerini duymaya başlamıştım. Yabancı bir kadının melodik tınısı diğer gürültülere karışıyor, usul usul kulağıma değiyordu.

"Rans nerede?"

Tanımadığım bu melodik sesin hemen kapının dibinde durmasıyla bedenim gerildi. Her an açıp içeri girebilirdi ve ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Peşimdeki insanlara yakalanmamış olduğuma dahi sevinememiştim. Âdeta bir beladan sıyrılıp diğerine düşüyordum.

"Yoksa hâlâ uyanmadı mı? Bir bakayım."

Kapının kolu hareket edince Rans'a korkuyla yapıştım. Ancak eş zamanlı olarak içeriden Leya'nın bağırdığını duydum. "Tatlım! Onun uygun olduğunu zannetmiyorum. Bekle, lütfen."

Leya'nın aceleci adım seslerini işittim, kapı kolu artık hareket etmiyordu. Göğsüme çektiğim derin nefesi bıraktım, Rans gözlerini yine gözlerime dikmişti. Paniğimi fark edince beni kucağında daha sıkı tuttu.

"Giyiniyorum!" diye gür bir sesle bağırdı. "Birazdan geleceğim."

Yüksek sesiyle birlikte yüzümü buruşturdum da bunun işe yaradığını fark etmem uzun sürmedi. Kapının önünde bekleyen adım sesleri uzaklaştı. Derin bir nefes verip, başımı duvara yaslarken gerginlikten bayılacaktım. "Nihayet," diye fısıldadım. Bu kadın kimdi ve neden gelir gelmez Rans'ın odasına dalmak istemişti?

"Annem onları gönderecektir."

Duvardan geriye bir adım atıp uzaklaştı. Bedenim boşlukta kaldığı için refleks olarak ona daha sıkı tutundum. Yüzlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakınlaştı, artık bu duruma son vermem gerektiğini fark ediyordum. Bu yakınlık hiç iyi değildi.

"İnebilirim," diye mırıldandım çabucak. Ardından onun beni sıkıca tutan ellerinin arasından usulca kayıp yere indim. Yaralı bacağımın üzerinde durduğum ilk an, ağzımdan ufak bir inilti kaçsa da düşündüğüm kadar kötü hissettirmiyordu. Dayanabileceğimi biliyordum.

"Buradan sakın çıkma," diye uyardı arkamdaki genç adam.

Ben yatağa yavaşça ilerlemiş ve eskiden hapsolduğum alana tekrar dönmek zorunda kalmıştım. Ayağımı ve bacağımı yorganın altına dikkatle soktuktan sonra başımda bekleyen mavi gözlere baktım. "Tamam. Buraya girmesini engelle, yeter."

Bakışlarındaki sertlik bir an bile kaybolmasa da onaylar şekilde başını salladı. "Giremez."

Ardından bana sırtını dönüp kapıya doğru iki büyük adım attı. Leya'nın gelen kişiyi zaten bu odanın girişinden uzak tutacağını bildiğim için gerginliğim biraz olsun azalmıştı. Rans kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra sert bir şekilde kapattı. Ve ben beyaz duvarların arasında bir kez daha yalnız kaldım.

"Ah, nerelerdeydin? Kendini özletmekten vazgeçmiyorsun!"

Tanımadığım kadına ait ses içeriden yükselince yüzümü buruşturdum. Kulağıma fazlasıyla samimiyetsiz geliyordu.

"Buralardayım."

Rans tok bir sesle onu yanıtladığında, yerimden kalkıp kapıya yaklaşma dürtüme engel olmaya çalışıyordum. İçimde uslu durmak istemeyen bir taraf, oraya yaklaşıp onları dinlemek istiyordu.

"Hani dün gelecektin?" diye sitem etti yabancı kadın sesi. "Sabaha kadar seni bekledim!"

"Bağırma, Felia. Başım ağrıyor."

Kadının sesi kesildiğinde Rans'ın bu umursamazlığına hayret etmekle meşguldüm. Karşısındakinin ne düşüneceğini umursamadan sert tavrına kolayca bürünüyordu. İsminin Felia olduğunu öğrendiğim kişiden uzun bir süre ses gelmedi, moralinin bozulduğunu tahmin edebiliyordum. Rans, ona yanına geleceğine dair söz vermiş olmalıydı. Ancak anlaşılan o ki planı bozan bir Era vardı. Muhtemelen benim yüzümden iki gündür evden dışarı adım atamadıklarını biliyordum.

İç çekip derin bir nefes verdim, kapıya sırtımı dönüp gözlerimi kapattım. Saatler boyunca onların sohbetini dinleyemezdim. Ayrıca, bu sebepsiz bir şekilde sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"İçecek bir şeyler var mı, Leya?"

Kızın, bu kez Rans yerine Leya ile muhatap olduğunu işittiğimde gözlerimi devirmekle meşguldüm. Onun yüzünden yeniden bu odaya sıkışmak zorunda kalmıştım ve öfkelenmekten kendimi alamıyordum. Evet, burada yabancı olan ve hiçbir hak iddia edemeyecek olan bendim ancak... Yine de onlarla salonda vakit geçirmek, kısa süreliğine de olsa beni mutlu etmeye yetmişti. Bir kaçak gibi değil, normal bir insan gibi hissettirmişti.

"İçecek hiçbir şey kalmamış, tatlım. Çok üzgünüm." Leya, kızın bir an evvel evden gitmesi için sahte bir hüzünle yanıt verince dudağımı kıvırdım. Ancak kızın gitmeye niyeti olmadığı sesinden anlaşılıyordu.

"Tamam o zaman. Geçen gün denediğimiz şeyi hatırlıyor musun? Kurabiyeleri evde pişirdim. Mükemmel oldular. Onlardan yapabiliriz."

Adım seslerini duyunca kızın ayaklandığını anladım. Yattığım yerde gözlerimi devirdim, bütün gün bu odaya hapsolacağımı kabullenmek zorunda kalmıştım. Belli ki dışarı çıkamayacaktım.

"Feyn de bize biraz meyve suyu alıp gelir." Kız neşeli bir sesle benim ufak yaramazıma seslenince yüzümü buruşturdum. "Değil mi, Feyn?" diye sordu.

"Alamam."

İçeriye aniden sessizlik çöktü, kıkırdamamak için ağzımı ellerimle kapatmak zorunda kaldım. Feyn'in huysuz sesi, kızın bir an önce buradan gitmesi için sabır dilenir gibi çıkıyordu. Neredeyse kahkaha atacaktım.

"Neden alamazsın? Sen çok kaba bir çocuk oldun!"

Feyn'in homurdandığını duysam da ne dediğini anlayamıyordum. Bu sırada, Leya ortamdaki soğuk havayı dağıtmak için duruma yumuşak tavrıyla çabucak müdahale etti.

"Mutfak bugün çok dağınık. Ah... Baksana, ne diyeceğim, Felia. Haydi, size gidelim, tatlım. Hem uzun zamandır anneni görmüyorum."

Felia şaşkınca bir şeyler mırıldandığında uzun süredir sesini işitmediğim Ritan bile olaya çabucak dâhil oldu.

"Mükemmel fikir! Ben de sizinle gelirim."

Kız ufak bir şok geçirdi. "Ritan! Sen de mi? İnanamıyorum, sen evden hiç çıkmazsın ki..."

"Biraz değişiklik olur diye düşündüm."

Evin sessiz çocuğunun bile benim için bu yapmacık kıza eşlik etmeye çalıştığını fark edince gülümsemekten kendimi alamadım.

"Peki. Madem çok ısrar ediyorsunuz. Haydi, bize gidelim."

"Şükürler olsun," diye homurdanarak derin bir nefes verdim, epey rahatlamıştım. Yatakta hafifçe doğruldum.

"Sen de gelecek misin?"

"Hayır."

Rans'ın sert sesini duyunca gözlerimi şaşkınlıkla kapıya diktim. Bir insanın nasıl bu kadar net olabildiğini aklım almıyordu. Sesinde öyle bir tını vardı ki cevabı yüzünden bir kez daha sormaya çekiniyordunuz. Felia denen kız da benimle aynı fikirde olmalıydı ki ona bu soruyu tekrar yöneltmek yerine beklentisinin boşa çıkmış olmasına morali bozularak kısık bir sesle mırıldandı:

"Peki. Sonra görüşürüz o hâlde."

Ardından çabucak ekledi: "Belki akşam uğramak istersin."

Rans'ın yanıt verip vermediğini işitemedim. Sesler daha zor duyulur bir hâle geldiğinden uzaklaştıklarını anlayabiliyordum. Her ne kadar bu boğu-

cu odadan çıkmak istesem de Leya'nın evden gittiğini bildiğim için ortaya çıkmak pek iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Güvenli alanım bu odaydı. Gözlerimi zorla kapatarak yorganı üzerime çekmek zorunda kaldım.

"Gittiler."

Yaklaşık beş dakika sonra Rans kapıyı araladığında hareketsizce yatıyordum. Bir süre odanın girişinde beklediğini hissetsem de daha fazla durmak yerine kapıyı kapatıp çıktı. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum. Gözlerimi kapatıp biraz olsun uyuyabilmek için zihnimdeki kötü düşüncelere direndim. Kendimi daha iyi hissetmek istiyorsam acilen toparlanmalıydım.

Yıkık bir şekilde savaşamayacağımı biliyordum. Hiçbir zafer, çiçekli yollardan geçmezdi. Çoktan öğrenmiştim.

"Çekil kenara."

"Hayır!"

Duyduğum tiz sesle yüzümü buruşturdum. Uykunun sıcak kollarından ayrılmak bir eziyet gibi gelirken, ağzımı büyükçe açıp esnedim.

"Uyandırdın."

"Sana ne? Çıkabilirsin."

Tek gözümü zar zor açıp, etrafa baktığımda pencereden içeri yansıyan gün ışığının çoktan kaybolduğunu fark ettim. Kapının girişinde bir hareketlilik vardı ancak görmek için biraz doğrulmam gerekiyordu.

"Bana bak, küçük velet. Kızın dinlenmesi gerekiyor, rahat bırak."

Duyduğum sesin Rans'a ait olduğunu fark edince kaşlarım çatıldı. Karşısında ona çığırtkan bir sesle cevap yetiştirip duran kişiyse minik Feyn'den başkası değildi elbette.

"Beni seviyor diye bu kadar kıskanmayın."

Feyn âdeta bir tavşan gibi zıplayarak, yanıma gelirken Rans onu tek eliyle yakaladı. "Dışarı."

"Bırak beni!"

Feyn ona tekme atarak kaçmaya çalışıyordu. Uykum çoktan kaçmıştı. Yerimde dikleşip, kıstığım gözlerimle bu ikisini izlerken Rans'ın yüzünün öfkeyle çarpıldığını görebiliyordum. "Birisi sana bir şeyi yapmaman gerektiğini söylüyorsa uzatmayacaksın!" Ufak çocuğu, güçlü bedeniyle bir hamlede kapının önüne çıkarınca şaşkınca çığlık attım.

"Hey! Bırak onu, Rans!"

Genç adam, orada olduğumu sanki yeni fark etmiş gibi aniden başını kaldırdı. Ardından keskin bakışlarını tam gözlerimde sabitledi. "Ne dedin?"

"Çocuğu bırak! Beni rahatsız etmiyor. Zaten artık uyandım."

Rans sert tutuşunu gevşetince ellerinden çabucak kaçan Feyn yanıma fırladı. Her zamanki gibi nefes nefeseydi. "Bizi kıskanıyorlar."

"Şapşal," diye sırıttım. Ardından uzanıp, saçlarını karıştırdığımda kıkırdadı. "Hiç uslu durmuyorsun, değil mi?"

"Hepsi onlar gibi korkunç birer hayvana benzememi istiyorlar, Era. Sempatiklik nedir, haberleri bile yok!"

Rans aniden, beni bile korkutan bir hızla Feyn'in üzerine iki büyük adım atarken burnundan soluyordu. "Kimmiş hayvan? Gel buraya, boşboğaz!"

Çocuğun yakasına yapışmak için yatağa doğru eğildi, yerimden kalkamıyor olsam da bedenimi onların arasına doğru savurdum.

"Durun!"

"Yardım et, Era!"

Feyn kulağımın dibinde tiz bir çığlık atıp yatağıma doğru tırmanmaya çalıştı, neredeyse sırtıma çıkmak üzereydi. Bunu gören Rans daha da öfkelenerek hiddetle oraya doğru eğildi. Bir küfür savurduğunu duyunca ellerimi öne doğru çabucak siper ederek Feyn'i korumaya çalıştım. "Bir dakika! Lütfen, dur!"

Rans derin nefesler vererek geri çekildi. Alev alev yanan gözlerini üzerime dikmişti. Gördüğüm manzaradan ben bile korkarken arkamdaki ufak yaramazın, abilerini nasıl bu kadar çılgına çevirebildiğini düşünüyordum. Bu çocuk sahiden canına mı susamıştı?

"Öyle demek istemedi," dedim telaşla. "Yanlış ifade etti. Değil mi, Feyn?"

"Öyle demek istedim! Abilerimin hepsi hayvan!"

"Feyn!" diye uyarıcı bir tonla sesimi yükseltmek zorunda kaldığım ufak çocuk, Rans'ın suratını işaret etti.

"Şuna baksana, Era! Haksız mıyım?"

Rans'ın boynundaki damarlar giderek daha belirgin bir hâl aldı, ben bile ürkmeye başlamıştım. Kısacık saçlarının altında çatılan kaşları, birer alev topuna dönüşen gözleri ve tepemizde dikilen heybetli bedeniyle korkunç bir manzara çiziyordu.

"Özür dile, Feyn," diye mırıldandım çabucak. Bu ufak çocuğun hırpalanıp durmasından bıkmıştım. Birinin bu işe el atması gerekiyordu.

"Dilemeyeceğim!"

"Gerek yok çünkü zaten uzun bir süre konuşamayacak!"

Rans hırsla arkama uzanıp, elini Feyn'e attığında bir kez daha bağırdım: "Eğer özür dilemezsen seninle asla konuşmam, Feyn!"

İçeriye ani bir sessizlik çöktü, söylediğim şeyle ben bile şaşkına dönmüştüm. Feyn'in kısık bir mırıltıyla bir şeyler dediğini duydum. Kulağımın hemen dibindeydi ancak daha çok bir şeylere lanet ediyor olmalıydı.

"Özür dilerim, abi," dedi.

Duyduğum şeyle şoke olarak başımı çevirdim ve ufak yaramaza baktım. Bana kötü bir bakış attı. Sanki onun elini kolunu bağlamış ve çaresiz bırakmıştım, bana öfkelendiğini görebiliyordum. Hafifçe sırıttım. "Aferin."

"Özrünü kabul edeceğimi kim söyledi?"

Rans kötü bir sıntışla Feyn'i yakalayıp, havaya kaldırınca çocuk çığlık attı. Aceleyle yerimden fırladım, bacağımdaki ağrıya meydan okuyarak ayakta dikildim. Rans'ın kolunu hızla tuttum.

"Uzatma, Rans! Alt tarafı çocuk işte!"

"Sen karışma!"

Rans bana öfkeyle tıslayıp tekrar Feyn'e döndü. Kendime hâkim olamayarak uzandım ve elini tuttum. "Rans!" dedim telaşla. "Bırak artık!"

Önce Feyn'e sabitlediği bakışlarını yavaşça aşağı indirdi, ardından gözleri onun elinin üzerinde duran elime kaydı. Yaptığım şeyi fark ederek elimi hızla çektim, bir adım geri çekilip başımı kaşıdım.

"Kafamı ağırtmanız."

Abisinin gevşeyen elinden çabucak kurtulan Feyn içeri kaçtı. Rans gözlerini bana çevirdiğinde gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırıyordum. Elini aniden tuttuğum için öfkelenmiş miydi? Anlayamıyordum.

"Ben..." Beceriksiz bir şekilde cümle kurmaya çalışırken karşımdaki adam keskin bakışlarını bacağıma indirdi.

"Acımıyor mu?" Söylediği şeyi idrak edince başımı hızla salladım. "Hayır. Biraz dinlenince ağrı hafifledi. İyiyim."

Test etmek için sağa doğru bir adım atınca sahiden de sabaha göre çok daha iyi olduğumu anladım. Hafifçe topallıyordum ancak eskisi gibi yürüyebiliyor olmak dünyalara bedel gibiydi. Odada hızlı bir tur atarken sırıtmaktan kendimi alamadım.

"Sanırım bir hafta sürmeyecek. Çabuk iyileşeceğim."

Rans gözlerini bacağımdaki yaradan çekmedi. "Annemin elleri mucize gibidir."

Düşünceli bir şekilde beni seyrediyordu, onu umursamayıp etrafında bir tur daha attım. Neredeyse yürümeyi yeni öğrenen bir çocuk gibi şendim. Hızımı alamadım, salona doğru adım atarken, "Leya'ya teşekkür etmeliyim!" diye mırıldanıyordum.

Aklıma yabancı kadının sesi aniden süzülünce adımlarımı durdurdum. Ardından odamın kapısından çabucak uzaklaşıp yatağa yöneldim.

"Affedersin. Sormayı unuttum. Evde kimse yok, değil mi?"

Rans derin bir nefes vererek, "Henüz gelmediler. Çıkabilirsin," diye mırıldandı.

O kadının tekrar gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Aralarında nasıl bir samimiyet olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için sormak garip hissetmeme neden olacaktı. Bunun yerine sessiz kalmayı tercih ettim.

"Biraz hava almak ister misin, Era? Bunalmış olmalısın."

Temiz havaya ihtiyacım olduğunu uzun zamandır biliyordum. Yine de salondan bana sırıtan Feyn'e karşılık veremedim.

"Gerek yok, Feyn."

"Neden?" diye çocukça bir ifadeyle sordu.

"Çünkü çıkamaz. Bu kadar basit."

Rans kaba bir şekilde aramıza girdiğinde sesindeki katılığı duymazdan geldim. Belki de artık bu tavrına alışmalıydım. Kalabalık bir ailede büyüyor, hepsi eril içgüdülerle hareket ediyordu. Leya'nın bütün çocuklara kibarlık öğretecek kadar sabırlı olmadığı anlaşılıyordu. Yalnızca ufak Feyn'i kurtarabilmişti.

Ona hak vermemek elde değildi. İç çekip salondaki diğer koltuğa doğru yavaş yavaş yürümeyi denedim. Hareketlerimi kısıtlayacak kadar feci bir acı hissetmeyince yüzümdeki tebessüm giderek büyüdü. Düşündüğümden daha erken yola çıkabilecektim.

"Acıktın mı? Sana bir şeyler getireyim."

Feyn yanıma gelip, benimle sarsak adımlar atınca kıkırdadım.

"Çok acıkmadım." Rans sıkılmış bir ifadeyle yerinden kalktı, dışarı çıkmak istediğini ancak buna cesaret edemediğini görebiliyordum. Bakışlarını pencereye doğru çevirdi.

"Rat hâlâ gelmedi mi, Feyn?" diye sordu.

Feyn başını iki yana sallarken elimi sıkıca tutmuş, yürümem için bana destek oluyordu.

"Birazdan gelir. İstersen sen çık."

"Arka bahçeye bakıp geleceğim."

Rans dış kapıya yöneldiğinde ona kaçamak bir bakış attım. İlk kez birinin düşüncelerini okumayı bu kadar kuvvetle istiyordum. Bu adamın hakkımda ne düşündüğü tam bir muammaydı. Beni evde yalnız bırakmaktan neden çekiniyordu? Ailesine zarar vereceğimi mi düşünüyordu? Feyn'e bir şey yapmamdan mı korkuyordu? Yoksa korktuğu kişi ben değildim de bir başkası mıydı? Hiçbir şey bilmiyordum.

Refeyn zihnimi okumuş gibi, "Sadece kontrol edecek," diye açıkladı. Rans'a takılan bakışlarımı fark etmişti, gülümsedi.

"Korkacak bir şey yok, Era."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Ardından dudaklarımı zoraki bir şekilde kıvırdım. "Teşekkürler."

Çocuk mutfağa girerek gözden kayboldu, tamamen yalnız kalmıştım. Birkaç dakika boyunca sarsak adımlarla oradan oraya yürümeye devam ettim. Bacaklarımdaki gücü tekrar hissetmek, adımlarımın yere sağlamca basması eşsiz hissettiriyordu. Daha çok yürümek istiyordum ancak bütün alanım bu evle sınırlıydı.

"Çorba içer misin?" diye seslendi Feyn. Mutfağa doğru bağırdım: "Varsa alabilirim!"

Sırtımı dönüp bu kez pencereye doğru yürümeye başladım, eskisinden daha iyi hissediyordum. Koltuğun etrafından dolaşıp odaların kapısının önünden yürürken bir tıkırtı duymamla aniden irkildim.

"O da ne?" Mutfaktaki Feyn'in beni işitmediğini biliyordum. Tabak sesleri geliyordu ancak ben dış kapıya daha yakındım. Arka bahçeyi dolaşan Rans'ın gelip gelmediğini öğrenmek için oraya doğru hafifçe başımı uzattım.

"Kim..."

"Ben geldim!"

Vücudum dehşetle irkilirken duyduğum şey donakalmama sebep oldu. Bu ses, sabahki yabancı kadından başkasına ait değildi. Duvarın ardına vücudumu gizleyerek hareketsiz kaldığım esnada onun bir kez daha içeri seslendiğini duydum:

"Hey, çocuklar! Size biraz yemek getirdim." Adım seslerini duyunca kadının eve girdiğini anladım. Leya'nın ya da diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum. Feyn'in, kızı duyup duymadığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Bildiğim tek şey, içeri doğru bir adım daha adarsa işlerin benim için hiç iyi yerlere gitmeyeceğiydi. Korkuyla geriledim.

"Ah! Rans... İçeride misin? Sana kaç defa daha kapıyı açık unutmaman gerektiğini söyleyeceğim?"

Vaktimin daraldığını fark ederek arkamdaki kapının kolunu indirdim. Buranın kime ait olduğunu bilmiyordum ancak girmekten başka çarem yoktu. Aksi hâlde durumu hiç kimseye açıklayamayacağım bir çıkmaza sürüklemiş olacaktım. Odadan içeri hızla girerken kapıyı sessizce kapattım. Beni karşılayan ilk şey karanlıktı. Eşyaları seçemiyordum ancak içeride bir yatak olduğunu belli belirsiz görebiliyordum. Buraya izinsiz girdiğim için korkunç hissediyordum.

"Neredesiniz? Neden kimse yok?"

Kızın adım seslerini duydukça bedenim daha da geriliyordu. İçeri girdiğini anlayabiliyordum. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ve sesi giderek yaklaşıyordu. Bir odanın kapısını açtığını işittim. "Rans?"

"Olamaz!" diye neredeyse ağlarcasına fısıldadım. "Feyn... Neredesin?"

Ufak çocuğun mutfakta ne halt yediğini bilmiyordum ancak biraz daha gecikirse sonumu getireceği ortadaydı. Dişlerimi sıkarak kapının arkasında gergince bekledim. Avuç içlerim terlemişti. Kızın konuştuğunu artık işitmiyordum. Diğer odanın kapısını açtı.

"Feyn... Sana inanamıyorum."

Korkuyla fısıldarken âdeta ecel terleri döküyordum. Dudaklarımı gergince dişlerken kızın bakacağı son bir oda kaldığının farkındaydım. Lanet olası kız, defolup mutfağa giderse Feyn ile karşılaşacaktı ancak kaderin bana talihsiz bir oyunuymuş gibi inatla evin içine sesleniyordu. Belki de her şeyi boş vermeli, buradan çıktığımda Feyn'i bir kez de ben pataklamalıydım! Bu kızın cırtlak sesini nasıl olup da duymamıştı? Aklım almıyordu! Ona haber vermenin yolunu arayarak pencereye yöneldiğim esnada bulunduğum odanın kapısı aniden açıldı. Korkarak sırtımı duvara yasladım, karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu. Nefesimi tuttum. İsminin Felia olduğunu öğrendiğim kızın odaya yavaşça girdiğini ve başını içeri doğru uzattığını gördüm.

"Kimse yok mu?"

İçimden onun bir an önce geldiği yere gitmesi için dua etmeye başlarken kız sanki buna hiç niyeti olmadığını gösterir gibi odaya girdi.

"Rat? Rans? Kimse..."

Uzanıp ışığı açınca gözlerimi çaresizce kapattım. Tek bir adım kalmıştı. Başını çevirip bana doğru baktığı an bu iş bitecekti. Tam biraz daha geriye kaçmak için plan yapmak üzereydim ki...

Kız aniden arkasını döndü.

Korkuyla büyük bir çığlık atınca nutkum tutulmuş hâlde kıza baktım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kapının ağzından çekildi ve çevik bedeniyle içeri atıldı.

"Dur!" diye bağırmak üzereyken beni bir an bile dinlemeden üzerime atladı ve ikimiz de yere yığıldık. Şoke olmuş hâlde, irice açtığım gözlerimle ona bakıyordum.

"Sen..." dedi göğsü hızla inip kalkarken. Bakışları ürkütücüydü; simsiyah gözlerini gözlerime dikmiş, beni öldürmek ister gibi bakıyordu.

"Sen kimsin? Söyle!" diye haykırdı.

Bacağımın hafifçe sızladığını hissederek altında kıpırdandım. Çok güçlüydü. Bileklerimi tek eliyle sıkıca tutmuş, diğer eliyle boğazıma yapışmış-

ı. Tepeden sıkıca topladığı atkuyruğu yüzüme düşmüştü, tenime değdikçe ürperiyordum. Açıklamak için dudaklarımı aralayarak, "Sakin ol!" diye telaşla konuştum. "Ben zarar..."

"Hırsız!" diye bağırdı. Benimle tükürürcesine konuşuyordu. "Kapat çeneni!"

Kız aniden yüzüme bir tokat atınca dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. Yüzüm sağa doğru savrulurken kuvvetli parmaklarıyla bileğimi daha çok sıktı ve bedeninin ağırlığını üstüme daha çok verdi. Yüzüm cayır cayır yanıyordu. Canımın acısıyla hırçın bir şekilde ona baktım, misafirlik pek de umurumda değildi artık.

"Ne çaldın? Söyle!" diye bir kez daha haykırdı.

"Ellerini üzerimden çek!" diye karşılık verdim. Artık ben de boğazım acıyana kadar bağırıyordum. "Yoksa senin için iyi olmayacak."

"Hem suçlu hem güçlü!" dedi alayla gözlerini kısarken. Beni kapana kısıştırdığı için rahat görünüyordu. Beni sırtüstü yere yatırmış, üzerime oturmuştu. Zayıf görünmesine rağmen öyle ağırdı ki hissettiğim acının haddi hesabı yoktu! Bunu nasıl yapabildiğini aklım almıyordu.

"Sürtük!"

Yüzüme eğilip çenemi sıkıca tuttu.

"Bu odada ne işin var? Kimsin sen? Seni geberteceğim!"

Çenemi sıkıca tutan parmaklarından kurtulmak için başımı iki yana sallarken dişlerimi sıkarak, "Ellerini... Çek..." diye hırladım. "Tekrar etmeyeceğim."

Alaycı parıltılar, siyah gözlerine tekrar yerleşirken âdeta küfreder gibi, "Feyn!" diye bağırdım.

"Çabuk, buraya gel! Şu aptal kadını üzerimden al. Yoksa..."

Cümlemi tamamlayamadan bir tokat daha yedim. Bu defa diğer yanağım delicesine yanmaya başlarken öfkemin kontrolden çıktığını hissediyordum. Benim için ipler kopmuştu ve hiç de geri dönüşü olmayan bir yola girmiştim. Çünkü bu aptal çocuk her ne bok yiyorsa bizi kesinlikle duymuyordu! Burada daha fazla dayak yemeye niyetim yoktu. "Bunu yapmayacaksın," diye tısladım kenetlediğim dişlerimin arasından.

"Haydi canım! Ne oldu? Ne yaparsın? Yoksa..."

Bacağımdaki yaranın canımı yakmasına aldırmadan tek hamlede sağa doğru sıçradım. Üstümdeki kız bir an için dengesini kaybederek yere düşünce yüzü boşluğa çarptı. Çığlık atarak, burnunu tuttuğunda nihayet içeriden Feyn'in bana seslendiğini duydum.

"Era? Sen misin?"

Ona açıklama yapmaya fırsat bulamadan yerdeki kız çevik bir hareketle beni tekrar yere yatırdı. Tırnaklarıyla vücudumu çiziyordu, ellerinden biri bacağımdaki yaraya denk gelince ağlamaklı bir çığlık atıp onu üzerimden ittim. İşte, şimdi onu mahvedecektim çünkü hiç yapmaması gereken bir şey yapmıştı.

Buradan defolup gitmek için tek hayalim bir an evvel yaranın iyileşmesiydi. Bacağıma elini nasıl sürebilirdi?

Onu yere fırlatıp hızla üstüne çıktım, dehşetle açılan gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. Bir anda nasıl bu kadar kontrolü ele aldığımı anlamaya çalışıyordu. Ancak bilmediği tek bir şey vardı. Eğer sabrım taşarsa gözüm hiçbir şeyi görmezdi.

"Seni geberteceğim," diye fısıldadım. Ardından bana attığı tokadın çok daha güçlüsünü onun yanağına patlattım. Cırtlak sesiyle çığlık atarak yana savrulan yüzünü tuttuğunda az evvel benim düştüğüm duruma düşmüştü. Şok içindeydi.

"Sen..." dedi nefretle. Altımda kıvranıyordu ancak hareket etmesine izin vermeyerek daha çok karnına bastırdım. Bacağımdaki yaranın kanadığını hissediyordum ancak hiçbir güç beni buradan kaldıramazdı. Onu parçalayacaktım.

"Kalk üstümden, sürtük!" diye bağırdı.

Duyduğum cümleyle kızın ağzına okkalı bir yumruk atarak, "Bir daha söyle!" diye tükürürcesine bağırdım.

"Haydi! Söyle!"

Dudağının patladığını ve ince bir çizgi hâlinde kan aktığını gördüm.

Kız ağlamaklı bir sesle, "Lanet olsun..." diye fısıldadıktan sonra başını kapıya doğru çevirip çığlık attı.

"Feyn! Şu hırsızı..."

"Ben hırsız değilim!"

Kıza bir yumruk daha attım, kendimi âdeta kaybetmiştim. Yüzüne sert darbeler indirirken saçlarım terden yüzüme ve boynuma yapışmıştı. Kız acıyla bağırıp, altımdan kaçmaya çalışırken Feyn şaşkınca, "Felia? Sen misin? Neler oluyor? Hey!" diye bağırdı.

Feyn'in bulunduğumuz odaya doğru geldiğini işittim. Belli ki bu saf çocuk nihayet sesimizi duymuştu ancak çok geç kaldığı ortadaydı. Bu kızı kimse elimden alamazdı.

"Buradan kalkarsam..."

İsminin Felia olduğunu öğrendiğim sürtük bana tehditler savurarak ayağa kalktı. Bacağımdaki yara, etimden et koparıyorlarmış gibi acıyordu.

Buna rağmen hızla ayağa dikildim. Giderek daha çok kanadığını hissediyordum.

"Ne yaparsın?" diye meydan okudum. Kızarmış yüzüne, dağılmış saçlarına, dudağından akan kana baktıkça içimde tatmin edici bir his uyanıyordu.

"Seni geberteceğim!" diye haykırıp üzerime atladı. Reflekslerim hızlı olduğu için çabucak geri çekilerek afallamasına neden oldum, bedeni boşluğa savrulunca düşmesine izin vermeyerek uzun atkuyruğuna sıkıca yapıştım.

"Böyle gel bakalım. İşimiz bitmedi!"

Tuttuğum saçı hızla aşağı çektim. Kız ağlayarak geriye doğru bedenini büktü.

Bir çığlık daha attığında, "Şimdi söyle! Kimi gebertiyorsun?" diye suratına bağırdım.

Dizlerim titriyordu ancak belli etmemek için direniyordum. Bacağımdaki acı, felaket bir hâl almıştı. Kızın tırnağını batırdığı yer eminim ki parçalanmıştır. Dişlerimi sıkarak ona nefretle bağırdım:

"Özür dile!"

"Era? Tanrı'm!"

Feyn korkuyla odaya daldı, bu kadar geciktiği için ona da bir tane patlatmak istiyordum. Zıvanadan çıkmıştım ancak öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

"Bırak!" diye bağırdı ufak çocuk.

"Onu ne hâle getirmişsin? Şuna bak!"

Feyn, kızın saçlarını elimden almaya çalışırken Rans'ın sesini işittim. Ardından Leya ve Ritan'ın... Hayal mi görüyordum, bilmiyordum ancak bir an için Rat'ın bile iri bedeniyle odaya girdiğini görür gibi oldum. Etrafımda beyaz noktacıklar vardı. Parmaklarımdaki saçlardan başka bir şeye bakamıyordum.

"Anne! Onu öldürecek!"

Feyn bir çığlık daha atıp, aramıza girdiğinde, "Özür dileyecek!" diye bağırdım.

Ellerimden kurtulamayan kız, bir kez daha sivri tırnaklarını yüzüme uzatarak yanağımı boydan boya çizdi. Bacağımda hissettiğim kanın sıcaklığını bu kez yüzümde hissederken, "Hâlâ kaşınıyor!" diye çığlık attım. "Çekilin!"

Kızın boğazına yapıştığımda etraftaki insan güruhundan korkunç çığlıklar yükseldi. Leya ve Ritan'ın sesini duyabiliyordum. Odaya ne zaman

geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak bildiğim tek şey vardı: Benden özür dilemezse bu kadını gebertecektim.

"Beni... Beni boğuyor!" diye haykırdı.

Sesi duyulmaz bir hâle gelmişti. "Özür dile!" diye delirmiş gibi bağırdım. "Ben hırsız değilim!"

"Yeter artık! Çekin şunu!"

Rat öfkeyle bağırarak aramıza girdi, Felia'yı elimden almaya çalışıyordu. Kızın saçlarına öyle sıkı yapışmıştım ki bu korkunç adam bile iri bedeniyle bizi ayıramadı. Birinin arkamdan belimi tuttuğunu ve beni çektiğini hissettim. Parmaklarım istemsizce gevşerken omuzlarımdaki baskı arttı ve bir kez daha kuvvetle geri çekildim. Hırsımı alamamış şekilde bir kez daha kıza doğru atılırken, Refeyn önüme geçip bağırdı:

"Eğer bırakmazsan asla seninle konuşmam, Era!"

Nefes nefese durdum. Parmaklarım aniden gevşeyince, Rat boşluğumdan faydalanarak karşımdaki kızı benden çabucak kurtardı. Belimi tutan kolları, beni odadan hızla uzaklaştırırken ellerimde kalan uzun, siyah saç tutamlarına bakıyordum. Olanları algılamakta güçlük çektim.

"Tanrı'm! Tanrı'm!"

Leya neredeyse ağlarcasına bana ve kıza bakarken vücudumu tutan kollar beni salondaki koltuğa hızla bıraktı. Ancak geri çekilip baktığımda onun Rans olduğunu görebildim. Öfkeyle soluyordum, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Yüzümde hissettiğim sıcak kanı elimin tersiyle sildim ve dağılmış saçlarımı geriye attım. "Bana hırsız dedi!" diye bağırdım. Beni suçlayacaklarını biliyordum ancak kendimi çaresizce açıklamak zorunda hissettim.

"Ben... Ben sadece..."

"Kızı öldürecekmiş! Şuna bak!" Rat öfkeyle Felia'yı getirdi, kız baygınlık geçiriyordu. Bizi duyamadığını anlıyordum. Gözleri yarı kapalıydı, başı Rat'ın iri kollarına doğru düşmüştü. Saçlarının mahvolduğunu gördüğümde kısacık bir an içim sızladı. Ancak bu çabucak geçti çünkü kendi bacağım çok daha fazla yanıyordu!

"Siktir!" diye bağırıp, bacağıma doğru eğildiğimde Leya'nın gözlerini irice açarak bakakaldığını gördüm.

Rans ve Feyn en az onun kadar şoke olmuş hâldeydiler. Kanayan bacağıma bakıyorlardı. Ritan'ın bir adım geri çekildiğini fark ettim. Başını hızlı bir şekilde hem bana hem de Felia'ya çeviriyordu. Hangimizin daha çok hasar aldığını tartıyor olmalıydı. Onları umursamadan ayağa kalkarken dişlerimi acıyla sıktım. Kumaş tenime yapıştıkça acım daha çok artıyordu.

"Elini sürme! Etini parçalamışsın! İnanamıyorum."

Leya irkilerek bana baktı, ben de başımı kaldırıp gözlerine baktım. Acımı hissediyormuş gibi dudağı titriyordu. Hızla yanıma geldi ve beni iki gündür çıkmadığım odaya götürdü.

"Çabuk, kıyafetlerini çıkar. Yarana bakacağım."

Hızla içeri girdik, arkamızda bıraktığımız tek şey Rat'ın öfkeli haykırışıydı. "Hâlâ ona yardım mı edeceksin? İnanılmaz!"

Sözleriyle korkunç bir his içime dolup taşarken güçlü kalmayı denedim. Benden hoşlanmadığını biliyordum. Belli ki Felia önemsediği biriydi ve haklı olarak bana kızgındı. Ancak bilmedikleri şey bunu benim değil, o sürtük kızın başlattığıydı.

"Leya... Çok özür dilerim. Ama ben..." diye telaşla mırıldandım.

Kadın beni duymazdan gelerek yatağıma hızla oturttu ve altımdaki ince kumaşı çıkardı. Tenimin çıplaklığı ortaya çıktığı an nefesimi tuttum. Üst bacağımdaki yara hiç iyileşmemiş gibiydi hatta daha çok açılmıştı. Dehşet bir şekilde kanıyordu.

"Feyn!" diye haykırdı kadın. "Rans! Çabuk, bez getirin!"

Bakışları yaraya eğildikçe öyle kötü bir hâl alıyordu ki sahiden bir şeyleri mahvettiğimi hissettim. Ben buradan defolup gitmek için gün sayıyorken her şeyi başa sarmıştım. Belki eskisinden bile daha kötü hâldeydim. Kapı sertçe açıldı, irkilerek başımı kaldırdım. Rans elinde temiz bir bez ve eskiden kullandığım sargı bezleriyle içeri girdiğinde sanki dilim tutulmuştu. Gereken malzemeleri annesine hızla verip hemen yanımızda dikildi. Mavi gözlerinin, bacağımdaki korkunç kan birikintisine baktığını görüyordum. Çenemi kapalı tutup sessizce Leya'yı bekledim.

"Ne yaptın böyle?" diye fısıldadı kadın. Elindeki bezle tenimdeki kanı temizledi.

Dudaklarımdan acı bir inleme kaçarken gözlerimi sıkıca kapattım. Canım öyle feci bir şekilde yanıyordu ki yüzümdeki tırnak izleri ve bedenim artık sızlanıyordu. Tokatları bile hatırlamıyordum. Bu hepsinden beterdi.

Zavallı kadın, "Dayan," diye mırıldandı hüzünle. "Bunu halletmek zorundayım."

Bir kez daha dişlerimi sıkarak bedenimi kastığımda, Rans'ın eğilip omzuma dokunduğunu hissettim. Hafifçe okşadığını hissettiğimde ani bir şaşkınlık yaşasam da herhangi bir tepki veremedim. Parçalandığımı hissediyordum.

"Bitti mi?" dedim ağlamaklı bir sesle.

"Bitmek üzere."

Kadın, bezi çabuk ellerle tenime sardı. Dudağımı dişledim, ellerimin titremesine engel olamıyordum. Ağlamamak için kalan son gücümle dayandım.

"Neden yaptın bunu?" Rans'ın sesi her zamanki gibi katıydı. Bakışlarını bir an olsun bacağımdaki yaradan ayırmıyordu, sesine alışık olduğum sertlik yayılmıştı. Cevap vermedim.

"Zaten yeni iyileşmişti."

Leya hüzünlü bir sesle mırıldandığında ona bir açıklama borçlu olduğumu hissediyordum. "Ben yapmadım!" dedim titreyen çeneme engel olmaya çalışarak. "Bana saldıran oydu! Ben... Ben açıklamaya çalıştım ama..."

Bacağımdaki sancıyla sözüm kesildi, tırnaklarımı yatağa geçirdim. Rans; bakışlarındaki sertliğe tezat, omzumu yumuşak parmaklarıyla bir kez daha okşayarak dikkatimi dağıtıyordu. Leya kıpırdamadan bana bakıyordu.

"Bana hırsız dedi!" dedim sitemle. Beni haklı bulmaları için canımı bile verebilirdim. Telaşla açıklamaya devam ettim: "Beni göremesin diye saklandım! Ama o... Bilmiyorum, birden odaya girdi ve üzerime atladı! Yarama tırnaklarını geçirip..."

"Hâlâ bu kızı mı dinliyorsunuz siz?"

Rat kapıyı çarparak içeri girdi, korkunç gözleriyle bana baktı.

Bacaklarımdaki çıplaklık ilk kez o an beni utandırdığı için hızla geriye sıçradım ve Leya'nın vücudunun arkasına saklandım. Bu ürkütücü adam, bana zarar vereceğini bakışlarıyla haykırıyor gibiydi.

Rans, hiç beklemediğim bir anda, "Odadan çık," diye uyardı onu.

Rat'ın bakışlarının öfkeyle karardığını gördüm. "Neden?" diye sordu.

"Yine onun şeytani sözlerine inanmaya mı karar verdiniz? Melek yüzüne kanmaya son verin çünkü Felia içeride harap olmuş hâlde!"

Gözlerini yüzüme çevirerek tükürürcesine konuştu: "Masum oyununun sonuna geldin!"

"Dışarı çık, Rat."

Leya sert bir sesle oğluna cevap verince Rat içeri doğru bir adım daha attı. Delirmiş gibiydi.

"Aklım almıyor!" diye bağırdı. Sesi öylesine gürdü ki bütün bedenim korkuyla köşeye sinmişti.

"Kıza ne yaptığını kendi gözlerinizle gördünüz! Ama hâlâ onun yanındasınız! Bu nasıl bir aptallık? Söylesenize!"

"Onun da yarası var!" diye karşılık verdi Leya. "Görmüyor musun? Mahvolmuş!"

"Bana önce o saldırdı!" diye kendimi savunmak istedim. Rat'ın ürkütücü bakışları gözlerimi buldu.

"Yalancı."

"Yemin ederim!"

Neredeyse ağlamak üzereydim. Dudaklarım titredi, bütün bu insanların güvenini zedelediğimi görebiliyordum. Diğerleri biraz bile umurumda değildi ancak Leya'yı hayal kırıklığına uğratmak vicdanımı sızlatıyordu. Üstelik Lukan'ın olanları duyunca karısını suçlayacağını tahmin edebiliyordum. Başlarına bela olmuştum.

"Çekil! Bakacağım."

Rat, önünde şaşkınca dikilen Feyn'i kenara itip koca adımlarıyla içeri girdi.

Annesinin yanından geçip, benim üzerime yürüdüğünde, "İstemiyorum!" diye bağırdım. Yatakta korkuyla kaydım, bacağımın sızısı utancımdan daha fazla değildi. Yarı çıplak hâldeydim ve birçok yabancı göz üzerime dikilmişti. Hiç beklemediğim bir şey oldu ve Rans aniden öne geçip abisinin kolunu tuttu.

"Geri çekil."

"Sana ne oluyor?"

Rat öfkeyle kardeşine dönünce Rans dişlerini sıktı. "Bakmanı istemiyor. Uzatma."

"Onu mu koruyorsun? Şu..."

"Sözlerini dikkatli seç."

Rat, çenesini hayretler içinde kapattı, içeriye korkunç bir gerilim yayılmıştı. Ritan'ın, Felia'nın başında beklediğini görebiliyordum. Baygınlık geçiren kız hâlâ kendine gelememişti. Onu bu kadar korkunç bir hâle sokmak istememiştim ancak yapacak hiçbir şeyim yoktu. Beni öldürmek ister gibi saldırmıştı! Öylece bekleyemezdim.

"Dikkat etmezsem ne olur? Söylesene!"

Rat, sinirle Rans'ı omzundan itince nefesimi korkuyla tuttum. Leya, "Yeter artık!" diye ikisine de bağırdı. "Buradan hemen çıkın!" Rans yerinden bir adım bile oynamıyordu. Abisinin öfkeyle üzerine yürümesine aldırmadı.

"Kız, önce Felia'nın saldırdığını söylüyor. Kendini korumaktan başka çaresi yokmuş."

"Onu öldürene kadar dövmüş! Korumak dediğin bu mu? Kendi gözlerinle gördün. Kimin tarafındasın, Rans? Üç günlük bir yabancının mı?"

Rat duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana sallarken Leya oğlunun güçlü bedenini dışarı itti. "Buradan hemen çıkıyorsun. Tekrar etmeyeceğim."

Bir küfür işittim. Ardından Leya onu dışarı çıkardı. Bana son bir bakış atıp kapıyı hızla kapattı. İçeride Rans ve ben kalmıştık. Yaşaran gözlerimi silip içime derin bir nefes çektim, suçluluk duygusu içimde baş gösteriyordu. Şimdi de ailenin içine giren o tehlikeli yabancı olmuştum. Birbirleriyle tartışmalarına sebep oluyordum.

"Ona aldırma."

Rans yatağın başına yürürken gözlerimi ona çevirdim. Burnundan soluyordu. Öfkesinin dinmediğini görebiliyordum.

"Aldırmıyorum," diye mırıldandım.

"Tek istediğim, Leya'nın beni yanlış anlamaması. Yemin ederim, önce ben saldırmadım."

Rans bir süre sessiz kaldı. Aramızdaki korkunç gerilim anbean artarken derin bir nefes verdiğini işittim. Kaçamak bakışlarımı ona çevirdiğimde öfkesi biraz olsun yatışmıştı. Ona çevirdiğim bakışlarımı yakaladı. Maviliklerinde kayboldum sanki.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye mırıldandı.

"Sen de mi bana inanmıyorsun?" diye sordum.

Beklemediğim bir şey yapıp hafifçe dudağını kıvırdı. "Yalancı biri olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Geldiğim ilk günü kastettiğini bilerek başımı salladım.

"Bana inanmak zor, evet, ama... Gerçekten, bu defa doğru söylüyorum. Leya'yı mahcup edecek hiçbir şey yapmam."

Bir süre gözlerime baktıktan sonra usulca mırıldandı: "Biliyorum."

Bu, bana inandığı anlamına mı geliyordu? Ne yazık ki bilmiyordum.

"Uyu," diye emretti. Ancak sesi bu defa sert değil, yumuşacıktı. Uzanıp, yorganı üzerime örttüğünde sebepsiz bir şekilde bu kez ondan ürkmediğimi, çekinmediğimi fark ettim. Bu duygu beni korkunç bir karmaşaya sürükledi. Allak bullak olmuştum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Eğildiği yerden geri çekildikten sonra maviliklerini bir kez daha bana çevirdi. Ardından içimdeki bütün kötü hislere inat, dudağını bir kez daha hafifçe kıvırdı.

"En azından o kadar çok dövmeseydin. Tam bir vahşisin."

Duyduğum kelimeyle donakaldım, sesi zihnimde tekrar yankılandı. Vahşi... Ben bir Vahşi'ye mi dönüşüyordum?

"Hayır," diye fısıldadım. Korkuyordum.

Rans gülümsedi. "Evet."

Uzanıp şakağımdan dudağıma doğru inen tırnak izine başparmağıyla dokundu.

Parmağı tenimde usulca kayarken, "Hem de çok vahşisin," diye mırıldandı. "Bu kadarını ben bile tahmin etmiyordum."

"Seni öldürmem. Merak etme," diye homurdandım.

Ardından yatağın içine utançla girip yorganı başıma çektim. Onun güldüğünü işittim fakat algılarım tamamen hasar görmüştü. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyordum. Belki de hiç gülmemişti. Belki de yaşadığım hiçbir şey gerçek değildi. Adım sesleri uzaklaştı. Ardından kapıyı açıp usulca odadan ayrıldı. Duyduğum son şey içeriden haykıran Rat'ın sesiydi. Nefret dolu cümlesi, son derece anlaşılır ve netti:

"Sabah ya bu kız defolup gider ya da ben!"

Bölüm 7: VAZGEÇME

Güneş, bu sabah beraberinde ölüm sessizliğini de getirmişti. Eve puslu bir hava çökmüş gibiydi, bunun uğursuzluğunu her zerremde hissedebiliyordum. Burada uyandığımda kulağıma çalınan ilk ses Feyn'in kahkahaları olurdu ancak bu defa hiçbirinden eser yoktu. Abileriyle kavga eden ufak çocuk, ona bağırıp duran yetişkinler, Leya'nın ve Lukan'ın neşeli gürültüsü...

Odamdaki tavanı öylece izliyordum.

Yine yalnız kalmıştım. Bu hissi sonsuza dek yaşamak için dünyaya gelmiş gibiydim. Tek başına kalmışlığın dinmeyen acısını ruhumda zapt edemiyordum. Birileri etrafımdan gelip geçiyordu. Daimî bir yalnızlığa hapsolmuştum. Belki de bu benim lanetimdi. Zey'den sonra her şey tepetaklak olmuştu. Zavallı küçüğümü özlüyordum. Onunla bir yorganın altında, sıkıca sarılarak geçirdiğimiz saatleri, birbirimize anlattığımız aptal öyküleri, evimizin etrafındaki komşuların garip davranışlarıyla alay edip sessizce kıkırdadığımız anları, gülüşlerimizi...

Zey'i özlüyordum. Onu özlemek, beni her gün daha çok yaralıyordu. Ancak direnemiyordum. Yapamıyordum. Onu ölümüne özlüyordum. Tüm benliğimle, her zerremle, ciğerlerime çektiğim her nefesle küçük kardeşimi özlüyordum.

Odamdaki tavan, beni seyretmeye devam ediyordu.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım boş bakışlarımı düz duvardan ayırmayarak. "Beni boğuyorsun."

Duvar bana yanıt vermedi. Hafifçe tebessüm ettim. Vereceğini düşünmüş müydüm? Dışarıdan bakan biri, delirdiğimi düşünebilirdi. Oysa hiç olmadığım kadar aklım başımda hissediyordum. Zihnimde, ruhumda, kalbimde... Her şeyin tepetaklak olduğunu, bir şeylerin kökünden değişmek üzere olduğunu hissediyordum.

Yatağımın kenarındaki çarşafın arasına sıkıştırdığım oku çıkardım. Ardından bir süre uzakta tutup onu seyrettim. Parmaklarımın arasında usul usul çevirdim, kırdığım kenarına dokundum. Onu unutmuş değildim. Her şeyi tamamlamak için zamanını beklemem gerekiyordu yalnızca. Bu zamanın giderek azaldığını biliyordum. Yakında büyük bir fırtına kopa-

çıktı ve bundan kimin sağ çıkacağını bilmiyordum.

Belki bile bile ölüme gidiyordum. Aldırmadım. Bildiğim tek bir şey vardı. Son nefesini veren ben bile olsam geri dönmeyecektim. Yanacaktım. Kavrulacaktım. İçimdeki alevler bedenimi de paramparça edecekti. Parçalanacaktım. Acı çekecektim. Farkındaydım.

Asla geri dönmeyecektim. Vazgeçemezdim.

"Uyandı mı?"

"Bilmiyorum."

Leya ve Feyn'in sesini işittim. Kapı ağzında fısıldıyorlardı. Eskisi gibi öylece odama dalmak yerine büyük bir tereddüt yaşıyorlardı. Dün olanlardan sonra herkesi korkuttuğumu görebiliyordum.

Tek bir kişi dışında...

Rans'ın mavi gözleri zihnime süzülünce yataktan hızla kalktım. Oku yastığın altına tekrar sıkıştırıp sakladıktan sonra derin bir nefes verdim. Kendime gelmek zorundaydım. Aklım allak bullaktı ancak ihtiyacım olan şey, bir çift güzel göz değildi. Dik kalabilmekti.

"Sıralamayı unutma," diye fısıldadım kendi kendime. "Unutma, Era."

İyi bir plan kurmak için dün gece uzun uzun düşünebilmiştim. Unuttuğum her detayı, zihnimde bir kez daha kalın bir kalemle çizmiştim. Zey'in katilini bulmak için elimde olan tek şey, bu lanet olası oktu. Bunun üzerindeki garip simgeyi çözmeden hiçbir şeye başlayamayacağımı biliyordum. Güvenmediğim kimseye bunun anlamını soramazdım. Ve bildiğim tek şey, artık kimseye kolayca güvenemeyeceğimdi.

Yıllarımı geçirdiğim Yuva'm bile bana nefret duyuyorken bu yabancılara herhangi bir his beslemek yanlıştı, biliyordum. Onlara dair içimde yeşermek üzere olan her şeye büyük bir set çektim. Önünü şimdi kesmezsem bana zarar vereceğini biliyordum. Burada isteyerek bulunmuyordum. Yaralanmış ve onlardan biri tarafından kurtarılmıştım. Şanslıydım ki öldürülmemiştim. Zira diğerlerinin ne kadar vahşileşebileceğini dün fazlasıyla tecrübe etmiştim, ormanda beni bulan Felia ya da bir başkası olsaydı işim çoktan bitmiş olabilirdi. Hepsi buydu. Bulduğum ilk fırsatta defolup gidecektim. Yapmam gereken çok daha önemli bir şey vardı, buradaki saçmalıklarla uğraşamazdım.

"Aryan," diye mırıldandım düşünceli bir sesle. Evlerinin arkasındaki pencereden parmak uçlarımda yükselip ona kitabı sorduğum anı zihnimde canlandırdım. Kızın zekice parlayan gözlerinin, kitabın sayfalarında nasıl gezindiğini ve bana hayretle fısıldadığı son cümleyi.

Evera... Bu gördüğüm... Vahşiler.

Ne yazık... Sözlerini tamamlayamadan başıma hiç ummadığım fela-

ketler gelmişti. Eğer o kitapta gördüğü şeyi söyleyebilseydi kimi aradığımı öğrenebilecektim. Yapamamıştım. Yetişememiştim. Her şeye olduğu gibi buna da geç kalmıştım... Kurtarabildiğim tek bir çöp bile yoktu. Arkamda bıraktığım her şeyi yıkıyordum. Aryan'ın son defa fısıldadığı o kelime, zihnimi işgal ediyordu.

Vahşiler... Vahşilerden söz etmişti. Tıpkı İles'in bize her zaman öğütlediği gibi.

Her şeyden sıyrılıp bir köşeye geçiyor ve berrak bir zihinle düşünmeye çabalıyordum. Bu karmaşada boğulmamak için direniyordum. Eğer bu ok, Vahşiler ile bağlantılı ise... Kardeşimin canına kıyanlar, Vahşilerden biri ise... Yuva beni neden öldürmek istemişti? Sınırları geçmek, hiçbir zaman aklımda olmamıştı nihayetinde. Bu, biz İzcilerin işleyebileceği en büyük suçtu. Ve ben, henüz böyle bir şeye kalkışmadığım hâlde hain ilan edilmiş, bir yığın Gözcü tarafından hapsedilmek istenmiştim. Kaçmak zorunda kalmıştım. O hâlde burada bir terslik olmalıydı. Gözden kaçırdığım bir şey vardı. Ve belli ki Aryan'ın cümlesinin sonunu öğrenene dek bunu göremeyecektim. Fakat o kızın yanına tekrar dönemeyeceğimin farkındaydım.

Dışarı çıkmak, belki de bir anlık deli cesaretine bakıyordu. Ancak sınırlardan içeri asla giremezdiniz. Oraya adım attığım ilk anda öldürüleceğimi biliyordum. Tek hamlede silineceğimi bilerek her şeyi çiğnemiştim. Bunu göze almıştım.

Ellerimi kalbime götürüp gözlerimi yumarak, "Senin için, Zey," diye fısıldadım. Herkesi geride bırakmak, büyük bir azap veriyordu. Terk etmek... Terk edilmek... Bunlar beni mahvediyordu ancak o insanların yaptığını yapamazdım. Her şeye göz yumarak öylece yas tutamazdım.

Orada kalamazdım.

"Senin için, Zey," dedim bir kez daha. Kalbimin ritmini avuç içlerimde hissederken kendimi bütün bu uğursuz olaylardan soyutlamayı denedim. Yeterince beklemiştim. Artık harekete geçmem gerekiyordu. Bir şeylere başlamak zorundaydım.

Aryan'a nasıl ulaşabileceğimi iyi düşünmek zorundaydım.

"Melera?"

Kapım aniden tıklatılınca irkildim. Az kalsın adımı yanlış telaffuz ettiklerini söyleyecektim. Hızla kendime geldim. Az evvel bir şeyler fısıldayıp sonra ortadan yok olan sesler tekrar duyulur hâle gelmişti. Leya, kapımın önünde bekliyordu.

"Uyandım!" diye seslendim çabucak. Ardından bacağımı dikkatle yataktan indirdim. Her ne kadar korkunç bir kavgadan çıkmış olsam da Rans'ın haklı olduğunu fark ediyordum. Ben düşündüğümden daha hızlı iyileşiyordum. En azından yatalak kalacak kadar kötü bir acıya esir olma-

mıştım.

Leya yavaşça kapımı araladıktan sonra içeri girdi. Koyu kahverengi saçlarını ensesinde toplamış, her zamanki gibi zarif bedenine çok yakışan temiz bir elbise giymişti. Kibar tebessümü dudaklarında yer alırken doğruca gözlerine baktım. Orada büyük bir tereddüt görüyordum.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Belki de bunun diğer anlamı, *buradan gitme vaktin geldi,* demekti. Beni kovmayacak kadar yumuşak bir kalbe sahip olduğunu biliyordum. Tamamen iyileştiğimde onu bu zor durumdan kurtaracak ve bir daha dönmemek üzere hayatlarından çıkacaktım.

"İyiyim," dedim zoraki bir tebessümle. "Sayende yaram artık acımıyor."

Düşündüğüm gibi olmamış, bacağım eskisinden daha kötü bir hâl almamıştı. O sürtük kız yüzünden belki de bugün daha iyi hissederek yola çıkabilme fırsatım olacakken bunu kaçırmıştım sadece. Burada birkaç gün fazladan kalmama sebep olmuştu. Felia'ya bir kez daha içimden küfrettim.

"Bünyen çok güçlü," dedi Leya bana doğru bir adım atarken. Ardından uzanıp bacağımdaki kumaşı yukarı sıyırdı. Onun eski kıyafetlerinden giymek zorunda kalmıştım. Yuva'dan kaçarken yanıma o uğursuz ok dışında hiçbir şey alamamış olmam çok kötüydü.

"Çabuk iyileşiyorsun," diye mırıldandı düşüncelerimi doğrulayarak. "Yürüyebilecek misin?"

Ayağa kalkıp yaralı bacağımla yere bastım. Dün tenime batan tırnakların acısını bir kez daha hissedince, "Ah!" diyerek dişlerimi sıktım. Dudaklarımdan bir inilti kaçınca Leya kaşlarını çatmıştı. "Yine de biraz vakte ihtiyacın var," dedi net bir dille. "Haydi, gel. Kahvaltı yapacağız."

Her ne kadar bu sabah buradan çekip gitmek istesem de Rat'ın o sert bakışlarına maruz kalmak zorunda olduğumu biliyordum. Eğer yürüyüp koşabiliyor olsaydım, burada bir dakika bile kalmazdım. Ancak bu hâldeyken yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İstenmediğimi bilsem de onunla yüzleşmek zorundaydım. Gurursuz olmak zorundaydım.

Aksak adımlarımla odadan çıktım, Leya kapıyı arkamdan kapattı. Bir an için masadaki bütün gözler üzerime çevrilince kendimi gerilmekten alamadım. Derin bir nefes verip, koltuğa doğru ilerlerken Feyn çabucak, "Yanıma oturabilirsin!" diyerek yer açtı. Ona kaçamak bir bakış attım. Beni oraya hiçbir güç oturtamazdı çünkü diğer yanında Rat oturuyordu. Gözlerini tabağına dikmiş, çatalıyla anlamsız gürültüler çıkarıyordu. Burnundan soluğunu fark edebiliyordum, elbette gergindi. Feyn'in tatlı hareketini görmezden gelerek tekrar koltuğa döndüm. "Bacağım acıyor. Şurası daha iyi, Feyn."

Kimse itiraz etmedi, topallayarak koltuğa yürüdüm. Ardından bacağı-

mı temkinli bir şekilde yumuşak zemine koydum. Yavaşça oturdum, Leya çoktan benim için dolu dolu bir tabak hazırlamış, getiriyordu. Ayağıma kadar servis etmesi mahcubiyet hissimi bir kez daha artırırken, "Teşekkürler," diye sessizce mırıldandım. En çok ona karşı utanç hissediyordum. Çünkü kim ne yaparsa yapsın, o bana bir annenin şefkatini esirgemeden bakıyordu.

"Afiyet olsun, tatlım," diye gülümsedi. Rat'ın hızla başını kaldırıp olduğum tarafa korkunç bir bakış attığını gördüm. Keşke bu sabah da ava çıkmış olsaydı, böylece onu görmemiş olurdum. Ancak aldığı yeni karara sadık olduğunu görebiliyordum. Beni buradan kovdurmadan hiçbir yere ayrılmayacak gibiydi.

Lukan hafifçe öksürünce Rat tekrar önüne bakmak zorunda kaldı. Hiç kimsenin konuştuğu falan yoktu. Birisi suratıma öfkeyle haykırsa bundan daha az gerileceğimi biliyordum. Bu evin alışık olmadığı sessizlik, ortamı gerim gerim geriyordu. Derin bir nefes verip çatalımı domatese batırdım.

"Bacağın acıyor mu, Era?"

Feyn kafasını uzatıp bana doğru baktı, diğerleri bununla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Ritan ve Leya, tabaklarını sakince bitiriyorlardı. Rans ile yalnızca bir kez göz göze gelmiştik. Lukan ise sessizdi. Rat'ın korkunç hâlinden söz etmeye gerek yoktu.

"İyiyim," diye mırıldandım. "Sağ ol, Feyn."

Ona karşı resmîleşen bu tavrımı garipseyen Feyn, bir sorun olup olmadığını kontrol etmek ister gibi bir kez daha başını uzattı. Lukan, hiç beklemediğim bir anda elini uzatıp onu engelledi. "Önüne bak, Feyn. Tabağını bitir."

Leya tıpkı benim gibi eşinin bu sert tavrına anlam veremeyerek gözlerini ona çevirdi, Feyn babasının gerginliğini fark ederek tabağına döndü. Hayatımda daha mahcup hissettiğim herhangi bir an var mıydı, hatırlayamıyordum. Çabucak önüme dönüp, Feyn'i boş vererek birkaç lokma atıştırdım. Yediklerim sanki boğazıma diziliyordu. Kötü hislerden arınamıyordum.

Lukan olanları kimden öğrenmişti? Eğer Felia'nın o hâlini görmüşse ona durumu açıklayamazdım. O da tıpkı büyük oğlu Rat gibi beni postalamak mı istiyordu? Bakışlarındaki soğukluk cevabımı veriyordu. Geldiğim günden beri huzursuzluk yarattığımın farkındaydım. Elimden gelseydi buradan koşarak çekip giderdim. Ne yazık ki doğru düzgün hareket dahi edemiyordum.

"Felia nasıl?"

Evin ortanca çocuğu, sessiz Ritan beklemediğim bir anda bu soruyu yöneltince gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım. Bu tatsız konuyu Rat'ın öne at-

masını bekleyebilirdim ancak Ritan genellikle hiçbir şeye bulaşmıyor gibi görünüyordu. Aklımda yeni bir ihtimal canlandı. Belki de Felia'yı önemseyen tek kişi Rat falan değildi. O, yalnızca öfkesine hâkim olamayan aptalın tekiydi. Tanımadığım bu kız, bütün ailenin fazlasıyla sevdiği dostlarından biriydi belki de. Fark etmeden hepsine saygısızlık yapmış olduğumu anlayabiliyordum.

"İyi."

Rat'ın sesi keskindi. Ardından ölümcül bakışlarını bir kez daha bana çevirdi. Çabucak gözlerimi kaçırıp tabağımdakilere tekrar odaklanmaya çalıştım ancak elimdeki çatal aniden yere düştü ve panikleyerek bacağımdaki tabağın sallanmasına sebep oldum. Her şeyin yere dökülmemesi için öne uzandığımda masadakiler bir kez daha tuhaf bakışlarıyla bana baktılar.

"Çatal..." diye geveledim.

Bana yakın oturan Rans, yerinden yavaşça kalktıktan sonra koltuğuma yaklaştı. İçimi delip geçen mavi gözlerini, gözlerime çevirdi. "Eğilme."

Uzanıp, yere düşen çatalı aldıktan sonra mutfağa doğru giderek gözden kayboldu. Bir süre arkasında bıraktığı boşluğu seyrettim. Diğerlerinin aksine, en azından onda nefret içeren bakışlar görmemek, beni bir nebze rahatlatmıştı. Ancak sabahki kuralı bir kez daha kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Hiç kimseye iyi ya da kötü, herhangi bir his besleyemezdim. Bu tehlikenin diğer adıydı.

"Al."

Yıkanmış çatalı tekrar bana uzattığında, zihnimdeki her şey bir kez daha etrafa savrularak dağıldı. "Te... Teşekkürler," diye mırıldanıp çatalı hızla aldım. İfadesiz bir suratla masadan bizi seyreden Rat, şimdi de kardeşine korkunç bakışlar atıyordu. Sanki Rans'ın bana iyilik yapması bir ölüm sebebiydi.

"Tadım kaçtı."

Rat sandalyesini gürültüyle geriye itip ayağa kalktı, beklediğim patlamanın yaklaştığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatıp bu anı durdurabilmeyi diledim. Ne kadar gecikirse o kadar lehimeydi.

"Otur yerine, Rat."

Lukan'ın otoriter sesi salonu doldurdu. Rat öfkeyle babasına bakıp sesini yükseltti. "Doydum!"

"Kahvaltıyı bitirmedik. Otur."

Rat burnundan soluyarak ona bakıyordu, beklemediğim bir anda eliyle beni gösterince irkildim. "Bunun karşısında yemek zorunda mıyım? İstemiyorum!" dedi.

Kendimi değersiz bir eşya gibi hissetmeme engel olamadım, dişlerimi

sıkıp sessizce bekledim. Buna dâhil olmak istemiyordum.

"Kız sana zarar vermiyor," dedi Lukan sakince. "Otur da yemeğini ye."

"Ama isteyince nasıl zarar verebildiğini hepimiz gördük! Değil mi?"

Rat, alev alev yanan gözlerini bana çevirdiğinde ifadesiz bakışlarımla ona baktım. Ağzımı açıp ona zarar vermeyeceğimi söylemek isterdim ancak inanmayacağını görebiliyordum. Oysa her şey çok saçmaydı. Neredeyse benden on kat güçlü olan bu adama, zayıf bedenim ne yapabilirdi? Koca bir hiç!

"Bu konuyu uzatıp herkesin tadını kaçırma, oğlum."

Lukan tekrar uyardığında tartışmanın alevleneceğini hissediyordum. Tabağıma eğildim. Bu sırada herkes olacakları sessizce bekliyordu.

"Bu kız evimize girdiği gün tadımız yeterince kaçtı! Onu evimde istemiyorum, bu kadar basit."

"Zaten gidecek."

Bu defa konuşmaya sert sesiyle Rans dâhil olunca bakışlarımı ona çevirdim. Donuk bakışlarını abisine çevirmişti. Lukan diğer oğluna bakınca Rans sakince açıkladı: "En fazla iki gün sonra yarası tamamen iyileşir. Buraya kalıcı olarak gelmediğini hepiniz biliyorsunuz."

Duyduklarımla boğazıma koca bir yumru oturdu, yutkunmakta güçlük çektim. Zaten defolup gitmeye karar vermiştim. Bunu Rans'tan duymak neden daha kötü hissettiriyordu? Bu evdekilerin gün saydığını bilmek, beni âdeta bozguna uğratmıştı. Bunu belli etmemek için avucumdaki çatalı sıktım.

"Hani biraz daha kalacaktı?"

Feyn buruk sesiyle araya girdiğinde, başımı kaldırıp ona bakmak istemedim. Sanki ben yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyorlardı. Berbat hissediyordum.

"İyileşince gitmek zorunda, Feyn," diye yumuşak bir ses araya girdi. Konuşan Leya'ydı. Belli ki o da ailesinin daha fazla huzursuzluğa kapılmasını istemiyordu. Bunu kırıcı olmadan yapmaya çalıştığını fark edebiliyordum. Sesimi çıkarmadım.

"Ama o bize zarar vermiyor ki... Üstelik gidecek bir yeri olmadığını siz söylemiştiniz!"

Feyn çocukça bir küslükle kollarını bağladı, söylediklerleriyle başımı kaldırdım. Gidecek bir yerim olmadığını kendi aralarında dillendirmiş olmaları fazlasıyla can yakıcıydı.

Ve ilk kez dudaklarımı araladım. Sesim buz gibiydi."Merak etmeyin, daha fazla huzursuzluk yaratmadan gideceğim."

"Ah, Melera..." Leya çabucak araya girdi fakat Rat onun kadar sakin de-

gildi, annesinin konuşmasını kabaca bölerek, "Çok seviniriz!" diye yüzüme bağırdı. "Gördüğün gibi... Burada istenmiyorsun!"

"Rat!"

Leya öfkeyle oğluna bakıyordu. Rat, hiç kimseye aldırmıyordu. "Ne var?" diye bağırdı bir kez daha. "Ona yardım ettik diye tepemize çıkıyor! Eğer şu aptal oğlun onu kurtarmasaydı çoktan geberip gitmişti! Bu kızsa gelmiş, ona yardım edenlere saldırıyor."

"Bana yardım eden kimseye saldırmadım!" dedim öfkemi bastıramadığımı hissederek. "Bana saldıran Felia'ydı!"

"Buna inandığımızı mı düşündün sahiden? Kızın hâli ortadaydı!"

Dudaklarımı araladığım sırada Feyn araya girerek abisine doğru bağırdı. "Yeter! Ona bağırıp durma!"

Küçük çocuğun gözlerinin yaşardığını görünce içimde korkunç bir acı baş gösterdi. Benim sebep olduğum bir şey yüzünden ağlayacak olması, büyük bir üzüntüye kapılmama neden oluyordu. "Hayır," diye mırıldandım çabucak. Çocuk gözlerini bana çevirdiğinde hızla başımı salladım. "Sen karışma. Bunu halledeceğim."

Titreyen çenesini gördüğümde tek istediğim ona sarılmaktı. Yerimden kalkmaya çalışırken acınası bir hâlde göründüğümü biliyordum. "Yapma, Zey," diye fısıldadım ona yönelmek isteyerek. "Ağlama."

Ona doğru sarsak bir adım attığımda çocuğun yüzünün bir kez daha bembeyaz kesildiğini gördüm. Diğer gözler de teker teker bana çevrildi. Söylediğim şeyi ancak birkaç dakika sonra işitebildim.

O, Zey değildi. Benim kardeşim değildi.

"Era..."

Feyn daha evvel yaptığım şeyi, bir kez daha tekrar ettiğimi fark etmişti. Sandalyesinden hızla kalktı. Ardından bocalamama izin vermeyerek bana sıkıca sarıldı. "Sorun değil!" dedi çabucak. "Bana istediğini söyleyebilirsin."

"Özür dilerim," dedim titrek bir sesle. "O, benim..."

Rans'ın mavi gözlerini üzerimde hissettim. Masadaki herkes kadar şaşkındı. Zihni karman çorman olmuş bu kıza ne söyleyeceklerini bilmiyor gibiydiler. Burada beni anlayan tek bir kişi bile yoktu.

Âciz bir fısıltı titrek dudaklarımdan döküldü: "O, benim kardeşimdi."

Belime sıkıca sarılan kollara baktım. İçim paramparçaydı. Bana sarılmasa ayakta duramayacak kadar güçsüzdüm, mahvolmuştum. Feyn'in dolu gözlerine bakarken o korkunç şeyi telaffuz ettim: "Onu kaybettim."

İçeriye ölüm sessizliği çöktü, yaşlar gözlerimden akmak için sınırları zorluyordu. Kimse tek kelime edemiyordu. Yüz ifadem acıyla çarpılmıştı, bendeki yıkımı görüp göremediklerini bilmiyordum. Kendime hâkim

olmaya çalışarak dudağımı ısırdım. Bu acı belki de hiç dinmeyecekti. Bu özlem hiç bitmeyecekti. Zey'in hayali hiç gitmeyecekti.

"Üzgünüm."

Feyn'in mırıltısı kulağıma çalındığında saçlarını son kez okşayıp bir adım geriye gittim. Kolları boşluğa usulca düştü. Bunu, ona söylemek zorunda olduğumu biliyordum çünkü bu yaptığım ilk hata değildi. Son da olmayacaktı. Hızla arkamı dönüp sarsak adımlarla odama yürüdüm. Bacağımın acısı ruhumdakinden daha ağır değildi. Ağlamamak için yalnızca birkaç dakikam vardı.

"Mutlu oldun mu, Rat? Sen tam bir dangalaksın."

Genellikle sessizliğini koruyan Ritan'ın, abisine öfkeyle homurdandığını duydum. Peşimden adım sesleri geldi. Kendimi odadaki yatağa bırakmış, yaşaran gözlerimi kolumla siliyordum. Her şey bu kadar ağırken insanlarla savaşmak zorunda olmak, beni daha da yoruyordu. Vazgeçmeyecektim. Pes etmeyecektim. Ama bu savaştan sağ çıkıp çıkamayacağımı artık bilmiyordum. Önümü göremiyordum.

"Sen ona bakma."

Ritan bana doğru iki adım attı, yaklaşmakta tereddüt ediyor gibiydi. Belli ki abisinin aksine onda hâlâ duygu kırıntıları vardı. Şaşkınca başını kaşıdı. "Çok üzgünüm. Kardeşini kaybetmen... Ben..."

Başımı diğer tarafa çevirerek, "Boş ver, Ritan," diye mırıldandım. Ağladığımı görmelerini istemiyordum. "Sorun değil. Zaten gideceğim," diye fısıldadım.

Boğazımda korkunç bir sızı vardı. Çenem titrediği için daha fazla konuşamıyordum.

"Bak, bizi rahatsız ettiğin falan yok. Rat, yabancılara karşı her zaman fazla korumacı davranır. Bu, seninle ilgili değil. Biz..."

"Ritan."

Rans'ın sesini işittim fakat o tarafa bakmadım. Leya ve Lukan'ın, içeride Rat'ı azarladıklarını duyabiliyordum. Yanıma gelmeye çekiniyor olmalıydılar.

"Onu biraz yalnız bırakalım," diye açıkladı.

Şu an yalnızca buna ihtiyacım olduğu için başımı hafifçe Rans'a çevirdim. Herhangi bir duygu belirtisi olmayan ifadesiz yüzüyle Ritan'ı seyrediyordu. Genç çocuk, söyleyecek başka bir şeyi olmadığı için odadan usulca çıktı. Bir süre Rans ile birbirimize baktık. İkimizin de konuşacak dermanı kalmamış gibiydi. Kâbuslarımda ağlayarak söylediğim o ismi nihayet anlamlandırabilmişti.

Gittiği yerde huzurla uyumasını dilediği Zey'in kim olduğunu öğren-

mişti.

"Melera..." dedi.

Sahip olmadığım ismimi ondan duymak, bir an için bütün bedenimi ayaklandırdı. Karşı konulamaz bir hisle dolup taştım. Doğruları bir defa söylemeye başlamış olmanın tehlikeli tınısı kulağıma çarpıyordu. Devam etmeli miydim? Ona gerçek ismimin Evera olduğunu söyleyerek başlayabilirdim.

Ya da çenemi kapalı tutup hiçbir şeyden bahsetmezdim.

"Kardeşin için üzgünüm," diye mırıldandı. Söylediğim yalanlar yüzünden bakmaya katlanamadığım masmavi gözlerini, gözlerime çevirdi. Oradan bir an bile geri çekilmedi.

Başımı usulca salladım. Bir damla gözyaşı, daha fazla direnemeyerek yanağımdan süzüldüğünde telaffuz edecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Yalnızca ona bakmakla yetindim. Fazlasını yapacak gücüm yoktu.

Sessiz anlaşmamız; aramızda usul usul duyulur hâle geldi sanki, söylenmemiş kelimeler bir an için hayat buldu. Rans, benden hiçbir şey beklemeyerek arkasını dönüp odadan çıktı.

Bense bir kez daha yalnızlığıma eşlik eden gözyaşlarımla uykuya dalmak zorunda kaldım.

"Ya uyumuşsa?"

"Uyanık olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Ritan ve Feyn haklıydılar. Bütün günümü geçirmek için hapsolduğum bu odada, zaman kavramımı yitirmek üzereydim. Geceleri uyuyamıyordum; arada bir gözlerimi kapatıyor, birkaç saatliğine dalıp gidiyordum. Sabah kahvaltı etmekten sonra kendimi bir kez daha aynı yatakta buluyordum. Bazen saatlerce gözlerimi kırpmadan tavanı seyrediyordum. Sürekli düşünmek zorunda kalıyordum. Her detayı, her kelimeyi, her yüzü... Ardından bir kez daha güneş batıyor ve hava kararıyordu. Bu sonsuz bir döngüye benziyordu ve ben artık ne zaman uyuduğumu yahut ne zaman uyuyakaldığımı ayırt edemiyordum. Dışarı çıktığımda hiç iyi şeyler olmadığını görebiliyordum. Yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Bu dört duvar arasında delirmek üzereydim.

"Önce sen gir."

"Hayır, sen!"

Kapı aniden açıldığında Feyn, Ritan'ı hızla içeri itip duvarın arkasına kaçtı. Beklenmedik bu hareketle donakalan Ritan'ın masum yüzü beni de aniden afallattı. Bir süre anlamsızca bakıştık.

"Merhaba," dedi.

Dudaklarımda ufak bir tebessüm belirdi. "Merhaba," diye yanıtladım. "İkinizi de yemeyeceğim. Bu kadar çekinmenize gerek yok."

Ritan aynı masum yüz ifadesiyle kafasını kaşıdı. "Ben..."

Nasıl bu kadar çekingen bir çocuk olduğunu anlayamıyordum, abileri onun tam zıddıydı. Muhtemelen benimle aynı yaşlardaydı. Tıpkı Rans'a benzeyen mavi gözleri, diğerlerinin aksine çoğu zaman şaşkın bakıyordu. Feyn'in gözleri yaramazlıkla parlarken Ritan, etrafta olup biten her şeye tepkisiz kalan, kendi hâlinde bir gençti. Benimle ilk kez iletişim kurmaya çalışıyor olması, dudaklarımdaki tebessümün büyümesine sebep oldu. Buna ihtiyacım vardı. Aksi hâlde çıldıracak gibi hissediyordum.

"Buraya gel, Feyn!" diye seslendim muzip bir sesle. "Seni de gördüm!"

Saklandığı yerden ufak adımlarla içeri giren Feyn, otuz iki diş sırıtıyordu. Abisini bir yem gibi odaya atmış olmak, ona büyük bir haz veriyor olmalıydı. Neyse ki etrafta onu pataklayacak hiç kimseyi göremiyordum. Akşamüstü olmuştu, insanlar her ne işleri varsa onunla uğraşmaya gitmişlerdi. Saatlerdir Leya'nın sesini bile işitmiyordum.

"Sıkıldın mı diye sormaya gelmiştik," diye geveledi Feyn. Ardından her zaman yaptığı gibi bir tavşan gibi sekerek yatağımın ucuna geldi. Feyn oturduğunda hâlâ ayakta dikilen Ritan'a baktım. "Düşündüğünüz için teşekkür ederim. Sanırım biraz sıkıldım."

Ritan hafifçe öksürüp boğazını temizledi. "İstersen sana bahçeyi gezdirebiliriz biraz. Oldukça büyük."

Rans burada olsaydı nasıl sert bir sesle konuşmamızı böleceğini düşünüp başımı iki yana usulca salladım. "Üzgünüm. Buradan çıkmam tehlikeli."

Her ne kadar onları reddetmek içime sinmiyor olsa da benim için en iyisinin bu olacağını biliyordum. Bu duruma anlayış göstererek fazla ısrar etmediler. Ritan karşımdaki duvarın önüne bağdaş kurarak oturdu. "Peki, yapmak istediğin bir şey var mı?"

Bana yardım etmek istemeleri içimi ısıtmıştı. Kibar bir tebessümle ikisine baktım. "Teşekkür ederim. Bana fazlasıyla iyi bakıyorsunuz zaten."

"Gerçekten gidecek misin?"

Feyn aniden araya girince gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. En küçüğümüz oydu, bunu çocukça bir merakla sorduğunu biliyordum. Hislerini bastırmakta bizim kadar iyi değildi.

"Evet," dedim kısık bir sesle. "İyileştiğimde gitmek zorundayım, Feyn."

"Biraz daha kalsan olmaz mı?"

Ritan, kardeşinin konuşmasını uyarıcı bir sesle bölmek zorunda kaldı. "Israr etme, Feyn! Onu sıkboğaz etmeye gelmedik."

"Sorun yok," diyerek başımı salladım. Ardından uzanıp Feyn'in uzun saçlarını karıştırdım. "Seninle daha çok vakit geçirebilmeyi ben de isterdim. Ancak yapmam gereken şeyler var."

Bakışlarım pencereden dışarıya kaydı. Henüz tam olarak nerede olduğumu bile bilmiyordum. Buradan çıktığım ilk anda nereye gideceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ritan'a yavaşça dönüp merakla beni seyreden yüzüne baktım. Gitme vaktim yaklaşıyorken bazı soruların zamanı gelmişti. "Neredeyim ben?"

İçeriye kısa süreli bir sessizlik çökse de durumu çabucak anlayan Ritan, sorumu hemen cevapladı: "Burası bizim kasabamız. Livara."

Duyduğum isimle kaşlarım çatıldı. Yuva'dan başka hiçbir yeri tanımıyordum. Hayatım boyunca oradan çıkmayacakmışım gibi büyütülmüştüm, boşlukta çırpınan bir kuş gibi çaresiz hissetmekten kendimi alamıyordum. Neredeydim? Buradan nasıl gidecektim? Kaybolduğumda yönümü bulmamı sağlayacak olan şey neydi? Hiçbir şey bilmiyordum.

"Livara..." diye fısıldadım. Zihnimde bir yerlerde bunun bir çağrışım yapmasını umdum. Ancak hiçbir şey yoktu. Sanki koca bir boşluktan ibarettim. Burası sınırların ötesiydi ve ben hayatta kalma ihtimalimi sıfıra indirdiğim için gerisini hiç düşünmemiştim. İles'in bağı çözülmüştü ancak her şey ortadaydı. Hayattaydım. Sınırların sonrası ölüme çıkmamıştı.

Bir Vahşi tarafından kurtarılmış ve bir başka Vahşi tarafından iyileştirilmişim. Her şey olması gerektiğinin tam tersiydi. Algılayamıyordum.

"Burası ormana ne kadar uzak?" diye sordum.

Ritan bir süre düşündükten sonra yanıtladı: "Orman düşündüğünden çok daha büyük. Evimizin arkasındaki patikadan birkaç saatte gidilebilir. Ancak Rans'ın seni bulduğu yer, buraya yakın değildi."

Yerimde hafifçe dikleşerek söylediklerine dikkat kesildim. Ritan sessizce mırıldandı: "Seni getirdiği yer, neredeyse yarım günlük mesafede. Üstelik oraya ulaşmak için bilinen bir yol yok. Ağaçlar buradaki gibi seyrek değil, oldukça sık. Yolda ölüm riski taşıyan birçok tehlikeli yer var. Oraya hiç kimse adım atmaz."

Duyduklarımla âdeta şoke oldum, Ritan gözlerini devirip homurdandı. "Rans ve Rat, hiç doğru olmasa bile kasabadan fazlaca uzaklaşıyorlar. Bunu çok sık yapmazlar ancak onların av merakını durdurmak mümkün değil. Onun seni bulduğu gün de büyük bir av için yola çıkmışlardı. Ancak geri döndüğünde bir hayvan değil... Sen vardın."

"Ben..." diye mırıldandım. Duyduklarım, savunma kalkanıma darbe indirmiş gibiydi. Sözcükleri toparlayamadım. "Ben çok uzaktayım..."

Ritan yüzümde gördüğü ifadeye rağmen dürüstçe başını salladı. "Çok uzaktasın."

Aryan'a nasıl ulaşacaktım? Oraya nasıl geri dönecektim? Bunca zaman, içimde bir umut taşımıştım. Belki sınırların ötesine geçmeyecektim ancak içimden bir ses aileme, arkadaşlarıma, sevdiklerime bir şekilde haber gönderebileceğimi söylemişti. Oysa ben artık onlardan çok uzaktaydım. Varlığımı bile unutacakları kadar uzakta.

Bu korkunç ormanı nasıl atlatacaktım? Yaralı bir bacak ve tükenmiş umutlarla...

"Olamaz," diye fısıldadım. Üzerimdeki yorganı çabucak atıp ayağa kalkmayı denedim. İşlerin hiç bu kadar kötüleşeceğini düşünmemiştim. "Olamaz."

"Era!"

Feyn şaşkın görünüyordu. "Sakinleş," diye mırıldandı. "Korkmana gerek yok."

Bu küçük çocuğun beni anlayabilmesi mümkün değildi. Başımı iki yana sallayarak pencereye uzandım ve camı sonuna kadar açtım. Temiz hava suratıma çarptı, birbirine girmiş sarı saçlarım esen rüzgârla havalandılar. Tanımadığım bu dünyaya baktım. Nasıl kaçacağımı bilmediğim bu korkunç dünyaya...

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Rans'ın sert sesiyle aniden geriye döndüm. Yatağımın köşesine kurulmuş Feyn'e ve bağdaş kurmuş, beni seyreden Ritan'a bakıyordu. Onun evde olmadığını düşündüğüm için gözlerimi şaşkınca kırpıştırdım.

"Melera ile konuşuyorduk," diye açıkladı Ritan. Abisinin sorgulayıcı bakışlarından kurtulmak ister gibi çabucak beni gösterdi. "Ormanı tarif ediyordum."

Rans'ın mavi gözleri, gözlerime değince üşüdüğümü hissettim. Arkamdaki camı kapattıktan sonra odada küçük adımlar atmaya başladım. İşlerin ciddiyetini yeni fark etmiş gibiydim. Yere bastığım her sefer canım yanıyor olmasına rağmen buna bir an evvel alışmalı, yola çıkmak için hazır olmalıydım.

"Ormanın tarif edilecek bir yeri yok."

Rans'ın sesiyle başımı kaldırıp donuk yüz ifadesine baktım. Bu adam, gördüğüm en hissiz surata sahip olabilirdi. Bakışları yüzümü inceledi. "Bu da ne demek?" diye sordum.

"Oraya savunmasız adım atarsan birkaç saat sonra ölürsün. Birçok yırtıcı var."

Durumu açıkladıktan sonra bir süre sessizce suratıma baktı. İç çekip başımı iki yana salladıktan sonra ufak adımlarla odayı gezmeye devam ettim. "Savunmasız olacağımı kim söyledi?" diye mırıldandım. Elbette git-

meden önce buradan bir şeyler çalmak zorundaydım. Bunu onlara söylemek yerine odayı turlamaya devam ettim.

Feyn aniden, "Keşke hiç iyileşmesen..." diye iç çekti. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım, gözlerini yaralı bacağıma dikmişti. "Böyle söyleme, Feyn!" diye çıkıştım. "Dua et de bir an önce iyileşeyim."

Ritan, Feyn'e kötü bir bakış atarak, "Patavatsız," diye homurdandı. Feyn bizi hiç umursamıyormuş gibi omuz silkince gülümsedim. "İyileşince gidecek," diye sessizce mırıldandı. Ardından omuzlarını düşürmüş hâlde yatağımdan kalkıp odadan ayrıldı. Arkasından boş gözlerle bakarken bu hâlinin beni ne kadar üzdüğünü görmezden gelmek istedim. Burada hiç kimseye bağlanamaz hatta sevgi duyamazdım. İlk kuralı çiğnemek üzereydim.

"Annemler hâlâ gelmedi mi?"

Ritan sessizliği bozduğunda Rans ile konuştuğunu anladım. Uzun boyuyla odada öylece dikilen Rans, adımlarımı takip ediyordu. Birden ayağım burkuldu ve dengemi sağlayamadım, düşmemem için beni tuttu. Ona bakmadan kendimi toparlayıp küçük odada tekrar adım atmaya devam ettim.

"Gelmediler," diye cevap verdi. "Gece dönecekler."

"O iyi mi?"

Felia'dan bahsettiklerini anlamak için çok da zeki olmaya gerek yoktu. Bunu duymamış gibi davranıp onlara bakmadım. Rans bu tatsız konuyu uzatmamak için, "İyi," diyerek kestirip attı. "Pek bir şeyi yok."

"Bizi şikâyet edecek mi?"

Aniden adımlarımı durdurup Ritan'a baktım, çocuk her zamanki gibi sakin bir ifadeyle abisine bakıyordu. Sorgulayan bakışlarımı fark ettiğinde bana durumu açıkladı: "Kasabaya bir yabancı geldiğinde yöneticilere bunu bildirmek zorundayız. Ama biz seni saklamayı tercih ettik."

"Ne?" diye şaşkınca sordum. "Şikâyet mi?"

Benim burada olduğumu kime bildirmek zorundaydılar? Bana hiç kimse bundan söz etmemişti. Avuç içlerimin terlediğini, bedenimin soğuduğunu hissettim.

"Şikâyet etmeyecek. Onunla konuştum."

Rans'ın düz sesi kesildiğinde Ritan derin bir nefes verdi. "Zaten yalnızca sen ikna edebilirdin."

Onları dinlediğimi fark etmemeleri için öylece dikilmekten vazgeçip adım atmaya devam ettim. Topallayarak önce yatağa, oradan pencerenin kenarına, oradan dolaba, sonra tekrar kapıya yürüdüm.

"Başım dönüyor."

Ritan oturduğu yerden kalktı ve bana yandan bir bakış attı. "Evde kimse yok, istersen salonda yürü."

Elimi sallayıp bunu reddettim. "Oraya son çıktığımda hiç iyi şeyler olmadı. Kahvaltı hariç odamda kalsam iyi olacak."

Genç çocuk ağzının içinde bir şeyler mırıldanıp odadan ayrıldıktan sonra adımlarımı durdurmadan hızla yürümeye devam ettim. Canım ne kadar acırsa acısın, kendimi dışarıdaymışım gibi hayal ediyor ve elimden geldiğince sağlam adımlarla yürümeye çalışıyordum. Aslında bu bir antrenman sayılmazdı. Büyük ihtimalle dışarıda sürekli koşmam gerekecekti.

"Yorulmadın mı?"

Rans'a bakmadan başımı salladım. "Hayır."

Odadan inatla çıkmıyordu. Bir süre daha duvara yaslanıp, beni seyretmeye devam ettiğinde içimde büyüyen huzursuzluğa göz yumamadım. Ona yandan bir bakış attım.

"Sen neden onlarla değilsin?"

Tek kaşını kaldırdı. "Kimlerle?"

Çabucak önüme dönüp, "Ailenle," diye mırıldandım. Bir süre sessiz kaldıktan sonra tok bir sesle cevapladı: "Oradaki işim bitti."

Sorumun altındaki imayı bu kadar çabuk fark etmesi işime gelmese de ona kaçamak bir bakış daha attım. "Ne işi?"

"Felia'yı çenesini kapatması için ikna etmem gerekiyordu. Hepsi bu."

Derin bir nefes verip kızarmış suratımla yatağa oturdum. Rans hareketsizce duvara yaslanmış, hâlâ dikiliyordu. Bu defa ben tek kaşımı kaldırdım. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum."

Bakışları gibi sesi de oldukça netti. Onların birbirini bu kadar iyi tanıyor olmasına neden moralimin bozulduğunu bilmeyerek omuz silktim ve yatakta arkama yaslandım. Ardından dağılmış saçlarımı omuzlarımdan geriye attım. "Peki kime şikâyet edecekti?"

Rans kaşlarını çattı. Sorumu bir süre algılayamadığını fark ettim. Yerinden hafifçe doğrulup bana doğru bir adım attı. "Merkeze."

"Merkez de ne?" diye şaşkınlıkla sordum. İnsanların neden oraya şikâyet edildiklerini anlamakta güçlük çektim, bunu ilk kez duyuyordum. Rans bunu fark etmiş gibi şaşkın suratımı keskin gözleriyle taradı. "Bunu ilk kez mi duyuyorsun?" diye sordu.

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Gözlerinde anlam veremediğim bir parlaklık gördüm. Ardından hemen kayboldu. Sanki bir şeylerin farkına varıyordu. Bana doğru bir adım daha atınca yatakta huzursuzca kıpırdandım.

"Bunun gibi birçok kasaba var. Sistemli bir şekilde denetlenmesi, düzenin sağlanması gerekiyor. Bunları yapan kişiler, Merkezdeki yöneticiler. Gerekmediği sürece ortada görünmezler ancak her şeyden onlar sorumludur."

"Nasıl yani?" diye fısıldadım. Bana birden çok Vahşi kasabası olduğundan mı bahsediyordu? İliklerime kadar ürperdim. "Sınırlarınızın olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sınır mı?"

Tuhaf sorum karşısında, karşımdaki adamın da kafası karışmışa benziyordu. Bir süre başını yana eğip düşündü. "Neyin sınırından bahsediyorsun?"

Nefesimi tuttum. Sınırları yoktu. Sınır diye bir şeyin varlığından bile haberleri yoktu! Tıpkı buradaki gibi birçok yerleşim yerine sahiptiler. Kasaba dedikleri geniş alanlarda yaşıyorlardı ve bunun kaçıp geldiğim Yuva ile hiçbir benzerliği yoktu.

Bambaşka bir dünyadaydım. Burada nasıl hayatta kalacaktım? Bana kimse bunu öğretmemişti.

"Bu çok korkunç," diye fısıldadım, bedenimi saran ürpertinin sesime yansımasına engel olamamıştım. Rans söylediğim her yeni şeyde iyice şüphe duymaya başlıyordu. Ancak içimdeki taşkın hisleri bastıramıyordum. "Her şey..." diye mırıldandım. "Her şey çok büyük. Çok fazla."

Ve nihayet bana o soruyu sordu: "Nereden geldin?"

Verecek hiçbir cevabım yoktu. Bu adam bir Vahşi'ydi. Yuva'dan kaçmış olsam da ailemi geride bırakmıştım. Bütün sevdiklerim... Hayatım oradaydı. Tanımadığım bu insanlara bunu asla anlatamazdım. Belki Yuva'ma bir kez daha dönemeyecektim ancak bunun bir önemi yoktu. Geride kalanları korumak zorundaydım.

"Bilmediğin bir yerden," diye fısıldadım usulca. "Çok uzaklardan..."

Rans masmavi gözlerini bir an bile benden ayırmadı. Düşünüyordu. Onlar gibi olmadığımı, bende bir tuhaflık olduğunu biliyordu. Ormanda kanlar içinde bulduğu bu kız yalanlar söylüyordu ve gizlediği birçok şey vardı. Beni çözemiyordu.

"Neden anlatmıyorsun?" diye mırıldandı. "Niyetin geldiğin yere geri dönmek mi?"

"Dönemem," diye mırıldandım belki de ilk kez dürüst davranarak. "Yapamam. Başka bir yol bulacağım."

"Ormanda hayatta kalamazsın," diye açıkladı. Ardından bana doğru son bir adım daha atıp yatağa yavaşça oturdu. Bir şeyler öğrenmek istediğini görebiliyordum.

"Burada da kalamam," diye cümlesini tamamladım. "Ama çıkınca bir yolunu bulacağım."

Aryan'ı düşündüm. Sınırları... Okun nereden geldiğini bir şekilde öğrenmem gerektiğini...

"Yalan söylemek yerine neden her şeyi doğruca anlatmıyorsun?" diye sordu. İkimiz de kırıcı olmaktan çok uzaktık. O benim doğru söylemediğimin farkındaydı, ben de hiçbir zaman bana inanmayacağının.

"Çünkü kimseye güvenemem," diye açıkladım. "Hiç kimseye."

Bir süre derin bir sessizliğe hapsolduk. Bunun üzerine hiçbir şey söyleyemedi. Çünkü birine güvenmediğinizde aslında aranızdaki her şey sıfıra inmiş oluyordu. Bunun ötesi yoktu. Rans farkındaydı. Olabilecek en kötü durumu yaşıyorduk.

"Geldiğin yerin bir adı var mı?" diye sordu. Belki bir yerlerden tanıdık gelmesini umuyordu. Başımı iki yana salladım. "Yok."

Yuva. Orası bizim yuvamızdı. Ancak Rans bunu anlayamazdı.

"Peki," diye düşünceli bir sesle mırıldandı. "Buradan çok mu farklı?"

"Evet," diyerek başımı salladım. "Farklı."

Hangi birini sayacaktım ki? Biz bütünüyle bambaşka hayatlara, farklı yaşam koşullarına sahiptik. İç çektim. "Orada her zaman üşürdüm. Ancak burası hiç görmediğim kadar sıcak."

Rans bir süre yüzümü inceledi. Aklıma Zey ile ısınmak zorunda olduğumuz zamanlar gelince dudaklarımda buruk bir tebessüm belirdi. Karşımdaki genç adam, yeni çıkmış sakallarını kaşıyarak bir süre kafasında bir şeyleri hesapladı.

"Kuzeyden gelmiş olmalısın ancak orada başka bir kasaba yok. Anlamıyorum."

Sessiz kaldım. Ona yaşadığım yeri tarif edecek değildim. Ancak belli ki kafasına taktığı şeyleri çözmek gibi bir huyu vardı.

"Sana bir teklifim var," dedi oturduğu yerden doğrularak. Gözlerinde heyecanlı bir parıltı yakaladım.

"Nedir?"

"Bana nereden geldiğini söyleme. Peki, bunu biraz anlayabiliyorum. Ancak tahmin etmeme izin ver. Seni bir yere götüreceğim. Ne kadar uzakta kaldığını tarif edeceksin."

Dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçtı. "Sen ciddi misin?"

"Evet," dedi tok bir sesle. "Fazlasıyla."

Bir süre düşündüm. Beni götüreceği yer, muhtemelen insanların olmadığı bir yerdi. Saklanmam gerektiğinin benim kadar o da farkındaydı. Riske atmayacağını biliyordum.

"Yürüyemiyorum," diye homurdandım.

"Seni kucağıma alacağım. Çok uzak sayılmaz."

Geldiğimden beri ilk kez bu kadar hevesli olduğunu görüyordum. Dudaklarımda ufak bir tebessüm peyda oldu. "Sana söyleyeceğim her şey yalan olabilir. Bu yüzden kendin bulmak istiyorsun, değil mi?"

Rans tıpkı benim gibi sırıttı. "Yine çok zekisin."

Dört duvar arasında kalmaktansa onun bu saçma oyununa ayak uydurabileceğimi düşündüm. Nasıl olsa ona hiçbir zaman geldiğim yeri anlatmayacaktım.

"Diğerleri eve gelmeden geri dönmemiz gerekecek..."

Ben daha cümlemi tamamlayamadan iri bedeniyle tepemde dikildi. Sadece birkaç saniye sonra havalandığımı hissettim. Boynuna sarılırken ufak bir çığlık attım. "Sakin ol, Rans!"

"Artık kabul ettin. Vazgeçmeden gitmeliyiz!"

Ona kibirli bir bakış attım. "Çok iyi tahmin edeceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Bana cevap vermek yerine iri adımlarla odadan çıktı. Ritan'ın, yattığı koltuktan bize şaşkın şaşkın baktığını gördüm. "Nereye?" diye sordu.

"Hemen döneceğiz."

"Hani onun dışarı çıkması yasaktı?"

Rans kardeşini duymazdan gelerek kapıya doğru ilerledi. Hızla dışarı çıkıp arka bahçeye giden yola yöneldi. Feyn'i ortalıklarda göremiyordum. Evin etrafını ve çitlerin ilerisini incelemeye çalışsam da öyle hızlı hareket ediyorduk ki hiçbir şeyi doğru dürüst göremiyordum.

"Biraz yavaş!" diye homurdandım. Rans bana aldırmadı, ormana giden yola hızlı adımlarıyla girdi. Beni taşımak onu hiç zorlamıyor gibiydi, bu oldukça şaşırtıcıydı. Büyük bir yokuşa tırmandığımız sırada etrafımızdaki dal parçalarından ikimizi de korumak için yavaşça eğildi. Nefesini yüzümde hissettiğimde hareketsizce bekledim. Bu kadar yakınlık hiç iyi değildi.

"Çok var mı?"

Geniş göğsünün hızlı nefeslerle inip kalktığını hissediyordum. Başını iki yana salladı. "Geldik."

Ormanın içine ilerlemek yerine sağ taraftaki tepeye yöneldi. Yeterince yukarıda olduğumuz hâlde daha da yükseğe çıkıyor olmak, beni bir an için ürküttü. Ancak bu histen hemen sıyrıldım; rüzgâr, günler sonra ilk kez tenimi okşuyordu. Saçlarım geriye doğru savruldu.

"İşte, geldik."

Genç adam beni yavaşça yere bırakınca ayaklarım toprağa değdi. Bu hissi ne kadar özlediğimi fark ettim. Bir mahkûm gibi dört duvar arasında

yaşamak sahiden de korkunçtu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neye?"

"Birazdan arkana bakacaksın ve yaşadığın yerin..."

Sözünü tamamlamasını beklemeden çabucak arkamı döndüm. Neden bahsettiğini görmek için sabırsızlanıyordum ancak bu...

"Ne?"

Dudaklarımdan şaşkın bir inilti kaçınca Rans derinden gelen, boğuk bir sesle güldü. Onu ilk kez böyle neşeli görüyordum. "Bunu beklemiyordun, değil mi?" diye keyifle sordu. "Şimdi, bana evinin denizin hangi kıyısında kaldığını işaret et. Bulmam birkaç dakika sürecek."

"Rans..." diye fısıldadım. Gördüğüm manzara ile kalbim teklemişti. Yüksekten korkmak, ilk kez umurumda olmadı. İleriye doğru bir adım daha attım. Bulunduğum tepeden görünen her şey, dilimin tutulmasına neden olmuştu. "Rans, bu..." diye fısıldadım.

Ağzımı parmaklarımla kapattım, kalbim göğsümde öyle hızlı çırpındı ki öleceğimi zannettim. Nefes alamıyordum. Bu gördüğüm...

Yanımdaki adam, "Ne oluyor?" diye mırıldandı. Dehşete düşmüş bu hâlime anlam veremiyordu. Ancak ben...

İlk kez bir şeylere anlam veriyordum.

Su vardı. Öyle sonsuzdu ki gözlerim bu manzaraya yetemiyordu. Gidiyor, gidiyor, gidiyordu. Manzara öylece devam ediyordu. Hayatımda hiç görmediğim kadar devasaydı. Kalbimi tekleten yalnızca bu değildi. Gökyüzünü görüyordum. Gökyüzü burada öylesine büyüktü ki ne gözlerime sığıyordu ne de içime çektiğim nefese...

"Burası..." diye fısıldadım.

Rans, "Deniz," diye mırıldandı. "Neden bu kadar şaşırdın?"

Gözlerime yaşların dolduğunu hissettim. Onlarca, yüzlerce kuş görüyordum. Gökyüzündeydiler. Özgürce uçuyorlardı. Denize doğru iniyor, ardından bir kez daha göğe yükseliyorlardı.

"Deniz," diye fısıldadım. Dilimi bu yabancı kelimeye alıştırmaya çalışıyordum. Çok güzeldi. Tarif edemeyeceğim kadar güzeldi. Kalbimi paramparça edecek kadar güzeldi.

"Benim dünyamda hiç deniz yoktu," diye fısıldadım yaşlı gözlerle. Sesim titrekti, güçsüzdü. Yavaşça yere çöktüm. Dizlerimin üzerinde durdum; kalbim, tenimden çok daha fazla acıyordu. Bir avuç gökyüzünün varlığına inanarak büyüyen ben, karşımda sonsuzluğu görüyordum şimdi. Bitmeyen maviliği seyrediyordum. Bitmeyen denizi...

"Senin gözlerin gökyüzü değilmiş," diye fısıldadım gözyaşlarımı siler-

ken. Yanımdaki adam donakalmıştı. "Senin gözlerin denizmiş, Rans. Şuna bir bak."

Parmağımı uzatıp eşsiz maviliği gösterdim. Sanki küçük bir çocuk gibi, parmağımla denizin içinden geçtim. Elimi usul usul havaya kaldırdım, gökyüzünün denizle birleştiği sonsuzluğa baktım. Sonsuzluğu okşadım. Dudaklarımdan bir fısıltı daha kaçtı: "Çok güzel..."

Ve sonra başımı kaldırdım. Üzerimizden uçup binlerce kez etrafımızda dönen, denize doğru kanat çırpan, göğü delen kuşlara...

Yuva'da unuttuğumuz kuşlara... Zey'in unutulmuş kuşlarına...

"Kuşlara bak," diye mırıldanırken bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü. Kalbim duracaktı. Göğsüm, aldığım sonsuz nefesle patlayacaktı. Başım dönüyordu. "Kuşlara bak!" diye çığlık attım. Sesim bir yerlere çarpıp tekrar yankılandı, kulağıma geri döndüğünde heyecanın doruklarında hissediyordum.

Rans, "Bakıyorum," diye şaşkınca mırıldandı.

Başımı iki yana sallayıp gözyaşlarımı sildim. "Unutulmuş kuşlara bak, Zey. Sen haklıymışsın. Buradalar, uçmaya devam ediyorlar."

Hıçkırarak ağlamaya başlarken başımı yere eğdim. Gözyaşlarım aktığı yeri çamura çevirirken alnım toprağa değiyordu. Avuçlarımla toprağı kazıdım. "Varmış," diye fısıldadım. "Çok büyük bir gökyüzü varmış, Zey. Göremediğin için özür dilerim."

Zihnim sonsuz gökyüzünün hatırası ile aydınlandı, zavallı aklım olanları algılayamıyordu. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmeye başlamıştım ancak karşımdaki bu sonsuz maviliğe baktığımda hiçbir zaman düzeltemeyeceğim kadar korkunç bir şeye inandırıldığımı yeni fark edebiliyordum. Bir şeyler değil, her şey yanlıştı.

Ben büyük bir yanlıştım.

Islanmış kirpiklerimi araladım, bakışlarımı hayalime sığmayan denize çevirdim. Bizi bundan mahrum bırakmışlardı. Zavallı kardeşim, bunu göremeden ölmek zorunda kalmıştı.

"Unutulmuş kuşlardan geliyorum, Rans," diye mırıldandım titrek bir sesle. Olanlara anlam veremiyordum, baş ucumda sessizce bekleyen adama haykırmak istedim. Omuzlarım yeni bir hıçkırık dalgası ile sarsıldı, ilk kez bu kadar içten doğru söylüyordum. Usulca fısıldadım:

"Sana, unutulmuş kuşlar göğünden geliyorum."

Bölüm 8: SONSUZLUĞA DOKUN

Sonsuzluk...

Uçsuz bucaksız göğe kanat çırpan binlerce kuş...

Deniz... Maviyi hiç görmediğimi fark ettiğim o an, dünyanın benim gökyüzümden ibaret olmadığına şahit olduğum an, göğün ve denizin birbirine kavuştuğu ufuk çizgisi, zihnimdeki bütün sınırların paramparça olduğunu fark ettiğimde ciğerlerimi yakmaya başlayan o nefes...

Soluklarım göğsüme sıkışıyordu, yaşamak hiç olmadığı kadar acı veriyordu. Binlerce şey düşünüyordum; öyle fazlaydılar, yükleri öyle ağırdı ki omuzlarım giderek çöküyordu, yenilmek üzere olduğumu anlıyordum. Zihnimle bir savaşa girdiğimi zannetmiştim... Oysa bu, büyük bir yanılgıydı. Ben, o ufak dünyaya daha gözlerimi açtığım an mağlup olmuştum. Kimseyle savaştığım yoktu, bu bir aptallık olurdu.

Dünyanın hiç görmediğim bir tarafındaydım. Kiminle savaşmaktan bahsediyordum? Hayatta kalmak büyük bir şans sayılırdı benim için. Sahi, şimdiye dek nasıl başarabilmiştim? Her şeyi usul usul fark etmeye başlıyordum.

Fark ettikçe kahroluyordum. Kahroldukça dudaklarım titriyor; gözlerim, gördüğü şeylerin acısını yüreğime kilitliyordu. Denizin sonsuzluğu zihnime ağır geliyordu, orada açık bıraktığım ufak pencereme bu hayali sığdıramıyordum. Kabullenmek büyük bir azap veriyordu. Kuşları gözlerimden, zihnimden, kalbimden atamıyordum. Kardeşime inanmadığım o geceyi kalbimden atamıyordum. Genzim bu korkunç hisle yanıyor, nefesim ciğerlerime yetmiyordu. Avucumda kalan toprağı öyle çok sıktım ki tanecikleri tenime battı, ufak taşlar canımı acıttı. Son nefesini verirken ona inanmadığım için suçluydum. Gözlerimi gökten kaçırdığım için suçluydum. Kuşların kanat seslerine kulaklarımı kapattığım için suçluydum.

Kardeşim hiçbirini görememişti. Ona denizi gösterememiştim. Bir kez... Yalnız bir kez görseydi... Kalbim sancıyordu. Tanrı'ya yalvarmak istiyordum. Küçüğümün gittiği yerde, benim acımı seyrettiği yerde... Küçük gözleri denizi de seyrediyor muydu? *Keşke*ler düğüm olup boğazıma takıldı, yutkunamadım. Ah... Bir kez... *Tanrı'm, bir kez olsun ona denizi göster,* diye isyan ediyordum içimden. *Yalvarırım, bir kez göster ona. Kuşların nereye uçtuğunu görebilsin. Ben onun neşeli çığlığını duyamayacağım ancak sen*

ona merhamet et. Ne olur, kuşlarını göster ona, benim acımı gösterme, âşık olduğu kuşları göster. Zey'in unuttuğumuz kuşlarını...

O güzel gözleri kim bilir, ne büyük bir sevinçle parlardı, denize doğru ne büyük bir hevesle koşardı! Yapamamıştım. Hiçbirini görememişti. Biz koca insanlar; onun minik dünyasına siyah perdeler indirmiştik, inandığı mavilere karalar sürmüştük. Son nefesini verirken bile kuşları fısıldamıştı bana. Sonsuzluğu fısıldamıştı. Beni kurtarmak istemişti. Şimdiyse ona ihanet eden bu gözlerim denizi görüyordu. Kardeşime inanmayan ben, kuşları seyrediyordum.

Onun canına kıymışlardı; yaşamı hak etmeyen ben, hâlâ yaşıyordum.

Bu suçluluk, ölümden daha kötüydü. Bu azap, beni parçalıyordu. Nasıl dayanacaktım?

"Neden konuşmuyorsun?"

Rans'ın gergin sesi kulağımı okşarken kuvvetli bir rüzgâr, sarı saçlarımı geriye doğru savurdu. Hava kararmıştı; saatlerce toprağa kapanmış, Zey için ağlamıştım. Rans bir an bile yanıma gelmemiş, bana dokunmamıştı. Sanki acımı hissediyordu. Gitmemiz gerektiğini biliyordu ancak tek kelime etmemişti. Merhametli bir adam mıydı? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, Zey için denize ettiğim feryadın, taştan bir kalbi bile parçalayacak kadar kuvvetli olduğuydu. Zey için kuşlara haykırdığım isyanın, buzdan bir insanı bile yakıp küle çevireceğiydi.

Rans bana acıyor olmalıydı.

"Hiç," dedim. Ayağım önümdeki taşa takılınca tökezledim, arkamdaydı ancak bunu öngörmüş olacaktı ki hızlı davranarak kolumdan yakaladı. Düşmedim. Teşekkür etmeye mecalim yoktu, ona dönüp bakmak yerine yaklaşık yarım saattir yaptığım gibi dar patikada sessizce yürümeye devam ettim. Topallıyordum, attığım her adım acı veriyordu ancak kendime üzülecek vaktim kalmamıştı. Defolup gitmek için bir an evvel eski Era olmalıydım.

Olmak zorundaydım. Başka çarem kalmamıştı.

Arkamdaki adam sıkıntılı bir nefes vererek, "Bu kadar hızlı yürüme," dedi. "Yaralısın."

Adımlarımı takip ettiğini biliyordum, bir kez daha düşme ihtimalime karşı beni tutmak için dibimden ayrılmıyordu. İnat etmiş, kimseye tutunmadan yürümek için ısrarcı davranmıştım.

Karanlık bir sis üzerimize çöküp, bizi ışıktan mahrum bırakırken ormanın çıkışına yaklaşmıştık. Eve yaklaştığım her adımda, aramızdaki gerilimin de arttığını hissediyordum. Rans beni anlamıyordu ancak bugün yeni bir şey görmüştü. Yaralarla kaplı olan tek şey tenim değildi, ruhum da delik deşikti. Toprağa alnını yaslayıp kardeşi için gözyaşı döken bu kız,

onu hiç beklemediği bir bilinmezliğe götürüp orada bırakmıştı. Bu adamı, zihnindeki binlerce soruya terk etmiştim. Mühürlenmiş dudaklarını aralayıp tek kelime edemiyordu.

İyi olup olmadığımı bile soramıyordu.

"Gelmişler," dedim pürüzlü bir sesle. Adımlarımı yavaşlattım, evin arka bahçesine geldiğimizde durdum. Pencerelere baktım; ışıkları karanlıkta dikkat çekercesine parlıyordu, belli ki herkes evdeydi. Yeni bir kavga bizi bekliyor olmalıydı ve ben, bu tanımadığım dünyadan defolup gitmekten başka hiçbir şey düşünemiyordum. Gördüklerim zihnime sığmıyordu, denizi düşünmekten kurtulamıyordum. Karanlıkta öylece bekleyip şakaklarımı ovarken Rans ses çıkarmadan beni seyrediyordu. Masmavi, parlak gözleri kafamın içini görmek istiyor olmalıydı, çözemeyeceği bir düğüm gibiydim.

"Dışarıda kalmak ister misin?" diye sordu. Uzun zaman sonra hareket ederek, bedenimi yavaşça ona çevirip bakışlarımı nihayet gözlerine değdirdiğimde aramızda konuşulmamış bir dünya mesele görüyordum ancak sanki hepsi sorduğu soruyla bir hiç olup gitmişti.

Yalnızca bana bakıyordu.

"Çok isterim," diye fısıldadım. "Ama içeri girmek zorundayız. Yakalanmak istemiyorum."

Pürdikkat beni dinliyor, keskin bakışları yüzümü inceliyordu. Derin bir nefes verip arkamızda kalan karanlık ormana şöyle bir baktı. "Saklanacak yerler biliyorum."

Bana açık bıraktığı kapı için ona minnettardım, nefes alamadığımı ve o dört duvarın arasına girdiğimde daha çok boğulacağımı anlıyor gibiydi. Ancak onu daha fazla zor duruma düşüremezdim. Zaten benim için ailesiyle tartışmış, özellikle büyük kardeşi Rat ile birbirlerine alenen meydan okumuşlardı. Aksi gibi Leya da bir kız çocuğuna sahip olmadığı için beni delicesine bağrına basıyor, oğullarının kaba tavırlarına karşı arkamda durup savunuyordu. Bütün bu çekişmenin benim yüzümden uzaması, ailede ancak huzursuzluk yaratırdı; hiçbirinin gereği yoktu. Yine o küçük odadaki deliğime girip iyileşene kadar gökyüzünü izlemek zorunda olduğumun farkındaydım. Herkes için en iyisi bu olacaktı.

Başımı yere eğip eve doğru yürümeye başladım. Rans sessizliğimden yanıtını almış olacaktı ki peşimden gelirken herhangi bir şey sormadı. Yarattığım karmaşanın ve sebep olduğum bu tartışmaların farkındaydı. Derin bir nefes verip arka bahçeyi geçtim ve giriş kapısının önünde beklemeye başladım. Her ne kadar bana iyi davranıyor olsalar da buraya ait değildim ve kendi evimmiş gibi hareket edemeyeceğimi biliyordum. Rans arkamdan kolunu uzattı ve kuvvetli bir şekilde kapıyı itip açtı. Ya yakınlarda ev olma-

dığı için geceleri kapılarını kilitlemiyorlardı ya da burada herkes birbirine çok fazla güveniyordu.

"Geldiler!"

İçeri girer girmez Refeyn'in çığlığını işittim. Sabah çıktığımız andan itibaren bizi beklediğini görebiliyordum, kapı ağzında oturduğu yerden hiç kalkmamış gibiydi. Ona gülümsedim. "Merhaba, Feyn."

"Seni özledim, Era. Nerede kaldınız?" Masum bir ifadeyle suratıma baktı, uzanıp saçlarını karıştırdım. "Biraz yürüdüm ve bacaklarıma iyi geldi."

"Neden beni de götürmediniz?" Benimle mutfağı geçip, büyük oturma odasına doğru yürürken sesi küskün çıkıyordu. Birden geriye dönüp arkamda uzun boyuyla dikilen Rans'a baktı. "Hepsi senin yüzünden! Beni beklemedin."

"Başımı ağrıtıyorsun, küçük."

Rans yüzünü buruşturup, kardeşinin yanından geçerken Feyn öfkeyle homurdandı. Tam ona belki iyi hissettiğim bir gün birlikte yürüyebileceğimizden söz etmek üzereydim ki diğerlerini fark ettim. Herkes odada toplanmıştı, Lukan bizi sert bir suratla seyrediyordu. Bakışlarında ifadesizlik hâkimdi, onu hiç böyle görmemiştim.

"Ne oluyor?"

Rans da benimle aynı şeyi fark etmiş olacaktı ki babasına yandan bir bakış atıp onu inceledi. Bu bakışların üstünde fazla durmadı, Ritan ile kaldıkları odaya girdi. Bu sırada Leya kaygılı bir şekilde eşinin yanında oturuyordu, diken üstünde olduğunu tek bakışta anlayabilmiştim. Diğer koltuktaki Ritan kendi hâlinde takılıyordu, elinde kâğıtlar vardı.

"Ne olduğunu size sormak gerekiyor."

Kapının girişinde hareketsizce dikiliyordum, Lukan gözlerini benimkilere dikmişti. Adamın bu imalı sözünden hiçbir şey anlayamayarak gözlerimi kıstım. Leya hızla eşine yöneldi. "Bebeğim, bunu konuşmadık mı?"

"Belli ki onlarla da konuşmamız gerekiyor. Müdahale etme, Leya."

Ona doğru bir adım atıp odanın ortasına geldim. "Neyi konuşmak istiyorsunuz?" dedim. Leya'nın araya girmesine fırsat vermeden bakışlarımı Lukan'a diktim. "Sizi dinliyorum."

"Dışarı çıkmamanız gerektiğinin bilincinde olduğunu zannediyordum."

Rans az evvel girdiği odadan kıyafetlerini değiştirmiş şekilde çıkarken babasının gergin suratına baktı. "Onu ben çıkardım."

"Bir önemi var mı? Sonuçta bu doğru değildi."

"Haklısınız," dedim, yeni bir tartışmanın daha fitilini ateşlemek istemi-

yordum. Adamın buna niyeti olduğunu görebiliyordum ancak uzlaşmacı taraf olmak zorundaydım. Evdeki herkesle kavgalı olamazdım. En azından defolup gidene kadar...

"Ama kimseye görünmediğimize eminim," diye çabucak açıkladım. Rahatlaması için cümleme devam ettim: "Eğer öyle bir risk olsaydı ben de çıkmazdım. Ormandaki patikada kimse..."

"Burası büyük bir kasaba," diye sözümü kesti adam. Bakışlarındaki öfkeyi görebiliyordum, belli ki kendini dizginliyordu. "Sizi kimin görüp göremeyeceğinden emin olamazsınız. Evimde bir yabancıyı sakladığım Merkeze bildirilirse..."

"Ah, tatlım! Öyle bir şey olmayacağını söyledim."

Leya hızla araya girdi, bu panik olmuş hâline anlam veremiyordum. Belki de eşi olacak bu tuhaf adam, düşündüğümden daha gergin biriydi ve beni dışarı atmak için fırsat kolluyordu. Kadın bunu düşünerek beni korumaya çalışıyor olabilir miydi?

"Uzatılacak bir konu değil, kapatın."

Rans kendini Ritan'ın karşısındaki koltuğa atıp uzandığında sesinde her zamanki umursamazlığı işittim. Ve sanırım bu, şu an asla söylememesi gereken bir cümleydi. Çünkü Lukan aniden ayağa fırladı. "Başına buyruk hareket edebileceğini kim söyledi?"

Rans öfkeyle ayağa kalkan babasına sakince cevap verdi: "Kimsenin bir şey söylemesine ihtiyacım yok."

İçeriye korkunç bir gerilim yüklenirken Lukan'ın suratının kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Oğlunun, kurallarını alenen çiğnemesinden hoşlanmamıştı. Leya eliyle alnını kaşırken gergin bir nefes verdi. Belli ki yine benim yüzümden büyük bir kıyamet kopacaktı. Etrafa kısaca göz attığımda şaşırtıcı şekilde Rat'ın ortalarda olmadığını fark ettim. Bu şöleni kaçırmak istemezdi, benimle tartışamayacağı için ona üzüldüm. Derin bir nefes verdim, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. O ufak odaya koşarak kaçmalı mıydım? Yoksa bu lanet tartışmanın başrolü olarak burada dikilmek zorunda mıydım?

"Bu evde yaşıyorsan aileni düşünmek zorundasın. Kafana göre herkesi riske atamazsın. Bu yaptığımız şey duyulursa Merkezin vereceği cezadan..."

"Bu kadar korkak olmayın, kimsenin bizi gördüğü yok. Olsaydı da ailemize kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğimizin farkındasın, baba."

"Sen bana az önce korkak mı dedin?"

Lukan, Rans'ın yattığı koltuğa öfkeyle ilerlerken Ritan, ondan beklemediğim bir çeviklikle ayağa dikilip babasının karşısına geçti. "Hey! Biraz sakinleşin."

"Şu zibidinin söylediği şeyi duymuyor musun? Karşısında kim olduğunu unutuyor!"

"Hayatım, öyle söylemek istemedi. Lütfen, biraz sakinleş."

Leya tıpkı ortanca oğlu Ritan gibi eşinin önüne geçti, ellerini onun göğsüne koyup sakinleştirmeye çalıştı. Avuç içlerimin terlemeye başladığını hissediyordum.

"Bu evden çıkmamanız söylendiyse çıkmayacaksınız!"

Adam gür sesiyle bağırdı, boynundaki damarlar belirginleşmişti. Şu anda onu, büyük oğlu Rat'a benzetiyordum. O kavgacı çocuk, belli ki babasını fazlasıyla örnek alıyordu, bu adamın öfke problemi olduğu ortadaydı. Eşi öyle tatlı bir kadındı ki Leya onu ikna ettiği için burada kalmama izin verdiğini fark ettim. Lukan beni asla istemiyordu.

"Lütfen tartışmayın," diye araya girdim. "Hatalıyım. Bir daha dışarı çıkmayacak ve sizi..."

"Sen karışma!"

Lukan bana doğru dönüp bağırınca sesim kesildi. Gözleri irice açılmış, yüzü öfkeden kızarmıştı. Vahşi bir hayvan gibi soluyordu. Ondan öylesine korktum ki bir adım geriledim. Bu evdeki herkesin iyi niyetli olduğundan emin miydim? Bunu ilk kez şu an sorguluyordum. Çünkü hiç öyle görünmüyordu.

"Kıza bağırma, Lukan."

Leya bir kez daha eşinin önüne geçip elleriyle onu tuttu. "Lütfen, sesini alçalt. Refeyn içeride, onu korkutacaksın."

"Bana onu savunmayın! Çekil şuradan!"

Lukan hiç beklemediğim bir anda Leya'yı öfkeyle itti. Kadın oldukça zayıftı, dengesini sağlayamayarak geriye doğru sendeledi ve duvara tutundu. Neredeyse düşeceğini fark edince, ufak bir çığlık atıp dudaklarımı korkuyla kapattım.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Geldiğinden beri umursamaz bir rahatlıkla koltukta yatan Rans ayağa fırladı ve babasının üzerine doğru yürüdü. Lukan aralarında bekleyen ortanca oğlu Ritan'ı da itip Rans'a karşılık vermek için yürürken kalbim neredeyse duracaktı. Neyse ki Ritan beklediğimden daha güçlü çıktı ve babasıyla abisinin arasında durup ikisini birbirinden uzaklaştırdı. "Kesin şunu! Her gün kavga etmenizden bıktım."

"Babasına korkak diyen şu hadsize kim olduğumu göstereceğim. Çekil, Ritan!"

"Bir kadını hayvanca iterek mi cesur oluyorsun? Gel öyleyse!"

Rans korkunç bir öfkeyle babasına bağırdığında neredeyse ağlayacak-

tım. İkisi de vahşi hayvanlara benziyor, birisi aralarına girse onu parçalayacak gibi görünüyorlardı. Yırtıcı tavırlarını gördükçe düşüp bayılacakmış gibi hissediyordum. Duvara tutunan Leya'nın yanına koşarak gittim. "Özür dilerim," diye fısıldadım titrek bir sesle. "İyi misin?"

Kadın sakin bir şekilde başını salladı, bakışlarının ardındaki hüznü görebiliyordum. Kendimi onun yerine koyamıyordum çünkü bizim evimizde böyle bir öfke asla doğmazdı. Babam, anneme ve çocuklarına karşı her zaman merhamet dolu olurdu. O güzel adam, hayatında bir kez bile bize bağırmamıştı.

Babamı çok özlediğimi fark ettim.

"Anne?"

Refeyn içerideki odadan şaşkınca çıkıp yanımıza geldi, hiçbir şey anlamayarak odadaki öfkeli insanlara bakıyordu. Leya hızla ona yöneldi ve Refeyn'i çıktığı odaya soktu. "Bir şey yok, bebeğim. Birazdan yanına geliyorum."

"Babam kime bağırıyor?"

Kadın hızla çocuğu odaya soktuktan sonra kapıyı kapattı. Refeyn'in sesi kesildiğinde gözlerimi dibimdeki öfkeli adamlara çevirdim. Lukan, aniden kendine gelmiş gibi derin bir nefes verip geriye doğru bir adım atarken Rans, küfredip duvara yumruk attı. Annesi konusunda ne kadar hassas olduğunu görebiliyordum ve ona hak veriyordum. Babasının bu hayvani tavrına müdahale edememiş olmak onu delicesine sinirlendirmişti. Hiçbir şey söylemeden, iri adımlarla dış kapıya ilerledi ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

İçeriye uğursuz bir sessizlik çöktü. Ritan derin bir nefes verip az evvel kalktığı koltuğa oturdu, benden tarafa bakmıyordu. Titreyen ellerimi bacaklarıma koyup terleyen avuç içlerimi kıyafetime sildim. Ağzımdan tek bir kelime çıkarsa Lukan'ın öfkesini benden çıkaracağını hissediyordum. Çenemi kapalı tuttum.

"Leya..."

Adam sakin bir sesle eşine mırıldandı, kadın kırgın bir bakışla ona bakıyordu. Refeyn'in kapısının önünde bekliyor, küçük çocuk bu ana tanık olmasın diye oradan ayrılamıyordu. Lukan'ın az evvel heybetle büyüyen iri bedeni, şimdi suçlu bir çocuk gibi küçülürken karısına doğru iki adım attı, omuzları suçlulukla çökmüştü. "Bebeğim, ben..."

Leya ona tek bir kelime dahi etmeden *yazık* dercesine başını iki yana salladı ve Refeyn'in odasına girip kapıyı ardından kapattı. Lukan'ın kapıya yıkık bir hâlde bakakaldığını gördüm. Ritan her zamanki gibi yorum yapmıyor ve sessizliğini koruyordu. Ayakta dikilmeye bir son verip sağımdaki kapıyı usulca açtım ve içeri süzüldüm. Karanlık oda bana kucak açtığında

derin bir nefes veriyordum, kapıyı ardımdan sıkıca kapattım. Lukan'dan korkmaya başlıyordum, ne yapacağını kestirmek mümkün değildi.

"Merhaba."

Duvarlara bakıp güçsüz bir sesle fısıldadıktan sonra hafifçe tebessüm ettim. Herhâlde deliriyordum. Hatta belki de bunun için gecikmiştim.

"Sesleri duydunuz mu? Her zamanki gibi benim yüzümden..."

Ufak bir kıkırtı dudaklarımdan kaçarken yatağa oturdum. Hemen baş ucumdaki pencereye uzandım ve perdeyi sonuna dek açtım. Yıldızları seyretmek istemiştim ancak sanki onlar bile bu berbat günü daha kötü hâle getirmeye yemin etmiş gibi ortalıkta görünmüyorlardı. Yok olmuşlardı. Derin bir iç çekip sırtımı yatağın başlığına dayadım. Tebessümüm dudaklarımda soldu, yerini hüzünlü bir ifade aldı. Ağlamaktan nefret eden ben, bir kez daha gözlerim dolduğu için çaresizliğime küfrettim. Yaşama tutunma sebebim yalnızca Zey'di. Ve ben ağlayarak hiçbir şeyi çözemezdim. Ona gözyaşlarımla yardım edemezdim, çıkış yolumu bulmalıydım.

Kirpiklerimi usulca örtüp kendimi karanlığa hapsederken, "Düşün, Era," diye fısıldadım. Pencereden içeri sızan ay ışığı, göz kapaklarımın ardında usulca yok oldu ve geriye yalnızca ben kaldım. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

Kendimin bile işitemediği, güçsüz bir fısıltıyla, "Dünyaya gözlerini açıyorsun," diye mırıldandım. Titrek bir nefes dudaklarımdan kaçarken karanlık, beyaza büründü. Kendi doğum anımı düşündüm. Yüzü neşeyle parıldayan babam ve ağlayan ufak Era'yı kucağında tutan annemi görüyordum. Sevgi doluydular, bu küçük bebeği umutla sarıp sarmalıyorlardı. Yuva'dan kaçalı kaç gün olduğunu saymayı bırakmıştım ancak birkaç gün sonra doğum günüm olduğunu biliyordum. Bundan tam yirmi yıl önce, sıcak evimizde dünyaya gözlerimi açmıştım ve mükemmel bir aileye sahip olarak büyütülmüştüm. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Babamın merhametli yüzü, hayallerimin kahramanıydı; az evvel içeride gördüğüm bütün öfkeli çehreler, zihnimden siyah bir mürekkep boyası gibi akıp gittiler. Geriye ben ve biricik ailem kalmıştık.

"Mutlusun," diye fısıldadım gözlerimi açmadan. O minik bebekle konuşuyordum, dudaklarım masum bir tebessümle kıvrıldı. "Çok mutlusun, Era."

Hiç tanımadığım ablam Melera'nın doğduktan kısa bir süre sonra ölmesi, ailem için yürek parçalayıcı bir kayıp olmuştu. Birkaç yıl sonra benim sağlıklı bir şekilde dünyaya gelmem, anne ve babama hayata tekrar tutunmak için bir sebep vermişti. Minik bebek Evera'nın neden böyle sıcak bir aileye doğduğunu anlamak güç değildi, ebeveynim için ben yeniden yaşamı temsil ediyordum. O ufak bebek; evindeki neşeli kahkahalarla bü-

yüdü, büyüdü, büyüdü... Babasının güçlü kollarına sıkıca tutunup onunla oyunlar oynadı. Birbirlerine sarılıp, en sevdikleri şeyleri yaparak kendi etraflarında döndüler. O tatlı adam, düşecek gibi hissettiği her an küçük kızı bir kez daha sıkıca kucakladı. Arka bahçelerindeki yeşilliklerin arasında koşarak eğlendiler; annesi, ufak kızı sebzelere basmaması için uyarana dek orada akşam ettiler. Ve sonra yemek vakti geldiğinde ufak Era, evinin kapısına nefes nefese koştu.

Bedenimin titremeye başladığını hissettim. Era bana doğru koşuyor, koştukça biraz daha büyüyordu. Sarı saçları belinde kıvrılan yaramaz bir kız çocuğu olduğunda on yaşına gelmişti. Evden içeri yavaşça adım attı ve bütün bedenini titreten o eşsiz manzaraya şahit oldum.

Zey doğmuştu. Küçük kardeşi, annesinin kucağında mışıl mışıl uyuyordu.

"Zey," diye fısıldadım karanlık odaya. Göz kapaklarımın ardındaki hayal, şimdi dokunabileceğim kadar gerçekti sanki. Minik kız çocuğu Era, bu ufak bebeğe şaşkınca koştu ve canını yakmaktan korkarcasına onun bembeyaz yanağına dokundu. Dokunuşuyla minik bebek uykusunda kıpırdandı ve usulca tebessüm etti. Era, dünyanın en güzel hediyesi ona bahşedilmişçesine gözleri parlayarak bu inanılmaz ana kapıldı ve minik bebeğe sarıldığı anda ikisi de yavaş yavaş büyüdüler.

Gözlerimi açmaya korkarak avuçlarımın içindeki yorganı sıktım. Anılar beni çepeçevre kuşatmış, rahat bırakmıyordu. On dokuz yaşındaki Era'yı görüyordum. Dokuz yaşındaki Zey'i görüyordum. Bir an bile ayrılmıyorlardı. Evde sürekli bir şeyler kırıp annelerinden kaçıyorlardı. Gün batıyor, ay doğuyordu; arka bahçeye boylu boyunca uzanıp yıldızları seyrediyorlardı. Vakit çok geç olduğunda beraber uyudukları küçük yatağa koşuyor ve yorganın altına saklanıyorlardı. Birbirlerini gıdıklıyor, masallar anlatıyorlardı. Çoğu zaman öyle çok üşüyorlardı ki birbirlerinin ellerini avuçlarının içine alıyor, sürterek ısıtıyor ve arada bir bacaklarını haylazca çimdikliyorlardı. Çığlık attıklarında anne ya da babaları uyanıyor ve bu iki kardeşi yapmacık bir sinirle azarlıyorlardı.

Bir damla yaş, bütün direnişime rağmen yanağımdan usul usul süzüldü. Göz kapaklarımın ardındaki ufak Zey; yorganın altında bana doğru yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Parlak gözlerini irice açtı ve ölmeden önce son kez yaptığı gibi bana gülümseyerek baktı. "Kuşları düşünüyor musun, Era?"

Bir başka gözyaşı öncekini takip edip süzülürken ellerimi kalbimin üzerine koydum, yalnız başıma kaldığım bu odada duvarlara fısıldadım: "Düşünüyorum, Zey."

Gözlerimi açmaya korkarak daha sıkı kapattığımda kardeşim uzanıp yanağımı okşadı. "Onları uçarken gördüğümde çok heyecanlanıyorum."

Yorganın altındaki ufak çocuğa cevap veremedim. Çığlık atarak ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırırken bedenimin kasılmasına engel olamıyordum. Başımı yanımdaki soğuk duvara yavaşça yasladım, kardeşimin sıcak parmaklarının düşlerimde yanağımı okşamasına izin verdim. "Nereye uçtuklarını artık biliyor musun, Era?" diye fısıldadım.

Bir damla gözyaşı daha benden kopup giderken, "Biliyorum," diye acıyla fısıldadım.

Hayalinin kaybolmasından korktuğum, gözleri neşeyle parlayan ufak çocuk, bana doğru uzandı ve göz kapaklarımın ardında olduğunu bilmeme rağmen bana hayatımdaki en gerçek hissi yaşattı. Dudaklarını yanağıma bastırdı Zey, beni öptü. "Unutulmuş kuşları artık hatırlayan biri var, abla."

"Hatırlıyorum," diye ağladım sessizce. Omuzlarımın sarsılmasına engel olamıyordum, dudaklarımı parmaklarımla kapatıp sesimi içerideki korkunç insanların duymasına engel oldum. "Orada mısın, Zey?" diye korkarak fısıldadım.

"Buradayım," diye fısıldadı. Ardından kollarını boynuma doladı. Bütün bedenimin parçalandığını hissediyordum. Boşluğa kollarımı uzattım, küçük bedenini hissetmeye çalıştım. "Denizi görebildin mi, küçüğüm?"

Nefesi kulağıma çarparken kıkırdadı. "Gördüm, Era. Bana onu sen gösterdin."

Kalbim sıcak bir hisle dolup taşarken, "Çok güzelmiş, değil mi?" diye mırıldandım. Dudaklarımı kapatıyordum ancak Zey ile düşlerimdeki karanlığın içinde, bir şekilde konuşuyorduk. Gerçek ve hayal artık ayırt edilemezdi. Her şey birbirine girmişti.

"Çok güzeldi, abla," diye mırıldandı gözlerini kapatarak. Uyuyacaktı. Bu saatlerde Zey hep uyurdu.

"Uyumasan olmaz mı?" diye sordum titreyen bir sesle. Başını salladı. "Uykum var, Era."

Ona daha sıkı sarılırken ağladım. "Hiç mi olmaz? Lütfen, Zey."

"Çok uykum var, Era."

Sesi artık duyulamaz hâle gelirken ona sarılan ellerim titremeye başladı. "Gidiyor musun?"

"Gitmem gerekiyor," diye fısıldadı. Kardeşim bir kez daha öleceğini bilirmiş gibi uzanıp beni son defa öptü. Hıçkırıklarımı içime hapsederek saçlarını okşadım. "Hayallerimde ölmesen olmaz mı, Zey?" diye fısıldadım. Yalvarıyordum ancak o küçük bir çocuktu, beni anlayamazdı.

Gitmeden önce kulağıma mırıldandı: "Kuşlar," dedi. "Kuşları unutma, Era. Denizi, sonsuzluğu, kuşları unutma. Onlara dokun. Sonsuzluğa dokun."

Gözlerimi açtım. Gözlerimin ardındaki öyle büyük bir karanlıktı ki ay ışığı bir an için beni afallattı, nefesimin kesildiğini hissettim. Kimse yoktu. Daima yalnızdım. Yalnızlıktan kurtulamayacaktım. Dört duvara hapsolmuştum ve tek varlığım, kardeşim de artık yoktu. Hayat bir kez daha çekilmez bir çileye dönmüştü.

Küçük Era yoktu. Yuva yoktu. İzciler yoktu. Sınırların içindeki o kurallı yaşam yoktu. Olven ile kutlayacağımız yirminci doğum günüm yoktu. Gözcüler, Seçkinler, İles yoktu. Oraya dair kurduğum hayallerin hiçbiri yoktu.

Yastığımın altına uzandım, hâlâ titreyen ellerimle sert çubuğu sıkıca tutup ay ışığında seyrettim.

Ok vardı. Yalnızca kanlı bir ok vardı ve kardeşime saplandığı gece, hayatımda geri kalan her şeyi silip atmıştı. Kimse yoktu, ben de yoktum.

Başka bir kız vardı. Denizi görüyordu, kuşları görüyordu, gördükçe içimde yeniden doğuyordu ve geçmişinin bir yalan olduğunu fark ediyordu. Gökyüzünün bir avuç kadar olmadığını anlıyordu. Özgürlüğü içine çekiyordu.

Artık kim olduğumu bilmiyordum, kim olacağımdan emin değildim.

"Şuraya at!"

İşittiğim çığlıkla irkilerek ani bir refleksle pencereye döndüm. Gecenin bir vakti olmasına rağmen bir grup insanın uğultusu duyuluyordu, korkarak perdemi kapattım. Ardından oku yastığımın altına saklayarak geriye çekildim ve dışarıdaki insanları ufak bir aralıktan seyretmeye başladım. Kısıtlı bir alanı görebiliyordum ancak tahminimce dört kişiydiler. Eve yaklaşıyorlar ve gürültüyle kahkaha atıyorlardı. Aralarından biri elindeki mızrağı tam karşısındaki iri ağaca fırlatıp orta yerine sapladığında, çığlıklar atıp alkışladılar.

O kişi, vahşi bir ifadeyle sırıtarak geriye dönünce iri adamı tanıyabildim. Bu, Rat'tı. Karanlıkta hiç olmadığı kadar ürkütücü görünüyordu.

"Sikeyim seni, Mataz!" diye kahkaha atarak elindeki diğer mızrağı arkadaşına fırlattı. Korkuyla nefesimi tutarken karşısındaki genç oğlanın kıvrak bir hareketle mızraktan kurtulduğunu gördüm. Bu insanlar, düşündüğümden daha ürkütücüydüler. Avlanmak onlar için çocuk oyuncağıydı. Az evvel parmaklarımın arasında tuttuğum ok, bana korkunç şeyler çağrıştırıyor, onların bu vahşi hâline şahit olmak kanımı donduruyordu. Görünmemek için perdenin arkasına sindim, etrafımda olup bitenleri algılamakta güçlük çekiyordum. Her şey, idrak edemeyeceğim kadar hızlı gelişiyordu.

"Koca bir ayısın sen, Rat. O mızrağı götüne sokacağım."

Mataz denilen adam, hızla geriye dönüp mızrağı saplandığı yerden aldı. Çevresindeki diğer adamlar, kahkaha atarak eve yaklaştılar. Onlar yaklaştıkça daha çok ürkmekten kendimi alamıyordum. Rat iri gövdesiyle koşarak ön bahçeden girdiğinde peşinden diğerleri de girdiler. Mataz denilen yabani adam, elindeki mızrağı bütün kuvvetiyle fırlatınca hiç beklemediğim bir şey oldu ve keskin büyük çubuk, penceremin önündeki toprağa saplandı. İrkilerek geri çekildim ve perdeden hızla uzaklaştım. Bu sırada Rat'ın ve arkadaş grubunun korkunç kahkahalarını işitiyordum.

"Nişancılığın bok gibi!" diye bağırdı bir tanesi. Daha çok gülmeye başladılar.

Arkamdaki yastığa sırtımı yaslayarak evin çevresinden uzaklaşmaları için dakikaları saymaya başladım. Rat sanki bunu beklediğimi hissediyormuş gibi diğerlerine bağırdı. "Gelin, size soğuk bir şeyler ikram edeyim! Zıkkımlanınız."

Nefes alıp verişim yavaşladı. Duyduğum şeyin doğruluğunu tartarken âdeta buz kesilmiştim. Bütün o korkunç adamları evin içine mi çağırıyordu? Bu, hepimizin ölüm fermanı demekti. Ailesi benim yüzümden Merkez dedikleri yere şikâyet edilebilir, nasıl olduğunu bilmesem de cezalandırılabilirlerdi. Üstelik bana iyi şeyler yapmayacaklarını ve belki de tanımadığım, kasaba dedikleri bu yerde bir yerlere hapsedilip hain damgası yiyebileceğimi biliyordum.

Rat ne bok yiyordu?

Odalara saklanmamın hiçbir faydası olmadığını, Felia faciasında yeteri kadar açık şekilde görmüştük. Bu insanlar utanması olan kişiler değillerdi ve istedikleri odalara dalıp duruyorlardı. Burada kapana kısılmıştım. Oturduğum yataktan hızla kalktım ve koşarak kapıyı açtım. Ritan hâlâ aynı koltuktaydı ve uzandığı yerden dönüp bana bakınca irice açılmış gözlerim yüzünden kaşları çatıldı.

"Ne oluyor?" diye şaşkınca sordu.

Onun, abisi Rat'tan daha insaflı olmasını umuyordum. "Dışarıda!" dedim panikle. Ön bahçedeki adamların sesleri giderek daha yakından gelmeye başlıyordu, korkuyla pencereyi gösterdim. "Rat birilerini eve getiriyor, Ritan! Beni görecekler, yardım et!"

Çocuk duyduğu şeyle âdeta donakaldı. Leya ortalarda yoktu. Lukan ile yaşanılan çatışma yüzünden adamın, Rat'ın önüne geçmeyeceğini tahmin edebiliyordum. Burada yoktu ancak olmasa da olurdu.

Rans...

Nabzım hızlandı. Rans öfkeyle çıkıp gittiği saatten beri geri dönmemişti. Bana yardım edebilecek kimse yoktu. Etrafıma çaresizce bakındım.

Ritan hızla ayaklanıp, "Odaya geri gir!" diye işaret etti.

Başımı iki yana salladım. "Leya'yı çağır. Rat'ı sadece o engelleyebilir! Lütfen, Ritan."

"Anne!"

Ritan sözümü keserek geriye döndü ve koşarak Refeyn ve Leya'nın bulunduğu odaya girdi. Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırpıştırıyordum. Her şey bir anda gelişti ve evin dış kapısı hayvani bir gürültüyle yıkılırcasına açıldı. Geç kaldığımı anladığımda yapacak hiçbir şeyi olmayan, çaresiz bir insan olarak öylece bakakaldım.

Rat içeri girdi. "Gelin."

Korkuyla geriye sıçrayıp, çıktığım odaya girerken kapıyı hızla kapatmaya çalıştım ancak dışarıda duyduğum, küfürler eden o çirkin ses yeterince net bir şekilde duyuldu. Mataz denilen adamdı. "O da ne?"

Rat büyük bir kahkaha attı. "Şu mu?"

"Odaya biri kaçtı."

Rat'ın bir kez daha güldüğünü işittim. "Faredir."

"Sikeyim! Dalga mı geçiyorsun benimle. İşte, şurada."

Nefesimi tutmuş, beklerken kapının sertçe açılmasıyla gözlerimi kapattım. Artık öylece ortadaydım. İçeriye derin bir sessizlik çöktü. İlk birkaç saniye hareket etmeden bekledim. Bir şeyler içtikleri pis kokularından belli olan bu adamlar, aynı anda alaycı bir kahkaha attılar. Sesleri öyle kalın ve yüksekti ki yüzümü buruşturdum.

"Bu parça da neyin nesi?"

Gözlerimi yavaşça açtım, Mataz denilen adam bedenimi süzüyordu. Tıpkı Rat gibi iri yarıydı. Parlak gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

"Parça senin anandır," dedim.

Adam duyduğu şeyle bir anlık bocalarken arkadaşları bir kez daha kahkaha attı. Derin bir nefes verdim ve arka odadan çıkan Ritan'a baktım. Tek kurtarıcım oydu ancak bakışlarından anladığım kadarıyla bana hiçbir faydası olmayacaktı. Başını olumsuz bir şekilde iki yana salladığında dünyam neredeyse başıma yıkıldı. "Annem yok," dedi.

Şoke olmuş hâlde ona bakarken, "Ne?" diye sesimi yükselttim. Ritan, içerideki pis arkadaş grubuna yandan bir bakış atıp omuz silkti. "Bilmiyorum, Feyn ile yürüyüşe çıkmış olabilirler."

"Kurtarıcı meleğin yok mu oldu?"

Rat oturduğu yerden bana laf atınca ona ters bir bakış attım. Huzursuz hâlim hoşuna gitmiş gibiydi. Suratımı ifadesiz bir hâle getirdim. "Çok komiksin."

"Biliyorum."

Bir kez daha kendi aralarında gülerlerken Ritan yanıma ilerledi. "Bugün başka kavga istemiyorum. Kapat çeneni, Rat."

Kısa bir süre geçirmemize rağmen hepsini az çok tanıyabilmiştim. Bunu söyleyen Rans olsaydı belki işe yarayabilirdi ancak Ritan, abisi Rat'a engel olabilecek bir çocuk değildi kesinlikle. Çelimsiz, kendi hâlinde bir gençti ve onlarla muhatap olmak istemediği her hâlinden anlaşılıyordu.

"Boş ver, Ritan," dedim. Benim yüzümden tartışmaya dâhil olmasını istemiyordum. "Benlik sorun yok."

"Bu kim?"

Rat'ın oturduğu koltuğa, arkadaş grubunun üçüncüsü de oturdu. Kendimi daha kötü hissetmeye başlıyordum.

"Nereden bileyim, Terris?" Rat bana kötü bir bakış atıp arkadaşına döndü. "Biz de tanımıyoruz ki, ağzına sıçayım!"

Söylediği şeyle hep beraber gülmeye başladılar. Mataz denilen yavşak adam, benden uzaklaşıyordu. Karşıdaki koltuğa otururken mutfaktaki arkadaşına bağırdı: "Bana içki getir, Maf!"

Pis bakışlarını bana çevirip yamuk bir sırıtışla gözlerime baktı. Onu her an gebertebilirdim.

"Ne demek tanımıyoruz? Kız senin evinde."

Rat, yanındaki Terris denilen herife sırıttı. "Çok meraklıysan al, götür."

Yumruğumu sıkıp öne doğru atılarak, "Gel de şunun tadına bak, piç kurusu!" diye bağırdım. "Kimi götürdüğünü sana göstereyim."

"Era!"

Ritan telaşla önüme geçip havaya kaldırdığım bileğimi tuttu ve çabucak, "Olay çıkarmaya çalışıyor, yapma," diye fısıldadı.

Abisinin ne halt yediğini benden daha iyi bildiği için Ritan'a hak verdim. Beni kaosa sürüklemeye çalışıyordu, böylece planı işe yarayacak ve kapı dışarı edilecektim. Bu kadar aptal olmamalıydım.

"Tamam," diye fısıldayarak elimi usulca indirdim. Bedenim gevşedi, derin bir nefes verdim. Ritan yavaşça gülümsedi. "Sakinleş. Haydi, odana gir."

Tam ona cevap verecekken hemen karşımda, yayık bir tavırla oturan Mataz, "İşte! Şimdi anlaşıldı," diye bağırdı

Nefret dolu bakışlarımı ona dikince bana sırıttı. "Bu yırtıcı kuş, kız kardeşimi döven kişiden başkası değil. Şunun gözlerindeki aleve bir bak!"

Büyük bir kahkaha attı. Onun, Felia'nın abisi olması beni âdeta bozguna uğratmıştı. Bir adım geri çekildim. İşler giderek kötüleşiyordu. Üstelik bu adam öyle saçma bir herifti ki kardeşini dövdüğümü söylerken umursamazca gülüyordu!

"Yuh! O, bu muymuş?"

Terris şaşkınca mırıldanırken mutfaktan içkilerle gelen Maf bana kısaca göz attı. "Kızı mahvetmişti."

Rat aldığı içkiyi tepesine dikip başını salladı. "Size anlatmıştım."

Kendimi yere atmak ve uzun bir süre baygın kalmak istiyordum. Düşmemek için duvara sıkıca tutundum. Bu aptal adam, arkadaşlarına beni çoktan anlatmış mıydı? Lukan denilen masum baba ise her şeyden habersiz bir şekilde Rans'ı azarlıyordu! Oysa burada bizi yakalatacak biri varsa bu, Rat'tan başkası olamazdı. Tam bir boşboğazdı. Şikâyet edilmem için arkadaşlarına beni anlattığına ve onları eve davet ettiğine yemin edebilirdim.

"O zaman bu tatlı kızla bir hesaplaşmamız olacak."

Mataz içkisini tepesine dikip bana pis bir bakış attı, çapkınca sırıttığını görebiliyordum. Ritan'ın yanından kafamı uzatıp tükürürcesine ona bağırdım:

"Dayak isteyen herkese seve seve yeteceğime emin ol. Gel de kardeşin gibi seni de öteki tarafa göndereyim!"

Terris ve Maf denilen serseriler, "Oo!" diye bağırarak ortamı alevlendirirken Ritan çabucak beni odama soktu. "Gir şuraya, Era. Annem gelmek üzeredir, sakın çıkma!"

Leya gelene kadar neler olacağını bilmiyordum. Üstelik Leya gelse bile artık bu ev benim için her yerden daha tehlikeliydi. Yerim açığa çıkmıştı. Kapım kapanmadan önce son kez bakıştığım Mataz denilen adam, âdeta beni öldürmek istediğini haykırır gibiydi. En iyi ihtimal, ondan dayak yiyecek olmamdı ancak bunu yapmayacağını görebiliyordum. Pis bakışları korkunç şeyler söylüyordu ve artık hiçbirine güvenmiyordum.

Kapıyı suratlarına çarpıp, karanlık odama hızla dönerken aklımda tek bir düşünce vardı.

Yatağa baktım. Az evvel, hayalimde kardeşimle sarıldığım yatağa...

"Kimseye yakalanacak değilim."

Tükürürcesine fısıldadıktan sonra vaktimin daraldığını bilerek yatağa doğru atıldım ve yastığın altına gizlediğim oku elime aldım. Onu pantolonuma sıkıştırırken eğilip eski çantayı elime aldım, bunu dün bulmuştum. Leya'nın benim için verdiği birkaç parça kıyafeti çantaya çabucak tıkıştırdım ve yatağın altındaki ayakkabılarımı giydim. Yolumu kaybedip bulmam uzun sürebileceği için birkaç gün yetecek kadar depoladığım yiyecekleri sakladığım yerden çıkarıp çantaya attım. Feyn'in geldiğim ilk zamanlar benim için çizdiği resmi bulduktan sonra onu da çantaya yerleştirip fermuarı çektim.

Onu çok özleyecektim. Ellerim titriyordu ancak acımı kabullenip içimde bastırdım. Kalırsam işler daha kötüye gidecekti. Zey beni bekliyordu. Yakalanamazdım.

"Affet, Feyn," diye fısıldadım pencereye uzanırken. Onu son bir kez görememiştim, bu kalbimi burkuyordu ancak bunlarla yaşamayı öğrenmeliydim artık.

Nihayetinde aileme bile veda edememiştim. Kaçmak böyleydi. Kaçınılmaz bir yıkımdı.

"Geliyorum, Zey. Katilini bulmaya geliyorum."

Yatağa tırmanıp pencereyi bütün gücümle açtıktan sonra hızla aşağı atladım. Yüksekte olmadığım için düşmüş sayılmazdım ancak yaralı bacağım yanmaya başlamıştı. Bunun olacağını biliyordum, yine de durmayacaktım. Topallayarak da olsa yürüyecek, bilmediğim bu topraklardan defolup gidecektim. Ertelemenin faydası yoktu.

O ormanda ölecek miydim? Gerekirse ölürdüm. Yuvaya ulaşacak ve kitabı alacaktım. Aryan ve Olven'e bir şekilde işaret gönderecek, yardım isteyecektim. Bu katili bulmadan nefes almayacaktım. Bu dört duvar arasında kapana sıkışıp Vahşilere yakalanmaya hiç niyetim yoktu.

Bacağım yanıyordu ancak buna aldırmadım. Geriye döndüm. Karanlık ormanın içine doğru koşmaya başladım.

Bölüm 9:
TERK ET

Terk etmek...

Sevdiğin kalpleri geride bırakmak zorunda kalmak, gitmek; her şeyden, herkesten vazgeçmek... Vazgeçtikçe yok olmak... Kimsesizliğinle bilinmez bir yola çıkmak, her adımda karanlığa karışmak, kaybolmak...

Ciğerlerim patlayacakmışçasına koşarken nefes alamıyordum. Adımlarım yavaşladı, nefes almak için duraksadım. Yakalanacakmışım hissi bütün bedenimi ele geçirmiş, sağlıklı düşünebilme yetimi kaybettirmişti. Bacaklarım sanki benden izinsiz öne savruluyor, sonraki engeli aşabilmek için daha hızlı koşuyordu. Toprağa öyle sert basıyordum ki sanki yer ayaklarımın altında delinecekti. Göğsüm, soluklarıma yetişemiyormuş gibi sıkışıyordu.

Bir kez daha herkesi terk ediyordum. Daha hızlı koştum.

Bir kez daha sığınacak kimsem yoktu. Sonsuz bir göğün altında başımı sokacak ufacık bir yer bile yoktu; kendimi koruyabilecek gücüm yoktu, çarem yoktu, dermanım yoktu. Ben yoktum. Uzaklardaki dağlar, üstümdeki gökyüzü, hayalime sığmayan deniz... Elli kiloluk kemik torbasından farksız, zavallı bedenim hiçbirine ait değildi. Dünyada beni sevgiyle kucaklayacak tek bir yer yoktu, hiçbiri beni kabul etmiyordu.

Terk etmek korkunçtu. Peki ya terk edilmek? Hangisinin bedeli daha ağırdı? Ben neyin azabını çekiyordum; omzumdaki bu yük, kalbimdeki ağırlık, göğüs kafesimi sızlatan acı sancı...

Yaşamak için terk etmek zorunda kalan Evera Alfen, terk edilmişliğinden kaçıyordu. Onu ölüme terk edenlerden kaçıyordu. Yuvasından, ailesinden, sevdiği herkesten...

"Neden beni korumadılar?"

Titrek fısıltım buhar olup, ormanın derinliğinde kaybolurken bunu kabullenmek çok ağır geldi. Yanımda kimse yoktu. Beni aramamışlardı. Yokluğumu fark etmiyorlardı. Ve ben bir kez daha onlara koşuyordum. Yutkunamadım. Hiç böylesine terk edilmemiştim.

Yuvamı düşündüm, daha hızlı koştum. Ailemi düşündüm, ciğerlerim patlayacaktı. Geride kalanları düşündüm; babamın gözlerini, annemin yumuşak ellerini, Olven'in tebessümünü...

Hiç düşmeyecekmiş gibi koştum.

Ta ki hışımla yanından geçtiğim bir ağacın dalındaki kuş benden ürküp karanlığa uçana kadar... Adımlarım yavaşladı; zerresini dahi tanımadığım bu ormanda öylece durdum, güçsüz dizlerim bu yabancı toprağa yavaşça değdi, usulca yere oturdum.

Bedenimin her zerresindeki acı dolu hisler tek bir yere, diz kapağım ve baldırlarımın arasına toplandı. Bacağım, yaralandığım ilk günkü kadar acıyordu; dişlerimi sıktım, çenem kaskatı kesilirken kıpkırmızı olduğumu biliyordum. Evden kaçtığım andan beri öyle olağanüstü bir hızla hareket etmiştim ki... Bunun bir bedeli olacağını tahmin etmeliydim. İyileşmeye kabuk tutmuş yaramın yeniden kanayıp kanamadığına bakmak o an için beni korkuttu, işin kötüsü kanıyor olsa bile artık bana merhem olacak şifalı parmaklar da yoktu. Kimsesizlik hiç bu kadar ağır gelmemişti.

Bu bir intihar mıydı? Sanmıyordum. Bu, kardeşime adadığım intikamdı. Bu, ölüm kalım savaşı olmaktan çıkmış kanlı bir hesaplaşma, öleceğimi bilerek çıktığım yolda bir adım daha ileride ölme arzusunun acı tadıydı.

Gözlerimi çaresizce kapattım, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kendi hırıltımdan başka hiçbir şey duymuyordum. Bu öyle ürkütücü bir yalnızlıktı ki iliklerime kadar buz tuttuğumu hissettim.

Zey'i düşündüm. Onun güzel yüzü, sevecen bir mırıltıyla kıvrılan dudakları, yemeğimizin daha çok olduğu zamanlarda daha iyi beslenebildiği için ele gelmeye başlayan yanakları, sıcacık bakan hayat dolu gözleri...

Buz tutmuş parmaklarım kalbime usulca değdiğinde dokunduğum yer çok acıyordu. Dışarıda soğuk, içimde yangın vardı. Biri aniden beni uyandırmış gibi kendime geldim, artık kalkıp koşacak gücüm yoktu. Gözlerim usulca kapandı. "Zey..." diye fısıldadım.

Karanlıkta bana gülümsedi. Bu ışık dolu tebessümüyle kalbime bir ok daha saplanırken ona dokunmak için diğer elimi uzattım. "Bebeğim..."

"Era?"

Donup kaldım. Sîması aynıydı ancak bu ses ona ait değildi. Kaşlarım yavaşça çatılırken algılarımın daha ne kadar bozulabileceğini sorguladım. Doğruyla yanlışı, gerçekle düşü ayırt edemez hâle gelmiştim. Gözlerimin ardında beni bekleyen kardeşim, bir adım geriye gidip benden uzaklaştı; korkuyla ona uzandığımda yüzü, az evvel işittiğim sesin sahibine büründü.

Zey, yavaşça Feyn'e dönüştü. Önce iri gözleri çekik bir hâl aldı, ardından ufak suratı genişledi. Saçları aniden dağılıp yaramaz dalgalarla kıvrıldı, boyu uzadı, daha sağlıklı bir çocuğa dönüştü. O artık benim küçüğüm değildi.

Karşımda bana haylaz gözleriyle bakan Refeyn duruyordu. Bir kez daha, "Era," dedi.

"Sen..."

Dudaklarım titredi. Bu zamana dek onu, Zey'in yerine ne çok koyduğumu fark ettim; saçlarını okşadığım her an Zey'i andığımı, vicdan azabımı onunla dindirmeye çabaladığımı...

Feyn bana elini uzatarak, "Gitme, Era," diye fısıldadı. "Haydi, yanıma dön."

İrkilip geriye sıçradığımda ayağımın altındaki kuru dallar ve otlar hışırdadı. Kalbim, göğüs kafesimde delice çırpınmaya başlarken başımı iki yana salladım. "Olmaz, Feyn."

Bir kez daha, "Gitme," dedi. Başımı hızla iki yana sallayıp geriye bir adım attım. "Yapma, Feyn. Yapma. Gelemem."

"Gel," diye fısıldadı.

Ve ben düşlerimdeki çocuğun gözlerinin beni yolumdan çevirmesinden korkarak hızla kirpiklerimi araladım. Karanlığa bir kez daha doğduğumda bütün bedenim zangır zangır titriyordu. Belki bu korkunç hayalden, belki de gecenin dondurucu soğuğundan... Bilinmezdi.

"Yapamam, Feyn," diye fısıldadım hüzünle. Gözlerimin dolmasına tüm gücümle mâni oldum. Bu bir seçim değildi. Savaşmak benim seçimim olamazdı. Mecburdum. Başka bir ihtimal yoktu. Kalbim çürüyene, son nefesimi verene dek başka bir ihtimal olmayacaktı, olamazdı. Geride bıraktığım hiçbir şey, Zey'in uğruna koşacağım yollardan değerli değildi.

Kardeşimin yerine kimseyi koyamazdım. Ölümüne sebep olduğum küçüğüme bunu asla yapamazdım.

"Yapamam, Feyn," diye fısıldadım tekrar. Gözlerimi göğe çevirdim. "Benim bir savaşım var. Akşamları senin yanında huzurla uyuyamam."

Titrek ellerim gökyüzüne uzandı. "Orada bir çocuk var. O beni bekliyor. Senden daha küçük, daha savunmasız, daha zayıf, daha çok üşüyor. Tek başına çok korkuyor. Onun küçük kalbine zalim bir ok sapladılar, gözlerini acıyla kapattı."

Ve yaşadığım her gün, o gecenin bedelini ödüyordum. Her gün kuşları hatırlıyordum. Hatırladıkça bir kez daha ölüyordum. Daima ölecektim.

"Gelemem, Feyn," diye fısıldadım bir kez daha. "Seninle gelemem. Zey beni bekliyor. Herkesi terk ederim ancak onu edemem."

Var gücümle ayağa fırlayıp, karanlık ormana doğru bir kez daha koşmaya başladığımda kalbim şiddetle çarpıyordu. Korkuyordum ancak cesurdum da. Hiçbir şeyim yoktu, zihnimdekiler artık her şeyimdi... Yalnızdım ancak kuşlar da gökyüzünde benimle uçuyordu. Bıçağın saplandığı yaralı bacağım her defasında daha ileri atılırken, dişlerimi sıkıp acımı bastırdım. Bu acı beni öldürse dahi yılmayacaktım. Bir insana yakalanıp işkenceden

farksız günleri tüketmektense, kardeşim için koştuğum bu ormanda soğuk bir gece yarısı ölecektim. Değil bir bıçak, bedenime milyonlarca bıçak saplasalar dahi yine de savaşmaktan geri durmayacaktım.

Sert bir rüzgâr saçlarımı geriye doğru uçururken, "Son nefesime kadar, Zey," diye fısıldadım. Karanlığa gizlenmiş iri bir ağaç gövdesine çarpmaktan son anda kurtulup, sağa doğru koşmaya başlarken bir kez daha fısıldadım: "Son nefesime kadar."

Kurumuş dallara bastım. Yaprakları çiğnedim. Birkaç küçük hayvanın karanlıkta benden ürküp geceye sığındıklarına şahit oldum. Kuşların defalarca kanat çırptığını duydum. Göğsüm hırıltılarla inip kalkarken ciğerlerim yanıyordu. Delice öksürmeye başladım fakat pes etmek aklımın ucundan geçmiyordu. Ormanda yankılanan tek ses benimki olmasına rağmen, bir an bile sarsılmayan sağlam adımlarla koştum.

Zey'in kanline koştum.

Göremediğim bir taşa takılıp, tökezleyerek yere düştüm. Ancak bunun bana bir saniye bile kaybettirmesine izin vermeden düştüğüm yerden kalkıp koşmayı sürdürdüm. Nereye gittiğimi bilmiyordum, nereye gideceğimi bilmiyordum, ne yaptığımı bilmiyordum. Bu yolun sonu nereye çıkacaktı? Yalnızca karanlığı görüyordum. Yuva'yı hemen bulamayacağımın farkındaydım ancak birkaç saat sonra gün doğacaktı; o zaman gerekirse günlerce kaybolacak, yine de sınırlara ulaşacaktım. Bu düşünceyle daha hızlı koşmaya başladım. Soğuk, tenimi ürpertiyordu. Yorulmaya başlamıştım ancak bedenimi durduramadım.

Bacaklarım hareket etmeyi kesebilirdi, peki ya zihnim? Kafamın içindekileri kim susturacaktı? Gözlerimi kapattığımda küçük kardeşimin karşımda beliren silüetini kim yok edecekti? Boğazımdaki buzdan parmakları kim çekip atacaktı, boğulduğumu ne zaman göreceklerdi? Hayatın bütün yükü omuzlarıma binmiş gibi hissederken kalan son gücümle koştum.

Ve sonra onu duydum.

Çıtırdayan kuru dalları işittim. Yaprakları... Bu ses bana ait değildi. Durdum. O da durdu.

"Tanrı'm..."

Dudaklarımdan korku dolu bir fısıltı kaçtı, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Geriye doğru yavaş bir adım atınca karşımdaki hayvan gürültülü bir nefes verdi ve yaptığım şeyi anlamış gibi bana yaklaştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun karanlıkta parlayan korkunç gözlerinden nasıl saklanacağımı bilmiyordum.

Beni yakalamıştı. Hem de ucu bucağı görünmeyen, bir adım sonrasının beni nereye götüreceğini bilmediğim korkunç bir ormanda...

İlk kez Yuva dışında bir yere ayak basıyor, yetmezmiş gibi saldırgan olduğu hırıltılarından anlaşılan bir hayvanla yüz yüze geliyordum. Durum berbattı.

Sanki söylediğim şeyi anlayacakmış gibi, "Orada kal," diye mırıldandım. Siyah tüylerine bakmak içimi daha da ürpertiyor, alay edercesine beni seyrediyordu. Hangimiz daha hızlı koşabilirdik, bilmiyordum ancak avına ustalıkla yaklaşır gibi tedirgin edici yavaşlığa bürünmüş olması kanımı donduruyordu.

"Gelme," dedim. Yaklaşmaya devam etti. Korkudan donakalmış hâldeydim, ne yapacağımı bilemiyordum. Gözlerimle etrafı çabucak taradım. Yanımdaki ağaca tırmanmak belki beni kurtarabilirdi ancak bacağım kötü durumdaydı, o kadar yükseğe kaldıramazdım. Bunu denediğim anda tenimin bir kez daha yırtılacağını ve kanlar içinde yere yığılacağımı biliyordum. Bu sinsi yaratık karşımda beni seyrederken yola devam edemezdim. Koşmaya başladığım an beni mahvederdi. Tek çare geriye dönmekti. Ancak bunu da yapamazdım.

"Zarar vermek istemiyorum," diye fısıldadım. Hâlâ beni seyrediyordu. Yanımda kesici bir bıçak vardı ancak henüz yavru olduğu belli olan bu hayvanı öldürme fikri canımı yakıyordu. Yapamazdım. Yakınlarda bir yerde annesi olmalıydı ve onu aramaya gelecekti. Avuç içlerim terlerken nasıl kurtulabileceğimi hesapladım.

Çaresizdim. Boyu diz kapağıma gelen bu yırtıcı hayvan, bunu fark etmiş gibi bana biraz daha yaklaştı. Onun hareketiyle ben de geriledim, ayağımın altındaki yapraklar hışırdıyordu. Sonumun gelip gelmediğini düşünüyordum. Buraya kadar mıydı? Olamazdı. Buna izin veremezdim.

Geriye dönüp koşmaya başladım. Bunu fark ettiği an avını yakalamanın hazzını yaşayabilmek için delice koşmaya başladı. Ufak bir çığlık istemsizce dudaklarımdan kaçtı. Bacağım kopsa bile bir ağaca tırmanmam gerektiğini biliyordum. Aynı hızda koşmuyorduk, bir dakika içinde aramızdaki mesafeyi kapatıp beni yere serecekti. Belki önce kan kokusunu alıp yaralı bacağımı parçalardı. Ya da boynuma dişlerini geçirir, kafamı koparırdı. Bilmiyordum.

Tek bildiğim koşmam gerektiğiydi. Daha çok koştum.

"Siktir!"

Karanlıkta büyük bir taşa takılıp yere yuvarlandığım an seslice küfrettim. Yaralı bir bacakla istesem de daha fazla ilerleyemezdim, biliyordum. Bu orman bana yabancı olabilirdi ancak unuttuğum şey, diğerlerinin evi olduğuydu. Boylu boyunca yere uzandığım anda yenilgiyle gözlerimi kapattım ve arkamdaki hayvanın vahşi bir hırıltıyla yanıma koştuğunu işittim. Ürkütücüydü.

Parmaklarım sakladığım keskin bıçağıma uzanırken hayvan baş ucuma geldi. Bıçağı aldığım an hareket ettiğimi fark edip dişlerini elime geçirdi, bunu yapmasıyla bir çığlık atıp yattığım yerde geriye sıçradım. Ona karşı koymamla daha da vahşileşti. Üzerime atıldığında bu yavruya zarar vermek zorunda olduğumu kabullendim, aksi hâlde beni öldürecekti. Bıçağı ona saplamak için kaldırdığımda ellerim titriyordu, bir canı öldürmek ya da onu yaralamak vicdanıma ağır gelse de yapmak zorundaydım. Üste çıkabilmek için ona doğru atıldım.

Ve tam o anda, kulağımın dibinden rüzgârı delecek kadar kuvvetli bir şey yavru hayvana doğru uçtu. Sadece bir an sonra hayvan yere yığıldı. Gözlerim irice açılmıştı, şoke olmuş hâlde yavruya baktım. Aldığı darbe onu öfkelendirmiş olacak ki bana doğru bütün gücüyle bir kez daha atıldı. Çığlık atmak için dudaklarımı araladım. Düşündüğümden daha güçlü olduğunu görüyordum.

Geriye sıçrarken, inleyerek toprağa yığıldığını görür gibi oldum. Her şey çok korkunçtu.

Ve sonra hareket etmeyi kesti. Dirseğim, onun iri gövdesinin altında kaldı. Suratım kıpkırmızı kesilmişti; kendimi zorlayarak, altmış kilodan hafif olmadığını tahmin ettiğim hayvandan kurtulmaya çalışırken nefessiz kalmıştım. Diğer elimle onu itmeyi denediğim anda sırtüstü yatan bedeni üstüme gelecekti, onun altında ezilecektim. Muhtemelen birkaç dakika sonra onun üç katı büyüklüğündeki annesi gelecek ve beni dişleriyle delik deşik edecekti. Korkuyla kolumu çekmeye çalışsam da kımıldayamıyordum. Hayvan acıyla inlerken sesli bir küfür savurdum. Bütün kuvvetimle bir kez daha dirseğimi onun vücudunun altından kurtarmaya çalışırken karanlık ormanın içinden bir başka ses duyuldu ve bir şeyin yaklaştığını işittim.

Panikle başımı arkama çevirmeye çalıştığımda, bir karaltının üzerime eğildiğini fark ettim ve çığlık atarak boştaki ayağımla ona tekme savurdum. Karşımdaki karaltı bunu beklemiyor olacaktı ki aniden gelen sert darbemle yere yığıldı ve bir anda görüş açımdan çıktı. Bunun bir başka hayvan olup olmadığından emin olamadığım için dirseğimi telaşla kurtarmaya çalıştım. Tek isteğim kaçabilmekti. Diğer parmağımla yaralı hayvanı bedenimin üzerinden hafifçe itip, dişlerimi sıkarak kolumu çektim. Ufacık bir kıpırtı bile benim hayatımı kurtarmış, yarattığım boşluktan dirseğimi çekebilmiştim.

Ardından dizlerimin üzerinde nefes nefese doğruldum. Bıçağımı göremiyordum. Karanlık onu yutmuştu, yanımda kesici bir şey olmadan bu ormanda birkaç dakikada yem olurdum.

"Nerede bu? Lanet olsun!"

Panikle toprağa dokunurken gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Bir yandan yavru hayvanın inlediğini işitiyordum, her seferinde canım yanıyordu. Bir aptallık yapıp ona yaklaşırsam beni yakalayacağını, annesinin de biraz sonra geleceğini biliyordum. Bu, doğanın kanunuydu. Bıçağın keskin ucu elime değince onu yerden kaptım ve geriye döndüm. Dönmemle beraber az evvel yere düşürdüğüm karaltı bir kez daha karşıma çıktı. Yüzünü göremesem de bunun bir insan olduğunu fark ettim. Koşmak için telaşla atılırken o da aynı şeyi yaptı ve gövdelerimiz çarpıştı. Geriye doğru sendelediğimde uzanıp beni tuttu ancak boşluğundan faydalanıp ona bir yumruk attım. Küfretti.

"Bırak beni!" diye çığlık atıp kollarında debelendim. Attığım yumruğun etkisini hızla atlatmış gibi beni bileklerimden yakaladı ve yeni bir tekme savurmama izin vermeden beni yere fırlattı. Üzerime çıkmıştı. Yüzüne tükürüp bir kez daha bağırdım: "Bırak!"

"Sus!" diye çıkıştı. Ardından kocaman elini uzatarak ağzımı örttü, bağırmamam için dudaklarımı kapattığında artık bu ormandan sağ çıkamayacağıma emindim. "Bizi öldürteceksin," diye fısıldadı.

Ve tam o anda bu kaba ses bana fazlasıyla tanıdık geldi. Gözlerimi irice açıp üzerime kapanan bu bedene baktığımda fark ettiğim ilk şey, karanlığın bütün hakimiyetine direnen mavi, parlak gözlerdi.

Bu, Rans'tı.

"Benim," diye fısıldadı. Nefesim güvenli alanı hissetmiş gibi düzene girdi, soluklarım yavaşladı; göğüs kafesimde şiddetle çarpan kalbim nihayet ritmini buldu. Bunu fark eden Rans yavaşça eğilip, kulağıma mırıldanınca saç diplerimden parmak uçlarıma dek ürperdim. "Sakin ol."

Başımı aşağı yukarı sallayınca, elini ağzımdan çekip yavaşça geri çekildi. Bunu yaparken parmak uçları tenime temas etti, dokunuşu derinlerime dek beni titretti. Belki yaşadığım korku dolu andan, belki soğuk parmaklarından... Üzerimden tamamen kalkmadı ancak artık bedenini bastırmıyordu. Hafifçe uzamaya başlayan saçları eğildiği için alnına düşmüştü, omzunun üstünden geriye bakıp yaralı hayvanı kontrol etti. Tehlikede olmadığımızdan emin olmak istiyor gibiydi. "Sakince kalkacağız," diye fısıldadı. Ardından cam gibi parlayan mavi gözlerini bana çevirdi. "Ve sonra hiç koşmadığımız kadar hızlı koşacağız."

Duyduklarımla irkilirken şoke olmuş hâlde ona bakıyordum.

Vücudunu üzerime kalkan yaparak geri çekildi, beni bir an olsun gözünün önünden ayırmamak için elini belime attı ve sert bir tutuşla beni göğsüne çekti. Aynı anda havalandığımızda çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yeltendiğim şeyi fark edip işaret parmağıyla dudağına dokundu. "Sakın."

Başımı sallayınca toza toprağa bulanmış bir tutam saçım gözümün önüne düştü. "Onu yaraladın," diye fısıldadım.

Mavi gözleri alayla kısıldı. "Sahi mi?"

Alaycı tavrına karşılık kaşlarım çatılırken, "Sahi!" diye dişlerimin arasından tısladım.

Bana tam bir aptalmışım gibi baktı. "Çünkü bir ayıyla boğuşuyordun!"

Söylediği şeyle duraksadığımda Rans daha da öfkelendi. Karanlıkta hiçbir şeyi seçemiyor olsam da gözlerinin parlaklığı fark edilmeyecek gibi değildi. Elini belimden çekmeden bana doğru bir adım daha attı, dip dibeydik. "Ne düşünüyordun? Ölmeyi mi? Başarmak üzereydin!"

Dudaklarımı araladım ancak söyleyecek bir şey bulamadım. Demek Rat'ın avladığını ve postunu kız arkadaşlarına hediye ettiğini söyledikleri hayvan buydu. Yuva'da daha önce ayı görmemiştim, kendi güvenli sınırlarımızın içinde ormandan gelen hiçbir şeye yer yoktu. İsmini öğrendiğim bu tuhaf, siyah kürklü hayvanla bakışırken sebepsizce kendimi olduğumdan daha savunmasız hissettim.

Rans bana fısıldadı: "Era."

Zihnimde nelerle cebelleştiğimden bihaberdi. Onların avuç içi gibi bildiği bu toprakları tanımıyordum, insanları tanımıyordum, lanet olası hayvanları bile tanımıyordum! Denizi görmemiştim, vahşi olduğuna inandığım bu dünyanın bir devamı olduğunu düşünmemiştim; gözlerimin yetemediği kadar büyük bir gökyüzüne sahiptim ancak tüm bunların kalbime ağır geleceğini hiç düşünmemiştim.

Doğduğum ilk andan itibaren kendi insanlarımdan, kendi topraklarımdan, İzcilerden, Gözcülerden, Seçkinlerden, İles'ten, Yuva'dan başka hiçbir şeye sahip değildim. Üzerimizi saran gökyüzünden başka hiçbir şeyi görmemiştim. Bütün bunlar zavallı zihnime, hayallerime çok ağır geliyordu. Şakaklarım zonkluyordu.

Rans belimi hafifçe okşayıp bir kez daha, "Era," dedi. Sesi pürüzlüydü. Öldürmek için yaşadıklarına inandığım Vahşilerden biri olan bu adam, bütün bildiklerimi unutturacak kadar kuvvetli bir etkiye sahipti. Bana öğretilen, onun gibilerin sadece öldürmeyi seçtiğiydi. O hâlde neden sayamadığım kadar çok kez beni kurtarmıştı? Beynim allak bullak olurken geriye doğru bir adım atıp ondan uzaklaştım. Belimdeki sıkı tutuşu gevşedi, ondan ürkerek kaçtığımda eli boşluğa düştü.

Keşke o güzel, mavi gözleri zihnimin içindeki savaşı da görebilseydi. Yapayalnızdım.

"Hemen gitmemiz gerekiyor," dedi. Yüzüne bakamıyordum, başımı salladım. "Tamam."

"Şu ilerideki ağaca kadar sessizce yürü. Bu hayvanlar çok hızlı koşup tırmanabilir. Fark edilmemek için ağacın tepesine çıkıp güneşin doğuşunu beklemek zorundayız." Yüzüne bakmadığımı fark etmesine rağmen bununla ilgili bir şey söylemedi. "Bacağın yaralı," diye işaret etti. "İstesek de onun kadar hızlı olamayız."

Kaçamak bakışlarımı yavru ayıya çevirdim. Gece kadar karaydı; karanlığın koynuna gizlenmiş, inliyordu. Burada bekleme fikri canımı sıkmıştı.

"Yaralı olduğu hâlde bizi takip edebilir mi?" diye sordum.

Rans sıkıntılı bir nefes verdi. "Ondan söz etmiyorum. Birkaç dakika sonra annesi gelecek."

Duyduğum şeyle irkilirken korkunç bir hisse kapıldım. Bu, kendim için duyduğum bir korku değildi. Rans'ın beni bir kez daha kurtarmasına rağmen, onu alenen tehlikeye atıyor oluşumun yarattığı vicdan azabıydı. Hemen önüme dönüp, gösterdiği ağaca doğru topallayarak yürümeye başladım. "Çabuk olalım!"

Diğerlerine nazaran çok daha büyük ve yüksek olan ağaca yaklaştık, Rans hemen arkamdaydı. Adımlarımı durdurduğumda o da durdu. Buraya nasıl çıkabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. En az beş metre tırmanmamız gerekiyordu. Üstelik orada bile tehlikede sayılacaktık. Daha yukarı çıkmak şöyle dursun, bacağımı kırıp yukarı çekebilecek gücüm bile yoktu. Yaram sızım sızım sızlıyordu. Deli gibi koşmuştum.

"Oraya nasıl çıkılacağını bilmiyorum," diye fısıldadım, berbat hissediyordum. "Eğer daha kolay tırmanabileceğim bir ağaç varsa..."

Rans'ın sıcak nefesi ensemi okşadı. "Kucağıma gel."

Ağaca bakan yüzümü Rans'a çevirdim. Mavi gözleri, doğrudan gözlerime bakıyordu. "Kollarını boynuma sar ve sıkıca tutun. Birlikte çıkacağız."

"Düşeriz!" diye fısıldadım. Bir yandan da arkada yatan yavru ayıyı omzunun üzerinden kontrol ediyordum.

Rans bana doğru bir adım daha atınca sırtım ağacın gövdesine değdi. Ardından başını hafifçe eğdi, mavi gözlerindeki delici bakışla sanki içimi okudu. "Vakit kaybettiğimizin farkında mısın?"

Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı için etrafıma çaresizce bakınıyordum. Uzandı ve kollarımı kendi boynuna doladı. Sıkıca tutunmaktan başka çarem kalmamıştı. Kolunu, belimin çevresine sardı; beni, düşme riskini göze almayacağımız bir yakınlıkla kendine çekti, ardından yalnızca tek eliyle bedenimi yukarı kaldırdı.

Kaçtığım günden beri sakladığım kırık oku hissetmemesi için gizlice ağacın gövdesine sürterek belimden aşağı, kalçama doğru ittirdim. Pantolonumun kalın kumaşı bana yardımcı oluyor, onu sarıp sarmalıyordu.

Endişelensem de bacaklarımı ona sarmak zorunda kaldım. Yaram sızlamaya başlarken dişlerimi sıktım ancak bunu ona belli etmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp yalnızca derin bir soluk alıp verdim. Beni sıkıca tuttuğundan emin oldu ve tırmanmaya başlamak için ayağını yaklaşık yarım metre yukarı koydu.

Nefesi yüzümü okşarken, "Seni düşürmeyeceğim," diye fısıldadı.

Bu kadar yakın olmamız, hissettiğim huzursuzluğu artırırken gözlerimi hemen dibimdeki gözlerine çeviremedim; yanağım, yanağına değiyordu. "Biliyorum."

"O hâlde korkma."

Ben ne olduğunu anlayamadan ikimizi birden yukarı çekti. Havalandığım ilk an korkuyla ona tutununca boştaki eliyle belimi biraz daha sıktı. Diğer bacağını ağaçtaki çıkıntıya çabucak koydu ve bir kez daha bedenlerimizi yukarı taşıdı. Çenesinin gerildiğini, kollarının kasıldığını hissediyordum ancak düşündüğüm kadar zorlanmıyordu. Hayatını ormanda geçirdiğini anlamama bu bile yetti. Bedenimi, bedenine sıkıca sabitleyerek tırmanan bu adam sahiden fazla kuvvetliydi. Bu bana iyi hissettirmiyor, aksine korkularımı tetikliyordu. Ormana hapsolduğum yetmezmiş gibi artık Rans'tan da kaçmak zorunda kalacaktım. Her şey giderek kördüğüm hâlini alıyordu.

Bütün gücüyle ikimizi de son kez yukarı çektiğinde bir anda kendimi sağlam bir dalın üzerine oturmuş hâlde buldum. Rans elini belimden usulca çekip kendini de yanıma bıraktı. Aşağı eğilmeye korksam da göz ucuyla baktım, oldukça yüksekteydik, ağacın yaprakları ikimizi de gizliyordu. Gürültü çıkarmadığımız müddetçe bir hayvan ya da insanın bizi fark etmesi imkânsız görünüyordu.

Rans nefes nefeseydi. Biraz ilerimizdeki yavru ayıya gözlerimi dikerek mırıldandım:

"Teşekkür ederim."

Topraklarından kaçtığım bir Vahşi'ye bu kadar teşekkür borçlu olmak gücüme gitse de çenemi kapalı tutup başka bir şey söylemedim. İnançlarım ve gerçekliğim birbirine girmişti. Koca bir yalandan ibarettim. Kaybolmuştum, yolu bulamıyordum, kimse elini uzatmıyordu. Zorlukla yutkundum.

"İşte, geliyor."

Rans bana bir iyilik yaptı ve teşekkürümü duymazdan gelerek çenesiyle yavru ayıyı işaret etti. Yalnızca birkaç dakika sonra oldukça iri, yetişkin bir ayı az evvel ayakta dikildiğimiz yere geldi. O an neden acele ettiğimizi anladım, yavru ne kadar tatlı görünürse görünsün annesi için bunu söylemek aptallık olurdu. Tek hamlesiyle beni yatırıp, sadece üzerime çıktığında bile bütün kaburgalarımı ezebilecek kiloda bir hayvanla karşı karşıyaydım.

Yavrusuna yaklaştı, onu önce kokladı, ardından yarasını fark etti. Anlamadığım bir şekilde burunlarını birbirine değdiriyorlardı. Put gibi hareketsizdim, yalnızca onları seyrediyordum.

Rans dikkat kesildiğimi hatta nefes almayı unuttuğumu fark edince bana yaklaştı ve dudaklarını kulağıma dokundurdu. "Ölümcül bir yara bırakmadım, merak etme. Başka bir hayvan saldırmazsa on güne iyileşir."

Bakışlarımdaki korkuyu fark etmesi, karanlığa ne kadar hâkim olduğunu gösteriyordu; yutkundum ve başımı salladım. Anne ayı, yavrusunu birkaç defa tüm gücüyle ittirdi. Bunu bir süre tekrarladıktan sonra yavrusunun yattığı yerden kalkabileceğine emin olmuş gibi uzaklaştı. Düşündüğümden daha güçlü olan ufak hayvan, annesinin bu hareketiyle yattığı yerden kalktı ve bedenini ona sürttü. Bu, dakikalarca devam etti; anne yaklaşarak yavruyu itti, geri çekildi. Nihayetinde yaklaşık bir saat sonra karanlığın içinde kaybolduklarında geride bıraktıkları boşluğu seyrediyordum. İyice uzaklaştıklarından emin olmamız gerektiğinin farkındaydım, yavru hâlâ aksıyordu ve bu zaman alabilirdi. İçimden bir an evvel iyileşmesi için dua ettim.

"Orada ne halt ettiğini söyleyecek misin?"

Bizi duyacak ya da hissedecek hiçbir yırtıcının etrafımızda olmadığına emin olan Rans hışımla bana döndü, gözlerine hâlâ bakmıyordum.

Sakince, "Kaçıyordum," diye açıkladım.

Bir süre sessizlik oluştu. Rüzgârın savurduğu yaprak hışırtılarından başka hiçbir ses kulağımıza çalınmıyordu. Derin bir nefes verdiğini duydum. "Bu da ne demek?"

Oturduğum dalda huzursuzca kıpırdandıktan sonra ağaca sıkıca tutundum. Mataz'ı, Rat'ı, onların öfkeli ve alaycı bakışlarını hatırladım. Dala tutunan parmak boğumlarım beyazlaştı. Başımı yavaşça yanımdaki adama çevirerek gözlerine baktım.

"Evime dönüyordum."

Rans söylediğim şeye inanamazmış gibi başını iki yana salladıktan sonra neredeyse alaycı bir ifadeyle dudağını kıvırdı. "Ormanın çıkışı yerine daha derinlerine koşarak mı? Ayıların inine girmeyi planlıyordun sanırım. Güzel planmış!"

Yön duygumun tamamen kaybolduğunu bildiğim için buna yanıt vermedim. Yaptığım şey, yolumu şaşırmak değildi. Bunun için hangi yönün doğru ya da yanlış olduğu hakkında bir fikriniz olurdu ama bir anlık gafletle kaybolabilirdiniz.

Benimki boşlukta süzülmekti.

Sağım, solum, önüm, arkam... Geldiğim ve gideceğim yer... Her yer boşluktu. Hiçbiri hakkında fikrim yoktu. Neye güvenerek buna giriştiği-

mi bilmiyordum. Zey'in hayalini gördükten sonra tepemde uçan kuşların bana yardım edeceğini mi zannetmiştim? O hâlde fena yanılmıştım. Çünkü az kalsın ölmek üzere olduğumu biliyordum. Sesimi çıkarmak yerine Rans'ın konuşmasını bekledim.

Derin bir nefes verdi, sesi düzdü. "Neden gideceğini bana söylemedin?"

"Çünkü Leya izin vermezdi."

Kaşları çatılmıştı, gözlerimi kaçırdım. "Haklıydı, Era. Gördüğün gibi ölmek üzereydin."

Omuzlarım yenilgiyle düşerken, "Anlamıyorsun," diye fısıldadım. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Daha fazla kalamam."

"Haklısın, anlatmadığın için seni anlamamız mümkün değil."

Fısıltısına rağmen sert çıkan sesiyle başımı kaldırıp, mavilerine bakınca benim dünyamda ondan ne diye bahsettiklerini anlatmak istedim. Vahşilerden nasıl söz edildiğini... Bunu anlattığım an bizden ne çok nefret edeceğini... Belki de öfkeye kapılacak, Yuva'yı bulmak isteyecekti. Ailemi, arkadaşlarımı, geride bıraktığım hayatı tehlikeye atmak zorunda kalacaktım.

Neyi anlatmamı bekliyordu? Kalbimde büyük bir yıkımdan başka hiçbir şey yoktu. "Yapamam," dedim. "Keşke yapabilseydim."

Yüzünün kaskatı bir ifadeyle sertleştiğine şahit oldum, ona bakmak istemiyor ancak seyretmekten de kendimi alamıyordum. Başını yeniden iki yana salladı. Anlatmadığım her an daha çok öfkelendiğinin farkındaydım. "En azından iyileşmeyi bekleseydin," dedi hissiz bir sesle. "Zaten seni oraya hapsettiğimiz yoktu. Annem seni iyileştiriyordu."

Leya'ya karşı duyduğum suçluluk içimi yakıyor, kalbimi büyük bir acı kasıp kavuruyordu. Ona veda bile edememiştim. Eve gelmesini bekleyecek vaktim yoktu.

"Gittiğinde ona benim için teşekkür et, Rans," diye fısıldadım. "Annen hayatımda tanıdığım en iyi insan."

Bana anlatılana göre, herhangi bir Vahşi'nin olamayacağı kadar iyi bir insan.

"Bunu gidince kendin söylersin," dedi.

Sesindeki kararlılık beni ürpertirken çıkıştım: "Dönmeyeceğim."

"Burada ayılarla boğuşmaya devam mı edeceksin?" diye alay etti. "Daha güzel ölümler gördüm."

Söyledikleriyle tenim karıncalanmaya başlarken öfkeyle kaşlarımı çattım. "Ne yapmamı bekliyordun? Gidip o yırtıcı hayvanın başını mı okşamalıydım? Üzerime koştu!"

Rans, keskin bakışlarını korkmuş gözlerime dikti. "Onlar da senden farklı sayılmazlar, tehlike olduğunu düşünmediği insanlara saldırmak ye-

rine dönüp giderler. Yani koştuğun için kendini düşman ilan ettin, sen kaçmaya çalışmasaydın seni kovalamazdı. Bu, doğanın kanunu."

Duyduğum şeyle şaşkına uğrarken, "Öylece bakışıyorduk!" diye çıkıştım.

Rans ses tonuma hafifçe dudağını kıvırdığında, daha fazla alay konusu olmamak için çenemi kapalı tutmaya karar verip önüme döndüm. O ise bu konuyu kapatmayı düşünmüyor gibiydi.

"Hareketsiz bekleseydin yavru ayı seni sadece koklardı. Muhtemelen sonra uzaklaşırdı. Annesi için aynı şeyi garanti edemeyeceğim, tabii. Yavrusuna çok yakındın ve bunu hoş karşılaması saçmalık olurdu. Kasabada onların saldırısıyla can veren çok insan tanıyorum."

"Güneş doğunca giderim," diye mırıldandım. Bedenimi kaskatı eden bu tartışmayı sonlandırmak istiyordum. Bakışlarımı üzerinde olduğum ağacın yapraklarında gezdiriyor gibi yaptım.

"Bana hangi yoldan gideceğimi tarif edersin. Yoksa aynı yerde dönüp duracağım. Korkunç bir orman bu. Gördüğüm her şeyden daha karmaşık, daha büyük."

Sessizce beni dinleyen genç adam bir süre düşündü. Hâlâ nereden geldiğimi bulmaya çalışıp çalışmadığını merak etsem de ona sormadım. Bir an evvel defolup gitsem iyi olurdu.

"Tek bir soru..." diye mırıldandı. Sesi ninni gibi gelmeye başlıyordu, ağacın dalına daha sıkı tutundum. Mayışıp düşmek hiç mantıklı olmazdı.

"Sor," dedim.

"Kaçma sebebin evdeki kavgalar mı?"

Söylediği şeyle başımı iki yana sallarken ellerimi de *hayır* dercesine sallıyordum.

"Böyle bir şey ima etmedim! Beni kabul ettiğiniz için minnettarım. Sadece..." Derin bir nefes verdim. Rat'ın o çirkin arkadaşlarını düşünüyordum. Mataz denen herife bir yumruk atamamış olmak canımı sıkmıştı. "Orada kalmaya devam edersem er ya da geç yakalanacaktım, Rans."

"Böyle bir şey olmayacaktı," diye cevap verdi. Sesinde anlayışlı bir tını vardı, neden bu konuya bu kadar çok takıldığını anlayamıyordum. Geldiğim gün, zaten bir gün gidecek olduğumun farkındaydılar.

"Kimsenin seni götürmesine izin vermezdim," diye fısıldadı.

Söylediği cümleyle bütün bedenim garip bir hisse büründü. Gözlerimin önündeki sarı saç tutamlarını geriye attım. Bu kez daha cesur davrandım ve onun sonsuz deniz renginden kaçmadım, gözlerine baktım. "Herkes seninle aynı fikirde değil," diye fısıldadım karanlığa. "Kızmıyorum, onlar haklı. Bir yabancıyım."

Oturduğu ağaç dalında dikleşerek, "Kimden söz ediyorsun?" diye sordu. Omuz silktim. Rat ya da bir başkasıyla daha fazla kavga etmesine sebep olmayacaktım.

"Boş ver," dedim.

"Söyle."

Başımı iki yana salladım. "Artık önemi yok, Rans. Her şey geçti."

Bir anda bana doğru yaklaşıp, dibime girdiğinde donup kaldım çünkü geriye doğru çekildiğim ilk anda yere yuvarlanacağımın farkındaydım. Ağaca daha sıkı tutunarak, "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştım. "Geri çekil."

"Söyle," diye fısıldadı. Sesinde öyle bir tını vardı ki yüksekten düşsem bundan daha az hasar alırdım. Midem bulanmaya, yakınlığıyla başım dönmeye başlamıştı. Yapmamam gereken bir şey yapıp düşmemek için ona tutundum. "Söyleyebileceğim bir şey yok."

Tek eliyle sıkıca belimi kavrayınca dengem sarsıldı, ufak bir çığlık atmamak için dudağımı dişledim. "Tanrı'm, ne yaptığını zannediyorsun? Ahmak gibi davranma. Düşeceğim!"

Gözleri ay ışığı gibi parlaktı. Saçlarıma fısıldadı: "Melera."

Dudaklarından bir yalanın dökülüyor olması boğazıma düğüm atarken bu ismi kullanmamasını söylemek istedim. Bu bile bir yalandan ibaretti.

"Eve gittiğimde hiç kimse yokluğunu fark etmemişti. Onlar bir şey yapmadıysa... Neden kaçtın?"

"Rans," diye fısıldadım.

Dudakları bütün bedenimi titreten bir temasla yanağıma dokundu. "Dinliyorum," dedi, sesi boğuktu.

Kıyafetini avucumun içinde sıkıştırırken, "Rans," diye bir kez daha adını fısıldadım. "Başka bir tartışmaya sebep olmak istemiyorum."

"Olmayacaksın," dedi. Sesi hâlâ derinden geliyordu, belli ki yakınlığımız yüzünden o da iyi hissetmiyordu. Yine de benden daha sağlam bir duruş sergileyerek cümlesini bitirdi:

"Neden terk ettin?"

Bu işkenceye daha fazla dayanamayarak, "Ta... Tamam," diye mırıldandım. Kendimi geri çekmeye çalıştım fakat Rans belimi daha sıkı tuttu.

Panikleyerek, "Geri çekil," dedim. "Mataz! Sorun Mataz'dı. Kız kardeşini patakladığım için bana zarar vereceğini düşündüm. Bakışları güven vermedi, ben sadece..."

"Ne dedin sen?"

Rans'ın öfkeli gözleri üzerime dikilmişti, yutkunamadım. Doğruca bana bakıyordu. "Mataz seni gördü mü?"

Her şeyin çığırından çıktığını bilerek derin bir nefes verdim. "E... Evet... Aniden oldu. Ben de anlayamadım. Eğer evde kalsaydım o..."

"O herif belasını benden bulacak!"

Hışımla aşağı atladığında dudaklarımdan ufak bir çığlık kaçtı. Ardından telaşla seslendim: "Dur! Bekle!"

Parmaklarını öfkeyle saçlarının arasından geçirdiğini gördüm. "Hepsi Rat denen dangalağın suçu!" diyerek ağaca bir tekme attı.

Dala korkuyla tutunarak, "Rans! Burada kaldım! İndir beni!" diye seslendim.

Yüksek sesle bağıramıyor, telaşla etrafa bakıyordum. Bunu söylediğimde beni yeni fark etmiş gibi başını kaldırdı. Sonra yukarı doğru uzanıp kollarını iki yana açtı. "İn."

"Düşerim!" diye çıkıştım. Bu mesafeden atlamak korkutucu görünüyordu.

"Düşürmem!" diye öfkeyle bağırdı. "Kaç kere söylemem gerekiyor?"

Bu hâlinden ürkerek başımı salladım. Önce bir bacağımı, ardından diğerini usulca aşağı sallandırdım. Tuttuğum dalı yavaşça bırakıp, bedenimi aşağı kaydırırken Rans sabırsızca dibimde bitti ve uzun boyuyla zorlanmadan beni tek hamlede aşağı çekti. Düşme hissinin verdiği telaşla bir çığlık atıp ona tutundum. Kendimi bir anda kucağında buldum, sahiden de yere kapaklanmamıştım. Beni ağaçtan uzaklaştırıp yere indirdiğinde bakışları sanki alev alev yanıyordu.

"Kimseyle kavga etme!" diye korkuyla uyardım. Ürkütücü görünüyordu. "Ben zaten gidecektim."

"Bir yere gitmiyorsun," derken sesi son derece netti.

Karanlığın içine yürümeye başladığında peşinden koştum. Bana çıkış yolumu göstermezse burada debelenip duracaktım, ona muhtaçtım. "Bana yolumu göster!"

"Yürü, Era."

"Hayır!" diye direttim. Adımlarımı durdurdum. "Gelmiyorum."

"O zaman siktiğimin ayılarına yem ol!" diye bağırdı.

Arkamda bir şeyin hareket ettiğini işitince panikle ona doğru koştum.

"Lanet olsun sana!" diye öfkeyle fısıldadım. Dişlerimi sıkıyordum. "Beni buraya sen getirdin. Yolu göstermek zorundasın! Evime dönmem gerekiyor."

"Bugün değil," dedi.

"İnatçının tekisin!" diye çıkıştım. Beni dinlemiyor, uzun adımlarla yürüyordu. Ona yetişebilmek için bir daha kez peşinden koşmaya başladım. Sanırım ses tonumu daha uysal bir hâle getirmem gerekiyordu. İçimden

geçen, suratına bir tokat patlatıp beni özgür bırakmasını, yolumu göstermesini istemekti ama daha evcil davranmak zorundaydım.

"Bak... Oraya dönersem şikâyet edileceğim. Bunu yapamam, Rans. Lütfen, anla beni."

Hışımla bana döndü. Öfkesinin bana değil, erkek kardeşine olduğunu bilsem de her an üzerime atlayacakmış gibi durduğu için geriledim.

"Seni eve götürmüyorum," dedi hiddetle. "Merak etme."

"Ne?"

Nefes nefese peşinden koşuyordum, bana cevap vermedi. Birkaç kez ona seslensem de beni duymuyor gibi davranıyordu ve kafasını kırmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordum. İşin kötüsü, benim yüzümden öfkelendiğinin, kardeşine beni savunmak için duvar ördüğünün farkındaydım. Rans, ona karşı ne hissetmem gerektiğini bir türlü kestiremediğim bir adamdı! İnanışlarıma göre Vahşi'ydi ancak gerçeklere bakıldığında oldukça merhametli bir kalbi vardı. Duygularım ve düşüncelerim birbirine girmişti, ormanın çıkışına geldiğimizi uzun süre sonra fark ettim. Onun evine kesinlikle dönemeyeceğimi ona söyleyecekken bir anda yolunu değiştirdi ve sağa saptı. Burası, ileride bir küme yığını gibi çatıları gözüken evlerin olduğu kasabaya giden yol değil, başka bir patikaydı.

Çenemi kapatıp arkasından ilerledim. Bana zarar verecek bir şey yapmayacağını artık biliyordum.

Hayatımı birden çok kez kurtaran ve benim için endişelenip peşime düşen bu adama ne dedikleri artık umurumda değildi. Rans'ın yaşamını bilmiyordum ancak kalbi vahşi değildi.

"Aç."

İri ağaçların gizlediği ufak bir kulübenin önünde durduğumuzda Rans üç defa kapıyı yumruklad. Ufak ev derme çatmaydı. Tepemize yıkılacak mı endişesiyle gıcırdayan menteşelere baktım fakat Rans bunu umursamıyor gibiydi.

"Yessey!"

Duyduğum isimle kaşlarım çatılırken nihayet kulübenin içinden bir tıkırtı duyuldu, kapı gecenin karanlığına açıldı. Karşımda oldukça yaşlı bir adam duruyordu. Kırışmış yüzü, titreyen elleri, uzamış sakalları ile Yuva'daki ihtiyarlardan hiçbir farkı yoktu. İçine çökmüş siyah gözlerini önce Rans'a, ardından kuşkulu bir ifadeyle bana çevirdi.

"Oğlum?" diye mırıldandı. Gecenin bir vakti bizi karşısında görmeyi beklemiyor olmalıydı.

Gözlerindeki soruyu rahatça okuyordum. Benim kim olduğumu düşünüyordu.

"Melera burada kalacak."

Belki de adımın Evera olduğunu söylemek için doğru zamandı. Yalanımın dilden dile dolanması, giderek daha kötü bir hâl alması içime korku tohumları ekiyordu. Bunu belli etmemek için başımı öne eğip Rans'ın benimle içeri girmesini bekledim.

Ancak o hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Yessey denilen ihtiyar, onun tek bir cümlesiyle kapısını sonuna kadar benim için açıp, "İçeri gel, kızım," dediği anda mavi gözlerinde şimşekler çakan öfkeli genç adam hışımla geriye döndü. Ve ben tek kelime edemeden karanlığın içinde sırlar gizlediği ürkütücü ormana dalıp gözden kayboldu.

Bir kez daha bilinmezliğe terk edildim. Belki de bilinmezin kendisiydim. Gözlerim uzunca bir süre geride bıraktığı boşluğu seyretti.

Rans gitti.

Bölüm 10:
GECEYE SIĞIN

Gözlerimin içerideki karanlığa alışması uzun sürmedi. Adım attığım ufak kulübenin zifirî karanlığı az evvel canım pahasına kaçtığım ormandan çok da farklı sayılmazdı. Tuttuğum nefesi usulca bıraktım. Bir adım sonrasını göremiyordum, bir yere tutunmak için elimi boşluğa uzattım. Önümdeki ihtiyar adam, her köşesini bildiği evinin daha derinlerine doğru hiç zorlanmadan ilerledi ve kısa bir süre sonra içeriyi titrek bir ışık aydınlattı.

Benim için bir mum yakmıştı. Artık içeriyi daha iyi görebilmenin verdiği rahatlıkla omuzlarım gevşerken ona tebessüm ettim. "Teşekkürler."

"Şöyle otur, kızım," dedi.

Eskimiş kanepeyi işaret etti. Yabancı bir yerde olmanın verdiği huzursuzluğa ne yazık ki artık alışmış olarak sesimi çıkarmadım ve gösterdiği yere ilerleyip temkinli bir şekilde oturdum. İçimde derin bir korkunun doğmamasının tek sebebi, Rans'ın beni güvenemeyeceğimiz bir kişiye emanet etmeyeceğini tahmin edebilmemdi. Belli ki bu ihtiyar adam onunla tanışıyordu ve burada olduğumu kimseye söylemeyecekti. Derin bir nefes vererek gözlerimi içeride gezdirdim.

Leya ve Lukan'ın evinde, bir odada kapalı kalmış olsam da buradan çok daha ferah ve geniş olduğunun farkındaydım. Ayrıca zırt pırt odama dalan Feyn'in yaramaz tavırları, Ritan'ın geniş koltuğa umursamazca yayılıp yatışı, mutfaktan sürekli ağzını tıka basa doldurup çıkan Rat'ın rahat tavrı, benim bir nebze de olsa evimde olduğum hissine kapılmamı sağlamıştı. Oysa şimdi bulunduğum bu iki odalı, ufak kulübe oraya nazaran çok daha soğuk ve ürkütücüydü. Yaşlı adamın hırıltılı nefesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, bir şekilde hep daha kötüsüne yakalanıyor olmak herhâlde benim kaderim, diye düşündüm esefle.

Kaçamak bakışlarla etrafı incelerken rahatsız kanepede biraz daha geriye çekildim.

İçeride fazla eşya yoktu. Bu adamın, geceleri lamba yakmaya niyeti olmadığını gösteren pencere önündeki mumlar, yıpranmış yapraklarından oldukça eski olduklarını seçebildiğim kitapların bulunduğu bir raf, üzerinde bir bıçak ve doğranmış meyvelerin olduğu tahta bir masa, kulübenin diğer ucuna döşenmiş tek kişilik bir yer yatağı... Her şey bundan ibaretti.

Zayıf mum ışığı, fazlasını görmeme mâni oluyordu ancak içimden bir ses gün ağarıp içeriyi aydınlatsa bile bundan daha çoğunu görebilmeyi ummanın saçmalık olduğunu fısıldıyordu. Rans beni âdeta kapalı bir kutuya hapsetmiş, ardından çekip gitmişti.

Çenemi kendime çektiğim dizlerime yaslayıp, bacaklarımı ellerimle sardığımda hayatımın bundan sonra nereye sürükleneceğini düşünmekle meşguldüm. Bu sırada ihtiyar adam, karşımdaki duvarın dibine yerleştirdiği kırmızı mindere oturmuş, bütün dikkatiyle beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde dudaklarında ufak bir tebessüm yakaladım.

"*Bu adam burada nasıl yaşıyor,* diye düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

Onu istemeden incitmiş olduğumu düşünerek telaşla, "Hayır!" dedim. "Burası gayet..."

Kelimelerim birbiri ardına sıralanamayınca susmak zorunda kaldım. Ne diyecektim? Burası çok neydi? Güzel mi? Değildi. Ferah mı? Asla değildi. Büyüleyici mi? Neredeyse gülecektim. Bu bocalamış hâlimi fark eden ihtiyar ufak bir kahkaha attı. Ardından masasındaki bıçağa uzanıp yarıya bölünmüş elmasını kesti.

"En azından dürüstsün, bu hoşuma gitti," diye mırıldandı.

Ne demeye çalıştığını anlamayarak kaşlarımı çattım. Bıçağın ucuna batırdığı elma dilimini bana uzattı. Saatlerdir koştuğum ve hiçbir şey yemediğim için bunu geri çevirmek yerine uzanıp aldım. Bu sırada soran bakışlarımı fark eden ihtiyar, bir kez daha sevecen bir tavırla tebessüm edip bana yandan bir bakış attı. Beyaz sakalını kaşırken bir şey düşünüyor gibiydi.

"Beni düşünüp buranın güzel olduğu hakkında birkaç yalan zırvalayabilirdin. Ancak kendini düşündün ve yalan söylememeyi tercih ettin. Bu hoşuma gitti, küçük kız."

Elmadan büyük bir ısırık alırken, "O kadar da küçük değilim," diye mırıldandım. Zaman kavramımı neredeyse yitirmiştim ancak tahmini bir hesaplama yapabiliyordum. Muhtemelen birkaç gün içinde yirmi yaşıma girecektim. Yuva'da Olven ile kurduğumuz yirminci yaş günü hayalleri kalbimi sızlatınca yediğim lokmanın boğazıma oturduğunu hissettim. Karanlık bakışlarım, beni izleyen ihtiyarı buldu. "Dürüst olduğumu da söyleyemeyeceğim," diye buruk bir tebessümle ekledim.

Zayıf mırıltım karşısında hafifçe kaşları çatılan ihtiyar, yalancı olup olmadığımı sorgulamak yerine bana bir dilim elma daha uzattı. Belki de onunla anlaşabilirdik. Uzanıp diğer elmayı da aldım.

"Aç mısın?" diye sordu.

Ondan neden çekinmediğimi anlayamayarak yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Sana bir şeyler getireyim."

Bir eliyle yerden destek alarak, güç bela ayağa kalkınca yaşının göründüğünden daha fazla olduğunu düşündüm. Minik adımlarla kulübenin diğer ucuna ilerledi ve mutfak olarak kullandığı ufak tezgâhın önünde durdu. Sağındaki dolaptan yiyecek bir şeyler çıkarıyor, bir yandan da şakacı bir tavırla mırıldanıyordu:

"*Burada bir şeyler yersem zehirlenir miyim*, diye düşünme. Tam yetmiş üç yaşımdayım!"

Yediğim elma diliminin boğazımda kaldığını hissedip, hafifçe öksürürken duyduğum şeyle gözlerim irice açılmıştı. "Kaç dedin?"

Adam keyifli bir tavırla güldü; göğsünden gelen derin hırıltı sesine karışıyordu, nefes almakta zorlandığı için kahkahasını yarıda kesti. "Tam yetmiş üç dedim!" diye şakacı bir tavırla bana döndü. Elinde bir tabak tutuyordu.

Tezgâhtan uzaklaşıp yanıma geldiğinde onu daha yakından inceleme fırsatı yakaladım. Yüzündeki kırışıklıkları, içe doğru çökmüş bir çift çukura benzeyen ancak yine de kurnaz bir ifadeyle parlayan siyah gözleri, yüzünün alt kısmını tamamıyla kaplayan beyaz sakalları ve bir tutam beyaz saçıyla sahiden fazlasıyla yaşlı görünüyordu. Tabağı bana uzatıp, tekrar kırmızı minderine otururken karanlıkta çok seçemesem de sırtında bir kamburu olduğunu görebiliyordum. Derin bir nefes verip yerine oturdu.

Tabağımdan bir dilim ekmek alırken ona, "Teşekkür ederim," diye cevap verdim. Ardından saatlerin verdiği açlıkla bir anda kendimi kaybedip domates dilimlerini ağzıma tıkıştırdım. Bir yandan da ekmeği yiyordum. Bu hâlimi fark eden ihtiyar, "Boğulacaksın," diye uyardı.

Ona bakmadan büyük bir dilim peyniri daha ağzıma soktum. Çok lezzetliydi, kısa bir an için gözlerim kapandı. Sahiden çok yorulmuştum.

Nihayet ağzımdakileri yutabildiğimde, "Hiç böyle bir peynir görmemiştim," diye mırıldandım. Adam sakalını sıvazlarken gülümsedi. "Beğendin mi?"

Başımı salladım. "Çok güzel."

"Ben yapıyorum," diye yanıt verdi. Ardından tek eliyle dışarıyı işaret etti. "Orada birçok hayvanım var."

Yeni bir şey sormak için dudaklarımı aralamama fırsat kalmadan siyah gözlerini kısıp tamamen bana döndü. "Adın ne, küçük kız?"

Bu defa fazla düşünmeden, "Era," dedim. Ona kendimi Melera olarak tanıtmak iyi hissettirmeyecekti. Ancak Evera olduğumdan da bahsedecek değildim. Era güvenli hissettiriyordu.

"Benim adım Yessey," dedi nazikçe tebessüm ederek. "Hoş geldin."

Tabağımı silip süpürdükten sonra uzanıp tahta masaya bıraktım. "Muhtemelen burada fazla kalmayacağım. Yine de teşekkürler, Yessey."

Tek kaşını sorarcasına kaldırdı. Olayların hangi kısmını ve ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyordum. "Bu çok uzun bir mesele," diye yorgunca fısıldadım. "Sıkılabilirsin."

"Ufak bir kulübede yalnız yaşayan bir adam için kendinden başka hiçbir şey sıkıcı değildir, çocuğum," diye mırıldanıp yeniden gülümsedi.

Bana böyle sevecen gözlerle baktığı için ona ısınıyordum ve engel olamadığım bu durum moralimi fazlasıyla bozuyordu. Sevgiye bu kadar aç olmak artık kalbimi incitiyordu. Dışlanmış, aşağılanmış, örselenmiştim. Gururum ayaklar altındaydı ve sığınacak hiçbir yerim yoktu. Bana şefkat gösteren herkese güvenmek aptalca bir davranıştı ve kendimden nefret etmeye başlıyordum.

Sıkıntılı bir nefes verirken Rans'a anlattığım kadarını bu yaşlı adama da anlatmanın bir sakıncası olmayacağını düşündüm. Ancak bu defa her şeyi daha kısa kesecektim.

"Evimden kaçmak zorunda kaldım," dedim düz bir sesle. Belli etmesem de bu cümleyi her telaffuz edişimde canım çok yanıyordu. Kaçtığım gecenin kötü hatıraları zihnimi yokluyor, beni kıskıvrak yakalıyordu. O gece bacağıma saplanan bıçağın acısı kaderimi değiştirmişti, o acıyı hâlâ hissedebiliyordum.

Keşke acıyan tek şey tenim olsaydı. Annemin öfke dolu bakışları, evimizi ziyaret eden Seçkinlerin ve İles'in korkunç tavrı, Yuva'mın beni ihanetle suçlayarak öldürmek için attığı o çığlıklar... Kafamın içindeki sesleri susturmak için kulaklarımı ellerimle kapatmak istedim ancak ihtiyar adam bana böyle dikkatle bakarken hiçbir şey yapabildiğim yoktu. Yalnızca tuttuğum nefesi bıraktım.

"Neden kaçtın?" diye soran Yessey şüpheci bir tavırla gözlerini kısmıştı.

Rahatsız kanepede arkama yaslanıp titrek mum ışığını seyretmeye başladım. "Beni öldürmek istedikleri için."

Ufak kulübeye bir süreliğine sessizlik çöktü. Yaşlı adam belki de hissettiğim ezici duygunun bana nasıl hükmettiğini görebiliyordu. Hüzünlü bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerimi mum ışığından ayırmadım. Ancak çok geçmeden Yessey'in kısık sesi bir kez daha kulağımı okşadı:

"Aileni özlemişsin, küçük kız."

İşittiğim şeyle aniden irkilip, bakışlarımı adama çevirince dudakları hüzünlü bir tebessümle kıvrıldı. Aslında kimsenin bana acımasına ihtiyacım yoktu çünkü bunun bir faydası olmadığını çoktan öğrenmiştim. Ancak kaba davranıp ihtiyarı bu yüzden azarlamak yerine çenemi kapattım. Bir süre ifadesiz suratımı izledi.

"Doğru tahmin ediyorum, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım. Onunla inatlaşmama gerek yoktu. Bilge gözleri, her şeyi yüzümden anlayabilecek kadar zekice parlıyordu. Usulca başımı salladım. "Anne ve babamı özledim."

"Dönecek misin?"

Yessey'in sesine şimdi merak tınısı karışmıştı, oturduğu minderde hafifçe doğrulduğunu gördüm. Beni öldürmek isteyen insanlara teslim olup olmayacağımı soruyordu.

Ancak bilmediği şey, artık kuşları unutamayacağımdı. Zey'in intikamını almadan ölmeye hiç niyetimin yoktu.

"Asla dönmeyeceğim," diye fısıldadım. "Ölmeye niyetim yok."

Yaşlı adam duyduğu şeyle bir süre sessiz kaldı. Yürek burkan hikâyem ona acı veriyor muydu? Yuva'mı çok özlüyordum ancak oraya döndüğüm an acımasızca katledileceğimi biliyordum. Ben bir haindim ve ilk kuralın bağlılık olduğu sınırların içine artık kabul edilmeyecektim. Yessey, bu kadarını bilmiyor olsa dahi içinde yok olduğum savaşımı hissedermiş gibi fazla üstelemedi.

"O deli çocuk seni neden buraya bıraktı?" diye konuyu değiştirdi.

İçerideki hüzünlü havayı dağıtmasına izin verdim. "Beni zapt edemiyordu."

İhtiyar göğsünden çıkan hafif hırıltıyla birlikte güldü. "Belli."

Ona yandan bir bakış attım. "Ne gülüyorsun?"

"O çocuğun zapt edemeyeceği kimse yok!" dedi bilmiş bir tavırla. Ardından oturduğu yerden kalkıp kulübenin diğer ucundaki döşeğe ağır adımlarla ilerledi. "Seni kırmamak, canını acıtmamak için üstelememiştir."

Duyduğum şey kafamı karıştırdı, ne demek istediğini sorguladım. Rans'ın fiziken benden güçlü olduğunu bilmeyecek kadar aptal değildim ancak bunu kabullenip çaresizce bu insanlara teslim olmak daha büyük bir aptallıktı. Zekâmı fazla hafife alıyorlardı. Dönüş yolunu öğrendiğim ilk an gidecektim. Doğru zamanı kolluyordum.

Sıkıntılı bir nefes vererek, "İstese de canımı acıtamaz," diye mırıldandım. "Yolumu kaybettiğim için burada kalmak zorundayım. Hepsi bu."

İhtiyar, yer yatağını hazırlarken geriye dönüp bana yandan bir bakış attı. "İnatçı birine benziyorsun."

Yanıt vermek yerine kanepeden usulca kalktım. "Nerede uyuyacağım?"

Yessey tekrar güldü. "Şu odaya geç, küçük kız."

"Küçük olmadığımı söyledim ya," diye homurdandım.

Ufak kulübenin karanlığına dalıp ilerideki tahta kapıya doğru yürüdüm. Elimle hafifçe ittirince kilerden bozma, dar bir odayla karşılaştım.

İçeride bir yer yatağı daha vardı, pencere göremiyordum. Leya'nın evindeki odadan çok daha ufaktı ve şimdiden ruhumu daraltıyordu.

"Sana yorgan vereyim."

Yessey eskimiş dolaba aksak adımlarla yürürken onu çabucak reddettim. "Burası fazla sıcak. Yorganla uyuyamam, teşekkürler."

Bir anda durdu. Kafası karışmış bir şekilde bana dönerken açtığı dolabın kapağını tekrar kapatıyordu. "Ne dedin sen?"

Anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Yessey ufak tefek bedeniyle tamamen bana dönüp eskisinden daha şüpheci bir tavırla gözlerini kıstı. Huzursuz hissetmiştim.

"Fazla sıcak mı?"

Şaşkınca başımı salladım. "Evet."

Bir süre düşündü. Sanki bir şeyler tahmin ediyordu ve söylediğim şey bütün tahminlerini boşa çıkarmış gibiydi. Kafasını karıştırdığımı görebiliyordum.

"Livara en soğuk kasabadır," diye mırıldandı. "Diğer bütün kasabalar daha güneyde, en sert iklimi biz yaşarız. Oradan gelenler burada daima üşürler."

Söylediği şeyi algılamak zamanımı almıştı, bir hata yapıp ona istemsizce yanıt verdim: "Siz buna soğuk mu diyorsunuz? Saçmalama!"

Yuva'nın dondurucu soğuğunu ve Zey ile kat kat kalın yorganın altında uyusak bile yine de ısınamadığımız zamanları hatırladım. Mazi, kalbimin burkulmasına sebep olmuş, gözlerime hüzünlü bir bakış yerleşmişti.

Pot kırdığımı çok sonra fark edebildim.

Yessey şaşkınca, "Sen..." dedi. "Yabancısın."

Bir an için ne yapacağımı bilemeyerek öylece dikildiğim kapı ağzında ona verecek bir yanıt bulamadım. "Ben..."

"Bizlerden değilsin," dedi bir şeylere anlam verebiliyormuş gibi. "Buralardan değilsin."

Karanlık kulübede ikimizden başka kimse yoktu. Sebepsizce ürkmeye başlıyordum. Yeni keşfettiği bir canlıymışım gibi bana bakıyordu. Gözlerinde değişik bir parıltı vardı ancak düşündüğü şeyi bana söylemedi.

Dolabı kapatıp, yatmak için döşeğine yürürken kendi kendine mırıldandı: "Kasabalardan birinden kaçtığını sanıyordum."

Rans'ın beni burada yalnız bırakmış olması, canımı ilk kez fena hâlde sıkmıştı. Burası hâlâ güvenli sayılır mıydı? Emin değildim. Yessey yorganını kaldırıp yatağına yattı. Rans'ın bir an önce buraya gelmesini ummaktan başka çarem yoktu. Aksi hâlde bir kez daha kaçmak zorunda kalacaktım ve bu defa sağ kalabileceğimden emin değildim.

"İyi uykular, küçük kız."

İhtiyar, mumu söndürünce içerideki zayıf ışık yok oldu. Karanlığa hapsolduk. Ona usulca arkamı dönüp, dar odaya girerken, "İyi uykular," diye mırıldandım.

Huzursuzluk, zihnimi sivri pençeleriyle yeniden tırmalarken sabahı edeceğim saatleri saymaya başladım.

Ertesi birkaç gün Rans gelmedi. Ne ben onun mavi gözlerini tekrar gördüm ne de o beni. Kulübenin kapısının önüne çaresizce oturmuş, yağan yağmurun sesini gözlerim kapalı bir şekilde dinlerken ormandaki ağaç yapraklarının hışırtılarını işitebiliyordum. Burada geçirdiğim üçüncü gündü ve geldiğim günden farklı olarak bu defa ihtiyarın büyük, kırmızı minderine ben oturmuştum. Kendime çektiğim bacaklarımı kollarımla sardım, başımı dizlerime usulca yasladım ve kirpiklerimi aralayarak günlerdir yaptığım gibi gökyüzünü seyretmeye devam ettim. Yapacak başka hiçbir şeyim yoktu.

"Birini bekliyor gibisin, küçük kız."

Yessey'in ağır adımlarını arkamda işittim fakat ona dönüp bakmadım. Bana imada bulunup duruyordu ve bu ihtiyarın alayla parlayan siyah gözleri sahiden katlanılmazdı. Sanki içimi okuyordu.

"Bekleyecek kimsem yok," dedim. Sözcükler damağımda acı bir tat bırakmış gibi yüzümü buruşturmuştum.

Yessey yorgun bedenini yanıma usulca bıraktı ve ufak kulübenin açık kapısından yağmuru seyretmeye başladık.

"Bugün hiçbir şey yemedin," diye mırıldandı. Geldiğim ilk gün öyle aç hâldeydim ki kıtlıktan çıkmış gibi yiyeceklere saldırdığımı biliyordum. Şimdi iştahımın kesilmiş olması bu adamı şaşırtmış olmalıydı.

"Sana patates haşladım," dedi.

Ardından az evvel fark etmediğim tabağı bana doğru uzattı, dumanı tüten patateslere şöyle bir bakıp tabağı elinden aldım. Bana göz kırpınca şakacı bir tavırla gülümseyip sesimi incelttim.

"Çok cömertsiniz, efendim."

Sesim normalde daha kalın olduğu için yaptığım bu kibar taklide bir anlığına şaşırdı ve şoku atlatır atlatmaz yüksek perdeden, neşeli bir kahkaha attı. Uzanıp, omzumu babacan bir tavırla sıvazlarken gözlerinin içi gülüyordu.

"Beni güldürüyorsun, küçük kız."

"Birimizin bunu yapabiliyor olması güzel," diye mırıldandım. Gülmek ona yakışıyordu.

Bir dilim patates alıp yağmuru izlemeye devam ettim; çiğnedikçe ağzımda tatsız bir hâl almaya, büyümeye başlıyordu. Zoraki bir şekilde yutkundum. Bu şiddetli yağmur yüzünden kuşların ortalarda olmadığını fark ediyordum.

Yessey temkinli bir sesle, "İyi misin, çocuğum?" diye sordu. Oysa berbat hissettiğim her hâlimden anlaşılıyordu.

"Bugün hiç kuş yok," diye fısıldadım.

Aramızda bir süre sessizlik oluştu. Beni anlamıyordu. Diğer herkes gibi...

"Evet," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. Bunun beni neden kederlendirdiğini anlayamamıştı. "Hava kapalı," diye ekledi.

Yanıt vermek yerine etrafı sessizce izlemeye devam ettim. Ben sustukça ihtiyar adam daha çok sustu. Belki de beni şaşırtan en büyük özelliği bu olmuştu. Yessey'in beyaz sakalını sıvazlayarak şüpheci gözlerini bana dikeceğini, o bilge tavrıyla bana sorular soracağını, nereden geldiğimi anlamak için direteceğini zannetmiştim. Bütün huzursuzluğumun boşuna olduğunu görebiliyordum.

İhtiyar, hiçbir şey sormuyordu. Günlerdir yaptığını yapıp benimle göğü seyrediyordu.

Bir süre sonra içerideki sessizlik öldürücü bir seviyeye ulaşmış olmalıydı ki öylesine olduğunu zannettiği bir soru sordu: "Kuşları sever misin?"

Boğazıma bir ilmek geçirilmiş gibi hissettim. Yutkunamadım.

"Onlardan hep af diliyorum. Sevmek için çok geç kaldım."

Yaşlı adam, fısıltım karşısında bir kez daha derin bir sessizliğe kapılıp söylediğim cümlenin anlamını sorguladı. Ancak bulamıyor gibiydi, yanımda huzursuzca kıpırdanmasından bunu anlayabiliyordum.

"Bu yüzden mi daima gökyüzünü seyrediyorsun?" diye sordu. Söylediklerim arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu.

Burukça tebessüm ettim. "Gökteki kuşlar, bana özlediğim birini hatırlatıyor."

Derin bir nefes verdi. Zeki bir adamdı, neyi soracağını tahmin ediyordum. Korktum. Ancak kaçacak bir yerim yoktu. Bunu hissedermiş gibi konuştuğunda sesi şefkatliydi.

"Kuşlar, sana hayatta olan birini mi hatırlatıyor?"

Gözlerim yaşarınca ağlamamak için birkaç kez kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Gökyüzünde olan birini."

Kalbim göğsümde çırpındı. Öyle çok çırpındı ki o da bir kuş olup bedenimdeki kafesten kaçacak zannettim. Parmaklarım sızlayan göğüs kafesime usulca değerken nefes alamıyordum.

Kalbimin tek bir atışı bile bana kuşları hatırlatırken nasıl nefes alacaktım? Kimse elimden tutmuyordu. Alacağım bir intikam vardı ancak bildiğim hiçbir şey yoktu. Zey'in kederli gözlerle zavallı hâlimi seyrettiğini biliyordum. Belki de kuşları hatırladığım için üzgündü. Başaramamıştım. Onları hatırlamak bana azaptan başka bir şey vermiyordu, o zalim katili bulmam için bana kuşlar bile yol göstermiyordu.

"Üzgünüm, kızım."

Yessey'in kısık sesi yürek burkan cinstendi. Oysa tüm uzuvlarım kaskatı kesilmişti. İnsanlığım sanki yitip gitmişti.

"Üzülme," diye mırıldandım hissiz bir sesle. "Ben üzüleceğin biri değilim."

Kırışıklarla dolu yüzünü bana çevirerek gözlerimi daha iyi görebilmek adına biraz yaklaştı. "Neden öyle söylüyorsun?"

"Ben suçluyum, Yessey. Hiçbir vicdanın affetmeye cesaret edemeyeceği, kötü bir suçluyum."

Donuk sesim beni ürkütmesine rağmen yaşlı adamı etkilememiş gibiydi. "Hiç de öyle görünmüyorsun, çocuğum."

"Çünkü beni tanımıyorsun," diye mırıldandım. Ardından ona dönüp hüzünle baktım. "Sadece buradan defolup gitmeyi bekliyorum."

Ona karşı ilk kez bu kadar dürüst olmam karşısında kaşlarını kaldırdı, belli ki onu şaşırtmıştım. Oturduğu mindere biraz daha yerleşti. Nihayet onunla bir şeyleri konuşmaya başlamış olmam onu mutlu etmişti. Beklentiyle bana döndü. "O hâlde neden kaçmıyorsun?"

Ona ters bir bakış attım. "Kaybolacağımı biliyorsun."

Kafasında bir şey tartıyormuş gibi, "Sana yolu tarif ederim," diye mırıldandı. Bir şey düşündüğünü kolayca anlayabiliyordum. Parlak gözlerini bana dikip yanıtımı bekledi. Söylediği şeye karşı tepkimi merak ediyordu.

"O hâlde tarif et," dedim.

Sesimdeki soğukluk beni bile üşütmüştü. Nedense onun ciddi olmadığını düşünüyordum. Oysa ihtiyar Yessey hafifçe gülümseyip, eliyle kulübenin dışını işaret ettiğinde sesi kulağa hiç de şakacı gelmiyordu.

"Belki de yalnızca yanlış tarafa koşuyorsundur."

"Koşmadığım, durduğum an ölecektim," diye mırıldandım karanlık ormanı düşünerek.

"Peki, ölüme koştuğunda yaşayacak mıydın?"

Bakışlarımı usulca gözlerine çevirdim. "Ölüme koştuğumu da nereden çıkardın?"

"Ayıların inine koşmak, *yaşamı çok seviyorum* deme şeklin olmasa gerek, çocuğum."

Zihnimde bir şeyler daha belirgin bir hâl alırken ihtiyar adama ilk defa tamamen döndüm. Bütün dikkatimi ona vermiştim. "Ayılar mı?"

Yessey yanıt vermeyince zekice gülümsedim. "Bunu sana ben anlatmamıştım."

Aramızda ani bir sessizlik oluşurken dudaklarını araladı. Ancak buna mâni olup sözümü çabucak sürdürdüm: "Ve Rans'tan başka anlatacak hiç kimse yok."

Konuşmaya yeltense de hiçbir şey söyleyemedi, dudaklarını tekrar kapatıp gülümsedi. İçimde doğan bu hissin ne olduğuna anlam veremiyordum. "Demek onunla konuştunuz, Yessey."

İhtiyar adam oturduğu yerden aceleci bir tavırla kalkarken, "Tanrı'm!" diye homurdanıyordu. "Sen düşündüğümden çok daha zeki bir çocuksun."

"Seni yakaladım," diye kıkırdadım.

Ardından benden kaçmasına izin vermeyip, onunla beraber ayaklanarak peşi sıra tezgâha yürüdüm. Patates tabağını suya tutarken, "Ne zaman geldi?" diye ilgisiz bir tavırla sormaya çalıştım.

Oysa sesimdeki heyecanı bastırmak o kadar kolay değildi.

Sebebini bilmiyordum ancak Rans'ın beni burada bir başıma bırakıp gitmiş olması fikri aklımı kurcalıyor, beni sürekli rahatsız ediyordu. İçimde umudunu yitirmemiş bir taraf, onun nasıl olduğumu görmek için gelip gelmeyeceğini merak etmeye devam etmişti. Ve şimdi, bu ihtiyar adamla konuştuğunu öğreniyordum.

Bu, beni neden bu kadar ilgilendirmişti? Umursamamak istiyordum.

"Geceleri buraya uğruyor."

Yessey tabağı yerine yerleştirirken bana yandan bir bakış attı. "Ancak sana söylemememi istemişti."

Sesinde huzursuz bir tını vardı. "Oğlan başımın etini yiyecek."

Ne zaman geliyordu? Gece geç saatlere dek uyumadığım olmuştu. Belli ki huzursuz uykulara daldığım zamanlarda Rans, ihtiyarın yanına uğramıştı. Otuz iki diş sırıtmamak için çenemi kontrol etmeye çalışıyordum, yanaklarımı ısırmaya başladım.

"Sevinçten bayılacaksın."

Yessey aksak adımlarla eskimiş dolabına ilerlerken bana laf atmayı ihmal etmiyordu.

Çabucak, "Hayır!" diye itiraz ettim. "Sadece şaşırdım. Ayrıca merak etme, ona bildiğimi çaktırmam."

Yaşlı adam bana ters bir bakış attı. "O kadar hızlı düşünüyorsun ki sana yetişemiyorum, beni bilerek köşeye sıkıştırdın."

Dolaba doğru zıplayarak giderken kıkırdıyordum. "Üzgünüm, Yessey. Fakat bunu ağzından kaçıran sendin!"

Kalın bir montu askıdan alıp sırtına geçirirken hâlâ huysuzca homurdanıyordu. "Nasıl da mutlu. Şuna bakın!"

Yapmamam gereken bir şeyi yaptım ve şirin bir tavırla ona gülümseyerek uzanıp yanaklarını sıktım. "Merak etme, bu bizim sırrımız."

Yanaklarını sıkmamla şaşıran zavallı adamcağızın kırışıklıklarla dolu suran bir an için donakaldı, ardından bu komik ana daha fazla dayanamayarak aynı anda kahkahalarla gülmeye başladık.

"Çek ellerini," diye homurdanırken bana arkasını dönmüş, hızla kulübenin çıkışına yürüyordu.

"Kaçma!" diye sırıttım. "Nereye gidiyorsun?"

Yağan yağmurun inlettiği ormanı başıyla işaret etti. "Hava kararıyor. Gece daha da soğuk olacak, bizim için biraz odun getireceğim."

"Yalnız mı kalacağım?" diye mırıldandım. Sesime tuhaf bir gerginlik yansımıştı. Ardından kapının girişinde durup onu seyretmeye başladım. Acaba bir büyükbabam olsa, onun gibi mi görünürdü? Bu düşünceyle derin bir iç çektim.

Yine aynı hatayı yapıyor ve yabancılara gereğinden fazla duygusal yaklaşıyordum. Unutmamam gereken tek bir kural vardı: Asla bağlanmamalıydım.

"Bir saate dönerim, tasalanma." Güven veren bir tebessüm dudaklarında peyda olurken uzanıp omzumu okşadı. "Kapıyı kilitle ve kimseye açma. Zaten burada insan olmaz, ayılarla konuşmayı ise çoktan öğrenmiş gibisin."

Dayanamayıp bir kez daha kıkırdarken, "Yessey!" diye çıkıştım. "Benimle alay etme. Rans sana ne anlattı, bilmiyorum ancak..."

"Bir ayıyla boğuştuğunu!"

İhtiyar adam göğsünden gelen hırıltıyla gülmeye başlarken sesindeki keyifli tını moralimi bozmaya başlıyordu.

"Yemin ederim ki boğuşmadım!" diye atıldım. "Beni kovalıyordu. Kaçarken düşünce ben de onunla mücadele edebilmek için..."

"Ah, küçük kız..." Gözlerine sıcak bir ifade yerleşti. "Aklına gelebilecek her yerde yıllarca yaşadım. Çeşit çeşit insan gördüm ancak senin gibisine ilk defa rastlıyorum. Beni hem güldürüyor hem de hüzünlendiriyorsun."

Derin bir nefes verirken bakışlarımız buluştu, sesinde farklı bir tını vardı. "Ne garip bir çocuksun."

Söylediği şeyin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlamadım, sıcak bir gülümsemeyle yetindim. "Öyleyim."

Kapıya yöneldi. "Dikkatli ol."

Söylediği iki kelime, kastettiği anlamdan daha fazlasını taşıyormuş gibiydi. Arkasını dönüp sık ağaçlarla çevrili orman yolunda kaybolana kadar onu seyrettim. Yağmur hızlanıyordu ve şiddetle çarpan damlalar kulübenin camlarına vurmaya başlamıştı. Pis hissediyordum, en azından birkaç dakikalığına bu histen kurtulabilmek için gökten boşanırcasına yağan yağmurun altına yürüdüm. Kulübenin çatısı beni korumayı bıraktığı an sırılsıklam oldum, sarı saçlarım omuzlarıma yapıştı. Başımı havaya kaldırıp çenemi dikleştirdim, kirpiklerimi açık tutmayı deneyerek kırpıştırdım.

Temiz su, sanki beraberinde kirli hislerimi de götürdü. Sadece birkaç dakika sonra iliklerime kadar üşümüş hâlde yeniden içeri koştum, kendimi kulübenin içine attım. Kapıyı kapatıp demir sürgüyü ileri ittim ve kilitledim. İhtiyarın temiz havlularından birini alıp yüzümü ve saçlarımı kuruladım. Yanımda başka kıyafet yoktu, bu yüzden mindere oturup dizlerimi kendime çektim. Sobada sönmeye yüz tutan alevlerin öne uzattığım ellerimi, ıslak bedenimi kurutmasını bekledim. Kendimle baş başa kalmış olmanın yarattığı huzursuzluk, ihtiyarın son kelimelerinin zihnimde yeniden yankı bulmasına neden oldu.

Dikkatli ol.

"Çok zor," diye fısıldadım. Binlerce düşünce beynime akın ederken uzaklardan gelen gök gürültüsü kulağıma çarptı. "Çok zor, Yessey."

Başımı mindere koyup düşünmeye başladım. Günlerim birbirinin aynısı olarak devam ediyor; bazen durup soluklanmayı, düşünmeyi, geldiğim ve gideceğim yeri unutuyordum. Bu acı bir gerçekti ancak öyleydi işte. Bir şekilde dönüş yolumu bulacaktım. Rans'ın benimle uğraşmamak için yanıma gelmediğini tahmin etmek güç değildi. Başını şişirecek, yolu göstermesi için diretecektim. Belki de peşine takılır ve başına bela olurdum. Çünkü bir şekilde buradan gitmem gerekiyordu, o da bunun farkındaydı.

Ben buraya ait değildim. Tıpkı hiçbir yere ait olamadığım gibi...

Doğduğum yer, Yuva'ydı. Gözlerimi dünyaya açtığım ilk an bana öğretilen şey sınırlarımızın olduğuydu. Küçükken bunu ne çok sorguladığımı hatırlıyordum. Ufak kardeşim Zey'e benziyordum. Ancak zamanla Olven, Aryan, Arvin ve onlarcası gibi Yuva'daki diğer çocuklarla beraber, büyüklerimizin bize öğrettiği şeyleri kavramaya başlamıştık.

Sınırların ötesi var mıydı? Evet, dünyanın orada son bulmadığını görebiliyorduk. Orada hayat var mıydı? Hayır, oraya adım attığımız an öleceğimizi anlamıştık.

"Ölmedim," diye fısıldadım acıyla.

Belki ölseydim her şey daha kolay olurdu; zihnimdeki bu korkunç sesler son bulur, canım böyle acımazdı. Ölmemiştim işte. Hiçbir şey öğretildiği gibi değildi. Görüyordum. Sınır varsa ötesi de vardı. Yuva'da yaşam varsa ötesinde de bu devam ediyordu. Kimsenin benim canımı almak istediği yoktu, İles'in bağının çözüldüğü yalanı büyük bir saçmalıktı. Vahşilerin ölümcül hırslarıyla bize tuzaklar kurduğu, büyük bir kurmacaydı. Tanıdığım hangi Vahşi bana bunu yapmıştı? Günlerdir üzerime titreyen ihtiyar Yessey mi? Yaralarımı iyileştiren Leya mı? Neşesiyle bana umut olan Feyn mi? Sessiz çocuk Ritan mı?

Defalarca hayatımı kurtaran Rans mı?

Aralanmış dudaklarımdan titrek bir nefes kaçarken gök bir kez daha gürledi. Gerçekleri düşünmek beni her defasında mahvediyordu. Beraberinde büyük bir yıkım getiriyordu; parçalarımı toplayamıyor, bir süre kendime gelemiyordum.

Bütün bunların yanında, sevdiklerimin sınırların içinde kalmış olması, bir süre önce benim de büyük bir bağlılıkla inandığım o değerlere hâlâ körü körüne inanıyor olduklarını bilmek, dünyanın bu tarafını onlara gösterebilmem için kuralları çiğnemek zorunda olmaları ancak buna cesaret etmeyeceklerinin farkında olmam... Her şey çok ağırdı.

Oraya bir şekilde girip Aryan'dan kırmızı kitabı alsam bile her şeyin bununla son bulmayacağının farkındaydım. Özgürlüğü tatmış bir yanım, bir daha asla o sınırlarda yaşayamazdı, oraya ruhunu hapsedemezdi. Ancak ailesi için ölümü göze alan Evera, sevdiklerine gerçekleri göstermeden o sınırlardan ikinci kez kaçar mıydı? Bilmiyordum. İçimde kimin ağır basacağı büyük bir muammaydı ve tek bildiğim, konu sevdiklerim olduğunda kendimden korktuğumdu. İçeri adım attığım an körelmiş zihinlere bir kez daha esir düşüp oradan çıkamamaktan ürküyordum.

Büyük bir boşluktaydım. Ancak Zey için oraya tekrar girmek zorundaydım. Burada elim kolum bağlıydı, yapabileceğim tek bir şey bile yoktu. Güneşin doğuşunu, ardından geceleri usul usul ayın yükselişini seyrediyordum. Hepsi bundan ibaretti. Kardeşimin intikamını almak için tek bir ipucuna bile sahip değildim. Aydınlığa ulaşmak için bir kez daha o karanlığa dalmam, sınırları geçmem, mücadele etmem gerekiyordu. O kanlı oktaki sembolü bulmak zorundaydım ve bunun bedelini ödetmeden kimseye yem olamazdım.

Her şey düşündüğümden çok daha zordu. Ve yapayalnızdım.

Kapının tıklatıldığını işitince, yattığım yerden irkilerek kalktım. Az evvelki düşünceler çıktıkları deliğe girmiş, yerini korku dolu yeni düşüncelere bırakmıştı. Yessey gideli henüz yarım saat bile olmamışken bu gelen de kimdi?

Bana buralarda hiç insan olmadığını söylememiş miydi?

Temkinli adımlarla karanlık odadan çıkıp, yağmurun gürültüsünü daha çok duyabildiğim dış kapıya ilerlemeye başladığımda içime derin bir ürperti yayılmıştı. Kapı bir kez daha tıklatıldığında nefesimi tuttum. Sesimi çıkarmalı mıydım? Burada olduğumu ihtiyardan başka bilen yoktu. Kendimi açığa çıkarmak, her şeyi daha çok zorlaştıracaktı.

İçeride kimse yokmuş gibi davranabilirdim. Dışarıdaki kişi, kapının içeriden kilitlendiğini fark etmediği sürece tabii. Yani imkânsızdı.

"Ne halt yiyeceğim?" diye fısıldarken alnımı elimle kaşıyordum. Karanlığın çöktüğü dar kulübede öylece dikilmiş, uğursuz kapıyı seyrediyordum. Dışarıdaki kişi kapıyı bir kez daha sabırsızca tıklattı. Vuruşu daha sertti, sabrı kalmamış gibiydi. Sessiz adımlarla kapının yanındaki pencereye yaklaştım. Ardından yavaşça uzanıp perdeyi kenara çektim.

Mavi gözler bana bakıyordu.

Onu bu kadar yakında görmemle bir anlığına irkilerek geriye sıçradım, bunu fark etti ve kaşlarını çattı. Hızla atan kalbimin üzerine elimi koyup, derin nefesler verirken Rans'ın cama biraz daha yaklaştığını ve keskin gözlerini üzerimden ayırmadığını görebiliyordum. Parmağını kaldırıp, kapıyı yavaşça işaret ederken dudaklarını kıpırdattı: "Aç."

Nefesim düzene girince az evvel kilitlediğim kapıya yaklaşıp sürgüyü geriye ittim. Bir gıcırtı duyuldu, ihtiyarın bunları bir an evvel yağlaması gerekiyordu. Tahta kapıyı araladığım an, dışarıdan içeriye kuvvetli bir rüzgâr esti ve soğukla beraber titredim.

Rans, deniz mavisi gözleriyle bana bakıyordu. Nefesimin bir kez daha kesildiğini hissettim çünkü bu...

Gördüğüm bütün insanlardan çok daha farklıydı. Âdeta bir ressamın ellerinden çıkmış gibi kusursuzdu; kavruk teni, yüzünde parlayan mavi gözleri, keskin bakışları, ıslandığı için alnına doğru kıvrılıp düşen uzun, kumral saçları... Rans belki de gördüğüm en kusursuz görüntülerden biriydi.

"Çekilecek misin?" diye sordu.

Kapı ağzında alenen onu incelediğimi fark edip telaşla sağa doğru bir adım attım.

Bakışları bir süre yüzümde dolaşsa da gözlerimi kaçırdığımı fark edip üstelemedi. Islanmış paltosunu çıkarıp içeri girdi. Kapıyı ardından kapatıyormuş gibi yapıp biraz oyalandım. Kalbimin göğsümde böyle hızlı çarpması artık normal gelmiyordu. Bu adama her baktığımda aramızda oluşan bu gerilim de neyin nesiydi? Sanki birbirimize dokunduğumuz an tenimizden alevler yükselecekti. Yutkunup geriye dönerken nefesimi düzene sokmak için çabalıyordum.

"Bunak nerede?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. Rans keskin gözlerini içeride gezdiriyordu. Paltosunu çıkarıp yanındaki ufak kanepeye attığı için yalnızca beyaz tişörtüyle kalmıştı. Sırılsıklam olmuş, giydiği kıyafet gövdesine yapışmıştı. Uzun vücudunun her yerinde belirginleşen kasları ve geniş göğsü dikkatimi toplamama yardımcı olmuyordu. Gözlerimi yeniden gözlerine çevirdim.

"Bunak mı?"

Ancak birkaç saniye sonra kastettiği şeyi fark ettim. "Yessey odun toplamaya gitti."

Rans hafifçe kaşlarını çatmış, yüzümü inceliyordu. "Seni burada yalnız mı bıraktı?"

Tavrına gülümsedim. "Evet. Yoksa sana birini mi hatırlattı?"

Yaptığım imayı anlamak için kaşlarını biraz daha çattı. Yanından geçip yürüdüm. "Mesela kendini."

"Seni yalnız bırakmadım," diye mırıldandığında ses tonu ciddiydi. Sıkıntılı yüz ifadesinden, kötü hissettiğimi fark ettiğini anlayabiliyordum. Doğrusu buna sevinmiştim. Bir kez bile yanıma gelmemiş olması sinirlerimi sebepsizce bozmuştu.

"Tam olarak öyle yaptın," dedim. "Beni tanımadığım bir adamın yanına bırakıp üç gün boyunca ortadan kayboldun."

Rans ensesini kaşırken derin bir nefes verdi. Ardından alçak kanepeye oturdu. "Yessey kötü biri değildir."

Kollarını göğsümde birleştirerek, tek kaşımı kaldırıp hesap sorarcasına ona baktım. "Zaten böyle düşünmedim. Kastettiğim şey üç gün önce onu hiç tanımıyor olduğumdu."

Rans yanıt vermeyince sesimi biraz daha alçaltıp mırıldandım: "Nasıl hissettirdiğini anlıyorsundur umarım."

"Bak," diye araya girdi. Şimdi bedeni ya da gözleri dikkatimi dağıtmıyordu. Tamamen ağzından çıkan sözcüklere odaklanmıştım. "O gün çok öfkelenmiştim ve seni bırakabileceğim başka kimse yoktu. Aksi hâlde yakalanacaktın."

Gözlerini gözlerime çevirdi, bakışlarında derin bir anlam saklıydı. "Bunu sen de biliyorsun, Melera."

İsmimi kullanmış olması beni afallatsa da söylediklerinin doğru olduğunun farkındaydım. Yine de onu onaylamak iyi hissettirmeyeceği için sessiz kalmayı tercih ettim. Kulübenin ona en uzak köşesine yürüdüm ve tezgâhta yiyecek bir şeyler aldım.

"İster misin?"

Arkamı dönüp ona bakmamıştım. Tok sesi içeriyi doldurdu. "Hayır." Sonra ekledi: "Sen bana kızgın mısın?"

Dudağımı kıvırıp ona döndüğümde ihtiyarın güzel elmalarından birini almış, ısırıyordum. Tatları mükemmeldi.

"Sana kızmak gibi bir seçeneğim yok, Rans. Bu şımarıklık olur."

Karşımdaki adamın bakışlarının koyulaştığını görebiliyordum ancak devam ettim:

"Bana yol göstermeni beklemek zorundayım, hepsi bu."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Hepsi bu mu?" diye mırıldandığını işittim.

Daha söyleyecekleri var gibiydi ancak devamını getirmedi. Aramızdaki her şeyi sıfıra indirip onu yalnızca zorunluluk olarak görüyor olmamdan rahatsız mı olmuştu? Aldırmadım.

"Hepsi bu, Rans."

Oturduğu yerden kalktığını gördüm. "Sana yolu gösterdiğim an çekip gideceksin, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümseyerek elmamdan ısırdım. "Bunu sorup durmak yerine biriniz yolu tarif etseydi çoktan defolup gitmiştim."

Rans tam dibimde durdu. Huzursuzca kıpırdandığımda gözlerime bakıyordu. "Buradan o kadar çok mu nefret ediyorsun?"

Başımı usulca iki yana salladım. "Etmiyorum."

"O hâlde neden seni canice yaralayan o insanlara dönmek için can atıyorsun?"

Karanlık bakışlarını bir an olsun benden ayırmıyordu. Sanki içinde bulunduğumuz kulübe daha da küçülmüş gibi hissediyordum. "Bunu anlamıyorum," diye mırıldandı. Sanki bana öfkeliydi, bunu duymazdan gelmeye çalıştım.

"Çünkü bilmediğin şeyler var."

Bana doğru bir adım daha atınca yediğim elmayı tezgâha bırakmak zorunda kaldım. "O hâlde anlat," dedi. "Ben de bileyim."

"Yapamam," dedim.

"İstediğin her şeyi yapabileceğini ikimiz de biliyoruz."

Söylediklerinyle beraber hafifçe tebessüm ettim. "Emin misin? Bunu bir tutsağa anlatıyorsun."

"Tutsak mı?" Yüzünü buruşturarak tükürürcesine konuştu: "Saçmalamayı kes."

"Evime dönemiyorum. Gitmem için kimse yardım etmiyor." Gözlerine bakarak fısıldadım: "Hapsedilmiş hissediyorum, Rans."

Sabrını taşırmıştım.

"Tek yaptığımız seni korumak, aptal!" diye bağırdı.

Onu deli edeceğini bildiğim bir tebessümle dudağımı kıvırdım. "Kimden?"

"Senden!" diye sesini yükseltti.

Bir kez daha onunla bu kadar yakın olmamız hiç doğru gelmiyordu. Dışarıdaki gök gürültüsünü hâlâ duyabiliyordum ancak Rans'ın öfkeli gürlemesi, nedense bundan daha kötü hissettiriyordu.

Yanından geçmek için hareket ettim fakat hızlı davranıp kolumu tuttu. "Çekil," diye homurdandım.

"Dur," diye emretti. "Bütün konuşmaları yarım bırakıp gitmeye bir son ver."

Kolumu ondan kurtarıp gitmek istiyordum ama Rans buna izin vermiyordu. Parmaklarını daha çok sıkıp gitmeme izin vermemesi tepemi iyice atmışsa, ne olduğunu anlayamadan kontrolümü kaybettim ve boştaki elimle ona bir tokat atıp bağırdım:

"Canımı acıtıyorsun!"

Ne yaptığını ancak o zaman anlamış gibi parmaklarını gevşeterek hafifçe kızaran yanağına dokundu. Korkunç derecede sakindi. "Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet!" diye bağırdım.

Ardından hışımla oradan ayrılmak için önüme döndüğümde Rans hiç beklemediğim bir şey yaptı ve beni bırakmak yerine eskisinden daha sert çekip sırtımı tezgâha çarptı.

Acıyla inleyerek küfrettim. "Siktir, Rans! Ne yapıyorsun?"

"Konuşacağız!" diye tısladı.

Sesi ürkütücü derecede alçaktı, dişlerinin arasından konuşuyordu. Sanırım bir hata yapıp damarına basmıştım. Yine de neye bu kadar öfkelendiğini anlamak çok zordu. Direnmeyi bırakıp beni çektiği yerde durdum.

"Ne konuşmak istiyorsun?"

Karanlık kulübede hiçbir şeyi net göremiyor olabilirdim ancak deniz gözleri kesinlikle buna dâhil değildi. Üzerime eğildi, parlak mavilerinden kendimi alamıyordum.

"Hapsedilmiş mi hissediyorsun?" diye fısıldayarak sordu.

Sesi pürüzlüydü. Sahiden buna bu kadar takılmış mıydı? Oysa benim hislerimden çok daha önemli ve büyük sorunlarımız olduğunu düşünüyordum.

"Ne önemi var?" diye sordum.

"Söyle..." diye bir kez daha emretti. Israrcı ve diklenen tavrı sinirimi bozuyordu. Ağzımı açtım ancak söyleyeceğim şeyin sonuçlarını hesaplamamı istermiş gibi fısıldadı:

"Çünkü bir tutsak gibi hissediyorsan seni şu anda azat edeceğim ve bir daha asla karşına çıkmayacağım."

Araladığım dudaklarımdan tek bir hece bile dökülemedi. Konuşmaktan vazgeçip dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu herif ne saçmalıyordu? Bakışlarındaki karanlık ifadeye anlam veremiyordum.

Yalan söylemek hiç iyi hissettirmeyecekti, biliyordum.

"Tutsak gibi hissetmiyorum," diye mırıldandım.

Sesim şimdi daha güçsüz çıkıyordu. Bu insanların vahşi olmadıklarını seslice kabullenmiş olmam, nedense boğazımı yakıyordu. Aslında onları kabul ederken kendi geçmişimi, ailemi, yuvamı reddediyordum.

"O zaman ne saçmalıyorsun?" diye fısıldadı. Rans'ın derin gözlerindeki alevlerin sönmeye başladığını gördüm. Sakinleşiyordu ve bu hiç anlamlı değildi.

"Sadece öfkelenmeni istemiştim," diye homurdandım. "Hepsi bu."

"Seni buraya bıraktığım için kızgınsın."

Sesi az öncekine tezat, daha sıcak ve yumuşaktı. Yenilgiyle gözlerimi kapatırken yalnızca ikimizin duyabileceği bir şekilde fısıldadım:

"Beni burada bırakıp yanıma gelmediğin için kızgınım, aptal herif!"

Aramıza derin bir sessizlik çöktü. Belki hiçbir sükûnet şimdiki kadar çok kelime barındırmıyordu. Sarf ettiğim sözlerin görünmeyen anlamlarını ikimiz de duyuyorduk. Yanımda olmadığı için ona kızgın olduğumdan bahsediyordum. Bu, fitili alenen ateşlemekti. Gözlerine baktığımda zihnimdeki her şeyin neden böylesine allak bullak olduğunu bilmiyordum.

Tek bildiğim artık normal hissetmediğimdi.

Rans beklemediği bu itirafım karşısında, "Melera," diye fısıldadı. Şaşkınlığını hissedebiliyordum. "Gözlerini aç."

Kirpiklerimi usulca araladığımda dışarıdaki yağmurun sesini bastıran, çok daha güçlü başka bir ses duyuyordum. Soluklarımız birbirine karı-

şıyordu. Bana biraz daha yaklaşınca tezgâhla onun arasında sıkıştım. İri bedeniyle bütün alanımı işgal etmekten çekinmedi.

"Bak bana," diye fısıldadı.

Sesindeki sıcaklık bütün tenimi ürpertirken yutkunamadım. Karanlıkta gözlerimi ondan başka her yerde gezdirdiğimde az evvel canhıraş kavga eden ikimiz değilmişiz gibi nazikçe uzandı ve işaret parmağıyla çeneme dokundu. Usulca başımı kaldırdı.

Gözlerine baktım. Ve mavilerine dokunduğum ilk an sanki dünyam ayaklarımın altından kayıp gitti, geri dönüşü olmayan büyük bir kayboluşa sürüklendiğimi hissettim.

Bakışlarımız birbirine böylesine bir yoğunlukla değerken dilimizin telaffuz edeceği kelimeler önemini yitirmiş gibi ikimiz de konuşamadık. Aramızdaki gerilimi yeniden hissediyor, hislerimin yükseldiğini ve buna katiyen engel olamadığımı fark ediyordum. Rans kolunu bedenimin yanından uzatıp tezgâha dayadığı an nefesimi tuttum. Diğer elini uzatıp, güçlü bir hamleyle belimi sardığında başım dönmeye başlamıştı.

Önceki bütün temaslarından farklıydı çünkü bu defa beni kurtarması gereken herhangi bir anda değildik. Bir zorunluluğu değil, kendi isteğimizi yaşıyor ve yaşatıyorduk.

Titrek nefesimi bırakıp, hafifçe aralık duran kirpiklerimi tamamen kaldırdığımda artık onu çok daha yakından görebiliyordum. Kaskatı kesilmiş bedeni aramızdaki kısa mesafeyi kapattı, beni iyice kendine çekmişti. Tam şu anda, her şey fazlasıyla yanlış ve hiç olmadığı kadar doğru geliyordu. Kendi Araf'ımda sıkışıp kalmıştım.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

İçimde binlerce fırtına koptu; büyük bir kıyametin başlangıcı olan sözleri, bana kendimi hiç hissetmediğim kadar eşsiz hissettiriyordu. Yavaşça uzanıp, sakallarının yeni çıktığı çenesine dokunduğumda Rans mavi gözlerini benden esirgedi, kirpiklerini usulca örttü. Dokunuşumla mest olmuş gibiydi.

"Sen de," diye itiraf ettim. "Gerçek olamayacak kadar hem de."

Fısıltım sona erip son harf dudaklarımdan döküldüğü an Rans sağlıklı düşünme yetisini kaybetmiş gibi aniden beni sertçe çekti. Daha ne olduğunu anlayamadığım o kısacık anda korkunç bir şey yaptı.

Dudaklarıma yapıştı.

Tuttuğum soluk göğüs kafesimde sıkışırken karşımdaki adam, yüzümü iri avuçlarının arasına almış ve beni delice öpmeye başlamıştı. Daha evvel hissetmediğim yüz binlerce duygunun esiri olduğum ilk an, bunun bir bağımlılığa dönüşeceğini fark ediyordum.

Tanrı'm, olmaması gerektiği kadar güzeldi!

Parmaklarım saçlarına ulaştığında birbirimize sarılmış vaziyetteydik. Rans beni aniden kucağına alıp, tezgâha oturmamı sağlayarak bacaklarımın arasına hızla girdi ve dudaklarını bir an olsun dudaklarımdan ayırmadı. Sert dokunuşlarıyla canım acıyınca inledim. Kendimi geri çekerken, "Rans..." diye fısıldadım.

Sözcükler bir kez daha içime hapsoldu çünkü eskisinden daha şiddetli bir şekilde beni öpmeye devam etti. Nefesim kesilmiş hâlde ona karşılık verirken bu anın, sanki uzun zamandır aramızda var olması gerekiyormuş gibi hissettirmesine anlam veremiyordum. Kaçınılmaz, durdurulamaz ve eşsizdi.

Rans her şeydi.

"Çok güzelsin," diye yeniden fısıldadı.

Sanki bana sabaha kadar bunu haykırmak istiyormuş gibiydi. Elleri bacaklarımı okşuyor, yaralı olan yeri ezberlemiş gibi oraya geldiği an duraksıyor, yoluna baldırlarımdan bel kıvrımıma doğru devam ediyordu. Yarayı atladığı an daha sert, daha tutkulu dokunuyordu. Tenimi okşamayı bırakmadı; dudakları dudaklarımdan ayrılmış, tenimde görünmez bir yol izlerken titreyen ellerimi sert göğsünde sabitlemeye çalışıyordum.

Kulağımın altına ufak bir öpücük bıraktı ve dudaklarını oraya sürttü. "Çok güzelsin, Melera."

Adımı kullandığı an, kendimi yasaklı bölgede bulmuşum gibi irkilip gözlerimi açtım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Bedenimin her yerinde hissettiğim bu adama yetişemiyordum. Hiçbir tepki verme fırsatım olmadan kulübenin kapısının gıcırdadığını işittim ve hiç olmaması gereken bir şey oldu.

Algılarım dış dünyaya açıldı. Yessey'in sesini duymaya başladım. "Küçük kız? Bu kapı neden açık? Dikkat etmeni söylemiştim!"

Birisi hislerimin kapatma düğmesine basmış gibi Rans'ı üzerimden iterken tezgâhtan panikle atladım. Rans yaptığım şeyle donakalmıştı, onun hâlâ kendine gelemediğini fark ediyordum. İhtiyarın uyumam için bana verdiği kilerden bozma karanlık odaya hızla koştum. Yer yatağımla göz göze geldiğim an Yessey kulübeden içeri girdi.

Zamanlamam eşsizdi. İçimden kendime küfretmek istiyordum.

"Çocuklar?"

Yessey, karanlık kulübede ayakta dikilen bu iki gence şaşkınca bakarken bir şeyleri sezmesi için fazla zeki olmasına gerek olmadığının farkındaydım. Lanet olası bir mum bile yakmamıştım. Aramızdaki elektrik dışındaki her şeyi âdeta unutmuş gibiydim! Kaçamak bakışlarımı Rans'a çevirmek istiyor ancak yapamıyordum.

"Neler oluyor? Sen neden buradasın?"

Yessey, elindeki odunlarla içeri girdikten sonra öylece durup Rans'a bakmaya başladı. İkimiz de donup kalmış gibiydik. Sanki en ufak bir ses çıkarsak az evvel yaşadığımız o ana geri dönecektik. Aramızdaki büyüyü bozmaktan mı korkuyorduk? Bir kez daha bunu düşündüğüm için ahmaklığıma küfrettim.

Adam şaşkınca, "Neden konuşmuyorsunuz?" diye sordu.

Utançla benim için ayırdığı odaya girdiğimde bu defa bana dönüp, "Küçük kız!" diye sorarcasına seslendi. "Melera?"

Rans ile aynı yerde bulunma düşüncesi bedenimi bir kez daha karıncalandırırken bu lanet ismin az evvel bana hissettirdiği o eşsiz hissi anımsadım. Ellerim bu düşünceyle bir kez daha titremeye başlarken sanki onlardan çok kendime kızarmış gibi bağırdım:

"İsmim Melera değil!"

Ve sonra kapıyı sertçe yüzlerine çarpıp yatağıma döndüm.

Allak bullak olan bedenimi, zihnimi, ruhumu düşündüm. Her şey haddinden fazlaydı. Bunları hissetmem yanlıştı. Hem de delice yanlıştı! O hâlde neden mavi gözleri kafamın içinden söküp atamıyordum?

Düşünmek beni mahvediyordu... Erkenden pes ettim. Ve yalnızca geceye sığındım.

Bölüm 11: GÖKYÜZÜNE BAŞKALDIR

Gün doğumunun beraberinde getirdiği ışık hüzmeleri, ufak odadaki kırık dökük tahta kapının boşluklarından odaya süzülürken güneşin parlak rengini seyredecek bir penceremin bile olmayışı ruhumu daraltmaya yetiyordu. Gece boyu rahat bir uyku çekememekten sızlayan gözlerim bana isyan ediyor gibiydi, yavaşça araladığım kirpiklerimi kırpıştırıp zayıf bir aydınlığın misafir olduğu odaya baktım. Bu daha çok bir mecburiyetten ibaret sayılabilirdi çünkü aslında izin verilseydi bu karanlık kutudan farksız odadan dışarı günlerce adımımı atmazdım. Ne yazık ki uyanmak zorunda kalmıştım.

İhtiyar Yessey benimle aynı fikirde değildi, elbette. "Mel... Ah, her neyse. Küçük kız!"

Odanın kapısını hafifçe tıklatınca çirkin bir gıcırtı duyuldu. Her şey yeterince berbat değilmiş gibi şimdi de onlara söylediğim en büyük yalanlardan biri olan ismimi açık etmiştim. Yaşlı adam dışarıdan bana seslenirken nasıl hitap edeceğini bilemez hâldeydi.

"Uyandın mı?" diye bağırdığını işittiğimde yataktan kalkıyordum.

"Uyandım, Yessey. Geleceğim."

"Acele et!" diye seslendi. Uzaklaşırken mırıldandığını duydum: "Size kahvaltı hazırladım."

Yataktan kalkmak için uyuşuk bir yavaşlıkla hareket eden bedenim aniden donakaldı. Gözlerimi şaşkınca kırpıştırırken ihtiyar adamın söylediği şeyi tekrar etmek zorunda kaldım: *Size.*

"Lanet olsun!" diye homurdandım öfkeyle. Ardından çabucak ayaklanıp kapıya doğru telaşla koştum. Başımı yaslayıp, ufak aralıktan dışarıyı izlerken kimseyi göremiyordum. Yalnızca Yessey'in aksak adımlarla tezgâha ilerleyen silüeti seçiliyordu.

"Neden gitmemiş ki?" diye tısladım dişlerimin arasından.

Rans neredeydi, bilmiyordum ancak belli ki dün gece kulübeden ayrılmamıştı. Canı istediğinde günlerce kaybolup, canı istediğinde rahatça burada takılması şimdiden tepemi attırmaya yetiyordu. Bu herif kendini ne zannediyordu?

"Seni ilgilendirmiyor, sakinleş!" diye öfkeyle homurdandım kendi kendime.

Parmaklarımı saçlarımın arasından gergince geçiriyor, dar odanın içini adımlayıp duruyordum. Yağmur haricinde günlerdir su değmemiş kirli saçlarımın arasına soktuğum elim kıvırcık bir tutama takılınca ağzımdan ufak bir çığlık kaçtı. Düğüme dolanan parmağımı zar zor çıkardım, saç diplerim acıyla sızlıyordu.

"Kahretsin!" diye iç çektim.

"Çocuğum! O ses de ne? İyi misin?"

Cevap vermek yerine dişlerimi sıkıp, acıyan kafa derimi ovalarken bir an evvel temiz bir kokunun bedenime değmesini istiyordum. Saçlarımı yıkamalı, pasaklı vücudumu temizlemeliydim. Bunu dünkü yakın temastan sonra fark etmem manidardı.

Leya bana bunun için fırsat vermişti ancak beş erkeğin yaşadığı bir evin banyosunu kullanma fikri beni delicesine rahatsız etmişti. Evde neredeyse hiç yalnız kalamamıştım ve orada birileri varken çıplak bedenimle banyoda bulunma düşüncesi huzursuz hissetmeme neden olmuştu. Bunun yerine o pis kokuya katlanmış ve hayatıma bir süre daha bu sefalet içinde devam etmeyi tercih etmiştim. Bana ne kadar yardım etmiş olurlarsa olsunlar, kimseye tam olarak güvenmiyordum. Nihayetinde kötülük, bazen hiç beklemediğiniz yerden size uğrayacak kadar sinsiydi. En korkunç olanı da buydu.

"Çekil!"

Tahta kapı yalnızca bir dakika sonra kırılırcasına açıldığında irkilerek geriye kaçtım. Rans çatık kaşları ve sivri buzların tenimde gezindiğini hissettirecek kadar soğuk bakışlarıyla tam karşımdaydı. Ancak orada anlam veremediğim bir duygunun izlerini daha görüyordum.

"Oh... Şükürler olsun, iyiymiş." Yessey buruşuk elini göğsüne koyup sıvazlayarak bana ters bir bakış attı. "Neden ses vermiyorsun? Sana bağırıyorduk!"

Düşüncelerime daldığım yerden uyanamamış olmanın verdiği şaşkınlıkla, "Ben..." diye zırvaladım. Rans, az evvel tahtalarını kırarcasına yüklenerek açtığı eskimiş kapının ağzında hareketsizce bekliyordu. Sanki o büyük gürültü kendisinden çıkmamış gibi sakindi.

"Her neyse," diye mırıldandığını işittim. Ancak sesi öylesine alçaktı ki duymakta zorlanıyordum. "Bir şey yokmuş."

Ardından sırtını dönüp odadan çıktı. Bu hareketiyle sebebini bilmediğim bir öfke tekrar damarlarımda kol gezmeye başlarken sakin kalmak için yumruklarımı sıktım. "Yok!" diye sesimi yükselttim. "Elbette bir şey yok!"

Dikleştirdiğim çeneme ve irice açılmış gözlerime bakan Yessey, düşünceli bir ifadeyle beni inceledi. "Siz iki canavar tartıştınız mı?"

Bakışlarımı yaşlı adama çevirdim. İç sesim hiç istemediğim bir şey yaparak onun cümlesini acımasızca düzeltti. *Hayır, sadece ayaküstü sevişmek üzereydik, hepsi bu.*

"Ha... Hayır," diye mırıldandım. Düşüncelerimi bastırmak çok güçtü. Dün geceden beri, o anların zihnime tekrar akın etmemesi için büyük bir mücadele veriyordum. Bunun yaşanmaması gerektiğini ikimiz de biliyorduk. Ancak her ne olduysa bir anda kontrolümüzü kaybetmiş, bu lanet olası duruma düşmüştük! Delice utanıyor, yaptığımın akıllıca olmadığını kabulleniyordum. Rans'ın da böyle düşündüğünü anlamak için o buz gibi yüz ifadesini görmeme gerek yoktu. İkimiz de bunun yanlış olduğunun farkındaydık.

Rans ve ben bambaşka hayatlara sahiptik. Ruhumuz farklı dünyalara hapsolmuşken dudaklarımızın buluşmasının bir önemi var mıydı? İçimden kendime küfrettim. Bir Vahşi hakkında düşündüğüm şeyler dışarıdan fark edilebilseydi eminim ki yerin dibine girerdim. Durum düşündüğümden daha berbattı.

"O hâlde..."

Yessey bir cümle daha kurmaya yeltenince odadan kaçarcasına uzaklaştım. Ufak masasını tezgâhın önüne kurmuş, bizim için güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Bakışlarım bardağa koyduğu sütte, tavada kızarttığı ekmekte ve meyvelerde gezindikten sonra hiç durmaması gereken o yere sabitlendi.

Rans masaya oturmuş, bana bakıyordu.

Tepkisiz kalabilmek için kendimi zorlayarak masanın diğer tarafına geçtim ve sandalyeye oturdum. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum ancak ondan çekiniyormuşum gibi davranırsam bu konunun aramızda büyüyüp gideceğinin de farkındaydım. Bu yüzden akıllıca hareket edecek ve hiç önem vermediğim bir detaymış gibi davranmaya devam edecektim.

Tıpkı onun gibi.

"Siz gençleri hiç anlamıyorum."

Yessey homurdanarak yanımıza oturduğunda ben söylediği şeyle hiçbir ilgim yokmuş gibi kızarttığı ekmeği ağzıma tepiştiriyordum. Sütten büyük bir yudum aldım, tekrar masaya bıraktığımda ihtiyar adama baktım.

"Bunun tadı çok güzel."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakınca ona gülümsedim ve peynire uzandım. Ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da Rans sanki kendisi-

nin de masada olduğunu hatırlatmak istermiş gibi uzanamadığım peynir kâsesini bana uzattı. "Yavaş ye."

İhtiyar adam, "Hep böyle yiyor," diye mırıldandı.

Onlara ters bir bakış atıp, "Geldiğim yerde hiç böyle güzel şeyler yoktu," diye yanıtladım. Babamın ufak bahçesi gözlerimin önüne gelince derin bir iç çektim.

"Biz çoğunlukla sebze yerdik."

İşin doğrusu, ismimin doğru olmadığını söylediğim andan itibaren omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissetmiştim. Ve karşımdaki insanlar, korktuğum gibi bir anda bana sırtlarını çevirmişe benzemiyorlardı. Hayatın olağan akışı burada değişmeden devam ediyordu, tavırlarında bir farklılık göremiyordum ve belli ki ismimin hangi boktan harflerden oluştuğu umurlarında bile değildi.

"Evera," diye mırıldandım. Masaya ani bir sessizlik çöktü. İkisine de bakmadan bir dilim ekmeği daha ağzıma attım. "İsmim, Evera."

Yessey bu tatsız konuyu açtığımda hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Onlara daha fazlasını anlatıp anlatmayacağımı merak ettiğini görebiliyordum.

"Evera..." diye tekrar etti.

Bunu telaffuz etmek sanki dilinde farklı bir tat bırakmış gibi düşünceli bir ifadeyle sandalyesinde geriye yaslandığını gördüm. Rans'ın olduğu tarafa ise hiç bakmıyordum. Birçok şeyin yalan olduğunu biliyordu ancak belki de ismimin bile buna dâhil olmasını beklemiyordu. Dün adımı fısıldayarak dudaklarıma dokunan dudakları, acaba şimdi pişmanlıkla sızlıyor muydu? Artık düşündüğü şey yalnızca beni öptüğü değil, öperken benden içine çektiği nefesin bile yalanlarla dolu olduğuydu. Bana güvenmiyordu ve bundan sonra asla buna kalkışmayacaktı da. Hak veriyordum.

Zaten böylesi ikimiz için de iyi olurdu. Beni öpmüştü. Belki hayatımda hiç hissetmediğim eşsiz bir duyguya sürüklenmiş, başımı döndürmüştü. Ancak hepsi buydu. Rans ve ben, bundan başka hiçbir şey etmezdik. Fazlası yoktu. Dudaklarımız birbirine değdiği için ona dünyaları verecek değildim, kendi dünyamı bile insanlardan korkuyla saklıyorken daha fazlasına cüret edemezdim.

"Ben doydum."

Rans'ın tok sesini işittiğimde sandalyesini geriye itiyordu. Bakışlarımı tabağıma sabitledim, hareket etmeden öylece bekledim. Yessey, aramızdaki gerilimi bir kez daha fark etse de bunu anlamamış gibi yaptı, ardından ortamı yumuşatmak için şakacı bir tavırla bana döndü.

"Dilin hazır çözülmüşken dökül bakalım küçük kız, anlat bu yaşlı adama."

"İlgini çekebilecek bir yaşam öyküm yok, Yessey," diye omuz silktim.

Sesim durağandı. Ardından sakince mırıldandım: "Eve dönerse öldürülecek olan bir genç kızım. Ama bu tanımadığım topraklarda da daha fazla yaşayamam. Yani anlayacağın o ki yaşam mücadelesi veriyorum."

Yessey nihayet istediği bir noktaya parmak basmışım gibi bana doğru hafifçe eğilip mırıldandı: "Madem öyle... Neden gitmek zorundaymışsın? Burada yaşayamayacağını söyleyen olmadı."

Aniden başımı kaldırıp ihtiyar adamın şefkatli gözlerine baktım. Rans'ın da kapı ağzında adımlarını durdurduğunu gördüm. Beklemediğim bir şey oldu ve Yessey, buruşmuş teninin sardığı sıcak parmaklarıyla masanın üzerindeki elimi okşadı.

"Benimle kalabilirsin, çocuğum. Hem de istediğin kadar."

Kalbim göğsümde hızla çarparken, "Olmaz, Yessey," diye fısıldadım. "Sus."

"Kim karşı çıkabilir?" diye homurdandı yaşlı adam.

Dudaklarında içimi ısıtan bir gülüş peyda oldu. Bakışlarımı yaşlı gözlerine çevirdiğimde boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim. "Yalnızlığa mahkûm bir adamım..." diye fısıldadı alçak bir sesle. "Senin gibi haylaz bir kızım olsa hiç fena olmazdı."

Tanrı'm... Bu yaşlı adam neler diyordu?

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım, elimi tutan ellerinin arasından geri çekilerek kaçtım. Kısa bir süre de olsa birbirimize çok alışmıştık ancak ben buraya ait değildim, bunu ihtiyar adam da biliyordu. Yine de yalnızlığını dindirecek olmamın ona verdiği umut görülmeye değerdi. Gözlerindeki o ışık canımı acıtmaya yetmişti. "Hayır, Yessey," diye mırıldandım hüzünle. "Böyle söyleme. Lütfen."

"Bunu bir düşün, çocuğum," diye diretti ısrarla. Ardından tabağını alıp tezgâha doğru yürümeye başladı. Bir yandan da beni ikna etmeye çalışmaya devam ediyordu.

"Nihayetinde, birkaç gündür beraber yaşıyoruz ve ben seni çok sevdim. Senin de yerini yadırgamadığın belli oluyor... Madem geri dönmek senin için böylesine tehlikeli, o hâlde neden gidesin? Benimle kaldığın zaman boyunca varlığından kimsenin haberi olmaz. Eminim, bu kuytu ormanda bir yaşlı adamın yaşadığından bile habersizlerdir."

"Yessey," diye mırıldandım.

Daha fazla böyle konuşursa ağlayacaktım. Kalbim, Zey'in özlemiyle yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu ancak ailemin bir hain olan evlatlarını artık

affetmeyeceklerini biliyordum. Yuva'm beni kabul etmezken bana Vahşi olduğu öğretilen insanların büyük bir şefkatle kollarını açması... Gücüme gidiyordu. Hayatımın yalanlar üzerine kurulu olması beni mahvediyordu.

Yaşlı adam, "Evera," dedi.

Ardından masaya tekrar gelip, benim tabağımı alarak tezgâha götürmeden önce sıcacık bakışlarıyla bir kez daha bana baktı. "Söylediğim her şeyde çok ciddiyim," diye sürdürdü. Sesi bir uğultu hâlini almıştı. Yaşlı adam ufak kardeşimin ölümünden bihaber olduğundan, geri dönmem için hiçbir sebep olmadığına fazlasıyla emin konuşuyordu.

Kendisi bana aile olursa özlemim diner zannediyordu. Küçük Zey'in hatıraları, vicdanımı rahat bırakır sanıyordu.

Yanılıyordu. Yapamazdım. Bu imkânsızdı.

"Hem sabahları burada uyanmana da çok alıştım. Şu masaya iki tabak koyuyor olmak öyle iyi geldi ki sanki bu yaşlı adamın ruhunu tazeledin, çocuğum. İnan bana."

"Yeter!"

Duyduğum sert sesle irkildim. Yessey aniden sustu. Dışarı çıkmak için kapı ağzında bekleyen ancak aniden gelişen bu sohbet yüzünden bir türlü gidemeyen Rans şimdi geriye dönmüş, bize bakıyordu. Bakışları korkunç bir sertliğe bürünmüştü, buz tutmuş mavi gözlerini Yessey'den ayırmıyordu.

Ardından dişlerinin arasından alçak bir ses fısıldadı, belki de bu bağırmasından daha ürkütücüydü. "Yeter, büyükbaba."

İşittiğim şeyle öylece kalırken Yessey'in yutkunduğunu gördüm. Neler oluyordu? Yessey, Rans'ın büyükbabası mıydı? Bunu, bana neden daha önce söylememişlerdi?

Ağzımı açıp tek bir şey sorma fırsatı bulamadan ihtiyar adam, torununa doğru huysuz bir tavırla homurdandı: "Sana ne oluyor, hergele? Burada bir başına yaşayan yaşlı bir adamım! Evimde kimi istediğim seni alakadar etmez."

Rans mavi gözlerini bana çevirince tüylerimin ürperdiğini hissettim. Bana bakarak, "Ama o istemiyor," diye mırıldandı. "Bu yeterli. Israr etme."

"Belki de onu ikna edebilirim, sen büyükbabanın işine karışma."

Rans öfkeyle, "Burada kalmayacak!" diye çıkıştı. Ben orada yokmuşum gibi konuşuyorlardı. "İnatçılığını görmüyor musun?"

Yessey torununa doğru elini kaldırıp, "Beni bu ormanda yalnız bıraktığınız yetmezmiş gibi şimdi de işime karışıyorsunuz!" diye çıkıştı.

Sesi bir şeylere gücenmiş gibi çıkıyordu; bu, yüreğimi burktu. Rans'ın kalabalık, neşeli evini düşündüm. Ve ufak kulübede ömrünü çürüten Yessey'i...

"Seni bırakmadık! İstersen bizimle yaşayabileceğini biliyordun, büyükbaba."

Rans, ihtiyar adamın buruk sesiyle sanki yumuşamıştı, şimdi daha alçak sesle konuşuyordu. Bakışlarında hüzünlü bir ifade olduğunu görebiliyordum. "Buraya gelmeyi kendin istedin."

"Orada kalıp babanın asık suratıyla mı uğraşacaktım? Söylesene, oğlum! Benim yüzümden annene huzur vermiyordu, domuz herif."

"Seni istediğin an evimize götürürüm ve babam tek kelime edemez!"

Rans her an deliye dönmek üzereymiş gibiydi. Aile meselelerinin gözlerimin önünde açıkça tartışılıyor olması beni biraz huzursuz etse de zihnimdeki taşların yerine oturmasını sağlıyordu. Lukan, Yessey'in varlığından hoşnutsuzdu. Ve öfke problemi olabileceğini o evde yaşarken fazlasıyla görmüştüm. Yessey orada yaşadığı için kızı Leya zor durumda kalıyor olmalıydı. Aslında ihtiyarın ne kadar tatlı bir adam olduğunu çok iyi biliyordum ancak belli ki Lukan, tahammül seviyesi oldukça düşük herifin tekiydi. Buna sinirlenmekten kendimi alamadım.

Tıpkı bakışlarıyla etrafı tutuşturan Rans gibi.

"Bu tatsız konuyu hemen kapat, evlat," diye homurdandı Yessey.

İnsanların yaşlandıkça daha çok çocuklaştığını ve çok kolay incinebileceklerini biliyordum. Bu yüzden müdahale etmek yerine konuyu hızla değiştirmeye karar verdim. Sonuçta bu konu, benim yüzümden gün yüzüne çıkmıştı.

Kendimden nefret etmemek için hiçbir sebep göremiyordum.

"Sanırım bitlendim," diye aniden araya girdim.

İhtiyar adam yüksek sesimle beraber şaşkınca bana dönerken ben saçımı kaşıyordum.

"Kafamda bir şeylerin yürüdüğünü hissediyorum."

Yessey şaşkınca, "Çok pasaklısın," diye mırıldandı. "Sahiden hiç yıkanmadın."

"Bilmediğin bir yerde olunca öyle rahat soyunamıyorsun, Yessey. Anlarsın ya..."

Yaşlı adam bu patavatsızlığımla büyük bir kahkaha atınca ben de sırıttım. Ancak Rans bize katılmıyormuş gibi huzursuzca kıpırdanmaya devam ediyordu. Çıplaklıktan söz etmem belli ki hoşuna gitmemişti. Sırıtmayı kestim.

"Deniz kenarına yürü, küçük kız. Seni bir tek orası paklar." Yessey masada kalan bulaşıkları toplarken bana tavsiye veriyordu. "Yürüme mesafesinde, oldukça yakın. Rans sana yolu gösterir."

Bulaşıkları tezgâha bıraktıktan sonra elinde bir havlu ve sabunla yanıma geldi. İkisi de kullanılmamış gibi görünüyordu. "Dikkat et, suda fazla kalıp üşütme," diye öğüt verdi.

Elindeki eşyalara büyük bir kurtarıcıymış gibi bakarken nihayet temizlenecek olmanın verdiği mutlulukla yerimde duramıyordum. Hızla onları kapıktan sonra kapıya ilerledim. Rans hâlâ onunla konuşmamı bekliyormuş gibi olduğu yerden kımıldamıyordu.

"Geçebilir miyim?" diye sordum. Geriye çekilmesi gerekiyordu ancak öylece bekliyordu.

"Yalnız gidemezsin," dedi.

Tek kaşımı kaldırıp mavi gözlerine baktım. "Nedenmiş?"

"Oraya gidip bir ahtapota sarılacağından eminim," diye alay etti. Hâlâ aynadan kaçtığım günden söz ediyordu ve bu artık can sıkıcı bir hâl almaya başlamıştı. Geriye çekilmesini beklemek yerine yanındaki ufak aralıktan yürüyünce omuzlarımız birbirine çarptı.

"Seninle uğraşamam," diye homurdandım.

Yessey'in bana tarif ettiği yoldan yürümeye başladı. Arkamda bıraktığım adamın öfkeden kudurduğunu göremesem de hissedebiliyordum. Öfkeli adım seslerini işitince neredeyse koşarcasına yürümeye başladım. Rans gür bir sesle, "Bekle!" diye bağırdı. "Şu huyundan nefret ediyorum!"

Omzumun üzerinden geriye dönünce uzun, sarı saçlarım savruldu. "Hangi huyum?"

Büyük adımlarla yanıma gelip, "İnatçılığın!" diye bağırdı.

"Neden bağırıyorsun? Ben sana bağırıyor muyum, aptal?" diye çıkıştım.

Mavi gözleri alev alev yanıyordu. "Bağırıyorsun ya!" diye bağırdı.

Bulunduğumuz anın saçmalığını fark ederek, bir anlığına sustuğumuzda ikimiz de sebepsizce nefes nefese kalmıştık. Boynundaki damarlar yine belirgin bir hâl almıştı ve suratı hafifçe kızarmıştı. Bu ona daha vahşi bir görüntü katıyordu. Gözlerimi ondan kaçırıp önümdeki yola döndüm.

İki adım atmışım ki Rans bir kez daha, "Oradan değil!" diye seslendi. "Sağa dön."

Yön duygumun bu kadar boktan olmasına iyice bozulsam da sesimi çıkarmayıp gösterdiği taraftan yürümeye başladım. Peşimden geldiğini ot hışırtılarından ve ayakkabısının toprağa basarken çıkardığı sesten anlayabiliyordum ancak buna itiraz etmedim. Yine kaybolmaktansa benimle ge-

lebilirdi, nihayetinde ona karşı hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar vermiştim.

Umarım bunu becerebilirdim.

"Güneş batmadan işini hallet," diye mırıldandı. Ses tonumuzun alçalmış olması beni bir nebze olsun rahatlatmıştı. Önümdeki uzun bitkiyi elimle kenara çekerek eğildim. Sık ağaçların arasından geçerken suyun sesini işitebiliyordum. Dalgalar kayaya çarpıyordu ve her çarpışında içime âdeta huzur doluyordu. Rans'a yanıt vermek yerine yürümeye devam ettim.

"Merak etme, emretmiyorum," diye homurdandı. "Hastalanmaman için uyarıyorum."

"Acele ederim," diye cevapladım. Önümdeki son tepeciği geçtikten sonra, daha evvel büyük bir uçurumun üzerinden seyrettiğim uçsuz bucaksız mavi denizin, bu kez ayaklarımı bastığım toprağın dibinde olduğuna şahit oldum. Güzeldi. Kelimelerimin kifayetsiz kalacağı kadar güzeldi. Masmaviydi, sonsuzdu, büyüleyiciydi. Kuşlar... Kuşlar yine buradaydı, özgürce kanat çırpıyorlardı. Gördüğüm manzarayla bir an için dilim tutuldu. Bunu ne zaman görürsem göreyim, bende hep aynı etkiyi bırakacağının bilincindeydim.

Özgürlüğü her tattığımda sanki ilk kez zincirlerim parçalanmış gibi hissedecektim.

Denizi her gördüğümde inandırıldığım yalanları kalbimde çürütecektim, gökyüzünde uçan kuşları daima hatırlayacaktım. Bu manzaraya şahit olduğum her an, bir daha kaybetmemek için savaşacaktım.

Hayal edecektim. Küçük bir çocukken zihnimde yakıp kül ettikleri hayallerimi artık kimseye emanet etmeyecektim. Çizilmiş sınırları geçecektim, duvarları yıkacaktım. Sonsuzluğu görecektim. Tıpkı şu anda olduğu gibi uçsuz bucaksız bir dünya olduğunu bilecektim. Gözlerimi her kapattığımda denizin üzerinde uçan Zey'in kuşlarını seyredecektim.

Ben artık kimseye esir değildim. Hayallerim artık benimdi, denizler benimdi, gökyüzü benimdi, kanat seslerini ruhumda işittiğim kuşlar benimdi. Benim sınırlarım yoktu.

Nereye gidersem gideyim bunu değiştiremeyecektim. Çünkü ben değişmiştim.

"Çok güzel görünmüyor mu?" diye fısıldadım. Kalbim sızlıyordu.

Gözlerim kıyıya vuran dalgalara takılıp kalmıştı. Yanımda ellerimi tutan ufak bir oğlan çocuğunun olması için dünyaları vermeye hazırdım. Zey'in bunu görebilmesi için her şeyi yapardım. Kardeşimin parlak gözleri her şeye değerdi, hayatımdaki herkese bedeldi.

Ve o artık yoktu. Gelmeyecekti.

Rans yanıma geldiğinde, "Güzel görünüyor," dedi. Benim ona anlatmadığım bir şeyi seyrettiğimin farkındaydı ancak insanlar ne kadar üstüme gelirse gelsin, o tek bir soru sormuyordu. Yalnızca yanımda bekliyordu.

Beni bekliyordu.

"Öldüğümde bedenimi denize bırakmalarını isterdim," diye fısıldadım. "Toprağa gömmelerini değil."

Yanımdaki genç adam duyduğu şeyle sessizleşirken yaşaran gözlerimi denizden kaçırdım. "Ruhum denizin üzerinde uçan kuşlarla kalırdı. Onları ölünce de unutmamış olurdum."

Ne olduğunu bilmiyordu ancak hissettiği şey onu huzursuz etmiş olmalıydı ki Rans hafifçe öksürdü. "Git. Vakit geçiyor."

Başımı usulca çevirip ona baktım. Şimdi o da az evvel benim yaptığımı yapıyor, sonsuz denizi seyrediyordu. Bir şeyleri görmeye çalışıyordu. Mavi gözleri kıyıda, dalgalarda, sonsuzlukta geziyor; sonra usulca havalanıp kuşlara değiyordu. Rans beni anlamaya çalışıyordu. Gördüğüm şeyi görmek istiyordu; kim bilir, bu ona ne çok acı verirdi.

Yavaşça ona yaklaşıp kulağına fısıldadım: "Kardeşim orada."

Dudaklarımda oluşan buruk tebessümle ondan uzaklaştım, ardından bir kez daha dönüp bakmadan kıyıya doğru adım atmaya başladım. Eğildim, ayağımdaki eskimiş ayakkabıları çıkararak fırlattım. Tenim toprağa değdiğinde hafifçe yandı ancak katlanılmaz bir acı değildi. Adımlarım dalgalara yaklaştıkça toprak soğumaya, ardından çamura dönmeye başladı. Islak taşlar ayağıma battı. Ve sonra bir adım daha attım.

Ilık su, tenimi usul usul okşadı. Bir adım daha... Ve bir adım daha...

Diz kapaklarım suyun altında kaldığında hayatım boyunca hissetmediğim bir hissin esaretine kapılmıştım. Titriyordum ancak üşümüyordum da. Şimdi dönüp bu sonsuz denizin içinden çıksam bedenim buz tutardı ancak içine hapsolduğum su beni ısıtıyordu. Burada olmak kalbimi paramparça ediyordu ancak nefesimi kesecek kadar da güzeldi. Bütün tezatlar içimde bir düğüm olup sıkışırken, hayatım boyunca yapamadığım bir şeyi yapıp bir adım daha attım. Bedenim giderek yükselen suyun içinde kaybolurken artık omuzlarıma kadar batmıştım. İncecik kıyafetlerim tenime yapışmış, suyun içinde beni sarıp sarmalamıştı. Boğazıma batana dek yürüdükten sonra bunun asla son bulmayacağını fark ettiğim an durdum.

Sonsuzluğa, sonsuza dek yürüyebilirdim. Ta ki ölene dek... Nefesimi kesene dek...

Göğe baktım. Kirpiklerim tepedeki güneş ışığı yüzünden zar zor aralansa da direndim ve bu güzel manzaranın bir anına bile şahit olmaktan geri durmadım. Gökyüzündeki kuşlar denizin etrafında kanat çırparken, gözlerim onlara değip öylece kalakaldı.

"Göğe bakıyorsun, Era," diye fısıldadım. "Sen başkaldırıyorsun."

Bedenimi yutan denizin, bir kez bile annemin tenini okşamayacağı gerçeği... Babamın özgürce uçan kuşlara hiç böyle güzel bakamayacağı gerçeği... Olven'in bu sonsuz suya omuzlarına dek batmayacağı gerçeği... Sevdiğim kimsenin sonsuzluğu göremeyecek olduğu gerçeği...

Yuva'nın hayallerimizi çalıp bizi kendi içine hapsettiği gerçeği...

Gerçekler çok ağırdı. Omuzlarım sadece suyun altında değildi artık, bu sonsuz denizin ruhunu da taşıyorlardı. Yüküm ağırdı. Yüküm denizdi, gökyüzüydü, kuşlardı. Yüküm tüm dünyaydı.

Oradan kaçıp bugün burada nasıl hayatta kaldığıma, güneşin acıttığı gözlerimin bir daha kapanmaktan korkarcasına ona direnerek açık kalmasına, hayalime sığmayan denizin şimdi bedenimi kendi sonsuzluğuna kabul etmiş olmasına... Hiçbirine inanamıyordum. Bunları ilk fark eden İzci olduğuma inanamıyordum. Yuva'daki herkesin korkunç bir yalana inandırıldığına inanamıyordum.

Yaşadığım hiçbir şeye inanamıyordum. İles'in emri altındaki o küçük, kurallara bağlı kızın, bugün başını korkusuzca kaldırabildiğine inanamıyordum.

Gözlerimi kapattım. İhtiyar adamın benim için verdiği sabunu usulca bedenime sürmeye başladım. Kıyafetimin örtmediği her yere dokunuyordum; kollarım, gerdanım, boynum... Güzel bir koku beni sarıp sarmalaya başlamıştı. Son olarak saçlarımı temizlemeye başladım. Kirpiklerimi usulca kapatıp, yüzümü beyaz köpüklerle kapladığımda artık içimde bambaşka bir dünyanın doğduğunu hissediyordum. Usulca dizlerimi kırıp suyun dibine battığımda ayaklarım yere sağlam bassa da güçlü bir dalgayla sarsıldığımı hissettim. Denizin altında nefesimi tuttum, tuttum, tuttum. Uzun bir süre sonra tekrar yükseldiğimde uzun saçlarım belime, omuzlarıma, alnıma yapışmıştı. Parmaklarımla onları hafifçe geriye itip kirpiklerimi kırpıştırdım, gökyüzü bir kez daha bütün aydınlığıyla gözlerime doldu.

Ve ben sanki yeniden doğdum.

Geriye dönüp suyun içinde yavaş yavaş yürümeye başladım. Rans'ın kıyıda beni beklediğini görebiliyordum. Aramızda epey mesafe vardı ancak buradan bile gözlerinin mavisini rahatça seçebiliyordum. Yanına yaklaşmaya başladıkça bedenimden akan su damlacıkları daha huzurlu hissetmeme neden oluyordu. Ve günler sonra saçlarımdan güzel bir kokunun etrafa yayıldığını hissediyordum.

"Uzun süre çıkmayınca boğuldun zannettim," diye yarım ağız gülümsedi. Ona yandan bir bakış atıp kaşlarımı çattım. "Mutlu olurdun herhâlde."

Gülen yüz ifadesi bir anda ciddiyete bürününce ona şaşkınca baktım. Düşüncesiyle bile gözleri kararmıştı. Bana doğru yavaşça başını eğdi, sesi

kararlıydı. "Oraya atlar ve seni kurtarırdım." Ardından gözleri benimkilere değdi. "Sandığının aksine ölmene izin vermezdim."

"Şu korkunç bakışlarını üzerimden çek," diye homurdandım. Tüylerimi ürpettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum, bu yüzden işi alaya almak daha basitti. "Şu havluyu bana uzatır mısın?"

Güneşin sıcağının tenimi yakmaya başladığını, kıyafetlerimin yavaş yavaş kuruduğunu hissediyordum. Rans yere attığım havluyu alıp bana uzattı. Önce bedenimi, kollarımı, boynumu kuruladım. Sonra saçlarıma geçmek üzere havluyu kaldırdım.

Rans benden önce davranıp havluyu aldı ve omzuna attı.

"Saçların kendiliğinden kurur," diye mırıldandı. Ardından geriye dönüp ormana doğru yürümeye başladı. "Haydi, gidiyoruz."

Arkasından şaşkınca bakarken, "*Hastalanırsın,* diyen sen değil miydin?" diye seslendim. "Ver de kurutayım."

Adım atmayı kesip, bir anda arkasına dönünce neredeyse çarpışıyorduk, aramızda kısa bir mesafe kala durdum. Rans'ın keskin, mavi gözleri uzun saçlarımda yavaşça gezinerek köprücük kemiğimin üzerine su damlayan dalgalı bir tutamda sabitlendi. Tenime değen su damlası bedenimi ürpertirken bunun Rans'tan daha az etkili olduğunu kabullendim. Bu adam bana yalnızca baksa bile tenimi karıncalandırıyordu.

"Böyle daha güzeller."

Fısıltısı kulağımı okşuyordu. Sarı saçlarımdaki gözlerini benimkilere değdirdi. Sessizken bu kadar yakıcı olan gözleri, benimle ilgili herhangi bir cümle kurduğunda sanki iki katı alevleniyor, her yeri tutuşturacak kadar kuvvetli bir etkiye sahip oluyordu. Söylediği şeyle beraber hafifçe yutkundum. Rans gözlerini bir an bile benden ayırmadı.

Dün yaşadığımız anın bütün detayları zihnime hücum ederken, "Rans," diye fısıldadım.

Bu kez, "Era," dedi. Belli ki artık Melera değildim. Ancak onun Evera'yı tanıdığı da yoktu. Bana neden böyle fısıldadığını anlamak zor değildi.

"Era..." dedim usulca gülümserken. "Evet. Adım bu."

Gözleri bir süre gözlerimde takılı kaldıktan sonra dudakları yavaşça kıvrıldı. "Sen çok zeki bir kızsın."

Başımı, omzuma doğru yavaşça yatırdım. "Söylemiştin."

"Başka ne söylemiştim?" Bana doğru bir adım attı. Aramızda yeniden tehlike çanlarının çaldığını fark etmeye başlıyordum. Rans dibime kadar girip yalnızca ikimizin duyabileceği kadar alçak bir fısıltıyla mırıldandı: "Hatırlıyor musun?"

Lanet olsun! Elbette hatırlıyordum. Dün söylediği her hece, mıh gibi aklımdaydı; istesem de unutmam mümkün değildi. Ancak hatıralar bazen korkunç bir hâle bürünürlerdi, en iyi ben biliyordum.

Bazen hatırlamak yalnızca acı verirdi. Bazı hatıralar yalnızca eziyet ederdi.

"Unuttum," diye fısıldadım gözlerimi ondan kaçırarak.

Rans ve ben... Bizim hakkımızda bir şey hatırladığım an, her şey çıkmaza sürüklenirdi. Bildiğim tek şey buydu. Ben unutmak zorunda olan taraftım. Bizi kendine hapsedip duran bu yoğun duygu seline sürüklenmemek çok zordu ancak yapacak başka hiçbir şeyim yoktu. İpin ucunu bir kere kaçırırsam hiçbir şeyi geri alamazdım.

Acılarıma bir başka insanın hatıralarını eklemek istemiyordum. Buradan çekip gittiğimde delik deşik kalbimde izi kalmış bir başka yara için yer yoktu. Yapamazdım.

"Hatırlatabilirim."

Rans'ın eli, ıslak kıyafetimin ikinci bir deri gibi yapıştığı tenime dokununca nefesimi tuttum. İri elini belime koydu, usulca bana doğru eğildi. Beni görmek istiyordu ancak ondan âdeta saklanıyordum. Şimdi kulübenin karanlığında değildik ve her şey fazla aydınlıktı. Kaçmak istiyordum.

"Olmaz, Rans," diye fısıldadım. "Olmayacağını biliyorsun."

"Bir bok bildiğim yok," diye tısladı. Dişlerini birbirine kenetlemişti, gerilen çenesini görebiliyordum. Yüzüne bakmıyordum fakat Rans uzanıp, başımı yavaşça kaldırınca göz göze geldik. Orada sessiz bir isyan vardı. Her şeyi anlatmam için yalvarıyordu.

"Neden olmayacağını bile bilmiyorum," dedi düz bir sesle. Bunu söylemek onu huzursuz ediyordu, sıkıntılı yüz ifadesini görebiliyordum. Artık tahammülü kalmamıştı, sabrını taşırıyordum. "Bana bunu bile söylemiyorsun," diye mırıldandı.

"Gideceğim," dedim. İlk kez alenen gözlerine baktım, kaçmadım. "Yarın, gün doğduğu an gideceğim. Yolu göstermesen de gideceğim."

Bu cümle her şeyin sebebi ve sonucuydu. Rans'la bu hayatta neden bir araya gelemeyeceğimizin, neden hiçbir şey yaşamadığımız hâlde bir anda bittiğimizin açıklamasıydı. O da farkındaydı. Bakışları iyice kararadı, hırıltılı bir soluk verdiğini işittim. Bana son bir şans veriyordu.

"Anlat," diye emretti. Bu defa iki eliyle yüzümü kavradı, gözlerim bu temasıyla kendiliğinden kapandı. "Kardeşini anlat. Aileni anlat. Geldiğin o lanet yeri anlat."

Kelimeleri kalbime birer ok gibi saplanırken Rans son kez fısıldadı: "Yalvarırım, anlat, Evera."

Gözlerimi açtım.

Evera...

Yapmadığı bir şeyi yapıyordu. Karşımdaki adam, hiç tanımadığı birine yalvarıyordu. Onu anlamak için son bir şans veriyor, ümitsizce bekliyordu. Evera'ya sesleniyordu. Yuva'dan kaçıp gelen, ormanda bulduğu o yaralı kızla konuşuyordu.

"Rans, ben..."

"Oo! Bakın, kimleri görüyorum!"

Gür bir ses kulağıma çarpınca irkilerek başımı kaldırdım. Rans da bir adım geri çekildi, ardından ben daha ne olduğunu anlayamadan bedenini hızla önüme siper etti. Adım sesleri işittim. Kalbim korkuyla çarpmaya başlamış, bedenim bir anda buz tutmuştu. Puslu düşünceler zihnime hücum etti. Olmaması gereken bir şey oluyordu. Bir kez daha yakalanmıştım. Yerim açığa çıkmıştı.

İnanamıyordum.

"Burada ne bok yiyorsunuz?"

"Defol git, Mataz."

Duyduğum isimle âdeta şoke olurken arkadan fazlasıyla tanıdık sesi işittim:

"Siktir! O kız kim? Yoksa..."

Rat'ın iri bedeninin bize yaklaştığını gördüm. Rans her ne kadar önümde dursa da beni gizlemesi mümkün değildi, farkındaydım. Pamuk ipliğine bağlı her şey, bir an içinde gözlerimin önünde koptu ve ben hiç beklemediğim bir anda Rat ve o korkunç arkadaş grubunun gözleri önünde ortada kaldım. Ormandan nasıl olduysa bir anda çıkagelmişlerdi, mızraklarını ve oklarını görebiliyordum. Avdan dönüyor olmalıydılar, birinin elinde ufak bir hayvan sallanıyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi hiç olmaması gereken bir durumda yakalanmıştık. Tuttuğum nefesi veremiyordum. İsimlerini çoktan unuttuğum diğer adamlar, pis bakışlarıyla yüzüme bakıyorlardı.

Elbette en kötüsü Rat'tı. Bana bakan gözleri âdeta hayalet görmüşe benziyordu.

"Yalanını sikeyim senin, Rat! Kız hani gitmişti?"

Mataz denilen alçak adam büyük bir kahkaha atınca, sesi yankı yapıp bize döndü. Tek kelime bile edemeden onlara bakıyordum. Rans'ın bedeninin, hemen bir adım ötemde gerim gerim gerildiğini hissedebiliyordum.

"Ben yalan söylemedim!" diye gürledi Rat. "Kız gitmişti!"

Gözlerini kardeşi Rans'a hesap sorarcasına çevirdi, sanki aralarında fırtınalar kopuyordu. Mataz denilen yavşak adam, otuz iki diş sırıtarak

bana yaklaştı. Kıyafetimin yapıştığı bedenimi ve ıslak saçlarımı süzmekle meşguldü.

"Seni fena yemişler, kardeşim," diye Rat'a laf attı. "Sen gitti zannederken kardeşin burada kızı bir güzel..."

Mataz iğrenç cümlesini tamamlayamadı çünkü her şey korkunç derecede hızlı gelişti. Rans, sadece bir saniye sonra Mataz'ın ağzına büyük bir yumruk indirdi ve etrafa saçılan kan, son gördüğüm şey oldu. Büyük bir çığlık dudaklarımdan koparken sanki bu anı bekleyen Rat'ın bir anda erkek kardeşine hücum ettiğini gördüm.

Arkasında bekleyen tanımadığım bu korkunç, yabancı adamlar birkaç dakika içinde kanlı bir kavganın ortasında kalmış, parmaklarım bir sonraki çığlığı susturmak için dudaklarıma kapanmıştı.

Bir kez daha kıyamet kopuyordu.

Ve sebebi yine bendim.

"Durun!"

Dudaklarımdan kopan çığlık, büyük bir feryadı anımsatıyordu. Kalbim göğsümde korkuyla çarparken önümde birbirine giren adamlara doğru hızla koştum ve Rans'ın üzerine atlayan Mataz'ı gördüğüm ilk an, bedenimi onların arasına savurdum.

"Yapma!"

Sesimi işittikleri kısa bir an dönüp bana bakakalsalar da bu çok çabuk geçti ve Rans, Mataz'a bir yumruk daha attı. Geriye doğru sendeleyen Mataz, öfkeyle bağırarak Rans'ın karnına bir tekme savurdu. Arkada göremediğim birkaç kişi daha olduğunu biliyordum. Zarar görüp görmeyeceğimi umursamadan bir kez daha ileri atıldım. Kime ait olduğunu bilmediğim şiddetli bir yumruk, suratımın tam önünde belirdi. Gözlerimi sıkıca kapatıp, bu iri cüsseli adamların ortasında savunmasız kalmak üzere olduğumu hissederken hiç beklemediğim bir şey oldu ve Rat bir anda benim ince kolumu tek eliyle güçlü bir şekilde kavrayıp bedenimi sağ tarafa doğru savurdu.

Ya da fırlattı demek daha doğru olurdu.

Çığlık atarak yere düştüğümde onun aslında beni yüzüme doğru gelen o iri yumruktan kurtardığını güç bela fark edebildim. Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkarken neler olduğunu kavrayamayacak kadar kötüydüm. Başım feci dönüyordu ancak buna aldırmadan bir kez daha ayağa kalkıp birbirine giren bu adamlara koştum. Bu delice bir kavgaydı, kemiklerini kırarcasına büyük bir öfke ve orantısız güçle birbirlerine girmişlerdi. Ve ben tam olarak bu kavgaya karışıyordum.

Delirmiş olmalıydım.

"Ayrılın!" diye bağırdım. Sesim öyle yüksekti ki sanki boğazım yırtılacaktı. Suratım heyecan ve panikten kıpkırmızı kesilmiş hâlde adamların arasına tekrar karışırken, "Çek ellerini!" diye öfkeyle Mataz'a seslendim. Yönümü değiştirip bu defa sivri tırnaklarımı o şerefsiz herifin yüzüne geçirmek üzere ona doğru koşarken, Rat ikinci defa önüme geçerek beni az evvel kalktığım toprağa tek bir hamleyle fırlattı.

"Bela mısın? Şurada iki dakika dur! Ezileceksin!"

Beni böyle basitçe engellemiş olmasına daha çok öfkelenerek ayağa fırladım. "Kardeşini dövüyor, bir şey yapsana!"

Bu sırada Rans kendisine saldıran iki kişiyle boğuşuyordu. Tekrar ona doğru koştum.

"Sen izin verirsen müdahale edeceğim! Şu adamların arasına girip durma, ruh hastası!"

Rat kollarımdan tutup, kavgaya karışmamı engelleyince bu defa da söylediği şeylerle duraksadım. Nefes nefese kalmıştım. Hareket etmediğimi fark ettiğinde hemen beni tutmayı bıraktı ve geriye dönüp kardeşinin üzerindeki iki adama doğru koştu. Önce Mataz'ı tutup geriye çekti, ardından Rans'ın boğuştuğu diğer genç çocuğu tıpkı bana yaptığı gibi fırlattı. Rans nihayet nefes nefese ayağa kalkınca kanlar içindeki yüzünü ilk defa görebildim.

Ve büyük bir çığlık attım. "Rans!"

Rans bana bakmak yerine öfkesini dindirememiş gibi Mataz'ın üzerine tekrar atılınca Rat ikisinin arasına girdi. "Çekil artık!" diye gürledi. Sahiden öyle güçlüydü ki ne kardeşi Rans ne de Mataz denilen adi herif bir şey yapabiliyordu. Aralarında Rat varken ikisi de hareket edemiyordu. Rat'ın iri bedeni yüzünden birbirlerini neredeyse göremiyorlardı bile. Bu dev cüsseli, vahşi adamı korkuyla seyrediyordum.

Rans bir anda abisine doğru atılıp, "Bırak da şu piçi doğduğu deliğe sokayım!" diye küfredince Mataz da ona tekrar saldırmaya çalıştı.

Rat, kardeşine engel olunca Rans, daha çok öfkelendi ve bir anda abisinin diz kapağına sert bir tekme attı. Koca gövdeli Rat'ın dengesi, beklemediği bu hamleyle aniden sarsıldığı için tökezleyince Rans hızla onu geçti ve Mataz'ın kanlar içindeki suratına bir yumruk daha patlattı. Onlar bir kez daha birbirlerine girerken arkada bekleyen adamın da kavgaya dâhil olmaya çalıştığını gördüm.

Bacağının acısıyla hafifçe sekerek kavga edenlere doğru ilerleyen Rat, arkadaki esmer çocuğa aniden gürledi: "Seni de sikeyim, Terris! Sana ne oluyor, lan?"

Terris diğerlerine göre daha sıska sayılırdı, Rat'ın onu ensesinden yakalayıp bir anda geriye çekmesi hiç zor olmadı. Onu Leya'nın evinden kaçtığım gece görmüştüm. Terris, Rat'ın kendisini geriye savurmasıyla afallayınca onu aniden kendime benzettim. Rat'ın eli çok ağırdı ve size dokunduğunda ne olduğunu asla anlayamıyordunuz.

"Şunları ayırmama yardım et, bakma öyle!"

Rat bir kez daha bağırdığında bu defa diğerleri geriye çekilmişti, yalnızca birbirine ölümcül darbeler savuran Rans ve Mataz kaldı. Neyse ki bu defa üç kişi birlik olarak bu öfkeli adamları ayırabildiğinde derin bir nefes verdim. Omuzlarımdaki yük âdeta hafiflemişti, sakinleşmiştim. Rat, kardeşi Rans'ı; diğer çocuklar ise kuduz bir köpek gibi etrafa tükürükler saçan Mataz'ı sıkıca tutuyordu.

Korkunun etkisiyle dolan gözlerimi silip Rans'a doğru koştum. "İyi misin?"

Tam dibinde durdum. Hızla nefes alıp veriyordu, hâlâ çok öfkeliydi. Yapabilseydi bakışları etrafı duman altında bırakırdı ancak kendisini arkadan sertçe tutan kollar buna izin vermiyordu. Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan parmaklarım Rans'ın yüzüne dokundu. Teni o lanet yumruklar yüzünden parçalanmıştı, burnu ve kaşı kanıyordu. Dudağının patladığını ve hafifçe şiştiğini gördüm. Bunların hepsinin benim yüzümden olduğunu bilmek içimi paramparça ediyordu. İşaret parmağım, Rans'ın mavi gözlerinden çenesine doğru indi.

"Ben... Özür dilerim. Çok özür dilerim."

İri bedeniyle arkamızda dikilen Rat, adi bir heriften başka bir şey olmayan Mataz, olanlara anlam vermekte zorlanarak bizi seyreden Terris ve avdan dönen diğer aptal adamlar... Bir anda etrafımdaki herkes bulanık bir hâle büründü, buğulu bir görüntünün parçası oldu. Onlar tek kelime edemeden bize bakarken, ben kavga yüzünden göğsü derin hırıltılarla inip kalkan genç adamdan gözlerimi alamıyordum.

Onun derin mavilerinde boğuluyordum. "Çok acıyor mu?"

Dokunuşumla beraber nefesi usulca düzene giren Rans, diğerlerinin fark edemeyeceği kadar kısa bir süre için gözlerini kapattı; kirpikleri, deniz gözlerinin üzerine örtülerek onları sakladı. Göz kapaklarını tekrar kaldırdığında eskisinden daha da ölümcül baktığını görebiliyordum ancak bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Yanımızdaki insanlar görmese de ben bu adamı, tek bakışıyla her yeri alevler içinde bırakabileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak olmuştu işte.

Rans'ın hissettiği her duyguyu sanki her zerremde hissediyordum. Geriye dönmek, parmaklarıma bir damla kanın bulaştığı bu tene dokun-

maktan vazgeçmek, koşmak istiyordum. Bu adamdan kaçmak istiyordum ancak karşımdaki deniz gözler, beni her seferinde yeniden kendi kıyısına çarpmaya mahkûm bir dalgadan ibaret kılıyordu.

Ondan uzaklaşamıyordum.

"Biri bu sikik yerde ne halt döndüğünü söylesin! Bu ikisi neyin nesi?"

Parmak uçlarım Rans'ın teninden bir anda uzaklaştı, başımı duyduğum sese hızla çevirdim. Az evvel kavgada kalan grubun içindeki bir adam; sorgular bakışlarla bana, Rans'a ve etrafımızdakilere bakıyordu. Ne yaptığımı ancak o zaman fark edebilmiştim. Rans'tan hızla uzaklaşmak için bir adım geriye gittim.

Bu sırada abisi Rat, şüpheci gözlerini bir an bile üzerimizden ayırmıyordu. Kaçamak bakışlarımı ondan kaçırırken Rans'ın nihayet biraz sakinleşebildiğini gördüm. Ellerini sertçe önüne çekti ve arkasında kendisini tutan abisinden tek hamlede kurtuldu. Ardından etrafımızdaki adamlara bakmak yerine doğruca bana döndü. "Gel. Buradan gidiyoruz."

Daha ne olduğunu anlayamadan kendimi, Rans'ın peşinden giderken buldum. Deniz kıyısından uzaklaşıp, ormana giden yoldaki çalılıklara yaklaştığımızda Rans öfkeyle büyük adımlar atıyor; bir yandan da koluyla dudağındaki, ağzındaki, yüzündeki kanları siliyordu. Arkamızda bir grup meraklı Vahşi bıraktığımızın farkındaydım ancak onlara dönüp bakmaya cesaretim yoktu. Önümdeki genç adamı takip ettim. Rat'ın sesini tekrar duyana kadar öylece yürümeye devam ettik.

"Rans!"

Rans, abisinin gür sesiyle adımlarını durdurunca ben de durmak zorunda kaldım. Rat, benim on dakikada katettiğim mesafeyi iri bacaklarıyla sadece birkaç dakikada bitirdi ve yanımıza geldi. Benden tarafa fazla bakmamaya çalışıyor, gözlerini erkek kardeşi Rans'ın mavilerinden ayırmıyordu.

"Yalan söyledin," dedi. "Hepimize."

Rans sert bakışlarını abisinin yüzüne çevirip öylece baktı. "Ne konuda?"

Rat, nefesini öfkeli bir hırıltıyla dışarı bıraktı, ardından yanındaki bir ağaca tekme atarak, "Dalga mı geçiyorsun, lan? Kız gitmemiş miydi? Söylesene!" diye bağırdı.

Sanki orada yokmuşum gibi sessizliğimi korumaya devam ettim. Bu sırada çalılıkların arasındaki ufak kıpırtıyı fark etmiş; minik, siyah bir tavşanın bizi seyrettiğini görmüştüm. Fazlasıyla masumdu, ona göz kırptım.

"Onun gittiğini söyleyen ben değildim. Sizdiniz."

Rans, abisine sakince yanıt verdiğinde Rat daha da deliye dönmüştü.

"Sikeyim yapacağın işi, Rans! Kelime oyunu mu oynuyorsun? Kız kaçtı, elbette *gitti,* diyecektik!"

Rans başını hafifçe sağa eğip abisini çıldırtacak sakinliğiyle dudağını kıvırdı. "Yalan söylemiş olmuyorum. Sadece onu bulduğumu size anlatmadım."

"Beni delirteceksin!"

Rat bana yandan bir bakış atarken, parmaklarını saçlarından homurdanarak geçirdi. Varlığımdan bu kadar rahatsız olmasına artık alışmış sayılırdım. Yüzüme bakarken bir şeyi yeni fark etmiş gibi kardeşine çabucak döndü. "Onu nerede sakladın?"

"Benden evcil hayvanmışım gibi bahsetmeye son ver," diye cevap verdim. "Sabrımı taşırıyorsun."

Rat öfkeyle bana döndü. "Sen..."

"Kesin şunu."

Rans bıkkın bir sesle araya girdiğinde bir an için yüzünü buruşturduğunu gördüm, dudağı iyice şişmişti. Canı acıyor olmalıydı.

Ancak sert bakışlarını Rat'tan ayırmadan tehlikeli bir sesle mırıldandı: "O piçlere de ki Era'nın burada olduğunu kasabada birinden duyarsam üçünü de acımadan gebertirim."

Rat ve ben duyduğumuz şeyle âdeta donakaldık. Rans'ın söylediği şeyde ne kadar ciddi olduğunu görebilmem için gözlerine bakmam yeterliydi. Hakkımda bir şey duyulursa Rat'ın arkadaşı olan tüm o aptal herifleri sahiden öldürecekti! Ben tepki veremeden bakakalırken Rat, kardeşini sanki tanıyamıyormuş gibi bir adım geriye gitti.

"Sana ne oluyor böyle? Kendine gel!"

Rans tek kelime daha etmeden bana baktı. Bu, *gidiyoruz,* demekti; çoktan öğrenmiştim. Sessizce peşine takılıp gitmeye yeltendiğim esnada Rat arkadaşımızdan son kez bağırdı. Bu defa o da son derece ciddiydi.

"Kızı da alıp bugün eve geleceksin! Duydun mu?"

Rans cevap vermeden ormanın içine yol alıyordu. Rat tam bir abi edasıyla arkamızdan tekrar haykırdı: "Senin sorumsuzluğun başımıza bela açarsa buna ortak olmayacağım! Anneme hesap verirsin."

Biz hızlı adımlarla kulübeye giden orman yolunu takip ederken çıt çıkmıyordu. Bir anlık merakla dönüp geride kalan Rat'a baktım. Öfkeyle bir şeyler bağırdığını duyabiliyordum ancak artık söyledikleri anlaşılmıyor, uğultudan başka bir şey duyulmuyordu. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve az evvel dibinde beklediğim çalılığa doğru eğildi, sadece bir dakika içinde hızla ileri atıldı. Tekrar doğrulduğunda elinde siyah bir şey tutuyordu.

Bu, az evvel bakıştığım ufak tavşandı.

Rat avcılığın ona verdiği rahatlıkla tavşanı eline aldıktan sonra geride bıraktığı aptal arkadaşlarının yanına yürümeye başladı. Bense gözlerimi Rat'ın elindeki ufak tavşandan ayıramıyordum. Neden midemin bulandığını hissediyordum?

"Önüne bak. Düşeceksin."

Önümdeki iri taşa takılıp, düşmek üzereyken Rans'ın beni kolumdan tutarak çekmesiyle tökezledim ancak düşmedim. Bakışlarımı ufak hayvandan ayıramasam da bunun, doğanın kanunu olduğunu kabul ederek acıyla önüme dönmek zorunda kaldım. İnsanların bu kadar acımasız olması artık garipsenmiyordu. Birbirimize her türlü kötülüğü yapmıyormuşuz gibi hayvanların da canına okuyorduk.

"Ben dışarıda seni bekleyeceğim," diye mırıldandı Rans. Kulübeye yaklaşmıştık. Adımlarını yavaşlattı. "Yessey'e veda et."

Şaşkınca ona bakarak, "Ne?" diye fısıldadım. Panik, her hücremi ele geçirmişti. "Veda mı edeceğim?"

Rans hızla başını salladı. Yüzündeki yaralara bakmak canımı acıtsa da söyledikleri çoktan dikkatimi dağıtmıştı. "Gitmek zorundayız," diye açıkladı. "Eve dönmen gerekiyor. Rat çenesini kapatmaz."

Başımı hızla iki yana sallarken, "Dönemem," diye fısıldadım. Ardından bir adım geriye gittim. "Dönemem, Rans. Benden bunu isteme."

Karşımdaki adamın yüzü iyice gerilse de buna tepki vermedi. Aksine sakin bir sesle, "Dönmek zorundasın," diye cevap verdi. "Yapacak başka bir şeyin yok."

"Gideceğim!" diye bağırdım. Gözlerim, ormanın içinde bir yol ararcasına hızla etrafı taramaya başlamıştı. "Madem yardım etmiyorsun... Kendim giderim!"

Oraya tekrar dönüp, o hapis hayatını yaşamaktansa kaçıp gitmeyi tercih ederdim. Bir anda ormana doğru koşmaya başladım fakat daha iki adım atamadan Rans beni tuttu. Tutuşu öyle sıkıydı ki kollarından kaçamıyordum.

Âdeta yalvarırcasına, "Bırak!" diye haykırdım. "Bırak, Rans!"

Bedenimi tutan kollarını hiç gevşetmeden kulağıma usulca eğildi. Acımı hisseder gibi çaresizce fısıldadı: "Bırakamam."

"Lütfen," diye mırıldandım. Sesim artık isyan eder gibi çıkıyordu. Beni bıraksa bile gidemeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. Beni bu ölümcül ormandan hiçbir zaman kurtarmayacaktı, yolumu göstermeyecekti.

"Yardım et," diye direndim. Omuzlarım yenilgiyle çökerken sesim de giderek kısılıyordu. "Yardım et de artık defolup gidebileyim."

"Beni daha fazla zorlama ki canım acımasın."

Söylediği şeyin ardından kollarımdaki ellerini usulca gevşetti. İkinci kez kaçabilirdim ancak beni bir kez daha tutacağını ve bunu yaparken zaten yaralı olan bedenini daha çok acıtacağımı biliyordum. Ona zarar vermekten çekineceğimi bildiği için beni rahatlıkla bırakmıştı. Bedenimi yavaşça ona çevirip masmavi parlayan deniz gözlerine baktım.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadım çaresizce. "Benden ne istiyorsun?"

"Ölmemeni."

Söylediği şeyle bedenim hareketsiz kaldı. Kalbimin ritminin delice bir tempo tutturduğunu hissettim. Beni kurtardığı ilk günden bugüne dek istediği tek bir şey vardı, evet. Biliyordum.

Ölmememi istiyordu. Rans benim yaşamam için savaşıyordu.

"Ölmeyeceğim," diye yalan söyledim. Oysa ses tonumdaki titrek tını bile gitmekten delice korktuğumu haykırıyordu. Gitmek zorundaydım ancak bile bile ölüme yürümek hiç böylesine zor olmamıştı. Boğazıma bir düğüm atıldığını hissettim.

"Eğer böyle savunmasız gidersen oraya adım attığın an yakalanacağını biliyorsun," diye mırıldandı Rans.

Ona hiçbir şey anlatmamama rağmen parçaları bu kadar iyi birleştirmesi sahiden hayret vericiydi.

"Sana burada bir yaşam vadetmiyorum," diye sürdürdü konuşmasını. "Ben Yessey değilim. İhtiyar büyükbabamın sana ihtiyacı olabilir ancak diğerlerinin işine falan yaramıyorsun."

Sessizce gözlerine bakmaya devam ettim. Rans artık bir şeyleri anlamamı istermiş gibi o derin mavilerinin içine bütün ruhumu çekerek fısıldadı: "Gidip gitmemen kimseyi ilgilendirmez ama... Ben, annem, Feyn, Ritan... Lanet olası Rat bile! Kaçtığın gün hepsi telaşa kapıldı. Seni istemiyor gibi davranan o aptal adam bile gece seni aramaya çıktı. Çünkü kendini suçluyordu! Ne için, biliyor musun?"

Cevap veremedim. Rans bana doğru bir adım attı. "Öleceğinden emin oldukları için. Bu lanet ormandan sağ çıkamayacaktın. Yetmezmiş gibi sana acımasızca bıçak saplayan o insanlara koşuyordun."

Söylediği sözlerin ağırlığıyla yutkundum, boğazım acıyordu. Bu defa oraya düğümlenenler Rans'ın kelimelerinden farklı değildi. Gözlerinden, sözlerinden, daima beni anlayan düşüncelerinden, onun ruhundan kaçmak istedim. Ancak izin vermedi.

"Yani artık şunu anla, kimsenin seni bir yerlere hapsetmek istediği falan yok! Sana sadece yardım etmeye çalışıyorlar. Evet, bir yabancısın. Uyum sağlamakta zorlanıyor olabiliriz, sen de öyle! Ama bu, senin ölüme

gitmene göz yumacağımız anlamına gelmiyor! Bizimle kalman gerekiyor."

Herkese bakarken ölüme meydan okuyacak kadar güçlü bakışlarım, Rans'ın gözlerine değdiğinde ürkek bir hâl almaktan başka bir şey yapamıyordu. Gözleri, sanki bütün bedenimin alev almasına neden oldu.

"Benimle kalman gerekiyor..."

İçime çektiğim nefes, dünyayı bana dar ediyordu. Rans bakışlarını bir an dahi benden çekmeden konuştu:

"Öğreteceğim! Sana hepsini öğreteceğim. Nasıl hayatta kalacağını, doğayı kendin için nasıl kalkan yapabileceğini, gerektiğinde bir mızrağı ya da bıçağı nasıl mükemmel kullanabileceğini... Bunları bilmen gerekiyor." Derin bir nefes verdi. "Ve sonra zamanı geldiğinde..."

Mavi gözleri sanki içime akarken aramızda sözsüz geçen her saniye, bir ömre bedelmiş gibiydi. Genç adam, cümlesini alçak bir fısıltıyla tamamladı: "Özgürsün."

Gözyaşlarımın bana büyük bir savaş ilan ederek akmak için hazırda beklediklerini hissettim. Rans sanki en hassas noktamı fark etmiş gibi bana bir adım daha atıp kulağıma yavaşça eğildi.

"Başını kaldırıp seyrettiğin o kuşlar kadar özgürsün hem de... Seni burada kafese tıktığımız falan yok."

"Rans," diye titrek bir sesle mırıldandım.

Söylediği her şey, kalbime bir ok gibi batıyordu. Yaşadığım acıyla kendimi ne kadar kaybettiğimi fark etmek beni paramparça etmişti. Zey'in intikamını almak için ölümü göze almıştım. Ancak onlar haklıydı. Kardeşime sapladıkları okun hesabını sormadan bu dünyadan yok olursam yaşadıklarımın ne anlamı kalacaktı? O katiller beni de geberttiğinde geride kalan herkesin gökyüzünü nasıl kurtaracaktım?

Rans düşüncelerimi okur gibi mırıldandı: "Kanatların hâlâ senin. Sadece yaralısın. Uçtuğun an düşeceksin. Zamana ihtiyacın var, hepsi bu."

Direndiğim savaşı kaybettim. Bir damla yaş, gözlerimden usulca süzüldü. Bütün bedenim tir tir titrerken, yapmamam gereken bir şey yaptım ve aramızda kalan son bir adımlık mesafeyi kapatıp alnımı bana doğru eğilmiş bu genç adamın omzuna yasladım.

"Ben uçmayı bilmiyorum ki," dedim pürüzlü bir sesle, çaresizdim. "Bana kimse öğretmedi."

Beni terk ettiler, Rans. Kanatlarım olduğunu bile söylemediler. Beni ölüme terk ettiler. Geri döneceğimi bile bile bu işkenceye katlanmamı seyretmek istediler.

"Era..." diye fısıldadı.

Artık tanımadığı o kıza, Evera'ya seslenemiyordu. Biliyordu ki o kız yine ondan kaçacaktı. Ancak burada, yanı başında, onun omzuna sığınmış bu genç kadın ona karşı savunmasızdı. Era, Rans'tan gidemiyordu. Rans'ın deniz gözleri, Era'yı bırakmıyordu. Gözlerimi açıp onları görmeye korkuyordum. Onun yumuşak sesinin melodik tınısı kulağımı okşarken çıtımı dahi çıkarmadım. Başım onun bedenine yaslıyken bir kez daha kulağıma eğildi, dudakları sıcacıktı.

"Kuşlar uçmayı nasıl öğrenirler, biliyor musun?"

Kirpiklerimi aralamadan başımı iki yana salladım.

"Yalnız kaldıklarında," diye tok bir sesle cevap verdi. Yine aynı şeyi yapıyordu. Fark etmemi istiyordu.

Saçlarımı, kulağımdan usulca çekip iyice dibime girdi, dudaklarını tenime değdirdi. "Kuşlar ancak yalnız kalıp yuvadan düştüklerinde kanatları olduğunu fark ederler. Ve sonra ölmemek için onları açmak zorunda kalırlar."

Kalbim göğsümde bir kuş gibi çırpınıyordu. Rans'ın elleri yüzümü okşadı, başımı omzuna daha çok yaslarken tekrar fısıldadı: "Önce daha hafif düşerler. Bir daha, bir daha, bir daha... Ve sonra kanatlarının onlar için bir armağan olduğunu fark ederler. Onları açar; bulutlara, göğe süzülmeye başlarlar."

Bir damla gözyaşı benden koparken o güzel sesiyle, "Önce nasıl düşmeyeceklerini, sonra nasıl uçacaklarını öğrenirler," diye mırıldandı genç adam. "Tıpkı senin gibi."

"Rans..." diye güçsüz bir sesle fısıldadım. Başımı omzundan geri çektim, ıslak gözlerimle onun sonsuz mavilerine baktım. Yine her şeydi. Tıpkı öncekiler gibi, bugün de Rans hayal edebileceğim her şeydi. Denizdi, gökyüzüydü, kuşlardı.

Rans benim kanatlarımdı.

"İyileşeceksin," dedi. Sesi artık eskisinden daha gürdü. Bunu söylerken bakışları öyle kararlılıkla parlıyordu ki iyileşmeyeceğime bir an olsun inanmıyordum. Bu ihtimal artık silinmişti. "Sonra seni düşürdükleri yuvana uçacaksın. Ancak seni bir kez daha oradan itemeyecekler çünkü artık o eski sen olmayacaksın."

"Benim kanatlarım var," diye fısıldadım dolu dolu gözlerle. "Artık kanatlarım var."

"Hep vardı. Daima olacak. Özgürlüğe uçacağın gökyüzün olacak. Değil ben, değil bu kasaba... Hiç kimse. Uçmana hiç kimse engel olamaz. Bilmen gereken tek şey bu."

Yaşlar artık yüzümü sırılsıklam ederken, bir hıçkırık dudaklarımdan kopup ormanın sessizliğine karıştı. Ona hiçbir şey anlatmasam da beni

böyle iyi anlıyor olması canımı çok yakıyordu. Gökyüzündeki kimsesiz bir kuştum. Ve şimdi vahşi adamın biri benim canımı almıyor, bana oklar fırlatmıyor, beni öldürmüyordu.

Düşündüğüm hiçbir şeyi yapmıyordu. Beni avuçlarının içinde her an kırılacakmışım gibi dikkatle tutuyor, düştüğüm yerden bir kez daha göğe uçabileyim diye kanatlarıma nefesini üflüyordu. Ailemin, yuvamın yapmaya cesaret etmediği şeyi yapıyordu.

Özgürlüğü vadediyordu. O mavi gözleri; denizi, göğü, sonsuzluğu vadediyordu. Ve benim zavallı kanatlarım, tıpkı kalbim gibi onun bu güzel bakışları karşısında tir tir titriyordu.

Parmaklarım uzanıp yara bere içindeki yüzüne dokunduğunda sakalları tenime hafifçe battı. Dudaklarımı usulca kıvırdım. Benim yüzümde yaşlar, Rans'ın yüzünde durmak bilmeyen vahşi bir kan vardı. Ancak bakışlarımızın birbirine değdiği o an, aramızdaki bütün farklar yok oldu.

Biz yok olduk. Yuvasına körü körüne bağlı Evera Alfen... O izci yok oldu. Vahşi zannettiğim bu kasabanın belki en vahşisi olan adam karşımda yok oldu. Yalnız iki insandan ibaret kaldık.

Özgürlüğe uçan bir çift hür kanatlı kuş gibi kaderlerini baştan yazan iki insan...

Parmaklarım bir kez daha Rans'ın tenindeki kan kırmızı renge bulanırken, "Geliyorum," diye fısıldadım. Mavi gözlerinde bir yıldızın parladığına şahit oldum, emin olmak istercesine gözlerini bir an bile benden kaçırmadı.

Ve bu ıssız ormanda ona büyük bir söz verdim. Ölüme gitmeyeceğimi söyledim. Yaşamak istediğimi; beni itildiğim, dışlandığım, düşürüldüğüm o Yuva ile savaşacak kadar güçlü birine dönüştürmesini istedim.

"Seninle geliyorum, Rans."

Bölüm 12: KALBİNE UÇMAYI ÖĞRET

Kafeste çırpınan bir kuş...

Kanatları kırılmış, eskiden dokunmaya kıyılamayan güzel tüyleri dökülmüş, neşeyle şakıyan sesi bir anda kesilivermiş. Kapatıldığı yerden göğü seyretmeye cesaret edemeyen, soluk dahi almayan bir kuş...

Hapsedilmiş bir kuş... Bu bana neden kendimi hatırlatıyordu?

Kimsenin beni zorla bir yerlere kapattığı yoktu, bu artık anlaşılabilir bir hâl almıştı. Peki ya şimdi bu uğursuz ormanın derinliklerinde attığım her adımda, neden ölüm fermanımı imzalamaya daha da yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum? Neden bu kahrolası mahkûmiyet fikrini zihnimden söküp atamıyordum? Neden kimse kollarımı bile tutmazken birileri beni hırçınca sarsıyor gibi hissediyordum, neden boğazımı sıkan korkunç parmaklar olmadığı hâlde çığlık atamıyordum, neden hiçbir sebebi yokken hıçkırıklara boğularak ağlamak istiyordum?

Neden huzurlu günleri böylesine özlüyordum? Terk edilmek canımı yakarken neden ben de herkesi terk edip duruyordum? Bir kez daha kör bir kuyuda çırpınıp durdum. Üzerime örtülmüş karanlığı yarıp geçtiğimde beni karşılayan tek şey, daha koyu bir karanlıktan başka bir şey değildi.

Önümdeki çalılıkları titreyen ellerimle kenara çekip başımı eğdim. Dalların arasından usulca geçerken, taşlı yolda düşmemeye dikkat ederek genç adamı takip etmeye devam ediyordum. Boğazıma oturan yumru, kulübede Yessey'e veda ettiğim andan beri gitmiyor, ne kadar yutkunsam da geçmiyordu.

Bildiği bir hikâyenin sonunu ilk kez telaffuz ediyormuşçasına, "Gidiyor musun, küçük kız?" demişti. Doğru, masallardaki hayatın kıyısından bile geçmemiştim. Bana bakan birinin aklına gelecek ilk şey, acılı bir ağıttan başkası olmazdı.

Başımı çaresizce önüme eğerek, "Gidiyorum, Yessey," diye fısıldamıştım. Ona, bunun zorunluluğunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Bilsem de bu bir şeyi değiştirecek miydi? Zannetmiyordum. Burada, bu ihtiyar adamla kalamazdım. Bunun alacağım intikama hiçbir faydası olmadığı gibi beni daha da yıpratacaktı. Her geçen gün daha da alıştığınız birine bir gün veda edeceğinizi bilmek... İşte bu en kötüsüydü. Vedalar acıtırdı, ağlatırdı, kanatırdı. Benim vücudumda yeni bir yara izini taşıyabilecek tek

bir uzuv kalmamış, tenim daha fazla acıyamayacak kadar mahvolmuştu. Ruhum dikiş tutmazdı.

Omzumda bunca insanın yükü, kalbimde bir dolu özlem varken aralarına bir yenisini nasıl ekleyecektim? Yessey'e nasıl bağlanacaktım? Çekip gideceğimi bilerek ona tebessüm etmek büyük bir ihanet olmaz mıydı?

Yapamazdım. Gücüm yetmezdi.

Hüzünlü bakışlarımız birbirinden zar zor ayrıldığında, "Üzgünüm, Yessey," diyebilmiştim. Ufak kulübeye son bir kez göz atmış, baba şefkatini benden esirgemediği üç günün hatırasını zihnimde tekrar yoklamıştım. Daha çok acıtmayacağını bilsem, iki adım daha atar ve bu yaşlı adama sıkıca sarılırdım. Ancak bu ikimizi de paramparça ederdi. Bunun verdiği ezici hisle put gibi dikilmiş, ona kuru kuru veda etmek zorunda kalmıştım.

"Hayatta hiçbir şeyin seni üzmesine izin verme. Olur mu, ufaklık? Kendinin bile."

Fısıltısı hâlâ kulaklarımdaydı. Yankılanıyor, yankılanıyor, yankılanıyordu. Silinmiyordu.

"Dibe ne kadar batsan da aydınlığın yukarıda, hep aynı yerde seni bekleyeceğini bil, o hiçbir yere gitmez," diye mırıldanmıştı ardından. Ve sonra hiç unutamayacağım bir şey yapmıştı. Benim yapamadığımı yapıp, bana son bir adım atarak sıcak eliyle saçımı okşamıştı. Belki o an birbirimize veda ediyorduk ancak içimden bir ses, bunun yaşlı adamla son görüşmem olmadığını fısıldıyordu.

Ya da böyle olmasını kalpten umuyordum.

"Neredeyse geldik."

Rans'ın sesiyle birlikte adımlarım yavaşladığında o da neredeyse durmuş, arkasında kalan bu düşünceli kıza omzunun üzerinden hafifçe çevirdiği başıyla bakma ihtiyacı duymuştu. Bakışlarımız birbirine değince ciğerlerime çektiğim hava bir an için bana yetmedi. Yüzündeki yara izleri, şişmiş dudağı... Kan lekesinin bulaştığı, neredeyse parçalanmak üzere olan çenesi... Her şey berbatken gözlerinin hâlâ böyle güzel bakması büyük bir haksızlık değil miydi? Nasıl olurdu da gözlerinde hâlâ denizi görebilirdim? Çehresindeki her iz, karanlığı çığlık çığlığa haykırırken Rans'ın böyle yoğun bakan gözlerine gökyüzü nasıl sığabilirdi?

Benimle yaptığı son konuşmadan sonra şimdi bu mavi gözlere bakıyor olmak beni daha da mahvediyordu. Kaçıp geldiğim yerden ona hiç söz etmemiştim, bir gün bile ona içimi açmamıştım. Oysa o... Hiç beklemediğim bir şey yapmıştı.

Beni anlamıştı. Mücadelemi hissetmiş, her şeye rağmen kalbimi delip geçen bu korkuyu hissetmişti. *Kuşlar da uçmayı böyle öğrenirler,* demişti gözyaşlarım tenimi sızım sızım sızlatırken. Defalarca düşer ve sonra ka-

natlarını açmayı öğrenirler. Rans, umudun filizlerini içime yeniden serpiştirmiş; kurak bir çöl toprağından farksız yüreğimin, göğüs kafesimde teklemesine sebep olmuştu. Hissediyordum. Korkunç bir duyguya sürüklendiğimi, neler olduğunu fark edip engel olmak istediğimde artık önünü almak için çok geç kalmış olacağımı, kalbimde çoktan çiçeklerin yeşermiş olacağını... Hepsini hissediyordum. Her şeyi hissetmek, insanı bazen öldürürdü.

Hiçbir şey anlatmadığınız birinin, yalnızca gözlerinize bakarak her şeyi anlaması... Bundan daha ölümcül bir şey var mıydı? Zannetmiyordum. Çünkü tam da bugün büyük bir kıyametin ortasındaydım. Ve artık önümdeki bu yokuşlarla dolu yolda nereye gideceğimi, kalbimin beni nereye sürükleyeceğini bilmiyordum. Sahi, benim bildiğim bir şey var mıydı? Bildiğimi zannettiklerim çoktan yalan olmuşken... Ben bile bilinmezin kendisinden başkası değilken...

"Era."

İrkilerek zihnimin kalabalığından uzaklaştım. Rans önümdeki dalları elleriyle kenara çekmiş, geçmem için beni bekliyordu. Yol bitmişti. Şimdi ikimiz de güneşin batmaya başladığı, kızıl bir havanın mesken olduğu ormanda öylece durmuş, birbirimize bakıyorduk.

"Bak," dedi sert çıkmasına engel olamadığı bir ses tonuyla. Ne düşündüğünü bilmiyordum ancak aklından kötü şeyler geçirdiğini tahmin etmek zor değildi.

Sessizliğimi korkmuş olma ihtimalime yorarak, "Senin hiçbir şey açıklamana gerek yok," dedi.

Alnına düşen bir tutam saçı uzun parmaklarıyla geriye atarken tahminimi doğrulayan sıkıntılı ve ciddi bir surat ifadesine bürünmüştü. Gözleri, tehlikeli bir ifadeyle etrafımızdaki çalılıklarda hızlıca gezindi ve tekrar benim gözlerimde durdu. Hâlâ içinde saklandığımız bu ormanda bizi duyabilecek kimse yoktu ancak Rans her zaman fazla temkinli olmayı alışkanlık edinmişti.

"Onlara durumu ben anlatacağım," dedi düz bir sesle.

Derin bir nefes verdim ve kafamdaki cümleleri biraz olsun toparlayabilmeyi diledim.

"Sorun yok, Rans. Eğer sorarlarsa ben de..."

"Era," diye sözümü kesince susmak zorunda kalmıştım. Gözlerine baktım. Tek kaşını kaldırmış, ısrarımdan hoşlanmadığını belli eden bir tavır takınmıştı. "Bana bırak dedim," diye konuştu. "Ben halledeceğim."

Kimseyle tartışmaya mecalim yoktu. Ayrıca yalnızca yüzüne bakarken bile içimin acımasına yetecek kadar çok yarası vardı. Onu zorlamanın hiçbir anlamı olmayacaktı. Bu yüzden ısrar etmek yerine usulca başımı

salladım. Rans gözlerini yüzümde bir süre gezdirdikten sonra karşı çıkmayacağımdan emin olmuş gibi tek kelime etmeden tekrar önüne dönüp evin arka bahçesine çıkan yolu takip etti. Çıtımı çıkarmadan peşinden giderken avuç içlerimin terlediğini, verilecek çok fazla hesabımızın olduğunu ve bu yüzden evde yaşanacakları düşündükçe delirmek üzere olduğumu hissediyordum. Ancak elim kolum bağlıydı.

Buraya kendi isteğimle gelmiştim. Artık dönüş yoktu. Rans'ın teklifini kabul ettiğimde bilmem gerekiyordu, olacakları izlemekten başka çarem yoktu. Bu öyle bir Araf'tı ki ya cayır cayır yakıyor ya da her hücremi donduruyordu. Bütün ihtimaller birbirinden kötüydü ve ben yine de hiçbir şey yapamıyordum.

"Böyle gel."

Dikkatli adımlarla geniş gövdesinin dibine girerken bastığım yaprakların hışırtısından başka bir şey duyulmuyordu. Adımlarımı durdurdum. Şimdi birbirine karışan soluk alıp verişlerimizin hırıltısı da bu gergin bekleyişe eşlik etmeye başlamıştı.

Rans hafifçe koluma dokunduğunda bana cesaret vermek istediğini düşündüm. Bakışlarım onun gözlerinden usulca kaydı, birkaç gün evvel can havliyle kaçtığım eve baktım. Arka bahçenin sınırları içine girmek üzereydik ve ürkek adımlarla ilerlemekten başka bir şey yapamıyordum. Bir adım daha, peşinden bir adım daha... Birlikte kapının önüne geldiğimizde başımın dönmeye başladığını hissediyordum. Ancak tutunacak hiçbir yer yoktu. Avuç içlerimi bacağımdaki eskimiş kumaş parçasına yaslayıp hafifçe sildim.

"Bu kadar gerilmene gerek yok," diye mırıldandı yanımdaki genç adam. Yan yana duruyorduk. Başını hafifçe aşağı eğmiş; parlak, mavi gözleriyle bana bakıyordu. Ne olursa olsun, birazdan içeri adım atacağı yer onun doğup büyüdüğü evdi; bana ise Vahşi diye öğretilen bir yığın korkunç insanın yaşadığı dört duvardan başka bir anlam ifade etmemesi gerekiyordu.

Oysa ben... Ben bir kez daha kuralları çiğniyordum. Ve bu defa peşimde kanlı bıçaklı bir savaş yoktu, kimse beni öldürmeye çalışmıyordu. Bile isteye bu insanların arasına girmeyi kabul ediyordum. Yalanlarla, kalp kırıklıklarıyla, inandırıldığım bütün yanlışlarla mücadelem asıl şimdi başlıyordu.

Ormanda yaralı buldukları bu zavallı kız ile şimdi isteyerek kendilerine güvenecek olan kız birbirinden çok farklıydı. Bir karar vermişti ve sonuna dek gidecekti.

Gücümü toplamak için ciğerlerime derin bir nefes çektim. Buraya yalanlarıyla gelen Melera değildim. Yuva'dan başka sığınacak tek bir yeri olmayan zavallı, saf Evera da değildim.

Ben artık sadece Era'ydım. Kendi kaderini baştan çizen, delice korksa da karanlığa adım atmaktan geri durmayan, yaralandığında eskisinden daha kuvvetle iyileşen... Ben sadece Era'ydım.

Ve değiştirmem gereken büyük bir düzen vardı. Yalanlarla örülmüş bir ağ gibi sevdiklerimi içine hapsetmiş korkunç bir düzen... Belki de değiştirmek yetmezdi. Yıkmam gerekecekti. Yalanlarının küllerini savuracak kadar büyük bir ateş yakmam, her yeri ateşe vermem gerekecekti.

Yuva'yı mahvetmem gerekecekti. Vahşi olmadıklarına tüm kalbimle inandığım bu insanlara güvenmeyi seçerken ihanetin en büyüğünü işlediğimi zihnime gömdüm. Ve kendimden beklemediğim bir şey yapıp titreyen parmaklarımla kapının tokmağına uzandım.

Rans âdeta nefesini tutmuştu. Sanki bütün kabullenişlerimi bir kez daha anlıyor, her seferinde ilk kez şahit oluyormuşçasına şaşkınca seyrediyordu. Tokmağı üç kere vurduktan sonra yüzüme düşen uzun, sarı saçlarımı ellerimle itip başımı dikleştirdim. Dudaklarımdan titrek bir nefes kaçtı, artık hiçbir şeyin geri dönüşü yoktu. Adımlarımın, intikamımın, savaşımın... Sonu karanlığa çıkan bir yola sapmıştım ve arkamda bıraktığım tek bir iz bile yoktu.

Artık bu yoldan dönmeyecektim.

"Kim o?"

Leya'nın içimi sıcacık yapan melodik sesi kulağımı okşadı. Rans sessizliğini korumaya devam ediyordu. Neyi beklediğini biliyordum. Burada kabul görmeyi istiyorsam onlara bir adım atmam gerekecekti. Boğazımı hafifçe temizleyerek kapıya doğru uzandım.

"Benim..." Baş ucumdaki mavi gözlere kaçamak bir bakış atıp önüme tekrar döndüm. Yarım kalmış bir cümlem vardı: "Era."

Kısa süreli bir sessizlik oluşsa da aniden birkaç tıkırtı duydum ve önümdeki kapı gıcırdayarak açıldı. Aceleci bir tavırla kendini dışarı atan Leya, irice açılmış gözleriyle âdeta ruh görmüşçesine bana bakıyordu. Gözlerimiz buluştuğu ilk an elleriyle dudaklarını kapatarak haykırdığı büyük çığlığın diğer evler tarafından duyulmasını engelledi.

"Era!"

Ne olduğunu anlayamadan bir anda beni kolumdan tutup kendine çekti. Sımsıkı sarılıyorduk. Bedeni sıcacıktı, bir annenin özlemiyle kollarını bana doladığında, titreyen parmaklarım usulca havalanıp onun boynuna dolandı. Gözlerim dolmuştu.

"Era," diye fısıldadı saçlarımın arasındaki dudakları. Neredeyse o da ağlayacaktı. "Yaşıyorsun."

İşittiğim ezici kelimeyle Rat'ın bizi tehdit ettiği şeyi yapmadığını, annesine hiçbir şey anlatmadığını anladım. Leya, tıpkı diğerleri gibi benim

o karanlık ormandan bir daha asla çıkamayacağımı düşünmüştü, kurtulabileceğime dair bütün umutları yok olmuştu. Öldüğümü zannediyorlardı.

Büyük bir suçluluk hissi, genzimi cayır cayır yakınca yutkunamadım. Hafifçe tebessüm etmek için kendimi zorlarken, "Ölmedim," diye mırıldandım. "Benim gibi baş belası bir kız için bu öyle kolay olacak bir şey değil, biliyorsun."

"Baş belası mı? Tanrı'm!" Leya dolan gözleriyle hafifçe geri çekilirken bütün suratını kaplayan parlak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Ve ilk kez o an, Rans'ın buraya geldiğimde bana söylediği cümlelerin anlamını derinden fark edebildim.

Hiç kız çocuğu olmamıştı. Ve bu kadın, beni kendi çocuklarından bir an bile ayırmamıştı. Ona bir veda bile etmeden nasıl kaçıp gidebilmiştim? Onu ölüm gibi ezici bir gerçeğe terk edip gitmek, büyük bir vicdansızlık değilse neydi?

İç sesim canımı acıtmak için büyük bir fırsat kolluyordu. Zihnime doğru sinsice süzüldü ve fısıldadı:

Annen, sana en son ne zaman böyle içten sarıldı, Evera? Annen senin için hiç korktu mu? Tıpkı Leya gibi annen de yaşamanı mı arzu ederdi? Yoksa... Yoksa kardeşinin ölümünden seni suçladığı için tıpkı Zey gibi ölmeni mi isterdi? Hiç düşündün mü, Era?

Büyük bir çığlık atmak isteyerek Leya'nın kollarından geriye çekildim. O hâlâ zihnimdeki hesaplaşmadan habersizce beni seyrediyordu. Yaşadığıma inanamadığını belli eden gözleri bedenimde geziyor, âdeta her bir parçamı inceliyordu. Yara alıp almadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. Kulaklarımı kapatıp kafamdaki iğrenç sesleri susturmak isterken içeriden bir yerden ufak bir çocuk sesi yükseldi:

"Anne! Kim geldi?"

Refeyn...

Kalbim acıyla sancımaya başladı. Onun sesindeki tek bir tınının bile bana paramparça olmuşum gibi hissettirmesine mâni olamıyordum. Önce sesim kesildi, sonra soluğum... Ardından elindeki tişörtü sallayarak koridorun diğer ucunda görünen haylaz çocuğun silüetini seçebildim. Kapıya doğru yürürken başını uzatmış, annesinin konuştuğu kişiyi görmeye çalışıyordu. Kimin geldiğini merak ettiği için parmak uçlarında hafifçe yükseldiğini görebildim.

Ufak adımları kapının önüne geldiğinde karşımdaki çocuk sanki usul usul şekil değiştirdi. Elindeki tişört parçası, eskimiş bir oyuncağa dönüştü. Boyu on yaşındaki bir çocuğunki kadar ufaldı, tombul yanakları içine çöktü, kemiklerinin belli olacağı kadar korkunç bir zayıflığa büründü. Saçları yavaşça renk değiştirdi, parlak gözleri... Gözleri, bakmaya kıyamadığım ufak bir çocuğun zeytin gözlerine dönüştü.

Feyn'in gözleri, Zey'in gözleri oldu. Refeyn artık on beş yaşında, haylaz bir çocuk değil; ürkekçe bana sokulmuş, masumiyeti kalbimi paramparça eden küçük Zey'di.

Gözlerim hızlıca doldu. Bedenimi taşıyamayan zavallı dizlerimde derman kalmadı. Yavaşça kapının önüne çöktüm, bacaklarım toprağa değdiği ilk an tenimi alev alev yakan gözyaşları, taşmak için beklemeye başladılar.

Çaresizce kollarımı iki yana açtım. "Ben..." diye fısıldadım karşımdaki ufak çocuğa. "Ben geldim."

Çocuk beni fark ettiği ilk an donakaldı. Hareket etmeyi kesti, elindeki kumaş parçası yere düşüverdi. Gördüklerinin gerçek olup olmadığını sorguluyor gibiydi, birkaç kez kirpiklerini kırpıştırdı. Bana gelmediği her an ömrümün birkaç yılı eksilmiş gibi hissederken ağlama başladım. Kollarımı bir an bile yere indirmedim. Sonunda kim olduğumu kavradı ve bütün gücüyle bana koşmaya başladı.

Birbirimize sarıldığımız ilk an hüngür hüngür ağlamaya başladık. Kollarımı sıkıca onun ufak bedenine dolarken, gözyaşlarım benden akıp onun sıcacık teninde büyülü bir yol izlemeye başladı. Öyle kuvvetle boynuma dolandı ki neredeyse nefes alamayacaktım. Hıçkırıklarımız birbirine karışırken geride bıraktığım, terk ettiğim herkesin ne ezici bir hisle boğuşmak zorunda kaldığını bir kez daha anladım.

"Ölmemiş!" diye haykırdı küçük çocuk hıçkırarak ağlarken. "Anne, bak! Era ölmemiş!"

Bir anda geri çekilip ufak elleriyle yüzümü kavradı. Yaşaran gözlerim yüzünden onu göremiyordum. Birkaç kez burnunu çekti, parmakları yüzümdeki yaşları sildi, hayatta olduğumdan emin olmuş gibi bir kez daha başını boynuma gömdü. "Ölmemişsin..." diye fısıldadı ağlamaya devam ederken. Sesi yüreğimi sızım sızım sızlattı.

"Ölmedim," diye fısıldadım ben de. Korkunç bir vicdan azabı, ruhumu delik deşik etmeye yetti. Kollarımdaki çocuğu Zey'e ne kadar çok benzetirsem o kadar sıkı sarılıyordum. Oysa o her şeyden habersizdi, beni yalnızca Era olduğum için seviyordu. Era yaşadığı için sımsıkı sarılıyordu bu zavallı kıza.

Bense Zey artık yaşamadığı için ruhumu teselli ediyordum bu ufak çocuğun sıcacık nefesiyle. Refeyn'in göğsünde hızla çarpan kalbinin atışını hissettikçe sanki toprağın altında yalnız bıraktığım kardeşim varlığımı hissedecekmiş gibi daha çok bastırıyordum bedenimi ona. Saçlarını daha çok okşuyordum, başını daha çok yaslıyordum boynumun derinlerine. Sanki kaybettiğim küçük Zey'i artık koruyabilirmişim gibi daha çok saklıyordum Refeyn'i saçlarımın arasına. Hiç bırakmayacakmışım gibi yapışmıştım hıçkırıklarla ağlayan oğlana. Onun kardeşim olmadığını bildiğim hâlde bu azap verici histen bir türlü kurtulamıyordum.

Saçlarımın arasındaki yüzünü geri çeken Refeyn, "Sana kötü mü davrandılar?" diye sordu ağlamaktan kızarmış suratıyla. Birkaç kez daha burnunu çekti, ardından koluma tek eliyle yapışıp beni hiç bırakmayacakmış gibi daha sıkı tutmaya başladı. "Söz veriyorum, bir daha kimse sana kötü bir laf etmeyecek! Değil mi, anne?"

Boğuk bir hıçkırık dudaklarımdan koparken, "Bana kimse kötü davranmadı ki..." diye yalan söyledim. Buna aldırmayan Refeyn bir kez daha boynuma sıkıca sarılıp, "Ne olur, gitme, Era," diye yalvardı. "Sen gidince çok korktum. Bir daha hiç gelmeyeceksin zannettim. O kadar çok ağladım ki..."

"Feyn," diye seslendi Leya. Sesi tir tir titriyordu, bize bakamadığını ancak o an fark ettim. "Era yorulmuştur. Haydi, onu biraz rahat bırakalım. Olur mu?"

Küçük oğlan başını hızla iki yana salladı. Onu gördüğüm bütün hâllerinden daha çocuksu, daha küçük görünüyordu şimdi. "Söz veriyorum, seni hiç üzmeyeceğiz!" diye bağırdı telaşla. Ürkek bakışları benimkilerle buluştu. Ve sonra kalbime binlerce ok saplayan o cümle döküldü dudaklarından:

"İstersen bana hep Zey de, olur mu? Kardeşini her özlediğinde bana öyle seslen. Ama ne olur, bir daha gitme."

Dudaklarım, işittiğim cümlelerle titremeye başladı. Yaşlar, gözlerimden ardı ardına akıyordu. Bu insanlara böyle bir korku yaşatmaya ne hakkım olduğunu bir kez daha sorguladım. Bir kez daha Zey'in yerine bu haylaz oğlanı koyarken ona ne hissettirdiğimi düşündüm. O beni olduğum gibi sevmişken, neden gözlerimin bana her seferinde ihanet edip onu kardeşime benzetmeye çalıştığını anlamak istedim, suçluluk muydu bana bunu yaptıran? Oysa şimdi neden daha büyük bir kötülük damarlarıma sızmış gibi hissediyordum? Sanki bütün günahlarımdan daha ağırdı masum Refeyn'in gözlerindeki bu korku dolu bakışların sebebi olmak. Boynuma bir ilmek geçirmiş ve defalarca düğüm atmıştım onu Zey'in yerine koyduğum her seferde. Kaçınılmaz olanı yaşıyordum. Şimdi boğuluyordum. Zihnimi susturamıyordum.

Gözlerime, kalbime, zihnime yalvararak *yapma,* dedim içimden. *Ne olur, bu iki çocuğa da haksızlık etme. Yapma, Era. Onlar aynı kişi değiller. Aynı bedende olamazlar. Ölmüş küçük kardeşini, gördüğün her çocuk ruhta yaşatmaya çalışma. Bu büyük bir azaptan başka bir şey vermeyecek. Boynuna geçirdiğin ilmeğe bir düğüm daha atma. Bu oğlanın saçlarını okşarken Zey'e hissettiğin özlem yüzünden parmaklarını cayır cayır yakma, onun kokusunu içine çekerken zavallı ufak kardeşini arama, o artık toprağın altında. Ona rüyalarda sarıl, Era. Yaşayanlara zulmetme. Bir ölüyü, başka bir kalpte diriltmeye çalışma.*

Yoksa tıpkı kendi yüreğin gibi diğerlerinin yüreğini de parçalayacaksın.

"Sen Feyn'sin," diye mırıldandım ağlamaktan çatallaşmış sesimle. Gözyaşlarımı çabucak sildim, görüşüm daha net bir hâl aldığında karşımda artık Zey'in hayaline benzeyen bir silüet durmuyordu. Bu, Feyn'di. Beni her zaman gülümseten fakat şimdi yaptığım büyük bir hata yüzünden gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş o çocuk...

Vedaları öğrenmeliydim. Ne kadar canımı acıtırsa acıtsın, vedaları kabul etmeliydim. Bir *hoşça kal* demeden terk ettiğim herkesin kalbine batırdığım sivri okları, bir gün benim vicdanıma batırabileceklerini bilmeliydim.

"Özür dilerim," diye fısıldadım çabucak. "Hiçbirinize haber vermeden gitmem büyük aptallıktı."

Feyn'in yumuşak saçlarını okşayıp yanağına öpücük kondurduktan sonra usulca ayağa kalktım. Rans hiç hareket etmeden kapının girişinde, yanımda bekliyordu. Leya'nın ağladığını görebiliyordum. Koridorda birkaç gölge vardı. Lukan, Rat ve Ritan olmalıydılar. Fakat hiçbiri cesaret edip dışarı çıkamıyor, Feyn ile az önce yaşadığımız hüsran dolu ana şahitlik etmek istemiyorlardı. Ancak hıçkırıklarımızı duyduklarına emindim. Göz ucuyla hafifçe dönüp Rans'a baktığımda ifadesiz bir suratla dümdüz önüne baktığını gördüm. Bir insan, duygularından nasıl böylesine arınmış görünebilirdi? Evin penceresinden yüzüne çarpan loş ışık, çehresine hafif bir gölge vermiş, sert duran ifadesinin daha sert yansımasına sebep olmuştu. Yaralarının hepsini ayırt edebiliyordum ancak o sanki hiçbirinin acısını hissetmiyormuş gibi sakindi.

Derin bir nefes verip yüzümü Leya'ya döndüğümde hızla kollarıma yapıştı. "Aç mısın? Haydi, gel. Yorgun görünüyorsun."

Tam beni içeri çekiştirecekken aklına gelmiş gibi bakışlarını arkama çevirdi. Ve peşimden gelen Rans'ın ışığa doğru bir adım atmasıyla Leya büyük bir çığlık kopardı. "Tanrı'm!"

Zavallı kadın beni aniden görünce oğlunun varlığını âdeta unutmuştu. Şimdi yüzündeki yaraları çok daha net görünen Rans, sıkıntılı bir nefes verip, "Bir şey yok, anne," diye homurdansa bile bunun yufka yürekli Leya'yı rahatlatmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Rans!" diye çıkıştı. "Bu hâlin de ne? En son ergen bir çocukken yüzün mahvolmuştu!"

Kadın panikle oğlunun yüzünü avuçlarının arasına aldı. Feyn kollarını belime dolamış, sanki tekrar gideceğimden korkarmışçasına bana sıkıca sarılmıştı. Abi-kardeş ilişkilerini pek anlayamıyordum. Rans'ın yüzü berbat bir durumda olmasına rağmen Leya hariç kimse tepki göstermiyordu. Ya çok gaddarlardı ya da artık böyle şeyleri pek de umursamamayı öğrenmişlerdi. İki ihtimal de kulağa tuhaf geliyordu.

"Çabuk, içeri!" diye komut verdi Leya. "Bunun nasıl olduğunu anlatıp bana hesap vereceksin. Ben temiz bir bez ve sıcak su alıp geliyorum."

Rans ve ben içeri girer girmez kendimizi evin oturma odasına bulmuştuk. İlk geldiğim zaman, onlar kahvaltı yaparken benim huzursuzca yattığım büyük kanepeye gözüm ilişti. Şimdi orada Ritan ve Lukan oturuyordu. Rat'ın varlığı her zamanki gibi odada büyük bir yer kaplıyordu, ayakta huzursuzca dikildiğini görsem de ondan tarafa pek fazla bakmadım.

Ritan hafif bir tebessümle, "Hoş geldin," dedi. Beni gördüğüne diğerleri kadar şaşırmamış gibiydi. Yaşadığım sarsıcı hisler yüzünden afallamış bir hâldeydim, elimi hafifçe kaldırıp ona selam vermeyi denedim. "Selam, Ritan."

Sanki zihnimi okuyormuş gibi tekrar gülümsedi. "Senin gibi bir kızın ormanda kimseye yem olmayacağını onlara defalarca kez söyledim." Derin bir iç çekip omuz silkti. "Ama beni dinlemediler."

Şaşkınca kirpiklerimi kırpıştırdım, ne düşünmem gerektiğinden emin olamıyordum. Ritan çabucak, "Ayrıca abim, bizimle seni aramaya kalkışmadığı için zaten senin güvende olduğunu bildiğini anladım," diye devam etti.

Bunu söylerken direkt olarak Rans'a bakıyordu. Sahiden, bu çok büyük bir ipucu sayılırdı. Ve aralarında fark eden tek kişinin Ritan olması, onun düşündüğümden daha zeki olduğunu hatırlattı. Bu çocuk, evin en sessiz insanı olabilirdi fakat kesinlikle en safı değildi.

"O zaman bize neden hiç söylemedin, hergele?"

Lukan homurdanarak Ritan'a ters bir bakış atınca gülmek istedim. Belli ki o da huzursuz hissetmişti. Çünkü Leya benim gidişimden Rat ve Lukan'ı suçlamış, belki de bütün öfkesini onlara yansıtmıştı. Evdeki tartışmanın taraflarını tahmin etmek çok da zor değildi.

"Söyledim ama beni pek dinlemiyordunuz," diye mırıldandı Ritan. Çıldırtıcı bir sakinliğe sahipti.

Feyn, "O zaman bağırsaydın ya!" diye çıkıştı. Abisinin onu rahatlatmamış olması canını sıkmıştı. Belime sardığı kollarını hafifçe okşayıp ona gülümsedim. Bu sırada Ritan küçük kardeşine laf atmakla meşguldü.

"Zırlayıp duruyordun, Feyn."

Feyn, sinirle abisine doğru koşunca Ritan, sırıtarak kolunu uzatıp ona mâni olmaya çalıştı. Kısa bir süre içinde Kalt ailesinin evi eski, sıcak hâline dönerken herkesin suratındaki rahatlama ifadesini görebiliyordum. Düşündüğüm gibi olmamış ve buraya geldiğim için kimseden saçma sapan cümleler duymamıştım.

Leya oğlunu omuzlarından tutup koltuğa iteklerken, "Otur, Rans," diye mırıldandı. "Ben şu yaralara bir bakayım."

Leya gözden kaybolunca Lukan derin bir nefes verip oturduğu koltukta hafifçe bana döndü. Bu sırada hâlâ ne yapacağımı bilemez bir şekilde ayakta dikiliyordum.

"Hoş geldin," dedi. Onu son gördüğüm öfkeli hâlinden eser yoktu. Bakışları kaçamak bir şekilde beni inceliyordu. "Senin için endişelendik."

"Ben..." diye mırıldandım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm."

"Adi Mataz laf attı diye kaçıp gideceğini hiçbirimiz tahmin edemedik!" diye araya girdi Rat. Herkesi bu kadar endişelendirdiğim için öfkeli görünüyordu. Üstelik Feyn'in bana bu kadar bağlanmış olması, belki de onun canını sıkmıştı. Kim bilir, kaç gündür evde ona nasıl davranıyorlardı? Zira suçlanacak biri varsa bu, Rat'tan başkası olamazdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye tek kaşımı kaldırdım.

Şimdi ben de tırnaklarımı çıkarmış, kendimi savunmaya çoktan hazırdım. "O boktan arkadaşlarını eve sokan sendin! Üstelik hakkımda iğrenç espriler yaptığında sesini çıkarmadın!"

Hararetle bir nefes verip sesimi kalınlaştırdım. "Al, Terris. İstersen kız senin olsun!"

Yaptığım taklitle içeride kısa bir sessizlik oluşmuştu. Rans'ın ölümcül bir tona bürünmüş sesini işittim: "Bunu kim dedi?"

Yeni bir tartışmanın fitilini ateşlemektense Lukan'a dönüp çabucak, "Affedersiniz, bok demek istememiştim," diye açıklama yaptım. "Ama Rat..."

"O herifler her zaman öyle konuşur!" diye çıkıştı Rat.

Yaslandığı duvardan ayrılmış, bir aptala laf anlatır gibi var gücüyle bana açıklama yapmaya girişmişti.

"Onların sana laf atması, seni gidip şikâyet edebilecekleri ya da bir yere götürebilecekleri anlamına gelmez! Öyle bir şey olsaydı hepimiz seni korurduk! Bunu ciddiye alıp evden kaçan sensin."

"Önceki gün evden gitmem için ailenle kavga eden sendin!" diye sözünü kestim. "Şimdi karşıma geçmiş, beni korumak ister gibi..."

"Yeter!"

Lukan sert bir sesle konuşmamızı böldüğünde Rat ile ben nefes nefese kalmış, birbirimize bakıyorduk. Kesinlikle ikimiz de birbirimizi anlamıyorduk ve sonraki yüzyıl boyunca asla anlamayacaktık!

"Kavga etmenin sırası değil," diye uyardı Lukan. Tam bir baba rolüne bürünmüştü ve yaslandığı yerde hafifçe doğrulmuştu. Bu sırada hâlâ birbirine tuhaf şakalar yapan Feyn ve Ritan da sessizleşmiş, pürdikkat Lukan'ı dinlemeye başlamışlardı.

Leya ufak adımlarla elindeki bez ve sıcak suyla odaya giriş yaptı. Doğruca Rans'ın yanına giderken bize yandan bir bakış atmayı ihmal etmedi.

"Bundan sonra bu evde kimse kavga etmeyecek. Anlaşıldı mı?"

Lukan'ın cümlesi bittiğinde nefesimi tutmuştum. Bu uyarı, Rat'a olduğu kadar bana da yapılmıştı. Mahcubiyetle başımı öne eğdim. Bu sırada adam sert bir sesle konuşmaya devam ediyordu:

"Evet. Gençsiniz. Bazen birbirinizi anlamıyor, hatalar yapıyorsunuz. Fakat bu tartışmalar yüzünden evdeki bütün huzur kaçıyor! Sonucun ne kadar tehlikeli olabileceğini herkes gördü. Değil mi?"

Yine beni kastettiğini anlamamak için salak olmak gerekirdi. Ayılara yem olmak üzereydim.

"Bu yüzden herhangi bir anlaşmazlık yaşadığınızda bağırarak ya da kaçarak değil, konuşarak çözeceksiniz. Leya'ya durumu anlatırsanız size mantıklı bir çözüm bulacaktır."

Rans'ın yüzüne eğilmiş, yaralarını dikkatle temizleyen Leya eşine hak vererek usulca başını salladı. Lukan ise derin bir nefes verip ayağa kalktı. Son sözü söylemeden önce bakışları hepimizin üzerinde gezindi. Rat'a gelince duraksadı.

"Bu evde kavga etmeyi yasaklıyorum. Aksini yapan, kendini dışarıda bulur."

Tanrı'm... Umarım öyle olurdu. Bu evde kavgasız bir gün geçebileceğime dair umudanm öyle körelmişti ki belki bu uyarı, bir şeylerin başlangıcı olur diye içimi rahatlatmak istiyordum.

Rat ufak bir çocuk gibi azarlanmaktan hiç hoşlanmıyormuş gibi yerinde kıpırdanınca Lukan kapıyı gösterdi.

"Şimdi sen gidip diğerlerini çağırıyorsun. Ve Era hakkında gereken konuşmayı yapıp bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatıyoruz."

Rat yanıt vermeden dışarı çıkarken kirpiklerimi şaşkınca kırpıştırıyordum. Diğerleri de kimdi? Burada olduğumu bilen birileri her şeyi riske atacaksa...

"Komşularımızdan bahsediyor," diye açıkladı Leya.

Yüzünde güven veren bir tebessüm vardı. Aklımdaki soru işaretini fark etmiş gibiydi. "Burada kalacağın için seni gördüklerinde olay çıkarmalarını istemiyoruz. Ayrıca senin de kasabada hapis hayatı yaşar gibi saklanamayacağının farkındayız. O yüzden Lukan onlara durumu açıklayarak anlayış göstermelerini rica edecek."

Bu da neyin nesiydi böyle? Geleli birkaç dakika olmamışken bu planı hemen nasıl yapabilmişlerdi? Belki de kaybolduğum gün bu şekilde bir çözüm üretmediklerini düşünüp pişman olmuşlardı. Başka bir açıklaması yoktu.

"Anlıyorum," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

"Era!" diye heyecanla araya girdi Feyn. "Sen yokken abim de çatı katının temizlenebileceğinden bahsetmişti, biliyor musun? Orayı temizledik!" Ben ne olduğunu pek anlayamasam da Feyn, "Yani orası artık sana ait olabilir!" diye sırıtarak cümlesini tamamladı.

Bakışlarım usulca Rans'a kaydı, nihayet olanlara biraz anlam vermeye başlayabilmiştim. O ise annesi yüzüne eğilmiş, yaralarını temizlerken sessizce beklemeyi tercih ediyordu. Rans benim geri geleceğimden adı kadar emindi. Bu yüzden yokluğumda sürekli geçmişe yönelik çözüm üretmeye devam etmiş, burada nasıl rahat edebileceğim konusunda ailesine fikir vermişti.

Bu, birini onun yokluğunda düşünmenin kaçıncı seviyesi oluyordu? Kalbim bir anda göğsümde tekledi, bunu fark etmemiş gibi yapmayı denedim. Ancak beceriksizin tekiydim. Masmavi gözlerini bir an bile benden çekmeyen bu genç adam, sanki bir kez daha zihnimi okuyordu. Ona karşı nasıl karman çorman hisler taşıdığımı surat ifademden anlamış gibi dudağını hafifçe kıvırınca yüzümün cayır cayır yanmaya başladığını hissederek gözlerimi çabucak kaçırdım.

Bana ne oluyordu böyle?

"Dudağın şiş! Ne gülüyorsun?"

Leya homurdanarak Rans'a kızarken Lukan, küçük oğlu Feyn'e hak vermekle meşguldü. "Çatı katını yarın hallederiz. Era'nın orada kalması daha uygun olur. Hem bu odadan daha geniş."

"Düşünceniz için teşekkür ederim," dedim çabucak. En azından orada bol bol düşünecek vakit bulur, şanslıysam ve ufak bir pencerem varsa gökyüzünü seyrederdim. Yuva'ya gitmeden önce içeri en güvenli şekilde nasıl girebileceğimi hesaplamak için detaylı bir yol haritasına ihtiyacım olacaktı. Ve bunların hepsini kimseye fark ettirmeden yapacak ustalığa...

"Geldiler!"

Ritan'ın sesiyle beraber tekli koltuğa huzursuzca ilerledim ve gelenlerin kim olduğunu görebilmeyi bekledim. Hâlâ tam olarak buraya ait hissettiğim söylenemezdi. Koltuğun ucuna her an kalkacakmışım gibi oturmamdan bile belli oluyordu. Leya elindeki su dolu kâse ve bezi götürmek için Rans'ın yanından kalkınca derin bir nefes verdim.

Bu çocuk neden şu mavi gözlerini üzerimden çekmiyordu? Tıpkı daha önceki gibi aramızdaki havanın gerildiğini, ortamın bir anda garip bir hava akımına maruz kaldığını hissedebiliyordum. Elimle hafifçe yüzüme esinti yapmaya çalıştığım esnada kapının girişinde Rat göründü.

"Şöyle geçin," dedi.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı... Tam saymayı bıraktığımda berbat bir şey oldu ve ince bir ses kulağımı tırmaladı:

"Bizi aniden ne diye çağırdın, Rat? Söylesene artık! Ne olduğunu anlayamıyoruz."

Uzun, ince bedeniyle odaya âdeta bir ölüm meleği edasıyla giren Felia homurdanıp duruyordu. "Rans evde mi? Onu da bir görseydim..." diye mızmızlanmaya devam ederken içeride gezinen bakışları bir anda olduğum yere sabitlendi. Gözlerimizin buluşması yalnızca birkaç saniyeyi buldu. İlk gördüğüm şey, tırnaklarımı batırdığım sağ yanağında hâlâ varlığını koruyan kocaman yara iziydi.

Birbirine değen bakışlarımız, mümkünmüş gibi daha da kararadı. Bundan daha kötü olansa onun abisi olduğunu öğrendiğim Mataz denilen adi herifin, kız kardeşinin hemen arkasında belirmesiydi. İçeriye âdeta ölüm sessizliği çökerken Rans'ın ayağa kalkıp okkalı bir küfür savurduğunu işittim.

İçeri giren herkes şaşkınca benim suratıma bakıyordu. Çoğu beni tanımıyordu; ayrıca daha önce görmedikleri bu yabancı kızın, evin tekli koltuğunda oturmuş, kendilerini izliyor olmasının verdiği rahatsızlık hissini surat ifadelerinden rahatça okuyabiliyordum. Birçok kadın ve erkek vardı. Ve hepsi benim için birer yabancıdan ibaretti.

Onların sorgulayıcı bakışlarına maruz kalırken düşündüğüm şey, belki de Vahşilerle ilgili duyduğum şeylerin bir kısmının gerçek olabileceğiydi. Kim bilebirdi ki?

"Bunun, burada ne işi var?"

Rans doğrudan Mataz'ı hedef gösterince içimden bir ses, Lukan'ın kavga yasağının çok da uzun süre işe yaramayacağını söyledi. Ya da Rans hiçbirini duymamış gibi davranacak ve evden çıkıp gidecekti. Çaresizce bu gergin ortamı seyrederken yeni bir yangın başlatacak tek bir kibrit çöpünü dahi yakmamaları için dua ediyordum.

Uçmayı öğreneceğim doğruydu ancak bunca akbaba içinde ne çok hasar alacağım tam bir muammaydı. Belki de bundan öncekiler kıyamet falan değildi. Mataz ve Rans'ın birbirine nasıl ölümcül bakışlarla baktıklarına şahit oldum. Üstelik ikisinin de yüzü hâlâ kandan arınmamıştı.

Asıl kıyamet bu gece kopacak olabilir miydi?

İçeride ölüm sessizliği vardı.

Kimseden çıt çıkmıyor, herkes sessizliği bozacak şanssız kişinin kim olacağını bekliyordu. Nefesimi tutarak etrafı seyrediyordum. Bu korkunç anın sonlanacağı noktayı beklemekten başka yapacak hiçbir şeyim yoktu. Çaresiz hissediyordum çünkü bir kez daha sebebi olacağım bir kavganın ortasında kalmamak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Üstelik daha az evvel, kavganın artık kesin bir dille bu evin sınırları içinde kabul edilmeyeceği konusunda uyarılmışken...

"Mataz denilen piç bu eve girerse sağ çıkartmam."

Rans hiçbirimizi şaşırtmayarak tartışmayı ilk başlatan kişi oldu.

Mataz'a doğru yürüdüğünü görünce, soluğumun ciğerlerimde sıkışıp kaldığını hissettim. Bunca kişi içinde ayağa kalkamıyor, bedenimi onun önüne siper edemiyordum. Aralarına girdiğim an eminim ki işler kızışacak ve hakkımızda hiç olmaması gereken şeyler konuşulmaya başlanacaktı.

Yapabileceğim tek şey, elim kolum bağlı şekilde izlemekken birileri bana saldırıp birkaç tokat atsa canımı daha az acıtacağını düşündüm.

Bakışlarımız Felia ile kesişti.

Yüzünde büyük bir yara izi vardı.

Rat'ın kaba sesini işitince gözlerimi genç kızdan çekmek zorunda kaldım. "Saçmalamayı kesin."

Uzun adımlarıyla kardeşinin önüne geçtiğinde Mataz artık Rans'a değil, Rat'ın iri sırtına bakmak zorunda kalmıştı. Bu sırada ortamdaki gerilimi azaltmak isteyen Leya, çabucak Rans'ın kulağına uzanıp bir şeyler fısıldadı. Ne dediğini duyamadım ancak genç adamın elini hafifçe yumruk yaptığını görebiliyordum.

Misafirler, yaşanan gergin andan dolayı kapı ağzında beklemeye devam ediyordu. Lukan sabrı kalmamış gibi ayağa fırladı.

"Buyurun. İçeri geçin. Davetimizi reddetmediğiniz için teşekkür ederiz."

Rans kapı ağzından bir adım geriledi. Ardından başını arkasına çevirip babasına yavaşça baktı. Gözleri birbirlerine değdiği ilk an, aralarında patlamaya hazır bir bomba olduğunu ve sonucun büyük kayıplar getirebileceğini görebiliyordum.

Son tartışmalarını göz önüne alınca iç sesim hiç de iyi şeyler fısıldamıyordu.

Lukan âdeta Rans'a meydan okurcasına tek kaşını kaldırdığında Rans derin bir nefes verdi. Boynundaki damarlar belirginleşti, karanlık bir perde inmiş gibi yüzü gölgelendi.

Bakışları...

Beni ürküten şey bakışlarıydı. Berrak bir deniz olduğunu düşündüğüm sonsuz maviliği, derin bir okyanusa dönüştü; oraya değeni hırçın dalgalarıyla yakalayacak, hiç acımadan boğacaktı sanki. Koyulaşan gözleri babasından ayrılıp sağ tarafa usulca kayınca bunca kalabalığın arasında bir anda göz göze geldik.

Saniyeleri saymayı unuttuğum uzun bir süre boyunca bana baktı. Gözlerini bir an bile ayırmıyordu, keşke düşündüğü her şeyi çözebilmemin bir yolu olsaydı diye düşündüm. Kirpiklerimi kırpıştırdım, o ise aradığı bir sorunun cevabını gözlerimde bulmuş gibi bir adım daha geriye gitti. Yüz ifadesi yavaşça yumuşadı, boynundaki damarlar eski maviliğine büründü.

Rans'ın nasıl sakinleştiğini izliyordum.

Fırsattan istifade eden Leya, ona duyamadığım bir şey daha fısıldadı. Oğullarını en iyi tanıyan kişi olduğu için ortamı yumuşatabilecek tek insan olduğunu da biliyordum.

Rans nihayet kapı ağzından tamamen çekildi ve korktuğum şeyi yapmadı. Kavga etmek yerine içeri girebilmeleri için insanlara izin verdi.

Tuttuğum nefesi usulca bırakırken Leya'nın dudaklarının rahat bir tebessüm eşliğinde kıvrıldığını gördüm. Başını olduğum tarafa çevirip bana kaçamak bir bakış attı. Gözlerinde anlam veremediğim bir duygu gizliydi. Rans'ı nasıl ikna edebildiğini içten içe merak ederken suratıma taktığım maskeyi indirmiyor, merakımı ve düşüncelerimi herkesten gizliyordum.

"Şöyle oturabilirsiniz."

Lukan kalabalık misafir grubuna yer gösterince kafamda bir yerde hep Vahşi olarak tanımladığım insan grubu, salonun çeşitli yerlerine dağıldılar.

Ritan oturduğu geniş koltuktan kalkmış, dibimdeki küçük alana gelmişti. Biraz yana kayıp, ona yanımda yer açtığımda ses etmeden oturdu. Feyn ayaklarımın dibine girmiş, kendisine yer kalmadığı için yere oturmuştu. Bir yandan başını dizlerime yaslıyor, bir yandan da elindeki kâğıt parçasıyla oynuyordu.

Felia'nın keskin bakışlarının Refeyn üzerinde sabitlendiğini gördüm. Ben anlam veremediğim bir öfkeyle onu seyrederken her şeyden habersiz masum çocuk, başını dizlerime biraz daha yatırmakla meşguldü. Bize doğru gelişini seyrettim.

Asice dalgalanan saç tutamlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, ince fiziğini belli eden deri bir kıyafet giymişti. Yanımıza yaklaşıp, abisi Mataz'ın bulunduğu koltuğa doğru giderken, "Sana da merhaba, Feyn!" diye seslendi imalı bir tavırla. Ufacık çocuğa bile trip atabiliyor olması beni hayrete düşürüyordu.

Bu kızın sorunu tam olarak neydi? Beni öldürmek istiyormuş gibi bakan gözlerine bakmasam da varlığını baş ucumda hissedebiliyordum.

Feyn ona cevap vermedi.

"Herkes geldiğine göre, sizi buraya neden çağırdığımızı anlatabilirim."

Lukan öksürüp, boğazını temizlediğinde içerideki insanları inceliyordum. Bu yabancıların arasında tanıdığım tek ikili, Mataz olacak dağ ayısı

ve kız kardeşi Felia'ydı.

Genç kız, abisinin rahatça yayıldığı koltuğun başlığına oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Duruşunun daima asabi görünmesinin kendi isteği olup olmadığını sorguluyordum.

"Seni dinliyoruz, Lukan," dedi orta yaşlı bir kadın.

Bir süre yüzünü incelediğimde tıpkı Felia gibi uzun, ince bir vücudu olduğunu, saçlarını ensesinde sıkıca topladığını ve aynı çekik gözlere sahip olduklarını fark ettim. Bu kadın sanki onun otuz yıl sonraki hâline benziyordu. Üstelik hemen yanında oturan Leya'nın simasındaki aydınlıktan bu kadında eser yoktu.

Tıpkı Felia ve Mataz gibi ürkütücü bakışlara sahipti.

Anneleri olduğunu anlamak için fazla çaba harcamam gerekmedi.

"Ah, Ruell... Bir şeyler içmek ister misiniz diye sormayı unuttum!"

Leya aniden ayaklanıp, onlardan tarafa döndüğünde adının Ruell olduğunu öğrendiğim kadın başını usulca iki yana salladı.

"Teşekkürler, tatlım. Yapacak işlerimiz var. Bir an önce meseleyi öğrenip gitmek istiyoruz."

Cümlesini bitirir bitirmez herkesin çoktan fark ettiği *mesele*nin ben olduğumu işaret edercesine başını olduğum tarafa çevirdi ve dikkatli gözlerle bana bakmaya başladı. Nereden geldiğimi merak ettiklerini ve kim olduğumu öğrenmek için delice bir istek duyduklarını hissedebiliyordum.

Ne yazık ki uzun bir süre daha bu merakı bastırmak zorundaydılar. Bana anlatıldığı türde Vahşi olup olmadıklarından pek de emin olmadığım bu kişilere geçmişimi falan anlatmayacaktım. Yuva hakkında en ufak bir yalanım ortaya çıkarsa ailemi koruyamayacağımı biliyordum. Bu yüzden çıtımı çıkarmadan beklemeye devam ettim. Olanlardan hiç haberim yokmuş, ortamdaki gerilim benimle ilgili değilmiş gibi gözlerimi etrafta gezdirerek salonun en ucundaki süs eşyasında sabitlemek zorunda kaldım. Her yerde insanlar vardı ve bütün gözleri üzerimde hissetmek avuç içlerimin terlemesine sebep oluyordu.

"Ah... Pekâlâ. Ya sen, Livas?"

Eşi olduğunu düşündüğüm adam, elini kibarca kaldırarak Leya'nın teklifini reddetti.

"Gelmeden önce bir şeyler atıştırdık. Teşekkürler, Leya."

Adam başka bir şey söylemeden karısına döndü. Felia'nın neden bu kadar manyak bir yapısı olduğunu anlamaya başlamıştım.

Eğer onu böyle baskın bir anne yetiştirdiyse kızın hiçbir şey sormadan üzerime atlayıp delice yumruklamaya başlaması normal sayılabilirdi. Kadın, dik duruşu ve keskin bakışlarıyla odadaki herkesin kendi hâkimiyeti

altında olduğunu düşündürecek cinsten garip bir enerji yayıyordu. Kocasının, onun yanında ufacık göründüğünü düşünmekten kendimi alamadım. Ve bu, kesinlikle fiziksel bir durum değildi.

Kadının bakışlarında tuhaf bir şeyler vardı.

"Hepiniz evimizdeki bu yabancının kim olduğunu merak ediyorsunuz, biliyorum."

Bedenim gerildi. Küçükken babamın, bahçemizdeki sebzelerin bir kısmını satmak için meydanda kurulan pazara götürdüğü birkaç patatesten biri gibi hissediyordum kendimi. Hafifçe doğruldum ve yüzümdeki ifadesizliği bütün korkunç bakışlara rağmen korudum.

Merhaba, demem gerekiyor muydu? Zannetmiyordum.

"Pek de merak ettiğimiz söylenemez."

Felia kindar bir tavırla araya girdi, parmakları yüzündeki yarayı okşuyordu. Şeytan, *üzerine atla ve diğer gözünden başlayıp yüzünün öteki yarısını da çiz,* diye beni dürtse de sessizliğimi korumak zorunda olduğum bir andaydım. Zaten benden önce annesi Ruell ona müdahale etti.

"Kes zevzekliği, Fel."

Kız çarık kaşlarıyla annesine döndü. Herkesin önünde azarlanmış olmanın verdiği utancı gizleyemeyen yüz ifadesine baktım.

Eh, en azından içim biraz soğumuştu. Ve annesi olacak kadın sahiden de korkunçtu.

"Kim bu kız?"

Bunu soran, daha önce duymadığım ince bir sesti. Başımı Rat'ın olduğu tarafa çevirdim. Ayakta dikiliyor; kendisine oturacak yer kalmadığı için duvara yaslanmış, öylece bekliyordu. Hemen yanındaki tekli koltukta tıpkı benim gibi sarışın bir kız vardı. Gözlerini kısmış, yüzümü merakla inceliyordu. Onu da tıpkı diğerleri gibi daha önce hiç görmemiştim.

"Ve konuşabiliyor mu?"

Bu defa soruyu, sarışın kızın yanındaki ondan daha genç görünen kıvırcık, siyah saçlı ve yeşil gözlü kız yöneltince kaşlarım çatıldı. Sesinde alay yoktu fakat benden bir pısırıkmışım gibi söz etmeleri keyfimi kaçırmıştı.

"İstediğimde evet," diye cevap verdim.

Her ne kadar engel olmak istesem de sesim buz gibi çıkmıştı.

Ortamdaki havanın aniden soğuduğunu hissettim. Kısa bir sessizlik oluştu ancak hemen hemen benim yaşlarımda olduğunu düşündüğüm kıvırcık saçlı kız neşeyle kıkırdadı.

"Eh, bu güzel haber."

Belki de gıcık değil, yalnızca tavrı gereksiz samimidir, diye düşünerek bakışlarımı ondan çektim. Leya nihayet beni bu eziyetten kurtararak gereken

açıklamayı yaptı:

"İsmi, Melera. Kendisi birkaç hafta önce yaralanmış hâlde evimize geldi."

"Birkaç hafta mı?" Az önce konuşan sarışın kız tekrar araya girdi, sesinde büyük bir şaşkınlık vardı.

"Ne yani? Onu burada mı sakladınız? İnanılmaz!"

Lukan, konunun yanlış bir yere gitmesini önlemek amacıyla az önceki sarışın kıza, "Sallida, izin ver de anlatalım," diye uyarı yaptı.

Kız derin bir nefes verip, arkasına yaslandığında kaçamak bakışlarla yüzüme baktığını gördüm. En azından Felia kadar itici olduklarını düşünmüyordum. Ayrıca beni gördükleri ilk an, boğazıma yapışıp buradan defolmamı falan haykırmamışlardı.

"Melera buraya geldiğinde fena hâlde yaralıydı," diye söze başladı Lukan.

Belli ki ortamı biraz yumuşatmak, insanların bana acımasını sağlamak istiyordu. Ancak bu şekilde onları kontrol edebilirdi. Ancak bu kurnaz bakışlı güruhun, bu yemi yutacağını pek zannetmiyordum.

Rans aniden babasının sözünü kesti:

"Era."

Sanki bana seslendiği her an ona bakmak, büyük bir ihtiyaç hâlini almış gibi refleks olarak başımı çevirdim. Mavi gözleri, benim gözlerimde bir süre oyalandı.

"Melera denilmesinden hoşlanmıyor. İsmi, Era."

Babasına açıklama yapıp, tekrar sessizliğe büründüğünde Mataz'ı dövmemek için aklından neler geçirdiğini merak ediyordum. Yüzünde sert bir ifade vardı ve uzun bacaklarını ileri doğru uzatmış, sabırsızca sallıyordu. Onlar buradayken hiç mutlu değildi ve nedense bu, ona daha yakın hissetmeme sebep oluyordu.

Ah, Era... Sanki olabilecek her türlü yakınlığı hissetmemişsin gibi zırvalama!

Yanaklarım aniden hafifçe ısındı, pembeleşmemiş olmayı umdum.

Felia'nın ürkütücü bakışları bir an bile suratımdan ayrılmıyor, Rans ile aramdaki bağı çözmeye çalışıyordu. Belli ki onun, benim hakkımda herhangi bir fikrinin olması hoşuna gitmemişti.

Yüzünün eskisinden daha gaddar bir ifadeyle gölgelendiğini gördüm. Ona ayıracak zamanım yoktu.

"Her neyse!" diye çıkıştı Lukan. "Kız evimize geldiğinde onu almaktan başka çaremiz yoktu. Ölüme terk edemezdik. Bizler de anne-babayız ve bunu yapmak büyük bir vicdansızlık olurdu."

Lukan olayı daha da dramatikleştirerek salondakilere anlatırken derin bir nefes verdim.

Babalık hissettiği falan yoktu. Geldiğim günden beri beni istediği pek de söylenemezdi. Leya'nın sayesinde hayattaydım.

Tabii, bir de Rans'ın.

Onun olduğu tarafa bakmamak için parmaklarımla oynamaya başladığımda Ritan bunu hemen fark etti. Usulca kulağıma eğilip, "Ne tiyatro ama!" diye mırıldanınca dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Kesinlikle aynı fikirdeydik. Ve Lukan hiç iyi bir oyuncu değildi.

"Peki, neden yaralıymış?"

Ruell denilen kadın pürdikkat beni seyrediyor, âdeta bir açığımı yakalamak istercesine gözlerime bakıyordu. Lukan'ın bu soruyla zor durumda kalacağını biliyordum.

Bunun için hikâyenin devamını nasıl sürdürmeyi planlamıştı, bilmiyordum ancak bildiğim tek şey, kimseyi zor durumda bırakamayacağımdı.

Bu yüzden sesimi yükselterek cevap verdim: "Ailem beni reddetti. Onların isteği doğrultusunda hareket etmedim ve bu yüzden beni öldürmek istediler. Ben de kaçtım. Hepsi bu."

Ve *bam!*

Patlamak üzere olan bir bombanın pimini çekmiş, salonun ortasına öylece bırakıvermiştim.

Mataz'ın oturduğu yerde hafifçe dikleştiğini, babası Livas'ın aniden öksürdüğünü, Leya'nın huzursuzca kıpırdandığını, az evvel bana soru yönelten sarışınla kıvırcık, siyah saçlı kızın put kesildiğini görebiliyordum. Lukan ise sanki dilini yutmuştu.

Her şeyi berbat ettiğimi düşünüyor olabilirdi. Ancak böyle kötü bir hikâye anlatıcılığı yaparken kimsenin ona inanacağını zaten zannetmiyordum. Bu yüzden hayatımla ilgili bu kısmı devralmak, şu an için en mantıklı hamleydi.

Rans ve Rat sessizliğini koruyordu. Ritan'ın bana temas eden omzu kasılmıştı. Refeyn ise elindeki kâğıt parçasıyla oynamayı bırakmış, hüzünle gözlerime bakıyordu.

Sanırım insanlar ölümle ilgili bir şeylerden bahsetmemden hoşlanmamıştı. Ne de olsa bu kolayca itiraz edemeyecekleri, başa çıkamayacakları bir durumdu. Kimse ölümden neden kaçtığımı sorgulayamazdı.

Benim için böyle değildi. Ölümle yaşamayı öğrenmek zorunda kalalı uzun zaman oluyordu. Yüzlerindeki ifade şimdi bana anlaşılmaz geliyordu.

"Buna çok üzüldüm."

İlk konuşan, sarışın kız oldu. Sesinde sahici bir hüzün vardı. Saçlarını

hafifçe geriye itip dirseklerini dizlerine yaslayarak benim olduğum tarafa yönelmişti. Sanırım aralarında en insancıl olan kişiydi ve insanın ailesinden kaçmasının ne büyük bir şey olduğunu biraz olsun anlamıştı.

Anlattığım hikâye tamamen doğru olmamasına rağmen usulca başımı salladım.

"Teşekkürler, Sallida."

Peşinden birkaç mırıltı daha duymuş ancak hepsine cevap vermemiştim ki Ruell denilen kadın, soğuk sesiyle araya girdi:

"Seni öldürmek istediklerini söyledin."

Gözlerimi, gözlerine çevirdim. Sert bakışlarını benden uzaklaştırmadı.

"Bir aile neden kızını öldürmek istesin ki? Büyük bir suç işlemiş olmalısın."

Ah... Şimdi derdi anlaşılıyordu. Bana güvenmiyor, güvenmediği gibi içerideki hiç kimsenin güvenmesini de istemiyordu. İnsanların acıklı hikâyeme üzülmesi, bu kadının hoşuna gitmemiş olmalıydı.

"Yani büyük bir hata yaptıklarında çocuklarınızı öldürebileceğinizi mi söylüyorsunuz?" diye gülümsedim.

Kadın sözlerimle donakalmıştı. Oğlu Mataz, bu durumu üstüne alınarak, "Anne!" diye çıkıştı.

Bu tatsız muhabbetle keyfi kaçan Felia, "Saçmalıyorsunuz," diye homurdandı.

Annelerinin bu kadar gaddar oluşu, minik kardeşleri üzmüş olmalıydı.

"Eşim öyle söylemek istemedi," diye durumu toparladı Livas denilen sakin adam.

Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. "Sadece... Bir ailenin, çocuğunun canına kastetmesi için sahiden büyük bir olay yaşanmış olması gerekir."

"Öyle," diye onayladım. "Ve bu kısım, hiçbirinizi ilgilendirmiyor. Beni evine alan siz değildiniz."

Lukan telaşla, "Era!" diye araya girince sesimi kestim.

Anlayamadığım bir şekilde bu durumdan haz alan Rans, parmaklarıyla çenesini kaşıyor gibi yapsa da sırıtıyordu.

Hazırcevap olmam her zaman hoşuna gitmişti. Ancak keşke beni bu kadar Vahşi'nin arasında yalnız bırakmasa ve birkaç kelime etseydi.

"Affedersin, Lukan," diye mırıldandım. Ardından tekrar arkama yaslanıp onları seyretmeye başladım.

Ritan kısık sesle gülüyor, bozulmuş suratıyla bir bardak su içen Ruell ise artık bana bakmıyordu.

En azından o kadar da salak olmadığımı fark etseler iyi olurdu.

"Cidden istediğinde konuşabiliyormuş," diye sırıttı kıvırcık saçlı kız.

Bakışlarım ona değdiğinde nedense sadece gülmek istedim. Ancak şu an kimin dost, kimin düşman olduğunu ayırt etmekte zorlandığım bir andaydım. Kıvırcık kız, şimdilik benim için nötrdü.

"Era bir süre daha bizimle kalacak."

Lukan'ın otoriter sesi odayı doldurduğunda herkes tekrar eski sessizliğine bürünmüştü. Bazıları sahici bir merakla, bazıları ise yeniden açığımızı aramak için onu dinlemeye başladı.

"Sizden istediğimiz şey, bunun geçici bir süreç olduğunu bilmeniz. Yani, ortada büyütülecek bir konu yok. Eğer anlayış gösterirseniz herhangi bir bildirim yapmadan Era'yı birkaç hafta daha misafir edeceğiz."

Bunun anlamı, *bizi kimseye şikâyet etmeyin,* demekti. Burada toplanma sebebi yeterince açıktı. Eğer kabul ederlerse bir kez daha buradan kaçmak zorunda kalmayacaktım.

"Benim için sorun yok," diye mırıldandı Sallida denilen sarışın kız. "İstediği kadar kalabilir. Anne-babamız şu an bizimle yaşamadığından, onlar için de bir sakıncası olacağını sanmıyorum. Değil mi, Mirsa?"

"Ben de onu hiç görmemişim gibi yapabilirim." Siyah, kıvırcık saçlı kız da ona katılıyordu. Daha önce söylediklerinin pek de art niyetli olmadığını artık anlayabiliyordum.

Eğer varlığımdan haberdar olduklarını açık ederlerse muhtemelen uyarı alacaklar, belki de işin sonu cezaya kadar gidecekti.

"Bizim için de herhangi bir sorun..."

Ruell kocasının sözünü kesti: "Benim için elbette sorun var."

Tek kaşını kaldırmış, az evvel onu uğrattığım bozgunun hesabını sorarcasına yüzüme bakıyordu.

Haklıydı, eğer o kabul etmezse diğer insanların beni kabul etmesinin hiçbir anlamı kalmayacaktı. Er ya da geç şikâyet edilecek ve bahsettikleri kişiler her kimse onlar tarafından yakalanacaktım.

Diğer bir deyişle, yeniden kaçmak zorundaydım.

"Benim için de var. Onun bu kasabada olmasını istemiyorum, güvenilir biri gibi gelmiyor."

Şimdi Felia da annesine katıldığını söylerken bu iki şeytanın benimle ne dertleri olduğunu sorguluyordum. Rat hiç beklemediğim bir şey yaptı ve araya girdi:

"Seninle kavga etti diye onu riske atamazsın, Fel. Kin gütme."

"Hah! Diyene bir bak. Düne kadar onu sen de istemiyordun!"

Felia ayağa kalkıp Rat'a sesini yükseltince konuşmaya dâhil olmamak için kendimi sıktım.

Rat sakince, "Bir şey değişmedi," diye açıkladı.

Benim olduğum tarafa bakmıyordu ancak bir şeylerin sahiden değiştiğini anlamamak için aptal olmam gerekirdi. Kardeşleri beni bu kadar sevdiğinden mi fikrinden vazgeçmişti? Ya da Rans beni korumak için onlardan sakladığı için mi?

Feyn, ben gelir gelmez boynuma sarılıp ağladığı için mi? Belki de Rat gaddarlığını fark etmişti. Kim bilir?

"Hepiniz tuhaf davranıyorsunuz!" diye çıkıştı Felia. "Farkında değil misiniz? Bu kız bir yabancı. Nereden geldiğini bile bilmiyoruz! Kim olduğu belli değil!"

Hışımla bana dönünce atkuyruğu sallandı. "Üstelik sorduğumuzda küstahça *sizi ilgilendirmiyor,* diyebiliyor! Neden onu saklayacakmışım?"

"Senden saklanıyor gibi mi görünüyorum?" diye cevap verdim.

Üzerime yürürken çirkin bir kahkaha attı. "Kapının arkasına nasıl büzüştüğünü unuttum sanma, küçük kız."

"Ben hiçbir şeyi unutmadım ama sen yüzündeki yara izinin nasıl olduğunu unutmuş gibisin."

Sırıtıyordum. Yüzü kıpkırmızı olurken parmağımla gözümden çeneme doğru bir yol izledim. Elimi usulca aşağı kaydırırken mırıldandım:

"Bir tane daha ister misin?"

"Sen!" diye öfkeyle bağırdı. "Hadsiz!"

"Yeter!"

Lukan bir kez daha sesini yükselttiğinde ortamdaki gerilim had safhadaydı. Çenemi zorlukla kapalı tutarak önüme döndüm. Felia öfkeden kuduruyordu; ona istediğini vermedim, yalnızca önüme döndüm.

"Ruell," diye araya girdi Leya yumuşak bir ses tonuyla. "Neden endişeleniyorsun? Tam olarak sebebini öğrenebilir miyim?"

Ruell denilen kadın, karanlık bakışlarını Leya'ya çevirdi. "Sadece suça ortak olmak istemiyorum, Leya. Hepsi bu."

"O hâlde sen de görmemiş gibi yapabilirsin," dedi Lukan. Sesindeki gerginliği gizlemeye çalışıyordu.

"Fakat onu gördüm, Lukan. Söylesene, bunu nasıl yapabilirim?"

Sinsi bakışları, kısa bir an üzerimde oyalandıktan sonra tekrar Leya'ya çevrildi.

"Üzgünüm, hayatım. Sizlerle çok kıymetli bir dostluğumuz var ancak bir yabancı için ailemi tehlikeye atabileceğimi zannetmiyorum. Eğer siz..."

"Ruell."

Rans'ın sesi düzdü. Yüzündeki ifade, hiçbir duygu barındırmıyordu. Bakışlarımı ikisinin arasında merakla gezdirirken elini hızla saçlarından geçirdiğini ve derin bir nefes verdiğini gördüm.

Muhtemelen genç adam söyleyeceği şeyde kararsızdı. Fakat daha fazla bocalamadı.

"Gördüklerimizi saklama konusunda bazen hiçbirimiz iyi değilizdir. Bunun farkında mısın?"

İçeride anlık bir sessizlik hüküm sürdü. Kadın, Rans'a şaşkınca bakıyordu.

"Bu ne demek?" diye araya girdi Matsaz.

Koruma içgüdüsünün devreye girdiğini ve öldürücü bakışlarını Rans'a çevirdiğini görebiliyordum. Rans ona yanıt vermek yerine annesi Ruell'e bakmaya devam ediyordu.

Burada kesinlikle garip bir şeyler dönüyordu. Bu defa hiçbir fikri olmayan yalnızca ben değildim.

"Rans!"

Lukan uyarıcı bir ses tonuyla araya girince Rans, mavi gözlerini babasına çevirdi. Hiçbir şeyi dinlemeyeceğini keskin bakışlarından rahatlıkla anlayabiliyordum.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye söze devam etti Lukan.

Ardından cümlesini tamamlamak üzere yeniden ağzını açmıştı ki sözcükleri havada asılı kaldı.

Çünkü Ruell konuştu: "Tamam."

Bu gece uğradığı ikinci bozgundu. Yüz ifadesinden bunu çok net anlayabiliyordum. Tek kaşını şüpheci bir tavırla havaya kalkarken merakla Rans'a baktım. İkisinden de çıt çıkmıyor, olayı anlayabileceğimiz bir açık vermiyorlardı.

Evet, şu anda bildiğim tek şey, bir şey bilmediğimdi.

"Tamam," diye tekrar etti kadın. Ardından hızla ayağa kalktı. "Size yardım etmeyeceğim ancak bu kızdan haberim yokmuş gibi davranabilirim. Bunun dışında hiçbir sorumluluk almıyorum."

Ailenin diğer üyeleri de onunla ayaklanırken olanları şaşkınca seyrediyordum. Leya onları yolcu ederken âdeta neşeyle şakıdı.

"Teşekkürler, tatlım. Zaten fazlasına ihtiyacımız yok. Zorluk çıkarmaman yeterli."

"İnanamıyorum."

Öfkeyle homurdanan Felia, omzuma sertçe çarparak evin kapısına doğru ilerledi. Bu sırada ben de ayağa kalkmış, herkesle beraber kapıya doğru ilerliyordum. Felia ile uğraşacak zamanım yoktu. Sadece hâlâ nasıl buraya kabul edilebilmiş olduğumu sorguluyordum. Bu sahiden gerçekleşmiş miydi?

"Hey!"

Siyah, kıvırcık saçlı kız kulağıma doğru mırıldandığında irkilerek soluma döndüm.

Bütün gece yaptığı şeyi yaptı ve kocaman güldü. "Ablam ve ben, hemen karşı taraftaki evde yaşıyoruz. Sen Felia'nın somurtkanlığına bakma. O hep böyledir."

"Bence onu dövdüğüm için böyle," diye mırıldandım.

Önce siyah gözleri büyüdü, ardından büyük bir kahkaha attı. Sonra kapı ağzında bekleyen insan kalabalığının bize ters ters baktığını görünce sesini kısmak zorunda kaldı.

"Tanrı'm! Sahiden de dilinin hiç ayarı yok! Çok komiksin."

"Bence sen gülmeyi seviyorsun," diye ona takıldım.

Ablası olduğunu öğrendiğim Sallida, kız kardeşini hafifçe çekiştirdi. "Yürü de şu lanet ortamdan defolup gidelim artık. Eve gidip uyuyacağım."

"İsmim Mirsa. Seni tanıdığıma memnun oldum!"

Ablası kızı çekiştirirken kız, tekrar sırıtarak el salladı. "Yarın mutlaka gel."

Onlar evden ayrılırken ben arkalarından seyrediyordum. Önce Ruell ve Felia âdeta kaçarcasına kapıdan çıktılar. Ardından adını bilmediğim ve gece boyunca her şeyle oldukça ilgisiz olan birkaç adam evden ayrıldı. Bunlar Lukan ya da Rat'ın arkadaşları olmalıydı.

Onlarının fikrinin, Ruell denilen sinsi kadın kadar baskın olmadığını ve bu gecenin onu ikna etmek için tertip edildiğini görüyordum.

Peşinden Sallida ve Mirsa kardeşler çıkarken Leya'yla Lukan onları yolcu ediyordu. Kapı ağzı merasiminin bittiğini düşündüğüm an, beklemediğim bir şey oldu ve geriye baktığımda Mataz'ın yüzü ile karşılaştım. Tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Demek ismin Era."

"Seninki de ayı falan olmalı," diye mırıldandım. "Çekil yolumdan."

Bana pis pis sırıttı, sözlerim hoşuna gitmiş gibiydi. "Bana kızgınsın."

"Aptal olmadığını bilmek güzel," derken gözlerimi kısmış, suratını inceliyordum. Her yeri morarmıştı, kavganın bütün manzarası onun suratındaydı.

Bu sırada mutfağa giden Ritan, konuştuklarımıza kulak misafiri olmuş olmalıydı ki büyük bir kahkaha attı.

Mataz büyük bir nefes verip gözlerime baktı. "Özür dilemek istemiştim."

"Ne?"

Şaşkınca ona bakarken âdeta donakalmıştım. Gitmeden önce bana takılacak, belki moralimi bozmak için birkaç aptal şaka yapacak zannediyordum. Ancak duyduğum şeyin bununla hiçbir ilgisi yoktu.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye çıkıştım istemsizce. "Bana saldıran sen değil miydin?"

"Sana değil!" diye düzeltti. Bakışlarını benden kaçırıyordu. "Rans'a."

"Ne fark eder?" diye cevapladım.

"Sorun bendim. Şimdi özür dilemen hiçbir şeyi değiştirmiyor. Af dileyeceksen benden değil, Rans'tan dilemelisin."

Bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Dişlerini sıktığını ve çenesinin gerildiğini fark ettim. İstediği gibi davranabilirdi. Doğrusu pek ilgilenmiyordum.

"Ben..." diye tekrar araya girdi. "Ailenle böyle bir olay yaşadığını bilmiyordum. Yani bu şekilde kaçtığını ve yaralı olarak buraya sığındığını..."

Sıkıntılı bir nefes verdi. Şaşkınlığım iki kat artmıştı. Lukan, herkesi inandırabilmek için olayları biraz fazla abartmış, çok acıklı bir hikâye uydurmaya çalışmıştı.

Buna inanan tek kişinin Mataz olması, aptallığının büyük bir göstergesiydi. Yine de onu bozmadım.

"Sorun yok. İyi geceler, Mataz."

"Bu kadar mı?"

Gözlerime baktı, ne beklediğini sahiden de anlayamıyordum.

"Ne bekliyorsun?" diye homurdandım. "Eğer sana birdenbire iyi davranacağımı falan..."

"Mataz!"

Rat öfkeyle seslenince ikimiz de aynı anda kapıya döndük.

"Gidiyoruz! Neyi bekliyorsun?" diye bağırdı.

Mataz, söylemek istediği şey her neyse boş vererek kapıya doğru yürümeye başladı.

"Her neyse. Yine uğrayacağım."

Ardından diğerleriyle beraber çıkıp gitti.

Gözlerimi kırpıştırarak arkasından şaşkınca bakarken bir anda sessizleşen evi dinliyordum. Az önce ne olmuştu öyle? Bana karşı kanlı bıçaklı olan o adam, neden aniden yumuşamıştı? Üstelik annesi ve kız kardeşi beni öldürmek isteyecek kadar nefret doluyken! Hiçbir şey anlayamıyordum.

"Ne konuştunuz?"

İşittiğim tok sesle arkamı döndüğümde Rans'ın omzunu kendi odasının kapısına yaslamış, beni incelediğini gördüm. Suratı ifadesizdi. Gergin olduğunu anlamak için yalnızca gözlerine bakmam yetiyordu.

"Önemli bir şey değildi," diye açıkladım çabucak. "Benden özür dilemek istemiş."

Rans'ın gözleri şüpheci bir tavırla kısıldı.

"O it, senden neden özür dileyecekmiş?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek suratına baktım. Rans gözünü kırpmadan tepkimi seyrediyordu. Ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek pantolonumun cebine soktum. Sorgulayıcı bakışları karşısında verecek bir yanıt arıyordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım sonunda. "Sanırım yaralı olarak buraya geldiğimi anlattığımızda..."

Rans sözümü kestiğinde sesi, bulunduğumuz odayı donduracak kadar soğuktu.

"Mataz'ın vicdanı yoktur."

Nefesimi tuttum. Defalarca birbirleriyle kavga ettiklerine şahit olmuş; gaddarca, acımasızca, öldüresiye dövüştüklerini görmüştüm. Merhamet umduğumdan değildi ancak...

Rans'ın sesinde anlamamı istediği başka bir tını vardı. "O piçe sakın inanma."

"İnandığım bir şey yok!" dedim telaşla. Daha fazla bu gerginliğe katlanamayacağımı bildiğim için kaçacak bir yer aradım.

Bir oda dolusu yabancı insanın, Vahşilerin bakışlarını umursamıyordum ancak Rans'ın mavi gözleri, beni iliklerime dek üşütüyordu. Bunun nasıl olduğunu hiç anlayamayacaktım.

Üstelik aramızda konuşulmamış bunca şey varken ne diyebileceğimi, onunla nasıl konuşabileceğimi bilmiyordum.

"Geç oldu," diye fısıldadım. "Ben artık uyuyayım."

"Gel," dedi sırtını dönerek. O da konuyu uzatmamaya karar vermiş olmalıydı. "Seni yukarı çıkarayım."

Plan başarısızdı. Rans'tan yine kaçamamıştım.

"Leya'dan temiz kıyafet isteyeyim," dedim kelimeleri ağzımın içinde geveleyerek. "Geliyorum."

Leya komşuları yolcu etmiş, Lukan ile kapının önünde bir şeyler konuşuyordu. Yanlarına yaklaştım, kelimeleri az çok seçebilmeye başlamıştım.

"Yarın ben onunla tekrar konuşurum."

"Tamam," diye onayladı Leya. "Duruma göre bakarız. Gerekirse başka bir yol bulacağız, Era yine de huzursuz hissederse..."

Dinlediğim için kendimi kötü hissedince, "Leya!" diye seslendim. "Bana temiz kıyafet verebilir misin, lütfen?"

"Ah... Tabii, canım."

Dış kapıyı kapatıp, yanıma hızla gelerek yatak odasına ilerledi. Rans beni hâlâ aynı yerde bekliyordu. Hızlı adımlarla Leya'nın peşinden ilerledim. Birkaç dakika sonra temiz pijamalar ve birkaç parça kıyafetle geri

döndü. Minnet dolu bakışlarım, sıcak gözlerini buldu. İçimde ona karşı bastıramadığım bir sevgi vardı.

"Teşekkür ederim."

"Rans sana yolu göstersin, güzel bir uyku çek."

Odanın kapısının önünde Feyn'in beklediğini görünce, eğilip saçlarını okşadım, ardından onun yanağına bir öpücük kondurdum. "Sabah kahvaltıda görüşürüz, yakışıklı."

Feyn uykulu gözlerle bana bakarak sırıttı. "Erkenden uyanacağım."

Ona el sallayıp evin dış kapısından çıktım. Rans çoktan karanlık bahçeye doğru yol almaya başlamıştı. Arka tarafa ilerlediğini görünce, "Çatı katına oradan mı çıkılıyor?" diye sordum.

Bana bakmadan, "Evet," diye yanıtladı. "Şu ileride merdiven var. Alt tarafta da kiler olarak kullandığımız depo."

Merdivenlerin başına geldiğimizde bana yandan bir bakış attı. "Fare var diyeceğim ama sen zaten ayılarla boğuşabiliyordun, değil mi?"

Karanlıkta parlayan mavi gözlerine baktım. Sesim düzdü.

"Çok komiksin, Rans."

"Çok güzelsin, Era."

Bahçede çıt çıkmıyordu. Bir anda söylediği şeyle şaşırıp kaldım. Neden böyle hoş kelimeleri en olmadık anlarda, en beklemediğim şekilde söylediğini sorguluyordum. Karanlık; ikimizin üzerine bir örtü misali örtülmüş, gözlerimiz dışında hiçbir yer seçilmeyecek kadar etrafı koyulaştırmıştı. Soluğumun kesildiğini hissettim.

Hayır, Era! Bu kadar çabuk etkilenemezsin. Nerede o sağlam iraden?

"Şöyle bakıyorsun ya..."

Rans dudağını kıvırıp bana doğru bir adım attı. Boğazım kurumuştu, yutkunamıyordum. Bu tehlikeli yakınlığa son verse olmaz mıydı?

"Uykum geldi," diye yalan söyledim.

Oysa söylediklerini saatlerce düşünüp duracağımı biliyordum. Şu masmavi gözlerinden, nefesimi kesen ses tonundan sonra gözlerimi nasıl yumacaktım ki?

"İyi bir yalancısın," diye tebessüm etti. Ona baktığımda düşündüğüm tek şey, ne kadar karizmatik olduğuydu.

"Her zaman iyi bir yalancıydım," diye ona takıldım. Konuyu değiştirmiş olmanın verdiği rahatlamayla ondan bir adım uzaklaştım ve basamaklara yöneldim. Etki alanı azalmıştı. Artık rahat bir nefes verebilirdim.

"Seninle yukarı gelmemi ister misin?" diye sordu. Sesinde anlayamadığım bir şey vardı.

Alay etmiyordu fakat ciddi olduğunu da düşünmek istemiyordum.

"Hayır!" dedim çabucak. Bir kez daha içimi titreten bir gülüş, bu soğuk bahçeyi yangın yerine çevirince yanımdaki duvara tutundum. "Yani, ben gerisini hallederim. Sağ ol."

"İyi geceler. Yukarıda seni bekleyen bir şey var."

Bana veda edip arkasına döndüğünde bir süre sırtını izledim. Söylediği son cümle, zihnimde yankılanıyordu. Beni bekleyen bir şey mi vardı?

Merakla basamakları çıkmaya başladım. Karanlık yüzünden hiçbir şeyi doğru düzgün göremiyordum. Basamakların bitimindeki ufak kapıyı gördüğümde uzanıp yavaşça kolu indirdim.

İçeri girdiğim an, yüzüme sıcak bir hava esince üşümeye başladığımı fark ettim. Kapıyı tamamen aralayıp arkamdan kapattığımda beni karşılayan çatı katı, beklediğimden daha güzeldi. Yessey'in ufak odasından sonra burası oldukça ferah gelmişti. Bir yatak, baş ucunda da bir sehpa vardı.

Eşyalarımı koyabileceğim çekmeceye şöyle bir göz atarken sağ tarafımdaki minik pencere gözüme ilişti. İçime sebepsiz bir ferahlık hissi dolarken dudaklarım kendiliğinden kıvrılmıştı.

Kendi etrafımda tam bir tur atıp, odanın her köşesini incelerken her yeri adımlıyordum. Tam işimi bitirip, yatağıma doğru ilerlemeye başlamışken kulağıma incecik bir ses ilişiverdi.

Bir kuş ötüyordu.

"Ne?" dedim şaşkınca. Sesi duyduğum yöne başımı aniden çevirince kapının arkasında kalan duvarın dibine bırakılmış ufak kafesi fark ettim. Gözlerime inanamayarak oraya yaklaştım. Mavi ve beyaz renkli iki kuş bir yandan cıvıldıyor, bir yandan birbirleriyle oynuyordu.

"Tanrı'm..." diye fısıldadım hayretle. "Bu gerçek mi?"

Diz çöktüm. Titreyen parmağım kafesin kapağına uzandı, kuşları korkutmaktan çekinerek kapıyı usulca açtım. Beyaz kuş çabucak parmağıma doğru gelirken mavi olduğu yere sinmişti.

"Haydi," diye fısıldadım sesim titrerken. "Gelin. Buraya gelin."

Onları yavaşça kafesten çıkardım. Ardından pencereyi çabucak kontrol ettim. Kapalı olduğunu görür görmez avuç içimde bekleyen minik kuşları özgür bıraktım ve usulca parmaklarımı onlardan çektim.

Uçmaya başladılar.

"İnanamıyorum."

Yatağımın baş ucuna konan iki küçük kuşa bakarken gözlerim dolu doluydu. Rans'ın sesi bir kez daha kulağımı okşadı.

Kuşlara olan sevgimi fark etmiş, hüzünlü bakışlarımı defalarca yakalamış, bunu benim için yapmıştı.

Bu gece, ücra bir çatı katında, kalbimde kardeşimin ve kuşların özlemi varken yeniden doğduğumu hissettim.

Yeniden başladığımı...

En kötüsü de kalbimin, göğüs kafesimin içinde kanat çırptığını hissettim. Ona artık hâkim olamadığımı....

Ve bunların hiç hissettirmemesi gerektiği kadar tehlikeli ve güzel olduğunu...

Bölüm 13:
YENİDEN BAŞLA

"Yanıma gel."

İşittiğim sesle karanlığın içine gözlerimi açarken nefes nefeseydim. Kulağımı okşayan çok tanıdık bir melodiydi.

"Buradayım. Gel."

"Zey?" diye sordum heyecanla.

Özlem bir anda bütün bedenimi ele geçirip beni soluksuz bıraktığında karanlığın içinde bir çift göz arıyordum. Onun ufak bedenini göremeyince omuzlarım hüzünle çöktü.

"Zey?" diye fısıldadım bir kez daha.

"Buradayım, abla."

Abla. Bunu işitmeyeli ne uzun zaman olmuştu. Zalim bir his, kalbimi kurutup soldurdu.

"Seni göremiyorum, bir tanem," dedim hüsranla. "Göremiyorum."

Yüzümü okşayan hafif bir dokunuş hissettim. Önce ufak bir ürperti yaratsa da bunun, küçük erkek kardeşimin yumuşak parmakları olduğunu düşünmek içimdeki korkuyu söküp attı. Yerini eşsiz bir hisse bıraktı.

"Yanımda mısın?" diye sordum onu hâlâ göremesem de.

"Hep yanındayım, Era," diye fısıldadı kulağıma. "Hep yanındayım, abla."

Gitmemesi için ona tekrar yalvarabilirdim. Binlerce sözcük sarf edebilir, defalarca af dileyebilirdim. Benimle kalması için günlerce ağlardım. Onu benden koparan kişinin yüzünü bana itiraf etmesi için ona yakarırdım. Ancak hiçbirini yapamadım.

Çünkü çoktan gitmişti.

"Zey..." diye fısıldadım ağlamaklı bir sesle. Yoktu. Göz kapaklarımın ardına gün ışığı dolmaya başladı, karanlık yerini kızıllığa bıraktı. Huzursuzca hareket ettim. Yatakta kıpırdanıyor, bir türlü rahat edemiyordum.

Yanağımda aynı yumuşak dokunuşu hissettim. Bir tüy kadar hafif olan o dokunuşu...

Bir kuş, kulağımın dibinde ötünce, irkilerek gözlerimi açtım. Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyor, terlemiş bedenimin kıyafetime yapışmasının verdiği korkunç hissiyat beni boğuyordu.

"Zey..." diye fısıldadım bir kez daha.

Yoktu. Bir kez daha yoktu. Bu, hissettiğim en acı yok oluştu.

"Gitmişsin, bebeğim," diye mırıldandım hüzünle. "Beni yine terk etmişsin."

Baş ucuma konan ufak kuş, *ben buradayım,* dercesine bir kez daha öttü. Ancak o zaman rüyamda hissettiğim dokunuşun kardeşime değil, bu ufak kuşa ait olduğunu ayırt edebildim. Yattığım yerden usulca doğrulup, onu korkutmadan avuçlarımın içine alınca beyaz kanatları tenimi okşadı. Dolu dolu olan gözlerimi silip onu omzuma yaklaştırdım. Hafifçe kanatlanarak, yanağımın yanına konduğunda dokunuşu beni huylandırsa da hiçbir şeye değişmeyeceğim kadar güzeldi.

Kardeşimin yumuşak, ufak parmakları gibiydi.

Tüylerini işaret parmağımla usul usul okşarken, "Çok tatlısın," diye fısıldadım. Hoşuna gitmiş gibi tenime biraz daha sokulunca kıkırdadım. "Gel bakalım."

Üzerimdeki ince yorganı atıp yataktan kalktım. Güneşli hava, odanın içine bütün aydınlığıyla doluyordu. Bakışlarım ufak çatı katını tarayıp diğer kuşu bulduğunda onu da avuçlarımın arasına aldım. Ancak mavi olan, diğerine göre biraz daha hırçın ve hareketliydi.

Sanki konuştuğum dili anlaması mümkünmüş gibi, "Tamam. Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandım fakat beni dinlemedi. Odanın diğer ucuna kanatlanınca, iç çekip beyaz olanı de serbest bıraktım. Onlar içeride kanat çırpıp dururken ben kafeslerinin dibindeki yemi ve suyu kontrol ediyordum. İkisi de dolu olduğuna göre şimdilik yapmam gereken bir şey yoktu.

Kıyafetlerimi çıkarırken, "Kahvaltıya inmem gerekiyor," diye konuşmaya devam ettim. Leya'nın bana verdiği temiz kazağı ve pantolonu buldum. Bacağımı kalın kotun içinden geçirirken, "İsterseniz siz de benimle gelebilirsiniz," diye kuşlara açıklama yapıyordum.

Bir tanesi şakıdı. Bence bu *evet* demek sayılabilirdi.

"Bekleyin," diye uyardım. "Saçımı toplayacağım."

Uzun süre sonra temiz olduğunu hissettiğim saçlarımı, çabuk hareket eden parmaklarımla ördüm ve kalın bir kuyruk hâlini alan sarı tutamları tepede doladım. Sıkıca topladığım saçlarımla işimi bitirince penceremdeki yansımama baktım.

Uzun zaman sonra ilk defa iyi görünüyordum.

"Haydi, gelin. Artık gidebiliriz."

Çekmecemin üzerine konan iki kuşu da korkutmadan ellerime aldığımda bu defa kıpırdanmak yerine öylece avuçlarımda beklediler. Ellerimi göbeğime yapıştırıp güç bela kapıyı açtıktan sonra ayağımla kapatmak

zorunda kaldım. Dikkatli bir şekilde dar merdiven basamaklarını inerken malzemelerin yığıldığı kileri göz ucuyla görebiliyordum.

Basamakların sonuna gelip tamamen dışarı çıktığımda avuç içimdeki kuşlar ürkekçe titrediler.

"Soğuk mu?" diye mırıldandım şaşkınca. Belli ki onlar için soğuktu. Oysa Yuva'dan sonra hiçbir yer bana soğukmuş gibi gelmiyordu.

Çabuk adımlarla evin girişine ilerleyerek kapıya yaklaşıyor, yaklaştıkça da Leya'nın o güzel kahvaltı masasından gelen eşsiz kokuları alıyordum. Bir yanım kabul etmemek için dirense de bu evin sıcaklığını, kahvaltı masasındaki bu aile ortamını özlediğimi biliyordum. Yine de Yessey'i geride bırakmış olmak kalbime binlerce iğne batırmışlar gibi canımı acıtmaktan geri durmuyordu.

"Onu ziyaret etmeliyim," diye mırıldandım kendi kendime. Rans'a söylemeyi unutmamalıydım.

"Era geldi!"

Feyn'in neşeli sesi kulağımı okşayınca ona tebessüm ettim. İçeri girdiğimi görenler başlarını çevirip bana bakarken Feyn kucağımdaki iki minik kuşu fark etmiş ve heyecanla bana koşmaya başlamıştı. "Bunlar da ne? İnanamıyorum!"

Evin kapısını kapattığım için güvende hissederek kuşları usulca serbest bıraktım. Bir tanesi kanatlanıp Feyn'in başına konarken diğeri, odanın öte ucundaki koltuğa uçmuştu. Feyn kıkırdayarak, başındaki kuşu eline almaya çalışırken masadakilerin şaşkın bakışlarına gülümsedim. "Yüzümü yıkayıp geliyorum!"

Hızlı adımlarla banyoya ilerledim. Gün ışığı tepedeki ufak pencereden yüzüme vurduğunda karşımdaki aynadan kendimi görme fırsatı yakalamıştım. Şimdi penceredeki yansımamda fark edemediğim diğer şeyleri de fark edebiliyordum.

Lüle olmuş bir tutam kıvırcık saçım, kulağımın yanından omzuma düşmüştü ve hoş bir hava yaratmıştı. Tepeden topladığım sarı saçlarım, yüz hatlarımı daha belirgin ve görünür bir hâle getirmişti. Gözlerimin altında uzun süredir var olan kızarıklıklar yok olmuş, yerini iyi bir uyku çektiğimi belli eden canlılığa bırakmıştı. Leya'nın bana verdiği siyah renkli kazak ise açık tenime oldukça yakışmış görünüyordu.

Ve tebessümüm... Aynadaki aksimi seyrederken uzun süredir ilk kez mutlu göründüğümü fark ettim.

"Haydi, Era!"

Leya içeriden bana seslenince ellerimi çabucak ıslattım ve yüzümü yıkadım. Aynadaki sevinçli genç kıza bir kez daha dönüp bakma fırsatı bulamadan ufak banyodan çıktım ve kahvaltı masasına ilerledim.

Bütün aile masadaydı. Yalnızca Feyn ayağa kalkmış, kuşlarla beraber odada koşturuyordu.

"Şöyle otur," diye yerimi gösterdi Leya.

Ritan'ın yanındaki boş sandalyeye oturduğumda yüksek sesle, "Günaydın," diye gülümsedim.

Rat tabağından başını şaşkınlıkla kaldırıp bana baktı. Bendeki değişimi herkes gibi o da fark etmişe benziyordu. Babası Lukan, çiğnediği lokmayı yuttuktan sonra, "Sana da günaydın," diye yanıt verdi.

Ritan kahvaltısını sessizce yapmaya devam ediyordu. Gözlerim karşımdaki sandalyeyi buldu, Rans ile bakıştık. Mavileri yüzüme sabitlenmişti. Anlamaya çalışıyordu.

"Bugün çok hoş görünüyorsun," diye şakıdı Leya. Sesindeki neşe beni de mutlu etti. Yüzümde oluşan aptal sırıtışla ona döndüm. "Teşekkür ederim."

"Bu güzel kuşlar da nereden çıktı?"

Kadın yumuşak bir sesle yeni bir soru yönelttiğinde ne demem gerektiğinden emin değildim. Bakışlarım yeniden Rans'ı buldu, sanki mutluluğumun sebebini yeni fark etmiş gibi bakışları dinginleşmişti. Sahiden, benim için ne kadar özel bir şey yaptığını bilmiyor muydu? Ona mutlaka teşekkür edecektim.

"Kuşları..."

"Ben getirdim."

Tok bir sesle annesine yanıt verince sustum. Masadaki herkesin garip bakışları bu defa Rans'ı buldu. O, bunu fark etmemiş gibi tabağındakileri araştırmaya devam ediyordu.

"Nereden getirdin, abi?" diye sordu Feyn. Uzun zaman sonra onu da ilk kez böyle mutlu görüyordum, kolundaki kuşlarla masanın etrafında koşarak bir tur attı.

"Çok tatlılarmış!"

"Sadece işine yaradığımızda bize abi diyor," diye sırıttı Ritan. Ardından iç çekip bardağındaki bitki çayını yudumladı.

"Sana demedim," diye cevapladı Feyn. "Rans, Era'yı getirdiği için ona artık abi diyeceğim."

"Bize saygı duymuyorsun yani, öyle mi?" diye kabaca araya girdi Rat.

Onların bu atışmalarına gözlerimi devirsem de bu ortamı özlediğimi biliyordum. Bu sırada Leya, oğlunun kolundan tutup masaya çabucak oturttu. "Kuşlarla sonra vakit geçirirsin. Şimdi kahvaltı zamanı."

"Onlarla birlikte oynarız. Değil mi, Era? Evet de!"

Sıcak çaydan bir yudum alıp içimi ısıtmasına izin verirken Feyn'e gü-

lümsüyordum. Onaylarcasına başımı salladım. "Tabii."

Feyn yeni bir şey söylemek için ağzını açtığı esnada dış kapı, sözcüklerini duymamı engelleyecek kadar sert bir şekilde vuruldu. Çalan kapıyla Leya masadan çabucak kalktı, ben de merakla o tarafa bakıyordum. Kahvaltıya misafir beklediklerini söylememişlerdi.

"Kim o?"

"Benim, Leya."

Kaşlarım çatıldı. Leya, bana tanıdık gelen kadının sesiyle kapıyı açar açmaz Felia'nın keskin bakışlarıyla karşılaştım. Üstelik doğruca beni görmeyi bekliyormuş gibi o kötü bakışlarını bana dikmişti. Mutluluğumu baltalamasına izin vermek istemediğim için önüme sakince döndüm ve tabağımdakileri bitirmeye çalıştım.

"Ah, tatlım! Seni beklemiyorduk. Hoş geldin."

"Sürpriz yapmak istedim."

"İçeri gel."

Leya, genç kızı içeri davet etmişti fakat masada oturacak fazladan yer yoktu. Bir an için kendimi, boşluğu dolduran gereksiz insan gibi hissetmekten alamadım. Ancak Rans oturduğu yerden hızlıca kalkınca bu hissiyat da aniden yok oldu.

"Böyle geç, Fel," dedi.

"Sevdiğin kızartmalardan yapmıştım. Sen yemeyecek misin?"

Bakışlarımı tabağımdan kaldırıp Felia'nın elindeki güzel kokulu kızartmalara çevirdim. Kız, Rans'a bakmakla meşguldu. Genç adam başını iki yana sallayıp arkadaki koltuğa oturdu.

"Doydum. Rat'a ver. O hepsini yer."

Kızartmanın kokusunu alan Rat sahiden de çabucak uzanıp tabağı aldı ve masaya koydu. "Peynirli mi? Güzel kokuyorlar."

Felia hayal kırıklığına uğramış olsa da bunu çok çabuk maskelemişti. Masaya oturdu. Onu bu kadar dikkatle incelediğim için Rans'a olan tavrını anlamamam mümkün değildi ancak diğerlerinin bunu fark ettikleri hâlde sessiz kalıp kalmadıklarını merak ediyordum. Bunu fazla kurcalamak moralimi bozacağı için düşünmemeye karar verdim.

"Aslında annem de gelecekti ama dünkü olaylardan sonra..."

Felia'nın kötücül bakışları üzerime sabitlenmişti. Sorumlusu olduğum bir tartışmayı başlatmak üzere olduğunu fark ettim. Ona istediğini vermeyip sessiz kaldım. Leya içerideki gergin havayı çabucak dağıtmak istedi. "Onu da başka bir zaman bekliyoruz öyleyse!"

Felia yapmacık bir tebessümle karşılık verdi. "Seve seve iletirim."

"Anne! Bu kuşların karnı acıkmıyor mu?"

Feyn, ben fark etmeden beyaz kuşu almış, omzuna yerleştirmişti. Felia ile yan yana oturdukları için aniden ufak kuşu fark eden genç kız tiz bir çığlık attı.

"Tanrı'm! Bunları neden eve sokuyorsun, Feyn! Kahvaltı masasındasın!"

Feyn kuşu avucuna aldı, şaşırmıştı. "Ne var ki? Sana zarar vermiyorlar."

Felia tiksinir gibi bir ses çıkardı, gerilmiştim. "Şunun tüylerine bak! Tabağıma dökülecek." Ardından önündeki tabağı çabucak masaya itekledi. "Midem bulandı."

Lukan durumdan rahatsız olarak, "Feyn," diye uyarınca moralim iyiden iyiye bozulmuştu.

Dün benim yüzümden düştükleri zor durumdan sonra komşularıyla iyi anlaşmak istemelerini ve onları memnun kalacakları şekilde misafir etmeyi arzuladıklarını anlayabiliyordum. Oturduğum yerden hızlıca kalkıp Feyn'e doğru yürüdüm.

"Ben de doymuştum. Haydi, onları bana ver de çatı katına götüreyim, Feyn."

"Ama Era..."

Feyn hayal kırıklığıyla yüzüme bakarken kuşları sakince ondan aldım ve uzanıp onun dağılmış saçlarını okşadım. "Sen de benimle gelebilirsin."

"Tamam o zaman!"

"Era'yı rahatsız etme, oğlum!" diye uyardı Leya.

Ona dönüp göz kırptım. "Öyle bir şey yapmaz, Leya."

"Ah... Bu haylaz çocuk senin yanında nasıl kedi yavrusuna dönüşüyor, anlayamıyorum!"

Leya evden çıkan Feyn'e bakıp kıkırdadı. Yumruğunu hafifçe sıkan Felia durumdan hiç hoşnut görünmüyordu. Burada her gün bir tartışmaya sebep olsam ve kimse tarafından istenmesem, eminim ki oldukça mutlu olurdu. İstediği kadar hayal kırıklığına uğrayabilirdi çünkü Feyn ile aramıza kimsenin girmesine müsaade edecek değildim.

"Bir şey olursa seslenirsiniz," diye mırıldandım. "Biz yukarıdayız."

"Ben de birazdan yanınıza geleceğim."

Ritan'ın sakin sesiyle şaşkınca kafamı çevirdim. Bana bakmadan çayını yudumlamaya devam ediyordu. Her zaman, her ortamda sessizliğini muhafaza eder; mümkünse hiçbir şeye dâhil olmazdı. Ancak şimdi benimle vakit geçireceğini söylüyordu.

Kirpiklerimi kırpıştırarak ona bakınca bana sırıttı. "Çatı katını merak ediyorum. En son pislik içindeydi."

"O kadar güzel olmuş ki!" diye sırıttım. "Çabuk kahvaltını bitir ve gel."

Konuşmanın güzel bir şekilde sonlandığını umarken hesaba katmadığım birinin olduğunu anımsadım: Felia. Elbette ki bu tatlı ortamı bozmak zorundaydı.

"Ben de sizinle vakit geçirmeyi umarak buraya gelmiştim," diye mırıldandı.

Ardından titreyen dudaklarını birbirine bastırıp önündeki sudan büyük bir yudum aldı. Fena hâlde bozulmuştu.

"Biz normalde de seninle vakit geçirmiyoruz ki," diye omuz silkti Ritan.

Lukan, bir kez daha Felia'ya mahcup olmamak adına araya girdiğinde sesinde uyarıcı bir tını vardı. "Ritan."

Ritan babasına pek yapmadığı bir şey yaparak ters bir bakış attı. Ardından çayını sessizce yudumladı. Çoktan dışarı çıkmış, beni beklemeye koyulan Feyn sabırsızca, "Haydi, Era!" diye beni çağırınca arkamı dönüp dış kapıya ilerledim. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Bu kızdan sahiden nefret ediyordum. Aramızda gergin bir hava yaratmaya bayılıyordu. Bugün buraya gelmesinin sebebinin, kendi varlığını hiç unutmamamız için hafızamıza kazımak olduğuna emindim.

Üstelik bunu öyle ustalıkla yapıyordu ki dışarıdan bakan biri, onun sevdiği insanları gerçekten de elinden aldığımı düşünürdü! Oysa bununla uzaktan yakından alakam yoktu.

"Biz buradayız, çocukları rahat bırakasana."

Kapıyı kapatmadan önce Rans'ın sesini işitince adımlarımı durdurdum. Çıkmak üzereydim ancak kulağıma ilişen bu kelimeler beni olduğum yere çivilemişti sanki.

"Eh, öyle olsun." Felia'nın şımarık bir kız çocuğu gibi Rans'a yanaştığını duyunca çabucak kendimi dışarı attım. Neden bu kadar şoka uğramıştım? Onlar komşu, arkadaş, belki de sırdaştı. Geldiğim ilk günden beri bunu görmüyor muydum?

Yine de daha fazlasına tanık olmak istemiyordum.

"Haydi, Feyn," diye mırıldandım telaşla. "Yukarı çıkıyoruz."

"Bir şey mi oldu?"

Tek bakışımdan ruh hâlimi anlayabildiği için ondan korkmalı mıydım, bilmiyordum ancak gülümsedim. "Hayır. Kuşlar üşümüş olabilir."

Feyn cevap vermedi. Benim için kilere açılan kapıyı açınca önden geçtim. Ardından çatı katına çıkan merdiven basamaklarına ilerledim. Kısa süre sonra avucumdaki iki minik kuş ile odama girdiğimde içimde güvenli alana girmiş olmanın verdiği sebepsiz huzur vardı.

"İşte, şimdi uçabilirler..."

Feyn ardımdan kapıyı kapatır kapatmaz kuşları serbest bıraktım ve

kanat çırparak yükselmelerini seyrettim. Mavi olan kuş dolabın tepesine konarken, diğeri tekrar alçalarak kafesin dibine kondu ve eğilip suyunu içmeye başladı.

"Ne kadar tatlılar, değil mi?" diye mırıldandım iç çekerek. Feyn hevesle başını salladı.

"Evet! Keşke abim bana da alsaydı!"

"İstediğin zaman gelip onları sevebilirsin," diye güven veren bir sesle konuştum.

Feyn duyduklarından memnun kalmış olacaktı ki otuz iki diş sırıttı. "Teşekkür ederim!"

İlerleyip yatağa otururak pencereden dışarı baktım. Hava bugün yağmurluydu. Nedense bu, beni hep hüzünlendirirdi. Hem gökyüzünde kuşlar olmadığından, hem de Yuva'daki kötü anılar zihnimi işgal edip durduğundan...

"Yağmur yağdığında bir şeyler yapar mısınız?" diye sordum dalgın bir sesle. Sözcükler dudaklarımdan gayriihtiyari dökülmüştü.

Feyn beyaz kuşla oynarken sesimdeki durgunluğu fark etmeden yanıtladı: "Hayır. Ama ben hep pencereden izlerim."

"Hmm..."

İçeriye yeniden sessizlik çöktü. Bu sırada mavi kuş da aşağı doğru uçmuş, Feyn'in parmağına konmuştu. Feyn neşeyle onlarla oynamaya devam ederken gün yüzüne çıkan anılarımı bastırmaya çalışıyordum.

Yuva'da yağmur yağdığında hepimiz dışarı dökülürdük. Uzun bir süre yağan yağmurun altında ıslanır, sonra belirli gruplar hâlinde sıra olarak doğruca İles'in evini ziyaret ederdik. Bunu neden yaptığımızı şimdi pek anlayamıyordum ancak o zaman hep çok doğruymuş gibi gelirdi.

"Yüce İles'e saygılarınızı sunun!" derdi Seçkinler.

Onun için getirdiğimiz hediyeleri kapısının önüne telaşla bırakır, teker teker geri çekilirdik. Meyveler, sebzeler, değerli kıyafetler, kıymetli birçok eşya... Bütün bunlar minik bir tepe oluşturup, yığın hâlini aldığında Erele gaddar sesiyle geri çekilmemizi emrederdi. "Gidebilirsiniz, İzciler! İles'in barış elçisi olmaktan onur duyun!"

Pencereme takılan bir yağmur damlasına baktım. Usul usul kaydı. Sonra yok oldu.

"Onur duymak..." diye fısıldadım kendi kendime. Şimdi Feyn'in ve kuşların sesi çok geride kalmıştı. Yuva'da olduğumu hissediyordum. Nasıl kuvvetli bir etki alanına kapıldığımı... Gerçekleri göremediğimi... Her şeyin ne kadar anlamsız olduğunu...

Ona hediyeler sundukça onurlanmamız gerektiği söylenirdi. Öyleydi de... Küçükken, hangimiz daha çok hediye verebiliriz diye Olven ile tartı-

şırdık. Bu, gerçek bir yetişkin olmanın ve Yuva'ya kendimizi ispat etmenin ilk yoluydu. Peki, neden şimdi oradan bu denli uzaklaştığımda duyduğum en saçma şey gibi geliyordu?

Neden bir başkasını mutlu ettikçe onur duyuyorduk? İles bize ne veriyordu? Zihnimde koca bir boşluk oluşmuştu. Dolduramıyordum. Bir süre denedim. Denedim... Denedim... Bulamıyordum. Cevaplarımın hepsi soyut şeylerdi. Barış, mutluluk, huzur, güven...

Peki, karnımız aç uyuduğumuz o geceler ne olacaktı? İles ve Seçkinler her gece sıcak yataklarında uyurken kardeşimle birbirimize yapışarak ısınmaya çalıştığımız o soğuk akşamlar ne olacaktı? Sahi... İles, bize gerçekten ne vermişti?

Yanıt veremiyordum. Yanıt veremedikçe bakışlarım keskinleşiyor, hislerim derinleşiyordu. Yağmur yağdığında dışarı çıkmak zorunda olduğumuz için Zey defalarca hastalanmıştı. Zaten zayıf olan ufak bedenini hemen üşütür, bir süre toparlanamazdı. Ancak çoğu kez bunu hiçbirimiz sorgulamamıştık. Sanki olması gereken ve sıradan bir durumdu.

Neden şimdi her şey çok yanlışmış gibi geliyordu?

"Era! Sana diyorum."

Feyn'in sesiyle irkilince bana seslendiğini fark ettim. Yağmura dalıp gitmiş, düşüncelerimde boğulmaya başlamıştım. Pencereye dönük bedenimi yatakta çabucak ona doğru çevirip gülümsedim. "E... Efendim, Feyn?"

"Neden beni duymuyorsun?" diye homurdandı.

"Bir şey düşünüyordum."

"Kötü bir şey mi?" diye sordu çocuk. Hızla başımı iki yana salladım. "Hayır."

Feyn üstelemedi. Bunun yerine kafesin dibinde duran ufak su kabını bana uzattı. "Bu bitmek üzere. Su doldurayım mı?"

"Ben giderim," diye mırıldanarak elindeki ufak kabı aldım. "Hava soğuk. Sen inme."

"Çabuk gel ama!"

"Tamam," diye tebessüm ettim. Ardından aceleci adımlarla kapıya ilerleyip çatı katından hızla çıktım. Basamakları bitirip, kendimi dışarı attığımda kapalı bir alandan ayrılmış olmanın verdiği ferahlığı hissediyordum. Yuva'yı düşündüğüm her an, etrafıma tekrar sınırlar çiziliyordu sanki. Yeniden oraya dönmüşüm ve bir daha hiç çıkamayacakmışım gibi hissediyordum.

Bunun nasıl biteceğini bilmiyordum. Bu histen nasıl kurtulabileceğimi bilmiyordum. Geçmişimdeki kara bir leke gibi zihnime yapışıp kalmıştı. Arkamda bırakamıyordum.

"Era?"

Ritan kapının ağzından bana seslenince şaşırarak ona döndüm. "Şey..."

"Islanıyorsun!" diye mırıldandı çocuk. "Ben de yukarı geliyordum. Bir şey mi oldu?"

"Yok," dedim çabucak. Ancak o zaman saçlarımın yağan yağmurla çözüldüğünü ve omuzlarıma düşmeye başladığını fark ettim. Yüzümde birkaç yağmur damlası vardı. Kazağımla ıslaklığı silip eve ilerledim.

"Sen çık, Ritan. Feyn orada." Elimdeki kabı gösterdim. "Kuşlara su alıp geliyorum."

"Tamam."

Ritan kilere giden arka tarafa yürürken ben mutfağa gidiyordum. Rat ağzına bir şeyler tepiştirmiş, mutfaktan çıkıyordu. Bir an göz göze geldik. Ardından elimdeki su kabını fark edip geriye çekildi ve geçmem için bana yol verdi.

Bana sahiden kötü davranmamaya başlamış gibiydi. Şaşırtıcıydı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıp mutfağa girdim. Leya bulaşıkları yıkamakla meşguldü. Onu rahatsız etmeden çabucak su doldurmaya başlarken bana tatlı bir tebessüm gönderdi. "Kuşları çok seviyorsun."

"Evet," diye onayladım. Sesimdeki donukluğu fark etmesin diye kendimle cebelleşiyordum. Dudaklarım kıvrılsın diye kendimi zorlayarak gülümsedim. "Şunu doldurup gideceğim."

"Tamam, hayatım."

Su kabını doldurur doldurmaz mutfaktan çıktım. Adımlarım, peşimden atlı kovalanmış gibi aceleciydi. Fakat evin dış kapısına ilerlerken kulağıma ilişen neşeli kahkaha ile adımlarımı durdurdum.

Rans'ın odasından geliyordu. Ve ses Felia'dan başkasına ait değildi.

"Sen tam bir manyaksın!" diye bağırdı genç kız. Sesleri bir an için fazla yükselmiş olacaktı ki Rans'ın kızı sertçe uyardığını duydum.

"Bağırıp durmasana."

"Ama... Şu yaptığına bak!"

Felia tekrar büyük bir kahkaha atınca Leya'nın mutfaktan başını uzattığını gördüm.

"Siz iyi misiniz, gençler?"

Kadın, kapının ağzında dikildiğimi fark edince tekrar gülümsedi. "Şu çılgınlıkları yok mu..."

Leya elindeki köpükler akmasın diye mutfağa girdiğinde donakalmış gibiydim. Olduğum yerde hareket edemiyordum. Başımı hafifçe geriye çevirip Rans'ın odasına doğru baktığımda bunu yaptığım için kendimden nefret ettim.

Tam zamanıymış gibi kapı aniden açıldı ve Felia kahkaha atarak odadan

çıktı. Saçları dağılmış, kıyafetinin kumaşı değişik bir hâl alarak kaymıştı. Ne olduğunu anlamak için beynimi zorlarken peşinden Rans'ın çıktığını gördüm. Beni hiç fark etmeden doğruca Felia'ya koştu ve üzerine eğildi.

"Bağırıp durma, Felia!"

"Çekil! Üstümden çekilsene, Rans!"

Rans uzanıp, Felia'nın dudaklarını uzun parmaklarıyla kapatmaya çalışırken kız hâlâ kıkırdıyordu. "Çekil! Anneni çağıracağım! Leya!"

"Sus dedim!"

Rans, kızın sesi çıkmasın diye tamamen üzerine eğildiği için Felia'yı artık koltukta göremiyordum. Rans'ın diğer eli yerinde durmuyor, onun eline uzanmaya çalışıyordu. Felia, onun iri bedeni altında kıvrılıp duruyor ve elindeki her neyse Rans'a vermemek için diretiyordu. Öyle bağırıyordu ki kulaklarımın sağır olacağını zannettim.

Ve kalbim... Ondan pek söz etmek istemiyordum. Dilerim ki kulaklarım, kalbimin kırılan sesine de sağır olabilirdi. Gördüğüm manzara beni dehşete düşürmüştü.

"Ver artık..." diye homurdandı Rans. Nihayet Felia'nın eline uzanıp onun sıkıca tuttuğu şeyi alabilmiş olacaktı ki geri çekilebildi. Rans'ın iri vücudu altında ezilen kız, odadan ilk çıktığı hâlinden daha da beter dağılmıştı. Saçlarını hızla düzeltip koltuktan kalkarken kahkaha atıyordu.

"Çok pisliksin, Rans!"

Genç adam, mavi gözlerini kısıp otuz iki diş sırıttı. Ardından kızdan aldığı şey her neyse onu cebine sıkıştırdı. "Öyle söylerler."

Daha fazlasını izlemeye dayanamayacağımı fark ettim fakat kapıdan sessizce çıkmak üzereyken Leya'nın yüksek sesi bulunduğumuz salonu doldurdu. "Era! Çıktın mı, hayatım? Şunu da götürür müsün?"

Ve tam o anda Rans ile göz göze geldik. Mavileri şaşkınlıkla irileşti, ardından ne zamandır burada olduğumu anlamaya çalışır gibi gözleri kısıldı. Yutkunamadım. Bir an için buraya hiç inmemiş olmayı diledim.

Göğsü aldığı hızlı nefeslerle inip kalkan Felia, uzun saçlarını geriye atıp tıpkı Rans gibi şaşkınca bana baktı. Yalnız olduklarını zannetmişlerdi. Keşke öyle olsalardı.

Belli ki bazen gerçekten fazlalık oluyordum. Belki de bunu, bu kadar geç fark etmek benim hatamdı. Hayatımı kurtardığı için minnet beslediğim bu genç adam, ailesinin huzurunu kaçırmamak için bana iyi davranıyordu ve bunu tam bir aptal gibi yanlış anlamıştım! Burada ben yokken de çok mutlulardı ve tam da şimdi nefret beslediğim bir insana, Felia'ya aslında ne kadar çok yakın olduklarını görebiliyordum.

Sürekli tartışmalara sebep olan bir insandan başkası değildim. Bunu bir kez daha görebiliyordum.

Ne zannetmiştim? Beni öyle tutkulu öptü diye bütün hayatını değiştireceğini, benim sevmediğim insanlara göre şekillendireceğini mi? Bunu nereden çıkarmıştım? Kalbim sancıdı. Böyle aptal bir fikre ne zaman kapılmışım?

Rans'ın mavi gözleri, gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. Ancak ben burada kalamayacağımı görüyordum. Bir şey söylemek için dudaklarını araladığında geriye döndüm ve sırtımı çevirdiğim gibi dışarı çıktım. Adımlarım yürümekten çok koşar gibiydi. Kimden kaçtığımı ise bilmiyordum.

Dışlanmış hissediyordum.

"Yavaş!"

Bedenim bir başkasına sertçe çarptığında evin arka bahçesine ilerliyordum. Elimdeki su kabı çarpmanın etkisiyle sallanınca duraksadım.

Karşımdaki Mataz'dı. Şüpheyle kıstığı gözleri beni inceliyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu. Sesinde bariz bir şaşkınlık vardı. Dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum.

"Hiç," dedim çabucak. "Geçebilir miyim?"

Gözlerim yaşarmak üzereydi. Başımı eğip yanından çabucak geçmek istiyordum fakat sağıma doğru bir adım atıp önümde durdu. Geçip gitmeme izin vermedi. "Dur bir dakika."

"Ne var?" dedim hışımla. "Çekil!"

"Felia burada mı diye soracaktım."

Mataz daha da şaşırmış bir şekilde gözlerime bakarken neden her an ağlayacakmış gibi dudaklarımın titrediğini anlamaya çalışıyordu. Üzgün müydüm? Değildim. Öfkeliydim! Kendime öfkeliydim. Herkesle bağ kuran bu aptal kalbime öfkeliydim!

"İçeride," diye yanıtladım kısık bir sesle. "Çekil artık."

Daha fazla orada kalmak yerine, çatı katına giden merdivenlere hızla yürüdüm ve telaşla basamakları çıktım. Rans'ın peşimden geldiği falan yoktu ama nedense biri neler olduğunu soracak diye ödüm kopuyordu. Kapıyı açıp hızla içeri girince Ritan ve Feyn'in yerde oturmuş, kuşlarla ilgilendiklerini gördüm. Geldiğimi bile fark etmeyecek kadar dikkatle hayvanları inceliyorlardı.

"Era," diye mırıldandı Ritan. "Sanırım birinin kanadı yaralı. Biraz temizledim."

Elimdeki su kabını yere bırakıp, "Öyle mi?" diye sorarak yanlarına oturdum. Bağdaş kurup, zihnimin tekrar berraklaşmasını ümit ederek içimden sayı saymaya başlamıştım.

"Evet," diye onayladı Ritan. "Bak, şurası işte. Ama merak etme, temizledim. Büyük bir şey yok."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Şöyle bir baktığımda sahiden de çok ciddi bir yara olmadığını ancak geçmişten kalan bir iz olabileceğini fark ettim. Feyn, abisine kuşlarla ilgili bir ton soru sorarken toparlanmakta zorluk yaşıyordum. Bir süre hiç ses çıkarmadan onlarla oturdum ve sadece kuşları seyrettim. Bazen uçuyorlar, bazen de tekrar yere inip parmaklarımıza, omuzlarımıza konuyorlardı.

Dakikalar birbirini kovalarken, bir türlü sakinleşemediğimi fark edip ayağa kalktım ve yatağın kenarındaki pencereye ilerledim. Çocuklar hâlâ kuşlarla ilgilendikleri için ne yapmaya çalıştığımı anlayamıyorlardı. Sanki olduğum yere sığmıyordum. Başımı uzatıp aşağıdaki bahçeye bakınca Rans'ı gördüm. Rat ile bir şeyler konuşuyorlardı. Bana arkası dönük olan bir adam daha vardı.

Bu, Mataz olmalıydı.

"Haydi!" Rat'ın gür sesi buraya kadar geliyordu, ayrıca dudaklarını rahatça okuyabiliyordum. Rans bir anlığına benim olduğum tarafa doğru gelince yukarı çıkacağını düşündüm. Ancak sonradan hiç beklemediğim bir şey oldu. Uzun, ince parmaklara sahip güzel bir el, onun bileğine dokundu.

Felia, Rans'ı kendi tarafına doğru çekti. "Sen de bizimle gel."

Şaşkınlıkla kirpiklerimi kırpıştırdım. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı çarpmaya başlamıştı. Bu ana şahit olmak, tıpkı dakikalar önce seyrettiğim manzara kadar acı vericiydi. Böyle bir acıyı hissedebileceğimi kim tahmin edebilirdi ki? Birisi nefes almamı engelliyormuş gibi hissediyordum.

Sonucu göremesem de nedense sezebiliyordum. Zaten fazla da beklememe gerek kalmadı. Rans, benim olduğum çatı katına doğru bir süre kararsızca yönelse de Felia'nın ısrarına dayanamayarak ona doğru döndü. Bana sırtını çevirdiği ilk an; acımasız eller, kalbimi avuçlarının arasına almış, patlayacakmışçasına sıkılmış gibi hissettim.

Gözlerim bu ana şahitlik etti. Uzaklaştı, uzaklaştı, uzaklaştı.

Felia ile gözden kayboldular. Rat neden olduğunu bilmediğim bir şekilde onların peşinden gitmedi. Nereye gideceklerini, ne zaman döneceklerini bilmiyordum. Büyük bir buhrana kapılmış hâlde pencereden usulca geri çekilirken dakikalar önce yaşadığım pişmanlığı bir kez daha yaşadım.

Keşke aşağı inmeseydim. Keşke şu pencereden dışarı hiç bakmasaydım. En azından kalbimi deşen bu manzarayı görmemiş olurdum.

Ortada bir ihanet yoktu. Rans ile birbirimize hiçbir söz vermemiş, hiçbir şey vadetmemiştik. Hatta aksine, ona hep olmayacak şeylerden söz etmiştim. İmkânsızlığımızı göstermiştim. Ancak bu manzara beni neden böylesine parçalamıştı? Bilmiyordum.

Ufak bir kız çocuğunun kâbuslarla dolu bir uykudan yeni uyanmış gibi

çıkardığı kırgın ses tonuyla, "Ritan..." diye seslendim.

Ritan başını benden tarafa çevirdi. "Era?"

"Dün buraya gelen kız... Mirsa. Onların evi nerede?"

Ritan başıyla pencereyi işaret etti. Karşıdaki yolu gösteriyordu. "Hemen şu ilerideki ev. Çok yakın."

"Şey," diye mırıldandım parmaklarımla oynayarak. Ne diyebileceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Beni hiçbir şey mutlu etmeyecekti ancak bok gibi hissetmekten de nefret ediyordum. Burada kapalı kalmak, en son ihtiyacım olan şeymiş gibiydi.

"Onlara gideceğim," diye yanıtladım. "Leya'dan yolu göstermesini isterim."

"Çok geç kalma," diye tembihledi Ritan. Endişelendiğini sesinden anlıyordum.

Dudaklarım kırık bir tebessümle kıvrıldı. Ben kardeşimi kaybetmiştim ancak sanki aniden birçok erkek kardeşim olmuştu.

"Seninle gelmek isterdim ama kuşları yalnız bırakmak istemiyorum," diye kükürdadı Feyn.

Başımı sallayıp yanlarından ayrıldım. "Görüşürüz, çocuklar."

Basamakları inen adımlarım, ruhsuz bir bedene ait gibiydi. Bir süre, arka bahçede sessizce süzüldüm. Boşluğa düşmüşüm gibi hissediyordum. Neden bu kadar yıkılmıştım?

Yıkılmak mı? Kimi kandırıyordum? Mahvolmuş hissediyordum.

"Rat gitti mi?"

"Az önce çıktı, tatlım."

Leya'nın seslendiği kişi Mataz'dı. Ben daha eve giremeden onun kapıdan çıktığını gördüm. Leya ortalıkta olmadığına göre mutfaktan seslenmişti.

Mataz ile bir süre bakıştık. Gözlerim elindeki bıçaklara ve baltaya kaydı. Beni fark edince omzunu silkti. "Ava gidiyoruz."

"Anladım," diye mırıldandım. Benimle neden sürekli iletişim kurmaya çalıştığını bilmiyordum, üstelik bakışlarında anlamını tam olarak çözemediğim başka bir şey vardı.

Rans'ın sesi zihnimi yokladı. *Mataz'a güvenme.*

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu genç çocuk.

Elini saçlarının arasından geçirip geriye attı. Bir an için bu soruya verecek cevap bulamadım. Bocalayarak etrafıma baktım, toparlanmak zamanımı almıştı.

Nereye gidiyordum? Nereden geliyordum? Bundan sonra ne yapacaktım?

Ben koca bir hiçlikteydim.

"Karşıdaki eve..." diye mırıldandım dalgın bir sesle. "Mirsa'ya."

"Ben de o taraftan gideceğim. Gel, seni bırakayım."

Mataz cevabımı beklemeden kapıdan ayrılınca arkasından bakakaldım. Reddetmem gereken bir durum var mıydı? Beni karşıdaki yola kadar götürecekti, kötü niyet hissedemiyordum.

Ancak Rans beni çok sert bir dille uyarmıştı. Eğer kabul edersem bu adama yakınlık göstermiş olacaktım. Üstelik tam bir gaddar olduğunu içten içe hissederken...

"Hep böyle ürkek misindir? Bu evde ilk kez gördüğüm o sarışın kız, şu baltayı alıp beni parçalardı."

Sesiyle irkilerek başımı kaldırdığımda bana yandan bir sırıtışla baktığını gördüm. Korkak olduğumu mu düşünüyordu? Fena hâlde yanılıyordu.

Yalnızca Rans'ı çiğnemek istemiyordum. Ancak Felia'nın güzel elleri, onların defalarca birbirine temas eden bedenleri gözlerimin önünden gitmiyordu.

Ne saçmalıyordum ki?

"Geliyorum," diye seslendim soğuk bir sesle. İri bedeniyle Mataz, beni bahçenin çıkışında beklerken hâlinden memnun bir tavırla sırıtıyordu. Aşılmazı aşıyordu, ona karşı ördüğüm ilk tuğlayı parçalamıştı. Memnun olduğunu görebiliyordum.

Uzanıp elindeki baltayı kaptım. "Beni eve bırakıp gideceksin. Yanlış bir şey yaparsan cidden baltayı kafana yersin."

Önce şaşkınlıkla gözleri irileşti, sonra dayanamadı ve büyük bir kahkaha patlattı. Sesi öyle gür çıktı ki bir yerlerde yankı yaptığını duydum. Kaba biri olduğunu zannediyordum ancak güldüğünde o kadar da korkunç görünmemeye başlamıştı.

"Teslim oluyorum," diye ellerini kaldırdı. "Sadece seni bırakıp defolacağım."

"Aksine kalkışmasan iyi edersin."

Birlikte yürümeye başladığımızda zihnimden binlerce düşünce geçiyordu. Ve hepsinin ortak noktası, Rans'ın önce çatı katına, sonra aniden Felia'ya bakan mavi gözleriydi.

Keşke gözlerimi kapattığımda yok olsalardı. Aklıma mıh gibi kazınmışlardı. Bir çift göz, yutkunmama izin vermiyordu.

Elimde bir baltayla peşinden yürüdüğüm Mataz'ın gür, siyah saçlarını; iri gövdesini, bana dönük olan sırtını inceledim.

Belki de birileri hakkında yine ve yine yanılıyordum. Kim bilirdi?

Bölüm 14: IŞIKLARI KAPATMA

Yürüyordum.

Önümde bilinmez bir yolun taşları vardı, içimde korkuları... Ancak ben, her zaman yaptığım o şeyi yapıyor ve cesarete tutunmaktan kendimi alamıyordum.

Yanımdaki adam benden bir adım önde giderken gözlerim onu incelemekten geri durmuyordu. Bana zarar verebileceğine dair bir düşünce aklımın köşesinde yer almıştı ancak adımlarıma söz geçiremiyordum. Peşinden yürümeye, temkinli de olsam onu takip etmeye devam ediyordum.

Keskin bakışlarım, Mataz'ın sırtını delip geçecekmişçesine onun iri gövdesine sabitlenmişti. Aniden geriye dönüp bana baktı. "Baltayı kafama indireceksin diye korkmuyor değilim."

Sırıttı. Hâlâ rol yapıp yapmadığından emin olamadığım için omuz silkip umursamazca cevap verdim: "Şimdilik ters bir şey yapmadın..." Tek kaşımı kaldırdım. "Ama güven vermiyorsun."

Mataz ıssız yolda büyük bir kahkaha atınca, tepedeki kayalıklara çarpan ses yankılanarak kulağıma ilişti. Onu bu kadar güldürecek kadar komik bir şey göremiyordum ancak ses çıkarmadım.

"Çok garip bir kızsın," diye başını iki yana salladı. "Seninle üç gün geçirseydim eminim ki bütün dertlerimi unuturdum."

Bu kadar emin olmamasını söylemek isterdim.

Elbette ona hayatımı anlatmak gibi aptalca bir niyetim yoktu, gözlerime her zamanki sır perdesini indirip düşüncelerimin sesini kıstım. Hâlâ merakla bana bakan Mataz'a küçümseyici bir bakış attım.

"Unut bunu."

Bir kez daha yüksek sesle güldükten sonra benimle oyalanmaktan vazgeçmiş olacaktı ki önüne döndü ve yol almaya devam etti. Bu sırada ben de küçük adımlarla yanında ilerlemeye devam ediyordum. Yaklaşık on dakikalık mesafeyi tükettikten sonra, karşımıza çıkmaya başlayan iki katlı evlerin çatılarını nihayet görmeye başlamıştım.

Başta gözlerim tedirginlikle kısılıp etrafı incelese de hâlâ ormanlık alana çok daha yakın olduğumuzu, buralarda fazla insan olmadığını anladım. Yine de yola devam edersek kasabanın içine girmiş olacağımı görüyordum.

Adımlarım kendiliğinden yavaşlayınca daha fazla devam etmeye niyetimin olmadığını fark eden Mataz da durdu.

"Burası," diye mırıldanınca çenesinin ucuyla işaret ettiği yere baktım. Küçük, pembe boyalı, şirin bir evdi burası.

"Mirsa içeride olmalı," diye konuşmasını sürdürdü yanımdaki genç adam. Bana zarar vermeyeceğinden emin olunca elimdeki baltayı ona uzattım. "Al."

Baltayı tek hamlede benden çekince bir anda dengem sarsıldı ve bedenim ona doğru gitti. Ondan ürkmem için bilerek yaptığını fark edip ters bir bakış attım. "Bazen çok aptal görünüyorsun, Mataz."

"Sadece şaka," diye göz kırptı. Ardından hiç beklemediğim bir anda gür sesiyle eve doğru bağırınca gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Boynundaki belirgin damarlar korkunç bir hâle bürünmüştü.

"Mirsa! Sallida! Misafiriniz var!"

Sesinden irkilip yüzümü buruşturdum, bu adamın elinin ya da sesinin ayarı yok muydu?

"Kulağımın dibinde neden bağırıyorsun?" diye homurdandım. "Sağır olacaktım."

"Sesimden etkilenmen için yapmıştım."

Bana yılışık bir tavırla tekrar sırıtınca dişlerinin ortasına yumruğumu geçirmek istedim. Ancak bunu yapamayacağım kadar sempatik görünmeye başlamıştı.

İşlerin gidişatından hiç hoşlanmamaya başlıyordum.

"Teşekkürler," diye veda ettim sabırsızca. Daha fazla onunla kalmak istemiyordum. "Yolda bana zarar vermediğin için."

Mataz, saçlarını eliyle geriye itip bana şüpheci gözlerle baktı. "Sanırım sana, beni tam bir kuduz köpek gibi anlatmışlar, Era."

Gülümsedim. "Hayır. Kuduz bir köpek olduğunu kendi gözlerimle gördüm."

Karşımda ettiği kavgalardan sonra onu yumuşacık bir ayıcık olarak görmemi bekliyor olabilir miydi? Tuhaf bir adamdı.

"Neyse ne," diye homurdandı. Ona ters davranmam, canını sıkmışa benziyordu. Huzursuzca ensesini kaşıdı. "Öyle biri olmadığımı zamanla kendin görürsün. Benim gitmem gerekiyor."

Ardından geride bıraktığımız yolu gösterdi. "Buradan döneceksin. Zaten bu ıssız yolda kimsenin seni görme olasılığı yok, burası pek kullanılmıyor."

Ah... Alınmış mıydı? Gülmek istedim. "Güle güle."

Ardından ona sırtımı dönüp pembe evin bahçesine doğru ilerledim.

Burası, Leya'nın bahçesinden daha küçük olsa da rengarenk çiçeklerle, birbirinden güzel görünen bitkilerle donatılmıştı. Bir süre onlara dalıp gitmekten kendimi alamadım. Yuva'yı anımsıyordum. Babamın, çorak bir toprak parçasından ibaret olan arka bahçemizi emeğiyle ne güzel bir cennete çevirdiğini hatırladım. Bunu hem çok severek hem de biraz mecburiyetten yapardı çünkü sebze yetiştirecek verimli bir bahçemiz olmazsa günün sonunda aç uyuyacağımızı o da iyi bilirdi. Bu yüzden son zamanlarda bahçeden neredeyse hiç çıkmadığını, elinden gelen en iyi şekilde Zey ve benim için çabaladığını anımsadım.

Bütün bunları hatırlamak yüreğimi burktu. Kalbime bir sancı saplandı, bir an için nefes almakta zorlandım. Kirpiklerim kırpıştı, gözlerim göğe kalktı, bulutları izledim. Kuşları göremiyordum ancak onların babama gittiğini çok iyi biliyordum.

Babam da beni özlemiş miydi? Ailem de başını göğe kaldırıp beni düşünüyor muydu?

Mataz'ın hafifçe öksürdüğünü işitince geriye dönüp baktım. Hâlâ bıraktığım yerdeydi. İçeri girmediğimi fark etmiş, beni beklemeye karar vermişti.

Bunu neden yapıyordu ki?

Çabucak önüme dönüp düşüncelerimin sesini bir kez daha adım seslerimle susturdum. Bahçe kapısını araladıktan sonra çabucak içeri girdim ve taşlı yolda ilerlemeye başladım.

Yeniden geriye dönüp Mataz'a bakma ihtiyacıyla dolup taşıyordum ancak bunu yapmayacaktım. Derin bir nefes verip adımlarımı hızlandırdım ve önümdeki merdiven basamaklarını çıkmaya başladım. Ancak varlığını arkamda hissediyor, hâlâ tam olarak içeri girmemi beklediğini biliyordum.

"Sahiden ayıcığa dönüşmüş," diye şaşkınca fısıldadım. Akılalmazdı.

"Hey! Era!"

Duyduğum ince sesle başımı kaldırınca Mirsa'nın iki yandan topladığı kıvırcık saçlarıyla karşılaştım. Görüntüsü öyle komikti ki bir an için sırıtmaktan kendimi alamadım. Evin kapısından başını uzattığı için bedeninin sadece üst kısmını görebiliyordum.

"Yolu kolay buldun mu?" diye sordu heyecanla elini sallarken.

Başımı usulca yukarı aşağı oynattım ve arkamdaki bahçe kapısını işaret ettim. "Beni Mataz getirdi."

Mirsa'nın gözleri irileşti. "Ne? Sahiden mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

Benim için açtığı kapıya çabucak ilerleyerek nihayet derin bir nefes verdim. Yeni bir insanla tanışacak olmanın gerginliği beni ele geçirse de bunu

fazla belli etmemeye çalışarak sakin bir izlenim vermeye çalışıyordum. O, kafası kopacakmış gibi hâlâ bahçe kapısına doğru merakla bakarken ben, sakince aklımdakini sordum:

"Neden şaşırdın?"

Kapıyı ardımızdan kapattı ve sonunda içeri girebildi. İki yandan topladığı kıvırcık saçlarıyla oldukça tatlı görünen kafasını bana çevirdiğinde sırıtıyordu.

"Mataz kimseye kolay kolay yardım etmez."

Bakışlarında pek de anlam veremediğim tuhaf bir parlaklık vardı, üzerindeki yeşil tişörte uyumlu bir etek giymişti. Bu kızın bahçesinin böyle renkli olmasına şimdi anlam vermeye başlamıştım. Oysa benim düşüncelerimden habersiz bir şekilde hâlâ sırıtmaya devam ediyordu.

Bana aniden göz kırptı. "Yoksa senden hoşlanıyor mu?"

Cümlesini algıladığım ilk anda donup kalırken ne tepki vermem gerektiğinden emin olamadım. Mirsa gereğinden fazla heyecanlı ve açık sözlü bir kızdı. Düşündüklerini bir çırpıda söyleme konusunda benden bile beter hâldeydi ve belli ki dilinin ayarının olmaması onu hiç rahatsız etmiyordu.

En azından gözlemlediğim ilk şey bu oldu.

"Öyle bir şey değil," diye homurdandım aksi bir sesle. Huzursuzlanmıştım. "Sadece aynı tarafa geliyorduk."

"Hmm..."

"Neden öyle bakıyorsun?" diye çıkıştım. "Mataz'a o şekilde yaklaşmam mümkün değil."

"Ne derler, bilirsin," diye iç çekti. Ardından benimle koridorda yürüdü. "Büyük aşklar nefretle başlar."

"Mirsa!" diye homurdandım. "Benimle onun arasında görebileceğin tek şey nefret olur."

Bana yanıt vermedi ve önüme geçip sağdaki kapıyı açtı. Hâlâ sırıtıyordu ve bu durum bende onu dövme isteği uyandırmaya başlamıştı.

"Şu bakışlarına bak!" diye kıkırdadı. "Beni pataklayacaksın."

"Saçlarını iki yandan tutup çekiştirmek isterdim," diye tebessüm ettim.

Dayanamayıp büyük bir kahkaha patlattı ve omuzları sarsılarak gülmeye başladı. Onu neyin bu kadar eğlendirdiğini anlamakta güçlük çekerek gözlerimi devirdim ve açtığı kapıdan içeri girdim. Mirsa ise elleriyle dudaklarını kapatmış ve kıpkırmızı olana dek kısık sesle gülmeye devam ediyordu.

"Bayılacaksın, kes şunu!"

"Çok tatlısın," diye sırıttı. "Seninle cidden dövüşmek isterdim."

"Elimden kurtulacağının sözünü veremem," diye homurdandım.

Bu odada da tıpkı bahçedeki gibi çiçekler vardı. Pencerenin önüne boydan boya yerleştirilmişlerdi ve içerideki renkli eşyaların her yanına ilginç süs oyuncakları koyulmuştu. Ne işe yaradıklarını tam olarak anlayamasam da sol omzumun üzerinde sallanan, kapının girişine asılmış, mavi tüylü bir ipe dokundum.

"Eksik olan tek şey gökkuşağı," diye mırıldandım şaşkınca. "Muhtemelen yapabilseydin onu da alıp buraya sokardın."

"Tanrı'm..." Kız tam gülmeye son vermişken söylediklerimle yeniden kahkaha atmaya başladı. Bunun akşama dek devam edeceğini fark edip elimde dudaklarıma bir fermuar çekiyor gibi yaptım.

"Susrum."

"Lütfen, sus!" diye kükürdamaya devam etti. "Ablam henüz uyanmadı. Bu saatlerde uyanırsa beni öldürecek kadar sinirli oluyor. Ah, o bakışlarına bir şahit olsaydın..."

"Mirsa!"

Gözlerim şaşkınlıkla irileşince kız bir anda çenesini kapattı. Yaklaşan adım seslerini duyduk. Birbirimize bakakalmıştık.

"Gece geç geldiğimi biliyorsun!" diye bağırdı koridordaki ses. "Bu kadar aptal olamazsın! Sana bütün gün uyumak istediğimi söylemiştim."

Kapıdan uzaklaşıp yanımdaki koltuğa bir kedi gibi kıvrıldım. Mirsa ne yapacağını bilemez hâlde ayakta bekliyordu. Eh, ben misafirdim. Bütün azarı onun işitmesi daha uygun olacaktı.

"Senden rica ettiğim tek şey sessizlikti!" diye homurdandı aynı ses.

Ardından hızla kapıyı itti ve sarı saçları darmadağın olmuş genç kadın bir anda içeri girdi. Bu kadının, geçen gece evimize gelenlerden biri olduğunu biliyordum. Mirsa'nın ablasıydı.

Kız öyle öfkeliydi ki beni görmedi bile. Kendisinden daha cılız olan Mirsa'nın üzerine yürüdü.

"Ahmağın tekisin! Uyanayım diye bilerek bağırıyorsun!"

"Sallida," diye araya girdi Mirsa. Ablasının öfkeden deliye döndüğünü fark ederek çabucak açıklama yapmaya girişti.

"Yemin ederim, bilerek bağırmadım!"

"O yüzden mi evi inleterek kahkaha atıyorsun? Tanrı'm... Uykumun içine sıçtın."

"İstersen beni dövv," diye sırıttı Mirsa. Ardından ablasına kolunu uzattı. "Öfken dinecekse."

Dehşetle onları izliyordum. Bu nasıl bir ilişkiydi böyle? Küçük olan hâlâ sırıtırken ablası onun bu tavrıyla daha da deliye dönmüştü. Uzun, sarı saçlarının arasından parmaklarını geçirdi, yüzü biraz açığa çıkınca güzel

hatlarının gerildiğini fark ettim. Göz altları kızarıktı. Sahiden uyuyamamış olmalıydı.

"Bütün gece avdaydım!" diye çıkıştı sonra. "Üstelik ertesi gün sen gitmek zorunda kalma diye fazladan hayvan avladım, aptal! Bir daha senin iyiliğini düşünmeyeceğim."

Mirsa ablasına sıcak bir tebessüm bahşetti. "Düşüneceksin, bunu ikimiz de biliyoruz. Sen benim biricik ablamsın."

"Buraya gel!"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan ablası, kızın iki yandan topladığı saçlarından birine yapışınca duvarın kenarına sindim. Mirsa hem çığlık atıyor hem de gülüyordu.

"Bırak! Seni vahşi!" diye bağırdı.

"Canın acısın ki bir daha yapma!"

Ablası, kızı gözlerimin önünde bir güzel pataklarken, aynı anda yere düşünce büyük bir çığlık attım.

Tiz sesim duvarlara çarpıp yankılandığında Sallida tam da bir avcının sahip olacağı kadar iyi bir refleksle sesin geldiği yöne, bana döndü.

Bakışlarımız kesiştiğinde nefesimi tutmuştum. "Selam."

Kız beni tanır tanımaz kirpiklerini şaşkınca kırpıştırdı. Bu sırada ellerinin arasındaki saçlar gevşemiş, Mirsa da ablasından çabucak kaçmayı başarmıştı. Hızla yanıma koştu.

"Her şey Era'nın yüzünden!" diye beni oltanın ucuna bir yem gibi atıverdi. "Beni güldürme dedim ama dinlemedi!"

"Ne kadar ispiyoncusun!" diye çıkıştım. "Her boka gülüp duran sensin."

"Bu kadar komik davranmasaydın o zaman!"

Sallida çabucak ayağa kalkıp üzerine çekidüzen verdi. Şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Dağılmış sarı saçlarını hızla düzeltti ve omuzlarından geriye attı. Ardından bana doğru yaklaşıp elini uzattı.

"Özür dilerim, seni görmemiştim." Uykulu hâline rağmen kocaman tebessüm etti. "Hoş geldin."

Biraz çekinerek uzanıp elini sıktığımda Mirsa bu hâlime yeniden gülmeye başlamıştı. Sahiden bu kız tam bir deliydi.

"Merak etme, ablam seni yemez," diye mırıldandı. Ardından ona ters bir bakış attı. "Onun gücü sadece bana yeter!"

Kız kardeşinin zevzekliğine aldırmayan Sallida derin bir nefes verdi. "Neden misafirimiz olduğunu söylemedin?"

"Dün söylemiştim ama uyuyacağım diye beni geçiştirdin."

Nihayet içerideki hararet dindiğinde Mirsa, karşımdaki koltuğa oturdu ve bacaklarını üst üste atarak olduğu yere daha çok yayıldı. Bu sırada ablası saçlarını karıştırıp ayılmaya çalışıyordu.

"Yüzümü yıkayıp hemen geleceğim," diye mırıldandı. Sonra da odadan ayrıldı.

Bakışlarım onun geride bıraktığı boşluğu seyrederken Mirsa dağılmış saçlarını keyifle yeniden topluyordu. Az evvel hiç pataklanmamış gibi sakindi.

"Ee, ne diyorduk, tatlı Era?"

Bakışlarımı saçlarından ayırıp gözlerine çevirdim. "Hmm?"

"Mataz'ın sana nasıl sırıksıklam âşık olduğundan söz ediyorduk."

Yeniden sırıtınca iç çektim. Beni buraya davet etmesinin tek nedeni belli ki zevzeklik yapmaktı. Buna ne kadar aç olduğunu parlak bakışlarından anlayabiliyordum.

"Saçmalama, Mirsa," diye kısık sesle mırıldandım. "Ablan duyup yanlış anlayacak."

Bu sırada Sallida ayaklarını yere sürterek uyuşuk adımlarla içeri girdi. "Tekrar merhaba, kızlar."

"Sall, biliyor musun, Era'yı buraya kadar Mataz bırakmış."

Sallida elindeki havluyla yüzünü kurularken bana şaşkın bir bakış attı. "Sahiden mi?"

Ardından havluyu yanına bırakıp kız kardeşi gibi koltuğa yayıldı. "Neden yapsın ki bunu?"

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Buna neden bu kadar şaşırmışlardı?

"Biz de onu konuşuyorduk," diye bana imalı bir bakış attı genç kız. Ablasının da bu konunun üzerine gitmesi iyice hoşuna gitmişti. "Era, bunun normal olmadığını bir türlü anlamak istemiyor."

Sallida başını çabucak iki yana salladı. "Kesinlikle normal değil. Mataz birine yanlışlıkla iyilik yapsa hemen özür diler."

Engellenemez şekilde aynı anda gülmeye başladığımızda Sallida keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu.

"Ciddiyim," diye sırıttı. Konuşurken bir yandan sarı saçlarını örmeye başlamıştı. "Bir kere zor bir durumda kaldığımda bana istemeden yardım etmişti. Ne kadar kötü hissettiğini bakışlarından anlayabiliyordum."

Sırıtmamak için yanaklarımı ısırdım, doğrusu biraz rahatlamıştım çünkü ikisi de eğlenceli kızlara benziyorlardı.

"Bana kuduz bir köpek olmadığını söyledi," diye mırıldandım sakince. "Ama ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Tanrı'm... Tabii ki öyle!"

Sallida yeniden gülmeye başladı. Mirsa çabucak mutfağa koşmuş, bize atıştırmalık bir şeyler hazırlayıp geri dönmüştü.

Sallida bir şeyler yemeye başladı, bir yandan da benimle konuşmaya devam ediyordu:

"Mataz sana yürüyor diyebilir miyiz?"

"Bence de!" diye atıldı Mirsa. Ablasıyla ortak noktada buluştukları tek konu sahiden bu olmak zorunda mıydı? İç çektim.

"Muhtemelen biraz mahcup hissediyor," diye açıkladım sakince.

Ardından bacaklarımı kendime çekip koltukta bağdaş kurdum. "Daha önce kız kardeşiyle tartıştığım için beni tehdit etmişti."

Sallida elini tabaktan çekip şaşkınca mırıldandı: "Doğru ya... Felia'ya saldıran sendin."

"Hayır!" diye homurdandım.

Bu konu huzursuz hissettiriyordu. Ayrıca uzun zaman sonra ilk kez insanlarla bu kadar normal iletişim kurabiliyor olmak, bu kızların evimdeki arkadaşlarımdan pek de farklı gözükmüyor oluşu beni heyecanlandırmıştı. Felia ile olan aptal kavgam yüzünden benden uzaklaşmalarını istemiyordum.

"Beni hırsız zannedip üzerime atlayan oydu aslında," diye açıkladım omuz silkip. "Ama beni dinlemedi. Ona üzerimden çekilmesini söylemiştim."

Mirsa başıyla onaylayarak, "Felia bazen dayağı hak ediyor," dedi. Sonra meyve yemeye devam etti.

Bu tavrı beni rahatlatmıştı, sırıtma isteğime karşı koyamıyordum. Sallida ise kardeşi kadar heyecanlı bir yapıya sahip olmadığı için durup biraz düşünmeyi tercih etti.

"Aslında olaya uzaktan bakıldığında ikiniz de haklı görünüyorsunuz. O seni hırsız zannedip evdekileri korumak istemiş. Fakat sen de bu tavırdan hoşlanmayarak ona karşılık vermişsin." Konuşurken duraksayıp bana gülümsedi. "Ki ben de olsam aynısını yapardım."

"Yani onu döverdi."

Mirsa yeniden sırıtırken ablası ona ters bir bakış attı. "Felia'yla aramda bir problem yok, aptal kız. Fitili ateşlemeye çalışma."

"Benim var, ablamsan senin de olmalı!" diye küçük bir çocuk gibi mızmızlandı Mirsa.

Bu hâlini tatlı bulmaya başlamıştım ve benim gibi buzdan bir duvar için oldukça iyi bir gelişmeydi.

"Seni sürekli koruyamam," diye öğüt verdi Sallida. Uzun, sarı saçlarını

örmeyi bitirmişti ve şimdi bir tutam saçıyla örgüyü bağlıyordu. "İnsanlarla tek başına baş etmeyi öğrenmelisin. Her zaman yanında olmayacağım."

"Böyle saçma şeyler söyleme," diye homurdandı kız kardeşi. Keyfi kaçmıştı, yattığı yerden toparlandı ve tabağındaki üzümleri yemeyi bıraktı. "Bir yere gidecekmişsin gibi hazırlıklı olmak zorunda değilim."

"Öylesin," diye diretti Sallida. "Hayat bazen çok acımasız olabiliyor, bebeğim. Yarın ne olacağını kimse bilemez."

"Ah... Yine başladı. Hep annem yüzünden böyle oluyorsun!"

Kendi aralarındaki ufak atışmaya son verdiklerinde Mirsa, benim varlığımı yeni hatırlamış gibi tebessüm etti. "Aslında bu bizim ikinci evimiz, annem ve babam kasabanın diğer ucunda yaşıyorlar. Sallida burada yalnız yaşayıp, gece ava giderken ormana daha yakın olmak istedi. Ben de peşini bırakmadım, tabii."

Kıkırdayarak ablasına ters bir bakış attı. "Annem bizi sürekli dikkatli olmamız gerektiği konusunda uyarıp duruyor. Ablam da giderek ona benzemeye başladı. Oysa ortada garip hiçbir şey yok! Anlamıyorum."

"O olmadığını zannediyor," diye araya girdi Sallida. "Burada her zaman garip şeyler vardır ancak kimse umursamaz."

"Ne gibi?" diye merakla sordum. Aslında pek ilgimi çektiği söylenemezdi ama iki kız kardeşin sürekli olarak zıt düşmesi beni gittikçe daha çok şaşırtmaya başlıyordu.

Sallida daha plancı, sorumluluk sahibi ve akılcı düşünen taraf gibiydi. Bu yüzden Mirsa'nın ani ve heyecanlı tepkilerine gözlerini devirip geçiyordu.

"Ona bakma," diye mırıldandı Mirsa. Sonra tabaklarımızı alıp mutfağa götürmek için ayaklandı. "Burası gayet sakin bir yerdir."

O yanımızdan uzaklaşırken, Sallida derin bir nefes verip kalın örgüsünü geriye attı. Bu sırada bileğindeki ve kolundaki birkaç yara izini gördüm. Sahiden avlanmayı çok seviyor olmalıydı, aksi hâlde kimse böyle güzel bir cilde yazık etmek istemezdi.

Keskin bakışlarını bana çevirdi. "Bir süredir..." diye fısıldadı alçak bir sesle. Pürdikkat onu dinlemeye başladım. "Bu kasabaya yabancı birileri gelip gidiyor."

Ürperdim. "Ne?"

Sakince başını salladı. "Annem ve babam, Merkezde yöneticilerle birlikte iş yaptıkları için bunu gözlemlemem çok kolay oluyor. Birçok yabancı yüz var fakat kimse bunu fark etmiyor gibi."

Ardından bana uzun uzun baktı. "Ya da fark etmemiş gibi yapıyorlar."

Kafam allak bullak olmuştu, ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

Mirsa içeriden ablasına seslendi ancak Sallida bana bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Sen de bir yabancısın," diye gülümsedi. Gerildiğimi ve gözlerimin hafifçe irileştiğini fark edince elini usulca kaldırdı. "Sana zarar verecek biri değilim. Bahsettiğim şey, ortada tuhaf şeylerin olduğu. Sana nereden ya da neden geldiğini soracak değilim."

Bilge bir tavırla başını salladı. "Zaten herkesin içinde söylediğin gibi... Bunu sana soracak olanlar yanına sığındığın aile. Ben değilim. Onlar sana güveniyorsa ben de güvenirim. Fakat Mirsa'nın anlamadığı şey; her zaman, her şeyin yolunda gitmeyebileceği."

"Seni anlıyorum," diye mırıldandım derin bir nefes vererek. "Beni buraya bu kadar çabuk davet etmesine bile çok şaşırmıştım."

Sallida gülümsedi. "Evet. Beni anlıyorsun."

Usulca başımı sallayınca kızın tebessümü büyüdü. "Akıllı olmanı sevdim. Alınganlık edip burayı terk edebilirdin."

"Sorun yok," diye onayladım. "Ailemden kaçarken beni kolay bir hayatın beklemediğini biliyordum. İnsanların benden uzak durması ya da hoşlanmaması çok da anlaşılmaz değil."

Gözlerimin önüne Yuva'nın sınırları geldi. Derin bir nefes verdim, konuştuğumda sesim pürüzlüydü. "Biz de kendi evimizde yabancılardan pek hoşlanmazdık."

"Bundan söz ediyorum," diye mırıldandı Sallida. "Bazen büyük bir güvensizlik hissediyorum ancak bunun adını tam koyamadım. Yakında çözeceğim."

Düşündüğü şeylerin tamamını anlayabilmem mümkün değildi ancak bahsettiği şeyleri sezebiliyordum. Belli ki bu kasabadaki tek gariplik ben değildim ve belki de bu yüzden buraya sığınabilmiş, yaşamımı devam ettirebilmiştim.

Yine de bu, kendimi savunmayı öğrenir öğrenmez buradan gitmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Neden gelmiyorsunuz?" diye bağırdı Mirsa. Şimdi kapının dibine gelmiş, başını bize doğru uzatmıştı. "Size sesleniyorum."

"Duymamışız, bebeğim," diye yanıtladı Sallida. Ardından az evvel hiçbir şey konuşmamışız gibi sakince ayağa kalktı. "Haydi, mutfağa geçelim."

"Sana kahvaltı hazırladım. Era'ya da kek yapacağım."

"Uğraşmana gerek yok," diye araya girmek istedim ancak heyecanlı kız beni çabucak susturdu.

"Tadına bakıp beni övmeni istiyorum."

Sırıttım. "Peki."

Vaktin nasıl akıp gittiğini o andan sonra pek de anlayamadım. Mutfağın önündeki pencerenin dibine oturmuş, bu iki kız kardeşin birbiriyle hem didişip hem de nasıl keyifli vakit geçirdiklerini seyrederken günler sonra biraz olsun huzurlu hissediyordum. Tıpkı Feyn ile geçirdiğim zamanlardaki gibi tasasız ve mutluydum.

Nihayetinde o evde bir sürü erkekle yaşamak ve Leya'dan başka bir kadın olmayışı beni epey etkilemişti. Fakat burada benim yaşlarımda iki kızla sohbet etmek, akşam olana dek yalnızca saçma şeyler konuşup gülmek, ertesi günün getireceklerini biraz olsun düşünmeden umursamaz davranmak fazlasıyla hoşuma gitmişti.

Geride bıraktığım arkadaşlarımı özlemiştim.

Yuva'da akşama dek onlarla boş vakit geçirmek, sürekli birileri hakkında duyduğumuz abuk sabuk dedikoduları yaymak, birbirimizi gıcık edecek şakalar yapmak...

Akşamları Olven'in arka bahçemizde yanıma uzanıp benimle geleceğe dair hayaller kurması, iyi birer Gözcü olabilmek için yapacağımız her şey, sevdiğimiz insanların hayatını güzelleştirebilme umuduyla sahip olduğumuz o neşe...

Arkadaşlarımı, sevdiklerimi, evimi özlemiştim.

Bu yabancıların arasında ilk kez kendimi eski günlerdeki gibi hissetmiş, biraz olsun hasretimi dindirmek için akşama dek onlara eşlik etmiştim. Sallida'nın daha fazla üzerime gelmemesi ve bir yabancı olmamla ilgili konuşmaması beni sevindirmişti.

Çünkü onlara yapabilecek fazla bir açıklamam olduğu söylenemezdi.

"Kapı çalıyor!"

Mirsa bize seslendiğinde keklerimizi yeni bitirmiştik. Bize taze portakal suyu sıkmak için yeniden mutfağa gitmişti, bu sırada ben de onların çocukken yaptıkları saçma yaramazlıkları Sallida'dan dinleyerek eğlenmekle meşguldüm.

"Era! Seni çağırıyorlar!"

Mirsa yeniden seslenince bakışlarım pencereden dışarı istemsizce kaydı ve koyu karanlığın, geceyi çoktan teslim aldığını fark ettim. Bu kadar geç bir vakitte eve dönecek olmak o saate dek tamamen aklımdan çıkmıştı ve işin doğrusu, belki de bunu pek düşünmek istememiştim.

"Geliyorum!" diye seslendim.

Ardından tabağımı alıp çabucak mutfağa götürdüm, Sallida da peşimden ayaklanıp kendi tabağını mutfağa bıraktı. Koridora çıkıp, Mirsa'nın beklediği kapı önüne ilerlerken, Leya'nın beni merak edip etmediğini düşündüm.

"Kim gelmiş?" diye sordum başımı kapıdan dışarı uzatırken.

Mirsa bana o imalı bakışlarından birini yolladı.

"Rans."

Şaşkınca duraksadım.

Rans...

Gün boyu burada eğlenirken onu bir kez olsun düşünmediğimi ve adını anımsamamış olmanın beni ne kadar rahatlattığını düşündüm. Bugün gördüğüm manzara beni fazlasıyla bozguna uğratmıştı ve onu yeniden görmeye hazır mıydım, bunu bilmiyordum.

"Gelsene," diye kolumdan çekiştirdi Mirsa. "Hava çok soğuk. Dakikalardır seni bekliyor."

"Geldim," diye mırıldandım. Ardından hafifçe öksürüp boğazımı temizledim. Sallida tam arkamda bekliyordu. Yüz ifademdeki rahatsızlığı fark etmiş gibiydiler.

Bir adım atıp tamamen dışarı çıktım ve merdivenlerin ucunda ellerini cebine sokmuş, beni bekleyen Rans'ı gördüm. Bakışlarımız kesiştiği ilk an kalbim hırçın eller tarafından eziliyormuş gibi hissettim. Bu çok berbattı.

"Buraya geleceğini söylememiştin."

Mavi gözleri, gözlerimi esir almışken dudaklarını oynattığını görüyor ancak söylediği şeyi pek de ayırt edemiyordum. Ona nasıl davranmalıydım? Bana bir şey vadettiği yoktu. Yaptığı tek şey sürekli beni kurtarmaktı.

Belki de her şeye fazla anlam yükleyen bendim. Felia ile olması, beni neden bu kadar çok rahatsız etmişti ki? Biz zaten bambaşka iki insandık.

"Aklımdan çıkmış," diye yanıt verdim. Sesim düzdü ve hiçbir duygu barındırmıyordu.

Dışarı doğru iki adım daha attıktan sonra geriye dönüp kızlara el salladım.

"Bugün çok güzeldi. Teşekkür ederim."

Mirsa sevinçle el sallayarak, "Lütfen tekrar gel!" diye kıkırdadı.

Ablası Sallida, onun hemen yanına yaklaştı. Vurucu hamleyi yapmak için bu anı beklemiş gibi sinsice sırıtıyordu.

Sözcükler dudaklarından döküldüğünde geri almak için çok geçti.

"Biz yine Mataz'ı bekliyorduk ama olsun... Sonraki gelişinde belki yeni gelişmeler olup olmadığını anlatmak istersin."

Mirsa, ablasının bu cümleleriyle büyük bir kahkaha attı. Yanaklarım çoktan kızarmıştı. Bunu en olmadık anda beni utandırmak için yaptıklarını biliyordum.

"Çok kötüsünüz," diye fısıldayıp çabucak sırtımı döndüm. Onları geride bırakıp, hızlı adımlarla bahçenin çıkışına yürürken hâlâ bu hâlime güldüklerini duyabiliyordum.

Tanrı'm... Delirmişlerdi.

"Yavaşla."

Rans'ın arkamdan geldiğini duysam da adımlarımı yavaşlatmak içimden gelmiyordu. Kızların kapıyı kapatıp eve girdiklerini işittim. Bu sırada ben de evin bahçesinden çıkmış, yola doğru yürüyordum.

Rans ikinci kez beni uyardığında tok sesi ıssız yolda yükseldi: "Yavaşla, Era."

Sakinleşip derin bir nefes verdim ve bir kez daha ona kızgın olmamın hiçbir anlamı olmadığını kendime hatırlattım. Bunu yapamazdım. Sonradan gelen kişiyken, burada insanların arasındaki ilişkilerin ne ölçüde olduğunu sorgulayamazdım. Bu benim haddim değildi.

"Bana neden bakmıyorsun?"

Rans büyük adımlarla yanıma gelip benimle yürümeye başladı. Sessizliğimi korumaya devam ediyordum. Sarı saçlarım yüzüme düşmüş, karanlıkta beni daha çok gizlemişti.

"Era," dedi.

İyice sinirlendiğini ve yanıt alamamanın onu çıldırttığını hissediyordum.

"Neden benimle konuşmuyorsun?" diye çıkıştı. "Yüzüme baksana!"

Başımı kaldırıp gözlerimi ona yavaşça çevirdim. Masmavi gözleri, karanlıkta cam gibi parlıyordu.

"Ne söylememi istersin?" diye sordum.

Bir anlığına bocaladı. "Neden böylesin?"

"Nasılım?"

"Böyle!" diye çıkıştı. Adını koyamıyor ancak bende tuhaf bir şey olduğunu seziyordu.

"Bir şeyim yok," diye yanıtladım. Ardından hafifçe öksürüp sesimin daha iyi çıkması için kendimi zorladım. "Keyfim yerinde. Kızlarla bugün güzel vakit geçirdik."

"Neden bana buraya gelmek istediğini söylemedin?" diye sordu. Yan yana yürüyorduk ancak iyice eğilmiş, benim yüzümü görmeye çalışıyordu.

"Buraya gelmek için sana ihtiyacım yoktu çünkü."

Duraksadı. Adımlarımı yavaşlattığım an, istemediğim bir tartışmanın ortasında kalacağımı biliyordum ve bunu yapmamak için direndim. Sakince yürümeye devam ettim. Rans bir süre konuşmadı. Sözlerim ona ağır gelmiş olabilirdi ancak bu doğru oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Belki

de nankör olduğumu düşünüyordu. Umursamadım.

"Kiminle geldin?"

Sorusu tehlikeliydi. Yanıt vermedim.

Birkaç dakika daha öylece yürüdük. Önüme çıkan ufak bir taşa tekme atıp nereye kadar gidebildiğini izledim. Fazla uzaklaşamadı.

Bana benziyordu.

"Kiminle geldin?"

İçimde yükselen dalgayı bastıramayıp Rans'a hırsla döndüm. Alev alev yanan gözlerinden bunu yapmamı beklediğini görebiliyordum. Eve çok yaklaşmıştık ve birazdan kendi odalarımıza çekildiğimizde bu kadar rahat hesap soramayacağını çok iyi biliyordu.

"Neden merak ediyorsun?" diye sordum. Bakışlarım alaycı bir renge bürünmüştü. "Ben sana soruyor muyum?"

"Soramayacağını söylemedim," dedi.

"Ben söylüyorum."

Duyduklarıyla dişlerini sıktı, öfkeden deliye dönmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Tek kaşını kaldırdı, bana doğru bir adım attı. "Demek öyle..."

"Öyle," dedim. "Bir sorun mu var?"

"Yok!" dedi öfkeyle. Boynundaki kalın damar belirginleşmiş, o kendini sıktıkça teninde daha da görünür bir hâl almaya başlamıştı.

"O zaman eve gidebiliriz," diye gülümsedim. "Uzatmaya gerek yok."

Ona sırtımı dönüp yürümeye başladım. Adım sesleri gelmiyordu, bunu umursamadım. İsterse peşimden gelebilir ya da orada sabaha kadar dikilebilirdi. Onunla çatışmamak için sesimi çıkarmamış ve yalnızca yanında yürümüştüm ancak buna katlanamayan kendisi olmuştu! Bu benim problemim olmaktan çıkmıştı.

Hâlâ gelmiyordu.

"Aptal," diye fısıldadım. Tırnaklarımı avuç içime batırıyor, ona hiçbir şey belli etmeyeyim diye âdeta kafayı yiyordum.

"Kimmiş o?"

Kolumdan tuttu. Evin bahçesine bu kadar yaklaşmış olmamıza rağmen devam etmeme izin vermedi ve tenimi eliyle sıkıştırarak beni geriye doğru çekti. Artık evin görüş alanında değil, yolun kenarındaki ağaçların tam dibindeydim.

Rans'ın göğsü öfkeyle inip kalkıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

"Kimmiş aptal?" diye üsteledi.

"Sensin!" diye haykırdım.

"Emin misin?" diye tek kaşını kaldırdı. O da en az benim kadar öfkeliydi. "Evin önüne geldiğimde Mataz seni bekliyordu!"

Duraksadım. "Ne?"

"Evet!" diye bağırdı. Mavileri alev alev yanıyordu. "Seni bekliyormuş. Eve bırakmak için gelmiş!"

"Onu ben çağırmadım," diye yanıt verdim. Mataz'ın neden eve kadar geldiğini ve kapıyı bile çalmadan beni beklediğini bilmiyordum.

İşin doğrusu, Rans bana böyle bakarken pek bir şey düşünemiyordum.

"Sen çağırmadın fakat seni oraya götürmesini istedin!"

Bakışlarım sertleşti. "Evet, istedim. Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Kaşlarını çattı. Yüz hatları iyice gerilmişti, öfke patlamasının eşiğinde olduğumuzu biliyordum. Ona söyleyecek çok fazla şeyim vardı ancak hepsini içimde hapsetmeye çalışıyordum.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu nefesi düzene girdiğinde. Anlam veremediği bir şeyler varmış gibi sıkıntılıydı, gözlerini çaresizce kapattı. "Onun sana zarar verebileceğini söylemiştim."

"Vermedi," diye fısıldadım. Ardından hâlâ sıkıca tuttuğu kolumu çekip parmaklarından kurtardım. "Gördüğün gibi iyiyim. Bana yalnızca yardım etti."

Bakışlarımız birbirine değdi. Mümkün olsaydı arkamızda bulunan ormanı aleve verirdik. Ancak sadece bakıştık.

"Hep böyle olacaksın, değil mi?" diye fısıldadı. "Hep kendi bildiğini okuyacaksın."

"Ben böyleyim," diye yanıtladım onu göğsünden iterek. "İstemiyorsan karşıma geçip hesap sormazsın, olur biter." Onu sinirlendirecek bir sakinlikle gülümsedim. "Bunu senden ben istemedim."

"Kendime söz geçirebildiğimi mi zannediyorsun!" diye bağırdı. Şimdi o da deliye dönmüştü.

"Bu benim sorunum değil!" diye yanıtladım. "Sabah o kızla birlikte olup akşam böylece karşıma geçemezsin! Kiminle olduğumun hesabını soramazsın, duydun mu?"

Rans duraksadı. Mavi gözlerindeki hırçın dalgalar duruldu, bir şeyleri anlamaya başlamış gibi nefesi usul usul düzene girdi.

"Sen..."

"Ben sana hiçbir şey sormuyorsam sen de bana tek kelime edemezsin!" diye öfkeyle fısıldadım. "Bunu anla."

Başını iki yana salladı. "Felia..."

"Bana ondan bahsetme!"

Öfkem karşısında kirpiklerini şaşkınca kırpıştırdı. Güzel gözleri irileşti, bir şeylere anlam verdiğinde kaşlarının ortasında belirginleşen o çizgi ortaya çıktı, yüz ifadesi aynı anda hem sertleşti hem de yumuşadı. Ne düşündüğünü anlayamadım.

Kızın ona dokunması, bileğini tutuşu, onu yanında götürmesi... Her şey, dizginlediğim öfkeyi yeniden kontrolden çıkarmaya yetip artıyordu.

"Yalnızca ava gittim," diye mırıldandı Rans. Şimdi az öncekine göre çok daha sakindi. Hiçbir şey olmamış gibi rahattı, omuz silkti. "Hepsi buydu. Bütün gün kafanda bunu mu kurdun?"

"Hiçbir şey kurmadım ben," diye mırıldandım soğuk bir sesle. "Kurmama gerek kalmayacak kadar ortadaydı her şey."

Aramızda derin bir sessizlik oluştu. Karanlıkta birbirimizden başka hiçbir şeyi görmüyor, sadece soluk alıp verişimizi dinliyorduk. Rans'ın gözlerini kapatıp inlediğini işittim.

"Era... Era..."

"Adımı mı öğreniyorsun?" diye homurdandım.

"Evet," diye fısıldadı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Adını yeni öğrendiğimi biliyorsun."

Dudakları bir tebessümle kıvrılınca, kendime hâkim olamadan omzuna çarparak yanından geçtim. "Eve gideceğim."

"Gitme."

Sesiyle olduğum yere çakılıp kalırken Rans'ın bana döndüğünü, arkamdan yaklaştığını hissettim. Sadece bir saniye sonra bedeni sırtıma değdi ve eli, kolumdan aşağı usulca kayıp elimi buldu.

Gitmemem için beni tuttu. Fakat bu defa hırçın değildi, dokunuşu oldukça yumuşaktı.

Parmaklarını parmaklarıma geçirdi, yüzümü ona dönmem için diretti. "Gitme."

Saçlarımın arasındaki fısıltısı bir anlığına başımı döndürürken direncimi kaybetmemek için çaba gösterdim.

Hayır, Era. Hayır. Bu sabah yaptığı şeyi unutma.

"Bırak, Rans," diye mırıldandım çaresizce. "Gitmek istiyorum. Kalmam iyi olmayacak."

"Benimle kalman iyi olan tek şey," diye fısıldadı bir kez daha. Dudakları şimdi saçlarımdaydı, oradan usul usul kayarak şakaklarıma indi. Buna katlanamıyordum.

Aramızdaki hava gerim gerim gerilirken nefes alabilmek istedim. Ona kapılmamak istedim.

"İstediğinde öylece gidip sonra geri gelemezsin," diye fısıldadım. "Bu çok incitici."

"Bir yere gitmedim," diye çıkıştı. Fakat sesi hâlâ yumuşacıktı. "Hep seninleyim ben."

"Sabah gördüklerim bundan fazlasıydı."

"Felia'yı neden bu kadar dert ediyorsun ki?" Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni kendine çevirdi. Bakışlarımız yeniden buluştu, Rans'la burun buruna geldik.

Nefesini yüzümde hissederken bu adama neden karşı koyamadığımı anlayamadım.

"O benim hiçbir şeyim değil," dedi. Bakışları ona inanmam için bana ışık tutar gibiydi, kendimi geri çekemiyordum.

"Neden sana öyle dokunmasına izin verdin?" diye fısıldadım öfkeyle. Fakat sesim artık eskisi kadar sert değil, daha çok dirençsizdi.

Parmakları yüzüme usulca uzanırken, "Benim için hiçbir anlam ifade etmiyor," diye mırıldandı. Baş parmağı çenemi okşadı, kalbimde bir şeylerin sıcacık olduğunu hissettim.

"Bana Ritan'ın, Feyn'in dokunması gibi bir şey."

Nefesimi tuttum. Beklediğim şey kesinlikle bu değildi. Gözlerim irice açıldı, kirpiklerim şaşkınlıkla kırpıştı. Rans bana çapkınca gülümsedi. "Sakın bana daha fazlası olduğunu düşündüğünü söyleme. O benim için bizim çocuklardan farksız."

"Rans..." diye fısıldadım.

Kamyon çarpmış gibiydim.

"Era..."diye mırıldandı, yeniden çenemi okşuyordu.

"Ben," diye geveledim. "Sabah sizi öyle gördüğümde..."

"Ne zannettin?" diye sordu. Fısıltısı beni yakıp, geçerken gözlerimi yavaşça kapattım.

"Aklım seninle dolup taşıyorken bir başkasını düşünebileceğimi mi?"

Yanıt veremedim.

Dudaklarını yanağıma değdirdi. "Kalbim her gün seni yeniden görebilmenin heyecanıyla çarparken..." Tenimi öptü. "Gözlerinin bana böyle hırçın bakmasının hayalini kurarken..."

Saçlarımı geriye itti, boynumu okşadı. "Her zerrem seninle olacağım saniyelerin hesabını yaparken..."

Ve sonra usulca geri çekildi. Parmaklarının bıraktığı boşluk, dudağındaki sıcaklığı artık tenimde hissedemeyişimin verdiği burukluk.. Ve yokluğu...

Yavaşça gözlerimi açtım. Kirpiklerimi aralar aralamaz gördüğüm ilk şey, manzarasından memnun bir çift mavi gözdü.

Bana bunu yapmaya bayılıyordu.

"Sen..." diye fısıldadım.

"Ben..." diye alçak bir sesle mırıldandı. Sesindeki etkileyici tını, kalbimi tekletmeye yetip artıyordu.

Mavi gözlerinde kayboldum.

Rans pürdikkat beni izlerken, "Işık..." diye fısıldadım. Rans kıpırdamadı.

Aramızdaki bu anı mahvetmekten ölesiye korkuyorduk.

"Bu mavilerde, benim için yaktığın ışıklar var. Tek bir cümlenle yolumu aydınlatıyorsun, sanki hapsolduğum karanlığı dağıtıyorsun."

Dudakları yavaş yavaş kıvrıldı. Duyduklarından hoşnut bir şekilde belimin kıvrımını okşadı.

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Işıkları kapatma, olur mu?"

Parmak ucumda yükseldim. Tereddütle uzandım, ellerim boynuna yerleşirken göğsüm göğsüne değdi, kalp atışlarını hissettim. Tüm kuralları çiğnedim, kendime verdiğim sözleri o kalp atışını duyduğum ilk an unutmuş gibiydim. Yasaktı ama geri çekilemedim.

Beni öpmesine izin verdim.

Bölüm 15:
SAVAŞMAYI ÖĞREN

Büyük bir kayboluşu en son ne zaman hissettiniz?

Varlığınızın anlamını yitirdiğini, benliğinizin aslında bir hiç olduğunu...

Sizin aslında siz olmadığınızı... Sende aslında sana dair hiçbir şey bulunmadığını...

Kirpiklerimi kırpıştırıp avuç içimde saklanan minik kuşun kanatlarını okşadım. Parmaklarım tüylerinin üzerinde gidip geldi. Onu ürkütmemek için yumuşak dokunuşlar bırakırken pürdikkat onu inceliyordum.

Artık benden korkmuyordu. Kafesinden çıkardığım ilk gün yanıma yaklaşmaya pek cesareti olmasa da şimdi avuç içime sığınmış, tenimin sıcaklığını hissetmek istiyordu.

Beni arzuluyordu. Belki bana muhtaçtı.

Şayet evimden, sınırlarımdan kaçtığım ilk gün yaralı bir kuşsam Rans da beni tam olarak böyle seyretmiş olmalıydı. Yanına yaklaşmayan, korkan, ürken ancak bir o kadar da cesur... Dik başlı fakat günün sonunda dudaklarının sıcaklığına esir düşen...

Kendisine sığınan zavallı, yaralı bir kuş... Rans beni iyileştiriyordu.

"Sen kendini iyileştirebilecek misin?" diye fısıldadım boş odaya.

Gün ağarıyordu, şafak sökerken oluşan kızıllık, yerini aydınlığa teslim ediyordu usul usul. Hayat başlıyordu, aşağıdan bir yerlerden Feyn'in bağıran sesini duyuyordum. En erken uyanan hep o olurdu.

Başımı kaldırıp bu çatı katındaki ufak penceremden dışarı, göğe baktım. Hava, içimi karartacak kadar kasvetli bir hâl almıştı. Belki de yağmur yağacaktı.

Belki bunlar uzaklardan beni seyreden ufak kardeşimin gözyaşlarıydı.

"Hâlime acıyor musun, küçüğüm?" diye fısıldadım hüzünlü bir sesle. Sesimi duyan minik kuş, kıpırdanmayı keserek avucumun içinde öylece bekledi. Sanki o da benimle konuşmak istiyordu.

Keşke bunca yılımı insanların yalanlarını değil, yalnızca kuşları dinleyerek geçirebilseydim, diye düşündüm çaresizce.

Belki o zaman zavallı Zey'imi kurtarabilirdim.

"Era! Uyandın mı?"

Feyn'in aşağıdan bana seslendiğini duydum. Abilerini rahatsız etmeyi her zamanki gibi umursamıyor olmalıydı. Zaten Leya ve Lukan erken saatlerde çoktan uyanmış, güne başlamış oluyorlardı.

Bense kayboluşun ilk fırtınasına yakalandığım günden beri yaptığım şeyi yapıyor, karanlıktan aydınlığa evrilen gökyüzünü seyrediyordum.

Yuvam da gökyüzünü seyrediyor muydu?

Kuşları unutmaya devam ediyorlar mıydı? Onların kanat seslerini zihinlerinde susturabilmek için birbirlerine yalanlar söylemeyi sürdürüyorlar mıydı?

Babam burada, gökyüzünün sonsuz ev sahipliğinde bir başka dünyanın var olup olmadığını hiç düşünüyor muydu?

Ya annem...

Annem kendisine öğretilen her şeyi sorgusuzca kabul etmeye devam ediyor muydu? Kulaklarını herkese kapatıp gözlerini İles'ten başka bir yere çevirme gafletinde bulunuyor muydu?

Beni hiç düşünüyor muydu?

"Era!"

Feyn beni yeniden çağırınca düşüncelerimden koptum. Bu sağlam bir kopuş değildi çünkü hâlâ tek düşünebildiğim şey onun dudaklarıydı.

Bir Vahşi'yi öpmüştüm. Hem de bunu öyle bir yapmıştım ki aramızdaki tutku onun kendisinden bile vahşiydi.

Pişman değildim. O hâlde neyin vicdan azabını duyuyordum? Varlığımı, benliğimi, bana öğretilen hayatımı bir gecede silip attığım için miydi bu sızı? Zihnimdeki karanlık, sivri pençeler İles'in elleri miydi?

Ne yaptın? diye haykırıyor muydu bir yerlerden bana? *Onlara dokunman bile yasakken bir Vahşi'ye nasıl tüm benliğini adadın? Evera Alfen'i nasıl yitirdin? Yuva'daki o genç kızı, bir vahşinin dudaklarında nasıl öldürebildin?*

"Era?"

Feyn kapımı tıklattığında kalbim gümbür gümbür atıyor, âdeta göğüs kafesimden kaçmak istercesine beni hırpalıyordu. Nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

Parmaklarımın titrediğini fark eden ufak kuş, ellerimin arasından huzursuzca uçup gitti.

"Perdeni açtığını gördüm, uyandığını biliyorum. İçeri girebilir miyim?"

Kirpiklerimi kırpıştırarak kapıya baktım.

Feyn yumuşacık bir sesle fısıldadı: "Seni çok özledim."

"Ah..." diye inledim yerimden çaresizce kalkarken. Kapıya gidiyordum.

"İçeri gel."

Feyn ona izin verdiğimi duyar duymaz kapıyı araladı ve içeri koştu. Kollarımı açmış, onu bekliyordum. Beni gördüğü anda olduğum yere yöneldi ve sımsıkı sarılırken kıkırdamaya başladı.

Yine de konuştuğunda sesi küskün çıkıyordu. "Dün gece seni çok bekledim ama gelmedin."

Kollarımı ona daha sıkı sarıp saçlarına bir öpücük bıraktım. "Özür dilerim, kızların yanındayken vaktin nasıl geçip gittiğini fark etmemişim, bebeğim."

Bir süre sessizleştik. Feyn'in nefes alıp verişini dinliyor, aramızdaki bu anın bozulmaması için çıtımı çıkarmıyordum.

Kalbimde bir yerlerde, öldüremediğim korkunç bir his vardı. Feyn bana her sarıldığında onu Zey'in yerine koyuyordum. Bunu yapmaktan kendimi alamıyordum.

Hele başını boynuma gömdüğü, yüzünü görmediğim anlar... Bu anlar en acısıydı. Feyn bunu hissediyor muydu? Onu ne kadar çok sevsem de aslında bana kardeşimi hatırlattığını... Ona, bu yüzden böylesine özlemle sarıldığımı biliyor muydu?

"Yeni arkadaşlar edindiğine göre artık onlarla daha sık görüşecek olmalısın."

Bu minik oğlanın sesi şimdi daha cılız çıkıyordu. Usulca başını koynumdan çekti. Gözlerime baktığında içime ılık ılık bir şeylerin akıp gittiğini hissettim.

Hayır, Evera. O senin kardeşin değil. Bunu yapmaya devam etme.

"Yani artık benimle de daha az vakit geçireceksin."

"Hayır," diye mırıldandım yüzünü okşarken. "Elbette öyle bir şey olmayacak, Feyn. Seninle her istediğinde bir şeyler yaparız. Olur mu?"

Güzel gözleri bir anda aydınlandı, bir çift yıldız gibi parlıyorlardı. "Sahiden mi?"

"Tabii!" diye gülümsedim yüzünü okşamaya devam ederken. "Kiminle tanışırsam tanışayım, sen benim buradaki en iyi dostumsun. Hep öyle kalacaksın."

Küçük çocuğun sevinci, düşündüğümden daha kısa sürdü. Yüzü düştü, dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Gözleri şimdi eski parlaklığını yitirmiş gibiydi.

"Era?" diye mırıldandı.

Başımı yana eğip yüzüne baktım. "Evet?"

"Şey..."

"Söyle, Feyn," diye tebessüm ettim. Saçlarını okşamaya devam ediyordum.

Bir şeye takıldığı belliydi.

"Sen..." diye geveledi. "Sen buraya..."

"Evet?"

Başını aşağı eğdi, yatakta benden biraz uzağa kaydı. Bana bakmıyor, kucağındaki parmaklarıyla oynuyordu.

"Buraya başka bir yerden geldiğin için düşündüm ki..."

Kalbim tekledi. Bunu beklemiyordum. Küçük çocuk, başını kaldırıp gözlerime masumca baktı.

"Ben senin buradaki arkadaşınsam orada benden daha çok sevdiğin arkadaşların da olmalı. Var, değil mi?"

Sorusuyla afalladım. Ne yanıt vereceğimi bilemedim, irice açtığı gözlerine bakarken zihnimdeki cümleleri toparlayamıyor, artık bana çok uzakmış gibi hissettiren hatıralara dalıyordum.

Olven'le arka bahçemizde yatıyorduk, minik Zey ikimizin ortasındaydı. Yıldızları sayıyor ve kimin daha çok yıldızı toplayabileceğini hesaplıyorduk.

Yan bahçeden çığlıklar duyuyordum. Aryan, erkek kardeşi Arvin'i dövüyor olmalıydı. Gülmek istedim. Hızla yerimizden fırlayarak, iki kardeşin arasına girip onları ayırmaya çalıştık.

Ben Zey'i uzak tutmaya çalışıyordum fakat Olven kavgaya hızlıca daldığı için birkaç yumruk yedi. Bütün bu kargaşa bittiğinde bu kez hepimiz yere yatmış, saatlerce gülmüştük.

Tanrı'm... Her şey nasıl bir anda altüst olmuştu?

Hayatımı tepetaklak etmeyi nasıl başarmıştım? Bütün bildiklerim nasıl koca bir yalandan ibaret hâle gelmişti? Bu acınası hâle nasıl düşmüştüm?

"Tahmin etmiştim, Era..."

Sessizce Feyn'in gözlerine bakmaya devam ettiğimi fark ettim. Zihnim beni Yuva'ya götürmüş, orada bırakmıştı. Öyle ki o karanlığa bir kere dalınca oradan kurtulamıyor, debelensem de dibe batıp duruyordum.

Feyn ise kırgın gözlerle beni izliyordu. "Belki onları benden bile çok seviyorsundur. Bu yüzden bir an önce gitmek istiyorsun."

"Feyn, lütfen bir dakika izin ver," diye fısıldadım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Ona uzandım ancak ufak çocuk hızla yataktan kalkarak buna izin vermedi. Şaşkınca onu seyrediyordum. Her ne kadar biraz önce heyecanla yanıma koşmuş olsa da istemeden onu kırmıştım.

"Yine gitmek isteyeceksin, değil mi?" diye mırıldandı küskünce. "Beni yalnız bırakacaksın."

Bana böylesine derin bir sevgiyle bağlanması kalbimi sıcacık yapıyor, bir o kadar da ürkütüyordu. Korkuyordum.

Onu da kaybetmekten, beni terk etmesinden korkuyordum.

"Böyle şeyler söyleme, lütfen" diye mırıldandım yumuşak bir sesle. "Bak... Burada seni çok seven abilerin var. Sen hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın ki..."

"Hayır!" diye çıkıştı, gözleri dolu doluydu. "Onlar beni anlamıyor. Tek yaptıkları şey geçiştirip durmak. Ama sen... Sen benim tanıdığım en tatlı insansın, Era."

Kendisinden yaşça büyük ve kaba abilerini büyümüş olmak belli ki ergenlik çağına girmek üzere olan bu çocuğu ruhen incitmeye başlıyordu. Belki de Rat, Rans ve Ritan'ın yaptığı bazı şeyler, farkında olmasalar da Feyn'i yaralıyordu.

Ayağa kalkıp yeniden ona uzanırken, "Buraya gel," diye fısıldadım. "Seni bırakacağımı da kim söyledi? Sarıl bana."

Hızla gözlerini sildi, akmak üzere hazır bekleyen yaşları öpmek istiyordum. Bana yönelerek birkaç adımda yanıma geldi, uzanıp yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

Ve kulağıma fısıldadı: "Eğer gideceksen lütfen beni daha fazla üzme, Era."

Kırgın sesi zihnime usul usul süzülürken ona engel olma fırsatı bile vermeden odadan koşarak çıktı. Ufak çatı katında yapayalnız kalmıştım.

Ve bilmeden Feyn'i incitecek bir şeyler yapmıştım. Belki maziyi anımsayan bir bakışım, belki acı bir iç çekişim... Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bana bu kadar bağlanmışken onu terk edip gitmenin her geçen gün daha zor bir hâl aldığıydı.

Vakit geldiğinde Feyn'e nasıl sırtımı dönecektim? Bunu bir kez denemiş ve etimden bir parça koparıyorlarmış gibi hissetmiştim.

"Ne yapacağım ben?" diye fısıldadım çaresizce.

Ardından burada, dört duvar arasında beklemenin ruhumu daha çok daraltmığını fark ederek hızla ayağa kalktım. Leya'nın benim için verdiği kıyafetlerin arasından beyaz bir kazak giyip eskimiş pantolonumu bacaklarıma geçirdim ve sarı saçlarımı sıkıca ördüm. İçerinin havalanması için pencereyi açarak doğan güneşe baktım ve derin bir nefes verdim.

Bir yerden başlamam gerekiyordu. Artık kaybedecek zamanım yoktu.

Hızlı adımlarla merdivenlere yöneldim ve basamakları indim. Henüz kahvaltı yapmamıştım ancak düşünceler zihnimi işgal altına almış, hiçbir şeye mecalim kalmamıştı.

Dün onu öpmüştüm. İlk kez böylesine hürken düşünmeden, incitip incitmeyeceğini bilmeden, hesapsızca, özgürce... İlk kez teslimiyeti kabul ederek...

Bundan sonra ne olacaktı? Gece boyu beni uyutmayan bin ton düşünceyi yok saymak öyle zordu ki şakaklarımı ovarken başım dönmeye başlamıştı. Son basamağı inerken derin bir nefes verdim.

"Kuşların uyandı mı?"

Ufak bir çığlık atıp geriye sıçrayınca ayağım merdivenin basamağına takıldı ve tökezledim. Rans'ın refleksleri öyle iyiydi ki bu anı daha önceden tahmin etmiş gibi uzanıp tek hamlesiyle beni düşmekten kurtardı.

Kolumu tutan parmakları sert olsa da dokunuşu yumuşacıktı. Tuttuğum nefesi bıraktım.

"Beni korkuttun," dedim şaşkınca. Omzuma düşen kalın saç örgümü geriye attım, Rans'ın mavi gözleri bir anlığına oraya takıldı.

Ah... Saçlarıma baktığında bile neden böyle tuhaf hissediyordum?

Mavi gözleri neden hep var olandan daha fazlasını görüyormuş gibi bakıyordu?

Gözlerimi ondan çekemediğimi fark ettiğinde, "Özür dilerim," diye dudaklarını kıvırdı. Bu, onu gülümsetmişti. "Seni korkutmak istemedim."

"Sorun yok," dedim bir nefeste. Avuç içlerimi pantolonuma yaslamış, terlemelerini engellemeye çalışıyordum. Bu onu ilk görüşüm değildi ancak kalbimin neden beni yarı yolda bırakıp delice bir ritim tutturduğunu hiç bilmiyordum.

"Kuşlara yem veriyor musun?" diye merakla sordu.

Ah... Şu gözleri neden beni benden alıyordu? Basit bir şey sorsa da beynimi allak bullak etmeye yetiyordu, kendimi tam bir aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

Kaşlarını kaldırmış, ilgiyle suratıma bakıyordu. Hızla başımı salladım.

"Ritan ben yokken kuşlara yem bırakmış."

"Peki," diye mırıldandı bana doğru bir adım atarak. Nefesimi tutup olduğum yerde bekledim.

Rans gülümsedi. "Bu hırçın kuş beslendi mi?"

"Ne?"

Şaşkın hâlimi fark ettiği an başını eğerek daha çok tebessüm etti, gülüşü bütün yüzünü kaplayan bir hâl aldı.

İşaret parmağıyla önüme düşen bir tutam kısa saçı kulağımın arkasına çekti.

"Sen kahvaltı yaptın mı?" diye mırıldandı.

Keşke kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi çarpmak yerine hemen dursaydı da sorun kökten hallolsaydı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Henüz yapmadım."

"Ben de."

"Kahvaltı mı?"

Rans gülümsedi ve boğuk bir sesle sordu: "Başka bir şeyden mi bahsediyorduk?"

Garip bir tını kirpiklerimi kaldırmama, bakışlarımı mavilerine çevirmeme sebep oldu.

"Hayır," diye fısıldadım yutkunurken. "Kahvaltı."

"Bugün tadına bakmak istediğim tek şey dudakların."

Göz kapaklarım, anın getirdiği bu yoğun hisse dayanamayarak usulca kapandı. Rans'ın parmağı, saçımın açıkta bıraktığı yanağımı okşuyordu. Bedenini, bedenime yasladığını; bana iyice yaklaştığını hissettim.

Kalbimin duracağını zannettiğim o saniyede, dünya sanki bir anlığına bizim için dönmeyi bıraktı. Yalnız Rans ve ben kaldık. Dudakları, dudaklarıma öncekilere nazaran çok daha masum ancak bütün bedenimi ateşe verecek kadar sıcak bir öpücük bıraktı.

Elim yüzünü okşarken Rans, mırıldanıp beni daha çok öptü.

"Rans..." diye mırıldandım dudaklarımız birbirinden ayrıldığı ilk an.

Yüzünde çapkın bir gülüş belirdi. "Ben doydum."

Hiç umnadığım bir şekilde utanırken, "Yapma," diye homurdandım.

İnsanlarla kavga ederken, edepsiz küfürler ve hakaretlerde bulunurken, onlarla hararetle tartışırken hiçbir sorun yoktu ancak Rans beni öptüğünde sanki bambaşka bir Evera'ya dönüşüyordum.

"Ben gideyim," diye mırıldandım çabucak. "Leya bekliyor olmalı."

"Annemin bizi görmesi seni endişelendiriyor mu?"

Bu rahat tavrına, "Rans!" diye çıkıştım.

Mavi gözleri, bir an bile gözlerimden ayrılmadı. Keyiflenmişti.

"Merak etme, annem bu evde her şeyi ilk anlayan ama çaktırmayan insandır."

"Ne?" diye şaşkınca inledim.

Rans uzanıp dudaklarıma hızlı bir öpücük daha bıraktıktan sonra kulağıma fısıldadı.

"Kahvaltını yap ve gel. Arka bahçede seni bekliyorum. Tembellik yok, bugün çalışacağız."

Beni mest eden kokusunu geride bırakarak yanımdan geçip gittiğinde olduğum yerde şaşkınlıkla dikiliyordum. Kendime gelebildiğimde sarsak birkaç adım attım ancak hâlâ başım dönüyordu.

Beni bu kadar etkilemesine nasıl müsaade edebilmiştim?

"Kendine gel! Aptal gibi davranma," diye homurdandım eve yürürken.

Rans bana ormanda nasıl hayatta kalmam gerektiğini öğretecekti. Bunu ona hatırlatan ben olmalıydım, gözlerine bakınca her şey zihnimden uçup gidiyordu. Kendime kızmaktan bıkmıştım.

"Tatlım!"

Leya'nın neşeli sesi beni karşıladığında kapı ağzındaydım. İçeri girdiğimi görünce gülümsedi.

"Biz de tam seni çağıracaktık."

Masada Ritan ve Lukan vardı. Rat'ın daha erken uyanıp ava gitmiş olabileceğini düşündüm. Sessiz adımlarla onların yanına ilerleyip boş sandalyeye otururken gözlerim Feyn'i arıyordu.

"Refeyn nerede?" diye sordum merakla.

Lukan omuz silkti, oğullarından bıkmış gibi bir hâli vardı. "Yine kendi kendine bir şeylere tavır alıyor."

Ah... Bunu anlamamak imkânsızdı, küsmesine sebep olan bendim.

"Bir baksam olur mu?" diye ayağa kalktım suçluluk hissiyle.

Fakat Leya, kahvaltı tabağını önüme koyduktan sonra omuzlarımdan tutup beni oturttu. "O kahvaltısını yaptı. Bu aralar her şeye fazla alınganlık yapıyor, bırakalım da biraz yalnız kalsın. Olur mu?"

Omzumu okşadıktan sonra tabağımı bana doğru itti. "Haydi, sen kahvaltını yap."

Yanıt veremedim çünkü onu annesinden daha iyi tanımıyordum. Müdahale etmek vazifem değildi. Çatalımı çaresizce alıp önümdeki omleti yemeye başladım.

Lokmalar sanki boğazıma diziliyordu. Bir yandan az evvel Rans ile yaşadığımız anı düşünüp heyecanlanıyor, bir yandan Feyn'in küskünlüğüne hüzünlenmekten kendimi alamıyordum.

"Süt içersin, değil mi? Hızlı iyileşmene çok yardımcı oluyor."

Leya hem soru sorup hem de cevabını verirken hâlâ sessizdim. Ritan bunu fark etmiş olacaktı ki annesinin yaptığı şeye gülüp bana baktı. Ona beceriksiz bir tebessüm yolladım.

Leya kendi kahvaltısını yapmaya başlarken, "Dün durumlar nasıldı?" diye sordu. Hem bir şeyler atıştırıyor hem de beni konuşturmaya çalışıyordu.

"Kızlar çok iyiydiler," diye başımı salladım. Daha fazla ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Mirsa çok sıcakkanlıdır," diye güldü Leya. "Doğrusu, seni tekrar buraya göndermez sanıyordum! Ne olur olmaz diye Rans'ı peşinden göndermiştim."

Ah... Dün geceyi hatırlatmasa olmaz mıydı?

Elimdeki çatal aniden tabağıma düşünce irkildim. Lukan ve Ritan şaşkınca bana bakarken Leya sebebini bilmediğim bir şekilde gülüyordu.

"Affedersiniz," dedim çabucak. Ardından tabağımdaki yemekleri ağzıma hızlıca doldurup çiğnemeye başladım. Bu sabah, güne çok boktan bir yerden başladığım için insanların içinde daha fazla bulunmak istemiyor, buradan bir an önce ayrılmak istiyordum.

Ritan, "Boğulacaksın," dedi.

Bu sırada bardağımdaki sütü dikiyordum. "Rans beni bekliyor. Birlikte çalışacağız."

"Ah, öyle mi? Ne tatlı!"

Leya'ya yanıt vermek yerine peçeteyle ağzımı silip masadan çabucak kalktım. Tabağımı ve bardağımı aldıktan sonra, "Kahvaltı için teşekkürler," diye gülümsedim. "Çok güzel olmuş."

"Daha fazla yemeliydin, hayatım."

Ona tebessüm edip hızlıca mutfağa kaçtım. Arkamdan bir şeyler mırıldanıyordu ancak duyamıyordum. Tabağı ve bardağı yıkayıp yerleştirdikten sonra hızla dışarı koştum. Rans ile aramızdaki garip çekimin beni daha da delirtebileceğini biliyor, yine de geri duramıyordum.

Bir şekilde ondan öğrenmek istediğim şeyleri almak zorundaydım.

"Geldim!" diye seslendim onu görür görmez. Bu sırada bana sırtını dönmüş, önündeki alçak masanın üzerinde duran birkaç şeyi inceliyordu.

Sesimi duyunca başını geriye çevirip bana baktı. "Hızlısın."

Rahatlamak için omuzlarımı kaldırıp indirdim, bedenimin gevşemesi için izin verdim. Ve o merakla bana bakarken gülümsedim. "Evet. Öyleyim."

"Güzel. Bu işimize yarayacak." Bana elini uzattı. "Yanıma gel."

Koşar adım bahçenin diğer ucuna gittim. Şimdi masadaki eşyalar görüş açıma girmişti. Merakla Rans'ın dibinde durup onun baktığı şeylere baktım.

Büyük bir balta, ucu sivri bir bıçak ve garip bir sopa vardı.

"Bu ne?" diye sordum sopayı tutarken.

Rans onu eline aldı. "Mızrak. Avlanırken işimizi görüyor."

Anladığımı belli etmek için başımı sallarken Rans ciddi bir surat ifadesine bürünmüştü. Çenesinin ucuyla keskin aletleri gösterdi.

"Birini seç."

"Ne?"

Sorum karşısında ciddi bakışlarını bana çevirdi. "Hemen başlayacağız."

Bakışlarım yeniden masanın üzerine kaydı. Aklımda tek bir şey vardı ve onu burada göremiyordum.

"Burada ok yok," diye mırıldandım kısık bir sesle. Gözlerimi kısmış, bana sunduklarını inceliyordum.

Rans yanıt vermeyince başımı kaldırdım. Şimdi benim bakışlarım da ciddileşmişti.

"Ben ok atmayı öğrenmek istiyorum," dedim.

Bu canımı delice yakan fakat içimdeki intikam ateşini körükleyen bir telaffuzdu.

Rans tek kaşını kaldırdı. "Ok mu?"

Kararlı bir tavırla başımı sallayınca gözlerini masadaki aletlere çevirdi. Neden bunları istemediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Bunları sevmedin mi?" diye sordu. Ardından bakışlarını yeniden bıçak ve baltaya çevirdi.

"Bunları sevmem için herhangi bir sebep yok," diye homurdandım. "Ben ok atmayı öğrenmek istiyorum."

Rans ısrarım karşısında başını salladı ve bıçağı eline aldı. "Yarın sana bir ok buluruz. Bugünlük bıçakla başlayalım. Olur mu?"

Elimizde olan imkânların şimdilik bu kadar olduğunu fark edince mecburen kabul ettim. Aksi hâlde günü boşa çıkarmış ve hiçbir şey öğrenemeden elim boş dönmüş olacaktım.

"Tamam," diye mırıldandım. "Bugünlük öyle olsun."

"Ok atarken çok çekici olurdun."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Rans dalgalarında beni boğan mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Nefesimi kesmek üzereydi. "Şunu yapmayı kes!" diye çıkıştım yanaklarımın kızardığını hissederken. "Yoksa hiçbir şey öğrenemem."

"Senin de dikkatini dağıtan düşüncelerin mi var?" diye çapkınca güldü.

"Rans!" diye homurdandım. Ardından uzanıp elindeki sivri bıçağı kaptım.

"Bunu kimin üzerinde deneyeceğim?" diye sordum çabucak. Konuyu dağıtmak istiyordum.

"Ah..." diye boğuk bir sesle inledi. "Birbirimizin üzerinde deneyebileceğimiz çok güzel şeyler var fakat bu onlardan biri değil, güzelim."

Tanrı'm... Beni utançtan öldürecekti.

"Ses tellerini kesmek çok cazip geliyor," diye sataştım. Ardından ona hafifçe omuz atıp bir adım önüne geçtim.

Bakmasam da sırıttığını görüyordum. Benim de yüzümde aptal bir sırıtış oluşmak üzereydi.

"Şuradaki ağacı görüyor musun?" diye fısıldadı Rans. Tam arkama geçmişti ve bahçedeki büyük ağacı işaret ediyordu. Belli ki burada benden önce de bir şeyler denenmişti çünkü ağacın gövdesinde birçok iz vardı.

"Görüyorum," diye başımı salladım.

"Aranızda tam dokuz metre var," diye mırıldandı bıçağı tutan elime uzanırken.

Arkamda durdu, gövdemi hafifçe kendi gövdesine doğru çekip ona yaslanmamı sağladı. Elimi tutup kaldırdığında bunun aslında duruşumu düzeltmek için yaptığı bir hamle olduğunu fark ettim.

"Her zaman dik dur," diye emretti. Omuzlarım kendiliğinden dikleşti.

"Güzel... Yırtıcı bir hayvanla göz göze geldiğinde aranızda dokuz metre varsa fazlasıyla şanslısındır," diye fısıldadı kulağıma. Sesinde alaycı bir tını vardı ancak bunu duymazdan geldim.

Ayı ile boğuştuğum günü hatırladığına tamamen emindim.

"Devam et," diye sabırsızca başımı salladım. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni öpmeni."

Eğildi ve arkamdan uzanıp dudaklarını yanağıma bastırdı. Bütün bedenim ani bir titremeye kapılırken hafifçe öne çekilip ondan uzaklaştım.

Başımı hızla geriye çevirince örgüm göğsüne çarptı. "Rans! Eğer öğretmeyeceksen..."

"Tamam!" diye araya girdi hızla. Ellerini teslim olur gibi kaldırmıştı. "Sadece minik bir öpücüktü. Ciddiyken çok tatlı görünüyorsun, dayanamadım."

Ah... Bu herifin niyeti beni bayıltmak mıydı? Yoksa tüm irademi paramparça edip dudaklarına yapışmama sebep olmak mı?

"Gel..." diye mırıldandı gülerek. Ardından duruşumu yeniden düzeltti ve bıçağı tutan elimi kavradı.

"Eğer bakışlarını hedeften ayırmaz ve iyi hesap yaparsan sonuç gayet tatmin edici olur," diye öğütledi. "Elinde bir bıçak olduğunu unutmalısın. Hafifle."

Omuzlarım gevşeyince Rans sırtıma yeniden destek verdi. "Hayır. Duruşunu değiştirmeni istemedim. Parmakların sıkı olmalı, bedenin hep tetikte olsun. Fakat ne kadar gergin hissedersen o kadar kötü bir atış yaparsın. Sadece elindeki bıçağı daha hafif hayal et."

Dediğini yapmayı denedim. Duruşumu değiştirmeden parmaklarımı sıkarak elimde bir bıçak olduğunu unutmaya çalıştım.

Zihnimle oynamamı istiyordu. Muazzam bir yöntemdi.

"Şimdi... Sana söylediğimde bıçağı ağacın gövdesine atmanı istiyorum," diye fısıldadı dikkatle. "Fakat tam dalların birleştiği noktaya. Bir

parmak bile aşağısına değil."

"Tamam," diye fısıldadım. Göğsüm heyecanla inip kalkıyordu.

Rans'ın nefesi kulağımı okşadı. "Hayatta kalmaya çalışıyorsun ve hedefin hiçbir zaman bu kadar basit olmayacak. Belki de sürekli hareket edecek. Kim bilir?"

Hırsla başımı salladım. "Anladım."

"Güzel. Hazır mısın?"

Duruşumu bozmamak için yutkundum, bir ayağımı hafifçe öne attım. "Evet. Hazırım."

"O noktayı iyi görüyor musun?"

Dalların birleştiği yere bakarken gözlerimi kıstım. "Gayet iyi görüyorum."

"Pekâlâ." Hafifçe öksürdü.

"Üç."

Yutkundum.

"İki."

Bıçağı daha sert tuttum.

"Bir."

Çenemi dikleştirdim. Aynı anda Rans komut verdi. "At."

Elimdeki bıçağı bütün gücümle bakışlarımın mıh gibi saplandığı yere nefesimi tutarak fırlattım. Bıçağın gövdesi parmaklarımdan koptuğu an göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkmaya başladı.

Ve sonra...

Bıçak söylediği yerin çok yakınına isabet etti.

Bir saniye sonra büyük bir çığlık atıyordum. "Evet! İşte bu."

Heyecanla Rans'a baktım, yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı. Bakışlarının, bıçağın saplandığı yeri incelediğini gördüm. "Gayet iyi," dedi.

"Gayet mi? Çok iyi! Şuna bak!"

Sırıtarak bir çığlık daha attım. Bunu, bu kadar iyi yapabilmiş olmama şaşırıyordum. Rans bana yandan bir bakış attı.

"Bıçak en basit olanı. Baltayı da bu kadar iyi fırlatabilecek misin?"

"Keyfimi kaçırma!" diye isyan ettim ona ters ters bakarak. "Beni biraz övsen olmaz mı?"

Rans otuz iki diş sırıtırken bana yeniden yaklaştı. Ardından ben daha ne olduğunu anlayamadan parmaklarıyla sıkıca yüzümü tutup beni neredeyse öfkeli diyebileceğim bir açlıkla öptü. Nefesim kesilmiş, şaşkınlıkla dudaklarının baskısı altına girmiştim.

Alt dudağımı dişledikten sonra geri çekildi, benim aksime o hâlâ gayet rahat nefes alabilecek kadar rahattı.

"Bunu çok iyi yapacağını zaten biliyordum," diye göz kırptı. "Ama sınırlarını zorladığını görmek için çok heyecanlanıyorum."

Tanrım, onun övgü şekli benimkinden biraz farklıydı.

"An... Anladım," diye mırıldandım çabucak. Ardından ona beceriksiz bir tebessüm gönderip hızla geri çekildim.

Rans benden daha erken toparlanmıştı. Bıçağı işaret etti. "Onu ağaçtan sök ve geri getir."

"Neden?" diye şaşkınca sordum.

"Yola devam edeceksen seni koruyacak hiçbir silahı öylece bırakamazsın."

Şimdi bakışları gerçek bir avdaymışız gibi keskindi. Tek kaşını kaldırdı. "Bir hayvanı öldürmek zorunda kalsan bile bıçağını saplandığı yerden çıkaracaksın."

Yanıt vermek için fazla ürkütücü bir konuydu. Rans kararan bakışlarını ağaca çevirdi.

"Çünkü hiçbir zaman daha vahşisiyle karşılaşmayacağının garantisi olmayacak."

En vahşisi insanlarken...

Söylediği şeyi hızla kavrayıp ağaca koştum. Bıçağı saplandığı ağaç kovuğundan çıkarmak için tüm gücümle geriye çektim ancak kımıldamıyordu.

"Çıkmıyor!" diye bağırdım Rans'a.

"Yeniden dene."

Bütün gücümü bileklerime verip yeniden denerken dişlerimi sıkıyordum. Suratım kıpkırmızı olmuştu, bıçağı yine de oynatamıyordum.

"Bunu buraya çivilemişim!" diye bağırdım öfkeyle. "Çıkmıyor, lanet olası şey!"

Rans ufak bir kahkaha attıktan sonra yanıma geldi. Merakla ona bakıyordum, içten içe onun da benim gibi çıkaramadığını görmek istesem de beklediğim gibi olmadı.

Benden çok daha uzun süredir bu kesici aletleri kullanan, belki yüzlerce hayvan avlamış genç adam tek hamlede bıçağı çıkardı.

Homurdanmamak için zor duruyordum.

"Al," dedi Rans bıçağı yeniden bana vererek. "Bu akşam sadece bıçak çıkarmayı öğreneceksin."

"Ciddi misin?" diye gözlerimi kıstım.

"Fazlasıyla," dedi. Ah, böyle bakarken bile gözüme çok tatlı geliyordu.

Fakat bunu ona belli etmedim.

Terleyen avuçlarımı sildim, örgümü yeniden geriye attım ve derin bir nefes verdim.

"Anladım. Öğreneceğim," diye onayladım.

Rans sırıttı. "Çok tatlı bir öğrenci oldun."

Dudaklarımda benden izinsiz bir tebessüm oluştu. "Genelde böyle tatlı değilimdir."

"Haydi, daha ne kadar tatlı olabileceğini göster bana," diye fısıldadı. Zihnini okuyamıyordum ancak mavi gözlerindeki yaramaz parıltıdan iyi şeyler düşünmediği anlaşılıyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordum merakla.

Uzandı ve çenemi yumuşak bir dokunuşla sağ tarafa çevirdi. Ormandan bize doğru gelen iki insanı gördüm.

"Rat mı?" diye sordum gelenleri tam seçemesem de.

Rans başını salladı. "Evet. O dağ ayısı."

"Yoksa onu mu bıçaklamamı istiyorsun?" dedim dehşetle.

Rans büyük bir kahkaha attıktan sonra başını salladı. "Hayır, güzelim."

Bana bir kez daha *güzelim* derse bıçağı kendime saplayacak ve kalbimdeki bu aptal çarpıntıyı yok edecektim.

"Adımlarına bak," diye fısıldadı Rans dikkatle.

Onların geldiği yola baktım. "Bakıyorum."

"Birazdan nereye basacak?"

Aptal bir soruydu. "Düz yürüyorlar, Rans."

Rans'ın sırıttığını gördüm. "Bıçağın oraya uçması için on saniyesi olacak. Rat'ın adımları arasında kaç saniye var?"

Kirpiklerimi şaşkınca kırpıştırdım, ne dediğini anlamaya başlıyordum.

"Hızlı ol!" diye uyardı. "Cevap ver."

Avdan dönmüş oldukları için yorgun olmalıydılar, hâlâ yüzlerini tam seçemesem de adımlarını sayabiliyordum.

"İki saniye," diye fısıldadım. "Adım atmadan önce iki saniye bekliyor."

"Güzel," diye başını salladı Rans. "Üç dediğimde Rat'ın sonraki adımına bıçağı atacaksın. Süreyi iyi hesapla ki bıçak toprağa saplansın."

Dehşete düşmüştüm. "Rans..."

"Hiçbir hayvan, üzerine atlamadan önce sana saniyeleri sayman için izin vermeyecek!" diye sesini yükseltti.

Çenemi kapatmak zorunda kaldım. Çok haklıydı.

"Hedefi görüyor musun?" diye sordu.

Ah... Lanet olsun. Rat'ın ayağını çok iyi görüyordum.

"Evet," diye fısıldadım. Avuç içlerim terliyordu.

"Duruşunu düzelt," diye emretti. Rans'ın cümlesiyle omuzlarımı dikleştirdim.

Bıçağı yeniden kavradım, tüy kadar hafif ancak fazlasıyla sıkı bir tutuştu.

"Çok güzel," diye cesaretlendirdi Rans. Beni ne boka sürüklediğinin farkında mıydı?

"Rans," dedim soluk soluğa.

"Üç dediğimde fırlatacaksın."

"Rans..." dedim.

"Yaklaşıyorlar!" diye mırıldandı. "Bana değil, adımlarına odaklan."

"Yapamam," diye inledim bıçağı kaldırırken. Rat tamamen görüş açısına girmişti.

Tanrı'm... Bunu abisine nasıl yapıyordu? Aklım almıyordu!

"Ya ona denk gelirse?" diye sordum korkuyla.

"Az öncekinden daha zor değil. Çok güzel bir atıştı!" diye ciddiyetle açıkladı. "Aynısını yapacaksın. Sadece bu kez hedefin hareketli."

"Ben..."

"Rat, senin bir bıçak darbenle ölecek kadar zayıf bir adam değil. Hazırlan!"

Nefesimi tuttum. Aksi için imkân vermiyordu, bu bıçağı atmazsam eminim ki benimle bozuşacaktı! Kim bilir, belki diğer dersleri bile iptal ederdi.

"Yaklaşıyor," diye fısıldadı. "Üç dediğimde."

"Tamam," dedim. Sesim şimdi daha güçlüydü.

Sayması için beklemeye başladım. Bir yandan bıçağın havada kalacağı süreyi ve aradaki mesafeyi hesaplıyordum.

"Hazır mısın?"

"Evet," diye fısıldadım. Ecel terleri döküyordum.

Rans mırıldandı: "Üç!"

Bir ve ikinin nerede olduğunu düşünmeye fırsat bulamadan bıçağı toprağa doğru fırlattım. Sivri ucu havada üç kere döndü ve ben dehşetle bir çığlık atarken Rat'ın bulunduğu yere ulaştı.

Ayakkabısının ucuna saplandı.

Korkuyla bağırdım. "Gitti!"

Rans derin bir nefes vermiş ve kocaman sırıtıyordu. "Çok iyi."

"Tanrı'm! Ayağına geldi!"

Telaşla orman yoluna koşarken hesaplamadaki ufak hatayı düşünüyordum. Bunu nasıl yapabilmiştim? Rans bir adım ötesine fırlatmamı istemişti ama ben resmen Rat'ın ayakkabısını parçalamak üzereydim!

"Gökten bıçak mı yağıyor, lan? Bu ne?"

"Rat," diye seslendim çaresizce. "Hey!"

Rat şaşkınca başını kaldırdı. Bakışları alev alevdi. İri gövdesi, öfkeli nefeslerle inip kalkıyordu.

Göz göze geldik. Ve o an, Rans'ın bana ölüm fermanımı imzalattığını anladım.

"Sen..." dedi.

Ah... Ben tek kelimeyle bitmiştim.

Yetmezmiş gibi artık yanındaki silüeti de net olarak görebiliyordum. Bu, artık eskisi kadar itici gelmediğini düşündüğüm fakat dün Rans ile aramda kıyametlerin kopmasına sebep olan o keskin gözlerden başkası değildi.

Mataz'ın kendisiydi. Ve doğrudan bana bakıyordu.

Manzara dehşet vericiydi.

Uzun bir süre, hızla inip kalkan göğsümden çıkan hırıltıyı dinlemek zorunda kaldım.

Çıtımı çıkaramıyor, ileri doğru bir adım dahi atamıyordum. Rat küfrederek ayağını sallıyor, saplanan bıçaktan kurtulmaya çalışıyordu. Bıçağın çıkmayacağını anladığında ayakkabısını çıkardı ve toprağa yalın ayak bastı. Ardından eğilip tüm gücüyle bıçağa abandı, öyle kuvvetle çekti ki kollarındaki damarların belirgin hâle geldiğini, yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördüm.

Mataz ise hiçbir şey olmamış gibi Rat'ı geride bırakmış, bana doğru gelmeye devam ediyordu. Bu, arkadaki dev cüsseli adamın öfkesinden bile daha korkunçtu.

"Selam," dedi. Ardından tam önümde adımlarını durdurdu ve bana gülümsedi.

Ah... Rans'ın hırıltılı nefeslerini işitir işitmez korkutucu olarak tanımladığım her şey bir anda hafızamdan silindi ve daha ürkütücü olan şeyi henüz yaşamadığımı fark ettim. Birazdan olacaklara müdahale etmezsem sonumuz hiç iyiye gitmeyecekti.

Mataz'ı acilen başımdan defetmeliydim. Ateşle barut gibiydiler, cümle kurmaya dahi gerek duymadan birbirinin herhangi bir ters bakışından nem kapabilir, bütün evi dışarıya toplayacak ve başımızı belaya sokacak bir

kavgaya girişebilirlerdi.

Nefesimi düzene sokmak için çabalarken, "Selam, Mataz," dedim. Sesim titrek çıkmıştı, tam anlamıyla panik olmuştum.

Bıçağı saplandığı yerden güç bela çıkarıp eline aldığı ayakkabısıyla üzerimize yürüyen Rat mı, karşımda yüzündeki aptal gülüşle dikilen ve kışkırtıcı bakışlar atan Mataz mı, hemen arkamda yüzünü göremediğim ancak görsem daha az korkacağım Rans'ın nefes alıp verişi mi?

Hangisi daha kötüydü?

"Biz antrenman yapıyorduk," dedim çabucak. Rat bizi duyabileceği kadar yanımıza yaklaşınca ona beceriksiz bir tebessüm yolladım. Arkamda bekleyen genç adam, belki Mataz'ı görmeden önce beni Rat'a karşı koruyabilir diye düşünmüştüm ancak dikkati öylesine dağılmıştı ki abisine bakmıyor, onun bana yolladığı ölümcül bakışları fark etmiyordu.

Rans'ı dövmek istiyordum.

Rat elindeki ayakkabıyı önüme fırlattı ve bağırdı: "Antrenman, ha?"

"Evet," dedim telaşla. Ardından ucu yırtılmış ayakkabıya ve yeniden Rat'a baktım. Burnundan soluyordu, iri gövdesi şimdi gözümde daha da devasa bir hâl almıştı. Bu kez tamamen saçmaladığım için kendimi savunabilecek bir cümlem yoktu.

Çıkış yolunu bulamıyordum, Rat ise bana doğru bir adım daha attı. "Üzerimde bıçaklarını deneyebileceğini söyleyen kimdi peki, aptal kız?"

İrkilerek geriye doğru bir adım attım. Rans nihayet abisine öfkesini fark etmiş gibi araya girdi: "Ben istedim."

Rat bunu bekliyormuş gibi öfkeyle ona döndü. "Ne istedin? Üzerime bıçak fırlatmasını mı?"

Rans umursamazca yanıtladı: "Hayır. Atış yapmayı öğretiyordum, hareketli bir hedefe ihtiyacımız vardı ve o sırada seni gördük."

Rat tam kardeşinin üzerine yürüyecekti ki Rans ürkütücü bakışlarını Mataz'a çevirdi.

"Bu dangalağı görseydim bıçağı onun kafasına atmasını söylerdim."

"Benimle konuşurken kullandığın kelimelere dikkat et," diye uyardı Mataz. Ardından Rans'a doğru bir adım atıp karşısına geçti. "Yoksa o bıçağın sırtına girdiğini ruhun bile duymaz."

"Saçmalamayın!" diye araya girdim ancak Rat bana doğru öfkeli bir boğa gibi dönünce çenemi kapattım. Hâlâ çok kızgındı ve tek kelime daha edersem o yırtık ayakkabıyı bana yedirecek gibi bir hâli vardı.

Mataz'ı kolundan tutup geriye doğru sürükledi, ardından kardeşini omzundan sertçe itti.

"Her gün sizin kavganızla uğraşmaktan bıktım. Siktirip gidin."

"Burası benim evim. O gidecek."

Rans'ın korkunç bakışları Mataz'ın üzerinden ayrıldı, mavi gözlerini gözlerime çevirmişti, başıyla evi gösterdi. "Akşam devam ederiz, sen de biraz dinlen. Haydi, eve gir."

"Biraz daha çalışabilirim," diye mırıldandım.

Eve girip dört duvar arasında sıkışmak istemiyordum, Rat'a bıçak fırlatmak iyi bir fikir olmasa da ağacı hedef olarak kullanıp antrenmana devam etmek, kendimi yenilenmiş hissetmemi sağlıyordu.

Rans benimle baş başayken takındığı yumuşak tavrından sıyrıldı, sesi emredici ve sertti.

"Eve gir, Era. Çalışmayacağız."

Mataz'a duyduğu öfkeyi bana yöneltmesine anlam veremeyerek derin bir nefes verdim. Beni anlaması için mavi gözlerine bakıyordum. "Ama ben..."

"Seninle konuşabilir miyiz?"

Hararetli konuşmamızı bölen Mataz'dı. Merakla açtığı gözlerini üzerime dikmiş, yanıtımı bekliyordu. Bu sırada ikisinin kavga etmeyeceğinden emin olan Rat, az önce yere fırlattığı ayakkabısını da alıp yanımızdan çekip gitmişti. Eve doğru yürüyordu ve hâlâ küfretmeye devam ettiğini işitiyordum.

Sanırım sözlerinin sahibi bendim. Ah, dolaylı ya da doğrudan, bir şekilde Rat'ın nefretini kazanmayı başarmam tebrik edilesiydi.

"Konuşamaz."

Rans bir anda kolumu tutup geriye çektiğinde irkildim, Mataz'a her an bir yumruk atacak gibi bakıyordu. Az evvel küllenen ateşin yeniden büyümeye başladığını hissederek kolumu Rans'tan kurtardım.

Onun kulağına eğilip alçak bir sesle mırıldandım: "Biraz sakin olamaz mısın? Kötü bir şey söylemedi."

Rans'ın yüzü gerildi. "Onunla konuşmak mı istiyorsun?"

Göz ucuyla Mataz'a baktığımda kıpırdamadan beklediğini gördüm, Rans'a göre daha sakin görünüyordu ve hiç de kavga etmeye niyeti varmış gibi durmuyordu. Bundan önceki bütün tartışmalarda haksız olabilirdi fakat şu an konuşmak istemek dışında hiçbir şey yapmamıştı.

"Rans," diye fısıldadım mavi gözlerine yeniden bakarak. "Sinirlenecek bir şey yok. Tıpkı senin gibi ben de insanlarla konuşabilirim, öyle değil mi? Mataz buraya kavga etmek için gelmiş gibi görünmüyor."

Karşımdaki genç adam sözlerimin bitmesini bekleyerek beni sonuna dek dinledi. Ben bir nebze olsun sakinleşmesini beklerken mavi gözlerinde bir yangın başladığını gördüm. Eskisinden bile hızlı solumaya başladı.

Bana güzel sözler söyleyen o adam yoktu. Bu, beni tutkuyla öpen Rans değildi. Gözlerinde saf öfke vardı ve bu nefretin sebebini anlayamıyordum, Mataz bu kez ona tek kelime bile etmemişti.

"Sana defalarca onun güvenilir biri olmadığını söyledim," diye fısıldadı.

Dişlerini sıkmıştı, sözcükler dudaklarından birer ok misali çıkıp yüzüme çarpıyordu. Elinde olsaydı beni kolumdan tutup eve sürükler, Mataz'dan hemen uzaklaştırırdı ancak bunu yapması için ona izin vermeyeceğimin farkındaydı.

"Sözlerini ciddiye alıyorum," dedim.

Sesim onun aksine sakindi, onu dikkate almadığımı düşünmesini istemiyordum ancak onun buyruğundan dışarı çıkmayacak kadar saf olmadığımı da anlatabilmeliydim. Biri benimle konuşmak istiyorsa Rans'ın gözlerine bakmadan da bunu yapabilirdim, birbirimizden izin isteyecek değildik.

"Ne kadar ciddiye aldığını görebiliyorum," derken sesi alaycıydı. Gözlerini kısmış, öfkeyle yüzüme bakıyor, ardından hemen arkamızda sessizce bekleyen Mataz'ı süzüyordu.

Beni ikna edemeyeceğini fark etmiş olacaktı ki boş bir çabaya girişmek yerine sırtını döndü ve çekip gitti.

"Nasıl istiyorsan öyle yap."

"Rans!"

Beni duydu ancak durmadı. Hatta adımları öyle hızlandı ki sadece birkaç saniye içinde bahçede gözden kayboldu. Nereye gittiğini görememiştim. Şaşkınca arkasından bakarken ona itaat etmem konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamaya çalışıyordum.

O herkesle istediği gibi konuşabiliyorken ben neden önüme set çekmek zorundaydım ki? Mataz'ın bana zarar vereceğini hissettiğimde onu kendimden uzaklaştırabilecek kadar düşünme kabiliyetim vardı. Birinin bana ne niyetle yaklaştığını az çok anlayabiliyordum ve Mataz buraya kesinlikle kavga etmeye gelmemişti.

İstediği tek şey benimle konuşmaktı ve öylece bekliyordu.

"Onu boş ver," dediğini duydum.

Rans'ın geride bıraktığı boş bahçeyi izlemeye son verip arkama yavaşça döndüm. Mataz hâlâ hiç hareket etmemiş, olduğu yerde bekliyordu. Avdan geldiği için elinde büyük bir torba vardı, toprağa damlayan birkaç damla kana bakılırsa içinde öldürdüğü hayvanlar olmalıydı. Manzara pek iç açıcı olmasa da buradaki insanların yaşam biçimlerinin bu olduğunu artık öğrenmiş ve normalleştirebilmek için kendime müsaade etmiştim.

Gözlerimi kanlı torbadan çekip Mataz'a baktım. Siyah saçlarını geriye atıp derin bir nefes verdi.

"Ne konuşmak istiyorsun?" diye sordum. Sesimde hiçbir duygu yoktu.

"Dün hakkında konuşmak istiyorum."

Ah... Bunu tahmin ettiğim için yüz ifademe şaşkınlık yansımasına izin vermedim. Rans beni almaya geldiğinde Mataz'ı kovmuş olmalıydı. O sırada kavga edip etmediklerini bilmiyordum çünkü ben evde Mirsa ve Sallida ile vakit geçirmekle meşguldüm.

"Dün hakkında konuşacak bir şey yok, Mataz," diye mırıldandım derin bir nefes verirken. "Yolu bilmiyordum ve sadece yardımcı oldun. Hepsi bu kadardı."

Mataz'ın yüz hatlarındaki değişimi seyrettim. Kaşları hafifçe çatıldı, dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ancak yeniden kapandı, birkaç dakika yalnızca koyu renkli gözlerini üzerime dikip kirpiklerini kırpıştırdı.

Sonunda dudaklarından birkaç kelime dökülebildi: "Rans yüzünden mi?"

Neyi kastettiğinden emin olamasam da, "Hayır! diye çıkıştım. Bu cümleyi gereksiz yorumuyla başka bir yöne çekmesinin hiçbir anlamı yoktu. "Sana daha önce de söyledim. Alt tarafı yolda bana eşlik ettin, hepsi bu."

Gözlerimi şüpheyle kısıp başımı yana eğdim. "Bunun üzerine konuşacak ne olabilir ki?"

Mataz'ın yüz ifadesindeki şaşkınlık öfkeye doğru evrildi. "Peki," dedi dudaklarını birbirine bastırıp burnundan derin bir nefes vererek. "Öyle olsun."

"Mataz!" diye çıkıştım. "Seni anlayamıyorum. Bilmediğim bir şey mi var? Öyleyse söyle! Çünkü benimle yolda yürüdün diye sonrasında bir şeyler paylaşacağımıza dair hiçbir şey vadetmiş olmuyorum!"

Öfkeyle yükselen sesim Mataz'ı kışkırttı. "Tamam!" diye bağırdı. "Anladık! Tekrar etmene gerek yok."

"Çocuk musun sen?" diye üsteledim. Fakat Mataz onunla daha fazla konuşmama izin vermeden sırtını döndü.

"Mataz!" diye çıkıştım. "Bugün hepinizin neyi var? Neden garip davranıyorsunuz?"

Gitmek üzereyken bana dönüp, "Beni o it herifle kıyaslama!" diye bağırdı.

"Rans'a *it herif* diyemezsin!" diye ben de bağırdım.

Sözlerimle Mataz sustu. Bahçede ikimizin sesinden başka yükselen bir ses yoktu, ortalık sessizliğe kapıldığında durup derin nefesler verebildik. Öylece birbirimizi izlerken Mataz başını iki yana salladı.

"Kendimi doğru tanıtabilmem için bana fırsat bile tanımıyorsun."

Ve sonra kararmış bakışlarını gözlerime sabitleyerek ekledi: "Rans yüzünden."

"Onunla hiçbir ilgisi yok," diye açıkladım. "Benim burada birileriyle tanışmak istediğimi sana düşündüren şey ne? Eğer birkaç metre yol katettik diye bu kadar üsteleyeceğini bilsem, dünkü teklifini hiç kabul etmezdim!"

"Sana zarar vermişim gibi konuşma," dedi dişlerinin arasından. "Pişman olacağın bir şey yapmadım."

"Evet, yapmadın," dedim. Nasıl açıklayacağımı bilemeyerek bahçede gözlerimi gezdiriyordum. "Yine de bu, öncesinde yaptığın yanlışları yok saymamı sağlamıyor, Mataz. Ne kadar delirebileceğini gördük!"

Genç adamın yüzünde hayal kırıklığı vardı. Normalde yüz ifadesinden pek de bir şey anlayamadığım Mataz, ilk kez bir şeyleri anlamama müsaade ediyor gibiydi.

"Öyle olsun," dedi.

Ve ben başka bir şey söyleyemeden elindeki kanlı torbayı hiddetle yumruğunun arasına sıkıştırarak çekip gitti. Eş zamanlı olarak bahçeden adım sesleri işittim ve birkaç saniye sonra Rat'ın bıçak izi olmayan farklı bir çift ayakkabısı görüş alanıma girdi.

"Mataz!" diye bağırdığını duydum fakat kimse ona dönüp bakmadı.

"Ne oluyor bu aptala?" diye homurdandı. "Neden duymuyor?"

Verecek bir cevabım olmadığı için usulca geriye döndüm, Rat'ın korkunç bakışlarının hedefindeydim.

"Yine bir haltlar karıştırmışsın."

"Buradaki bütün erkeklerin anlama problemi var!" diye bağırıp yoluma devam ettim.

Sanırım bundan daha doğru bir tanımlama bulamazdım. Yeniden geriye dönmeden doğruca önümdeki eve yaklaştım ve Feyn'in pencereden beni seyrettiğini gördüm.

Sabah bana kırılıp odasına kaçtığını anımsayınca kapıya gitmek yerine, onun penceresine yaklaştım ve elimi hafifçe kaldırıp gülümsedim.

Dudaklarımı yavaşça kımıldattım. "Selam."

Feyn bir süre güzel gözlerini yüzümden çekmedi, kirpiklerini kırpıştırarak beni seyrettiği birkaç dakikanın sonunda yavaşça pencereden geri çekildi ve ben boşlukla bakışır hâlde kalakaldım.

Bana hâlâ kırgındı. Ve onu bilerek incitecek hiçbir şey yapmamıştım.

"Hepsi aynı!" diye homurdandım sabrımın taştığını hissederken. Eve girmek yerine, dört duvar arasına tıkılmaktan nefret etsem de biraz olsun kafamı dinleyebileceğim çatı katına yöneldim. Kendi ufak, kişisel alanıma

girer girmez kanat çırpan iki minik kuşun sesini işittim ve dudaklarımda ufak bir tebessüm oluştu.

"Merhaba," diye mırıldandım ve ardımdan kapıyı kapattım.

Kuşlar içeride uçmaya; yatağa, dolaba, pencerenin önüne konmaya devam etti. Kendimi yere bırakıp sırtımı duvara yasladım ve bir süre onları izledim. Aslında onları özgürlüklerinden mahrum bırakmış sayılırdım ancak güzel kanatlarını seyretmenin verdiği tarifsiz mutluluktan vazgeçememek gibi bencil bir huy edinmiştim.

Bana hatırlattıkları güzel şeyler için minnettardım. Burada, bana kim olduğumu unutturmamak için varlardı. İntikamımı, bir gün döneceğim toprakları ve belki de içinden çıkamayacağım o savaşı...

Kuşları seyrederken Yuva'daki yaşamımı düşünmeye dalmış ve birbiri ardına geçen saatlerin farkına varamamıştım. Tepedeki güneşin batmaya başlamasıyla vaktin hayli geç olduğunu anladım ve derin bir nefes verip oturduğum yerden kalktım. Leya'nın bana verdiği kıyafetlerin hepsini yere yığdım ve dolabın içini temizledikten sonra onları yeniden yerleştirmeye başladım. Bu sırada, vücut ölçülerimizin neredeyse aynı olduğu Ritan'ın birkaç kıyafetini de araya sıkıştırdığını görebiliyordum.

"Üzgünüm, Ritan," diye iç çektim. Güneş batarken kendi evimde olsaydım muhtemelen bahçedeki işlerinin çoğunu bitirmek üzere olan babama yardım ediyor olduğum için bahçe tulumumu giymiş olurdum.

Annem ayağının altında koşturup duran Zey ile bahçeye gelir, bizlere sıcak bir şeyler ikram edip biraz dinlenmemiz gerektiğini tembihlerdi. Sonra babamın bizim için geçen yaz yaptığı tatlı masanın etrafına üşüşür, o gün yiyecek neyimiz varsa atıştırır ve sohbet ederken dinlenirdik.

Zey yine bize kuşlardan ve onların kanatlarından bahsedip dururdu. Gözlerim elimdeki erkek kıyafetlerinden pencereye doğru kaydı, güneş batarken son kez kanat çırpan kuşları seyrettim. Bu sırada içerideki iki minik kuş da sanki ne yaptığımı anlamış gibi ötmeye başladı.

Onlar da eski günlerin özlemini hissettiğimi biliyorlar mıydı?

"Sence babam şimdi o masada oturuyor mudur?" diye sordum kalbimi paramparça eden bir acıyla sorarken. Dudaklarım titriyordu.

Annemi hayal ettim. Elindeki tepsiyle bahçeye gitmiyor olmalıydı.

Çünkü artık o tepsiye fazladan iki tabak ekleyecek kimsesi kalmamıştı. İki çocuğunu da kaybetmişti. Belki de tek başına masada oturan babamın yanına bir sandalye çekmiş, sessizce gökyüzünü seyrediyordu.

Beni özlüyorlar mıydı? Ailemizi özlüyorlar mıydı?

"Ben çok özlüyorum," diye fısıldadım etrafımda uçup duran kuşa. "O kadar çok özlüyorum ki bazen kaçıp geldiğime pişman olacak gibi oluyorum."

Sonra... Sonra bahçede koşturan ufak erkek kardeşimin gülüşü takıldı hafızama. Bakışlarım sertleşti, çenem gerildi.

"Ama Zey'i hatırlıyorum," diye fısıldadım bu defa kinle. "Onu benden nasıl aldıklarını hatırlıyorum. Ölümü hatırlıyorum. Siz de hatırlıyor musunuz?"

Kuşlar artık uçmuyordu, bana yanıt veren kimse de yoktu. Omuzlarım kürkünce düştü. Önümdeki kayafetleri yeniden dolaba yerleştirirken ağlamamak için kendimle savaşıyordum. İşlerimi bitirip Leya'nın ne yaptığına bakmak için odanın kapısına yöneldiğimde merdivenin aşağısından bir ses duyuldu.

"Era! Erken mi uyudun?"

Bu, Ritan'dı. Kapıyı açıp başımı uzattığımda onu bana bakarken gördüm, aşağıdan el sallıyordu. "Gel haydi! Yemek yiyoruz."

Usulca başımı salladım. "Geliyorum."

Ritan beni beklemeden sırtını dönüp gittiğinde yeniden bağırdığını duydum: "Rans! Bahçede misin? Yemek yiyoruz!"

Basamakları bitirip bahçeye çıkabildiğimde Ritan arka bahçeye yol alıyordu. Bir yanım Rans'ı merak ederken diğer yanım işime bakmamı söylüyordu. Zihnim bunca düşüncenin işgalindeyken sesimi çıkarmadan evin kapısını açıp içeri girdim. Leya çoktan masayı donatmıştı, içeride nefis bir çorba kokusu vardı.

Lukan ve Feyn bizi bekliyor olsa da Rat yemeğe başlamıştı.

"Oğlum!" diye çıkıştı salata tabağını masaya bırakan Leya. "Beklemen gerektiğini öğretmedim mi?"

Rat bana ters bir bakış atarken omuz silkti. "Yeterince aç olsalar masada olurlardı."

Leya kınayan bakışlarla onun eline bir tane vurdu, yeniden mutfağa yönelmek için arkasına döndüğünde kapının girişinde duran bedenimi gördü ve gülümsedi.

"Ah, geldin mi? Masaya geç, tatlım."

"Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordum.

Rat hâlâ bana öfkeli olduğu için atıldı: "Bunu yemekten önce sorman gerekmiyor muydu? Odana tıkılıp saatlerce duvarı seyrettikten sonra değil."

"Ne yaptığımı nereden biliyorsun?" diye çıkışsam da haklı olduğunu ve anlayışsız davrandığımı biliyordum. Yine de Rat'ın önünde pot kıramazdım.

"Rat," diye uyardı babası. "Yemeğine dön."

"Ona baksana..."

Masaya otururken Rat'ın sözünü kestim: "Belki sen de benim yaptığım kadarını yapıp annene yardım teklif edebilirsin."

Ona sinir bozucu bir şekilde gülümsedim ve masayı işaret ettim. "Burada her şeyi mideye indirmek yerine..."

"Çocuklar!" diye çıkıştı Leya. "Bu benim her gün yaptığım bir şey! Size ihtiyaç duysaydım çağırırdım. Kavga için bahane aramayın!"

Rat'ın çenesini kapatabildiğim için gururluydum. Sırıtarak tabağımı önüme çektim. Onun altında ezileceğimi sanıyorsa fena hâlde yanılıyordu.

"Era bir, Rat sıfır."

Feyn sessizce mırıldanıp tabağına gömülünce dudaklarımdan ufak bir kıkırtı kaçtı, hâlâ bana küs olsa da abilerine karşı beni savunmaktan bir an bile geri durmuyordu. Dayanamayıp onun saçlarını karıştırdığımda bana tepki vermedi.

Rat ise kardeşine homurdanmakla meşguldü.

"Rans... Bebeğim, nerelerdesin?"

Leya elinde yeni bir tabakla masaya geldiğinde Rans ve Ritan eve giriyorlardı. Rans'ın suratı beş karıştı, hiçbirimize bakmadan masaya oturdu. Annesi ondaki bu garipliği fark etse de üzerine gitmek yerine sandalyesini çekip masaya oturdu ve hepimizin tabaklarına sıcak yemekleri doldurmaya başladı.

Ritan, "Ben bunu bitiremeyeceğim," diye homurdanınca Rat onun tabağına atıldı.

"Bana ver. Tadı çok iyi."

"Gününüz nasıldı, çocuklar?"

Leya sohbet eşliğinde yemeğe başlarken ben Yuva'da öğretildiği gibi ses çıkarmadan tabağımdakileri bitirmeye çalışıyordum. Yavaş yavaş çiğnerken tam karşımda oturan Rans'ın keskin, mavi gözlerini bazen üzerimde hissediyor, aramızdaki gerilim sebebiyle ona bakmaktan kaçınıyordum.

Hata yapmışım gibi davranmasından nefret ediyordum! Fakat bu konuyu uzatıp onunla daha fazla bozuşmak da istemiyordum. Ne yapmam gerektiği konusunda arada sıkışıp kalmıştım.

"Bugün avdan dönerken Sallida ile karşılaştık."

Ağzı yemekle doluyken konuşan Rat bir anda ciddileşmişti, konunun ne olduğunu bilmesem de kötü bir şeylerin habercisi olduğunu sezerek göz ucuyla genç adama baktım.

"Ne olmuş?"

Soruyu yönelten Lukan'dı. Fazla bir şey yemediği için peçetesiyle dudaklarını silmiş, bakışlarını oğluna dikmişti. Rat ağzındaki büyük lokmayı yuttuktan sonra derin bir nefes verdi.

"Kasabaya yabancıların gelip gittiğinden bahsetti."

İrkildim. Elimdeki kaşık aniden tabağıma çarpınca masadaki insanların dikkatini kısa bir an çeksem de herkes yeniden Rat'a döndü.

"Yabancı birileri mi?"

Leya'nın ses tonunda alışık olmadığım bir şüphe vardı. Rat başını salladı. "Evet."

Herkes merakla sözlerine devam etmesini beklerken Rat bir anda bana yöneldi, sanki söyleyecek bir şeyim olup olmadığını merak ediyordu. Kaşlarını kaldırdığında bakışlarımı ondan kaçırdım.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Kendim bile ne yaptığımdan habersizdim.

"Daha önce de bundan bahsetmişti ancak çok ciddiye almamıştım. İşin doğrusu, yanılıyor olabileceğini düşünmüştüm. Ancak bugün yüzü çok ciddiydi. Ailesi Merkezde yöneticilerle bir arada olduğu için bazı gariplikler olduğunu fark etmiş fakat işin nereye gideceğini kestiremedikleri için ses çıkarmamışlar. Sallida'nın babası şu anda durumu anlamaya çalışıyor. Konunun bizden çok yöneticilerle ilgili olduğunu düşünüyor ama onları huzursuz eden bir şeyler var."

Lukan başını sallayarak onayladı. "Son zamanlarda güven vermeyen pek çok şey var."

Buradaki *şey* ben miydim, bilmiyordum ancak sessizce yemeğimi yiyormuş gibi yapmaktan başka çarem yoktu.

"Bugün de kasabanın güney girişinden atlı arabaların girdiğini görmüşler. Başta sıradan bir ziyaret zannetseler de sonradan işlerin farklı olduğunu fark etmişler. Arabalılar, yanlarındaki yöneticilerle birlikte bazı evlere girip çıkıyormuş."

Bu defa tam anlamıyla dehşete düşerek başımı kaldırdım. Kalbim duracak gibiydi. Birileri evleri mi kontrol ediyordu?

Yanlış mı duymuştum?

Rans bu korkumu fark edip bir süre beni seyretse de abisine dönmek zorunda kaldı.

"Kim oldukları hakkında kimsenin fikri yok mu?"

Rat başını olumsuz anlamda salladı. "Yok."

Sonra aniden bakışları sertleşti. "Zaten sorun bu. Adamları kimse tanımıyor. Sallida kasabada dolanmış ama hiçbir şey bulamamış. Üstelik kızın ne kadar uyanık olduğunu hepiniz az çok bilirsiniz. Eğer olur da..."

Rat'ın dişlerini sıktığını gördüm. "Saçma sapan insanları kapımızda görürsek buna izin vermeyeceğimi bilin. Karşımdakiler, yöneticiler de olsa bu eve yabancıları sokmam."

Ah, bunu ilk geldiğim gün bana olan korkunç bakışlarından da hatırlıyordum. Derin bir nefes verip tabağımı hafifçe öne ittim. Doymuş hissediyordum.

Lukan, "Saçmalama," diye araya girdi. "Yöneticiler gelirse onların sorularını cevaplamak zorundayız."

Rat babasını reddedercesine başını salladı. "Soruları kapıda da sorabilirler. Diğerlerinin evlerine ellerini kollarını sallayarak girdikleri gibi buraya giremezler. Onlara günlerini gösteririm."

"Birini arıyor olabilirler mi?"

Soruyu soran Ritan'dı. Göz göze geldik. Düşünceli görünüyordu, yine de bana hafifçe tebessüm etti. Bana nasıl ve nereden kaçtığımı sormasalar da dolaylı yoldan konunun benimle ilgili olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorlardı.

Masada kısa bir sessizlik oluştu. Rans, huzursuzluğumu fark etmiş gibi araya girdi:

"Zannetmiyorum."

Rat kardeşinin arkasından ekledi: "Kastettiğiniz kişi Era ise hiçbir şey fark etmeyecek. Ona güvenip evini açan biziz. Bu ne yöneticileri ne de bir başkasını ilgilendirir. Eğer şüphelendikleri bir durum varsa yanlarında yabancılar olmadan bize gereken uyarıyı yaparlar."

Duyduklarımla iki kat şaşkınlığa uğramıştım, öylece Rat'a bakıyordum. Neler olduğuna pek anlam veremesem de aradan geçen zaman diliminde bu öfkeli adam beni... Kabullenmişe benziyordu.

"Haklısın, tatlım."

Leya da oğlunu onayladıktan sonra daha sakin bir tavırla başını salladı. "Üstelik Era'yı kimsenin görmediğinden eminiz. Muhtemelen başka bir şeyler var. Yakında kasabada dedikodusu yayılır, ben komşulardan öğrenirim."

Lukan, "Aceleci davranmayalım," diye uyardı. "Yöneticilerin sözlerini dikkate almak zorundayız. Bilmediğimiz başka bir durum olabilir. Dikkatli olalım."

Lukan'ın diğerleri kadar tepki vermediğini gören Rans, sessizliğini yeniden bozdu. Sesi, en az Rat'ınki kadar sertti.

"Yöneticiler kapıya dayansa bile bu evden kimseyi götüremezler. Ayrıca eve hiç kimsenin girmesine de izin vermeyeceğiz. Herkes kendini buna alıştırsa iyi olur."

Ortamda alışık olduğum bir tartışmanın çıkmasından korktuğum için çabucak ayaklandım. "Ben doydum. Ellerinize sağlık. Hepinize iyi akşamlar."

Masadakiler bana başını sallarken Leya huzursuz hissetmemden hoşlanmamış gibi, "Odana mı çıkacaksın? İstersen biraz daha bizimle kal," diye teklifte bulundu.

Orada yalnızlığa mahkûm olmaktan hiç hoşlanmasam da daha iyi bir seçeneğim yoktu. Buradaki aile kargaşasının sebebi olmuşken bir de buna tanık olmak istemiyordum. "Uykum geldi. Sabah yanınıza uğrarım."

"Peki, tatlım."

Masadan aceleci adımlarla ayrıldım. Kendimi dışarı nasıl attığımı bilemiyordum. Çatı katına giden merdivenlere hızla yöneldim. Sadece birkaç dakika içinde ufak odamın kapısını aralıyordum. Aklımda bir sürü soru belirmişti.

Yabancılar kimdi? Ritan'ın dediği gibi benimle bir ilgisi olabilir miydi? Buraya geldiğimi fark eden birileri var mıydı? Varsa bunca zaman neyi beklemişlerdi?

Yuva'dan kaçalı uzun zaman olmuştu. Kimsenin peşime düşeceğini zannetmiyordum. Üstelik sınırlarından dışarı adım atılmadığını biliyordum.

"Hey!"

İrkilerek arkama döndüm. Rans kapı ağzında durmuş, mavi gözlerini bana dikmişti. Şaşkınca ona baktım.

"Kapı," dedi hemen. Ardından geriye döndü. "Çaldım ama duymadın."

Başımı sallayıp onu onayladım.

"İyi misin?"

Kapıyı arkasından kapatıp içeri girdi. Ufacık odada yalnızca ikimizin bulunuyor olması garip bir his yarattı. Ne diyeceğimi bilemeyerek yutkundum.

"Sanırım iyiyim. Sen?"

Rans, sırtını kapının yanındaki duvara yasladı ve beni süzdü. Sahiden sakinleşmiş görünüyordu. "Daha iyiyim."

Sanki sabah birlikte eğlenen ikimiz değilmişiz gibi mesafeliydik. Başımı usulca sallayıp yatağıma yürüdüm. "Sevindim."

Bir süre konuşmadık. Bakışlarım ara sıra pencereme kayıyor, yıldızlara bakıyordum. Ardından sessizlikten huzursuz oluyor, yeniden Rans'a kaçamak bir bakış atıp önüme dönüyordum. Sonunda Rans sesli bir nefes verdi. Konuşacağını anladığımda ona baktım.

"Aşağıda konuşulanlar seni huzursuz etti mi diye bakmaya geldim."

Dürüstlüğünü seviyordum. Yanıt vermediğimi fark edince gözlerini gözlerime sabitledi. "Etmesin."

Başımı iki yana sallayıp yalan söyledim. "Etmedi."

Rans inanmasa da hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine derin bir nefes verip yatağa doğru yürüdü. O bana yaklaşırken gerilsem de hareket etmeden öylece durdum.

Beni ürkütmemek için yatağa değil; dizlerimin önüne, yere oturdu. Sonra doğruca bana baktı. Gözleri öyle güzeldi ki kalbimin bir kez daha ritim değiştirdiğini hissettirdim.

"Şunu bilmen gerekiyor," dedi. Sesi pürüzlü ancak bir o kadar da sertti.

Sessizce gözlerine baktım.

"Buraya gelen kim olursa olsun, seni hiçbirine vermeyeceğim."

Cümleler dudaklarından dökülür dökülmez, az evvel ritmini değiştiren kalbim bu defa göğsümde çırpınırcasına kanatlandı. Tuttuğum nefesi yavaş yavaş bıraktım, Rans pürdikkat beni izledi. Hareket etmemi, tepki vermemi bekliyordu ancak gözlerinin güzelliği karşısında söyleyebilecek bir şeyim yoktu.

Uzanıp, kucağımdaki ellerimi tutunca sıcaklığıyla titredim. "Seni buradan göndermeyen bendim," diye devam etti. "Burada beklemeni isteyip sonra seni tehlikeye atacak değilim."

Kaşlarını kaldırıp anlamam için iyice bekledi. "Hiçbirimiz değiliz."

Başımı sallayıp gözlerimi kapattım. "Biliyorum, Rans."

"Yine de bazen yalnız olmadığını duymaya ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Söylediği cümleyle nefesim kesilmişti sanki. Ne diyebileceğimi bilmiyordum. Sözleri, beni en savunmasız anımda yakalıyor ve serbest bırakmıyordu. Rans'ın gözleri beni kendine hapsetmekte ustaydı.

"Haklısın," diye fısıldadım. Belki de ilk kez yenilgiyi kabul ediyordum. "Bunu duymaya çok ihtiyacım oluyor."

"Bir gün bana anlatacaksın."

Sesi az öncekinin aksine sakin değil, heyecanlıydı. Parmaklarımı tutan parmakları sıkılaştı, tenimi daha çok hissetti. "O gün seni yargılamadan dinleyeceğim. Eğer yaptığın herhangi bir hata yüzünden seni yargılayacağımızı düşünüyorsan..."

Sözlerine devam edemedi. Sustu. Benden bir kıpırtı bekledi; belki izin vermemi, belki bir anda ona her şeyi anlatmamı...

Oysa ben Rans'a tek kelime edemiyordum.

Benim dünyamda, ailesinin ve kendisinin birer düşman olarak öğretildiğini ona anlatamıyordum. Onlara Vahşi denildiğini ve öldürmeye yeminli yaratıklarmış gibi bize ezberletildiklerini anlatamıyordum. Sınırla-

rımın ötesindeki bu dünyanın, bana öğretilen ilk yasak olduğunu; eğer burada, onlarla yaşadığımı öğrenselerdi ailemin beni bir an bile düşünmeden öldürmek isteyeceklerini anlatamıyordum.

Büyük bir çıkmaza düştüğümü ancak öylece seyretmek zorunda olduğumu anlatamıyordum. Eğer Yuva'ma dönersem bir hain olarak idam edileceğimi, dönmezsem burada daha fazla barınamayıp yine ölümle cebelleşeceğimi anlatamıyordum.

Hayatım altüst olmuştu. Bunun neresinden başlayıp anlatacaktım?

Peki ya bu cesur, mavi gözler? Doğruları öğrendiğinde bir şeyler yapmaya kalkışırsa onu nasıl durduracaktım?

Dudaklarım titredi. Kelimeler dile gelmek için can çekişti. Parmaklarım buz kesti, Rans'ın sıcaklığına muhtaç olduğumu hissederek onun ellerini daha çok tuttum ve o hapsolduğum karanlığı aydınlatmaya yeminliymiş gibi bu zavallı hâlimi fark edip uzandı, bana sıkıca sarıldı.

Öyle sıkı sarıldı ki... *Koşulsuzca beni sevmeyeceğini bildiğim annemin kolları bana bu kadar merhamet göstermezdi,* diye düşündüm. O ancak onun isteklerini yerine getiren bir evlat olduğumda beni kollardı. Gökyüzüne bakıp beni özlediği falan yoktu.

Annem belki de bir hain olduğumu öğrendiği gün, öldüğümü düşünerek mutlu olmuştu.

"Çok acıyor, Rans," diye fısıldadım karanlıkta ona sıkıca sarılırken.

Ay ışığı, birbirine dolanan bedenlerimizi ışıttı ancak biz geri çekilmedik. Rans'ın bana daha sıkı sarıldığını hissettim.

"Acıyacak," dedi. "Gözlerin her şeyi ele veriyor. Bil ki daha çok acıyacak."

Kirpiklerimi acımın üzerine kapatıp, tuttuğum soluğu bırakırken titredim.

Sözcükleri sert, sesi yumuşacıktı.

"Sonra acı çekmemek için acı çektirmeyi öğreneceksin. Ve ben bunu izlemek için hep orada olacağım. Bir nefes uzağında."

Bölüm 16:
BİR SIR FISILDA

Bir dünya hayal ediyordum. Toprağı kapkara olmuş, köklerini yere kazımış ağaç gövdeleriyle sarılı, öyle çok renkli çiçekleri de olmayan, içinde pek bir farklılık barındırmayan, belki bütün insanların yüzlerinde aynı mutsuzluğu seyrettiğim, kendi kendine dönüp duran ancak doğan güneşin, evlerin çatısına aydınlığı düşürmediği bir dünya...

Sınırlarla çevrili bir dünya... Güneşin ısıtmadığı, korkulardan ibaret bir dünya...

Ve bir dünya hayal ediyordum. Orada gökyüzü vardı. Maviyi ilk gördüğüm an, başımı göğe kaldırıp kuşları seyrettiğim zamandı. Her zaman hevesle gittiğim kayalığın tepesine tünemiş, Zey etrafımda çığlık çığlığa bağırarak bir şarkı söylerken benim elimi yüzüme siper edip güneşin hâkimi olduğu gökyüzünü seyrettiğim o an...

Ah, korkuları hapsettiğim, yasaklarla çevirdiğim ürkek kalbimde ilk kez heyecanı hissettiğim o an... Yaşadığım o an, rüzgâr sarı saçlarımı uçururken dudağımı ısırıp hevesle gökyüzüne kollarımı açtığım o an...

Maviyi o yaşlarda terk etmiştim. Özgürlüğe, ilk kez o kayalığın dibinde öyle çok yakın hissetmiş ve bilmeden son kez onu seyretmiştim. Çünkü o akşam eve döndüğümde heyecanla anneme gökyüzündeki bulutları anlatmıştım. Beni o sert bakışları karşılamıştı.

Ayıplar bir ifadeyle başını sallayıp derin bir nefes vermişti.

"Saçmalama, Evera!" demişti, sonra da yüzüme bile bakmadan yeniden önündeki tabaklara dönmüştü. "Bulutları izlemek, özgürlüğü hissetmek de neyin nesi? Bunlar ne saçma, ne çocuksu cümleler! Kardeşine yanlış örnek olacaksın. Ona Yüce İles'i anlat. Bir abla olarak yapman gereken en doğru şey bu olur. Saygı ve sevgiyi öğrenmek, öğretmek."

Sonra herhâlde hüzünlü bakışlarıma dayanamamış olacaktı ki geriye dönüp bana göz ucuyla bakmış, saçlarıma sıcak bir öpücük bırakmıştı. Ardından o zamanlar boyum çok da uzun olmadığı için elimden tutup benim önüme diz çökmüştü.

"Zey seni çok seviyor," diye fısıldamıştı bana tebessüm ederken. "Ve sen onun ablası olarak artık sorumluluk sahibisin. Senin bazı cümlelerini

yanlış anlayabilir çünkü o çok küçük. Ona huzur dolu yuvamızdan bahset. Olur mu, bebeğim?"

O gün hiç istemediğim bir şeyi yapmıştım.

Kabullenmiştim.

Nefesim ciğerlerime sığmadı, dudaklarımdan titrek bir soluk kaçtı, çatı katında oturduğum yataktan kalktım. Ellerimle göğsümü tuttum, çocukluğuma döndüğüm o günü kalbimde bulup yok etmek istedim.

O gün annemin bana dayattıklarını keşke kabul etmeseydim. Keşke o çocuksu sevinci hiç öldürmeseydim. Keşke o günden sonra Zey'e hep İles'i ve yuvayı anlatıp durmasaydım.

Bunun pişmanlığını ancak bugün yaşayabiliyordum. Çünkü o gün anneme söz verdikten sonra ben bir daha hiç maviliklere dalıp gitmemiştim. Maviye bakmış ancak maviyi görmemiştim. Özgürlük, gökyüzü, sonsuzluğa uçan kuşlar... Bunların hepsi saçmalıktı. Evera'ya böyle öğretilmişti ve Evera her fırsatını bulduğunda bunu öğretmişti.

"Era?"

İrkildim ve geriye döndüm. Rans hâlâ aynı yerde kıpırdamadan duruyor, öylece bana bakıyordu.

Rans'ın mavi gözleri beni izliyordu.

Maviye tekrar inanmamı istiyordu. Bana gökyüzünü hatırlattığı yetmezmiş gibi varlığından haberdar olmadığım bir başka maviliği, denizi gösteriyordu. Rans benim bütün pişmanlıklarımı yıkıp atıyordu.

"Gözlerin..." dedim bir anlık boşluğa dalarak.

Rans kaşlarını çattı. Kalbimin üzerine bastırdığım parmaklarıma, hafifçe aralanan dudaklarıma baktı. Karanlıkta bir süre beni izledi, yatağımın üzerinde otururken tenine düşen ay ışığı, onu doğaüstü bir varlıkmış gibi kusursuz gösteriyordu.

"Gözlerim?" diye sordu. Ardından beni baştan aşağı süzüp mırıldandı: "İyi misin?"

"Gözlerin çok güzel," diye fısıldadım.

Sonra çocukluğumda annem ve diğerleri tarafından mavilikten koparıldığım o günü unuttum. Zihnimde kararmış toprağın her yeri çevrelediği, denizin adının bilinmediği o dünyanın üzerini örttüm.

Yeniden Rans'ın mavi gözlerine baktım ve yaşama bir kez daha inandım. Bu dünyada görmediğim birçok güzelliğin barındığını, adını bilmediğim nice kuşun uçtuğunu düşündüm. Kardeşimden kuşlarını çalan her kimse, ondan alacağım intikamı düşündüm.

Rans'ın yaşamı haykıran mavi gözlerinde ölümü düşündüm. Öldüreceğim o canı düşündüm.

"Sen de öylesin."

Fısıltısı, odamdaki gergin havaya dağılıp yok oldu fakat ben hâlâ ona bakıyordum. Onun gözlerinde neleri seyrettiğimi bilse, belki de bana izin vermezdi. İnancını aşıladığı şeyin bir intikam olduğundan haberdar olsaydı...

Benim bir katil olacağımı bilseydi belki de Rans gözlerini kapatırdı.

Fakat habersizce bana bakmaya devam ediyordu. Bana güzel cümleler fısıldıyordu.

"Teşekkür ederim, Rans," diye mırıldandım alçak bir sesle. Sonra yeniden iki adım atarak yanına yaklaştım, parmaklarıma engel olamadan uzanıp yüzünü okşadım. O, şaşkınca kirpiklerini kırpıştırırken ben, gözlerimi mavilerinden bir an bile çekemedim.

Az evvel onun yaptığı şeyi yapıp alnımı alnına yaslayarak, "Farkında olmadan bana güç veriyorsun," diye mırıldandım. Bir yandan parmaklarım sakallarını okşuyor, kalbimdeki intikam ateşi nefesimi harlıyordu, soluk soluğaydım.

"Era," dedi.

"Anlatacağım," diye fısıldadım dudaklarına. Bu, onun bana üstü kapalı sorduğu sorunun duyulmamış cevabıydı. İlk kez bu kadar kararlıydım. O güzel gözleri bana cesaret verirken ne yaptığından haberdar olması gerektiğini artık biliyordum. Beni kimseye vermeyeceğini söylerken göze aldığı her şeyi kalbimde büyütüp yeniden ismini bilmediğim bu yoğun duyguyla ona bakıyordum.

Yüzünü okşuyordum. Fısıldadım: "Anlatacağım, Rans. Bu kez doğruları anlatacağım. Fakat sadece bekle. Olur mu?"

Hızla inip kalkan göğsümü durdurmaya çalıştım. Nefesimi düzene sokmak için çabaladım. İrice açtığım gözlerimi Rans'ın mavilerinden ayırmadım.

"Bekler misin?" diye bir umut fısıldadım.

Çok geçmedi, gözlerime bakan gözlerini bir an bile kırpmadı, uzanıp güçlü elini sarı saçlarımın arasından geçirdi, beni omzuna çekti. Başımı boynuna yerleştirdim.

Tok bir sesle, "Beklerim," dedi. "Bekleyeceğim."

Korkuya hapsettikleri karanlık kalbimde binlerce mavi çiçek açtı.

"Beklersin," diye mırıldandım. Sesim, kimsenin bizi duymasını istemediğim için alçaktı. "Beklersin, Rans," diye fısıldadım.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra hızla geri çekildim. Ayağa kalkıp kapıya koşarken yatağımda oturan genç adam, yaptıklarıma anlam veremiyor gibi bu heyecanımı seyrediyordu.

"Haydi, git!" diye gülümsedim. "Yarın erken uyanacağız."

Kaşlarını çatıp, sorarcasına bana baktığında hevesle başımı salladım. "Bana yeni şeyler öğretmeyecek misin? Belki seninle ormana gider, daha zor şartlarda çalışırız."

Rans şaşkınlığını üzerinden atamamış olsa da yavaşça başını salladı. "Evet. Daha iyi olabilir."

"Sonra..."

Kapıdan çıkmak üzereyken onu durdurdum, bedenini yana çevirip bana usulca baktı. Hafifçe öksürdüm.

"Bir şey isteyecektim," diye mırıldandım.

"Söyle."

"Ben yarın Yessey'i görmek istiyorum. Fakat kimseye söyleme."

Rans kafası karışmış hâlde bir kez daha kaşlarını çattı. Merakla yüzüne bakıyordum. Nedenini soracak gibi dudaklarını aralasa da heyecanlı bakışlarım karşısında susmak zorunda kaldı.

Sonra tahmin ettiğim şeyi yapıp başını salladı. Beni reddetmedi.

"Peki. Uzun süre kalamazsın ama büyükbabamın yanına da uğrarız."

Teşekkür edercesine büyük bir tebessümle ona baktığımda uzandı; parmaklarıyla, çenemi hafifçe yukarı kaldırıp dudaklarıma sıcak dudaklarını bastırdı. Yalnızca birkaç saniye süren öpücüğü başımı döndürürken kendimi kaybedip kollarımı ona dolamamak için güç bela sabredebildim. Nefesi nefesime karışırken usulca geri çekildi, sanki yapmasa içinde kalırmış gibi yumuşak bir bakışla saçlarıma da ufak bir öpücük bıraktı.

"Güzelce uyu," diye mırıldandı.

Kalbimdeki titremeyi duymuyormuş gibi yaparak yutkundum. "İyi geceler."

Bir süre gözlerime baktıktan sonra gitmesi gerektiğini fark ederek geri çekildi, onun için açık tuttuğum kapıdan çıktı. Dar koridora ilerleyip basamakları inmeye başladı. Gecenin sessizliğinde merdivenler gıcırdıyordu. Rans karanlıkta kaybolunca kapıyı kapattım ve demir kilidin sürgüsünü çektim. Ardından sakin adımlarla penceremin önündeki yatağa ilerleyip dizlerimin üzerine oturdum. Bir süre gökyüzündeki parlak ayı seyrettim.

Yarın yeni bir gün doğacaktı. Ve yapacağım şey için kalbim delice çarpıyordu.

Yatağıma kıvrılıp uykuya daldım.

"Tabaklarınızı bitirin, çocuklar."

Leya'nın yumuşak sesi kulağıma ilişirken önümdekileri silip süpürmekle meşguldüm. Leya'nın kızarttığı bütün hamurları yemiş, salatalık ve do-

matesleri ağzıma atıyordum. Bir an için nefes alamayacak gibi hissedince yavaşlamak zorunda kaldım.

Rat bana kaçamak bir bakış attı. "Annem yiyecekleri kastediyor. Neden masayı da kemirecekmiş gibi yiyorsun?"

Ona kötü bir bakış attım ancak ağzım dolu olduğu için konuşamadım.

Ritan ekmek diliminden minik bir parça koparırken, "Sakın cevap verme, Era," diye mırıldandı. "Boğulursun," diye uyardı.

Bir kendime bir de onun nezaketine bakıyordum. Şu genç çocuk kadar kibar olsam yeterdi.

"Önünüze bakın, çocuklar! Kız acıkmış, bunda ne var?"

Ben, Leya'nın doldurduğu çayı içerken o, bana gülümsüyordu; bu kadının tatlılığı beni her geçen gün daha çok şaşkına uğratıyordu.

Ağzımdakileri yutabildiğimde nefes nefese Rat'a döndüm. "Yediklerim senin bir ara öğünün kadar etmez, Rat. Her gün bunun on katı besleniyorsun, midende bir ordu yaşıyor."

Rat kaşlarını çatarken Lukan ve Rans sessizce yemeklerini yemeye devam ediyorlardı. Kavga kokusu alan Refeyn, çatalını heyecanla yukarı kaldırdı.

"Bu evde Rat'ı susturabilen tek canlı! Yüce Era'ya selam olsun!"

Rat uzanıp, kardeşinin ensesine bir şaplak atarken küçük çocuk gülüyordu. Feyn'e göz kırpıp ben de onunla gülmeye başladım. Bu sırada tabağımı herkesten önce bitirdiğim için önümdeki peçeteyle ağzımı silip çabucak ayağa fırlamıştım.

"Herkese afiyet olsun!"

Leya çatalını ağzına götürürken bana baktı. "Bir yere mi yetişmen gerekiyor, tatlım?"

Sorusu komikti, benim gidecek hiçbir yerim olmadığını çok iyi biliyorlardı. Ancak bunu daha kibar ifade etmenin bir yolunu bulmuştu, bu kadını seviyordum.

"Evet!" dedim gülümseyerek. "Rans bana antrenman yaptırıyor! Onunla ormana gideceğiz."

Lukan bu fikirden pek de hoşlanmamış gibi hafifçe öksürüp, bardağını masaya bırakırken ben kimseye fırsat vermeden konuştum.

"Kendimi korumayı öğrenmem gerekiyor. Şimdiden bıçak konusunu öğrendim sayılır."

"Dün ayakkabımı parçaladın, bu öğrenmiş hâlin mi?"

Olayı öğrendiğinden beri bizimle dalga geçen Ritan sırıttı ve muzip bir tavırla araya girdi:

"Öyle deme, Rat. Kalbine de isabet edebilirdi."

"Siz el birliğiyle bana komplo mu kurdunuz, alçaklar?"

Rat'ın öfkesi artarken ben sırıtıyordum. İşin doğrusu, onunla uğraşmak artık keyifli bir hâl almıştı, belki de giderek yaramaz Feyn'e benziyordum.

Rans ortamın daha fazla hararetlenmesine izin vermeden tabağını öne itip ayağa kalktı. "Gidelim."

Ben hevesle başımı sallarken Rans abisine bakıyordu. "Senin av malzemelerinden birkaç tanesini ödünç alacağız. Akşam bırakırım."

Rat bana ters bir bakış atsa da sorun çıkarmadı. "Tamam."

Ona sırıttım. Bana kaşlarını çattı.

"Fazla uzaklaşmayın. Aksi bir durumda sizi bulabileceğimiz kadar yakında olun."

Lukan biz çıkmadan önce Rans'ı uyarırken o babasına dönmedi. Aralarının hâlâ pek iyi olmadığını biliyordum, ortamın kızışmaması için başımı salladım.

"Tamam, öyle yapacağız."

"Şuna bak, nasıl da yalan söylüyor!"

Kapıdan çıkmak üzereyken bana sataşan Rans'a şaşkınca bakıp parmağımı dudağıma götürdüm. "Sussana! Duyacaklar."

Rans keyifle sırıttı. "Büyükbabama gideceğimizi neden söylemiyorsun?"

Korkuyla geriye dönüp masadakilere baktım. Herkes kahvaltıya dönmüştü. Yine de Rans'ın koluna yapışıp onu tüm gücümle kapının ağzına ittim ve insanların görüş açısından uzaklaştırdım.

"Yuh!" diye fısıldadı. "Acıttın!"

Kolunu benden kurtarırken ona ters ters bakıyordum. "Sana güvenmekle hata mı ettim?"

"Tabii ki hayır! Sadece takılıyordum!" diye homurdandı.

Sonra öfkeli gözlerime bakıp çapkınca sırıttı. "Sinirlenince neden bu kadar tatlı oluyorsun ki?"

"Yapma şunu, Rans!" diye homurdandım. Ardından kaçarcasına dış kapıyı açıp kendimi dışarı attım.

Rans peşimden gelirken gülüyordu. "Neyi yapmayayım?"

"Beni bilerek utandırıyorsun! Öfkeli kalamayayım diye."

"Zeki olmanı seviyorum."

Derin bir nefes verip geriye döndüğümde sarı saçlarım omzuma savruldu. "Gidecek miyiz? Biraz acele et."

"Hâlâ çok güzelsin."

Arka bahçedeki ufak depoya doğru ilerlerken onu duymazdan gelmeye çalışıyordum. "Rat'ın eşyalarını mı alacağız?"

Rans hızlı adımlarla bana yetişip, saçlarıma eğilerek fısıldadı: "Güzel olmaya devam ediyorsun."

"Rans!" diye çıkıştım.

"Ok alacağız," diye gülümsedi.

Adımlarım yavaşlarken ona bakakaldım. Ona yalnızca bir defa bahsetmiş olmama rağmen unutmamıştı, bunun benim için önemli olduğunu hissetmişe benziyordu. Ben dikilmeye devam ederken o, yanımdaki depoya girdi ve kısa bir süre sonra elinde bir yığın okla geri çıktı. Yayı koluna asmış, bıçakları bana uzatıyordu.

"Hava kararmadan halledelim."

Başımı sallayıp onu onayladım ve birlikte orman yolunu yürümeye başladık. Yaklaşık on dakika sonra evden iyice uzaklaşmış, kasabadaki evleri göremez duruma gelmiştik. Yol giderek daralıyor, etrafımızdaki ağaçlar sıklaşıyordu. Aşağı sarkan ve yolumuzu kapatan dallar bize geçit vermemeye başlarken, Rans kendi geçtiği yerlerde birkaç saniye bekleyip benim geçmem için dalları tutuyordu.

Neden yaptığı her şey gözüme böyle tatlı gelmeye başlamıştı?

Alt tarafı geçmem için dalları tutuyordu!

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Rans şaşkınca geriye döndü. "Ne için?"

"Dallar," diye geveledim.

Bir anlığına heyecanlanınca Rans yeniden güldü. Ah, neden beni bu kadar iyi okuyordu ki?

"Şu odun parçalarının senin güzel tenini incitmelerini istemem," dedi.

Yanaklarımın kızardığını hissettiğim için bana dikkatle bakan gözlerinden çabucak kaçtım. Eğilip geçmeye çalışırken, kıyafetim çalılığa takılarak beni aniden geri çekti.

Yere düştüm.

"Era?"

Rans şaşkınlıkla yanıma gelirken derin nefesler veriyordum. Neden bu adamın yanında aptala dönüşmek zorundaydım ki?

Yüzüstü düştüğüm yerden kalkıp kıyafetlerimin üzerindeki tozu silkerken, "Bir şeyim yok," diye homurdandım.

Toz toprak içinde kalmıştım ancak hiçbir şey olmamış gibi çabucak toparlanmaya çalıştım. Rans kolumu hafifçe tutup beni kendine çevirdi.

"Neden koşuyorsun? Dikkatli yürüsene."

"Acelem vardı!"

Gözlerini kıstı. "Aynı yere gitmiyor muyuz?"

Aslında kızgınlığım kendime olsa da, "Gidiyoruz!" diye homurdandım. "Yavaş yürüyen sensin, Rans!"

Genç adam şaşkınca, "Ne?" dedi. "Düşen sendin, konu nasıl bana geldi?"

Ona yanıt vermeden çabucak önünden geçerken elime batan taşları temizliyordum. Neyse ki bir süre ses çıkarmadan yürüdük ve bu sırada düşmemeyi başardım.

"O taraftan değil! Şöyle gel."

Rans bana seslendiğinde sağa saptığını gördüm, burası gizli bir yola benziyordu. Eminim ki tek başıma yürüyor olsaydım burayı fark edemezdim.

Rans ormanı avucunun içi gibi biliyordu. O istemediği sürece buradan çıkamayacaktım.

"Geliyorum."

Peşinden gittim. Uzun boyu yüzünden geçemediği dar yerlerden neredeyse sürünerek geçiyordu. Daha kısa olmamın avantajını kullanarak hızlı hareket ettim. Rans derin bir nefes verip doğruldu.

"Burada çalışacağız."

Eğildiğim yerden kalkıp etrafıma baktığımda az evvelki yola tezat, burada daha açık bir alan bulunduğunu fark ettim. Ağaçlar yolun ilerisinde yeniden sıklaşıyordu fakat bulunduğumuz alanda rahat hareket edebileceğimiz kadar boşluk vardı.

"Dünün tekrarını yapacağız," diye mırıldandı Rans. Ardından elimdeki torbaya uzanıp içinden bir çift bıçak çıkardı. Başıyla karşı taraftaki iri ağaçları işaret ediyordu.

"Şu büyük olanı görüyor musun? Mesafe oldukça uzak. Önce fırlatacak, ardından bıçağı çıkarmak için elinden geldiğince hızlı koşup bana getireceksin."

Ben pürdikkat onu dinlerken sesini alçalttı. "Sanki peşinden vahşi bir..."

"Tamam!" dedim çabucak. Ses tonu beni ürkütmüştü. "Tamam, çok hızlı koşacağım."

Başını salladı. "Güzel."

Biledi bıçaklardan birini bana uzattı; tepemizdeki güneş, metali parlatıyordu. Çabucak bıçağı aldım ve genç adamdan uzaklaştım. Derin bir nefes verip gözlerimi kapattım ve vücudumun hazır olduğunu hissettiğimde pozisyon aldım.

"Fırlat!"

Rans'ın komutuyla bıçağı var gücümle fırlatınca bıçak bir anda ellerimden uçtu ve hiç beklemediğim bir şekilde ağacın oldukça yukarıdaki kalın dalına saplandı. Kirpiklerimi kırpıştırarak parlayan bıçağa bakıyordum.

Rans derin bir nefes verdi. "Berbat."

Telaşla ona baktım. "Ben..."

"Acele et. Bıçağı geri getir."

"Çok yukarıda!" diye mırıldanırken bıçağa bakıyordum.

Rans bana aptalmışım gibi baktı. "O zaman tırman."

Ona yanıt vermek yerine çabucak önümdeki ağaca koştum ve birkaç dakika sonra, ağacın kalın gövdesinin önünde nefes nefese durdum. Soluklarımı düzene sokmaya çalışırken arkamda kalan Rans bana bağırıyordu:

"Sabaha kadar orada bekleyecek misin?"

"Getiriyorum!"

Konu bir şeyler öğretmek olunca nasıl bu kadar ciddileşebildiğine şaşırıyordum. Çabucak ağacın gövdesini taradım ve tırmanacak bir yer aradım. Neredeyse ayağımı koyabileceğim hiçbir yer yoktu, çok yüksekti.

Dudaklarım aralandı, Rans'a seslenecek gibi oldum ancak gururum önüme geçti. Ayının beni kovaladığı akşamı hatırladım.

O anlardan birini yaşıyor olabilirdim. Yanımda Rans olmayabilirdi. O zaman ne yapacaktım?

Derin bir nefes verip bütün kuvvetimle tırnaklarımı yukarıdaki dala geçirdim. Öyle sıkı tutundum ki bileğimdeki damarların kabarıp patlayacağını zannettim. Parmak uçlarımda yükseldim ve dişlerimi sıkarak bütün vücudumu yukarı kaldırdım.

Kollarıma ağırlığımı verip, ayaklarımı havaya kaldırdığımda ağaçta asılı kalmış hâlde sallanıyordum.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır, düşemezsin."

Ağacın yüzündeki kabuklar ellerime batsa da direndim ve ayaklarımı en yakınımdaki dala koymayı denedim. Şansıma iyi bir yeri tutturabildim ve kollarımdaki ağırlığı çabucak ayağıma verdim. Böylece iyi bir hamleyle yukarı sıçrayabilmiştim.

Rans arkamdan, "Güzel! Devam et!" diye bağırdı.

Ona dönüp bakacak vaktim yoktu, bıçağı alıp inmeliydim.

"Göt herif," diye fısıldadım. "Canımı al da kurtul."

Rans yeniden bağırdı: "Bana mı seslendin?"

"Hayır!" diye bağırdım.

Suratım kıpkırmızı olmuştu, derin bir nefes vererek kolumla alnımı sildim. Güneş, dalların arasından yüzüme vuruyordu, nefesimi düzene sokup ağaçta bir dal daha çıktım. Sonunda tepeye ulaşınca bıçağı tutabildim.

"Gel bakalım, aptal bıçak!"

Rans arkamdan bağırıyordu: "Kiminle konuşuyorsun sen?"

Ona ters bir bakış atıp sustum. Bıçağı cebime sıkıştırıp aşağı baktığımda bir anlığına başım döndü, fark etmeden oldukça yukarı tırmanmıştım.

"Buradan nasıl ineceğim?" diye öfkeyle homurdanarak ağaca küfretmeye başladım. Bir yandan da ayağımı koyacak bir yer arıyordum.

Geldiğim şekilde inmeye başladım. Bastığım dal sallanıyordu, eğer kırılsaydı neredeyse beş metre aşağı uçacaktım. Bir yerimi incitmemem imkânsızdı.

Önümdeki dala sıkıca tutunup bir adım daha attım. Dikkatlice aşağı inerken Rans her hamlemi ölümcül bir sessizlikle izliyordu. Normalde olsa yanımdan ayrılmayacak olan genç adam, bu kez oldukça uzaktan beni seyretmekle meşguldü.

Sahiden başımın çaresine tek başıma bakmayı öğretiyordu.

"Atlıyorum!" diye bağırdım.

Basacak dal kalmamıştı, ürkütücü görünse de bu yüksek ağaçtan atlamak zorundaydım.

Rans, "İyi fikir," diye seslendi.

Ah, benimle alay mı ediyordu? Dişlerimi sıkıp daha da öfkelenerek anlık bir cesaretle kendimi yere attım ve kıçımın üzerine toprağa düştüm. Derin nefesler verip yattığım yerde bir süre kalırken Rans'ın güldüğünü işitiyordum.

"Ne gülüyorsun?" diye bağırdım.

Yavaşça yerden kalkmış, üstümü çırpıyordum.

"Sana," dedi.

Bıçağı sıkıca tutmuş, biraz topallayarak onun yanına ilerliyordum. Rans hâlinden memnun bir sırıtışla ona yaklaşmamı bekliyordu. Yanına geldiğimde beni alkışladı.

"Aferin. Cesaretin işimize çok yarayacak."

Başımı yana eğdim, sarı saçlarıma takılan birkaç yaprak düştü. "Cesaretim mi? Resmen oradan düşüp parçalara ayrılacaktım!"

Rans gözlerini kıstı. "Atlamaktan başka yolun var mıydı?"

Sorusuyla sustum. O ise gülümseyerek başını salladı. "Üstelik ölümcül bir tehlikenin nefesini ensende hissettiğinde hangi ağaç yüksekmiş, hangisi daha alçakmış diye seçebilecek vaktin olacağını sanmıyorum."

Gözlerime baktı. "Yanılıyor muyum?"

Hiç yanılmıyordu. Her zaman en kötüsüne, en zoruna hazırlıklı olmalıydım.

"Haklısın," diye fısıldadım. Fakat sesim tükürür gibi çıkmıştı. "Yine de şansıma sıçayım."

Rans büyük bir kahkaha patlatınca ona ters ters baktım. Bir süre gülüşünü durduramadı.

"Onca ağaçtan en yükseğini bilerek mi seçtin?" diye çıkıştım.

Nihayet sustu ve yüzünde yalnızca bir tebessüm kaldı. "Hayır," diye gülümsedi. "Ben sana ağacın gövdesine atmanı söyledim. Bıçağı yukarı fırlatan sendin."

"Ben..." diye mırıldandım.

"Dikkatsiz olma şansın yok, Era. Kendine gel."

Sesindeki ciddiyetle çabucak başımı sallarken aynı hataya bir kere daha düşmemek için kendimi öğütlüyordum. Yeniden yerime geçtim ve bıçağı sıkıca tuttum.

Rans, "O bıçağı hedefe isabet ettiremediğin sürece buradayız," diye konuştu.

"Moral verdiğin için teşekkürler!" diye bağırıp hedefe bakan gözlerimi kıstım. Dün öğrendiğim hesaplamayı yapmaya çalışıyordum. Evet, bu kez başaracaktım.

"Hazırlan!"

Derin bir nefes verip bıçağı kaldırdım. "Hazırım!"

"Şimdi!"

Elimdeki bıçak bir kez daha havaya uçtu fakat bu kez farklıydı. Bütün gücümü bıçağa vermemiş, kolumla bıçak arasında paylaştırmıştım. Böylece orantısız bir kuvvet uygulamamış, bıçağın hareket ettiği yönü hesaplama fırsatı yakalamıştım.

Bıçak ne çok yukarı ne de çok aşağı saplandı. Tam olarak ağacın gövdesine isabet etti ve sallandı.

"İşte bu!" diye haykırdım.

Rans yanıma gelirken sırıtıyordu. "Hatalarından ders çıkarabiliyorsun, hırçın kuş."

Keyfim yerine gelmişti, ona göz kırptım. "Ne sanıyordun? O ağaca bir daha asla tırmanmam."

"Güzel."

Tatmin olmuş bir şekilde başını sallayarak bana yeni bir bıçak uzattı. "Şimdi hareketli hedeflere çalışalım."

Ben şaşkınca ona bakarken Rans okları yanındaki ağacın altına bırakıyordu.

"Hareketli mi?" diye sordum. Kaşlarım çatılmıştı. "Hayvanlardan mı bahsediyorsun? Olmaz, Rans. Şimdi değil!"

Bana yandan bir bakış attı. "Neden?"

Okları bırakıp yanıma gelirken ben açıklama arıyordum. "Ben... Ben zor durumda kalmadıkça onlara zarar verebileceğimi zannetmiyorum. Evet, belki kulağa komik geliyor olabilir, belki de bana gerçek bir av üzerinde çalışmanın daha iyi olacağını söyleyeceksin ama olmaz! Olmaz, ben..."

Nefes nefese kalmıştım. O gece yaralamak zorunda kaldığım yırtıcı ayıyı düşündüm, bu bile hâlâ vicdanımı sızlatıyordu.

"Ben öldüremem," diye mırıldandım.

Rans bir süre gözlerime baktı. Bana kızmasını, aptallık yaptığımı söylemesini bekledim. Nihayetinde konu çalışma olduğunda Rans'ın sınırları yok oluyordu.

Fakat beklediğim şeyi yapmadı. Yalnızca başını sallayıp bana torbasını gösterdi.

"Sorun yok. Bunları getirmiştim."

"Ne?"

Ben merakla elindeki torbaya bakarken Rans birkaç iri elma çıkardı. Bir süre anlam vermeye çalıştım. Elmaları eliyle tutup bana işaret verene kadar onu izlemeyi sürdürdüm.

"Yerine geç," diye komut verdi. "Havaya atacağım. Düşeceği süreyi hesapla."

Yaptığı şeyi anlayınca içime sebepsiz bir mutluluk doğdu. Beni bir hayvanı öldürmek zorunda bırakmadığı için ona daha yakın hissediyordum. Sanki daha fazlası mümkünmüş gibi...

"Ta... Tamam," dedim. Ardından telaşla yerime geçtim. Bıçağı sıkıca kavradım, bu kez az öncekinden daha hızlı düşünmem gerekeceğini bilerek konsantre oldum.

"Hazır mısın? Boş atış istemiyorum."

"Hazırım," dedim.

Sesim pek kendimden emin çıkmasa da derin bir nefes vermiş, başımı kaldırmıştım.

Rans birkaç saniye sonra ilk elmayı fırlattı. Eğer havadayken fırlatırsam kaçırma payımın olacağını bildiğim için nefesimi tutup elmanın aşağı düştüğü ilk anı bekledim.

Ve hızlı bir hesaplamadan sonra bıçağı tüm gücümle fırlattım. Bıçak havayı delip geçerken elma tam da planladığım gibi bıçağımın sivri ucuyla

buluştu ve parçalandığını gördüm.

Elma ikiye bölündü.

"Nasıldım?" diye sırıttım. Göğsüm heyecanla inip kalkıyordu.

Rans'ın bana yanıt vermediğini fark ettiğimde geriye döndüm ancak bu büyük bir hataydı. Çünkü gözlerini kısmış, az öncekinden daha uzak bir mesafeye fırlatmak için elmayı havaya kaldırmıştı.

Şaşkınca, "Dur!" dedim. "Hazır de..."

Rans elmayı olabildiğince uzak bir yere fırlattığında hazırlıksız yakalanmıştım, reflekslerimi test ettiğini bilecek kadar akıllıydım, boşa nefes tüketmek yerine sadece bir saniye içinde önüme döndüm ve elma yere oldukça yakın bir mesafedeyken bağırarak bıçağı fırlattım.

Bıçak, yere düşen elmaya saplanıp kaldı.

"Tanrı'm!" diye çığlık attım. "Ben ne yaptım?"

Rans'ın elinde son bir elmanın kaldığını bildiğim için bu kez aptallık yapıp ona bakmadım, o da benim bu kez hazırlıklı olduğumu tahmin etmiş olacaktı ki elmayı var gücüyle fırlattı ve bağırdı:

"Elma ağaca çarpacak. İsabet ettir ve oraya sapla!"

Dişlerimi sıkıp ağaca yaklaşan elmayı hedef aldım ve ağacın gövdesine temas etmek üzere olduğunu hissettiğim an, elimdeki diğer bıçağı bağırarak fırlattım. Bu tamamen içgüdüseldi, elma yerinde bana zarar vermek isteyen herhangi bir canlıyı hedef alıyordum.

Bıçak elmayı ağaca sapladı ve sallandı.

Neredeyse bıçağın sapını kıracak kadar güçlü fırlatmıştım.

"Rans!" diye bağırdım. "Şuna bak! Üçte üç!"

"Çok iyisin."

Nefes nefese geriye döndüğümde yüzünde oldukça tatminkâr bir ifadeyle ağacı seyrettiğini gördüm. Nefes nefeseydim, ona gidecek dermanım yoktu. Bedensel bir yorgunluk değilse bile damarlarımda heyecan kol geziyordu ve zihnimi felaket zorlamıştım.

Aynı anda birçok şeyi hesaplamak zorundaydım, aksi hâlde hedefe isabet ettiremezdim.

Kendimi yere bırakıp dümdüz yattım ve tepemdeki ağacın dallarında öten kuşları izledim. Yapraklar hareket ediyor, hışırdıyordu. Kuşlar kanat çırpıyor ve bir o ağaca bir bu ağaca uçuyordu. Bense nefes nefese onları seyrediyordum. Suratımın kıpkırmızı olduğuna emindim.

Tepemde bir gölge belirdi. Rans bana bakıyordu. "İyi misin?"

Sırıttım ve başımı salladım. "Çok iyiyim."

"Öylesin," dedi. Ardından benim gibi yere uzanıp yanıma yattı, beni teğet geçmek üzereyken yanıma uzanmadan hemen önce yanağıma bir öpücük bıraktı.

Karnıma bir sızı saplandığını hissettim.

"Beklemediğim kadar iyisin," dedi.

Sessiz kalıp başımı ona çevirdim. Yanıma uzanmıştı ancak beni izliyordu. Yüzünde meraklı bir ifade vardı, bana komut verirken ortaya çıkan serdeği kaybolmuştu.

"Daha önce bıçak kullanmadığına emin miyiz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Meyve soymak dışında mı? Evet."

Dudaklarından tatlı bir kıkırtı kaçtı. "İnanılmazsın."

Aklında bir şey vardı, bunu görebiliyordum. Çok geçmeden tıpkı benim gibi gökyüzünü izlerken mırıldandı: "Reflekslerine pek güvenmiyordum fakat beni yanılttın. Hedefin mesafesi ne olursa olsun kaçırmıyorsun. Bahçedeki ağacı geçelim. Fakat buradaki mesafe hatırı sayılır ölçüde."

Kaşlarını çattı. "Üstelik elmaların arasında dakikalar bile değil, sadece saniyeler vardı. Buna rağmen çok iyiydin, Era."

"Çünkü beni cezalandıracaktın," diye homurdandım.

Rans güldü ancak başka bir şey düşünüyordu. "Konu ben değilim, sensin. Senin bıçağı fırlatırken yüzünün aldığı öldürücü ifade."

Ah... İşte, bunu beklemiyordum. Yutkundum. O an tek bildiğim şey var gücümle bağırdığım ve hedefi düşündüğümdü.

Düşmanı hayal ettiğimdi.

Rans'ın parmakları yumuşak bir dokunuşla boğazıma uzandı. Ardından tenimi yavaşça okşadı.

"Buradaki damarların korkunucu bir şekilde görünür oluyor," diye mırıldandı. Sesi pürüzlüydü, tepemizdeki kuşlardan başka bir şey duyamıyordum. Sadece o ve ben vardık.

Parmağı şakağıma uzandı. Usul usul okşadı. "Burada da ince bir damar belirgin hâle geliyor. Sonra dudakların..."

Parmağı dudağımı okşadı. "Dudakların aniden aralanıyor ve yeri göğü inleten bir çığlık atıyorsun."

Nefes alıp verişim hızlandı. "Rans..."

"Sonra," diye devam etti. Bu kez gökyüzünü izlemiyor, tamamen bana bakıyordu. Uzandı ve yavaşça üzerime çıktı; kollarının hapsi altında kalmıştım, yattığım yerde kıpırdayamıyordum.

Yutkundum.

"Sonra bakıyorum ve eve aldığım ilk gün ürkek gözlerle beni seyreden o kızı değil, can havliyle bağıran bu kadını görüyorum. Sana yeniden hayran oluyorum."

Gözlerine baktım. Mavileri giderek koyulaşıyordu, o kadar yakındık ki beni bir an öpeceğini zannettim. Fakat Rans'ın bakışlarında başka bir yangının alevi vardı.

"Ve kendime diyorum ki... Hayatta kalma güdüsü bu kadar yüksek olan bir kızı, ölmek üzere olduğu gece vahşice yaralayan o gaddar yaratık da kim?"

Nefesimi tuttum. Rans mavi gözlerini, gözlerimden hiç çekmedi.

Dudaklarıma fısıldadı: "Senin kolayca yaralanamayacağını anladıkça kalbim daha çok sancıyor. Çünkü o gece büyük bir şey olduğunu anlıyorum."

Yavaşça başını salladı, bakışları ürkütücüydü. "O gece sana tek bir kişinin saldırmadığını anlıyorum."

"Rans," diye fısıldadım.

Yüzü gerilmişti. Eğilip kulağıma fısıldadı: "O gece senin ölmemek için çok çaba sarf ettiğini anlıyorum. Buna rağmen peşindekiler her kimse korkutmak, zarar vermek değil... Gerçekten seni sadece..."

Kalbim sıkıştı. "Sadece öldürmek istediklerini anlıyorum," diye fısıldadı.

Sustum.

Rans dudaklarını kulağımdan çekti, bedenimin üzerindeki ağırlığını azalttı, kollarının hapsinden bedenimi kurtardı, yavaşça geri çekildi.

Yattığım yerde huzursuzca kıpırdandım. Gözleri nefret doluydu.

Mavi gözleri hırçın dalgalarının kıyıya vurduğu bir denizdi.

"Sonra o gece sana bunu yapanların hepsini bulmak istiyorum. Seni ölüme terk edenleri bulup gebertmek istiyorum."

Altından kalkmak için hareketlenirken telaşlıydım. "Rans," diye mırıldandım. "Gitmeyecek miyiz?"

Panik olmuş hâlimi fark etti. Onun her şeyi bu kadar iyi gözlemleyebilmiş olmasını beklemediğimi anladı. Titreyen ellerimi koyacak bir yer bulamazken nasıl bocaladığımı gördü.

"Ok atmayacak mısın?"

Sesi beni üşütüyordu; nefreti bana değil, beni ölüme sürükleyenlereydi. Biliyordum ancak korkmaktan geri duramadım.

Çünkü Rans önüne geçeni kasıp kavuracak bir fırtına gibiydi.

"Yarın atarım," diye mırıldandım. "Olur mu?"

Yattığı yerden kalkarken ben de fırlattığım bıçakları topluyordum. Parçalanmış elmalardan gözlerimi kaçırıp bıçakları torbaya götürdüm. Rans bıraktığı ok torbasını omzuna geçiriyordu.

"Gidelim," dedi. "Büyükbabama uğrayacağız."

Dağılmış sarı saçlarımı kabaca ensemde toplarken gözlerini üzerimden ayırmadı, bense ona bakmamak için her yolu deniyordum. Yavaşça önüne döndü ve her adımında toprağı ezerken çıkardığı tehlikeli sesle yola devam etti.

Peşinden gitmeden önce derin bir nefes verdim.

Bugün yeni bir yola giriyordum. Önümde yine Rans vardı, yol göstericim yine bu adamdı.

Ve ben yaşadığım her şeyi anlatacağım ilk Vahşi'ye adım atıyordum. Gece düşündüğüm tek şey buydu.

Benim dünyama yabancı olduğunu bilsem de beni dinleyeceğini bildiğim, fevrileşmek yerine bana akıl vereceğinden emin olduğum ilk insana, o yaşlı adama...

Yessey'e gidiyordum.

Bölüm 17: KORKUNA TUTSAK OLMA

Adımlarım, bastığım kuru dalların çıtırdamasına sebep olurken soluğumu tutmuştum.

Birazdan yapacağım şey, bütün hayatımı değiştirecekti.

Bir adım daha, sonra bir tane daha... Adımlarım birbiri ardına süregelirken Rans'ı takip ediyordum. Az evvel iyi sayılabilecek bir antrenmandan çıktığımız için ikimiz de hâlâ terli ve nefes nefeseydik. Fakat üzerimizdeki ağırlık bundan değildi. Hissettiğim yıkılmışlık, Rans'ın bana söylediği son cümleler yüzündendi.

Yuva'nın beni canice öldürmek istediğini, o geceyi bana yeniden hatırlatmıştı. Bir yabancının, daha kötüsü bana vahşi olduğu öğretilen bir adamın benim canımın acısı için endişeleniyor olması ve güvendiğim insanların beni yüzüstü bırakmış olması...

Bu gerçekle ne kadar yaşayabilirdim, bilmiyordum.

"Geldik. Büyükbabam içeridedir. Geç haydi."

Rans bana son bir bakış attıktan sonra kulübenin kapısını sertçe tıklattı. Yessey'in bu saatlerde bazen ormanın içine gittiğini bilsem de bir yanım onun içeride olduğunu hissediyordu.

Gerçeklerin, gömdüğüm yerde kıpırdandıklarını hissediyordum.

"Geldim!"

İhtiyarın güç bela duyulan sesi kulağıma ilişince, parmaklarımı birbirine kenetleyip yutkundum. Çok geçmeden kilit gıcırdadı, ardından kulübenin tahta kapısı geriye doğru açıldı.

Kırışıklıklarla dolu bir çehre karşımda belirdi. Kalbim aniden atmayı bırakmıştı.

Yessey ile göz göze geldik.

"Küçük kız?"

Şaşkınlıkla bana bakan gözleriyle buluştu bakışlarım. Onu ne çok özlediğimi o an fark edebildim, beni gerçek bir aile şefkati ile saran yaşlı adama doğru kuvvetle çekildiğimi hissettiğim o anda adımlarımı durduramadım.

Ona doğru hızla koştum, ihtiyar bana kucağını açtı.

Yessey'le sıkıca sarıldık.

"Sonunda geldin demek!"

Sesinde baharın gelişinin mutluluğuna benzer bir tını vardı, hırıltılı nefesi göğsünü titretiyordu, sırtımı usul usul okşadı.

"Geldim," dedim ona daha sıkı sarılıp. "Biraz geç kaldım ama geldim."

"Beni unutup gittiğin için sana çok kızgındım!"

Telaşla geri çekilip onun gözlerine baktım. "Unutur muyum hiç? Asla!"

Yessey tatlı tatlı gülünce bana takılmak için söylediğini anlasam da bir yanım, onu daha erken ziyarete gelmediğim için kendime kızıyordu. Bizi kapı ağzında daha fazla bekletmeden içeri aldı.

"Haydi. Size bir şeyler ikram edeyim, içeri geçin."

Uzun zaman sonra Rans'ın sesini işittim: "Ben girmeyeceğim. Era'nın seninle konuşacağı şeyler var."

Şaşırarak Rans'a döndüm. Her şeyi bu kadar iyi sezebiliyor olması, beni bir kez daha hayrete düşürmüştü. Mavi gözleri, gözlerime uzun uzun bakarken anlatmadığım her şeyi anlamaya dünden razı gibiydi, başını kararlı bir ifadeyle sallayınca dudaklarımda güven dolu bir tebessüm peyda oldu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Tamam o zaman," diye fısıldadım. "Sen beni alırsın."

"Alırım."

Rans büyükbabasına el sallarken dayanamadım ve hızlıca ona doğru iki adım attım, ardından ikimiz de daha ne olduğunu anlayamadan ona sarılıverdim. Rans'ın bedeni donakalırken ben ona sarılmış, dudaklarım boynuna değerken titrek bir nefes bırakmıştım.

Bu, ona sonsuz güven duyduğum anlardan biriydi, geri dönüp beni alacağını söylüyorsa bunu yapacaktı, biliyordum.

Geri çekildiğimde bir süre aval aval bakıştık, ne diyeceğini bilemediği için yüzündeki tatlı şaşkınlıkla başını kaşıdı. "Gidiyorum."

Sesindeki kararsız tını, kalmasını istersem anlatacağım her şeyi dinlemeye hazır olduğunu gösteriyordu, tebessüm edip onaylarcasına başımı salladım.

Nihayet o geriye dönüp giderken bir süre ardından baktım. Bu sırada Yessey, sesinde gizlemeye çalıştığı ancak benim fark ettiğim bir mutlulukla mırıldanıyordu:

"Şunlara bakın, nasıl da kaynıyor kanları!"

Suratıma hafif bir pembeliğin yayıldığından emin olsam da bunu belli etmek istemediğim için uzun sarı saçlarımın yüzümü kapatmasına izin verdim ve Yessey'e bakmadan kulübenin açık kapısından girdim.

"Yoksa hâlâ kahvaltı yapmadın mı?"

Onu oyalamak için gün ışığının içeri pek sızmadığı karanlık kulübeyi inceliyor, bakışlarımı masanın üzerinde gezdiriyordum. Yessey cevap vermeden önce gülse de arzu ettiğim şeyi yaptı ve konuyu değiştirmeme izin verdi.

"Çoktan yaptım! Hatta az önce güzel bir orman yürüyüşünden döndüm."

"Havalar iyice soğuyor, kendine dikkat ediyorsun, değil mi?"

Samimi bir ilgiyle ona döndüm. Kulübenin tahta kapısını sıkıca kapatıp kendini yer minderine bırakmış, sırtını duvara yaslamıştı.

Gözlerimiz birbirine değince boğazımın kuruduğunu hissettim. Parlak gözleri, sanki ona anlatmak için geldiğimi hatta geleceğimi çok öncelerden bilirmiş gibi bakıyordu.

"Boş ver şimdi beni," diye mırıldandı derin bir nefes verip. Ardından karşısındaki mindere eliyle iki kez vurup beni yanına çağırdı. "Gel bakalım. Seni dinleyeyim."

Mutfak tezgâhına doğru yönelen adımlarım ilerlemekten vazgeçti. Boğazımın kuruluğunun biraz olsun geçmesini umarak masanın üzerindeki bir bardak soğuk suyu diktim ancak nafile, nefesim hâlâ göğsüme güç bela süzülüyor gibiydi.

Adımlarımın yönünü değiştirip yaşlı adamın karşısına ilerledim ve bedenimi yumuşak mindere yavaşça bıraktım. Yessey bana güven veren o tebessümüyle bakıyordu.

Kır saçları yer yer dökülmüştü. Uzun zamandır tıraş olmadığını gösteren beyaz sakalları iyice uzamış, yüzünü çevrelemişti. Sanki biraz da zayıflamıştı, gittiğimden beri onun kendine pek iyi bakmadığını hissetmeme sebep olan bir görüntüsü vardı.

"Yessey," diye fısıldadım. "Sahiden iyi misin?"

Onu resmen terk etmiştim. Üstelik bana ne çok alıştığını bilmeme, beni bırakmak istemediği için onunla yaşayabileceğimi teklif etmesine rağmen.

"İyiyim, küçük kız," dedi. Tebessümü hâlâ yüzündeydi. "Seni gördüğüme sevindim."

Kırışıklarla dolu yüzündeki bir çift çukura benzeyen gözleri, yüzümün her zerresini inceledi. Hafifçe kızarmış yanaklarım, hızlı hızlı nefes alıp verdiğim için büyüyüp küçülen burun deliklerim, heyecandan kuruyan dudaklarım ve gözlerim...

Orada sakladıklarımı bildiğine emin olduğum gözlerim...

"Yessey," dedim bir kez daha. "Buna daha fazla katlanabileceğimi zannetmiyorum. Her gün bununla yaşamak..."

Kulübedeki tek pencerenin perdelerini kapalı tuttuğu için karanlığa hapsolmuş gibiydik. Derin bir nefes verdim. O pürdikkat beni dinliyor, ikimizin nefes alıp verişlerinden başka ses duyulmuyordu.

Yutkunarak başımı hafifçe aralık kalan perdenin ardında gördüğüm güneşe, gökyüzüne doğru çevirdim. Çenemi dikleştirdim. *Göğsümdeki ağırlık anlatacaklarımdan sonra yok olur mu,* diye uzun uzun düşündüm.

Yessey sadece beni bekledi.

Kirpiklerimi dahi kırpıştırmadan perdenin ardına bakmaya devam ederken, "Bununla yaşamak mı?" diye fısıldadım. "Belki de yaşayamamak demek daha doğru olacaktır."

"Anlat bana, kızım." Sesi yumuşacıktı. Hele o son kelimeyi söylerken hafifçe titreyen sesi...

Sanki beni dinleyen kişi babamdı. İhtiyar, uzanıp ellerimi tuttu; titreyen dudaklarımı, hızlanan soluklarımı fark etti, ne çok zorlandığımı anladı.

Parmakları, parmaklarımı okşarken bana şefkatle bakan sanki babamdı.

"Onları çok özledim," dedim. Boğazımda korkunç bir yanma hissi baş gösteriyordu.

Yessey kimi özlediğimi sormadı. Ancak ben, onun gözlerine dalıp gittim.

"Yuva'mı çok özledim," dedim. Bu itiraf canımı çok acıtıyordu. Başımı iki yana sallayınca yanağımdan bir damla yaş süzülüp gitti. "Arkadaşlarımı çok özledim. Evimi çok özledim. Babamı çok özledim, Yessey."

Dudaklarımı acı bir kabullenişle birbirine bastırdım. Başımı, tırnaklarımı geçirdiğim avuç içlerime doğru eğdim. "Annemi," derken yutkunamıyordum. "Annemi bile özledim."

"Kızım..."

"Ama onun beni hiç özlemediğini bilmek, canımı daha çok yakıyor."

Yessey beni teselli edecek gibi oldu. "Neden özlemesin?" diye mırıldandı ellerimi okşarken. "Eminim ki annen..."

"Özlemedi!" dedim sözünü sertçe keserek. Saçlarım yüzümü kapatıyor; dağınık, sarı bukleler beni Yessey'in dikkatli gözlerinden saklıyordu. Onları geriye atıp kendimi açığa çıkarmadım.

Sadece fısıldadım: "Kardeşimin benim yüzümden öldüğünü düşünüyor. O, beni suçluyor, Yessey. Beni özlemez."

Yessey'in avuç içlerimi okşayan parmakları, duyduklarıyla hareketsiz kaldı. Bense için için ağladım. Birine karşı ilk kez bu kadar dürüst olmak, kendimden beklemediğim bir hamleydi.

"En çok da onu özledim," dedim. Bir elimde dudaklarımı kapatıp kırgın sesimi içime hapsetmek istiyordum. "En çok Zey'i özledim. Onun elimden tutup beni bir yerlere çekiştirmesini, birlikte arka bahçede koştuğumuz günleri, annemden azar işiteceğimizi bilsek de kalan son dilim keki yiyip saklandığımız zamanları..."

Gözyaşlarım ardı ardına akmaya başladı, biri boğazımı sıkıyor gibi hissettim. "Yemin ederim, ölmesini istemedim," diye fısıldadım başımı şiddetle iki yana sallayarak.

Başımı eğdiğim yerden kaldırıp ihtiyarın gözlerine baktım, sanki donakalmıştı. Sıkıca ellerini tutup hızla çarpan kalbime götürdüm.

"Bak! Tüm kalbimle yemin ederim. Yemin ederim, Yessey! Ben onu çok seviyordum. Ona zarar geleceğini bilseydim o gün oraya asla götürmezdim."

Hayal kırıklıkları, pişmanlıklar, yaşanmamış bütün güzel günler...

Yarım kalmışlıklar... Kardeşimi sonsuzluğa bıraktığım gün... Hıçkırarak ağlamaya başladım.

Yessey'in omzuna başımı yaslayarak, "Yemin ederim," diye fısıldadım. "Yemin ederim ki ben istemedim. Annem bana inanmıyor ama ben onu çok seviyordum. Asla ölmesini istemedim, Yessey. O benim hayattaki en büyük varlığımdı, o benim biricik Zey'imdi. Onu herkesten korumak istedim ama yapamadım."

Yessey usul usul saçlarımı okşarken acıyla hıçkırdım. "Kollarımda öldü. Ben onu koruyamadım."

Ölüm... Sevdiğiniz birini kollarınızda ansızın yakalayan, onu sizden koparan ölüm... Bir daha asla gelmeyeceğini bile bile son kez ona baktığınızı anladığınız o an...

"Ölmeden önce son sözünü söyledi," diye fısıldadım. Kalbim göğüs kafesimde can çekişiyordu. "Sesi çok titremişti, çok korkmuştu o karanlıkta. Onu yalnız bırakmak istemedim. Ben böyle olsun istemedim. Ama gitti. Her şey öyle hızlı oldu ki!"

Hıçkırarak Yessey'e sarıldım. "Zey'i büyütmek yıllar sürdü, onun benden gitmesi ise sadece bir an."

"Yavrum. Güzel kızım."

Yessey titrek bir sesle kulağıma fısıldayıp saçlarımı okşamaya başladı. Boğazımdaki düğüm yutkunmama izin vermiyor, gözyaşları bana nefes aldırmıyordu. Günler, haftalar sonra ilk kez bu kadar saf bir acı hissediyor, ilk kez dile getirebiliyordum.

"Ondan ne istediler, Yessey? Ne kadar küçük olduğunu görmediler mi?" Gözyaşlarımı silip Yessey'e baktım. Göğsüm hıçkırıklarla sarsılsa da

susamıyordum, derdimi anlatmak için can havliyle soluyordum.

"Ufacıktı," dedim. Parmaklarım kalbimin sancıyan yerine kapanmış, göğsümü baskılıyordu. "Çok küçüktü. Ölmek için çok küçüktü. Onu benden alırken canı çok acır diye hiç düşünmediler mi? Ona nasıl kıydılar? Canı çok yanmıştır. Ölürken çok korkmuştur."

Yessey acıyla gözlerini kapatınca karanlığa fısıldadım: "Ben o kahrolası sınırı geçene kadar o tek başına çok korkmuştur."

Hıçkırıklarım dindi, nefesim düzene girdi. Gözlerim, perdenin ardından görünen gökyüzüne kaydı. Kuşları dinledim, ormanın içindeki ağaçlara konmuş binlerce kuşu hissettim, varlıklarını daha erken kabul etseydim belki hiç kaybetmeyeceğim küçük kardeşimi hayal ettim.

"Keşke bir şansım daha olsaydı," diye fısıldadım acıyla. "O zaman onun elini bir saniye bile bırakmazdım. Yanımdan hiç ayırmazdım. Kuşları mı seyredecekti? Beraber seyrederdik. Merak mı ediyordu? Ona sıkıca sarılır, her şeyi uzun uzun anlatırdım."

Dudaklarım titredi. "Onu hiç geçiştirmezdim. Ona hiçbir şey sormamamız gerektiğini söylemezdim."

"Era... Dur, kızım."

Yessey'i duyamadım. "Bana öğretilen hiçbir şeyi ona öğretmezdim, Yessey. Yemin ederim ki kardeşimin düşlerini öldürmezdim. Her şey gerçekten benim suçummuş gibi geliyor."

Göğe dalan bakışlarımı Yessey'in suratına çevirdim. Sanki anlattıklarım onun da omzuna bir yük gibi binmişti, artık daha da çökmüş görünüyordu. Başımı iki yana sallarken Yessey ellerimi tuttu.

"Ya benim suçumsa?" diye fısıldadım titrek bir sesle. "Ya annem haklıysa?"

Yessey'in nasır tutmuş parmakları uzanıp yüzümü okşadı. "Sen kardeşine isteyerek zarar verecek biri değilsin, evladım. Bunu herkes görebilir."

Kalbimin sıkıştığını hissederek, "Öyleyse annem neden görmedi?" diye mırıldandım. Sesim ürkekti.

Kirpiklerimi kapatıp gözlerimi dünyanın bütün acısına yumdum. "O neden çığlıklarımı duymadı, Yessey?"

"Gel haydi. Artık ağlama, çocuğum."

Yessey omuzlarımı nazikçe tutup başımı dizlerine yasladı Gözlerimi açmadan beni hareket ettirmesine izin verdim, ruhum sanki içimden çekilmiş gibiydi. Dizlerine yattığımda yaşlı adam sakinleşeyim diye saçlarımı okşamaya başladı. Bense hıçkırıklarımın azalmasını, bana nefes aldırmasını bekliyordum.

Öylece birkaç dakika geçirdik. Nihayet o bana sormasa da ben yanıtladım:

"Sınırı merak ediyorsun, değil mi?"

Sesim bu kez buz gibiydi. Gözlerimi açmadım. Yessey saçlarımı okşadı, bense ona usul usul içimi açtım.

"Yaşadığımız yeri çevreleyen o lanet sınır..." diye fısıldadım. "Uzaklardan geliyorum, Yessey. Çok uzaklardan. Her yeri sınırlarla kapalı olan bir topraktan, dışarıdan kimsenin içeri giremediği, içerideki kimsenin dışarı çıkamadığı..."

Dudaklarım titrerken acı fısıltım havaya süzüldü. "Çıkarsa öldüğü..."

"Neler söylüyorsun sen, çocuğum?"

İhtiyar adam dayanamamıştı, Yessey'in sesinde mâni olamadığı bir merak vardı. Böyle bir şeyi ilk kez duyduğunu anlıyordum. Anlıyordum ancak devamını nasıl anlatırdım, onu pek bilemiyordum.

"Beni duydun," diye yanıtladım.

O hâlâ saçlarımı okşuyor, bense bunca zaman sakladığım her şeyi bir bir itiraf ediyordum.

"Böyle bir yerde doğdum ben. Adı Yuva'ydı. Bizim için hepsi bundan ibaretti. Dışarısı yoktu, gökyüzüne bakıp kuşların nereye gittiğini düşünmek yoktu, sadece o vardı. Onun bize kurduğu hâkimiyet. Şimdi uzaktan bakabildiğimde aslında sadece esaret..."

Yessey araya girdi: "O kim?"

"İles," diye fısıldadım. "Yüce İles. Öncü İles."

Ufak kulübede bir süre sessizlik oluştu. Onun adını fısıldamak; eski, masum Evera'yı mutlu edebilecekken şimdiki öfke dolu genç kadını dayanılmaz bir acı ile kasıp kavurdu. İnandırıldığım bütün o yalanları, adına kural dediğimiz mahvolmuş yaşantıyı düşündüm.

"İles," diye tekrar ettim pürüzlü sesimle. "O bizim öncümüz. O topraklarda İles ne derse onu yapardık, sözünün dışına çıkmak intiharla eşti. Yalnızca sözünün dışına çıkmak mı? Onu sorgulayamazdık bile."

Başımı yasladığım yerden kaldırınca yaşlı adamın saçlarımı okşayan elleri boşlukta kaldı.

Gözlerimi ona çevirip hissiz bir sesle açıkladım:

"Birbirimize İzci diyorduk. Anlatılana göre yıllar önce İles; bizlere, atalarımıza yapılan büyük bir zulümden kaçmış, bizleri kurtarmış. O zamanlar ben hayatta yoktum, bunları babamdan dinledim. Kurtuluş sırasında babam küçük bir çocukmuş, hayal meyal hatırladıklarını anlatır dururdu. Sana bundan kırk yıl öncesini anlatıyorum, Yessey..."

Yessey'in âdeta donakaldığını, anlattıklarımı algılamakta güçlük çektiğini fark ettim.

Kırk yıl... Yalanlara inandırıldığımız koskoca kırk yıl.

"Yani, bir tür krallık inşa ettiğinizden mi bahsediyorsun?"

Sorusuyla dudaklarım hafifçe kıvrıldı, keşke bundan ibaret olsaydık.

"Sana iki yüz insanın, bir insana neredeyse taparcasına nasıl bağlandıklarından bahsediyorum," diye fısıldadım. Yessey, anlattıklarımı fazlasıyla ürkütücü bulmuş olacaktı ki eliyle şakaklarını ovarak yutkundu.

Bense son Hürmet Töreni'nde ezberlediğim o konuşmayı fısıldadım:

"Ona acı çektirdiler! Sevdiklerini öldürdüler. Ancak o yılmadı. Vahşilerden kurtuldu."

Gözlerimin önüne, tören için ön sıralara geçmek isteyen Yuva'daki insanlar geldi. Devam ettim:

"Kaçtı ve yanında atalarımızı getirdi. Bu topraklara gelene dek pek çok bedel ödedi. İşte, bugün onun kurduğu bu Yuva'da huzurla nefes alabiliyorsak, acı ve zulüm bizlerden uzaksa, hepsi Yüce İles'in cesaretinin eseridir."

Anımsadığım insanların arasındaki en belirgin yüz anneme aitti. İles'e delice bağlıydı, yere kapanmıştı, onun önünde hıçkırarak ağlıyordu.

Ona duyduğu sevgi ve minnetle âdeta İles'e yeniden kendini adıyordu.

Devam ederken sesim buz gibiydi. "Ölü doğabilirdik, doğmadık! Barışa doğduk, nefrete ve kana değil. Evlatlarımız sevgiye gözlerini açtı! Sınırlarımız İles sayesinde güvende. Hürmet Töreni hepimizin teşekkürüdür."

"Çocuğum..."

Yessey alçak bir sesle araya girdi, beni ürkütmekten kaçınırmış gibi temkinliydi. Uzanıp, yeniden ellerimi tuttuğunda teninin ne kadar soğuduğunu fark ettim.

Her şeyi gözlerimin önüne yeniden getirdiğimde benim kanım nasıl donuyorsa onun teni de buz kesmişti. Çünkü ikimiz de söz ettiklerimin hiç normal olmadığını anlamıştık.

"Keşke daha erken anlasaydım," dedim sesim titrerken. "Keşke bu kadar geç kalmasaydım."

"Kendine bu kadar acı çektirme!" İhtiyar şimdi öfkeliydi. Kafasının karışmış olduğunu, bir yere sabitleyemediği gözlerinden anlıyordum. Bir süre sustuk; düşünmesi, her şeyi tartması için ona zaman verdim.

Topluluğumuzu anlamaya çalışıyordu.

"Yani, sen..." diye tereddütle söze girdi. "Sen bunca yıldır dışarıyı hiç görmedin mi?"

"Görmedim," diye fısıldadım. "Burada bir yaşam olduğunu hiç düşünmedim. Belki şimdi kulağa çok aptalca geliyor, belki bana inanman çok

güç. Ama bunlar doğrular. Bu benim hayatımdı."

Yessey'e bakan gözlerim dolu doluydu. "Başka bir yaşam olduğunu düşünmeme hiç izin vermediler."

İhtiyar adam giderek daha fazla dehşete kapılıyordu. O zamanlar bizi koruduğunu zannettiğim bu kuralların, aslında boynumuza takılmış tasmalardan farksız olduğunu ancak ayırt edebiliyordum.

Zincirlerimiz vardı. Ayaklarımızı değil, düşüncelerimizi zincirlemişlerdi ve bir insanın hayallerini ondan aldığınızda geriye başka bir şeyi kalmıyordu. Artık boş bir bedenden ibaretti.

"Anlamak çok zamanımı aldı," diye itiraf ettim. Konuşmakta zorlanıyor, her itirafımdan önce yutkunup boğazımdaki yumru geçsin diye bekliyordum.

"Kabullenmek çok zamanımı aldı, Yessey," diye fısıldadım. "Bize Vahşiler öğretildi. Onların bizi beklediği, çıktığımız an bizi öldüreceği, ormanın ilerisinde her şeyin bir katliamdan ibaret olduğu, insanların yalnızca ölümü soluduğu... Yaşam yoktu, merhamet yoktu, sevgi yoktu, insanlık yoktu. Yuva bizi korurdu çünkü sınırlara sahiptik. Bizi, bizden daha çok düşünen bir öncümüz vardı."

Başımı sallarken yeniden dalıp gittim. "İles bizi korurdu. Çünkü o, Vahşileri tanıyordu; birlikte kaçtığı bir avuç insanla beraber onlardan çok zor kurtulmuştu, dışarı çıktığımızda bizi bekleyen o acımasızları tanıyordu. Dışarıda ise... Onlar vardı."

Gözlerimi Yessey'e çevirdim, pürdikkat beni dinliyordu. "Vahşiler vardı," diye fısıldadım.

Son sözümü tamamlarken dudaklarım titredi. "Siz vardınız, Yessey."

Ve bütün iplerin koptuğunu hissettim.

Yessey'in bakışları işittikleriyle karardı. Dudaklarını hafifçe araladı, söze başlayacak oldu ancak devam edemedi. Bu kadar korkunç bir şeyin üzerine ne söyleneyebileceğini belki o da bilmiyordu.

Bense doğruları bütün saflığıyla ona anlattığım için artık daha hafiflemiş hissediyordum. Bakışlarımı ondan kaçırdım, bir süre parmaklarımla oynadım. Birkaç defa kirpiklerimi kırpıştırdım, söze nasıl devam edebileceğimi düşündüm.

Yessey, aramızdaki uzun sessizliği sevecen sesiyle böldü: "Peki, sen... Sen nasıl kaçtın?"

İşte, hikâyenin en can alıcı kısmına gelmiştik. Sıra o geceye gelmişti. Benim bütün bir düzeni yerle bir ettiğim, içimdeki savaşı başlattığım geceye.

Başkaldırdığım geceye...

"Her şey aniden oldu," diye fısıldadım. Kalp atışlarım hızlanmış, göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkmaya başlamıştı. Ona Vahşi olduğunu söylememe rağmen Yessey çıtını çıkarmadan beni dinliyordu.

Her şeyi ona anlatmakla ne kadar doğru bir karar verdiğimi yeniden anlıyordum. Buradaki bir başkasına olanlardan bahsetseydim bana yol göstermeyi bırak, devamını dinlemezdi bile.

Oysa Yessey'in düşündüğü, o lanet dünyam değildi. Bendim.

Gözlerime bakan gözleri hâlâ sıcacıktı, yaşadığım bütün zorlukların üstesinden nasıl geldiğimi dinlemeye hazırdı. Üşümeye başladığımı, aniden ona biraz daha yanaştığımı fark ettim. Yessey çabucak beni kollarının arasına alıp başımı omzuna yasladı, gözlerimi huzurla kapatıp o korkunç gecenin devamını anlattım:

"Kardeşim kime ait olduğunu bilmediğim bir okla öldürüldü," diye mırıldandım. Sesim duygusuzdu. İçimde sakladığım katil ruhu, dışarıya belli etmiyordum.

"Sonra bir şeylerin ters gittiğini anladım. Onlar evlerimize gelip kardeşimin ölümü hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı. Fakat sanki gözlerimin önüne indirdikleri bir perde kalkmıştı. Annemin, kardeşimi değil; öncü dediğimiz o adamın diyeceklerini hevesle dinlediğini görmüştüm. Kendi canından, kanından olan beni dışlarken İles'e nasıl saplantılı bir bağlılık duyduğuna ancak o an şahit oldum. Oysa o adamların derdi kardeşim değildi! Sınıra nasıl gittiğimizi, oku görüp görmediğimi öğrenmeye çalışıyorlardı. Dertleri ben değildim, biliyordum işte! Çirkin bakışlarından anlıyordum."

"Kendini tutamadın, değil mi?"

Yessey saçlarımı usul usul okşarken başımı salladım. "Tutamadım. Ağzımdan bir şey kaçırmış olmalıyım ki giderken içlerinden biri bana *kaç* diye fısıldadı. Sanki o an dünyam durdu. Sorguladığımı anlamışlardı. İnancımın zedelendiğini, suçu onlarda arayacağımı biliyorlardı. Sonra sakladığım oku da alıp o gece evden çıktım, eğer başıma bir şey gelirse bile güvendiğim insanlara her şeyi anlatmak istiyordum."

Yessey, "Bir şey buldun mu?" diye sorarken sesi titrekti. Eğer bulmuş olsaydım bugün sürgün edilmiş olmayacağımı az çok tahmin ediyordu.

Yenilgiyle omuzlarım çöktü. "Bulamadım," dedim hüzünle. "Hiç vakit yoktu. O gece Yuva'nın Gözcüleri beni aramaya, bütün evleri araştırmaya başladılar. Neler olduğundan kimseye bahsedemedim bile. Bugün arkamdan neler söylüyorlar, bilmiyorum ancak gerçeklerin saklandığını adım gibi biliyorum."

Başımı Yessey'in omzundan çekip gözlerine baktım. "O gece aileme bile veda edemedim. Evime son kez giremedim, biliyor musun? Sadece

herkesi terk ettim."

Yessey acımı kalbinde hissedermiş gibi uzanıp sarı saçlarımı okşadı. Nasırlı elleri oradan yanağıma indi, yüzümü avuçladı. Parmaklarında bir ailenin şefkati vardı ancak biliyordum işte... O benim babam değildi.

"Hiç değilse babama olanları anlatmak istemiştim," diye fısıldadım titreyerek. "Ama ben hiçbir şey yapamadım. Sadece kaçtım."

Yessey buz gibi bir sesle mırıldandı: "Çünkü seni öldüreceklerdi."

Yuvamın ihanetini bir başkasından işitmek içimi parçaladı, beni binlerce kez yaraladı, acıyan yaralarımı yeniden kanattı. Tuttuğum soluğu usul usul bıraktım.

Onaylarcasına başımı sallayarak, "Yaşamam, onlar için tehlikeliydi," dedim. "Ya onlara teslim olacaktım ya da başkaldıracaktım. Kardeşimin ölümünün üzerini kapatacaklarını anladığımda kararımı çoktan vermiştim."

İhtiyara bakan gözlerim alev alevdi. "Ben, ilk başkaldırandım."

Yessey'in dudaklarında ufak bir tebessüm oluştu, fark ettirmese de gurur doluydu. Teslim olmayışım onu mutlu etmişti.

"Sınırlardan çıkılmayacağını tembihleyen o insanlar, nasıl olduysa o gece beni ormanın en derinliklerine dek kovaladılar! Sonrasında yaşam olmadığını, adım attığımız an öleceğimizi söylediler ancak beni öldüren kimse yoktu."

Tehlikeli bir sesle ekledim: "Onlardan başka. Yuva'mdan başka..."

"Yalan söylediklerini anladın."

Üşüdüğümü hissedip kollarımla bedenimi sararken, "Çok zor oldu, Yessey," dedim. "O gece her şey çok zordu. Kocaman bir dünya vardı ama ben ait olduğum yerden kopmuştum. Hatta... Hatta ben..."

Bir damla yaş yanağımdan süzüldü. "Hiçbir yere ait olmadığımı o gece anladım. Ben hep kandırılmıştım."

"Gel buraya, küçüğüm." Yessey acımı azaltmak istercesine uzanıp bana sımsıkı sarıldı. Ben o gecede takılı kalmış gibi fısıldıyordum:

"Oklar, bıçaklar, canice çığlıklar... Beni öldürmek için her şeyi yaptılar. Bacağımdan yaralandığımda her şeyin bittiğini düşündüm. İşte, tam o an! O an ne oldu, biliyor musun?"

Yessey'in kulağına fısıldarken sesimde bambaşka bir duygu belirdi.

"Rans geldi," dedim. Kalbim, onun adını andığım an delice çarpmaya, göğsümde çırpınmaya başladı. Yessey bunu fark etmesin diye kollarının arasından çıkmak zorunda kaldım.

Hafifçe geri çekilip gözlerine baktım, dudaklarım buruk bir tebessümle kıvrıldı. "Rans yaramı gördü. Ama beni orada bırakmadı."

O gece bana bakan masmavi gözleri anımsadım. "Kurtardı, Yessey," diye fısıldadım. "Beni kurtardı."

Yessey'in dudakları da tıpkı benimkiler gibi hafifçe kıvrıldı. Rans ile gurur duyduğunu bakışlarından okuyabiliyordum. O geceyi yeniden hatırlamak sanki soluğumu kesmişti, derin derin nefesler aldığımı fark eden yaşlı adam yanımdan çabucak kalktı.

"Sana bir bardak su vereyim. Bekle, güzel kızım."

Aksak adımlarla tezgâha ilerleyip benim için temiz bir bardağa su doldurdu. Bense kimsesizliğimi yeniden dile getirişimin acısıyla bir süre onu dalgınca seyrettim. Rans'a minnet doluydum çünkü o gece beni kurtarmasaydı canilere yem olacağımı biliyordum.

Eğer iyileşmeme izin vermeseydi Zey'in intikamını alamadan yitip gideceğimi biliyordum.

"Al bakalım."

Yessey'in bana uzattığı bardağı alıp suyu içtim. Birkaç yudumdan sonra daha iyi hissederek bardağımı camın önüne bıraktım. Bu sırada ihtiyar adam anlarıklarını sindirmeye, mantığına oturtmaya çalışıyordu.

"Bunları benden başka kimseye anlatmadın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandım. "Yapamadım. Eğer sizin Vahşi olarak anlatıldığınızı söylersem..."

"Sakın!" dedi Yessey. "Ben bir yolunu bulana kadar sakın kimseye anlatma, çocuğum. Merkezin kulağına gitmesi an meselesi olur, sonrasında hiç beklemediğimiz şeyler olabilir. Bu söylediklerin duyulursa burada kıyamet kopacaktır!"

Bunları önceden tahmin ettiğim için uysalca başımı salladım. Yessey sonradan hatırlamış gibi konuşmaya devam etti:

"Rans hariç. Ona her şeyi anlatabilirsin." Gözlerime baktı, sesi kendinden emin çıkıyordu. "O sana zarar vermez."

Kalp atışım yavaş yavaş düzene girdi, derin bir nefes verip saçlarımı geriye attım. Yaptığım en ufak bir hata, işlerin çığırından çıkmasına sebep olabilirdi. Çok dikkatli olmam gereken zamanlardaydım.

"Lukan denen herif iyidir ama insanların söylediklerine çabuk kanar!" diye homurdandı Yessey. Evdekileri düşünüyor, nasıl adım atmamız gerektiğini hesaplıyordu.

"Leya sana zarar vermez ancak baskı uygulanırsa onun da eli kolu bağlanır. Rat... O haylaz oğlan, bazen kaba saba konuşur ama kimsenin kötülüğünü istemez, yine de aşırı korumacı olabiliyor. Şimdilik ona da söylememekte fayda var."

"Haklısın," diye mırıldandım.

"Ritan," diye sürdürdü konuşmasını. Bir anlığına sustu. Merakla ona baktım, ihtiyar iyi bir karar vermeye çalışıyor gibiydi.

"Ritan'a da şimdilik bir şey anlatma, bazen sağı solu belli olmuyor. O pısırık oğlanın ne yapacağını kestiremiyorum."

Burada tanıdığım en sessiz ve kendi hâlindeki insan olmasına rağmen Yessey'in sözünün dışına çıkamazdım, belli ki bir bildiği vardı.

"Ayrıca çevrende sana arkadaş gibi yaklaşan kimseye de bunlardan bahsedemezsin!" diye sert bir dille uyardı. "Burası, her şeyin bir anda tersine dönebileceği bir yerdir, evladım. Sana zarar vermeleri riskini göze alamayız. Anlattıkların hiç hafif şeyler değil."

Ben sessizce dinlerken Yessey kararan bakışlarını pencerenin dışına çevirdi. "Herkesi katil olmakla suçluyorsun."

"Ben..." diye araya girecek oldum fakat yaşlı adam izin vermedi.

"Bunu isteyerek yapmadığını biliyorum. Ama insanların göreceği ilk şey bu olacak. Seni anlamak istemeyecekler. Şimdiye kadar bir şekilde saklayabilmiş olman büyük bir başarı. Farkında olmadan kendini herkesten korumuşsun."

Gözlerimiz birbirine değdi. Benim ürkek bakışlarımın aksine, onda şefkatli bir şeyler vardı. Sesi gururluydu.

"Ah, Evera... Küçük kızım. Sanki savaşmak için yaratılmışsın. Mücadele etmek için doğmuşsun."

Söylediği belki de iyi bir şeydi, bilmiyordum. Ancak yanıt verecek takatim yoktu. Tek düşündüğüm; bundan sonrasının ne olacağı, kaybettiğim yolu nasıl bulacağımdı.

Yessey öğrendiği her bilgiyi yerli yerine oturturken odada bir o yana bir bu yana volta atıyordu.

"Bak!" dedi bir süre sonra. İkimiz de o kasvetli havadan kurtulmuş, neler yapabileceğimi düşünmeye odaklanmıştık. Başımı kaldırıp tepemde dikilen ihtiyar adama baktım.

"Ben tam yetmiş üç yaşımdayım!" diye başını salladı. Bakışlarında son derece kararlı bir ifade vardı, kafasında tilkilerin döndüğünü ancak bana belli etmeden bir şekilde düşüncelerini yoluna sokmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Beynimi daha çok zorlamamak, kafamı karıştırmadan bu işi çözmek istiyordu.

Başımı sallayıp onu onayladım.

"Yani, küçüğüm..." diye alçak bir sesle devam etti. "Bu bahsi geçen kurtuluşu, kırk yıl öncesini gayet iyi hatırlayabilecek kadar sağlamım! O zamanlar bazı garip olayların döndüğünü, kasabamızda birtakım söylentilerin dolaştığını çok iyi hatırlıyorum. Fakat bu, bizim için hiçbir zaman

sonuca bağlanmamış bir mesele olarak kalmıştı."

"Nasıl yani?" diye araya girdim. "İles'in bize anlattığı şeyleri sen de hatırlıyor musun?"

Yessey başını iki yana salladı. "Onun söylediklerini hatırlamıyorum çünkü... Çünkü hiçbir şey söylediği gibi olmadı."

Nefesimi tuttum. Yalanlarla büyütüldüğünüzü öğrendiğinizde peşinden gelen hiçbir şeyin size hayal kırıklığı yaşatmayacağını düşünürdünüz ancak işler hiç beklediğim gibi gitmiyordu, yeniden büyük bir sarsıntıya uğradım.

"Sen..." diye fısıldadım. "Sen ne söylüyorsun, Yessey?"

Yessey, beyaz sakalını kaşıyarak, "Dinle, küçük kızım," dedi heyecanla. Doğruyu hatırlayabilmek için çabalarken gözlerini karanlık kulübenin her yerinde hızla dolaştırıyordu.

"Bir isyan başladığını hatırlıyorum," diye mırıldandı düşünceli bir sesle. "Kulağımıza bu gelirdi. Hiçbir şeyden detaylıca haberimiz olmazdı ancak bazı şeyler vardır ki saklanamaz. İşte, bu da öyleydi. Bir grup insanın, kasabalarımızın düzenini sağlayan o zamanki başkana isyan ettiğini, yönetimde söz sahibi olmak istediklerini söylediklerini hatırlıyorum. Etrafta konuşulup dururdu ancak işler kötü bir noktaya gitmeye başlayınca bizlerden de saklar oldular."

"Kötü bir noktaya mı?" diye merakla mırıldandım. "Nasıl?"

"O grubu bastıramadılar," derken Yessey'in sesi tehlikeliydi. "Bunu çok iyi hatırlıyorum. İşler kızıştı. Kasabaların yöneticileri, bizler panik olmayalım diye bunu pek dile getirmezdi, şehre gidip gelenlerden bir şeyler öğrenmeye çalışırdık. Günler, haftalar geçti. Bir süre sonra bu isyan hakkında hiç konuşulmamaya başlandı. Yönetimde hak sahibi olmak isteyen, huzuru bozan o insanlarla ilgili tek bir şey dahi duymadım."

Yessey sustuğunda düşünüyordum. Söz ettiği tarihi düşününce aklıma gelen tek bir şey vardı...

"Yessey," diye araya girdim. "O zamanlar... Yani kırk yıl önce size zulmederler miydi? Ya da buna maruz bırakıldığını duyduğun hiç kimse oldu mu? Ne olur, iyi düşün!"

Yessey'in sesi çok netti. "Asla."

Sesi, bir bıçak gibi keskindi. Ben susunca yaşlı adam çabucak devam etti:

"Söylediğin her şeyi dinledim, küçük kız. Her kelimeni düşündüm, hepsini defalarca tarttım. Zulümden bahsettiğin o anı düşündüm. Fakat yok. Böyle bir şey yaşanmış olamaz. Buna kimse izin vermezdi! Biz hiçbir zaman cani bir toplum olmadık."

Verebilecek bir cevabım yoktu. Yessey o zamanlar genç ve aklı başında bir adam olmalıydı, her şeyin yeterince farkına varabilecek kadar zeki bir insandı.

"Sonra bir şey duyduk," diye mırıldandı gözlerini kısarak. "İsyancıların, yanlarına bir grup insan alıp kaçtığını... Fakat bu normal bir kaçış değildi. İstediklerini alamadıkları için öç almayı planlamışlardı. Yalnızca onlar kaçmadılar, yanlarında masum birkaç kişiyi de götürdüler. İşte, olaylar buradan sonra patlak verdi."

Kanım donmuştu. "Kaçırdılar mı?"

Yessey başını salladı. "Genç ve güzel bir kadın vardı, adı Nayala'ydı. İsyancıların tehdit ettiği o başkanın kızıydı. Şehirde babasıyla birlikte yaşardı. Bütün bu olanlarda, her şeyden en habersiz ve en masum olan belki de oydu."

"Yessey!" Dehşete kapılmış hâlde araya girdim. "Dur! Dur bir dakika! Adı neydi dedin? Nayala mı?"

Yessey kendinden emin bir şekilde başını salladı. "İstediklerini alabilmek için başkanın kızını kaçırdılar. Böylece arzu ettikleri olur, isyan başarılı sonuçlanır zannettiler. Fakat kadın, kendisini kullanmalarına daha fazla katlanamamış olacak ki... Buna izin vermedi. Onlarla kaçmaktansa esir tutulduğu yerde kendi canına kıydı. Bundan aylar sonra haberimiz oldu."

Parmaklarımla dudaklarımı kapattım, sanki birazdan kalbim duracaktı.

Bu, İles'in her Hürmet Töreni'nde bize anlattığı hikâyeydi. Fakat işler hiç de onun anlattığı gibi gelişmemişti. Nayala'nın kendilerine hak verdiğini, babasından ve onlara zulmeden kişilerden kaçarak İles'le gönüllü olarak beraber olduğunu anlatmıştı.

Yolda, Vahşilerden kaçarken öldüğünü anlatmıştı. Fakat Yessey'in anlattıkları bundan bambaşkaydı.

"Onlardan kurtulan birkaç esirden öğrendik ki başkanın kızı olduğu için en çok ona eziyet etmişler. Günlerce aç ve susuz bıraktıkları yetmezmiş gibi ona çok daha fazla acı çektirmişler, babasını tehdit ederek onu nasıl kullanacaklarını anlatmışlar. Zavallı kızcağız, buna daha fazla dayanamamış. Bedeni zaten oldukça bitap düşmüş. Bileklerini keserek ölmeye kalkışmış, başarılı da olmuş. Bu acımasız insanlar şehre geri döndüklerinde istediklerini alamasınlar diye aslında kendini feda etmiş."

Sanki donakalmıştım, bütün bedenim buz kesmişti. "İnanamıyorum," diye fısıldadım şakaklarımı ovalarken. "Bütün bunların böyle geliştiğine inanamıyorum."

"Bu hikâyede eksikler var. Benim bile bilmediğim bazı eksikler..."

Hızla başımı salladım. "Öğrenmem gerekiyor, Yessey. Anlamam gerekiyor."

Düşünceler zihnimi işgal ediyordu. "Çok saçma!" diye haykırdım. "Her şeyin böyle gelişmesine izin mi vermişler? Onca insanı kaçırıp bir toprak parçasına zorla kapatmışlar! Geride kalanlar buna göz mü yummuş?"

Yessey'in gözlerinde bana acıyan bir bakış saklıydı, güç bela fısıldadı: "Gidenlerin hepsi kaçırılmadı, kızım. Bazıları isyancılara destek verenlerdi. Bu savaşın başlamasına göz yumanlardı."

İhtiyarın gözlerine baktım. Söyleyecek bir şey aradım ancak dilim varmıyordu, düşündüğüm şeyi telaffuz etmeye gücüm yoktu.

"Evet," dedi Yessey. Acıydı ama gerçekti, bir an önce bana doğruları anlatmanın derdindeydi. "Belli ki baban... Babanın ailesi de o isyancılardanmış. Onlar zorla kaçırılmadı."

"Hayır," diye fısıldadım. Bunu kabul etmek istemiyordum, bu kadarı çok ağırdı. Daha önce hiç tanımadığım, bana öldüğü söylenen dedem ve büyükannemin, katil ruhlu insanlar olduğunu düşünmek istemiyordum.

"Yıllar sonra bile birileri onlardan söz ederse... Burada onlara hain denir. Katil olan, asıl vahşi olan, kendi amaçları uğruna masumları katledenlerdir, Evera."

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandım aynı yerde takılı kalmış gibi. Telaşla ayağa kalktım, pencereye koştum. Camı açtım, derin derin nefes aldım. Yessey ise hâlâ konuşmaya devam ediyordu:

"Biz onların bir yerlerde ölüp gittiğini düşündük. Peşlerine düştüler mi? İşte, bunu bilmiyorum. Öğrenmem gereken çok şey var ancak aradan bunca yıl geçtikten sonra sen... Senin bütün bu anlattıkların... Bir yere sıkışıp kalmanız ve bütün hayatın oradan ibaret olduğunu zannetmeniz..."

İhtiyarın sesi buruktu. "Ah, küçüğüm..."

"Annem," diye araya girdim. Ardından dolu dolu gözlerimle Yessey'e koştum. "Annem, Yessey! Düşünebiliyor musun? En çok inananlardan biri annemdi. Hiçbir şey sormaz, sorgulamazdı. Biz..."

Dudaklarım titredi. "Asıl Vahşiler bizmişiz. Katil olan bizmişiz."

Yessey hiç istemese de başını hafifçe salladı ve söylediklerimi onayladı. Onun gözlerine baktığım o an, kalbime binlerce ok saplandı sanki. Çektiğim acıyı gören adam zavallı hâlime acıdı, titreyen ellerimi sıkı sıkı tuttu.

"Bütün bu anlattıkların çok tehlikeli," diye fısıldadı. "Sakın ola, senin onların arasından geldiğini anlamasınlar. Eminim, birileri bunca zaman sonra çoktan şüphelenmeye başlamıştır. Buradaki herkes, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davransa da kokusu çok sonra çıkar. Attığın her adıma çok dikkat et. Bir an evvel bir çaresini bulmalıyız."

"Ne yapacağım?" diye çaresizce sordum. Delirecek gibiydim, zihnim bunları sindiremiyordu. Parmaklarımla şakaklarımı ovdum, bir kez daha

kendi içimde kayboldum.

"İnandığım hiçbir şey gerçek değilmiş," diye fısıldadım telaşla. "Anlatılan hiçbir şey doğru değilmiş. Geride bıraktığım bir ailem var."

Başımı iki yana sallayınca bir damla yaş kayıp gitti. "Orada bir asker gibi eğitilen arkadaşlarım var! Hepsi Yuva'ya çok bağlılar! Belki şimdi karşılarına çıksam, gözlerini kırpmadan beni öldürmeye kalkışırlar. Beni dinlemezler bile."

Yessey söyleyecek bir şey bulamadı. Belli ki o da yıllar önce gerçekleşen bir olayın böyle patlak vermesini beklemiyordu.

Geçmişten çıkıp gelen bu kızı hiç kimse beklemiyordu. Ben bütün düzeni bozmuştum, bütün planları altüst etmiştim. Ne kadar tehlikeli biri olduğumu yeni yeni kavrıyordum.

Belki de kim olduğumu öğrenen ilk kişi, beni yok etmek isteyecekti.

"Ben hain değilim," diye mırıldandım. "Ben Vahşi değilim. Ben İzci değilim. Ben katil de değilim. Ne buraya aitim ne de o yuvaya! Ben hiçbir şeyim."

Başımı çaresizce eğdim. "Ben hiç kimseyim."

Sanki birisi cümlelerimi bitirmemi bekliyormuş gibi kulübenin kapısı bir anda şiddetle sarsıldı. Biri var gücüyle yumrukluyordu.

"Bu kim?" diye korkuyla kapıya baktım. Yessey çabucak beni küçük odaya itip ne olduğunu anlayamadan kapıyı üzerime kapattı.

"Sesini çıkarma. Gelene bakacağım."

Yessey'e ilk emanet edildiğimde kaldığım ufak odaya yeniden hapsolmuştum. Derin bir nefes verip kapıya doğru eğildim. Gelenin kim olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Sen miydin? Geç, oğlum."

Daha tam duyamamıştım ki kapım bir anda sertçe açıldı. Karşımda alev alev yanan gözleriyle Rans duruyordu. Yessey aksak adımlarla arkasından gelmiş, torununa söylenmekle meşguldü.

"Ne diye alacaklı gibi kapıyı yumrukluyorsun?"

"Era'yı alacağım."

Rans'ın sözleriyle derin bir nefes verip odadan çıktım. "Bizi korkuttun!"

"Korkutmak istememiştim. Üzgünüm."

Yessey bana kaçamak bir bakış attı, olanları torununa anlatıp anlatmayacağımı merak ediyor olmalıydı.

"Hemen gidecek misiniz?" diye sordu. "Benimle yemek yiyin."

Rans başını iki yana salladı. "Bazı şeyler oldu."

Hareket etmeyi kestim. Kulübenin çıkışına yönelen adımlarım duraksadı, başımı çevirip Rans'a baktım. Ancak o zaman yüz ifadesindeki gerginliği fark edebildim.

"Ne oldu?" diye sordum gizleyemediğim bir korkuyla.

Rans başını çevirip kapıya doğru baktı. "Birilerinin kasabaya gelip gittiğinden söz ediyorlardı. Hatırlıyor musun?"

Hızla başımı salladım. İhtiyar da soluğunu tutmuş, torununu dinliyordu.

Rans'ın çenesi gerildi, boynunda birkaç damar belirginleşti. "Mirsa ve Sallida ile konuştum. Dün onların evine gelenler olmuş."

Dehşetle gözlerimi açtım. Rans, "Genç bir kızdan bahsetmişler. Kaybolduğunu ve bulmaları gerektiğini... Şu ana kadar gelenlerin kim olduğunu hiç kimse tam olarak bilmiyor, en kısa zamanda öğreneceğim ama tahminlerimiz doğru çıktı..." diye mırıldandı.

Kalbim âdeta duracaktı. Rans'ın son cümlesi zihnimde yankılandı: "Seni arıyorlar."

Bayılacakmışım gibi hissediyordum. Yessey telaşla odada tur atmaya başladı. Bütün düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim.

Gelmişlerdi. Sahiden beni almaya gelmişlerdi. Üstelik onca kasaba arasında burada olduğumu bir şekilde anlamışlardı. Hatta öyle çok ilerlemişlerdi ki hemen yanı başımızda olan Mirsa'nın evine kadar ulaşmışlardı. Giderek yaklaşıyorlardı.

Beni bulacaklardı.

"Eve de gelecekler," diye korkuyla fısıldadım. "Leya ve Lukan'a da soracaklar, Rans."

"Bak, onların kim olduğunu bilmiyorum ama..."

"Anlatacağım," diye ağlamaklı bir tonla sözünü kestim. Her şey mahvolmak üzereydi; ellerimi uzun, sarı saçlarımın arasından geçirdim. "Anlatacağım, Rans. Bugün her şeyi..."

"Sözümü kesme!" diye çıkıştı. Ardından telaşlı hâlimi fark edip yanıma yaklaştı, ben saç diplerimi acıtırcasına çekerken o, bileklerimden nazikçe tutup ellerimi serbest bıraktı. Yüzümü avuçlarının arasına alarak gözlerime baktı.

"Bana anlatsan da anlatmasan da seni kimseye vermeyeceğim. Onların kim oldukları umurumda bile değil. Beni duydun mu?"

Dolu dolu olan gözlerimle ona baktım. "Rans..."

Mavi gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmedi. "Hakkında öğreneceğim hiçbir şey beni, senden bir adım öteye itemez. Artık bunu anla, Evera."

Uzanıp başımı göğsüne yasladı, gözlerimi hüzünle kapattım.

Bir yerlerde, sevgiyi tatmamış kalbimin sesini işiten mavi gözlü bir Vahşi vardı. Ve o adam, ölümün kucağında uyuduğum bir gece yarısı beni oradan çekip almıştı.

Rans yalnızca hayatımı kurtarmamış, benim bir başka hayatın varlığını görmemi sağlamıştı.

Rans, benim kaybettiğim ruhumu bulmuştu.

"Bunu öngörerek herkesi tembihlemiştik zaten. Kimse senin hakkında bilgi vermedi. Fakat olur da bir şeyler ters giderse bile yanımda olduğun sürece seni kimse benden alamaz. Buna izin vermem. Duyuyor musun?"

Dudakları yanağıma sürtündü, sesi yumuşacıktı. "Şimdi biraz sakinleş."

Nefesim düzene girdi, içinde bulunduğum korkunç panik hâli yavaş yavaş azaldı. Yessey uzaktan ikimizi izliyordu. Anlattığım her şey omuzlarına yük olmuştu ancak tıpkı Rans gibi o da fazlasıyla cesurdu.

Benden, benim getireceğim felaketlerden belli ki korkmuyorlardı.

Oysa ben, bütün bu düzeni altüst edecek kızdım. Yalanlarla doluydum, uzaklardan gelmiştim ve itiraf ettiklerimle belki de her yeri cehenneme çevirecektim. Dokunanı yakacaktım, insanlar benden korkacaktı, beni suçlayacaktı, ben istenmeyen olacaktım.

Ben göğe başkaldıran Evera Alfen'dim. Ancak bu iki adam benden asla korkmuyordu.

Yessey hafifçe tebessüm ettikten sonra sırtını dönüp tezgâha ilerledi.

"Anlaşılan bir süre daha buradasınız. Size en sevdiğim çorbadan yapayım."

Bölüm 18:
KANATLARI KANA BULAMA

Yağmur yeniden başladı.

Dışarıdan duyulan adım sesleri, su damlalarının camları döverken çıkardığı hırçın ses, kulübenin çatısının tamir edilmeyen kısmından sızar suyun yere damlarken çıkardığı ritmik ses...

Hepsini aynı anda duyuyor ancak tepkisizce dinliyordum. Yessey içeriyi ısıtmak için yakacak bir şeyler getirmeye çıkmıştı.

Belki de öğrendiği şeylerden sonra sadece biraz nefes almak, bir süre yalnız kalmak, benden uzaklaşmak istemiş de olabilirdi; ayırt edemiyordum.

"Çorbanı iç."

Rans'ın yumuşak sesi kulağımı okşadı. Benim aksime, hislerini belli etmemek için çaba sarf ediyordu. Omuzları benim gibi yenilgiyle çökmemişti, suratı asılmamıştı, çenesi gerilmemişti. Daha ifadesizdi.

Benimse duyduklarımla ne kadar mahvolduğum, yüz metre öteden bile kolayca anlaşılabilirdi. Biri içimi boşaltmış, bomboş bir bedenden ibaret kalmışım gibi hissediyordum.

Ruhumu almaya gelmişlerdi. Beni yeniden hapsetmeye gelmişlerdi.

"Rans," diye fısıldadım. Yutkunurken boğazım acıdı.

"Buradayım."

Çorbasından son kaşığı yudumladıktan sonra sanki duymaya ihtiyacım olduğunu bilir gibi gözlerime baktı. Belli ki onun da iştahını kaçırmıştım.

Ya da artık bir şey hissetmiyormuş taklidi yapamayacaktı.

"Nereye gideceğim ben?" diye sessizce sordum. Sesim titremesin diye çabalıyordum.

"Şu an herhangi bir yerin güvenli olduğunu söyleyemem. Ama bakacağız."

Durum hiç iç açıcı değildi, Rans da böyle anlarda hayalperest davranıp bana masallar anlatacak bir adam değildi.

İşte, benim için yolun sonuna yaklaşmıştık. Günler geçmiş, haftalar birbirini kovalamış, burada bir ayı devirmiştim. Elbette bu kasaba beni yıllarca saklayamazdı.

Öyle de olmuştu. Beni onlara verecekti, sonumu getirecek Yuva'ya verecekti.

"Bana bak."

Rans'a bakmadım, gözlerimi masaya sabitlemiştim. Oturduğum sandalyede bacağımı kendime çekmiş, çenemi dizlerime dayamıştım.

"Bana bak, Evera."

Yanıt vermediğimi görünce çorba kâsesini ileri itti. Aslında ikimiz de Yessey'i kırmamak için itiraz etmeyip masaya geçmiştik. Çünkü Rans da iki lokma almaktan daha fazlasını yapmamıştı.

Uzandı, uzun parmaklarıyla çeneme usulca dokundu. Başımı yasladığım yerden kaldırdı, yüzümü kendisine çevirdi, ona bakmamı sağladı.

Mavi gözlerinde beni sonuna dek koruyacağını haykıran alevler tutuşmuştu. Ölümcül bakıyordu

"Aklındaki her neyse onu unut."

Dudaklarını yaladı. Sesi kararlıydı, gözlerini gözlerimden çekmedi.

"O sesi sustur," diye fısıldadı. "O ses yanılıyor."

"Ama..." diyecek oldum, sesimin titremesine bu kez mâni olamıyordum.

"O ses hep en kötüsünü söyler," diye sürdürdü Rans. "O ses hep en kötüsünü fısıldar, akla en ölümcül olanı getirir. O yüzden o sesi bir an önce sustur."

"Yapamıyorum," dedim çaresizce. Titreyen ellerimi ondan gizlemek istedim, bu kadar güçsüz görünmek beni incitiyordu. Fakat Rans'ın mavi gözlerinde nasıl bir kadın olduğumu sorgulamayı uzun süre önce bırakmıştım.

Onun denizlerinde uçan kimsesiz bir kuştan farksızdım.

"Nereye gideceğiz, Rans?" sorusu döküldü dudaklarımdan.

Kulübe karanlıktı, içeride aydınlığa dair tek bir şey kalmamıştı. Onun gözlerindeki alevden başka bir umut ışığım da yoktu.

"Bu gece eve döneriz," diye yanıtladı. Titreyen ellerimi de fark etmiş olacaktı ki parmaklarını kucağıma indirdi, elini ellerimin arasına geçirdi. El ele tutuştuk.

"Durumu evdekilere anlatır, herkesin fikrini dinleriz. Sonra sabaha doğru, kimse uyanmadan alacaklarımızı alıp yola çıkarız; bir gün burada konaklar, bir fikir bulabilmesi için büyükbabama da zaman tanırız. Benim aklımda bir yer var fakat en güvenli olanı bulmak istiyorum."

Susunca gözlerine baktım. "İkimiz için de en güvenli olanı," diye ekledi.

Usulca başımı salladım. Bu bir veda demek miydi? Bilmiyordum. Tek bildiğim, iplerin koptuğuydu. Artık burada da eskisi kadar rahat barınamazdım.

Bir kez daha itiliyor, tutunduğum, köklerimi salmak üzere olduğum topraktan hunharca sökülüp atılıyordum.

Yağmur yağmaya devam ediyordu, kulübenin içine damlayan su damlasının sesi beni sağır edecekti, duyduğum her şeyden ürker olmuştum.

Rans gözlerini gözlerimden çekmiyordu. Boşluğa konuşur gibi hissizce mırıldandım:

"Neden geldiklerini biliyor musun?"

Cevap gelmedi. Tek bildiği beni almaya geldikleriydi.

"Beni neden istediklerini biliyor musun?"

Elbette bilmiyordu. Yessey'in botlarının çıkardığı adım sesini işitmez oldum. Bizden oldukça uzaklaşmış, belki de ormanın derinliklerinde kapkara düşüncelere dalmıştı.

"Geldiler çünkü..."

Yutkundum, cümleyi noktalamak boğazımda acı bir tat bıraktı.

"Öldürecekler beni," diye fısıldadım. Şimdi ben de genç adamın gözlerinden kaçmıyordum.

Ölümden bahsederken neden bu kadar cesurdum? Bu kadarına gerek yoktu, belki de duygularımı kenara atıp mantıklı düşünmem gerekiyordu.

Rans'ın yüzü gerildi, dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibi oldu. Ancak bulamadı. Gözleri kısıldı, bakışları daha da kararadı. Mavi gözlerinde şimşekler çaktı.

Oturduğumuz masadan hışımla kalktı. Bana fırsat vermeden kolumdan tuttu. Canımı acıtmadı ancak tutuşu sertti, beni de beraberinde ayağa kaldırdı.

Ellerini omuzlarıma götürerek kavradı. Güzel elleri yavaşça boynuma kaydı, oradan yüzümü buldu. Yüzümü avuç içlerine aldı, bir süre tenimi okşadı.

Alnını alnıma yaslayarak bir süre bekledi. Yağmuru dinledik, başka bir şey duyulmadı. Sonra beklemeye dayanamamış gibi kulağıma eğilip mırıldandı: "Bunu bir daha sakın söyleme."

"En kötüsüne hazırlıklı olmamı bana çalışırken öğütlememiş miydin?" diye fısıldadım.

Sonra yüzümü avuç içlerine bastırdım; tenim, tenini hissetti. Gözlerimi kapattım.

"Kendine karşı değil," diye diretti. Dudakları kulağıma değdi, sarı saçlarımı elinin tersiyle geriye itti.

"Bunu düşmanına yapacaksın. Kendi canını değil, en çok onu acıtacaksın."

Sesi ürkütücü derecede soğuktu ancak anlamam için ısrar edercesine bastırdı.

"Onu hazırlıksız yakalayacak olan sen olacaksın."

Verecek bir yanıtım yoktu; ne kadar dibe batarsam batayım, benim bataklığımdan kaçmayacaktı, korkmayacaktı. Elimi tutup beni dipten çıkarmak için oradaydı.

Soluklanmama izin vermeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı, bana güven verici bir öpücük bahşetti.

Dışarıda yağan yağmur tenime değmiyordu ancak Rans'ın okyanusunda boğulduğumu hissettim. Bir değil, binlerce su damlasıydı. Her şeyden daha fazlaydı, bütün duygularımın arşıydı.

Öpüşüne karşılık verdim, beni böylesine incitmeden sevmesi canımı acıtır gibi oldu. Elim sert çenesini buldu, avuç içimi yüzüne bastırdım. Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti.

Dudaklarımız ayrıldığında boynuna sığındım. Ona öyle sıkı sarıldım, bana öyle sıkı sarıldı ki afallamama sebep olacak kadar güçlü bir duygu hissettim.

Birbirimizi kaybetmekten korkuyorduk.

"Çok uzaklardan geliyorlar," diye fısıldadım kulağına. Gözlerim kapalıydı. Bütün hisleri boş vermiş, göğsümde hissettiğim kalp atışına odaklanmıştım.

"Sınırlarla çevrili bir dünyadan. Gökyüzünün devamını düşünmenin bile yasak olduğu, kuşlara bakılmadığı, insanların neye bağlı olduklarını unutup ömrünü bir adama bağlılıkla sürdürdüğü bir yerden," diye fısıldadım.

Sanki sesimi azcık yükseltsem korkularım beni yeniden bulacaktı, kelimelerime zincirler vuracaktı.

"Bana bugüne kadar oradan hiç çıkmamam gerektiğini, ormanda yaşayamayacağımı söylediler. Yalnızca bana değil, hepimize bunu öğrettiler. Burada siz vardınız çünkü."

Rans kıpırdamadı, başımı kaldırıp yüzüne bakamadım. Onu görmeden anlatmak çok daha kolaydı.

"Ama şimdi şu olanlara bak," diye isyan ettim acıyla. "Bize oradan çıkamayacağımızı öğütleyenler, beni katletmek için ne yollar katediyor! O gece ve şimdi... Benim peşime düşüp canımı almak için nasıl da yasakları çiğniyorlar!"

Ses tonumdaki soğukluk ürperticiydi. Yılların ihanetini, sırtıma saplanmış binlerce sivri bıçak gibi hissediyordum. "Yalanlarını nasıl da ele veriyorlar!"

Rans uzun bir süre geriye çekilmedi, başını kaldırıp bana bakmadı. İsyanıma eşlik etti mi, dünyamı anladı mı, bilmiyordum.

Yıllarımı verdiğim Yuva'nın birkaç dakikada anlaşılamayacağını çok iyi biliyordum. Bizimle ilgili duydukları her yeni bilgi, onları korkutucu bir şaşkınlığa sürüklemeye devam edecek kadar akıl dışıydı.

Yessey'in gözlerinde bunu görmüştüm.

Uzun bir süre sonra, çiseleyen yağmur damlalarından başka bir ses duyuldu.

Geri çekildiğimde gördüğüm bakışlar bıçak kadar keskindi.

Rans, "Buradan gidelim. Geceyi beklemiyoruz," dedi.

Gözler, yüzler, eller, insanlar... Birbirine bağlı olduğunu söyleyen yüzlerce insan. Bakışlarının ardında saklanan o yabancı his, o yalnızlık...

Hepimiz bir arada olmamıza rağmen derinlerde bir yerde hissettiğimiz terk edilmişlik hissi...

Yuva'nın tanımı buydu. Birbirimize bağlıydık, bizler İzcilerdik, izinden gideceğimiz öncümüz İles'ti ancak...

Terk edilmiştik işte. Hepimiz aynı kadere mahkûm edilmiş, yalnızlığa terk edilmiştik. Birbirimize gülümsemiş, güzel yalanlar söylemiştik. Seçkinlere inanmanın, Yuva'da onların dediğini yapmanın bizi mutluluğa götürecek olan tek amaç olduğunu düşünmeyi varsaymış ve sonra birer birer yalnız kalmıştık.

Korkunçtu. Kendi anne-babamıza bile yabancılaştırılmıştık.

Bunu nasıl şimdi fark edebilirdim?

Annemin gözlerinde evlatlarından daha kıymetli biri için yanan ışığı nasıl görmezden gelmiştim? İles'e duyulanın bağlılık değil, saplantı olduğunu nasıl şimdi anlayabilmiştim?

Keşke ailemi bu korkunç kâbustan daha erken uyandırabilseydim.

"Hava kararadı, kasaba şimdi tehlikelidir. Hızlı varın, çocuklar."

Yessey'in öğütlerine tepki veremedim, Rans yalnızca başını salladı. Yaşlı adam; bir yandan onun yanında kalmamızın daha iyi olacağını düşünüyor, diğer yandan da kasabaya giden yolda en ufak bir at arabası tıkırtısı işitse yüreği ağzına geliyor, korkuyordu.

"Her şey için teşekkür ederim, Yessey," diye fısıldadım.

Ona içimi açmanın, bunca zaman sonra gerçek Evera'ya dair dudaklarımdan dışarıya bir şeyler dökülmesinin anlamı tarif edilemezdi. Uzandım

ve ona çok sıkı sarıldım. Anlattığı şeyler, hikâyenin bütün sayfalarını doldurmasa da eksik birkaç noktayı kapatmıştı. Şimdi yalanlara karşı daha kararlı, daha yıkılmazdım. Bunu gösterecektim.

Ona veda edişim değil, kendi benliğimle ilk kez gelişimdi. Adımlarım ondan uzaklaşacaktı ancak ruhum hep burada, özünü açabildiğini yaşlı adamla kalacaktı.

Yessey saçlarımı okşadı. Nasır tutmuş parmaklarının şefkati kalbimi burktu, bunu hissetmeyeli çok olmuştu. Ona daha sıkı sarıldım.

Rans yağan yağmurun altında bizi bekliyordu.

"Korkma," diye fısıldadı Yessey. "Hepsini atlatacaksın."

Fısıltısı kulağımdan zihnime, oradan kalbime süzüldü. Ona inanmalı mıydım? Ateş böceklerinin umut ışığını içimde yakmalı mıydım?

Yoksa bu, bir kez daha beni acı kayıplara sürükler miydi? Korkularımla baş başa kalır, küçük kardeşimin sesini zihnimde susturamayacak kadar büyük bir yalnızlığa mı sürüklenirdim?

"Bulmam lazım," diye fısıldadım Yessey'e. "Ölmek istemiyorum, Yessey. Kardeşime bunu yapanı bulmam lazım."

"Birlikte bulacağız."

Geri çekildi, son kez alnıma bir öpücük kondurdu. Dolu dolu gözlerime baktı, bir damla yağmur kirpiklerime takılıp kalmıştı.

"Geri geleceğim," diye söz verdim. "Merak etme."

"Geleceksin kızım, biliyorum."

Ona veda ettikten sonra geriye döndüm, artık etraftaki sesleri duyamayacak kadar yorgundum. Zihnimde binlerce ses vardı ama en çok da onu duyuyordum.

Benim küçük Zey'imi...

Onu bırakacağımı zannediyordu.

"Asla," diye fısıldadım. Sesim öfkeliydi, hırslıydım. Ölecek bile olsam bunu, intikamımı almadan yapamazdım. Buraya kadar gelmişken olmazdı.

"Bu taraftan."

Rans'ın elimi tuttuğunu fark ettim. Parmaklarını, parmaklarıma öyle sıkı kenetledi ki canımı acıttığını fark etmedi, ben de bir şey söylemedim. Hızlı adımlar atmaya başladık. Güneş batmış, yerini koyu karanlığa bırakmak için hazırlanmıştı.

Adımlarımız hızlandı, yağmur daha hızlı yağdı.

Adımlarımız hızlandı, ikimiz de konuşmadık.

Adımlarımız hızlandı, göğüs kafeslerimizden çıkan hırıltıları işittik.

Bugün ya ölecek ya da öldürecektim.

"Koşalım mı?" diye mırıldandım hızlı nefeslerin arasında.

Rans bir an bile beklemedi, kemiklerimi kırarcasına sıktığı elimi kendine çekti. Kararmaya başlayan ormanın içine doğru koşmaya başladık.

Ciğerlerimiz patlayana kadar durmadık. Belki şu an ardımızda bizi yakalayacak bir şey yoktu ancak bilinmezliğin koynundaydık, neyle karşılaşacağımızı kestiremiyorduk.

Bilinmezlik canımızı acıttıkça daha hızlı koştuk. Nefeslerimiz artık birer inlemeye dönene kadar durmadık.

"Durma," dedi Rans. Mavi gözleri alev alevdi, rüzgâr yüzüme öyle sert çarpıyordu ki Rans'a uzun süre bakamadım, başımı yere eğip nefes almaya çalışarak daha hızlı koştum.

Belki saatlerce aşamayacağımız ormanı birkaç dakika sonra gerimizde bıraktık. Kasabayı gördüğümüz tepeye yaklaşmıştık. Artık sık ağaçlar, büyük orman yoktu.

Birazdan insanların arasına karışacaktık. Birazdan beni aradıkları yere adım atacaktım.

"Hata mı yapıyorum, Rans?" diye mırıldandım.

Şimdi ikimiz de durmuş, gökyüzüyle kasabadaki evlerin çatılarının birleştiği noktayı izliyorduk.

Ve el eleydik, beni hiç bırakmamıştı.

"Hata yaparsan söylerim."

Kendinden emin çıkan sert sesiyle başımı ona çevirdim. Nefesimi düzene sokmakta güçlük çekince öksürmeye başladım. Şiddetli öksürükler boğazımı yakıp, dudaklarımdan dışarı fırladıkça parmaklarımla ağzımı kapatıyordum.

Varlığım tehlikeliydi, varlığım tehlikedeydi.

Artık bir ruh gibi görünmez olmam gerekecekti.

Sanki her zaman öyle olmamışım gibi...

"Anneme haber vermiştim, arka bahçe kapısını bizim için açık bırakacak."

Patikanın sonuna doğru ilerlerken soru sormadım, arka bahçede ikinci bir kapı olduğunu bile fark etmemiştim. Gizlenmiş olmalıydı.

Normal yoldan ayrılıp kasabanın arkasından dolaşabileceğimiz bir başka yola girdik. Burası daha az tehlikeli görünüyordu; zaten ev, ormana yakın bir mesafede olduğu için fazla yürümek zorunda kalmamıştık.

Sonunda arka bahçeye ulaştık, Rans elimi bıraktı ve kapıyı hafifçe itti, uzun bahçe duvarının hemen yanında sarmaşıklarla kapatılmış girişi fark ettim. Kapıyı tek eliyle tuttu ve geçmem için bana baktı.

Kapıdan sessizce geçtim ve onu bekledim. Ne yapacağımı bilemez hâlim, dışarıdan bakıldığında kolayca fark ediliyor olmalıydı. Boynumu terleten saçlarımı omzumdan geriye atarak derin bir nefes verdim.

Yenilmek ve ayağa daha güçlü kalkmak arasındaki ince çizgideydim.

Evin önüne geldiğimizde Rans iki kez kapıyı tıklattı. İçeriden telaşlı adım sesleri duyduk.

"Kim o?"

Leya'nın ince sesi endişeliydi. Rans annesine hızla yanıt verdi: "Biz geldik."

Kilit sesi duyuldu. Burayı kolay kolay kilitlemediklerini biliyordum. Herkes en az benim kadar gergindi. Kapı yavaşça açıldı. Bakışlarım, saçlarını ensesinde zarifçe toplamış, güzel yüzü daha açığa çıkmış Leya'nın irice açtığı gözleriyle kesişti.

"Çocuklar!"

Geçmemiz için kapıyı sonuna dek açtı, Rans telaşlı görünmek istememesine rağmen hızlı bir şekilde omzuma dokundu ve beni içeri aldı. Leya hiç beklemeden kapıyı kapattı, gözlerinin karanlıkta gezindiğini gördüm, bir şey arıyordu.

Tehlikeli bir şey...

"Gece gelmeyecek miydiniz?"

Sorunun muhatabı Rans'tı. Genç adam, annesine bakmadan salona ilerledi.

"Orada kalmamızın iyi olmayacağını düşündüm."

"Neden?"

Soruyu soran Rat'tı. Herkes içeride toplanmıştı ve verecekleri kararın gerginliği yüzlerine yansımış gibiydi.

"Sessiz olun, Feyn içeride."

Ritan kaşlarıyla işaret edince Feyn'in olanlardan haberinin olmadığını anladım.

En doğrusu buydu. Bir şeyleri anlamak için çok küçüktü.

Tıpkı... Tıpkı onun gibi. Zey'im gibi...

"Bir şeyler yediniz mi?"

Lukan gergin bir şekilde, "Şu an yemekten daha önemli işlerimiz var!" diye Leya'nın sözünü kesti.

Varlığımın ve burada saklanıyor oluşumun insanlarda yarattığı gerginliği yüzlerinden okuyabiliyordum. Bundan öncesi belki de onları bu kadar korkutmamıştı ancak şimdi ters giden durumun kontrol altına alınamayacak kadar tehlikeli bir noktada olduğunu görüyorlardı.

"Biz tokuz," diye toparladı Rans. Ritan'ın oturduğu koltuğa yaklaşıp yanındaki boş yere oturdum.

Rat odanın içinde volta atıyor; Lukan başını ellerinin arasına almış, düşünüyor; Leya kapı ağzındaki kirişe yaslanmış, sessizce bekliyordu.

Ritan'ın elinde bir kâğıt ve kalem vardı, ne yaptığını bilmiyordum. Bir şeyler çiziyordu ancak belirsiz ve birbirinden bağımsız çizgilerdi. Dikkatimi Rans'a verdim. Dikleşti, hafifçe öksürüp konuşacağını belli etti. Odadaki bütün yüzler ona çevrildi.

"Aradıkları kişinin Era olduğunu hepimiz anladık," diye söze başladı. Kimseden çıt çıkmadı.

Aksini söyleyebilecekleri bir kanıt yoktu.

Buraya nasıl geldiğim bir muammaydı ancak zorla götürülmek üzere olduğum ortadaydı.

"Gelen kişilerin yalnız olmadığını duyduk. Yöneticilerle beraber geziyorlar."

Rans derin bir nefes verdi. "Evleri aramak istiyorlar."

"Yani onu evde saklayamayız." Rat, kardeşinin sözünü kesti.

Ah, evet. Burada bulunmam saçmaydı ancak evde sakince onlarla oturuyordum.

"Ya birazdan buraya gelirlerse?"

Lukan'ın sözünü kesen bu defa Rans'tı. "Yaklaştıklarını biliyoruz ancak şu an bizim evimizi aramaları için bir sebep yok."

"Akıllarına aniden esmeyeceğini kim bilebilir ki?"

Lukan'dan sonra söze giren Leya oldu. Yüzü sıkıntılıydı, parmaklarıyla ince boynunu ovalıyordu. "Ben..." diye mırıldandı. "Ben çevredekilere pek güvendiğimi söyleyemeyeceğim. Era'yı kimse görmedi ama kuşkulanıp burayı işaret eden biri olursa..."

"Felia onu zevkle yakalatmak isteyecektir." Acımasız cümlenin sahibi Rat'tı.

Evet, korkuğumuz noktaya gelmiştik. Yakalanacağım kabullenilmişti, bunu yapanın kim olacağı konusunda fikir yürütüyorduk.

"Böyle bir şey olmayacak!" diye öfkeyle çıkıştı Rans. Oturduğu yerden kalkmıştı.

"Hepsini uyarmıştık. Bize ihanet etmezler."

Rat, kardeşini duymamış gibi yaptı; bakışlarında kurnaz bir ifade vardı. "Sana değil, kıza ihanet ettiklerini düşünecekler zaten."

İçeride bir süre sessizlik oluştu, bir kez daha kimseden çıt çıkmadı. Terleyen avuç içlerimi pantolonuma sildim, Ritan bir şeyler çizmeye devam ediyordu.

"Belki de başka bir yerde kalmalıyım," diye sessizliği böldüm.

Sesim istediğimden daha cılız çıkmıştı. Rans hemen araya girip itiraz etmek istedi fakat bu kez onu susturan ben değildim.

Ritan'dı. "Bir dakika beni dinleyin."

Kalemi bırakmıştı, şimdi sadece kâğıda bakıyordu.

"Ne oldu?" Rat sabırsızca küçük kardeşine bakarken babası Lukan da kâğıtta yazan şeyi merak edercesine genç çocuğun dizlerindeki deftere eğilmişti.

Ancak hiçbirimizin anlamadığı garip çizgilerden başka bir şey yoktu.

"Bir hesap yaptım," diye derin bir nefes verip konuşmasını sürdürdü Ritan. İşaret parmağıyla çizgilerden birine dokundu ve defter boyunca çizdiği şeyi takip etti.

"Hem çok yakınımızı arıyorlar hem de bizden uzaktalar. Burada bir gariplik var. Sallida buraya geldiğinde söylediği bir şey dikkatimi çekti."

Çocuk teker teker gözlerimize baktı. "Arama yapıldığını kimseye söylememelerini istediklerini özellikle tembihlemişler."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, yutkundum.

Ritan hemen devam etti: "Bunu söylediklerine göre birkaç gruba ayrılıp evleri arıyor olamazlar. Bu büyük bir risk demek, kasabada bu duyum hızla yayılacaktır."

Önce gözleriyle sonra da işaret parmağıyla çizdiği çizgiyi takip etmeyi sürdürdü.

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Rat'ın kafası karışmıştı. Ritan gülümsedi. "Yani diyorum ki tek bir grup, bütün kasabadaki evleri bitirmeye çalışıyor. Eminim ki kimseyi atlamak istemeyeceklerdir, her eve bakıyor olduklarını tahmin etmek güç değil."

Başını bir kez daha kaldırıp anlamamızı istermiş gibi kafasını salladı. "Ve biz bu kasabanın çıkışındaki, ormana en yakın, en sondaki eviz. Hatırlasanıza, yaralı olduğu gece Era'yı neden Rans buldu? Tesadüf değildi çünkü ormanın en uzak kısmına kadar avlanmak için giden yine bizleriz."

Dudaklarını ıslattı. "Bu kişiler, Era'nın burada olabileceğine ihtimal vermiyorlar. Evet, yakınımızı aradılar ancak bugün buraya gelmediler çünkü biz düşündükleri son evlerden biriyiz. Önce Era'nın kaçtığını düşündükleri diğer kasabalara bakmış olmalılar. Aslında farkında olmadan en uzaktan iz sürmeye başladılar."

Tespitiyle gülümseyecek gibi oldu. "Bir sorunu çözmek için basit bir yöntem olsa bile önce zoru denersin, risk alırsın ya... Öyle bir şey bu. Era çok uzağa gittiyse ve daha fazla uzaklaşırsa diye en yakını, bizi es geçiyorlar.

Gözden kaçırdıkları bu!"

"Ama," diye araya girdim. "Ne zamandır bunu yaptıklarını bilmiyoruz."

"Bu önemli değil," diye heyecanla devam etti Ritan. "Önemli olan buraya ne zaman gelecekleri. Bu bölgedeki bütün evleri düşününce, hangilerini kontrol ettiklerini az çok tahmin edebiliyorum. Tepenin ardındaki evleri bitirmiş olmalılar, yolun karşı tarafını sırayla geziyorlar. Neredeyse yirmi hane ediyor. Ve bize en yakın olan Sallida'ya bu sabah gittiler. Karşı yolu takip etmeyi sürdürüyorlar."

Zekice gülümsedi. "Bu gece karşı yol biterse bizim olduğumuz tarafa değil, bizden uzaktaki diğer yöne dönecekler. En uçtan buraya doğru arayarak gelecekler çünkü onlara göre en zayıf ihtimal bu ev. Bu kadar yakına sığınmış olman... Bunu düşünemiyorlar."

Rans, kardeşinin dediklerini hemen kavramıştı. "Yarın!" diye araya girdi. "Yarın sabah güneş doğarken burada olacaklar."

Ritan abisini onayladı. Çizgilerini son kez kontrol ederek defteri sakince kapattı. Şimdi bunun bir harita olduğu kavramıştım.

"Aynen öyle. Bu gece burayı kontrol etmeleri imkânsız. Ancak yarın bakmadıkları son evlerden biri olacağız, bu yüzden hiç umulmadık yerlere bile girmek isteyeceklerdir."

"Çatı katında saklanamam," diye başımı salladım. "Bu çok riskli olur."

Ritan yeniden onayladı. "Kesinlikle. Sana bir yer ayarlamak için tahminen dokuz saatimiz var."

Lukan oğullarını dinledikten sonra başını salladı. "Her yer bittikten sonra evleri bir kez daha kontrol etmek isterlerse kız yine yakalanmış olacak, bu yüzden arama yapılan yerlere de götürmemiz çok riskli."

Ritan başını salladı. "Kasabanın içinde gözetleyecek birileri var mı, bunu da bilmiyoruz. Bize başka bir şey lazım."

Leya isyan etti. "Ama ne? Ne yaparsak yapalım, dokuz saat içinde yeni bir yer bulamayız, her ihtimal çok riskli."

Derin bir nefes verdim. Düşünüyordum ancak sanki beynim durmuştu.

Sonumun geldiğini hissediyordum. Ne olursa olsun sabah burada olacaklardı ve ben belki de kaçamayacaktım.

Rans'ın sesi, zihnimdeki düşünceleri böldü: "Buldum."

Herkes aynı anda düşüncelerinden sıyrıldı ve başımızı kaldırıp Rans'a baktık. Gözlerindeki keskin bakış, sahiden işe yarar bir şey söyleyeceğini gösteriyordu. Kalbim heyecanla çarpmaya başladı.

"Ne?" diye sordum.

Rans, gözlerini gözlerime çevirdi. "Buraya gelmeden geri dönmelerini sağlamanın tek bir yolu var: Dikkatlerini dağıtıp ortalığı karıştırmak."

Rat yürümeyi kesti. "Ne düşünüyorsun?"

Rans kendinden oldukça emindi. "İçimizden biri, Era'yı görmüş gibi ihbar edecek. Fakat bunu çok uzaktaki bir konum için yapacak."

Lukan umutsuzdu. "İnanacaklar mı?"

Rans başını salladı. "Seçenekleri azaldı, kızı bulamıyorlar. Hiçbir ihbarı atlamayacaklardır. Bir gün bile olsa vakit kazanabiliriz."

"Peki ya dikkatlerini daha çok üstümüze çekersek ne olacak?" diye ileri sürdü Ritan.

Fazlasıyla mantıklı bir soruydu, aranmamış evlerden biriydik ve bu şüphe uyandırabilirdi.

Rans aynı kararlılıkla başını salladı, mavi gözlerinde anlamadığım parıltılar vardı.

"İhbar etmeden önce Era'yı birkaç saatliğine saklayacak bir yer bulacağım. Bu bir ahır bile olabilir, hiç önemli değil. Şu an en önemli şey, biraz vakit kazanmamız."

Rat kardeşine itiraz etti. "Bu fikre katılmıyorum! Hepimiz daha çok dikkat çekeceğiz."

Leya oğluna kızdı. "Bencillik etme, Rat! Zaten hepimizi sorgulayacaklardı."

Rat iri vücudunu annesine çevirip kaşlarını çattı. "Bizim için söylememiştim! Bu kızı vermeye niyetimiz yoksa uzun süre onunla beraberiz demektir. Daha sağlam bir yol bulmalıyız demek istedim."

Ah... Kulaklarıma inanamıyordum. Rat beni koruyor muydu?

Rans hızla ayağa kalktı. "Risk almaktan başka çaremiz yok. İhbarda bulunur bulunmaz bizden uzaklaşacaklarını düşünürsek yer değiştirmemiz çok kolay olacaktır."

"Tamam," diye homurdandı Rat. Daha iyi bir fikri yoktu. Mecburen kabul edecekti.

"Ben giderim," diye elini kaldırdı. "Bana güveneceklerdir. Benim birini ihbar edebileceğime hemen inanırlar."

Ritan başını salladı. "Buna katılıyorum."

"O hâlde içinizden biri de onları izlesin," diye öne sürdü Leya. "Tehlikeli bir durum olursa biz de Era'yı uzaklaştırmaya çalışırız."

Herkes planı anlamıştı. Birkaç kez daha üzerinden geçildi, gece yarısı ihbar etmeyi düşünüyorlardı. Böylece sabah olmadan onlar başka bir yere gidecek, bizse yeni çözüm yolumuzu arayacaktık.

Bunun adı kaçmak bile değildi, sadece vakit kazanıyorduk. Daha fazlası mümkün görünmüyordu.

"Bu gece çatı katında kalman mantıklı ancak yalnız olma."

Lukan'ın öğüdüyle Leya'ya baktım ancak Rans araya girdi: "Ben onunlayım."

Kendini bu kadar erken öne atmasıyla herkes şaşkına döndü, sonuçta beni bu kadar önemsemesi garipti. Özellikle yukarıda benimle kalacak kadar.

"Ben halledebilirim," diye mırıldandım fakat Rans'ın yanımda olmasının daha iyi olacağını biliyordum.

Rans kimsenin konuşmasına izin vermedi. "Sen yukarı çık ve dinlen. Birazdan geliyorum."

Aile üyelerinden kimse çıtını çıkarmadı. Beni koruyabileceğini bakışlarındaki kararlılıktan görebiliyorlardı. Rans beni çatı katının merdivenlerine kadar götürdü, birlikte karanlık bahçeye çıktık. Derin nefesler alıyordum.

"Aklıma takılan birkaç şeyi daha konuşup geleceğim," diye haber verdi. "Çok uzun sürmez. Çık ve beni bekle."

"Tamam," diye mırıldandım.

Sonra bir süre konuşmadık. Dudaklarımızdan dökülen her şey çok tehlikeliydi, artık daha fazlasını konuşmaya cesaret edemiyorduk.

"Buradayım ben," diye fısıldadı Rans. Karanlıktaydım ancak göğüs kafesime sanki gün doğmuştu. Onun sesi, duyduğum en güven verici şeydi.

Saçımı kulağımın gerisine itti. "Ve buradan gitmeye hiç niyetim yok. Biliyorsun, değil mi?"

Usulca başımı salladım. Sonra parmak uçlarımda yükseldim ve yanağına bir öpücük bıraktım. Dudaklarım tenine değdiğinde Rans yüzümü avuçlarının arasına aldı ve kendine yaklaştırdı. Başımı boynuna gömdü.

Kokusunu içime çektim, bana nasıl evimmiş gibi hissettirdiğini artık bilmiyordum.

Bu hem korkunç hem de çok güzeldi. Çünkü ben artık evimin neresi olduğundan bile emin değildim.

"Geleceğim. Haydi, çık."

Birbirimizden ayrıldık. Çatı katına çıkan merdivenlere hızlı adımlarla yöneldim. Basamakları hızlı tüketerek yukarı çıktım, bu sırada aşağıdan hararetli konuşmalar duymaya başlamıştım. Bütün aile üyeleri en risksiz planda karar kılmaya çalışıyordu. Kapıyı açıp, ufak odaya girdiğimde kuşlar ürkerek yatağımdan havalandılar.

"Ah," diye fısıldadım. Korkunç bir günün sonunda, yüzümde nihayet tebessüm oluşmuştu. "Buradasınız."

Kapıyı ardımdan kapattım, dolabın üstüne konan kuşlardan birine elimi uzattım ve onu ürkütmeden avucuma aldım. Sadece başını çevirip etrafa bakmakla yetindi.

Dudaklarımı kanatlarına değdirirken, "Merhaba, küçük dostum," diye fısıldadım. "Bugün sizi biraz yalnız bıraktım, değil mi?"

Kanatlarına bir öpücük bıraktım. "Üzgünüm."

Beyaz kuş etrafta kanat çırpıp duruyor; zaman zaman pencerenin küpeştesine, zaman zaman yatağıma konuyordu. Bense yorgun bedenimin yığıldığı yerde mavi kuşu avuç içlerime almış; onu seviyor, öpüyor, ona bir şeyler fısıldıyordum.

Dudaklarımdan dökülenler kulağıma iliştiğinde canım acıdı.

"Bugün Zey'i gördünüz mü?"

Kuşlar aynı anda ötünce tebessüm ettim. Mavi kuş, avuçlarımda kıpırdanıyordu.

"Ona, *ablan senin için savaşıyor, daha çok savaşacak,* dediniz mi?"

Ben sessizce kanatlarını izlerken basamaklardaki adım seslerini işittim.

Rans geliyordu. Derin bir nefes verdim, oturduğum yerde geriye yaslandım, dizlerimi kendime çektim ve bekledim.

Sonra kapım usulca açıldı.

Kalbim hızla atmaya başladı. Gelen Rans değildi.

Ayağa kalkmak istedim ancak genç adam elini ileri doğru uzatarak beni durdurdu ve kapıyı kapattı.

"Selam," diye mırıldandı.

"Mataz."

Sesimde şaşkınlık ve korku vardı. Buraya nasıl gelmişti?

"Demek burada kalıyorsun..."

Son derece sakin görünüyordu. Siyah ceketinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, ensesini kaşıyordu. Ufak çatı katımı inceledi.

"Buradan çıkman gerekiyor," dedim yataktan kalkarken. "Buraya girebileceğini söylemedim."

"Biraz sakinleş," diye omuz silkti. Sonra etrafı incelemeye devam etti.

Ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Buradan çıkmanı istiyorum," diye cümlemi sürdürdüm. "Aksi hâlde aşağıdakileri çağıracağım ve tartışma çıkacak. Buna sebep olmaktan çok yoruldum."

Beni anlaması için sesimi yumuşattım. "Lütfen, Mataz. Çıkar mısın?"

Etrafımızda bu kadar bela varken onunla uğraşmak istemiyordum, insanları rahatsız etmekten bıkmıştım.

"Tamam," diye uysal bir tavırla başını salladı. Güvenilir olduğunu belli edercesine ellerini havaya kaldırmıştı. "Sadece konuşmaya geldim."

"Ne?" Şaşkınca ona baktım.

Başını salladı. "Sadece biraz konuşabilir miyiz? Söylemek istediklerim var. Bana izin ver."

"Bunun uygun bir saat olduğunu düşünmüyorum," diye açıkladım. "Ayrıca birazdan buraya Rans gelecek. Seni gördüğünde üzerine atılacağına eminim, daha fazla ortalığı karıştırma, Mataz. Git!"

Derin bir nefes verdi. Yüzü gerilmişti. "Rans, Rans, Rans..." diye mırıldandı. "Yine Rans."

"Sabah konuşalım!" diyerek geçiştirmeye çalıştım. Avuç içlerimin terlediğini fark edip huzursuzlanan kuş kıpırdanıyordu, gerilmiştim.

"Hem ben çok yorgunum. Sen de pek iyi görünmüyorsun. Sabah gelirsin, ben bahçede olurum," diye ikna etmeye çalıştım. "Şimdi buradan git."

Onu buradan zor kullanarak çıkarabilirdim ama uysal hâlini görmüştüm, bir kez olsun Mataz'ın olay çıkarmadan gideceğine inanmak istiyordum.

"O piç kurusu seni yalnız bırakıyor mu ki?" diye dişlerinin arasından tısladı. "Rans izin verirse bana zaman ayırırsın!"

"Bunun Rans ile hiçbir ilgisi yok!" diye sesimi yükselttim.

Mataz çileden çıkmıştı, içeri girdiği anki sakinliği yok oldu, üzerime doğru geldi. "Neyle ilgisi var o zaman? Neden sana zarar vermişim gibi davranıyorsun?"

"Çünkü geldiğim ilk gün gördük!" diye lafı yapıştırdım. "Neden arkadaşmışız gibi davranıyorsun ki?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. "Arkadaş..."

"Evet!"

"Arkadaş bile değiliz, öyle mi?"

"Öyle!" diye çıkıştım. "Şimdi çık bu odadan."

"Beni sevmemenin Rans itiyle hiçbir ilgisi olmadığını mı söylüyorsun?"

Tanrı'm... Mataz'ın gerçekten Rans ile ilgili bir saplantısı vardı. Kuşu ürkütmek istemesem de öfkeyle ona yürüyüp omzundan ittim. Kapıya doğru sendeledi.

"Çık buradan!" diye azarladım. "İstemiyorum! Rans hakkında bu şekilde konuşmana da izin vermeyeceğim."

Çıkmadı, itsem de fayda etmiyordu. Bunun yerine dudaklarında usul usul beliren tehlikeli tebessümü seyrettim.

"Demek öyle," diye gülümsedi. "Demek onunla bir ilgisi yok. Fakat az

önce birbirinizi nasıl öptüğünüzü, sana nasıl sarıldığını gördüm."

Başını yana eğdi, keskin gözlerini gözlerime dikti. "Buna ne diyeceksin?"

Kalbimin hızla çarptığını, ona vurmak için can attığımı fark ettim. Dişlerimi sıktım ve olduğum yerde kaldım.

"Sana bir şey demek zorunda olduğumu da nereden çıkardın?" diye fısıldadım alçak bir sesle.

Canını acıtacağını bilsem de devam ettim: "Sen kim oluyorsun ki?"

Öfkesi korkunç bir hızla arttı. Önce yüzü kızardı, ardından boynundaki damarlar belirginleşti. Kapının girişindeki dolaba bir yumruk atınca irkilerek geriye sıçradım.

"Sadece senden hoşlanmıştım!" diye boğazını yırtarcasına bağırdı. "Tek istediğim biraz iletişim kurabilmekti!"

Dolaba bir kez daha yumruk attı. "Bu kadar adi biriymişim gibi davranma!"

"Neden vuruyorsun?" diye bağırdım. Avucumdaki kuş korkuyor, kaçmak istiyordu. Onu göğsüme yasladım ve okşadım.

"Onları korkutuyorsun."

Mataz delirmiş gibiydi, başını iki yana salladı. "Ya seni?"

Derin bir nefes verdim. "Git buradan, Mataz. Yeter artık!"

Aşağıdakilerin sesleri duymuş olabileceğini düşünüyordum, birazdan burada kıyamet kopacaktı. Mataz'ı kolundan sürüklesem dışarı atmaya gücüm yeter miydi? Zannetmiyordum.

"Ya seni?" diye yineledi. Kuduz bir köpek gibiydi. Yüzünü, yüzüme yaklaştırdı.

"Seni de korkutuyor muyum? Haydi, itiraf et."

Ona istediğini vermeyecektim, başımı dikleştirdim. "Üzgünüm, korkutmuyorsun."

Gülümsedi. Fakat bu normal bir tebessüm değildi. "Dürüst ol."

"Beni korkutmuyorsun!" diye bağırdım. Sabrım taşıyordu, bu kadar sıkıntının arasında onunla uğraşmak gerçekten aptalcaydı.

"Çık git buradan!" diye bağırdım öfkeyle. Artık birinin duyup duymayacağını önemsemiyordum.

"Git!"

"Demek korkmuyorsun," diye fısıldadı. Bir adım bile geri çekilmiyordu. "Haydi, deneyelim."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan bileğime yapıştı, parmaklarıyla tenimi öyle bir sıktı ki can havliyle inledim.

"Ah... Bırak!"

"Hayır," diye mırıldandı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bileğimi tutmayı bırakmadı, hareket edemiyordum. Çırpındım.

Fakat Mataz hiç beklemediğim bir şeyi yaptı.

Avuç içimde sakladığım kuşu aldı.

"Hayır!" diye bağırıp ona atıldım. "Onu bana ver! Mataz, sakın ona dokunma!"

"Seni korkutmadığımı söylemiştin."

"Mataz, ona dokunma!" diye haykırdım. Sesim ağlamaklıydı. Kendimi kurtarmaya, kolumu çekmeye çalışıyordum.

"Onları çok seviyor gibisin," diye fısıldarken yeniden gülümsedi.

Normal değildi. Asla normal görünmüyordu. Bakışlarında korkunç bir canavar saklanıyordu. Bu ufacık odada onunla yalnız kalmaktan ilk kez çok korktum.

Elimi güç bela kurtarabildim fakat geç kalmıştım, Mataz uzun boyu sayesinde uzanıp dolabın üzerindeki beyaz kuşu da avucunun içine hapsetmişti.

Yumruklarımı göğsüne indirip ona saldırdım. "Bırak! Canlarını acıtacaksın!"

"Demek çok seviyorsun," diye devam etti. Benden uzakta, ulaşamadığım bir yükseklikte tuttuğu kuşlara bakıyordu.

Sanki insanlıktan çıkmıştı, aynı cümleyi tekrar edip duruyordu. Korkan kuşlarımdan başka bir şey duyamıyordum.

"Mataz," diye fısıldadım. "Ne istersen konuşacağız. Kuşlara daha fazla dokunma."

Sesim buz gibiydi. "Hiç iyi şeyler olmayacak, onları hemen bırak."

"Sevmiyorsun. Onlara âşıksın!" diye güldü. Kanatlarını okşamaya başlamıştı.

Bir kez daha bu garip hâlinden ürkerek ona saldırdım, göğsüne vurdum, bacaklarına tekme attım. Fayda etmedi, kuşlarımı bana vermiyordu.

"Mataz, yalvarırım," diye haykırdım. Artık birileri beni duysun diye sesimi iyice yükseltiyordum.

"Onları bırak, yalvarırım!"

"Onlara en az Rans kadar âşıksın hem de."

Ve korkuyu iliklerime kadar hissettim. Damarlarımda akan kanın sıcaklığı tenimi yaktı, Mataz'ın gözlerindeki kin ve kıskançlık sanki somut bir şeymiş gibi aramıza büründü.

Korkuyla ileri atılıp, kuşları bırakması için kolunu ısırdığımda elinin

tersiyle güçlü bir şekilde ağzıma çarptı. Dişlerimden birinin sallandığını hissettim, sanırım kırılmıştı.

Dudağım kanıyordu. "Rans!" diye yardım istedim. Boğazım acıyana kadar haykırdım. Görebildiğim tek şey kuşlardı, artık burada saklanıyor olmam önemsizdi.

"Rans, yardım et!" diye bağırdım.

Ağzımdan akan kanı sildim. Yeniden Mataz'a atıldım ancak beni yeniden itince yatağa doğru savrularak güçlü darbesiyle yere düştüm.

Kuşlardan çok uzakta kaldım.

"Hayır!" diye bağırdım. Ağlamaya başlamıştım. "Mataz, sakın bir şey yapma!"

Cümlemin devamını getiremeden acı bir çığlık duydum. Kulağıma çarpan korkunç bir feryattı. Karşımda insanlıktan çıkıp öfke ve kıskançlıktan gerçek bir vahşiye dönen adam gözünü bile kırpmadı.

Kuşlarımı öldürdü.

"Demek onları çok seviyorsun," diye fısıldadı. Gözlerini onlardan ayırmıyordu.

Tek hamleyle avucundaki ufacık kuşun boynunu kopardı.

Bembeyaz kuşun boynuna kızıl kan akmaya başladı. Ufacık bedenindeki tüyler kandan görünmez oldu.

Can vermek üzere olduğunu anladığım mavi kuşla göz göze geldim, hayvan onun iri avucunun içinde sıkışmıştı.

Mataz onu da öldürdü. Kuşun başı yavaşça yana düştü.

Dudaklarımı ellerimle kapatmış, bu korkunç manzaraya bakıyordum. Gözyaşları yanaklarımdan hızla akmaya başlarken zihnim beni haftalar önce yaşadığım korkunç ana sürükledi.

Sınırların dışında, kuşların öttüğü karanlık ormanda, zifirî bir gecede erkek kardeşim kollarımda ölüyordu.

Teninde bir ok vardı, kanlar akıyordu. Tıpkı karşımdaki beyaz kuşun boynundan akan kıpkırmızı kan gibi...

Zey'in teninde kanlar vardı. Onu da böyle canice öldürmüşlerdi.

"Hayır!" diye haykırırken yere kapandım. Başımı yere çarptım, yumruk yaptığım ellerimle defalarca kendimi, yeri yumrukladım.

"Hayır! Yapma! Öldürme! Öldürmeyin!"

Ellerimle saçlarıma yapıştım, canımı acıttım. Defalarca yere yumruk attım, boğazım kanarcasına bağırdım. Tırnaklarımla etimi parçaladım.

Parmaklarımda kardeşimin kanını görüyordum.

"Ne yaptın sen?" diye haykırdım hıçkırıklarla.

Ölü kuşlara bakamıyordum. Onlar kardeşimin kuşlarıydı.

Orada Zey vardı.

"Sen ne yaptın?" dedim acıyla sıkışan kalbimi tutarken. "Sen ne yaptın? Ne yaptın? Öldürdün. Öldürdün!"

Ayağa kalktım, Mataz'a koşarak yumruk attım. Kuşları yere fırlattı.

"Zey'i öldürdün!" diye haykırdım.

Sanki bir nöbet geçiriyordum. Zihnimdeki o karanlık geceye sıkışıp kalmışım. Gözyaşlarım, dudağımdan akan kanla birleşti, ellerime damladı.

Fakat bu benim değil, küçük Zey'imin kanıydı.

"Onu öldürdün!" diye çığlık attım. "Zey'i öldürdün! Katil!"

Mataz suratıma donmuş gibi bakıyordu. Yüzüne bir tokat attım, onu dolaba ittim, hareket etmedi.

"Katil!" dedim tükürürcesine.

Zey... Minik Zey'im ağlıyordu. Karanlıkta kaybolmuştu, tıpkı o geceki gibi sesini işitiyordum.

"Ölme!" diye bağırdım kulaklarımı sımsıkı kapatarak. "Ölme, Zey! Bebeğim! Küçüğüm, sakın ölme!"

Aşağıdan sesler geliyordu, biri dışarı çıkmış olmalıydı ancak dış dünyayı artık duyamıyordum.

Kendi içimde kaybolmuştum.

Zey çok ağlıyordu. "Ağlama, sus!" diye yalvardım. Dağılmış sarı saçlarım, ellerimdeki kana bulanmıştı. O karanlık ormandan sağ çıkamıyorduk.

"Zey, yalvarırım ölme, bebeğim! Ölme, Zey!"

Oysa az sonra ölecekti. Onun cansız bedenini yerde bulacaktım. Tüm gece boyunca çok üşüyecekti.

Zey'in cesetine sıkıca sarılacaktım.

"Hayır!" dedim ağlarken. "Hayır! Sen bir ceset değilsin!" diye acıyla yakardım.

Gözlerim kan çanağı olmuştu, yerde yatan ölü kuşlara bakamıyordum. Kuşlar, küçük kardeşimin bensiz can verdiğini hatırlatıyordu.

Koştum, yastığımın altında sakladığım oka dokundum. Gözyaşlarım oku ıslattı.

Okun hemen yanında sakladığım bıçağı sıkıca kavrayarak yastığın altından çıkardım, delirecek gibiydim.

Geriye döndüm. Nefes nefese kalmıştım, ağzımdan kan akıyordu. Dağılmış sarı saçlarımın arasından öylece bekleyen Mataz'a baktım.

Basamaklardan ses geliyordu, biri ölü kuşları bulacaktı.

Yoksa bu, kardeşimin cesedini görüp büyük bir çığlık atacak zavallı

annem miydi?

"Ölmedi," diye fısıldadım omuzlarım hıçkırıklarla sarsılırken. Sonra yavaşça Mataz'a yürüdüm. Beni görmüyor, öldürdüğü kuşlara bakıyordu.

"Ölmedi," diye fısıldadım.

"Öldüler," dedi. Bomboş gözlerle kuşlara bakmaya devam etti. "Onları senin sevgin öldürdü."

Mataz'ın sesi, annemin sesine dönüştü. Zey'i neden sınıra götürdüğümü soruyordu.

Herkes, Zey'i benim öldürdüğümü düşünüyordu.

Gözleri, bana *katil* der gibi bakıyordu.

"Ölmedi!" diye haykırdım acıyla.

Elimi kaldırdım, bıçağı Mataz'ın karnına tüm gücümle sapladım.

Etini yarıp geçtiğimi hissederken, "Ölmedi, bak!" diye bağırdım.

Mataz korkunç bir sesle iki büklüm oldu. Bıçağı sapladığım yerden çekip çıkardım.

Ölmüş kuşlara baktım. "Ben öldürmedim."

Mataz'ın ağzından kan geldi, dehşete düşmüştüm. Yanına çöktüm, yüzünü tutup gözlerime çevirdim.

"Onları ben öldürmedim," diye fısıldadım. "Benim sevgim öldürmedi."

Bıçağı bir kez daha sapladım. Boğazından daha korkunç bir ses yükseldi, nefes alamıyor gibiydi.

Başımı iki yana sallayarak ağladım, parmaklarıma kan bulaşmıştı.

"Bu, Zey'in kanı değil," diye fısıldadım bıçağı sapladığım yerden çekerken.

Sessiz sessiz ağlıyordum. Ama Zey artık ağlamıyordu, zihnimdeki küçük çocuk susmuştu.

Kapı yavaşça açıldı.

İnsanlar, beni kurtarmak için bir kez daha çok geç kalmıştı. Yoksa bu gelen babam mıydı? Ben Yuva'da mıydım?

Ne faydası vardı? Onları koruyamamıştım. Tıpkı kardeşim gibi... Benim küçük bebeğim gibi...

Kuşları yine feda etmiştik. Kuşlar yine göğe süzülmüştü.

Kapı açıldığında birinin dehşetle adımı bağırdığını duydum ancak Mataz'a son bir sözüm vardı.

Bıçağı son kez sapladım, Mataz yere yığıldı.

"Ben Zey'i çok seviyorum, Mataz. Kardeşimi ben öldürmedim."

Son bir damla gözyaşım avuç içime damladı. Kana bulandı.

Bölüm 19: ŞÜPHENİ ÖLDÜRME

Bir facianın eşiğindesin. Kulaklarını kapatma, çığlıklar seni sağır etsin. Ölümün nefesi ensende, gözlerini yumma. Bedenin her şeyi hissetsin. Karanlıkta kalma. Sakın ormana kaçma. Yuvanı unutma.

Kuşları hatırla.

Kardeşinin öldüğü gece kuşların karanlık gökyüzünde nasıl uçtuğunu hatırla. Gözlerini kapat, zihninde kaybol, zifirî karanlıkta boğul ancak o anı asla unutma.

Binlerce kanat sesinin, kardeşinin ahına karıştığını unutma. Acını unutma.

Ölüme ant iç.

"Ölmedin. Ölemezsin."

Binlerce fısıltı, zihnimi işgal etmişti. Dudaklarım acıyla aralandı. Kanlı ellerim önce saçlarımı tuttu, sonra yüzüme kapandı. Kafamın içinde tek bir soru yankılandı.

Sen ne yaptın? Ben ne yapmıştım?

Çöktüğüm yerde ağlıyordum; sesim boğuk, iniltilerim acınasıydı. Hıçkırıklarım bir başkasına ait gibi geliyordu. Ayaklarımın ucunda ölü kuşlar vardı.

Ve karşımda ölmek üzere olan Mataz.

Yeniden üzerine kapandım. Birinin bıçağı elimden sertçe çektiğini hatırlıyordum. Yüzüne bakamadım.

Çünkü baktığım her yüzde o vardı. Benim küçük meleğim... Yaşaması için canımı verebileceğim, gözümü kırpmadan ölüme yürüyeceğim... Benim küçük kardeşim.

Zey, bu gece buradaydı.

"Ölme," diye fısıldadım Mataz'a. "Ben yapmadım. Hayır. Sakın ölme."

Sanki karşımda can çekişen, Zey'di. Sanki az evvel bu adama bıçağı canice saplayan eller bana ait değildi. Üzerine kapanıp daha çok ağlamaya başladım. Hiçbir şey düşünemiyordum.

"Her yerde o var." Fısıltım ürkünçtü. Korkak, umutsuz, çaresizdim. Panikle kanlı ellerime baktım.

"Her yerde kardeşim var. Her yerde onun kanı var."

Ben kaybolmuştum. Yok olmuştum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Bu bir kâbus muydu? Uyanamıyordum. Hapsolduğum korkunç karanlığa tutsak olmuştum. Çırpınıyor, çırpınıyor, uçamıyordum.

Kanatlarım yoktu. Yoksa bunların tek sebebi o muydu? Kuşlara inanmadığım gün, benim kaderim ucu kanlı, sivri bir okla mı çizilmişti?

Yoksa artık hak ettiğim tek şey acı mıydı?

Bir katilin yuvasında büyümüştüm. O karanlık ormana, onlarca katilden kaçarak sığınmıştım. Ve şimdi ben...

Ve şimdi ben... Ben de bir katildim. Ben koca bir hiçtim.

"Rans, bir şey yap," diye yalvardım. Hüngür hüngür ağlıyor, ellerimle tutunacak bir şey arıyordum. Yere dokunuyor, bağırıyor, kendimi kaybediyordum.

Ellerimin dibinde bir kan birikintisi vardı. Mataz'ındı.

Rans'ın âdeta donakaldığını, bir süre hareketsizce beklediğini gördüm. Oysa her zaman beni kurtarırdı. Böyle donakalmaz, çabuk hareket ederdi.

Durum bu kadar mı kötüydü? Rans bile öylece bakıyordu. Dehşetle açılan gözleri yerdeki kanlı bedeni buluyor, titreyen parmaklarıma çevriliyordu.

Dudaklarından bir fısıltı döküldü: "Evera."

Evera...

Ben katildim. Artık bir adım yoktu; Era, Evera, Melera...

Hiçbiri değildim, ben bir caniydim.

"Onu öldürdüm mü?" diye boğuk bir sesle sordum, boğazım acıyordu.

Hıçkırıklar içimde düğümlendi, sarı saçlarımın dağılmış kıvırcık tutamları parmaklarımdaki kana bulandı, az evvel bıçağı sapladığım karnına telaşla ellerimi kapattım.

Bıçak yarasına sımsıkı bastırdım. Mataz'ın dudaklarından bir inleme kaçtı.

Yaşıyordu.

"Kan durmuyor," diye çaresizce bağırdım. "Durmuyor bu, Rans!"

Yaşadığı şoktan ancak kurtulan genç adam, üzerime doğru koştu. Göz göze gelmemizden hemen önce kapıya yöneldi ve tüm gücüyle bağırdı.

"Ritan! Çabuk, yukarı gel!"

"Neden?" diye fısıldadım. Rans ellerini ellerimin üzerine kapattı, birlikte Mataz'ın kanamasını durdurmaya çalıştık, başaramıyorduk.

"Neden şimdi sesimi duydunuz?" diye fısıldadım. Sesimde yürek burkan korkunç bir acı vardı. Bununla nasıl yaşanırdı?

Rans sadece gözlerime baktı. Duymamıştı. Defalarca beni kurtarsa da bu defa olmamıştı. Belki sadece birkaç dakika geç kalmıştı ancak olanlar ortadaydı. Yardım çığlıklarıma yetişememişti.

Gözlerine bakarak, "Onu öldürdüm, Rans," diye hıçkırdım. "Ben artık katilim. Neden kimse beni duymadı?"

Var gücümle Mataz'ın vücuduna bastırırken gözlerimi kapattım, yaşlar ardı ardına aktı.

"Arkana bak," diye fısıldadım acıyla. Göz kapaklarımı yeniden araladım. Yanımda diz çökmüş genç adamın mavi gözleri, ölü kanatlara usulca değdi.

Nefes nefeseydim. "Kuşlarımı öldürdü. Kalbimi söktü, Rans."

"Sakin ol," dedi ancak o da nefes nefeseydi. Saklamaya çalışıyordu ancak nafileydi. Panikle etrafa bakıyordu.

Rans'ın gözleri odayı taradı, bir çözüm arıyordu. Yatağımdaki çarşafı kurtuluğu gibi hışımla çekti ve kumaş parçasını çabucak Mataz'ın karnına bastırdı.

"Çek ellerini," diye fısıldadı. Bütün gücünü kullandığı için yüzü terlemişti, benim gibi nefes nefeseydi.

Ellerimi yaranın üzerinden yavaşça çekince parmaklarımdan oluk oluk kan aktı. Bileklerime değiyor, oradan yere damlıyordu. Titreyen ellerim havada kaldı.

Bir süre kanı seyrettim. Sanki yolun sonu hep aynıydı.

"Mataz!"

Ritan'ın korkuyla odaya girdiğini fark ettim, başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Kanlı ellerime, Mataz'ın hareketsiz bedenine baktı.

Genç çocuğun çehresinde dehşetin doğuşunu seyrettim. "Ne?"

Rans kardeşine bağırdı: "Yardım et! Yaraya bastır. Birden fazla kanaması var, onu aşağı taşımamız gerekiyor."

"Kuşları öldürüyordu, Rans," diye fısıldadım panikle.

Sanki görünmez olmuştum, Ritan koşarak abisinin dediğini yaptı ve bütün gücüyle yaraya bastırdı. Daha dokunur dokunmaz parmakları kana bulandı. Dudaklarım titredi, kanlı ellerimle yüzümü kapattım.

"Kardeşimi öldürüyordu," dedim acıyla. "Ölmesin istedim. Bu defa öldürmesinler istedim."

Rans bir anlığına bana döndü, kelimelerimi duyuyor ancak tepki veremiyordu. Alev alev yanan gözleri, bütün vücudu kan lekelerine bulanmış zavallı kıza, bana değdi. Sonra yeniden Mataz'a yöneldi ve tüm gücüyle onu kaldırdı.

"Sabit tut, fazla hareket ettirme," diye telaşla konuştu Ritan.

Rans başını salladı. Kendini kastığı için yüzü kıpkırmızı olmuş, terlediği için birkaç tel saçı alnına düşmüştü. Mataz'ı tamamen kaldırınca boynundaki damarlar iyice belirginleşti. Odadan hızla çıkarak karanlığa karıştılar.

Arkalarından bir süre öylece baktım.

"Doktor bul. Hızlı olun!"

Kulağıma çalınan son ses buydu. Aşağıda bir kapı kapandı. Sonra sessizliğin hükmü başladı.

"Ölecek mi?" diye sordum titrek bir sesle.

Duvarlar bana yanıt vermedi.

Gözlerimi tavana dikmiştim. Oradan duvarlara çevirdim. Sonra pencereye, açık kalan kapıya, yeniden duvarlara, bir kez daha tavana...

Ama asla ölü kuşlara değil. Onlardan kaçıyordum.

"Benim sevgim öldürmedi," diye fısıldadım âcizce. Parmaklarımı kalbime götürerek kanlı ellerimi göğsüme bastırdım, öyle çok bastırdım ki bir an sonra canım acıdı.

Sonra yapamadım, daha fazla dayanamadım. Bakışlarım kuşlara değdi.

İşte, acı gerçek benimleydi. Onlar da gitmişti. Beni terk etmişlerdi. Bir kez daha kardeşimi kanatlarının arasına alıp göğe süzülmüşlerdi.

Ve daha çok acı çekebileyim diye ölü bedenleri buradaydı, benimleydi.

"Ölmeyin, ne olur!" dedim alnımı yere yaslayarak. Kanlı ellerim, kuşlardan birinin cansız vücuduna dokundu. Dudaklarımdan acı bir inilti kaçtı, kuşa bakamadım ancak onu avuçlarımın arasına aldım.

Kırılmış boynunun yumuşak kısmı, parmaklarımın arasına cansızca düştü. Kalbimi kor ateşlere atmışlar gibi hissettim. Yandım, defalarca yandım ama bu kez küllerimden doğamadım. Küle döndüm.

"Beni bırakmayın," diye yalvardım. Alnımı yerden kaldırmıyor, yaşların yüzümdeki kan lekelerine karışıp akmasına izin veriyordum. Sanki bütün umutlarım da onlarla birlikte ölmüştü.

"Yalnızım. Çok yalnızım... Siz Zey'in emanetiydiniz, beni ona götürecektiniz." Hıçkırıklarım sözümü kesiyor, sesim artık duyulmaz bir hâl alarak kısılıyordu.

"Ama siz de gittiniz," dedim. Kalbim acıdan deliniyordu sanki. "Siz de terk ettiniz. Ben yine burada, çaresizce ölümle baş başayım."

Titreyen dudaklarımı kuşun kanadına değdirdim, onu acıyla öptüm.

"Madem beni götürmediniz..." Fısıltım canımı yaktı. "Neden gittiniz? Yaşasanız olmaz mıydı?"

Ölecektim. Binlerce kez ölecektim. Hayatın korkunç yüzü artık benimleydi. Tüm felaketleri üzerime yollamış, sadece acımı seyrediyordu. Ve

ben yaşarken ölecektim. Kalbim göğüs kafesimde atmaya devam edecek, ellerim kana bulanacak, zihnim bir delininki kadar bitap düşecek, yalan ve gerçek artık anlaşılamayacaktı.

Bense her gün yaşarken ölecektim. Kuşlar benden gidecek, ben öylece göğü izleyecektim. Bu gece anlamıştım.

Orada ne kadar kaldım, bilmiyordum ancak insan sesleri kulağıma çalınmaya başlayınca irkilerek geriye sıçradım, sanki ölü kuşları benden alacaklarmış gibi onları kıyafetimin kumaşına çabucak sakladım. Ellerim kanlı, bakışlarım karanlıktı.

Titreyen parmaklarımla yerden destek alarak ayağa kalktım. Sonra merdivenlere çabucak koştum, kuşları göğsüme iyice sakladım ve karanlığa daldım. Bahçede tek bir gölge yoktu, zifirî karanlıktı. Bir an geriye dönüp evin penceresinden içeriye bakacak gibi oldum ancak adımlarım durmadı.

Orada kalamadım. Mataz öldü mü yoksa kurtuldu mu, bilmiyordum, göreceklerimden çok korktum. Kuşları göğsümde daha sıkı tutarak arka bahçe yoluna koştum.

Ayaklarım çıplaktı, bunu ancak taşlar tenime battığında fark ettim. Bu beni durdurmadı, acı beni yok etmedi. Koşmaya devam ettim.

Bahçenin sonuna gelir gelmez yere çöktüm. Kuşları yavaşça kıyafetimden ayırdım, cansız vücutlarını yere bıraktım. Bir damla gözyaşım toprağa düştü. Bir an hareket edemedim.

Sonra, bir şey oldu. Sanki biri, ölümün nefesinin ensemde olduğunu bana hatırlatmış gibi telaşla çevreye baktım. Gölge yoktu, tek bir kıpırtı yoktu ancak anılarım canlıydı. Bu beni daha çok korkuttu. Anılarımda kaybolmak istemedim.

Telaşla önüme döndüm, toprağa baktım ve hiç vakit kaybetmeden kanın kuruduğu uzun parmaklarımı yere uzattım.

Tırnaklarımla toprağı kazmaya başladım. Ağladım, ağladım, ağladım. Hıçkırıklarım duyulmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Parmak uçlarım artık kapkaraydı, tırnaklarımın dipleri acıyordu. Omuzlarım hıçkırıklarla sarsıldı ancak sesim çıkmasın diye iniltilerimi yuttum. Önüme düşen uzun saçlarımı yolarcasına geriye attım, her yerim toprağa bulandı.

Daha hızlı kazmaya başladım. Nihayet büyük bir çukur oluştu, bileğim kazdığım toprağın derinliğinde kaybolunca ellerimi oradan çıkardım. Hızlı soluklarımdan, göğsümdeki hırıltıdan başka ses yoktu. Acıdan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Kuşlara uzandım. Beyaz kanatlı olanı avuç içime usulca aldım.

O bir ölüydü. Ancak onu incitmekten korkan parmaklarım ona dokunurken hâlâ titriyordu.

"Huzurla uyu," diye fısıldadım. "Artık canın acımayacak."

Mataz'ın vahşi gözleri, gözlerimin önüne geldi. Bir çift karanlık kuyuydu ancak bu zavallıları öldürürken nasıl da parlıyordu. Kalbim sıkıştı.

Kuşu toprağa bıraktım. Beyaz tüylerine önce kan, sonra toprak bulaştı. Gözlerim diğer kuşa kayınca derin bir nefes verdim. Dudaklarımı birbirine bastırdım, bayılmamak için kendimi kastım. Her an buraya yığılabilirdim.

Mavi tüylerini okşadım, sonra onu da toprağa bıraktım. Yan yanaydılar. Artık ötmüyorlardı.

Artık güneşim doğmasa da olurdu.

"İyi uykular," diye fısıldadım acıyla. Önce bir damla yaş, sonra bir hıçkırık...

Tüm çabama rağmen dudaklarımdan acı bir feryat koptu. Kuşları yavaşça toprakla örttüm.

Sadece kuşları değil, acı anılarımı, pişmanlıklarımı, göğe bakmadığım günlerin sızısını, hayatımı paramparça eden o karanlık ormanı, lanet geceyi... Kuşları fark ettiğim ilk anı...

Hepsini yavaşça gömdüm. Gözlerim buğulandı; ne beyaz kanatlar, ne mavi tüyler. Artık hiçbiri yoktu. Yalnızca karanlık ve ben vardık. Bir kez daha her şeyin sonundaydım.

Kuşların mezarını kapattım. Titreyen parmaklarımla toprağı son kez düzelterek bir süre küçük mezarı okşadım. Elim bir dal parçasına değdi, mezarın başına diktim.

Onları sonsuzluğa uğurladım.

"Kardeşime bir öpücük verin," diye fısıldadım. "Sizi de koruyamadığımı söylemeyin."

İçim paramparçaydı. Eğilerek yanağımı buz gibi toprağa yasladım. Gözlerimi yumdum; yaşlar burnuma, oradan mezara akıp gitmeye devam etti.

"İyi uykular, kuşlarım," diye fısıldadım gözlerim kapalı.

Karanlıktan ses gelmedi, sesim titredi.

"İyi uykular, Zey."

Gözyaşlarım hızlandı. Bir sonu yok muydu? Neden bitmiyorlardı?

"İyi uykular, küçüğüm. Ablan seni çok sevdi." Nefesim ciğerime sığmadı. "Ama yine koruyamadı. Kuşları yine sana uğurladı."

Parmak uçlarım acıyordu, tırnaklarım kara toprakla doluydu. Taşları avuçladım, mezarı okşadım. Uzun bir süre kuşlarla uyuduğumu sandım.

Bu belki bir an, belki günlerceydi. Hiçbir şey anlamadım. Ruhumun kırgın kanatlarıyla öylece kalakaldım.

Ta ki soğuk parmaklar saçlarıma değene dek.

İrkilerek gözlerimi açtım, karanlıkta beliren bir vücut yanıma usulca çöktü. Kuşların mezarı, iki parmak uzunluğundaydı. İlk bakışta ne olduğu anlaşılmıyordu.

Oysa burada sessiz çığlıklarım vardı. Burada acı dolu bir ağıt vardı. Bu mezar, yalnızca kuşlarımın değildi.

"Rans," diye fısıldadım yüzümü soğuk topraktan çekmeden.

"Kuşlarını öldürdü."

Sesi buz gibiydi, içeride ölüm kalım mücadelesi veren adam hakkında tek bir şey söylemedi. Baş ucuma çöktü ve öylece yalnızlığımı izledi.

Bana bağırmadı, beni suçlamadı, *neden* diye sormadı. Bana olan inancı o an canımı çok yaktı. Mataz'ı hiçbir sebep yokken öldürmek istemeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyordu.

Rans içimi okuyordu.

Boynumu soğuk topraktan kaldırırken, "Sanki," diye fısıldadım. "Sanki..."

Karanlıkta ışıldayan mavi gözlerine baktım. Hiç ses çıkarmadı, parmakları hâlâ saçlarımdaydı. Başımı kaldırdım, gözleriyle aynı hizaya ulaştım.

Dudaklarım tir tir titrerken ona fısıldadım: "Sanki az önce kardeşimi gömdüm."

Hıçkırıklarla sarsılmaya başladım, omuzlarım dik kalamadı. Denedim, çok mücadele ettim, içimde nice savaşlar verdim ancak parmaklarım buz gibi soğuk toprağa değince bir kez daha pes ettim.

"Zey, bugün yeniden öldü," diye itiraf ettim.

Bu cümle kalbimi paramparça etti, parmaklarımı mezardan çekmeden tek kolumla Rans'a sarıldım.

Ben toprağı okşadım, o kan kokan sarı saçlarımı.

"Kaç kere ölecek?" diye fısıldadım. "Hiç yaşamıyor, hiç geri dönmüyor ama..."

Gözyaşlarım Rans'ın boynunu ıslattı. Kendimi kaybettiğimi, bir nöbet geçirirmişçesine sarsıldığımı fark edince bana iyice sarıldı.

"Geri dönmüyor ama her seferinde ölüyor," diye karanlığa isyan ettim, sesim güçsüzdü.

Dermanım kalmamıştı. Başım Rans'ın boynuna düştü, hıçkırıklarım boynunda kaybolup gitti. Feryadım dilimin ucuna geldi, orada sıkışıp kaldı.

Küçük yavrumun ölümüne kaç kere daha şahit olmam gerekecekti?

"Ağlama," diye fısıldadığını işittim. Canı yanıyor gibiydi, saçlarımı daha çok okşadı.

Rans'a bakamadım, bilmiyordu ancak hissediyordu. En kötüsü de bu değil miydi?

Birinin acısını hissedebildiğini fark etmek.

Sanki bir şey yapabilirmiş gibi, "Artık ölmesin, Rans," diye yalvardım. "Ne olur, artık onu öldürmesinler. Hatıraları öldürmesinler. Kuşlarımı öldürmesinler."

Geri çekildim. Yüzüm sırılsıklamdı, saçlarım boynuma yapışmıştı. Kirpiklerimi kaldırarak karanlık göğe baktım. Kızarmış burnumu çektim.

"İyi uykular, Zey," dedim son kez. "İyi uykular, küçüğüm. Hiç üşüme, olur mu? Gittiğin yer soğuk olmasın. Ablanın sıcak kolları seninle."

Yaşlar çeneme aktı. Parmaklarımı dudaklarıma kapattım, uçlarını öperek ellerimi havaya kaldırdım.

Kardeşime bir veda busesi bıraktım, göğe doğru süzüldü.

"Ablan seni çok seviyor," diye fısıldadım.

Parmaklarımdaki kan bir an için beni utandırdı, Zey, bir yerlerden beni seyrediyorsa bunu görüp üzülürdü. Üzülmesini hiç istemezdim. O benim kalbimin en derininde sakladığım küçük sevgilimdi.

Parmaklarımı kucağıma indirdim, avuç içlerimi birbirine bastırarak ellerimi sakladım. Yaşlar durduğunda, kalbimin yağmurları dindiğinde, artık ağlayacak dermanım kalmadığında yavaşça Rans'a baktım.

Hâlâ yanı başımdaydı. Tam buradaydı. Bir nefes uzağımda, kalbimin baş ucunda.

Parmaklarım saklandığı yerden çıktı. Ona doğru uzandım, hâlâ burada olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Yavaşça yüzünü okşadım.

"Buradasın."

Dokunuşumla birlikte gözlerini kapattı. Oysa mavilikleri artık beni hayata bağlayan yegâne şeydi, keşke bunu bilseydi.

Elini kaldırdı, parmaklarını parmaklarımın üzerine koydu. Hava çok soğuktu ancak teni sıcacıktı. Ben ona dokunurken gözlerini kapattı ve dokunuşumu hissetti.

İkimizin de parmaklarında kurumuş kan vardı.

Bana sorgusuz sualsiz inandığı her an için ona öyle kuvvetli bir bağ ile bağlanmış hissediyordum ki sonumuzun ne olacağını kestiremiyordum.

"Rans," dedim içimi kaplayan korkuyla. Gözlerini açmadı ancak ona yaklaştım. "Sen beni bırakma, olur mu?"

Denizden bihaber ruhuma tüm sonsuzluğu vadederek mavi gözlerini, gözlerime çevirdi.

Artık evimde hissediyordum. "Bırakmam," diye fısıldadı.

Bir an bile beklemeden ileri atılıp ona daha sıkı sarıldım. Kalbimdeki yükün ağırlığı biraz olsun hafifledi. Sanki dünya bütün kahroluşlarıma, savaşlarıma, acılarıma rağmen daha yaşanılabilir bir yerdi.

"O..." diye mırıldandım.

"Ölmedi. Nefes alıyor. Yarası iyileşecek."

"Özür dilerim," dedim yüzüne bakmadan. Başımı göğsünden kaldıramıyordum.

"Her şeyi mahvettim. Özür dilerim."

"Ne zaman uyanacağını bilmiyoruz," diye sürdürdü. Sanki beni duymuyordu.

Oysa insanların bana bunu nasıl yaptığımı soracaklarını, tehditler alacağımı, hayatımın tehlikeye gireceğini biliyordu. Felia'yı, bana duyduğu öfkeyi düşündüm.

Abisini öldürmek istemiştim. Bunu öğrendiği an beni yaşatmak istemeyecekti.

"Bu kez çok ileri gittim," dedim korkuyla. "Bu kez kendimi kaybettim. Beni kimse kurtaramaz, Rans. Öğrenecekler."

Sesini çıkarmadı. Bunun sessiz bir kabulleniş olduğunu biliyordum. Kuşların mezarının başında, beni yaralıyken getirdiği kuş evini izliyordum. Gözlerim dalıp gitti.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ancak ne söylemesi gerektiğini bulamadı. Bir plan yapmıştık ve buna uymak zorundaydık. Aksi hâlde zaten yakalanacaktım.

Oysa şimdi her şey daha da kötüye gitmişti. Geride ne bir plan kalmıştı ne de umut. Her şey karanlığa gömülmüş de boşa çabalıyormuşum gibi hissettim, kendi taburesine tekme atan bir idam mahkûmuydum.

"Sana saldırdığını söyleyeceğiz."

Uzun süre sonra sesini işittiğimde genç adama döndüm. Dizlerini kendine çekmiş, sert çehresini karanlığa çevirmiş, ışıkları yanan evi tıpkı benim gibi izliyordu.

Kaşlarımı çattım. Rans, güzel yüz hatlarını çevreleyen karanlıktan sıyrıldı ve tamamen bana döndü.

"Onun sana saldırdığını, bu yüzden kendini koruduğunu söyleyeceğiz," diye tekrar etti.

Yutkundum. "Saldırdı. Ama... Ama..."

"Evera."

Rans'ın fısıltısı beni susturdu. Sesi alçaktı ancak yarattığı etki tam aksiydi.

"Mataz'ın kuşları öldürdüğünü anlatmayacaksın," diye mırıldandı. "Bunu bilmelerine gerek yok. Eğer bunu bilirlerse, senin neden saldırdığını anlamayacaklar. Suçlayacaklar."

Karanlıkta parlayan koyulaşmış gözleri, bana çatı katında ne yaşadığımızı bildiğini söylüyordu. Mataz'ın bana saldırmasının değil, kuşlarımı öldürmesinin ipleri kopardığını, benim kendimi kaybettiğimi ve hiç yapmamam gereken bir hata yaptığımı anladığını söylüyordu.

Kimse kuşlarıma inanmazdı, kimse bunu anlamazdı. Ancak Rans sırrımı bir kez daha saklayacağını fısıldıyordu.

"Seni zor durumda bırakmak istemiyorum," dedim.

Açık yürekli olmam, cinayete teşebbüs ettiysem bunu üstlenmem gerekiyordu. Belki de artık kimin beni anlayıp anlamayacağının bir önemi yoktu.

Her şey altüst olmuştu.

"Bir plan yaptık," diye sürdürdü Rans. Başını olumsuz anlamda iki yana sallayınca söylediklerimi kabul etmeyeceğini anlamıştım.

"Bu planı uygulamak için onlara ihtiyacım var. Tek başıma bunu göğüsleyebilir, seni saklamaya yardım edebilirim ancak karşı tarafta neler döndüğünü bilmiyoruz. Bu yüzden..."

Sesi kısıldı. Başını eğip gözlerime baktı, anlamamı ister gibiydi.

"Bu yüzden sana söylediğimi yapacağız. Duydun mu? Mataz'ın kaç gün içinde uyanacağını bilmiyoruz. O süre boyunca kimden yardım alabilirsek almalıyız."

Ben hareket etmeden gözlerine bakarken mırıldandı:

"Daha fazla düşman edinemezsin. Buna ihtiyacımız yok."

Yavaşça başımı salladım. "Haklısın."

Uzandı ve hiç beklemediğim anda dudaklarını alnıma bastırdı. Parmakları ensemdeki saçları okşadı, bir süre öylece kaldı.

Gözlerimi kapattım. Her şeyin bir kâbus olmasını diledim. Onu, yalanlarıma mecbur bırakmamayı...

"Her şey konuştuğumuz gibi," dedi yüzümü avuçlarının içine alarak. Tenimi okşadı, zihnimin berraklaşması için bana bir süre izin verdi.

"Rat bizimle olacak, Ritan seni ihbar edecek. Dikkatleri dağılacak, böylece önce bizim yönlendirdiğimiz kasabaya bakmaya gidecekler. Bu sırada kaçacağız."

"Bir gün sonra her şeyi anlayacaklar," diye fısıldadım.

Acı bir tat genzimi yaktı. Ben gittikten sonra ne olacaktı?

"Anlamaları sikimde değil."

"Rans," diye araya girdim. "Ailen tehlikeye girecek. Sizi sorgulayacaklar. İhbar, kaçmanı sağlayacak ama geri döndüklerinde şüphe çeken ilk kişiler olacaksınız. O zaman..."

"Bu kısım seni ilgilendirmiyor," diye kestirip attı. "Annemler bir çaresine bakacak."

Yüzümü avuçlayan ellerine sımsıkı tutunurken, "Özür dilerim. Varlığım, beni bulduğun gece, her şey için... Hepsi için özür dilerim, Rans," dedim.

Buna izin vermedi. Alnını alnıma yasladı, nefeslerimiz birbirine karıştı.

Ve kalbimi yakıp geçen fısıltısı kulağıma ilişti: "İyi ki seni buldum, Era."

Era...

Yuva'sında her şeyden habersiz yaşayan, zavallı ancak mutlu Era.

Bakışlarım karardı. Zihnime milyonlarca anı hücum etti. Hepsinde, her bir zerresinde küçük kardeşimin gülüşleri yankılandı. Yatağımıza yatıp yorganın altında boğuştuğumuz geceler, kahvaltıdan önce oynadığımız saklambaç oyunları, arkadaşlarımın yanına onu götürmediğim zamanlar dudağını büküp mızmızlandığı tatlı hâlleri...

Her bir anıda Zey vardı. Ama artık yanımda yoktu.

Hızla ayağa kalktım. Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Bileğimin kasıldığını, göğsümün sıkıştığını hissettim.

Bir şey...

Bir savaş...

Bir ateş içimde yeniden doğdu.

Beni ondan koparan herkesin çehresi zihnimde yankılandı. Dişlerimi sıktım. Nefes alıp verişim hızlandı, göğsüm acıyla kabardı.

Bu kez acımla baş başa değildim. İntikam içimde harlandı.

"Hesaplaşacağım çok insan var," diye fısıldadım.

Sona gelmiştim. Sona çok yakındım. Son beni bitirecekti, son belki de beni öldürecekti. Ancak o sonu yaşamadan bırakamazdım.

Ben bu yola kardeşim için çıkmıştım. Şimdi nasıl pes ederdim?

Rans tepkilerimi dikkatle izledi. Bir bakışımdan, bir nefesimden, belki çattığım kaşlarımdan... Anlamak istedi. Sonra ayağa kalktı, benimle birlikte karanlığa baktı.

Az önceki yıkık kadın yoktu. Başını dikleştirmiş, intikam ateşiyle yanan gözlerini göğe dikmiş genç bir kız vardı. Omuzlarım daha dikti, umudum yeniden yeşermişti.

Ben kazanacaktım. Benden aldıkları kardeşim için, koparılan umudumuz, yaşanmamış güzel günlerimiz, yarım kalan bütün mutluluklarımız için savaşacaktım.

"Yeniden başlamam gerekiyor," dedim daha güçlü bir sesle.

Belki de daha güçlü ayağa kalkmak için binlerce kez düşmem gerekiyordu. Belki de yeniden göğe bakabilmek için başımı defalarca eğmem gerekiyordu.

Umudun yeniden doğması için önce onu kaybetmem gerekiyordu.

Belki de her şey, aksini içinde taşıyordu. Ve hepsi bir bedende bütünleşiyor, ruhumdan taşıyordu.

"Dün çok güçsüzdüm," dedim titrek bir nefesle.

Anıları unutmadım.

"Bugün yıkıldım," diye fısıldadım.

Gözlerim mezara değdi.

"Yarın ayağa kalkacağım," dedim derin bir nefes vererek. "Yarın, gerçek intikamımın peşinde olacağım. Ben yarın yeniden doğacağım, Rans. Kardeşim için yarın daha dik duracağım."

Rans uzandı, elimi yavaşça tuttu. En dibe çakılışımı seyretmiş, sonra göğe çevirdiğim bakışlarıma şahit olmuştu.

Rans, benim her anımda buradaydı. Sanki ruhumdaydı.

Belki de artık ruhumun ta kendisiydi.

Mavi gözlerinde bambaşka bir tutkunun ateşlendiğini gördüm. Bu kez diğer elini uzattı, parmaklarımızı birbirine sımsıkı geçirdik. Yüz yüze, göz göze, kalp kalbeydik.

Az evvel mezarın baş ucunda benimle ağlayacak kadar mahvolan adam, şimdi beni yüreklendirmek için ellerimi tutuyordu.

Bana cesaret veren bir sesle konuştu, sesi karanlığa dağılan tüm hayal kırıklıklarımı parçaladı.

"Kardeşinin katilini bulmak istiyorsun."

Zeki bakışlarındaki ışığı sorgulamayı bırakalı çok olmuştu.

"Herkesten şüpheleniyorsun," diye sürdürdü. Parmakları, sıkıca tuttuğu ellerimi daha da sıktı.

"Kendinden bile şüphe edecek kadar ileri gidiyorsun," diye mırıldandı.

Bu defa bana bir adım daha attı, elini saçlarıma daldırdı.

"Evet, kuvvetlisin. Sevgin çok kuvvetli."

Gözlerim dolu doluydu. Fısıldadım: "Ama benim sevgim onu öldürmedi."

Rans dudaklarını ıslattı, hızla başını salladı. "Asla. Eminim ki sen, ona dünyanın en değerli insanıymış gibi baktın ama elinden başka bir şey gelmezdi. Onu koruyamadın. Yapabilseydin sonuna dek yapardın. Bu senin suçun değildi."

Ağlamadım. Dudaklarımı birbirine bastırıp tuttuğum nefesi bıraktım. "Değildi."

Direnmediğimi, artık kendimi suçlamadığımı görmek, gözlerindeki parlaklığı artırdı. Sonra uzandı, sıcak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ayağımın dibinde bir mezar vardı. Oysa o beni öperken hayat bana bir şeyler anlatmak istermiş gibi bir başka kuş cıvıltısı kulağımı okşadı. Rans'ın öpüşüne karşılık verdim.

"Sen savaşmak için buradasın," diye fısıldadı dudaklarıma.

Göğsüm hızlı nefesimle inip kalktı. Başımı salladım. "Savaşmak için..."

"Kimsenin seni yıldırmasına izin vermeyeceksin. Kuşların ölecek, duymak seni kahredecek, kuşlarını acımasızca öldürmeye devam edecekler. Zaaflarını bulduklarında canını yakıp seni parçalamak için her şeyi deneyecekler."

Kalbim korkuyla doldu ancak gözlerimi yummadım. "Yapacaklar."

Rans dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ama gökyüzünde milyonlarca kuş var. Senden hepsini alamazlar."

Kalbim durdu. Tekrar ettim. *Gökyüzünde milyonlarca kuş var.*

Bir zamanlar kanat seslerini duymadığın milyonlarca kuş var.

Sözleri kalbime ilmek ilmek işlendi. "Alamazlar," diye tekrar ettim titrek bir sesle.

Saçlarımı öptü. Mahvolmuş, defalarca parçalanmış, kendisinden başka hiçbir varlığı kalmayan bu kan kokulu, zavallı kızı bir kez daha yüreklendirdi.

"Kardeşin sana birini değil, binlercesini bıraktı. Gökyüzünü dinle. Bırak, onlar kazanacaklarını sansınlar. Ama anılarını senden alamazlar. Çünkü düştüğün her seferde bunu hatırlayacaksın."

Ona sımsıkı sarıldım. "Hatırlayacağım. Evet, Rans."

"Hiç unutmayacaksın," diye fısıldadı.

Unutulmuş kuşlar... Ona sarılırken göğe baktım.

"Burası unutulmuş kuşlar göğü değil," diye fısıldadım. "Ben artık kuşları duyuyorum."

Zaman akıp gitti. Üstümüzden onlarca kuş geçti, karanlık her yanımızı sardı, benliğimiz tükendi ve sonra yeniden doğduk. Birbirimize sımsıkı sarılırken birlikte tekrar var olduk.

Rans, bambaşka bir Evera yarattı. Her kelimesi, her cümlesi, mavi gözlerinin her zerresi bana savaşmak için doğduğumu hatırlattı.

Ben başkaldırandım. Ben göğe bakandım. Şimdi nasıl bırakırdım?

Birlikte eve yürüdük. Bunun üzerine artık tekrar konuşmayacak kadar kararlı ve nettik. Ağıtlara, feryatlara, gözyaşlarına daha fazla yer yoktu.

Alınacak bir intikamım, dönmem gereken Yuva'm vardı. İlk işim, gecelerce koynumda saklayıp uyuduğum kanlı oktan başlamaktı.

"Çatı katında bir şey unuttum," dedim.

Rans sorgulamadı. Kapının önünde beklerken ben, hızla basamakları tırmanıp çatı katına çıktım. Sanki saatler evvel burada korkunç bir arbede yaşanmamış gibi, sanki bütün o acılar hiç var olmamış gibi...

Sanki duvarlar hiçbirine şahit olmamış gibi...

Odaya fazla bakmadım. Kanlı kıyafetlerimi çıkardım, benim için bırakılan temizleriyle değiştirdim. Sonra yatağıma koşarak oku sakladığım yerden hızla aldım. Pantolonumun içine düşmeyeceğinden emin olduğum bir şekilde sıkıştırdım.

Başka hiçbir şeyim yoktu. Bir kez daha geriye dönüp baktım, derin bir nefes verdim ve dışarı çıktım.

Bir kez daha geride binlerce his bıraktım.

"Ritan hazır."

Aşağı indiğimde içeri girmeme gerek olmadığını gördüm. Ev halkı çoktan dışarı çıkmış, karanlıkta çok da iyi seçemesem de hepsi hazırlanmıştı. Basamakların sonuna gelmiştim, onlara doğru son bir adım attım.

Hepsi yavaşça bana döndü. Yüzlerinde artık tanıdığım o ifade vardı. Bir kez daha tedirgin ve endişeliydiler. Merak ediyorlar, Mataz'ı neden öldürmek istediğimi düşünüyorlardı.

Lukan sessizdi, dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Burada olmamdan en hoşnutsuz olan kişi olduğunu anlamak için onu pek de incelememe gerek yoktu.

Ritan'ın yüz ifadesinden hiçbir şey anlamıyordum. Duygusuz görünüyordu. Gözlerim Rat'a değdi. Beni şaşırtan bir şey oldu.

Öfkeli değildi. Bana bağırmadı, arkadaşına bunu nasıl yapabildiğimi sormadı. Yalnızca bir süre bakıştık ve yavaşça önüne döndü. Leya'nın elindeki kanlı sargı bezlerinden Mataz'la ilgilendiğini anladım.

"Doktor bekliyor," diye fısıldadı. "Onunla konuşmam gerekiyor."

Sonra çabucak bana döndü. Birbirimize doğru aynı anda adım attık. Bir anda sıkıca sarıldı.

"Kendini suçlu hissetme," diye fısıldadı. "Daha erken duyabilirdik. Bizim hatamız. Mataz'ın böyle bir şey yapabileceği aklımıza gelmedi."

Yalnızca başımı sallamakla yetindim. Rans olanlardan hızlıca bahsetmiş gibi görünüyordu.

"Yola çıktığınızda çok dikkatli olun," diye tembihledi. Sonra yanağıma bir öpücük bırakıp ıslak gözleriyle bana baktı.

"Bizi, geride kalan kimseyi düşünme. Olur mu? Sadece kendi yoluna bak."

Ağlamak üzere olsam da ses çıkarmadım, usulca başımı salladım. Bana son kez sarılıp içeri girmeden önce, "Refeyn'e odasından çıkmamasını söylemiştim. Gitmeden önce onunla vedalaş, olur mu?" diye tebessüm etti.

Biraz daha kalsa ağlamaya başlayacakmış gibi kaçarcasına içeri girdi. Titrek bir nefes verdim. Lukan, Rat'a duyamadığım bir şeyler söyledikten sonra eşinin peşinden gitmek için kapıya yöneldi.

Gitmeden önce bana başını salladı. "Dikkat edin."

Onunla konuşabileceğimiz bir şey yoktu. Sadece başımı salladım. "Her şey için teşekkür ederim."

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Ve sebep olduklarım için özür dilerim."

Lukan yalnızca başını salladı ve söylemek istediklerini yuttu, karısının ardından eve girdi. Şimdi karanlıkta üç erkek kardeşle baş başa kalmıştım.

Rat bu anı beklermiş gibi sordu: "Mataz yukarı çıkıp sana saldırdı mı?"

Rans'la göz göze geldik. Ritan araya girmedi. Kuşları gördüğünü, bir şeylerin başka türlü geliştiğini anladığını bilsem de ses çıkarmadım. Rat'a başımı salladım.

"Bana saldırdı."

Bu kadardı. Üzerine hiç kimse konuşmadı. Bir süre sessizliğe kapıldık ancak kaybedecek vaktimiz yoktu. Onlar beni bulmadan önce Ritan elini çabuk tutup başka bir kasabada olduğum ihbarında bulunmalıydı.

Rat sırt çantasını açtı. Bıçaklarını, suyunu, yiyecekleri kontrol etti. Rans da aynısını yapıyordu.

"Sen de mi geliyorsun?" diye şaşkınca sordum.

Rat beni bu gece ikinci kez şaşırttı. "Sizi yalnız göndereceğimi düşünmemiştiniz, değil mi?"

Bu yolculuğun sonu nereye varırdı, bilmiyorduk ancak onlar bunu umursuyor gibi durmuyordu.

Ritan da araya girdi. "Ben dikkatlerini dağıttıktan sonra size yardıma gelmeye çalışacağım. Konuştuğumuz gibi ormanda benim anlayabileceğim izler bırakırsanız sorun çıkmayacaktır."

Şaşkınlığım daha da arttı ancak bu planı belli ki çoktan yapmışlardı. Rans kardeşinin sırtını sıvazladı.

"Bana gösterdiğin işareti, her kırk ağaçta bir bıçakla gövdeye kazıyacağım. Görünür bir yerde olmayacak, saymaya evin arka bahçesindeki ağaçtan başlayacaksın."

Ritan'ın ne kadar zeki olduğunu tekrar anladım. "Aynen öyle yapıyoruz," diye onayladı. "Bol şanslar. Bir terslik olursa ikinci planı devreye sokuyoruz."

Hiçbir şeye müdahale edemedim, onlar kendi aralarında son kez planın üzerinden geçerken Rans'ın Feyn'e veda etmem gerektiğini söylediğini işittim. Sanki uyuşmuş gibiydim.

Adımlarım usulca eve yöneldi, Feyn'in odasını buldum.

Bugün bana herkes masum Zey'imi hatırlatıyordu. En acısıyla birazdan yüzleşecektim.

Bunu bile bile odaya girdim.

Yatağında ellerini dizlerine bağlayarak oturan Feyn, kapı sesiyle birlikte başını kaldırdı ve beni gördü. Hiçbir şey söylemeden yataktan fırladı ve bana doğru koştu.

Yere çöküp kollarımı açtım, bunu hep Zey için yapardım.

Feyn ondan daha büyük olduğu için başta dengemi sağlayamadım. Sarıldığımızda düşecek gibi olsam da birbirimize sıkıca tutunduk. Gözlerinin dolu dolu olduğunu görsem de ses çıkarmadım, başımızı birbirimizin boynuna gömüp öylece bekledik.

"Gidiyorsun, Era," diye mırıldandı. Sesinde, o çocuksu kırgınlık vardı.

"Şimdilik," diye zoraki bir biçimde gülümsedim.

Ona tutamayacağım sözler vadetmek istemiyordum ancak kalbim, kırgın bir kalbi yaralayıp geride bırakmak da istemiyordu. Geri çekildiğimizde yüzünü avuçlarımın içine aldım ve gözlerine baktım.

"Geri geleceksin, değil mi?" diye sordu. "Onlardan tamamen kurtulup buraya geleceksin."

Onlar... Onlar diye bahsettiği kişinin Yuva'm olduğunu öğrense ne düşünürdü diye merak ettim ancak itiraz edemedim. Sadece başımı salladım.

"Zaten seni çok özlerim," dedim. Dudaklarım titriyordu. "Elbette geleceğim."

"Söz mü?" diye umutsuzca sordu.

Gözlerimin dolmasına engel olarak fısıldadım: "Söz."

Umarım bu, söylediğim son yalan olurdu. Kardeşime yapılanların intikamını alır, içimdeki ateşi söndürmeyi başarır ve eğer...

Eğer ölmezsem bir kez daha Feyn'i görebilirdim.

"Umarım," diye fısıldadım.

"Bana söz verdin," dedi ağlamaklı bir sesle. İkna olmak istiyordu. Oysa kalbimi burada bıraktığımdan haberi yoktu.

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," diye titrek dudaklarla gülümsedim.

Birbirimize yeniden sımsıkı sarıldık ve yanaklarımızı doyasıya öptük. Ağlamamak için dehşet bir mücadele verdim ve nihayetinde sarsak adımlarla odadan ayrıldığımda bunu başardım. Mutfak kapısındaki Leya'ya son kez el salladım ve gözlerimi silip kendimi dışarı attım.

Üç genç adam kapıda beni bekliyordu. Onlara bakarken elim pantolonumun cebine uzandı, sakladığım oku hissettim.

Gerekirse onlar beni öldürmeden ben onları öldürecektim.

Rans içimi görmüş, düşüncelerimi okumuş gibi bana bir adım yaklaştı ve daha önce görmediğim sivri bir bıçağı bana uzattı.

Bakışlarında, talimlerimiz sırasında defalarca şahit olduğum o korkunç avcılık duygusu vardı.

Ölmeyeceksin ama öldüreceksin, der gibiydi.

Hiç düşünmeden bıçağı aldım. Ve sonra dudaklarımdan bir cümle döküldü:

"Ok da istiyorum."

Ritan ve Rat sadece beni izledi, oysa Rans bunu en başından tahmin etmiş gibi sırt çantasında ucu görünen bir çubuğu işaret etti.

Gülümsedi. "Biliyorum."

Bir kez bile ok atmamıştım ancak Rans yanımdayken bunu da başarırdım. Gözlerindeki sonsuz güven, bana bunu vadediyordu. Gerekirse yolculuğumuz sırasında öğretecek ve o yayı elime tutuşturacaktı.

Ritan omzuma hafifçe vurdu. "Birazdan seni ihbar edeceğim. Hazır mısın?"

Ortamı yumuşatmaya çalışmak için hafifçe gülsek de bu, ağır bir cümleydi.

Başımı salladım. "Hazırım. Umarım seni affedebilirim, Ritan."

Ritan bana gülümsedi. Sonra sırtını döndü ve karanlık yola doğru ilerledi.

İşte o an, kaderimi önceden görebilmeyi diledim. Çünkü bazen güven sizi yanıltan, adımlarınızı kendine çeken koca bir uçurumdan farklı olmazdı.

"Yola çıkalım."

Rans'ın sert sesi, Rat'ın karanlığı tarayan keskin gözleri, benim nereye gittiğini bilmeyen ama sonunda varacağı noktadan adı gibi emin olan adımlarım...

Karanlık ormana daldık ve Rans arka bahçedeki son ağaca ilk işareti bıraktı.

Her şey çok ani gelişti. Önce nefesim sıkıştı, sonra karanlığı tarayan gözlerim kocaman açıldı. Rat birkaç adım önden ilerlemiş, ben geride kalıp Rans'ın bıçakla ağaca kazıdığı işarete bakakalmıştım.

Durdum. Hareketsiz kaldığım saniyeleri saymadım ancak bedenim buz kesti.

"Bu işaret," diye dehşetle fısıldadım.

Rans oyalanmama izin vermedi, elimi tuttu ve korkumu fark etmeden beni ormana sürükledi.

Çabucak, "Ritan'ın benden istediği işaret," diye mırıldandı.

Sonra koşar adımlarla karanlığa daldık. O ana dek, dünyamın ayaklarımın altından böyle korkunç bir hızla ve delice kayabileceğini düşünmezdim.

Rans'ı tutan elim titredi, geriye dönüp ağaca kazıdığı işarete son kez baktım.

Karanlık her şeyi gizledi, benden alıp götürdü.

Ancak anılarıma gücü yetmedi.

Bu, aylardır baş ucumda sakladığım, kardeşimin tenine saplanıp hayallerimizi ve onun hayatını çalan kanlı okun ucundaki işaretten başkası değildi.

O an dehşetle fark ettim. Bugüne dek sessizliği dikkatimi çekmişti ancak onu derinlemesine hiç incelememiştim. Ritan kimdi?

Bölüm 20:
GÖĞE BAK

Yaklaşık yirmi dakika sonra yoğun bir sis, gecenin üzerine kapandı. Adımlarımızın bastığı yerde çıtırdayan kuru dallar, içime bir ürperti salıyordu. Kimse konuşmuyordu. Gecenin kör karanlığında, bilinmeze doğru adım atmaya devam ediyorduk. Nefes seslerimizi işitiyordum, çıtımız çıkmasa da zihnimiz aynı cümleleri kuruyordu.

Ne yapacaktık? Nereye gidiyorduk? Bizi karşılayan ne olacaktı? Bunların hepsi korkunç sorulardı. Cevabı olmayan her soru, benim için korkunçtu.

"Ne kadar yürüyeceğiz?"

Rans, omzunun üzerinden Rat'a kötü bir bakış attı. "Sadece yürü."

"Soruma cevap ver."

"Vazgeçtim, sadece yürüme. Sessiz ol ve yürü."

"Buraya size yardım etmek için geldim, it herif!"

Rat, uzanıp Rans'ın omzuna bir yumruk atınca kendimi ortalarına attım. "Durun! Sırası değil. Gerçekten."

Rans'ın gözleri de abisininkiler gibi alev alev parlıyordu. "Sesini kesmezse peşimizdekilere yakalanmamız an meselesi."

O gece beni bulan Rans olduğu için Yuva'nın buraya ne kadar uzaklıkta olduğunu onun dışında hiçbirimiz bilmiyorduk. Gözlerine baktım, öfkeli nefeslerine ara verdi ve soruyu yanıtladı:

"Net bir cevabım yok. O gece av için olması gerekenden daha uzak yerlere gitmiştim, bir ara yolumu kaybettiğimi hatırlıyorum. Seni o zaman buldum. Eğer izin verirseniz gittiğim yolu hatırlamaya çalışıyorum."

Gözlerim korkuyla açıldı. İlk kez o ihtimali fark ettim: Bulamamak. Bulunamamak... Rans da emin değildi. Bu zamana kadar onun yolu çok iyi bildiğine dair sebepsizce bir güven duymuştum. Sanki istediği an beni eve götürebilirmiş gibi... Aksinin olabileceğini görmek, kanımı dondurdu.

"Babam," dedim korkuyla. Ellerim, Rans'ın omuzlarına yapıştı. "Rans, babam beni bulamaz. O hiç dışarı çıkmadı ki... Rans, benim onu bulmam lazım. O beni bulamaz. Yemin ederim, bulamaz!"

"Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. Bense bulunamama ihtimali ile kafayı yemiş gibi omuzlarını sarsıyordum.

"Hani yolu biliyordun, beni götürecektin? Rans, ne yapacağız? Annemi onlara terk edemem. O pislikler benden intikam alamayıp annemle babama zarar verirse ne yapacağım? Rans..."

Gözlerim yaşardı, tırnaklarımı ağzıma götürdüm. "Rans..."

"Hey, sakin olsana!"

Araya giren Rat beni kuvvetli bir şekilde geriye itince yere kapaklandım. Ellerim taşlara değince irkildim, canım yandı. Rans abisinin önünde geçecekken, Rat iri bedeniyle onun önünde durup bana yaklaşmasına izin vermedi.

Büyük botlarıyla iki adım atıp üzerime eğildi. Çenemi tutup sertçe yukarı kaldırdı. Nefes nefese Rat'a bakıyordum. Canımı acıtırcasına parmağını tenime bastırdı, tutuşu çok güçlüydü.

"Beni duyuyor musun?" dedi.

Usulca başımı salladım.

"Annenle babanı kurtarmak mı istiyorsun?"

Yeniden başımı salladım. Dudaklarım titriyordu. Göğsüme korkunç bir ağırlık çökmüştü.

"Rat, çek elini. Canını yakıyorsun."

Rans müdahale etmek için yanımıza yaklaştı fakat Rat çenemi bırakmadan diğer eliyle kardeşini itti. Sonra yeniden üzerime eğilip bana yöneldi.

"Peki," diye fısıldadı. Gözlerini benden bir an bile ayırmadı. "Karanlık bir ormanın ortasında zırlayarak onlara yardım edebileceğini mi zannediyorsun?"

Sustum. Derin nefesler almayı keserek kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Üstelik her an vahşi bir hayvana yem olabilecekken. Önümüzü dahi göremiyorken... Gerçekten mi, kızım? Burada durup ne yapacağız diye ağlıyor musun?"

Sözleri suratıma tokat gibi çarptı. Çenemi kaldıran elinden hızla kurtulup ayağa fırladım, üzerimdeki toprağı çırptım. Gözlerime dolan yaşları geri gönderdim. Kendime gelmiştim.

"Ağlamıyorum!" dedim telaşla. "Hayır. Ağlamak yok."

Rat bir süre gözlerini üzerime diktikten sonra başını salladı. "Güzel."

Sonra başıyla önümüzdeki dar yolu işaret etti, sık ağaçlar yüzünden neredeyse kapanmıştı. Karanlığa doğru telaşlı bir adım attım. Az önce ağzımın payını veren o değilmiş gibi bir abi edasıyla omzuma dokundu.

"Canını yaktıysam kusura bakma."

Ona bakmadan adımlarımı hızlandırdım. "İyi yaptın."

Hafızam bu cümleyi sessizce tamamladı: *Zaten artık o kadar da acıtmıyor, alıştım.*

Rat kısık bir sesle güldü. Rans sessizliğini koruyarak yürüyordu, az önce yaşanan şeye şaşırdığını hissedebiliyordum. Rat onun bozulup bozulmadığını kontrol etmek ister gibi kardeşinin omzuna çarptı.

"Bu kız, masallarla uyuyan insanlardan değil, dostum. Ona saldırdığında hızla savunma kalkanlarını çıkarıyor."

"Beni öldürmek için yerini yapıyorsun," diye takıldım.

Rans'ın bu atışmamızdan eğlendiğini hareket eden omuzlarından anladım, yine de bize dönüp bir şey söylemek yerine yolumuzu kapatan ağaç dallarını kenara itmekle uğraştı. Başımı eğip önden geçtim, peşimden Rat geldi. Bir süre daha bu şekilde ilerledik. Daha hızlı olmamız gerekiyordu ancak ormanın zorlu şartları bizi engelliyordu.

"Rat çocukken de hep böyleydi. Bir şeyi düz yoldan değil, saldırabileceği yollardan anlatırdı."

Rans'ın ne ara yanıma geldiği anlamamıştım. Hafifçe sol tarafıma döndüm. Yüzümü çizmek üzere olan bir dalı kenara çekiyordu. Ona yardım ettim.

"Küçükken çok kavga ettiğinize eminim."

"En çok beni döverdi," diye sırıttı. Rans'ın çocukluğunun ne kadar tatlı olabileceğini hayal ettim. İnatçılığı ve hırçınlıklarıyla evi birbirine katıp Leya'yı deliye döndüren bir yapısı olmalıydı. Acaba o zaman da gözleri şimdiki gibi sadece kendi bildiği bir şeyle eğlenircesine yaramazca parlıyor muydu?

"Dayak yerken ne kadar komik olduğumu düşünür gibi bir hâlin var," diye bana takıldı.

Ona boş boş güldüğümü fark edip başımı yere eğince takılmak üzere olduğum büyük taştan son anda kurtuldum.

"Onu düşünmüyordum."

"Küçükken kızları ne çabuk tavladığımı mı düşünüyordun öyleyse? Anlatmamı istersen..."

"Rans," diye homurdandığımda ikimiz de gülüyorduk.

"Bana karşı koyamazlardı," diye iç çekti. Sonra adımlarını hızlandırıp öne geçti, yolu neredeyse tamamen kapatan birkaç iri dalı tüm gücüyle kırdı. Rat da hemen yanındaki çalılıklarla boğuşuyordu.

"Gevezeliği bırakın. Acaba Ritan bizi ihbar etmiş midir?"

Bir anda sessizliğe kapıldık, Rat'ın sorusu havada kalmıştı. Adımlarımız hız kesmiyordu hatta Ritan'ın adını işitince daha da hızlandığımı fark ettim. Tanrı'm, o işareti nereden biliyordu?

"İhbar etmiş olmalı." Rans'ın sesi düşünceli geliyordu.

Zihnimdeki şüpheleri duysa acaba ne hissederdi? Kardeşi hakkında masum şeyler düşündüğümü söyleyemeyecektim. Ancak bunun, benim için kendilerini riske attıkları gerçeğini değiştirmediğini biliyordum. Leya'ya, Rans'a, Refeyn'e hatta Rat'a ihanet edemezdim. Eğer ölmemi isteselerdi beni çoktan teslim ederlerdi. Fakat onlar tam tersini yapmış, tek başıma hayatta kalamayacağımı bilmelerine rağmen köşelerine çekilmeyi tercih etmemişlerdi.

"Bana sorarsanız..." diye sıkıntıyla mırıldandı Rans. "Ritan bizi ihbar etmemiş olsaydı çoktan yakalanmış olurduk. Sonuçta kaç kişi olduklarını bilmiyoruz, kalabalık da olabilirler. Hesapladığımız saatte peşimize düşmüş olsalardı aramızda en fazla yarım saatlik mesafe olurdu. Belli ki onları atlatmak üzereyiz."

Kırk dakikalık yolculuğumuzun sonunda Rat yorulmuş gibiydi, durdu ve derin bir nefes verdi. "Katılıyorum."

Onunla birlikte ben de durdum. "Bu çalılıkların bir sonu yok mu?"

"Elli metre sonra seyrekleşiyor. Yol daha açık bir hâle gelecek, bekleyin."

Rans gözlerini kısıp, önümüzdeki karanlığa bakarken hesap yapmaya çalışıyordu. Zihnini okuyabilmeyi isterdim. Acaba evimi bulabilecek miydi? Bu ihtimale yakın mıydı? Yoksa tepemizdeki yıldızlar kadar uzak bir ihtimalde sıkışıp kalmış mıydı? Sorular bitmiyordu.

Devam etmek için önüme döndüğümde Rat bir anda tüm hızıyla üzerimize atladı. Kendimi yere kapaklanmış hâlde bulmuştum, Rans da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Rat iri bedeniyle çalılığın içine doğru süründü, gizlenmeye çalıştı.

Rans fısıldadı: "Biri var."

Rat parmağını dudağına götürüp susmasını işaret etti, ardından onaylarcasına başını salladı. Korku bir anda bedenimi çepeçevre sarınca ellerimi titremesinler diye yumruk yaptım. Rat bana doğru sürünüp arka cebine sıkıştırdığı ufak bıçağı tenime değdirdi.

Al diye dudaklarını kıpırdattı. Hiçbir şey söylemeden bıçağı sımsıkı kavradım.

Rans yattığı yerden eğilip botunun içinden başka bir bıçak daha çıkardı. Bu, şu ana kadar gördüklerime hiç benzemeyecek kadar uzun gövdeli, keskinliğini karanlıkta dahi fark edebileceğim kadar sivriydi. Herkes silahlarını kuşanırken sakinliğimi korumaya çalıştım.

"Yaklaşıyor," diye fısıldadı Rat.

Bu adamların kulaklarının ne kadar iyi duyabildiğini düşünmeyi bırakmıştım.

"Hayvan mı?" Rans fısıldamıştı.

Rat başını iki yana salladı. "İki ayağı üzerinde güçlü bir şekilde yürüyor."

Bir süre ses gelmedi. Rat, "Durdu," diye fısıldayınca, Rans başını çevirip o yönü görmeye çalıştı.

"Etrafa bakıyor olabilir. Diğerleri çok uzakta mı dersin?"

Rat'ın çenesi gerildi. Karanlıkta parlayan gözlerini etrafta gezdiriyordu. "Sanmam," diye fısıldadı. "Tek başına gelmiş olamaz. Eğer Ritan ihbar ettiyse bunlar bizi nasıl buldu?"

"Bunu boş ver," diye hızla araya girdi Rans. "Ayağına taş atacağım, başını eğdiğinde sen üzerine atla. Boynunu tut, yere düşürdüğün anda ben devralacağım."

Tanrı'm, nasıl öldüreceklerini konuşuyorlardı. Mide bulantımı durdurmaya çalıştım, ne bekliyordum ki? Burnumuza çiçek bahçelerinden güzel kokular mı gelecekti?

Ya ölecek ya da öldürecektim. Her şey bu kadar netti.

Rat başını salladı, tam düşündüğümüz şey oldu ve adım sesleri yaklaştı. Şimdi ben de daha iyi duyabiliyordum.

"Bizi göremediği için yavaşladı," diye fısıldadı Rans. "Ne zamandır peşimizde bu?"

Herkesin sinirleri gerilmişti. Çalılıkların hareket ettiğini, kuru yapraklara basıldığını duyduk. Artık ses iyice yakından geliyordu. Nefesimi tuttum, yanlış bir şey yapacağım diye ödüm kopuyordu. Benden bir şey yapmamı istemedikleri için bıçağımı sımsıkı kavramış, öylece bekliyordum.

Adımlar yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Sonra tam dibimizde durdu. Bir bedenin çok yakınımızda, saklandığımız yerin iki adım ötesinde beklediğini hissedebiliyordum.

Hızlı nefeslerini duyuyordum.

Rans kavradığı büyük taşı, onun bize doğru daha fazla gelmesine fırsat vermeden güçlü bir şekilde ileri fırlattı. Tahmin ettiğimizden daha hızlı fırlatmış olacaktı ki taş isabet eder etmez acı dolu bir inilti duyuldu.

"Ah..."

Rat hiç beklemeden yattığı yerden fırladı ve iri vücuduyla birkaç metre uzağımızdaki bedeninin üzerine atladı. Korkumun donakalmama sebep olmasına izin veremezdim, telaşla yattığım yerden fırladım. Rat'ın üzerine atladığı gerçekten de bir insandı. Boynunu sıkıca kavramıştı, yakalanan kişinin gırtlağından boğulurcasına sesler duyuluyordu. Rans bir an bile

durmaksızın bıçağını çıkardı, hışımla yere düşen vücudun üzerine atlarken sadece bir saniyeliğine yerde uzanan kişiyle göz göze geldim.

Tanrı'm, bu zifirî karanlık bana hayal mi gördürüyordu yoksa bu, o muydu?

"Durun!" dedim panikle.

Rans'ın bıçağı tutan eli havada kaldı.

Ben onların arasına giremeden yerdeki kadın, boynundaki ellerden kuvvetli bir hamleyle kurtuldu. Rat bile ne olduğunu anlayamadan karnına tekmeyi yedi. Rans'ın bıçağının havada uçtuğunu gördüm. Yakalamaya çalıştıkları kişi zannettiklerinden daha güçlüydü. İki kardeş de kendine gelip, kaçmaya çalışan kişiyi tutmak için yeniden hamle yaparken yerdeki kadın sağlam tekmeler savuruyordu.

"Felia," diye araya girdim. "Durun, bu o!"

Herkes bir anda durdu.

Tehlikeli ormanın ortasında hareketsizce duran dört bedendik. Karanlık, parlak gözlerimiz dışında bedenimizin her zerresini birbirimizden gizliyordu. Ve hepimizin göğsünden hırıltılı soluklar yükseliyordu.

Uzaktan gören biri, bize insan değil, dört vahşi hayvan derdi. Bundan farksızdık.

Kadın ellerini kaldırdı. "Benim, lanet olasıcalar."

"Fe... Felia?"

Rat az evvel öldürmeye çalıştığı kişiye şaşkınca yaklaştı, elini uzatıp omzuna dokunmaya çalıştı.

Felia güçlü bir hamleyle Rat'ın bileğini bükünce adam homurdandı: "Ne yapıyorsun?"

"Sen de benim canımı yaktın!" diye çıkıştı genç kız.

Olanlara anlam vermeye çalışırken öylece seyrediyordum.

Rans, "Sessiz olun!" diye uyardıktan sonra Felia'ya yöneldi. Bir yerine zarar verip vermediklerini öğrenebilmek için onu süzdüğünü fark ettim. Genç kızın omzunu tutup etrafında döndürdü. Neyse ki hiçbir şeyi yoktu.

"O bıçakla beni deşecektin," diye çıkışmaya devam etti Felia. Sesinde kırılgan bir tını vardı.

Gözlerimi devirmek istedim. Sanki iki koca adamı deviren o değilmiş gibi...

"Sen olduğunu nereden bilelim? Buraya gelene kadar iz bırakmadığımızı düşünüyorduk. Takip ediliyoruz zannettik."

Rans'ın sesi buz gibiydi. Ne kadar gergin olduğunu hissediyordum, planımız altüst oldu zannetmişti. Kısa bir an göz göze geldik. Ona *sorun yok* dercesine başımı salladım.

"Neden buradasın?"

Araya giren Rat çatık kaşlarıyla, "Daha önemlisi bizi nasıl buldun?" diye ekledi.

"Sizinle hiç ava gelmemişim gibi davranmanız çok saçma," dedi kadın bezgince. Eğildi, düştüğünde toprağa bulanan bol pantolonunu temizledi. Yere düşen bıçağını aldı, kaşla göz arasında botunun içine sakladı. İşi bittikten sonra yeniden dikleşip geldiği yönü işaret etti.

"Bataklığı geçtiğiniz yerde biriniz yamuk basmıştı, ayak izinden gittiğiniz yönü tahmin ettim."

Kahretsin, iz bırakmamamız gerektiğini tembihlemişlerdi. Delice dikkat etmeme rağmen başaramamıştım. Herkes birbirine bakarken araya girdim:

"Orada düşmek üzere olduğum için ayağım kaydı, üzgünüm. İz bırakmamak için çabalamıştım."

Felia bana aptalmışım gibi bir bakış attı. "Bir dahakine üzgün bir ölü olursun. Bu orman böyledir."

"Çok daha dikkatli ol," dedi Rat ciddiyetle. "Felia yerine başkası da yerimizi bulabilirdi. Telafi hakkımız yok."

"Haklısın," dedim.

Rans, "Ormaya geçersen daha iyi olur, tek sıra gidelim. Ben öne geçiyorum. Rat, sen arkayı kollayacaksın."

"Tamamdır."

"Ben tepeden geleceğim."

Felia'ya şaşkınlıkla baktık. "Sen de mi geliyorsun?" dedim.

Başını salladı. "Tur atmaya çıkmamıştım. Sizinle geliyorum."

Rat'ın yanıtı çok netti: "Ölebilirsin."

"Sizi yalnız bırakmıyorum."

Tanrı'm, abisini öldürmek üzereydim. Hatta yaşayıp yaşamadığından hâlâ haberim yokmu. Bu kız bunu boş verip bizimle mi geliyordu?

"Ama..." diyecek gibi olduğumda Rans sözümü kesti:

"Bırakın. Gelmek istiyorsa gelsin. Bir kişi fazla oluruz, daha iyi."

Felia ise sanki düşüncelerimi okumuş gibi cümlemi tamamladı: "Mataz aptalını hiçbir yerde bulamıyorum. Onu aramaya çıktığımda sizin yola çıktığınızı öğrendim."

Hepimiz sustuk. Kız hiçbir şeyin farkında değildi. Rans ona belli etmeden bana uyarıcı bir bakış yollayınca başımı çaresizce eğip dudaklarımı birbirine bastırdım. Eğer doğruyu söylersem muhtemelen Felia beni öldürmeye teşebbüs edecekti.

"Yolumuz çok uzun mu? Nereye gidiyoruz?"

"Beni eve götürüyorlar," dedim düz bir sesle.

Felia kafasını bana hızla çevirdi. Şaşırmıştı. "Eve mi?"

Başımı salladım. Göz ucuyla Rans'a baktığını gördüm, o herhangi bir tepki vermiyordu. Sessizce yürümeye devam ettik. Tahminlerime göre, Felia bu durumdan çok mutlu olurdu.

"Ailenin seni öldüreceği söylentileri dolanıyordu. Şimdi ne olacak?"

"Ölmezsem ne olduğunu göreceğiz," dedim aynı sakinlikle.

Kızın şaşkınlığı iyice artıyordu. "Bizi de..."

"Yakalanırsanız elbette sizi de öldüreceklerdir," dedim.

Kız adımlarını durdurdu. Rans ve Rat'tan yanıt yoktu.

"Bunun için mi risk alıyorum yani?" diye isyan etti.

Ortalarına geçip yola devam ettim. "Kimse senden gelmeni istemedi."

Rans, "Hâlâ geç değil. Korkuyorsan dön," diye mırıldanırken yolu kontrol ediyordu.

"Ne korkusundan bahsediyorsunuz? Sadece böyle aptal bir sebepten güme gidersem..."

Rat, "Sus artık, Fel," dedi. "Ya gel ya da git."

Felia, çenesini kapatmak zorunda kalmıştı. "Sizi yalnız bırakmayacağımı biliyorsunuz, dangalak herifler."

Eminim ki canlarını benim için riske attıklarına değmediğini düşünüyordu, üzerime diktiği kötücül bakışları her şeyi açıklıyordu. Bunu düşünmeye ayıracak zamanım yoktu. Yola devam ettim. İkinci ya da üçüncü saatin sonuna yaklaşmıştık. Bacaklarım güçsüzleşmeye başlamıştı.

"Buradan sonrası görünmüyor," dedi Rans düşünceli bir şekilde. Karanlık bizim için her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Yol ayrımında durmuştuk.

"Ya ayrılacağız ya da birini seçeceğiz."

Rat, "Kaybolma lüksümüz yok," derken Felia hiç duraksamadan yanımızdaki ağacın dibine geçti.

"Ağaçlar yeniden sıklaşıyor. Yukarıya çıkıp etrafa bakayım."

Ben şaşkınlıkla kıza bakarken o çoktan tepeye tırmanmıştı. Önce güçlü bir dala, ardından daha zayıfına bastı. Parmak uçlarında dans eder gibi bir hâli vardı. Dengesini öyle iyi ayarlıyordu ki oradan oraya hızla geçişini hayretle seyrediyordum.

"Aman Tanrı'm!" diye fısıldadım.

"Merak etme," dedi Rans. "Çok iyi tırmanır. Düştüğünü hiç görmedim."

Felia ağaçla bir bütün olmuştu, öyle yükseğe çıktı ki gözden kaybolur gibi oldu. Başımı kaldırmış, hâlâ şaşkınca izliyordum. Fazla bağırmamaya özen göstererek aşağı seslendi:

"Bu tarafta bataklık devam ediyor. Diğer yönden büyük bir açıklığa çıkılıyor."

Rans birkaç dakika hafızasını zorladı. Sonra ağaca iyice yaklaşıp Felia'ya baktı.

"Devrilmiş bir ağaç görüyor musun?"

"Ağaçlar çok yüksek, görüşümü kapatıyor. O kadarını göremiyorum."

Duyduklarımız bizi memnun etmemişti. Derin bir nefes verip gözlerimi kıstım. Hangi yolu seçmemiz gerekiyordu?

"Yanlış yol bize çok vakit kaybettirir. İkişerli ayrılırsak..."

"Olmaz," diye reddetti Rat. "Birbirimizi bulamazsak boka sarar. Daha tehlikeli."

Gözlerim etrafta bir şey arıyordu ama göremiyordum. Hiçbir yol yoktu. Onlar aralarında tartışırken bir iki adım attım, sağdaki ağaca elimi koyup ilerlemeye başladım. Dokunuyor, bir şeyler hissetmeye çalışıyordum. Sanki konuşup bana yol gösterebilirmiş gibi...

Rans, "Sol olabilir," dedi.

Rat bir kez daha itiraz etti. "Bataklığı hatırlamaz mıydın? Bence sağdan geldin."

Rans'ın sıkıntılı bir sesle ofladığını işitiyordum, hatırlayamadığı her an kendine kızıyordu. Elimi sonraki ağaç gövdesinin sert kabuğuna koyunca irkildim, parmağım bir ağa dolanmıştı.

"Bu da ne?" diye mırıldanırken başımı usulca yukarı kaldırdım. Ağı hafifçe çektim.

Korkunç bir gürültü koptu. Felia acı bir çığlık attı. "Siktir!"

Rat ve Rans ilerlediğimi ancak o an fark etmişlerdi. Botlarının yeri delecek kadar büyük gürültüsüyle bana koştuklarını duydum, donakalmış hâlde yukarı bakıyordum.

"Ne oldu?" dedi Rat nefes nefese.

"Ben..." dedim şaşkınca. "Ben bir şey buldum."

"Parmağımı kesiyordun!" diye acıyla çıkıştı Felia. Onun, dokunduğum ağaçlarda ilerlediğini duymamıştım bile. Gerçekten sessizdi.

"Tuzak," diye fısıldadı Rans, heyecanlanmıştı. Tuttuğum ağa dokundu. Ağın uzandığı ağacın tepesine baktı, Felia'nın bahsettiği kesici düzenek yaprakların arasına güzelce gizlenmişti.

"Yaralı mısın?"

Felia, "Sorun yok," dedi. "Elimi kıl payı kurtardım."

"Geyik tuzağı. Hayvanı alıp ağı bırakmışlar."

Rat da heyecanlandı. "Buradan geldin."

Rans başını salladı. "Evet. Bu yoldu."

İkisi de dönüp bana baktıklarında kirpiklerimi kırpıştırdım. Felia'nın parmaklarını kestiğimi zannettiğim için ödüm kopmuştu, tenimin bembeyaz olduğuna emindim.

Rat sırıttı. "Aferin."

Yanlışlıkla da olsa iyi bir şey yapmıştım.

Rans hemen tepeye seslendi: "Koş, Felia. Sesi duyan hayvanlar gelecektir. Bize yetiş."

Kız bir an bile beklemeden önündeki ağaca atlayarak, "Tamam," diye seslendi.

Rans'ın canımı yakarcasına elimi tutup çekiştirmesi bir saniye bile sürmedi. "Yerimizi belli etmek zorunda kaldık. Haydi, tüm gücünle!"

Başımı salladım ve onunla beraber koşmaya başladım fakat Rat'ın geride kaldığını gördüğüm için başımı çevirince taşa takılıp tökezledim.

Rat bir sopa kapmıştı. "Ayak izlerini hallediyorum, siz devam edin!"

Rans ile beraber mesafeyi açtık, nefes nefese koşarken adımlarımın üzerine sağlam basmaya çalışıyordum. Öte yandan, Rat daha geride kaldığı için endişeliydim, hem kendi ayak izlerini hem bizimkileri yok ediyordu. Koşarken başımı kaldırıp, Felia'yı kontrol edince Rans bana öfkeyle çıkıştı.

"Onlar nasıl hayatta kalacaklarını biliyorlar. Sadece kendini kurtar!"

Yan yana koşarken artık önüme bakıyordum, sanki göğsüm patlayacaktı. Soluklarım yetmemeye başlamıştı.

Rans'ın, "Her zaman önce kendini kurtar," dediğini duyar gibi oldum. Söylediği son şey bu oldu.

Bir daha başımızı çevirmeden koşmaya devam ettik. Saçlarım önce havalanıyor, sonra boynuma düşer gibi oluyor, bedenim devamlı hareket ettiği için omuzlarıma bile değemeden yeniden yükseliyordu. Kalbim sanki patlayacaktı. Dizlerimi bu kadar zorladığımı hiç hatırlamıyordum.

Kaçtığım ilk gece ormanda karşılaştığım ayıyı düşününce kuvvetimi kaybetmeyi göze alamayarak sınırlarımı zorladım. Böyle bir risk alma hakkım yoktu. Tek çarem, son nefesimi verecek bile olsam Yuva'ya ulaşmaktı. Kaç dakika bu korkunç düşüncelerle geçti, sayamadım. Artık terlemiyor, suyun içinde yüzen bir vücut gibi hissediyordum. Avuçlarımız birbirine yapıştığı için ellerimizi bırakmıştık. Rans önüme geçmiş, dengemizi ve hızımızı kaybetmeden ilerleyebilmemiz için bana yol gösteriyordu, onun bastığı yerlere basıyordum.

İçgüdülerim geriye dönmemi, Rat'ı kontrol etmemi, yukarı bakıp Felia'nın nasıl olduğunu öğrenmemi söylese de yapamıyordum. Rans'ın söylediği şeyin dışına çıkamıyordum. Yaklaşık otuz dakika sonra hızım kesilmeye başladı.

"Ben..." dedim soluk soluğa.

Öksürmeye başladım. Rans hemen durdu. Bir adım daha atamadım. Eğilerek dizlerimi tuttum. Bedenim saatlerdir öyle çok zorlanmıştı ki bir anda yere çöküverdim, toprağa oturdum. Sırtıma bir şey battı. Muhtemelen bir daldı, dönüp bakacak mecalim bile kalmamıştı.

"Ben nefes..."

Rans susmamı işaret etti, eliyle göğsümü tuttu ve nefesim düzene girene kadar beni bekledi. Bu sırada acıyan boğazımla öksürüyor, sesim çıkmasın diye kafamı Rans'ın boynuna gömüyordum. Dışarı boğuk hırıltıdan başka bir şey çıkmıyordu. Çok geçmeden Rat yanımızda durdu.

"Su."

Bana uzattığı şişeyi dudaklarıma götürürken ellerim titriyordu, ağzımı açıp şişeyi var gücümle sıktım. Birkaç damla su çenemden akıyor fakat ben aldırmadan kana kana içiyordum. Tepemizdeki ağacın dalları kıpırdadı, birkaç saniye içinde Felia'nın yanıma atladığını duydum. O da nefes nefese kalmıştı.

"Neden durduk?" diye sordu. Boğuluyor olmamın onun için geçerli bir sebep olmadığını görebiliyordum.

Bana sorarsanız doğru olan buydu. Rans bu ormanın beni öldürebileceğini söylerken tehdit etmiyordu, artık anlıyordum. Gerçeklerden bahsediyordu. Peki, bunca zorlukla dolu yol boyu, yaralı olduğum gece beni evine kadar nasıl taşıyabilmişti? İnanamıyordum.

"Siz... Siz beni bekleme..."

Nefesim düzene girsin diye susarken, yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedip bir avuç suyu yanaklarıma çarptım. Kendime gelmeye başlıyordum.

Rans güven veren bir sesle araya girdi: "Ayrılmayacağız."

"Ama..." diyecek oldum.

Buz gibi bir sesle, "Geldik," dedi.

Sanki kalbim durdu.

Dünya benim için karanlıktı. Hayır, bu ormanın karanlığına benzer türde değildi. Bu, Yuva'mın yanında olmanın bende yarattığı yeni etkiydi. Güven, sadakat, bağlılık... Bunların üzerini sert bir hamleyle çizmiştim.

Artık Yuva karanlık demekti. Ailemi, sevdiklerimi, hayallerimi, özgürlüğümü alan sonsuz bir karanlık.

"Geldik," dedim titreyen dudaklarımı güç bela kıpırdatarak. "Geldik. Sonunda geldik."

Felia, "Nasıl gireceğiz?" diye sordu. Başımı iki yana salladım.

"Giriş yok."

Herkes kısa bir an sessizliğe gömüldü. Dayanamayıp kendimi tamamen yere bıraktım ve öylece uzandım. Karanlık gökyüzünde tek tük parlayan yıldızları saydım. Sonra gözlerimi kapattım, asıl yolculuk burada başlıyordu. Ellerimi göğsümün üzerine koydum, hâlâ hızla yükselip iniyordu.

"Ne demek giriş yok?" Rat isyan etti. "Sen nasıl çıktın?"

"Sınırlar," diye fısıldadım. "Sadece sınırlar var. Bir daire şeklinde. Yuvanın her yerinde. İnsanları içeride tutuyor."

"Girip çıkan kimse yok mu yani? Kılık değiştiremez miyiz?" Felia olaya anlam vermeye çalışırken sorularını sıralıyordu.

"Herkes birbirinin yüzünü tanır." Yattığım yerden usulca kalkarken daha sakindim, Felia'ya baktım. "Bir yabancıyı hemen tanırlar."

"Ne bok yiyeceğiz biz?" dedi kız. "Bu anlattığına göre oraya girdiğimiz an öleceğiz. İçeride kaç kişi var? Silahları nasıl? Kaç saniyede saldırırlar?"

Başımı iki yana salladım. "Siz girmeyeceksiniz."

Kıyafetlerimi ellerimle son kez çırpıyordum, dikleştim ve yanımdaki insanların gözlerine tek tek baktım. Elbette ilk atılan Rans oldu.

"Unut bunu."

Rat onu onayladı. "Beraber giriyoruz."

Biri arka cebindeki bıçağını çıkarırken diğeri okuna sarılmıştı. Ellerimi öne uzatıp ikisini de durdurdum.

"Söz veriyorum, yakalanmayacağım. Siz içerideki düzeni bilmiyorsunuz, ayak uyduramazsınız. Ben... Ben hemen geleceğim."

Felia beni baştan aşağı süzdü. "Seninle ölmeye can atmıyorum. Ama oraya yalnız girersen bir halt beceremeyeceğini hepimiz biliyoruz."

"Neden?" dedim öfkeyle. "Siz..."

Genç kız iyice dibime girip nefesini yüzüme verdi. "Gözlerindeki korku her şeyi açıklıyor da ondan."

Yuva'nın bulunduğu tepeye doğru keskin bir bakış attı. "Orada bize söylediğinden fazlası var. Belli oluyor."

Rans, Felia sözlerini bitirir bitirmez iki büyük adımla öne geçti. "Hedefimiz neresi? Bunu söylemen yeter."

Tanrı'm, her şey korkunç bir hızla ilerliyordu. "Ben..." dedim. "Ben tam olarak..."

"Ne arıyoruz?"

Botuna eğilen Felia sözümü yeniden kesti. Nasıl sakladığını bilmesem de oradan tam üç bıçak çıkardı. Çorabıyla uğraşırken başını kaldırmış, bana bakıyordu.

"Aradığımız şeyi görünce tanıyabilmeliyiz. Değil mi, küçük kız?"

"Bir katil arıyoruz," diye fısıldadım. "Görünce tanıyabilecek misin?"

Felia sinirleri bozulmuş gibi güldü. Sonra botunu giyerek ayağa kalktı. Benden birkaç santim uzundu.

"Elbette tanırım," dedi alaycı bir ifadeyle. "Bak. Bir tanesi karşında duruyor."

Rat öfkeyle aramıza girdi, sözlerini idrak edememiştim. "Sizce konu siz misiniz? Ahmaklığı bırakıp hedefe odaklanın."

Rans abisinin ardından, "Senin evine mi girmemiz gerekiyor?" diye sordu. "Konumu nerede kalıyor? Bize tarif et."

Kitap... Aryan'daki kitap. Önce onu almalıydım. Oktaki işaretin anlamını bulmalıydım. Aryan'a gitmek, evime gitmek demekti. Bahçelerimiz bitişikti.

"Bir süre dikkat çekmeyerek arka taraflardaki evlerin bahçelerinden ilerlememiz gerekiyor," dedim endişeyle. "Sonra meydana yaklaşacağız, oradan... Oradan sonrası daha zor ama evim birkaç dakikalık mesafede kalıyor, eğer kendimizi kamufle ederek arka bahçemize ulaşabilirsek halledebiliriz."

"O zaman sen öne geçiyorsun," dedi Rat. Elindeki bıçaklardan birini ters çevirip bana uzattı. "Al bakalım."

"Tamam," dedim bir an bile düşünmeden. "Beni takip edin."

İşte, o andaydım. Elimde tuttuğum bıçağın avuç içlerimi kaşındırdığı, haftalardır beklediğim, hayaliyle yanıp tutuştuğum o anda. Cesur olma zamanıydı. Ölmeden önce öldürme zamanıydı.

Arkamda pusuda bekleyen insanlara son bir kez döndüm.

"Dışarıda nöbet tutmanız daha güvenli olabilir."

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken Rans'a bakıyordum. Kalbim hızla atıyordu. Rat bir an bile düşünmedi ve diğerlerine yanıt hakkı tanımadan beni omzumdan itti.

"Yürü. Yolu göster."

Küçük kardeşimin kollarımda öldüğü bu korkunç ormanda, şimdi benim canımı almak için hazırda bekleyen tehlikeli karanlıktaydım. Son kez derin bir nefes aldım ve bir an dahi beklemeden yere atılıp sürünmeye başladım.

Sınırlardan içeri girdim. Yüreğim ağzımdaydı.

"Başaracağım, Zey," diye fısıldadım. "Yapacağım, küçüğüm."

Arkamdan Rat, hemen yanımdan Rans, peşlerinden ise Felia geliyordu. Sessizce sürünüyor, kimsenin bizi görmediğinden emin oldukça hızlanıyorduk. Sınırın ormana yakın olan bölgesinden uzaklaşıp, evlerin çatılarını görmeye başladığımız alana gelince titrek bir nefes verdim.

Kalbim yerinden çıkacaktı. Bunca zaman sonra burada olmak, aklımı kaybettirecek kadar büyük bir ikilem yaşatıyordu. Deli gibi korkuyor, intikamımı almadan ölmek istemiyor ancak dönemiyordum. Tek yolum vardı, onun da her adımı mıh gibi aklımdaydı.

Çünkü bu, beni evime, sıcak bıraktığım yatağıma götüren topraktı.

"Meydana yaklaşıyoruz," diye fısıldadım diğerlerine. "Birazdan Gözcüleri görmeye başlayacağız."

"Gözcüler kim?"

Sürünürken çenem toprağa değiyordu, başımı kaldırmadan otların ve yaprakların içinde bedenimi sürükledim. Rat'ın sorusunu yanıtlarken huzursuzdum.

"Burayı koruyanlar. Silahlılar, iyi bir eğitimden geçiyorlar. Sakın tek başınıza saldırmayın, birini gördüğünüz an işaret..."

Cümlemi bitiremeden donakaldım. Hayatın bana alaycı bir şekilde yarım ağız gülüşüydü bu, tanırdım. Muhtemelen gece devriyesi yapan uzun boylu, iri cüsseli Gözcülerden biri olduğumuz alana yaklaşıyordu.

Birkaç hafta öncesine kadar bu göreve hayranlık duyduğum için onun ne yaptığını biliyordum, gecenin belli saatlerinde bütün Yuva'yı dolaşma sorumluluğunu yerine getiriyordu.

Rat'ı ayağımla dürtükledim. "Kıpırdama. Orada."

Felia bedenini yanıma sürükleyip, başını kaldırmadan incelerken, "Öldüreceğiz, değil mi?" diye sordu. Sesinde merhamet yoktu.

Kalbim sıkıştı. Her ihanet, bir diğerini beraberinde getiriyordu. Önce kaçmış, sonra geri dönmüştüm. Arada koca bir fark vardı, ailemin ve Yuva'nın yüz karası ilan edileceğim bir kusurda bulunmuştum: Yanımda Vahşileri de getirmiştim. Kulağa korkunç geliyordu. Ölümü hak ediyormuşum gibi...

"Öldürelim," diye fısıldadı Rat. "Riske atmaya gerek yok."

Sessiz kaldım. Bu konu hakkında fikir beyan etmek istemiyordum. Nihayetinde eğer bizi görürse seçim şansımız kalmayacaktı, o da ölmemiz için elinden geleni yapacaktı.

Rans tam araya girecekken beklemediğimiz bir şey oldu ve Gözcü yolunu değiştirdi. Âdeta farkında olmadan bizi teğet geçti, adımlarının yönü değişti ve bulunduğumuz yerin tersi istikamette ilerledi. Dakikalar sonra gözden kayboldu.

Sevinçten ağlayacaktım. "Gitti!"

"Kaç dakikada bir gelir?"

Rans'ın sorusunu, "Sanırım yarım saatten fazla," diye yanıtladım. "Arkadaşları buralarda değilse şanslı sayılırız, süre uzar."

Cümlem biter bitmez aynı anda hareket ettik, yeniden öne geçtim ve tüm gücümle sürünmeye devam ettim. Yuva'daki sıradan akşamlardan biri olmalıydı. Kör karanlığın çöktüğü bu geç saatte dışarıda kimsecikler yoktu. Herkes evinde, yemek masasında ya da mışıl mışıl uyuduğu sıcak yatağındaydı. Kimse haftalar önce kaçan bu kızı, yanında Vahşilerle görmeyi beklemiyor olmalıydı. Başarabileceğime olan inancım arttı.

"Şu kayanın dibinden çömelerek yürürsek daha hızlı ilerleriz," diye komut verdim.

Etrafta kimse olmadığını, en yakınımızdaki evlerin bile ışıklarının yanmadığını gördüğüm için kayaya doğru sessiz adımlarla koştum. Ardından bu bölgede sayıca az insan olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla yola sürünerek değil, eğilerek devam ettim. Yaklaşık on dakika boyunca karşımıza çıkan kimse yoktu, kayalar ve ağaçlar bizi korudu. İlerledikçe bizi büyük bir sessizlik karşıladı.

"Evler çoğalıyor."

Rans hemen dibimdeki kayaya tutunup, keskin gözlerini etrafta gezdirirken başımı salladım. "Az kaldı, birazdan arka bahçeme geleceğiz."

"Daha sessiz ilerleyelim."

Rat'ın komutuyla beraber başımızı salladık, ardından kayaların ve saklanmamıza yardımcı olan karanlığın izini sürmeye devam ettik. Kayalar sona erdiğinde yeniden yere yatıp süründük. Otlar fazla ses çıkardığında durup etrafı dinledik. Bu sessizlik şimdi kulağa ürkütücü geliyordu. Yutkunup çenemi dikleştirdim.

Arka bahçemi görüyordum. Komşularımızın evinin hemen bitişiğindeydi.

"Buraya geldiğime inanamıyorum," diye fısıldadım gözlerim dolu dolu. "İşte, evim şurada. Babam, ışığı açık olan odadadır."

Başımıza gelen bütün felaketlerden önce uyku vakti gelmeden usulca o odaya geçer, bir kitap okurdu. Kalbim acıyordu.

"Evine girmen aptallık olur," diye homurdandı Felia. "İlk iş oraya birilerini koymuşlardır."

Haklıydı, sessiz kaldım. "Eve girmeyeceğim."

Cümle ağzımda kötü bir tat bıraktı. Buraya kadar gelmiştim ancak aileme, evime güvenememiştim. Bir ruh, bundan daha şiddetli bir fırtına yaşayabilir miydi? Bu dünyada hissettiği aidiyeti bunca yıkımla yitirebilir

miydi?

"Ne yapıyoruz?"

Rans'ın sesi buz gibiydi, komutumu hazırda bekliyordu. Yanımdaki üç cesur insan da ölmek ya da öldürmek için bekliyordu.

Tellere doğru sürünmeye devam ederken, "Yan eve gireceğim," diye fısıldadım. "Almam gereken şey orada."

"Peki ya orası tehlike..."

Sertçe başımı salladım. "Arkadaşlarım orada. Bana verecekleri bir kitap var, onu almadan buradan dönemem. Bütün düğüm o zaman çözülecek."

"Belli olmaz, bahçeden gelen olursa icabına bakmak gerekir. Birimiz burada kalsın."

Rat'a hak verdim. "Siz geride kalın, ben hızlıca eve girip gelirim."

"Olmaz!"

Şiddetli itirazın sahibi elbette Rans'tı. "Tek başına gidemezsin," dedi. "Ne olacağını bilmiyoruz."

"Güven bana," diye fısıldadım. "Hemen döneceğim. Bir sıkıntı olursa size işaret veririm. Yardıma gelirsiniz. Geldiğimiz yoldan döneceğiz."

Bu düşünce kalbimi acıttı. Yuva'ya kadar girmişken buradan, ailemden kaçacak olmak... Midem kasılıyordu. Dişlerimi sıktım.

"Bahçeye beraber gireceğiz."

Rans beni dinlemedi ve tellerin ardına doğru sürünmeye devam etti. İnatlaşmayı bırakıp diz çöktüm ve ellerimin üzerinde yarı emekler, yarı sürünür hâlde peşine takıldım. Arka bahçeye güvenli bir şekilde girdiğimde anılar zihnime hücum etti.

Aryan'dan yardım dilendiğim o gecedeydim. Kitabı isterken sesim ağlamaklıydı; biri yolu göstersin, beni kurtarsın diye yalvarıyordum. Zavallı arkadaşlarım neler olduğunu anlayamadan hayatımın tepetaklak oluşuna şahit oluyorlardı. Hayallerime veda edişime...

Ne badireler atlatmıştım! İşte, geri dönmüştüm. Bu bir rüya ya da kâbus değildi. Gerçeğin ta kendisiydi. Hâlâ inanamıyordum.

"Felia, orada kal."

Rans'ın komutuyla Felia sürünmeyi kesti. Şimdi hepimizin arasında ikişer metre mesafe kalmıştı. Rat en arkadaki bahçenin tellerle çevrili bölümündeydi. Nefes nefeseydik. Omzuma yüklendim ve sürünerek Rans'ı geçtim. Çok tehlikeli bir andaydık, sanki birazdan kalbim duracaktı.

Duvarın dibinde durarak çömeldik. Göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Karanlıkta Rans ile bakıştık.

"Tek bir isteğim var," dedim ellerini titreyen ellerimle tutarken. "Lütfen, ne olursa olsun içeri girme. Söz ver bana, Rans."

"Veremem," dedi. Belki benim gibi o da korkuyordu ancak gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Sesi tok, bakışları tehditkârdı.

"Lütfen," diye yalvardım bir kez daha. "Lütfen. Sizden birine bir şey olursa dayanamam."

Gözümden bir damla yaş, korkumu ele verir gibi süzüldü. "Birinin ölümünün vicdan azabına daha katlanamam."

Rans sessiz kaldı. Kendimi ne çok suçladığımı biliyordu, kısa bir an döndü ve arkada pusuya yatmış bekleyen Felia ve kardeşi Rat'a baktı.

Tam o anda Rat elini kaldırıp, parmaklarını hareket ettirerek yürümemizi işaret etti. Felia telaşla arkamızdan uyardı.

"Çabuk olun, oyalanmayın! Sanırım gelenler var."

Kalbim gümbürdüyor, etraftaki tüm sesler kulaklarımdaki uğultuda boğuluyordu. Rans'a döndüm, duvarın dibinden kalkmadan önce onu son kez öptüm ve çoğu zaman açık bırakıldığını bildiğim pencereyi hafifçe ittim. Gözyaşlarım ardı ardına akıyordu.

Tahmin ettiğim gibi oldu, küçük pencere benim için açıldı. Nefesimi tutup, bedenimi yukarı çekerken kitabı nerede bulabileceğimi düşünüyordum. Belki küçük bir umuttu ancak bir anda yolumu aydınlatacağını, aradığımın kim olduğunu fısıldayacağını umuyordum.

Odaya girdiğimde gözlerim karanlığa garipsemedi. Yabancı bir yerde değil, evim kadar iyi bildiğim dört duvar arasındaydım. Rosto ve Berta'nın odası koridorun sonundaydı, Arvin ve Aryan ise canları nerede isterse orada uyurlardı. Bu oda boş olduğuna göre bugün oturma odasında uyuyorlardı.

Ya da evde yoklardı, bilmiyordum.

Adımlarım tüy gibi hafif ve sessizdi. Yatağı es geçip doğruca dolaba ilerledim. Kapaklarını sessizce açıp inceledim, kıyafetlerden başka bir şey yoktu. Sağ tarafta tamir edilmemiş, sallanan bir raf duruyordu. Onun bu kusuru bile bana bu evde geçirdiğim zamanı, onlara duyduğum özlemin sıcaklığını hatırlatıyordu, bu rafın önüne oturup sohbet ederdik.

Karman çorman yazıların olduğu birçok kitap beni karşıladı, parmaklarımı rafta gezdirdim ve Aryan'ın o gece getirdiği kırmızı kitabı nereye koymuş olabileceğini düşündüm. Yaklaşık on beş kitabın her birini teker teker incelesem de hiçbiri o gece ellerimde tuttuğum kitap değildi. Vakit kaybetmeden hızla geri çekildim, yatağın altına eğildim ve ses çıkarmadan oradaki kutuyu kendime çektim. Aryan'ın önemli eşyalarını burada sakladığını biliyordum.

Kutuyu açtım, üstteki birkaç eşyayı hızlı hareketlerle kutudan çıkarıp alt tarafa inmeye, deşmeye başladım. Elime sırtı kalın bir kitap kapağının sivri ucu geldi.

Bulmuştum.

Tuttuğum kitabı alt taraftan çekip çıkarmak için iyice eğilmiştim ki ensemde bir nefes hissettim. Biri vardı.

Kalbim bunun Rans olmamasını, peşimden içeri girmemiş olmasını dilerken mantığım sadece Rans olursa hayatta kalacağımı fısıldadı.

Yavaşça arkama döndüğümde dudaklarım aralandı, nefesim kesildi. Bana bakan gözler de tıpkı benim gibi irileşti.

"Olven," diye fısıldadım parmaklarımla ağzımı kapatarak. Bütün bedenim şoka uğramıştı. Bu gece, bu evde ya da kendi evimde birilerini görmeyi beklesem de en iyi arkadaşım bunların arasında değildi. Burada olduğumu nereden bilmişti?

"Olven, sensin," dedim gözlerim yaşlarla dolarken. "Tanrı'm."

Çocuk da benim gibi şaşkındı, karanlıkta omuzlarına tutundum. Bir elim çaresizce yüzüne uzandı. İşkence gibi geçen onca zaman sonra tanıdık bir yüzü, en güvendiğim dostumu görmenin yoğun özlemi beni sarıp kuşattı. Boynuna kapanıp ağlamak istedim ancak gözlerimi gözlerinden çekmedim. Büyümüş gibi bakıyordu, kaşları daha çatık, masumluğunu sevdiğim yüzü daha sertti. Sakallarını kesmemişti, saçları uzamıştı. Bu, ona daha olgun bir hava katmıştı.

Parmakları havaya kalktı, koluma uzanarak beni tuttu. Gerçek olup olmadığımı mı anlamaya çalışıyordu?

"Buradayım," diye fısıldadım telaşla. "Buradayım, Olven. O gece kaçtım. Ölmedim. Başaramadılar."

"Evera," diye fısıldadı.

Uzandım, ona sımsıkı sarıldım. Öyle sıkı sarıldım ki sanki göğsümde atan kalbim patlayacaktı, kulağına fısıldadım.

"Benimle gelmene izin vermediğim için özür dilerim. Seni de öldürmek isterler diye korktum. Başıma bu kadar kötüsünün geleceğini, bu kadar acı çekeceğimi hesaplayamadım. Özür dilerim, Olven."

Ona sarılırken ağlıyordum. Bu yalnız özlemden değil, yeniden onu terk etmek zorunda olduğumu bildiğimdendi. Belki o da hissediyordu.

"Beni aradıklarını tahmin ediyorum," dedim gözyaşlarımı hızla silerek. Kutudan çıkarmaya çalıştığım kitabı gösterdim. "Bunu almaya geldim. Her şeyi bulacağım. Bunu kimin yaptığını, hayatımızı kimin kararttığını bulacağım."

Olven'in omzumu tutan parmakları bir anlığına sıkılaşınca sustum.

"Diğerleri nerede?" dedim panikle kapıya bakarken. "Geldiğimi duymasınlar. Güvende olmanızı istiyorum, bu işe sizi karıştırmadan..."

"Evera Alfen..."

Olven boğuk sesiyle sözümü kesti. Orada anlamadığım, belki de anlamak istemediğim sert bir tını vardı. Karanlık odada bakıştık, ıslak kirpiklerimi kırpmadan onu seyrediyordum.

Dudakları kıpırdadı, söylediği şey kalbimi duraklattı.

"Yuva'ya ihanet etmekten suçlusun."

Gözlerim irileşti, nefesim kesildi. Bu dünyada en güvendiğim insana bütün savunma kalkanlarımı indirmiştim. Ve bu en büyük hatam oldu. Benden daha atik davranarak iki kolumu da tuttu. Beni ters çevirdi, ellerimi arkamda birleştirdi.

"Olven?" dedim panikle. Bağırmamaya, kendine gelmesi için zaman tanımaya çalışıyordum. "Olven, ne yapıyorsun? Ellerimi bırak!"

Olven yanıt vermedi, ellerimi öyle sıkı tutmuştu ki bileklerim kırılacaktı.

Canımı acıtan başkası olsaydı bir saç telim bile incinmezdi ancak en güvendiğim insanın gaddarlığı tenime sivri bıçaklar değdirdi, sanki kalbimi deşti.

"Canım yanıyor," diye ağlamaya başladım çaresizce. "Olven, ellerimi bırak. Benim, arkadaşın. En yakının. Olven, benim. Lanet olsun, benim! Evera!"

Beni duymamayı tercih etti ve açtığını fark etmediğim kapıya götürdü. Işığı yakmadığı için dışarıdakiler tehlikede olduğumu anlamayacaklardı, kapana kısılmıştım. Olven'i ikna etmeye çalıştım.

"Sana ne yaptılar? Seni neye inandırdılar? Olven, yalvarırım, yüzüme bak. Gözlerime bak, canım arkadaşım."

Bana bakmak yerine ellerimi arkamda sımsıkı kenetlemiş hâlde dış kapıya sürükledi. Bir anlık boşluğundan faydalanıp bileğimin tekini kurtaracak gibi olsam da Olven vücudunu vücuduma bastırdı ve büktüğü diz kapağıyla beni sıkıştırdı. Canım daha çok yanmaya başlamıştı. O kadar soğukkanlı hareket ediyordu ki savaşmak konusunda öğrendiğim ne varsa unutmuştum.

Çünkü kimse bana sevdiklerimi öldürmem gerekeceğini öğretmemişti, bu hangi savaşın kanunuydu?

"Çık dışarı."

Olven kapıyı açtıktan sonra arkada tuttuğu bileklerime yapıştı. Ayağını iterek Rosto'nun dış kapısını açtı ve bizi dışarı çıkardı. Kollarımı öyle fena büküyordu ki kırılacaklar zannettim.

"Sana ne yaptılar," dedim ağlamaya devam ederken. "Seni benden nasıl kopardılar?"

Hıçkırıklarım faydasızdı, Olven ruhu ondan alınmış gibi duygusuzdu. Komutlandığı şeyi yapıyordu, beni yakalamıştı ve dümdüz yürütüyordu.

Çok geçmeden karşımıza bir grup insan çıktı, bize doğru hızla yürüdüklerini gördüm.

Tanrım, en öndeki Erele'ydi.

O lanet kahkahasını atmaya başlarken, "Aferin, Gözcü!" diye bağırdı. "Aferin!"

Olven'in, "Teşekkürler, efendim," dediğini işittim.

Sonra beni iterek yere bıraktı. Bedenim şoka uğradığı için kıpırdayamıyordum. Etrafımı onlarca Gözcü sardı, beni çevrelediler. Hepsinin elinde sivri, parlak bıçaklar vardı.

Bir hareketimi bekliyorlardı. Ölüm istiyorlardı.

"Bu kutsal başarın mükâfatlandırılacak."

Erele gururla Olven'in omzunu okşadıktan sonra bana yaklaştı. Hiç çekinmedi, o gece yapmak istediği şeyi yapıp omzuma bir tekme attı. Yere yıkıldım.

Yıkıldığım yerden, yüzümü kapatan sarı saçlarımın arasından Olven'in botlarına baktım. Başımı kaldıramıyor, gözlerine ulaşamıyordum. Bana bakmadığını biliyordum. Zihnimde tek bir kelime dönüyordu.

İhanet.

Hızlı düşünmek zorundaydım, kalbim paramparça olmuş olsa da diğerlerini kurtarmak zorundaydım. Hâlâ o odada olduğumu, kitabı aradığımı zannediyorlardı. Kaçmaları için bir işaret yollamalıydım ancak kestiremiyordum.

Eğer bağırırsam Rans asla sınırlardan dışarı koşmazdı, içeri geleceğini biliyordum. Onu öldüreceklerini biliyordum. Kapana kısılmıştım, geri dönmelerini nasıl sağlayacaktım?

"Yalnız mısın?"

Erele yere eğildi, ihtişamlı kıyafetlerinin içinde ne büyük biri gibi görünüyordu. Yüzüklerin parladığı elleriyle uzandı, çenemi sertçe tutup başımı topraktan kaldırdı.

"Yalnızım," dedim. Sesim pürüzlüydü.

Bana inanmadığını belli eden bir sırıtış suratında peyda oldu. "Bunca zaman tek başına hayatta kalmış olamazsın."

Geriye dönüp Gözcülere bağırdı. "Evin bahçesini arayın! Kim varsa ölü ya da diri getirin, ayaklarımın dibine atın! Çabuk."

Bedenim zangır zangır titremeye başlamıştı. Elini sertçe ittim. "Kimse yok!"

Erele suratımı sertçe bırakıp ayağa kalktı. Başımda bekleyenlerin bıçakları sırtımı, bacaklarımı, boynumu hedef almıştı. Kıpırdayamıyordum. Olven öylece dikilmeye devam ediyordu.

Diğerlerinin gizlendiği yere bir grup Gözcü koştu. Kalbim yanıyordu.

"Hoş geldiniz, öncümüz. Yüce İles!"

Erele'nin gür sesi kulaklarımı sağır edecekti, düştüğüm yerde öylece sonumu bekliyordum. Başımı kaldırdım, yavaşça gelene baktım. Onunla göz göze geldik.

Meydanda halka seslenirken, evimde bizi tehdit ederken... Hepsinde hissettiğim o karıncalanma yeniden bedenimi kuşattı. Ayak parmak uçlarımdan başladı; diz kapaklarımdan belime, oradan enseme kadar yol aldı. Nefesim kesilecek gibi olsa da elimi yumruk yaptım. Bu his sanki bedenimden taşmayı bekliyordu. Adını koyamıyordum ancak bu adamı gördüğüm her seferde tenim bana bir işaret veriyordu, artık anlıyordum. Bana bir şey anlatıyordu bu hisle gelen düşünceler, onun gözlerine iyi bakmamı söylüyordu. Orada korkunç bir gerçeğin saklandığını fısıldıyordu. O an her şeyi sorgulasam da bu histen şüphe duyamayacağımı anlıyor ve aydınlığa yürüyordum. Kalbim doğruluğunu ispat edercesine heyecanla çarpıyordu. Hastalıklı bir titreme beni esir almıştı. Yattığım yerde doğrulduğumu, istemsizce daha dik durduğumu fark ettim. Dizlerimin üzerine kalktım.

Gözcüler panikle bana atılırken Erele, "Ayağa kalkma!" diye bağırdı.

İles ile bakışıyorduk, evimize geldiği günden beri hiç değişmemişti. Gözlerimiz birbirine değdiği an, onun da benim hissettiğim bu yoğun ürpermeyi hissettiğini düşündüm, gözleri beni anlarmış gibi bakıyordu.

Dudağını usulca kıvırınca içimde binbir kıyamet koptu. Her şeyden haberi vardı, hayatımı mahveden her şeyi biliyordu. Elleri kanlıydı. Kardeşime o oku belki kendi saplamamıştı ancak bu gülüş, bu solgun dudakların aldığı şekil her şeyi açıklıyordu. Ortaktı, biliyordu.

Vücudumdaki karıncalanma beynimi ele geçirmiş gibi aniden uyandım. İhanet, yalanlar, hayal kırıklığı... Hepsi beni terk etti. Sadece öfkem ve ben kaldım.

Kimsenin ummadığı bir anda bedenimi İles'in önüne atarak, "Efendim!" diye yalvardım.

Gözcülerin bıçaklarını ensemde hissetsem de onlar yokmuş gibi yaptım, İles'in ayaklarının dibinde ağladım.

"Affedin, efendim! Öncüm, bu âcizi bağışlayın!"

İles'in elini kaldırdığını görür gibi oldum. "Çekilin," dedi.

Erele hızla, "Ama bu kız..." diye atılırken İles sert sesiyle onu susturdu.

"Ölmeden önce af dilemek onun da hakkı."

Erele, duyduklarıyla rahatlamış gibiydi. Bir adım geri çekildi, peşinden diğer Gözcüler de geri çekildiler. Ben ve bu yaşlı adam kaldık, ayaklarına kapanmıştım.

"Ne söylemek istiyorsun?" diye sorarken gülümsemeye devam ettiğini hissettim.

Vahşilerden mi söz ediyorduk? İşte, ölümümden bahsederken gülümseyen en vahşi insan buradaydı, tam dibimde dikiliyordu.

"Büyük bir hata yaptım," dedim hıçkırıklarla. Ayaklarına tutunan ellerim dizlerine, oradan ellerine uzandı.

Ellerini dudaklarıma götürdüm, ağlayarak fısıldadım: "Sizi sorgulamamam gerekirdi, anladım."

"Bu hatanın bedelinin çok ağır olacağını biliyordun."

Sesi öyle donuktu ki iliklerime dek üşüttü. Bu karanlık gecede, yuvamda, evimin sokağında bu yaşlı adamın ayaklarına kapanmış, af diliyordum. En güvendiğim insanlar sırtımda bıçaklarla bekliyordu.

Önüne diz çökmüş hâlde beklemeye devam ederken soluk soluğa kalmıştım. Başımı kaldırıp İles'in gözlerine baktım. Onun da benim hissettiğim karıncalanmayı, bu yoğunluğu hissettiğinden artık emindim. Vakit kaybetmeden atıldım ve ellerine, kollarına, dirseklerine tutundum.

"Bağınızı kabul ediyorum!" diye yakardım. "Sizden af diliyorum! Bağışlamanızı, beni yeniden bağınızla yüceltmenizi istiyorum!"

Herkes soluğunu tutmuş, pürdikkat bizi izliyordu. Kimse benim ondan af dilememi beklemiyor olmalıydı. Doğrusu, karşımda ayakta dikilen, ihtişamlı beyaz kıyafetlerinin içindeki bu yaşlı adam bile bu kadarını beklemiyor gibiydi. Beyaz saçlarına, kırışık suratına, bizi kandırırken her zaman zekice parlayan o çökük gözlerine baktım.

Ağlayarak ayaklarına kapandığımda meydanda benden başkasının sesi yoktu, başarmıştım. Hepsi hareketsiz kalmıştı.

Rans'ın bana öğrettiği şeyi yaptım, hareketli bir avı gözüme kestirdiğimde, zaman kaybetmeden atılmam gerekirdi. Ağlıyor gibi yapıp iyice ayaklarına, yere eğildiğimde kazağımın ucuna, bileğime sakladığım keskin bıçağı gözle görülemeyecek bir hızda çıkardım.

Güç bela dengede duran yaşlı adamın diz kapağına tüm gücümle tekme atınca, acıyla bağırıp yere yıkıldı. İnsanlar ne olduğunu bile anlamadan üzerine çıktım, kulağıma çığlıklar çarptı.

"Tutun!"

Nafile, bu kez ben onların boşluğundan faydalanmıştım. Yaşlı adam gücüm karşısında hareket edemiyordu. Şimdi altımdayken hiç de yüce görünmüyordu. Keskin bıçağım ay ışığında parladı, hiç düşünmeden havaya kaldırdım.

"Kardeşime dokunmayacaktın."

Bir an bile tereddüt etmeden bıçağı kalbine sapladım. Kanlar yüzüme fışkırdı, ellerim anında ıslandı. Beklemedim, Rans'ın bana öğrettiği gibi bıçağı sapladığım yerden tüm gücümle çekip çıkardım.

Her şey sadece birkaç saniyede oldu. İles gözlerini irice açmış, dudaklarını aralamış, dehşet içinde gırtlağından sesler çıkarıyordu.

"Ona dokunmayacaktın!" diye vahşice bağırırken kalbine bıçağı bir kez daha sapladım.

Ağzından kanlar gelmeye, altımda çırpınmaya başladı. İçimde ufacık bir acıma duygusu kalmamıştı, sanki insanlığımı yitirmiştim.

Zey bana gülümsüyordu. Bıçağı iyice dibe ittim.

Zey yorganın altındaki ayaklarını, ayaklarıma değdiriyordu; sıcacıktı. Bıçağı kalbinde oynattım, göğsünü oydum.

Zey yüzünü boynuma, yanaklarıma sürtüyordu. Bıçağı çıkardım ve yeniden sapladım.

Hüngür hüngür ağlamaya başlarken omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Hissediyordum, vicdan azabım bıçağın her darbesiyle azalıyordu. Öyle hızlı hareket ediyordum ki insanlar yanıma gelene kadar adamı öldürmüştüm.

Kimse ne olduğunu bile anlamadı.

Birinin koluma dokunduğunu, bana saldırdığını hissedince bıçağı suratına salladım. Can havliyle bağırarak geriye kaçtı, yüzünü kesmiştim. Biri belime, bir diğeri elime atıldı. İkisiyle aynı anda boğuşamayacağım için beklemedikleri bir şey yaptım ve ters tarafa takla attım, bu kadar atik olmama ayak uyduramadılar.

Hayal kırıklıklarımı geride bıraktığımda geride sadece ben ve savaşım kaldık.

Erele ve diğer Gözcüler bağırarak İles'e, göğsünden kanlar fışkırarak ölen adama koşarken sadece birkaçı peşime takılmıştı. Az önce çıktığım eve nefes nefese koştum, kapıyı arkamdan tüm gücümle çarpınca Gözcülerden birinin suratına denk geldi. Acıyla haykırdığını duydum, yüzlerinin parçalanması umurumda değildi.

Kapıyı tekrar açarlarken ben az önce kitabı aradığım odaya koştum. Kurudaki kitabı alacak vaktim yoktu, nefesleri ensemdeydi. Pencereden dışarı atladım. Yere düştüğümde toprakla buluşan ellerim kanlar içindeydi.

Ay ışığı parmaklarıma vurdu. Artık katildim.

"Rat yaralandı!"

Rans'ın bıraktığım duvar dibinde olmadığını Felia'nın çığlığıyla anladım. Erele'nin arka bahçeye gönderdiği Gözcülerle mücadele ediyorlardı, Felia bıçağını çıkarıp içlerinden bir tanesini gözlerimin önünde vahşice

öldürdü. Bir an bile durmadı.

Rat aynı anda iki kişiyle boğuşuyordu, karnında bir bıçak vardı. Rans, kendisine saldıranı hallettikten sonra abisine koştu.

"Kaçın!" diye bağırdım. "Daha fazlası geliyor!"

Rans, yaralı abisini diğerlerinden kurtardı fakat Rat artık savaşamıyordu. Ayaklarının dibinde birçok adam vardı, gücü yetebildiği kadarını halletmişti ama buraya kadardı. Nefesinin kesildiğini, elleriyle karnını tuttuğunu görebiliyordum. Felia hiç düşünmeden onlara koştu, bahçenin diğer ucundaydılar.

Arkamdaki pencere aralandı, birkaç kişi üzerime doğru atladı.

Rans kanlar içindeki yüzümü gördüğü an karanlığı delen gür sesiyle, "Evera!" diye haykırdı.

Kollarına yığılan abisini rağmen bana koşmak istiyordu, yapamazdı. Felia, Rat'ı tek başına sırtlayacak güce sahip değildi.

"Kaç!" diye bağırdım bir an bile düşünmeden.

Pencereden atlayan vücutlar hemen arkamda bitince ilk gelenin kasıklarına bir tekme attım. İki büklüm olsa da bıçağıyla koluma bir kesik atmayı başardı. Bu, beni durdurmadı. Yüzüne yumruğumu geçirdiğimde yere düştü. Bir diğeri gelmeden önce yeniden çocuklara baktım.

Felia, Rans'ı çekmeye çalışıyordu.

"Hepiniz öleceksiniz!" dedim ağlamaya başlarken. En çok da Rans'a bağırıyordum. "Daha fazla beklemeden gidin!"

Rat, kardeşinin kollarında topallarken Rans, mavi gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Gel!" diye yalvardı. Onu ilk kez ağlayacakmış gibi görüyordum. Kalbime binlerce bıçak hücum etti.

Bilmediği şey, eğer onlarla gidersem herkesin peşimize düşeceğiydi. Ben burada kalmalı; Rat'ın hayatını kurtarmasını, vakit yaratıp kaçmasını sağlamalıydım.

"Abini kurtar!" diye bağırdım yaşlarla dolu gözlerimle. "Birinin daha ölümüne sebep olmama izin verme!"

Arkamdan gelen kişiyle savaşmadan önce Rans'a bağırdım: "Yaşayamam!"

Felia benim onlarla gelmeyeceğimi anladığı an daha fazla beklemedi ve yüzündeki hırslı ifadeyle Rans'ı âdeta sürüklercesine karanlığa götürdü. Rat onlara yetişemiyor, omuzlarına tutunarak aksıyordu.

Birinin elleri boynuma yapışınca dirseğimle yüzünü dağıtmaya çalıştım, dizimi büktüm, bacak arasına bir tekme salladım. Sonra bir başkası geldi. Bir başkası, bir başkası daha...

İles'in ölümünü sindirip cesedini terk eden herkes beni yakalamaya koştu. Gücüm kalmamıştı. Kanlı ellerim titremeye, bacaklarım zorlanmaya başladı.

Yavaşça toprağa diz çöktüm, nefesim ciğerlerime yetmiyordu. Biri kollarımla bacaklarımı sıkıca tuttu.

Her şeyin başladığı yerde, arka bahçemde yapayalnızdım. Kalbimde hiçbir zaman Vahşi olmadıklarını bildiğim insanlar karanlıkta kayboldular, sadece kulağıma çarpan soluklarım ve ben kaldık. Başımı çevirip yan taraftaki evimizin bahçesine baktım. Babamın sevgisini ektiği toprağı, sebzeleri bana bakıyor; Zey onların arasından bana koşuyordu.

Kahkaha attım. "İntikamını aldım, küçüğüm!"

Beni sürüklemeye başladılar. Ellerim, dizlerim, her yerim parçalanmıştı. Evin önüne çıkardıklarında bir çöp torbasıymışım, avladıkları bir hayvanmışım gibi hoyratça çektiler. Benden öyle korkuyorlardı ki kollarımı bir değil, onlarca el tutuyordu.

Canım acımasına rağmen dişlerimi sıkıp bir an bile inlemedim.

İles'in cesedinin yanından sürüklerlerken yaşlı adamın kaskatı kesilmiş suratıyla göz göze geldim, bembeyaz olmuştu. Hak ettiğini bulmuştu.

"Bitmedi!" diye bağırdım delirmiş gibi gülerek. Cesedin başındaki Seçkinler bana bakıyordu, nefesleri kesilmişti.

"Sonunuzu getireceğim!" diye boğazım yırtılırcasına bağırdım.

Karanlık bir yere götürülüyordum, birileri mahzene benzettiğim alanın kapılarını benim için açtı. Beni sıkıca tutuyor, sürüklüyor, bir yandan deli gibi korkuyorlardı. Hepsinin elleri titriyordu.

İnandıkları şeyi öldürmüştüm. Yüzlerinde dehşet ifadesi vardı.

Karanlığa kilitlenmeden önce başımı kaldırarak gökyüzüne baktım. Bedenim yerde sürükleniyor, ruhum gökyüzüne doğuyordu. Gerçek miydi, bilmiyordum ama gökte yüzlerce kuş vardı.

Kardeşimden bana armağandı, beni selamlıyorlardı. Islak kirpiklerimi kaldırarak baktım, kanlı ellerimle onlara dokunmaya çalıştım. Artık bu hikâyenin en masumu değildim ancak ben hâlâ küçüğümün onu kollayan ablasıydım.

Seni seviyorum, küçüğüm. Ablan seni çok seviyor. Kuşları duyuyorum, kanatlarını görüyorum, kalbime konuyorlar. Şimdi huzurla uyuyor musun?

Kuşlar göğün karanlığına kanat çırparak kaybolmadan önce gülümsedim. Ölmeden önce koynumda uyuduğu son gece yaptığım şeyi yaptım.

Dudaklarım aralandı, ona fısıldadım: "İyi uykular, Zey."

DEVAM EDECEK...